Alex Berca

Între
MIT, PROPAGANDĂ și REALITATE
UNIUNEA EUROPEANĂ
GRECIA
ȘI
INVAZIA ISLAMICĂ
văzute
printr-o nouă perspectivă
în contextul
geopolitic, geostrategic și geoeconomic actual

(Sigla Editurii)
2016

Alex Berca

Între MIT, PROPAGANDĂ și REALITATE
- Un punct de vedere - privind Uniunea Europeană, Grecia și Invazia islamică
în contextul
geopolitic, geostrategic și geoeconomic actual

(Sigla Editurii)
2016

Pentru Charlotte Rose

În amintirea mentorilor mei spirituali:

Prof.Dr. Milton Friedman

Prof.Dr. Nicholas Georgescu Roegen

Prof.Dr. N.S.Stănescu

Prof.Dr. Alexandru Puiu

De același autor:

- Crizele economice și ciclicitatea lor,
  Institutul European, Iași, 2011

- Început de secol, O privire socio-economică și politică
  în lume,
  Editura SEDCOM LIBRIS, Iași 2012

- Adevăr și Minciună – Pagini de istorie falsificată
  Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca 2014

- UCRAINA – Un punct de vedere geopolitic
  Editura TopForm, Colecția GeoPolitica,
  București 2014

,,Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obții aprobarea de la acei care nu produc nimic; când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri; când vei înțelege că o mulțime de oameni se îmbogățesc prin luare de mită şi influența lor e mai eficace decât munca lor; că legile nu te protejează, ci dimpotrivă, ei sânt cei protejați împotriva ta; când vei descoperi că este răsplătită corupția iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi că soarta societății în care trăieşti este condamnată".

Ayn Rand[1]

"The devil can cite Scripture for his purpose".
William Shakespeare
(The Merchant of Venice)

[1] Ayn Rand (1905-1982) - Filozoafă şi scriitoare americană, de origine rusă, inițiatoarea curentului numit obiectivism (Vezi Anexa: Micul dicționar thematic)

CUPRINS

Prima Prefață
Prefața doua
Rânduri către cititor

Partea I-a Uniunea Europeană

Țările membre ale Uniunii Europene (2016)

Introducere

Pe scurt istoria Uniunii Europene
* Cronologia evenimentelor legate de creerea Uniunii Europene
* Structura politică a conducerii Uniunii Europene

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă.

1.1. Uniunea Europeană în prezent și necesitățile urgente pentru viitor
* Dilema Germaniei este dilema Europei

1.2. Perspectiva evoluției unora dintre membri Uniunii Europene
- Germania
- Franța
- Marea Britanie
  - Un șoc după altul
  - Efectele mondiale ale Referendumului
  - Efectele negative asupra muncitorilor străini care lucrează în Marea Britanie
  - Modelele cooperării între diverse țări și Uniunea Europeană

    - Modelul Norvegian

- Modelul Elveţian
- Modelul Canadian
- Aplicarea Sistemul Organizaţiei Mondiale a Comerţului
    - Italia
    - Spania
    - Grecia

1.3. Unele motive pentru care europenii în general şi chiar membrii Uniunii Europene nu sunt de acord cu politica şi modul de manifestare al acestei uniuni.

1.4. Situaţia unor ţări membre ale UE foste ”sateliţi” ai sistemului socialist sovietic.

- Ungaria
- Polonia
- Republica Cehă
- România

1.5. Albania – în 2016, o lume în derută.

1.6. Pericolul desprinderii şi a altor ţări din chingile strânse ale Uniunii Europene.

2. SUA – o realitate mai puţin cunoscută. Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane.

3. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri.

4. Uniunea Europeană şi principalii ei parteneri economici: Federaţia Rusă şi Statele Unite ale Americii.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice.

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securității națiunilor membre. Opinii pro și contra.
   7.1. Europa de mâine – Opinia unui istoric Neagu Djuvara.
   7.2. Un șir lung de profeții.
   7.3. Opinia unui ofițer superior rus referitoare la perspectivele unora dintre țările europene și la UE în ansamblu.

8. Statutul actual și cel de viitor al României în contextul geopolitic.

   8.1. Trecutul și prezentul economiei românești
      - Marile greșeli istorice ale politicienilor și jaful național.
      - Predicția Profesorului Dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani.

   8.2. Perspectivele României în contextul geopolitic al UE și a celui de pe plan mondial
      - Riscurile emergente pentru România

Anexe Partea I-a

Anexa 1: Decizia 2014/145/PESC a Consiliului UE din 17 martie 2014.

Anexa 2: Lista personalităților politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015 ca semn al solidarității luptei împotriva terorismului .

Anexa 3: Unele avantaje și dezavantaje ale țărilor membre ale Uniunii Europene.

Anexa 4: Planul Marshall.

Anexa 5: Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiție al României.

Anexa 6: Sancțiunile aplicate Federației Ruse.

Anexa 7: Opinia istoricului și antropologului Emmanuel Todd.

Anexa 8: Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE și NATO.
Anexa 9: Situația pensionării în UE și în România.
Anexa 10: Ocupația sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord.
Anexa 11: Acordarea azilului în România conform Legii Nr. 122 din 4 mai 2006.
Anexa 12: Poziția actuală a României în contextul geopolitic european.

Partea II-a Grecia - printr-o nouă perspectivă

1. Introducere Partea II-a.

* Cronologia istorică a Greciei înainte de Hristos.
* Scurtă periodizare a istoriei Greciei înainte și după Hristos.

1.1. Unele fapte istorice mai puțin cunoscute.
1.2. Opinii discutabile.

2. Grecia în epoca colonizării.

3. Epoca Greciei clasice.
3.1. Evoluția vieții economice în Grecia antică.

4. Grecia modernă și situația ei economică.
4.1. Economia Greciei moderne. Resursele naturale ale Greciei.
4.2. Principalele ramuri economice.
4.2.1. *Industria*
* Principalele centre industriale
4.2.2. *Agricultura*
* Culturile agricole specifice și ocuparea

forței de muncă
4.2.3. *Alte ramuri economice*

5. Indicatorii statistici privind economia Greciei moderne.

6. Unele criteri pentru refacerea economiei
   6.1. Complicații pentru Grecia în general și pentru poporul grec

7. **Ț**ă**r**ile europene afectate de unele dificult**ăț**i economico-financiare.
   - Irlanda - Italia - Spania - Portugalia
   - Islanda - Olanda - Grecia

8. Bruxelles – locul multiplelor tratative (**ș**i neînțelegeri) între conduc**ă**torii **ț**ă**r**ilor membre ale Uniunii Europene.

9. Efectele crizei grece**ș**ti asupra Bursei de ac**ț**iuni.

10. Criza financiar**ă** a Greciei **ș**i efectele ei asupra **ț**ă**r**ilor Balcanice.

11. Portugalia actual**ă** – o nou**ă** Grecie?.

Partea III-a Invazia islamic**ă** în Europa **ș**i în alte **ț**ă**r**i din lume -Scopul **ș**i efectul ei-

*Scurtă cronologie a unora dintre acțiunile din ultima decadă ale organizațiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume.

1. Cauza apariţiei fenomenului valului invaziei
musulmane spre Europa.

2. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii ?.

3. Presupusul Stat Islamic
între mit, propagandă şi realitate.
3.1. Ce afirmă propaganda islamică
și care este de fapt realitatea.
3.1.1. Religia Islamică, între violență
și pace
3.2. Ce se întâmplă cu acești tineri care
devin teroriști?. Ce îi îndeamnă
la asemenea acte?.
3.3. Cum se desfășoară procesul de radicalizare

4. Unele dintre ţările şi zonele unde acţionează diferitele
grupări extremist-jihadiste şi conflictele provocate
o Siria o Irak o Libia o Iordania o Gaza
o Africa de Nord o Africa de Vest o America de Nord
o Europa o Australia

5. Sursele şi resursele Statului Islamic
5.1. Capturarea surselor petrolifere
și vînzarea produselor prelucrate.
5.2. Fiscalitate/extorcare de fonduri.
5.3. Răpirile pentru răscumpărare.
5.4. Donațiile unor bogătași.

6. Poziţia SUA şi a Federației Ruse față
de Statul Islamic. - Opinii pro și contra –.

7. Riscul pierderii identităţii naţionale
al ţărilor membre ale UE şi al altor ţări din lume.

8. Lupta împotriva terorismului mondial –
o obligație imediată a tuturor națiunilor lumii

9. Unele fapte ce trebuie luate în considerație
în legătură cu imigrația ilegală în Statele Unite.
9.1. În spatele ușilor închise

Anexe Partea III-a

Anexa 1: Unele dintre organizațiile teroriste din lume.
Anexa 2: Riscul enorm al înlocuirii populațiilor –
impactul imigrației islamice în Europa.
2.1. Unele greșeli ce au avut loc în Franța
și Belgia.
2.2. Ar putea Europa și întreaga lume să fie
salvată de această plagă: terorismul islamic
jihadist
Anexa 3: Ținuta vestimentară a musulmanilor- o continuă
dispută în Europa în general și în UE în special
Anexa 4: Opinia lui Mircea Popescu: Emigrație
și invazie.
Anexa 5: Victor Orban: În Europa este interzis să spui
adevărul!.

Concluzii

Anexe documentare

- Lista tabelelor, graficelor și hărților din lucrare
- Mic Breviar statistic. informații statistice pentru
partea I-a, a II-a și a III-a
- Notele autorului pentru partea a I-a, a II-a și a III-a
- Mic dicționar tematic
- Mulțumiri
- Bibliografie selectivă pentru partea I-a, a II-a și a III-a
- Index de fapte și persoane

Contents

First Foreword
Second Foreword
Note to the Reader

Part I The European Union
Member countries of the European Union (2015)
Introduction
Very briefly the history of the European Union
1. The European Union: a new Europe
1.1. European Union today and
its urgent needs for the future
1.2. Perspective development of some
EU members
- Germany
- France
- Britain
- Italy
- Spain
- Greece

1.3. The situation of former EU member states
"Satellites" of the Soviet socialist system.
- Hungary
- Poland
- Czech Republic
- Romania

1.4. Albania - in 2016, a world in disarray

1.5. USA - a little known reality.
Inconsistencies between the European

population and americans lives

.

2. European Union - a world willing
to compromise

3. The European Union and its main economic
partners:Russian Federation and USA

4. The future of the European Union
through the economic scenarios

5. Europe in terms of geostrategic projects

6. The EU through some scenarios insurance
security of member nations. Pros and cons

7. The current status and the future of Romania
in the geopolitical context
7.1. The past and present Romanian economy
7.2. Romania's current position in context
European geopolitical
7.3. Romania's prospects in context
EU geopolitical and cells worldwide

Part I - Annexes
Annex 1: Decision 2014/145 / CFSP
EU Council of 17 March 2014
Annex 2: List of participating political figures
meeting held in Paris on January 11, 2015
asasign of solidarity fight against terrorism
Annex 3: Some advantages and disadvantages
European Union's member countries
Annex 4: The Marshall Plan
Annex 5: Dinu Ceobotaru's Opinion -

Technical expert at the Ministry of Justice of Romania
Annex 6: Sanctions imposed Russian Federation
Annex 7: Historian and anthropologist Emmanuel Todd opinion
Annex 8: Some measures concerning Ukraine's future in perspective closer to the EU and NATO
Annex 9: The situation retirement in the EU and Romania
Annex 10: Soviet occupation of Bessarabia and Northern Bukovina
Annex 11: Asylum in Romania under Law No. 122 of 4 May 2006
Annex 12: Romania's current position in the European geopolitical context

Part II The Greek - through a new perspective

1. Introduction Part II
* Historical Chronology of Greece BC.
* Short periodization of the history of Greece before and after Christ
1.1. Some lesser known historical facts.
1.2. Reviews questionable -

2. The Age of colonization Greece.

3. The Age of classical Greece
3.1. The evolution of economic life in Antic Greece

4. Modern Greece and its economic situation.
4.1. Modern Greek economy. The Greek's Natural Resources.

4.2. The main economic sectors
4.2.1. Industry
The main industrial centers
4.2.2. Agriculture
Specific Crops and Employment
4.2.3. Other economic sectors

5. Some statistical indicators of Modern Greek economy.

6. Some of Criteria for Greece economic recovery.
6.1. Complication for Greece and for greek population

7. European countries affected by some of economic and financial difficulties.
- Ireland - Italy - Spain - Portugal
- Iceland - Netherlands - Greece

8. Brussels - the meeting place for multiple negotiations (and misunderstandings) of European Union's leaders.

9. The effects of the Greek crisis on Stock Market.

10. The effects of the Greek's financial crisis to the Balkan countries.

11. Portugal today – a new Greece?.

Part III Islamic invasion into Europe and other countries in the world
The purpose and effect.

* Brief chronology of some of the actions in the last decade of jihadist extremist Islamic organizations, worldwide

1. The cause of the invasion wave phenomenon Muslim to Europe.

2. What exactly it is Islam and what do Muslims believe?

3. Alleged Islamic State
between: Myth, Propaganda and Reality
3. 1. What states does Islamic propaganda and the Reality
3.2. What happens with young people who become terrorists? What impels to such acts?
3.3. How is the radicalization's process

4. Some of the Countries and Cities where Extremist-jihadist groups are involved in conflicts
*Siria *Irak *Libia *Iordania * Gaza
*Africa de Nord * Africa de Vest
* America de Nord *Europa *Australia

5. Sources and resources Islamic State
5.1. Capturing oil sources and sale of processed products
5.2. Taxation / extortion
5.3. Kidnappings for ransom
5.4. Donations from wealthy

6. Position the USA and Russian Federation

against the Islamic State.
- Pros and cons -

7. Replacement enormous Risk of loss of National Identity of EU countries and to other countries in the world

8. The fight against global terrorism - an immediate obligation of all world nations.

9. Some issues to be considered in connection with illegal immigration to the United States.
9.1. Behind closed doors

Attachments Part III

Annex 1: Some of terrorist organizations in the world.
Annex 2: The Risck of Replacement of the population - the impact of Islamic immigration in Europe.
2.1. Some mistakes that took place in France and Belgium.
2.2. Europe and the world could be saved from this plague: Islamic extremist jihadist terrorism?.
Annex 3: The continues dispute about musulman dress code - in Europe in general and especially in the EU

Annex 4: Mr. Mircea Popescu opinion: Migration and Invasion

Annex 5: Victor Orban: In Europe it is forbidden to tell the truth.

Conclusion

Annexes

- List of work tables, graphs and maps from the book
- Statistical abstract for Part I, Part II and Part III
- The Author Notes for Part I, Part II and Part III
- Glossary
- Acknowledgements
- Selective bibliography for Part I Part II and Part III
- Index of facts and people

Prima prefață

Timp de aproape un sfert de secol Uniunea Europeană, ca structură politică de tip postmodern, a fost admirată la scară mondială, respectată şi studiată pentru experimentul cooperării, coordonării, integrării unor societăți cu valori comune. Evenimentele politice şi economice care au avut loc la nivelul continentului european dar şi la cel global, din ultimii ani, au adus UE în fața unor provocări de ordin sistemic dar şi economic sau social. Modul cum aceste provocări au fost gestionate au condus la discuții atît în cadrul specialiştilor dar şi a opiniei publice. Dezbaterea de idei şi viziuni privind viitorul Uniunii Europene, viziunea şi scenariile de viitor rezultate din aceste dezbateri se aşează pe un registru ce merge de la un hiperoptimism şi încredere în proiectul imaginat de „părinții fondatori" pînă la un scepticism accentuat şi deziluzii privind modul cum funcționează democrația în această construcție postmodernă şi mai ales cît contează opinia cetățeanului. Totuşi o serie de intrebări legate de construcția europeană şi principiile ei fondatorare, locul şi rolul UE ca actor global în lumea secolului XXI au rămas fără răspuns.

Lucrarea semnată de distinsul om de ştiință şi analist socio-economic şi politic la nivel global, dr. Alex Berca apare într-un moment cum nu se poate mai potrivit atît pentru lumea academică cît şi pentru opinia publică. Este o analiză lucidă şi temeinică elaborată de un observator din interiorul societății americane dar format în cultura europeană şi bun cunoscător al istoriei şi civilizației occidentale.

Întregul demers de analiză este construit în jurul unei întrebări care se constituie în fapt în ipoteză de lucru: „Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii în general şi al fiecărei țări în parte în mod special atunci când au stabilit condițiile de dezvoltare şi de supraviețuire în timp a Uniunii Europene?" Autorul consideră că de modul cum se va răspunde la această întrebare depinde şi viitorul construcției europene.

Cercetarea şi analiza domnului dr. Alex Berca se încadrează în tiparul nonconventionalui. Cititorul este invitat să mediteze evoluțiile din interiorul UE şi evoluția ei în politica internațională în două mari planuri care devin astfel niveluri de abordare. Într-un plan autorul ne introduce şi ne familiarizează cu analiza istorică şi cea geopolitică în aşa fel încît să ne putem contura imaginea UE lansată de „părinții săi fondatori" iar pe de alta cît s-a realizat din ceea ce europenii şi-au

propus. Al doile plan se incadrează în logica studiilor de caz avînd ca temă două mari „probleme" pe agenda sa de lucru: migrația şi consecințele sale pentru viitorul economic şi politic al UE şi neincrederea în viitorul UE care se manifestă prin politicile de exit- Grexit şi Brexit.

Pe primul palier autorul oferă cititorului, pe de o parte, o analiză istorică pentru a contura evoluția în timp a construcției europene iar pe de alta o cercetare geopolitică şi geoeconomică însoțită de o serie de scenarii legate de viitorul economic, politic şi de securitate şi a rolului pe care UE îl va juca în secolul XXI în raport cu alte centre de putere, în special SUA şi Federația Rusă. Scenariile sunt construite pornindu-se dela actualele realități şi luînu-se în calcul o serie de factori-cheiei pe care domnul dr. Alex Berca îi consideră relevanți. Astfel pentru domeniul economic de exemplu cele trei scenarii propuse cititorului ar putea fi sintetizate într-o notă care nu poate fi încadrată în binomul eurosceptic-eurooptimism ci mai degrabă palierul eurorealismului politic. Autorul consideră că „indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicțiile privind evoluția din punct de vedere economic al Europei în general şi al UE în mod special sunt destul de nesigure. Euro ca atare şi întreaga zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în fața unei noi crize economico-financiare".

Aceeaşi notă de realism transpare şi din analiză posibilelor evoluții în zona politicilor de apărare şi securitate a UE. Domnul dr. Alex Berca constată că uniunea are nevoie de instrumente de apărare şi securitate în raport cu amininţările din mediul intern şi internațional dar constată că opiniile politice ale liderilor naționali din comunitatea europeană sunt foarte greu de armonizat. Însăşi modul cum este articulat în prezent sistemul de securitate european este departe de a permite funcționarea unei armate europene.

Cititorul, pasionat de a cunoaşte mai mult despre o structură politică şi economică în care va trebui să trăiască, va avea surpriza de a nu se confrunta cu o lectură clasică aşa cum am fost obişnuiti pînă acum. Lucrarea pe care ne-o oferă cu generozitate domnul dr. Alex Berca nu este una pur teoretică. Este centrată pe marile probleme/provocări care stau în fața instituțiilor şi structurilor de decizie de la Bruxelles: creşterea euroscepticismului şi pericolul dezintegării prin politicile de exit(Grexit şi Brexit); criza economică şi financiară şi modul cum se achită nota de plată la nivel european şi nu în ultimul rînd problema migrației din spații extraeuropene aflate în situații de criză şi conflict dar mai ales cu religii şi tradiții istorice total diferite în raport cu civilizația europeană.

Un capitol aparte în evaluările geopolitice şi posibile scenarii de evoluţie a UE şi din interiorul său este consacrat României. Alternanţa analizei istorice cu accent pe marile erori de politică economică în cei 25 de ani de tranziţie cu cea de ordin geopolitic ajută pe cititor să îşi contureze rapid o imagine asupra locului şi rolului României în UE. Această imagine contrastează puternic cu discursul politic sau cu cel mediatic al principalelor canale de informare a opiniei publice din România. Analiza acestor discursuri ne arată un optimism greu de înţeles dacă ne raportăm la concluzia domnului dr. Alex Berca. Pentru că în procesul de tranziţie economică şi socială au fost făcute mari erori înainte ca ţara noastră să intre in comunitatea europeană s-a ajuns ca "Întreaga economie naţională a fost, pur şi simplu, pulverizată şi lăsată fără nicio logică structurală." Un asemenea curs al istoriei de tranziţie afectează statutul şi rolul nostru în Uniunea Europeană bazată pe o econimie a cunoaşterii şi a revoluţiei informatice. Consecinţa „Românii au astăzi libertatea să se ocupe de economia şi afacerile de subzistenţă (avem şi industrie de subzistenţă, nu doar agricultură!) şi construcţii şi transporturi şi alte servicii de subzistenţă, pretinzând că acţionăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă".

Analiza mediului de securitate în care evoluiază România este realizată de autor pe aceaşi axă istorie-geopolitică dar cu o notă aparte. Domnia sa nu se plasează în cercul celor care fac analiza de securitate pornind de la aşa zisele ameninţări de tip neoclasic ci pleacă de la ipoteza că în viitor ameninţările şi riscurile de securitate cu care România se va confrunta vor fi de tip clasic: Riscul unei frontiere militare reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei; Riscul de remilitarizare a Mării Neagre; Riscul de incertitudine economică regională deoarece investitorii nu agrează spaţiile de criză şi conflict; Riscul naţionalismului regional resuscitat/reînviat şi nu în ultimul rînd cu Riscul de cooptare prin corupţie deoarece România este un „stat câmp de luptă" al Balcanilor. Intensificarea concurenţei geopolitice creşte atractivitatea sa ca ţintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de corupţia din sistemul său politic ca de o breşă în securitatea naţională. În scenariul conturat de domnul dr. Alex Berca nu apare factorul european. România trebuie să nu neglijeze rolul forţelor proprii atît în ceea ce priveşte capabilităţile de apărare cît şi capacitatea de a menţine alianţele de securitate deoarece „Ne aşteaptă în anii următori o competiţie geopolitică şi ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliaţi maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor şi să modeleze succesul ordinii

Vestice. Angajamentul nostru strategic şi economic va fi cu atât mai mare pentru aliații care reușesc cel mai mult în aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în țara și în regiunea dumneavoastră".

Al doilea palier al analizei are şi o anumită savoare pentru cititor. Acesta, prin modul cum îi sunt oferite ipotezele şi explicatiile pe care se sprijină acestea construite de autorul cărții, poate să elaboreze propria sa viziune şi să o compare. Problema migrației este de departe cea mai interesantă şi are şi o puternică latură emoțională. Dealtfel nu întîmplător autorul acestui volum deschide analiza sa cu afirmația făcută de un cunoscut istoric american care a făcut o afirmație șocantă cu 15 ani în urmă: „Europa va fi islamică până la sfârșitul secolului 21, cel mai târziu." Domnul dr. Alex Berca nu face analiza acestui fenomen sub impresia știriilor care „umplu" canalele media de toate felurile cu cele mai interesante imagini și emoționante comentarii ci porneşte de la contextul socioeconomic și demografic al Europei în special al țărilor cele mai puternic dezvoltate cu focus pe Germania. Sunt luate în calcul atît avantajele econonice dar mai ales dezavantajele din planul realităților sociale, religioase şi de securitate ce ar putea surveni. Concluzia domniei sale este că „Ideia primirii unor migranți din diverse țări care să acopere situația descreșterii demografice a forței de muncă activă ar fi interesantă poate nu numai pentru Germania ci și pentru alte țări, dar ea ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condițiile de verificare, de primire și de acomodare a noilor veniți". Migrația populației islamice are fără indoială un impact socio-economic și politic, însă, Europa se confruntă de mai mulți ani și cu un alt aspect al vieții de zi cu zi și care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identității naționale. Astăzi avertizează autorul populația Europei este formată în proporție de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creștere. Interesante sunt informatiile pe care cititorul le găseşte în carte în legătură cu islamul, propaganda islamistă făcută de asa zisul Statul islamic cît mai ales riscurile de securitate pe care acesta le induce în politica internațională.

Euroscepticismul manifestat la nivelul comunității europene prin politicile de exit este un alt punct forte al lucrării oferite de dr. Alex Berca cititorului român. Cele două studii de caz au puncte comune dar şi diferențe majore. Marea Britaniei nu aderase la zona euro și nici la spațiul Schengen. Ieşirea Greciei din zona euro, aşa numitul "Grexit", a fost şi a rămas un scenariu de coşmar pentru Europa. Renunțarea unei țări la moneda unică nici nu a fost luată în calcul vreodată,

tocmai de aceea în tratate nu există prevederi care să gestioneze acest caz. Autorul atrage atenția asupra faptului că scoțând Grecia din Zona Euro sau chiar din Uniunea Europeană, poate crea o enormă dificultate pentru unitatea întregii Europe și în special în momentul când este mai mult ca oricând nevoie de o reală unitate împotriva acțiunilor Rusiei împotriva Ucrainei și a sancțiunilor ce trebuie menținute sau când se discută necesitatea liberului schimb cu Statele Unite, când trebuie să existe o puternică coaliție internațională în războiul împotriva terorismului internațional și atunci când se discută despre complicitatea Rusiei în conecție cu Iranul în creerea armei atomice.

Aşadar, domnul doctor Alex Berca ne oferă nu numai o carte de lectură minunată ci şi un instrument de lucru prin care cei interesați de istoria şi evoluțiile viitoare ale Uniunii Europene se pot apropia de aceste subiecte interesante şi care - mai ales în actualele condiții generate de criza economică mondială şi de votul britanicilor de a părăsi UE- cu atât mai mult, devin mai atractive.

Profesor univ. Dr.
Constantin Hlihor
Şcoala Națională de Studii Politice
şi Administrative (SNSPA),
București

8 iulie 2016

Prefața doua

Orice retrospectivă economică ce ar omite integrarea europeană, transformările în structura sistemelor economice, tensiunile politice și militare, fundamentele religioase etc. ar priva, fără îndoială, înțelegerea deplină a realităților.

Totodată, emiterea de opinii cu privire la evoluțiile viitoare fără a lua în considerare frământările de natură politică, militară, economică etc. nu ar fi fondată.

Lucrarea de față – fără a avea pretenția de manual sau tratat – abordează aspecte de ordin economic, politic, social, militar, religios, constituindu-se într-un veritabil documentar ce redă un ansamblu de informații a căror organizare metodică permite asocieri între trecut, prezent și viitor.

Exploatând favorabil activitatea, experiența și priceperea sa în probleme de geopolitică, geostrategie și geoeconomie, autorul circumscrie întreaga dezbatere genezei, evoluției și perspectivei celei mai complexe forme de integrare: Uniunea Europeană. Fără intenția de a se lansa într-o diatribă, autorul reflectă asupra modului cum a fost gândită construcția UE, analizează situația actuală şi de perspectivă şi formulează opinii și scenarii proprii.

Studiul dr. Alex Berca are la bază un melanj ideatic: UE este analizată ca întreg dar și din perspectiva statelor membre sau a altor actori mondiali (Rusia, SUA). Deși se remarcă și analize de ordin național, în conținutul lucrării predomină dimensiunea europeană şi mondială. Lucrarea relevă adevăruri mai puțin vizibile prin natura lor sau care, cu intenție, s-au dorit a fi mai puțin vizibile.

Încă de la început, provocarea pentru cititor este lansată sub forma unor întrebări la care însuși autorul caută răspunsuri:

- Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii, în general, şi al fiecărei țări în parte, în mod special, atunci când s-a decis (re)construcția Uniunii Europene?
- Care este reversul liberei circulații a persoanelor și produselor?
- Care este stadiul actual și care sunt perspectivele și efectele „invaziei" în majoritatea țărilor Uniunii și în alte țări din lume, a persoanelor din țările islamice?

Și răspunsurile nu întârzie să apară.

Ca analist la nivel global, autorul oferă argumente, opinii, explicații, previziuni, scenarii. Mesajele sunt clare:

1. UE a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări și popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri și culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice și cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte.

2. Pentru a supraviețui, într-un viitor nu prea îndepărtat, UE va avea nevoie de:

- noi reguli de conducere, respectiv, o conducere centralizată și hotărâtă care să asigure menținerea, refacerea și consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu și pe fiecare dintre țările membre;
- o revizuire riguroasă a întregii politici externe, incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei țări și crearea unei reale cooperări între UE, NATO și SUA;
- o analiză responsabilă a solicitărilor altor țări de a deveni membre ale UE (în special a celor care aparțin și de alte zone geografice, în speță Turcia și Rusia);
- o analiză care să ofere predictibilitate cu privire la poziția statelor membre ale UE dar foste țări satelit ai sistemului sovietic;
- o strategie de renunțare la compromisuri a căror efecte creează externelități negative grave;
- o reconsolidare a identității naționale;
- o politică de creștere a performanței economice a Uniunii Europene în ansamblu și a fiecăruia dintre membrii ei.

3. Unele dintre acțiunile și legile ce se vor aplica pe parcursul evoluției social-politice și, bine-înțeles, economice în Uniunea Europeană, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci, mai mult ca sigur, vor ajunge să fie determinate de diverși factori specifici de natură politică.

Acest lucru se poate observa foarte clar în cazul analizei situației critice din Grecia care se confruntă cu dificilele probleme financiare, eforturile ieșirii din criza economică precum și prin multiplele tensiuni între politicieni și masa largă a populației, aspecte prezentate pe larg în partea a doua a lucrării.

Analiza multiplelor probleme pe care le ridică manifestarea curentului islamist și a armatei de mercenari pe care o manipulează prin propagandă, promisiuni și printr-o ideologie falsă sunt prezentate cu lux de amănunte în partea a treia a lucrării, unde tot odată sunt oferite diverse soluții de rezolvare cât mai urgentă a eradicării acestui curent și a efectelor sale.

Din acest punct de vedere această parte a lucrării Dr. Alex Berca dovedește mult curaj în abordarea unui asemenea subiect în egală măsură deosebit de dificil, sensibil și deosebit de important pentru UE, pentru Europa în general și pentru întreaga lume.

Prin urmare, lucrarea reprezintă un instrument util specialiștilor dar poate servi – în egală măsură – și altor categorii sociale preocupate de înțelegerea frământărilor la nivel european, respectiv, mondial.

Modul de prezentare a subiectului acestui studiu este susținut de calmul, corectitudinea multiplelor răspunsuri și aspectul uman al întregii tratări.

Subliniid prin diverse forme (folosirea a diferite fonte, idei înscrise în chenare și multiple referiri prin note și anexe, deci – print-un bogat instrumentar științific), ideile de bază și unele dintre aspectele cheie ale subiectului, i se oferă cititorului unele concluzii la multiplele întrebări ce pot fi ridicate; toate acestea fac parte din bogata experiență ca autor (a multiplelor lucrări elaborate de către Dr. Alex Berca) și oferă nota morală și o judecată spirituală deosebită.

Întrega lucrare este un adevărat ghid și o companie plăcută pentru orice cititor.

Conf. univ. Dr. Brîndușa Tudose
Universitatea Petre Andrei,
Iași

iulie 2016

Rânduri către cititor

Stimate cititor îți ofer o carte al cărui întreg conținut îl poți avea chiar din titlul ei. Deschizând-o îți vei putea da seama încă de la primele pagini de multiplele fapte pe care mass-media mondială în general și cea din zona Uniunii Europene în mod special le oferă sub forma unor pastile, ușor de înghițit – care dovedește talentul jurnalistic al diverșilor autori, dar care în realitate ascund multiple și deosebit de dificile momente în care trăiește o populație de peste 450 milioane de oameni.

Partea cea mai mare și a unor aspecte deosebit de dificile dintre aceste momente este determinată de faptul, așa cum remarcase cu mulți ani în urmă Albert Einstein:

"Lumea este un loc periculos, nu pentru că
există cei care sunt ca niște diavoli, ci datorită
celor care îi văd și nu fac nimic"

Lumea actuală a secolului 21 nu este cu nimic diferită de cea a secolului sau mai bine zis a secolelor precedente, din punctul de vedere al frământărilor sociale și a vieții oamenilor cu excepția succeselor realizate în domeniul tehnicii și tehnologiei din diverse domenii (cum ar fi de exemplu în domeniul informațional, medical sau al roboticii).

După opinia unor autori, din păcate:

Omenirea a reușit să creeze o mulțime de invenții deosebite, dar nu a reușit să "creeze" Pacea în lume.

Savanții au descoperit uimitoarea putere a atomului, dar au fost și sunt în continuare incapabili să descopere enorma putere a Păcii în lume.

Astronomii au descoperit dimensiunile enorme ale universului și au descoperit noi galaxii deosebit de îndepărtate de Pământ, dar nu au reușit să descopere nici cel mai apropiat element al Păcii și nici soluția cea mai simplă pentru a asigura Pacea pe pământ.

Privind din punctul de vedere al vieții sociale și politice Europa a fost din totdeauna scena diverselor revoluții, a unor războaie între diverse țări vecine sau

cele care au antrenat acțiuni mondiale, a fost împărțită și reîmpărțită în tabere, apoi după cel de al Doilea Război Mondial în două sisteme politice adverse, între care s-a purtat un lung Război Rece iar apoi când lumea spera la o perioadă pașnică și prosperă, acestea au fost de foarte scurte durate și au reînceput tot felul de discriminări și tot felul de suferințe. De atunci și până în zilele noastre au avut și continuă să aibă loc tot felul de acțiuni care din păcate nu au fost și nu sunt în favoarea oamenilor ci din contra, parcă în mod voit se căută tot felul de metode de ai chinuii pe oameni, indiferent că sunt tineri sau bătrâni .

Cele mai multe dintre generații își pot aminti de tot felul de acte printre care: naționalizările, colectivizările, manifestarea unor acțiuni rasiale, evacuări forțate din propriile case, epurările din profesii pe diverse criterii politice și încă multe altele. Toate acestea au demonstrat cu prisosință că nu se învățase nimic din toate suferințele pe care le suportaseră popoarele Europei până atunci.

Încercând să fac o autopsie a Europei trecute și, prezente m-am folosit de diverse exemple din evoluția Europei de la începutul secolului 20 și până în prezent și de aici am încercat o distilare a observațiilor remarcate și să desprind unele dintre tendințele evoluției ei viitoare.

Unele aspecte au fost prezentate cu mai multe detalii altele într-un mod mai succint dar toate au fost destinate înțelegerii cât mai ușoare de către cititori a vieții sutelor de milioane de oameni de pe întregul teritoriu al Europei.

Cât de ușor se poate demonstra un anumit adevăr atunci când este prezentat cu suficiente dovezi este de la sine înțeles; pe parcursul scrierii acestei lucrări mi-am reamintit de mai multe ori afirmația unuia dintre profesorii mei de geografie care spunea:

" *... o hartă este mult mai ușor de înțeles*
decât o mulțime de pagini scrise".

poate mai mult că oricând acuma sunt convins că avea dreptate.

Pentru a fi cât mai bine înțeles în tot ce voi spune voi prelua ideea profesorului meu și voi prezenta pentru început câteva imagini ale hărții Europei.

Harta A

Europa înaintea Primului Război Mondial (1914)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht.xtp?artId=978-3-14-100790-9&seite=36&id=17469&kartennr=1

Harta B

Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfățișării împărțirii Europei (1949)

Sursa:http://www.diercke.com/kartenansicht.xtp?artId=978-3-14-100790-9&seite=36&id=17472&kartennr=4

Înțelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărțirea forțată a Europei și crearea unor lumi diferite, cu ”convingeri” și ideologii forțate în mod diferit, cu pretinse aspirații diametral opuse între cele manifestate între Est și Vest. Toată lumea spera la o perioadă de prosperitate și pace. Din păcate nici una dintre aceste dorinți nu s-a realizat așa cum s-a sperat. Toate aceste speranțe au fost descrise într-un mod deosebit de frumos și inteligent de către Norman Angell[2],în carte *The Great Illusion*[3], în care explică în mod convingător raportul dintre intensitatea diverselor evenimente și interdependența dintre diversele țări europene în investiții și comerț. Efectele diverselor manevrări forțate decise de către reprezentanții puterilor politice au afectat zeci de ani, evoluția continentului European în general și a vieții popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Nu a trecut mult timp și a început Războiul Rece care a fost o consecință a disputelor ideologice transpuse în tendințe hegemonice ale principalilor beneficiari ai celui de al Doilea Război Mondial (URSS pe de o parte și SUA pe de altă parte).

Manifestarea acestor dispute s-a definit printr-o divizare a Europei cu consecințe dramatice care au condus la o dezvoltare inegală a Europei din punct de vedere social, politic, economic și, desigur, al standardelor de viață și a mentalităților. Prin așa zisele ”independențe naționale” acordate țărilor din fiecare zonă politică (de Est și de Vest), de către țările ce semnatare ale împărțirii lumii și se manifestau de fapt tot felul de interese ale marilor puteri, ceea ce creiau tot felul de suspiciuni și frământări pentru toate popoarele europene.

[2] Norman Angell - (1872-1967)–scriitor englez, journalist, Membru al Parlamentului englez, deținător al Premiului Nobel în 1933)

[3] Lucrare citată în bibliografie

Harta C

Europa în perioada Războiului Rece
(1946-1990)

Sursa: ttp://www.maps.com/ref_map.aspx?pid=11415

Viața oamenilor la acest început de mileniu își continuă zbuciumul și confruntarea cu multe nenorociri, cu tot felul de agresiuni al unor forțe care stau ascunse în spatele unora incitându-i la tot felul de crime dintre care unele realmente barbare (decapitarea oamenilor, arderea de vii, genociduri etnice, îngroparea de vii a oamenilor, furturi de oameni, crime în masă, violarea unor fete de zece ani, și încă multe altele). Asemenea acte barbare similare cu cele ale armatelor întunecate ale lui Thanatos[4] pot fi considerate prin prizma unora dintre teoriile lui Sigmund Freud[5] ca instincte ale unor animale pentru supraviețuire.

Thanatos (în mitologia greacă) – fiul zeiței Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul), frate geamân cu Hypnos (zeul somnului).

[4] Thanatos (în mitologia greacă) – fiul zeiței Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul), frate geamân cu Hypnos (zeul somnului).

Numele lui Thanatos a fost și continuă să fie foarte rar pronunțat dintr-o pură superstiție, cu toate că era considerat ca un zeu deosebit de important.

Poetul epic Hesiod (considerat de către Homer ca cel mai vechi scriitor grec, în lucrarea ”Teogonia”- referitoare la divinitățile panteonului elen, îl numește pe Thanatos – zeul groaznic, care are inimă de fier și suflet de aramă, total nepăsător la suferințele oamenilor.

La un anumit moment dat, prin anii 1950, politicienii şi politologii din diverse ţări europene şi din Statele Unite au reluat o veche idee care se discutase în urmă cu mai multe decenii (ideia lui Richard Coudenhove Kalergi)[6] şi au ajuns la concluzia necesităţii creării unei Uniuni Europene, a unei *noi Europe*, care să ofere un sprijin ţărilor europene occidentale care făceau eforturi pentru a se dezvolta din punct de vedere economic considerându-se cel puţin – aşa cum se spunea prin diverse discursuri şi prin mijloacele mass-mediei: "*pe această cale se va ridica nivelul de trai şi se va îmbunătăţii viaţa popoarelor din aceste ţări".*

Ce s-a înfăptuit din toate aceste afirmaţii este discutabil !

La şase ani după terminarea celui de al Doilea Război Mondial, în 1951, s-a înfiinţat Comunitatea Cărbunelui şi Oţelului (CECO) stabilită prin Tratatul de la Paris, de către Franţa, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda, aşa numitul „*Grup al celor şase*", având drept scop împărţirea resurselor de oţel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice.

În acelaş timp au început să apară unele puncte de vedere ce manifestau unele neînţelegeri şi temeri cu privire la viitorul comunităţii CECO.

Printr-o conferinţa ce s-a ţinut la Messina[7] în iunie 1955 s-a relansat proiectului european. Această conferinţă a fost urmată de o serie de reuniuni la care au participat miniştri şi experţi, iar la începutul anului 1956 a fost creat un *Comitet pregătitor*, care primise mandatul prezentării unui raport cu privire la *crearea unei pieţe comune europene*. Comitetul s-a întâlnit la Bruxelles, sub preşedinţia lui P.H. Spaak, ministrul belgian al Afacerilor Externe din acea vreme. În aprilie 1956, acest comitet a prezentat două proiecte care se refereau la două opţiuni:

- crearea unei pieţe comune generalizate;
- crearea unei Comunităţi a Energiei Atomice.

Cele două „tratate de la Roma" au fost semnate în martie 1957.

Primul proiect se referea la instituirea unei *Comunităţi Economice Europene* (CEE), iar cel de-al doilea se referea la o Comunitate Europeană a Energiei Atomice, cunoscută şi sub denumirea de *Euratom*.

---

[5] Sigmund Freud (1856-1939) medic neuropsihatru austriac, fondator al şcolii psihologice de psihanaliză. În lucrările sale Freud prezintă şi explică printre altele noţiunile de: inconştienţă, mecanismele de apărare, teoria sexualităţii, simbolistica viselor, viaţa şi munca,

[6] Vezi Notele autorului pentru Partea I-a, (4) despre planurile creerii UE lansate de Richard Coudenhove Kalergi

[7] Vezi Notele autorului pentru Partea I-a, (5) despre Messina

Acesta a fost primul pas spre o Uniune Europeană, care ulterior a devenit baza CEE (Comunitatea Economică Europeană), ce era un omolog a ceea ce se crease în zona lumii socialiste prin CAER (Consiliul de Ajutor Economic Reciproc).

Istoria noii Uniuni Europene este prezentată în mod succint în partea introductivă a cărții, care oferă o imagine a eforturilor pentru înfăptuirea acestei Uniuni.

Au trecut mulți ani dar nici acuma nu aș putea afirma cu certitudine dacă modul în care s-a organizat acest plan și în special *timpul și criteriile* care au stat la baza lui au fost definitive de la început sau s-a lăsat la latitudinea organizatorilor să facă ajustările necesare pe parcursul evoluției acestei Uniuni.

Când discutăm despre această nouă organizare a Europei, nu trebuie să neglijăm evenimentele ce au avut loc în partea de răsărit a Europei.

Cei peste 100 de ani care au trecut de la crearea Sistemului socialist și al Uniunii Sovietice și cei 40 de ani de la căderea comunismului sovietic și din foștii sateliți ai URSS, au fost ani extrem de grei cu multiple confuzii și cu multiple și diverse aspecte nu dintre cele mai fericite pentru oameni și cu tot felul de efecte sociale, politice și economice dezavantajoase pentru cei ce nu formau clientela partidelor comuniste și care de fapt reprezentau marea majoritate a populațiilor acestor țări.

Populațiile unora dintre aceste țări au fost martore ale unor șocuri mai mari, ale unor revoluții deosebit de agresive sau ”de catifea”, al opresiunilor politice și economice, și până la urmă au fost obligate de a accepta politica impusă de Moscova.

Fostele țări socialiste ce făceau parte oficial din URSS și țările satelit ale Uniunii Sovietice prin diversitatea în dezvoltarea lor economică, în cultură și obiceiuri au avut fiecare o istorie proprie a perioadei de tranziție spre economia liberă de piață.

În Europa, după căderea sistemului comunist, fenomenul creării Uniunii țărilor occidentale și apoi a celor foști sateliți a fost un proces mai puțin dureros dar fiecare a acceptat la date diferite intrarea în Uniunea Europeană.

Căderea zidului Berlinului și căderea comunismului în Rusia și în Europe, au deschis fereastra Europei spre o lume liberă și extinderea ideii de unificare a Europei de la 15 la 25 de țări.

Uniunea Europeană creată prin unirea unor țări, cu grade diferite de dezvoltare economică și cu multe diferențe specifice, naționale, de cultură, mod de viață, mentalități, obiceiuri, istorii și bine înțeles 28 de limbi, nu a fost o încercare prea

ușoară a Comisiei Economice a Uniunii, ca for coordonator, care a trebuit să țină seama de toate caracteristicile specifice ale fiecărei țări.

În acelaș timp trebuie înțeles că această Uniune este un adevărat complex structural, al 28 de țări, cu 28 de conducători ai celor 28 de țări, cu 28 de guverne, cu 28 de Constituții specifice modului de organizare și funcționare a fiecărei țări și pe deasupra cu patru președinți diferiți ai Uniunii Europene ca atare.

Schimbarea periodică a președinților trebuie să primească acceptarea diferitelor națiuni care sunt așa cum spuneam deosebit de unice.

Principala întrebare pe care și-o poate pune oricine în momentul de față este:

Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii în general și al fiecărei țări în parte în mod special atunci când au stabilit condițiile de dezvoltare și de supraviețuire în timp a Uniunii Europene?

Desigur că această nouă formă a Europei a adus în discuție la masa tratativelor multitudinea avantajelor și a dezavantajelor pe care le prezenta această nouă organizație.[8]

Într-unul din capitolele primei părți am prezentat unele dintre condițiile care ar fi trebuit incluse în planul general de dezvoltare al acestei Uniuni și în special atunci când se punea problema politicii uniunii privind libera circulație a persoanelor și diverselor produse între toate țările membre și în privința în special a politicii de mișcare liberă de imigrare/emigrare.

Această legislație ce a funcționat pentru o lungă perioadă (și a adus multe avantaje atât țărilor gazdă cât și imigranților temporari veniți să lucreze), trebuie să fie revăzută cu prioritate în momentul de față fiind cel de al doisprezecelea ceas al dezvoltării și menținerii Uniunii Europene în general și al asigurării securității întregii Europe în mod special.

Rezolvareai unei asemenea probleme poate devenii una din soluțiile de bază ale evoluției viitoare a Uniunii Europene. În alte condiții s-ar putea ca UE să aibă un viitor – nesigur.

Faptul că s-a ajuns în a doua decadă a secolului 21 și încă persistă o multitudine de aspecte care încă trebuie dezbătute privind:

- modul de organizare,
- sistemul legislativ,
- moneda unică

[8] Vezi Anexa pentru Partea I-a, (3) despre: Unele avantaje și dezavantaje ale țărilor membre ale Uniunii Europene.

- condițiile de acceptare a imigranților din diverse colțuri ale lumii

și încă multe alte aspecte menite să asigurare supraviețuirea acestei Uniuni, cred că constituie un semnal de alarmă și ca atare ar trebuii rezolvate în timpul cel mai scurt posibil.

Cu toate că există o mulțime de opinii la care și subsemnatul se raliază, ale unor specialiști printre care și a Domnului Mircea Popescu (din SUA), care consideră că problema acceptării imigrației din diverse colțuri ale lumii în Europa, Statele Unite și în alte țări, *trebuie să fie o problemă ce trebuie să intre în competența ONU*[9], există unii reprezentanți chiar ai ONU care din anumite rațiuni (nejustificate – n.n.), consideră că acestă problemă nu aparține de ONU și ca atare de ea trebuie să se ocupe țările care îi acceptă (voit sau nu –n.n.) pe acești imigranți.

Unul dintre cei ce susțin interesele imigranților și făcând parte din structura ONU, este Peter Denis Sutherland (n. 1946) - reprezentantul special al Națiunilor Unite pentru Migrația Internațională, care la mijlocul anului 2015 declara la Centrul de știri al ONU:

"...imigrația în general și chiar și cea ilegală, este responsabilitatea Europei, a Statelor Unite și Canadei".

Prin punctul său de vedere Sutherland susținea că acceptarea imigrației "nu este doar o responsabilitate de natură morală, ci o obligație legală (în conformitate cu Convenția ONU pentru Refugiați din 1951), pentru a accepta milioane de "migranți economici"; acești imigranți merită nu doar respect, ci ținând seama de drepturile lor, este un angajament constructiv. Cu alte cuvinte, este de datoria Europei și Americii de Nord, de a deschide granițele și de-ai respecta pe oamenii care (poate nu înțeleg de la început și nu respectă normele culturale și civilizate ale țărilor care îi primesc –n.n.), nu intenționează să se asimileze, și după cum se exprimă unii europeni, aceștia subminează normele legale și culturale în favoarea legii *Sharia* și uneori în favoarea intoleranței violente față de alte religii și obiceiuri.

Peter Denis Sutherland a afirmat că opoziția față de migrația ilegală masivă și îngrijorarea cu privire la subminarea normelor culturale, distrugerea coeziunii sociale și a amenințărilor la adresa suveranității naționale sunt manifestări "rasiste și xenofobe, și ar trebuii condamnate."

[9] Vezi Notele autorului Pentru partea I-a, II-a și a III-a (7) despre ONU în contextul actual de Securitate şi Globalizare – partea a-II-a (autor Adrian Sereș).

De asemeni în luna iunie 2015, în cadrul unei întâlniri cu Papa Francis, cu șeful companiei Goldman Sachs International și cu alți reprezentanți de prestigiu din lume, Sutherland a declarat la postul de televiziune RTÉ:

> cei circa 240.000 de imigranți care au ajuns în Europa în fiecare an, nu constituie o povară economică asupra unor țări cum ar fi de exemplu Germania și Marea Britanie.
> "Guvernele țărilor gazdă trebuie să informeze populațiile țărilor respective că migranții sunt un suport important pentru comunitățile, economice și de orice fel, și să nu se exprime prin formula după care imigranții constituie o povară.
>
> Aceștia nu sunt o povară" !
>
> *"Într-o perioadă foarte scurtă de timp imigranții pot aduce o contribuție pozitivă comunităților în care trăiesc*

Experiențele din Europa, Marea Britanie și America de Nord îmi confirmă opiniile privind asimilarea și contribuțiile acestor migranți.

"Imigrația musulmană în lumea occidentală nu a avut de a face cu Occidentul ca" teren de oportunități "sau ca un loc unde să se manifeste libertățile individuale".

Cât de adevărate și mai ales cât de convingătoare pot fi afirmațiile lui Peter Denis Sutherland sunt sub un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât de ani de zile se remarcă tot felul de manifestari ale unor acțiuni belicoase și cu efecte deosebit de grave care au avut loc în multe dintre orașele din Europa, din Statele Unite și din alte țări.

Chiar dacă opiniile lui Sutherland au un cât de cât sâmbure de adevăr și ca atare mulți dintre imigranți islamici sunt oameni care în dorința de a putea să-și asigure o viață mai bună din punct de vedere economic și mai liniștită față de teroare prin care au trecut în țările de origine, tot este absolut necesar să existe și să se aplice cu strictețe *o legislație care să permită verificarea și înregistrarea tuturor celor intrați în Europea, în Statele Unite sau în Canada.*

Numai astfel se va putea păstra prestigiul "noii Europe" și coexistența țărilor membre în viitorul ei în condițiile geopolitice actuale și a perspectivelor pe termen lung.

Elementele fundamentale ale politicii Uniunii Europene trebuie să includă în mod categoric unele aspecte privind stadiul actual și perspectivele de invazie în majoritatea țărilor Uniunii a persoanelor din țările islamice și care prin ușurința de a folosii trecerea dintr-o țară în alta fără nici o verificare creează riscul manifestării unor acțiuni anti-sociale și a unora anti-statale deosebit de grave.

Nu trebuie neglijat că printre persoanele (în special cele musulmane – n.n.) care cer imigrarea și venind în Europa își desfășoare activități utile pentru viața lor și a țării unde au imigrat, există și o mulțime de oameni de religie islamică, precum și diverși indivizi membrii ai unor grupuri islamice extremiste care infiltrându-se în Europa sau în Statele Unite sunt pregătiți și provoacă mari catastrofe sociale, economice și politice.

Existența și modul de manifestare al așa numitelor *"sleeper cells"*, formate din membrii unor organizații radical islamiste-jihadiste sunt cele care trebuie contracarate, minimalizate sau total eradicate. Asemenea grupări au planuri pentru tot felul de acțiuni de distrugere a culturii și civilizației diferitelor țări unde se infiltrează urmărind islamizarea treptată dar sigură a țărilor membre ale Uniunii Europene ca și a altor țări de pe glob.

Exemplele cele mai grăitoare sunt prezentate în această lucrare alături de unele sugestii de consultare a unor noi surse de informații și a unor măsuri ce ar trebuii să stea în atenția imediată a conducerilor fiecărei țări europene și a Uniuni Europene în ansamblul ei.

Majoritatea exemplelor incluse în carte au un suport statistic care își atinge scopul prin datele concrete pe care le cuprind.

Chiar dacă după o primă vedere a acestor statistici s-ar putea desprinde idea că nu au nici o legătură între ele și cu subiectul lucrării, o analiză mai profundă poate duce la concluzia că asemenea statistici fac parte dintr-un complex trecut și actual și care nu poate fi neglijat oferind de fapt o imagine completă și un instrument de analiză a viitorului Uniunii Europene.

În încheierea primei părți a cărții am ținut în mod special să prezinte unele puncte de vedere aparținând unor personalități care se referă la stadiul actual și perspectivele de dezvoltare ale României în contextul geopolitic și geostrategic actual și al perspectivei sale geoeconomice.

Am considerat că asemenea puncte de vedere chiar dacă sunt cunoscute de marea majoritate a celor interesați, merită să fie (re)examinate și chiar folosite de către cei din conducerile administrative la nivel național, la nivelul diverselor ramuri economice, la nivelul fiecărei regiuni și județ al României și al altor țări.

În partea a doua a lucrării intitulată *Grecia văzută printr-o nouă perspectivă,* am căutat să aduc în atenția cititorului cât mai multe informații (mai mult sau mai puțin cunoscute), care să-i ofere o imagine de actualitate asupra vieții acestui popor cu milenii de ani de istorie și cu tot atâtea izbânzi și căderi ce au influențat evoluția multora dintre țările Europei și a altora din diverse colțuri ale lumii.

Actualitatea multiplelor aspecte ale vieții poporului grec și al crizei social-economice și politice prin care trece deține un loc principal al acestei porțiuni din lucrare și este privită prin prizma unor conflicte de interese și a dorințelor populației Greciei pe de o parte față de opoziția reprezentanților celorlalte țări din cadrul Uniunii Europene și a investitorilor străini.

Ani de zile s-a susținut punctul de vedere și se explica că populația greacă a fost supusă unei îndelungate politici de austeritate și în același timp diverse documente și statistici internaționale confirmau ideia după care grecii ajunseseră să aibă unele dintre cele mai mari pensii existente în diversele țări europene și chiar de pe alte continente.(Vezi Anexa statistică referitor la sumele acordate drept pensi în diverse țări). Ceea ce merită reținut este că în cele mai multe cazuri, sistemul de pensii este corelat cu PNB-ul și cu politica economică a fiecărei țări. Desigur ca în oricare regulă există și în acest caz, excepții de la regulă.

Partea a treia a lucrării am dedicat-o unei probleme deosebit de importantă, chiar vitală în momentul de față și în viitor pentru Europa în general și pentru UE în mod special.

Pornind de la o informație din care rezultă punctul de vedere al unuia dintre specialiștii în probleme ale islamismului și corelând acest punct de vedere cu cel referitor las evoluția economică a Germaniei pentru următoarele decade am considerat că poate fi de bun augur să ofer cititorului multiplele dezbateri prin punctele de vedere diametral opuse ale celor ce consideră necesar și uman salvarea migranților din diverse țări ale Orientului Mijlociu, din Africa de Nord și din alte țări și cei ce susțin ca un prim punct asigurarea securității naționale ale țărilor europene și din alte colțuri ale lumii împotriva extremiștilor jihadiști ce s-au strecurat printre migranții ce au fugit de război, crime, foamete și alte acte atroce urmărind de fapt să facă jocul celor ce susțin ideia islamizării lumii și creerea unor califate care să domine lumea.

Dorind să ofer o imagine cât mai complexă și completă a diverselor probleme prezentate în diversele capitole ale cărții, am considerat că pot veni în ajutorul cercului larg de cititori, căruia mă adresez, printr-o serie de anexe care au scopul de a completa unele dintre afirmațiile prezentate.

Cititorii, cu diferite preocupări în domeniul politic, economic și social-cultural au la dispoziție prin această lucrare cu un bogat caracter documentar, bazată pe o amplă documentare, o sursă de inspirație care le-ar putea deschide o fereastră spre noi idei și diferite noi puncte de vedere.

Vă urez o lectură plăcută,

Dr. Alex Berca

Partea I-a
Uniunea Europeană
trecutul şi viitorul
în contextul
geopolitic, geostrategic şi geo-economic actual

Țările membre ale UE (2015)

1. AUSTRIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Viena
Suprafața *țării: 83 879.0 km²*
Populația: 8 408 121 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN din 1 Decembrie 2007.

2. BELGIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Bruxelles
Suprafața țării: 30 528.0 km²
Populația: 11 094 850 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

3. BULGARIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capitala: Sofia
Suprafața țării: 110 899.7 km²
Populația: 7 327 224 (2012)
Moneda în circulație: Leva
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

4. CROAȚIA
Membră a UE de la: 1 Iulie 2013
Capital: Zagreb
Suprafața țării: 56 594.0 km²
Populația: 4 275 984 (2012)
Moneda în circulație: Kuna
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

5. CIPRU

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Nicosia
Suprafața *țării: 9251.0 km²*
Populația: 862 011 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

6. REPUBLICA CEH**Ă**

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Praga
Suprafața *țării: 78 866.2 km²*
Populația: 10 505 445 (2012)
Moneda în circulație: Coroană
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

7. DENEMARCA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Copenhaga
Suprafața *țării: 42 915.7 km²*
Populația: 5 580 516 (2012)
Moneda în circulație: Coroană daneză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

8. ESTONIA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Tallinn
Suprafața țării: 45 227.0 km²
Populația: 1 325 217 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2011
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

9. FINLANDA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Helsinki
Suprafața țării: 338 434.7 km²
Populația: 5 401 267 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

10. FRANȚA

Membră a UE de la: 25 Martie 1957
Capitala: Paris
Suprafața țării: 632 833.6 km²
Populația: 65 287 861 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

11. GERMANIA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie1958
Capital: Berlin
Suprafața țării: 357 137.2 km²
Populația: 80 327 900 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie1995.

12. GRECIA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1981
Capital: Atena
Suprafața *țării: 131 957 km²*
Populația: 11 123 034 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2001
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Ianuarie 2000.

13. IRLANDA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973

Capital: Dublin
Suprafața țării: 69 797 km²
Populația: 4 582 707 (2012)
Moneda în circulație: Euro din : 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

14. ITALIA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Roma
Suprafața țării: 301 336 km²
Populația: 59 394 207 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 octombrie 1997

15. LETONIA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Riga
Suprafața țării: 64 562 km²
Populația: 2 044 813 (2012)
Moneda în circulație: Euro din: 1 Ianuarie 2014
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

16. LITUANIA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Vilnius
Suprafața țării: 65 300 km²
Populația: 3 003 641 (2012)
Moneda în circulație:Euro din: 2015
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

17. LUXEMBURG

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Luxemburg
Suprafața țării: 2586 km²
Populația: 524 853 (2012)

Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

18. MALTA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Valletta
Suprafața țării: 316 km²
Populația: 417 546 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

19. MAREA BRITANIE

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Londra
Suprafața țării: 248 527.8 km²
Populația: 63 495 303 (2012)
Moneda în circulație: Lira sterlină (Pound)
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

20. OLANDA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Amsterdam
Suprafața ț*ării: 41 540.4 km²*
Populația: 16 730 348 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

21. POLONIA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Varșovia
Suprafața țării: 312 679 km²
Populația: 38 538 447 (2012)
Moneda în circulație: Zlot
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

22. PORTUGALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capital: Lisabona
Suprafața țării: 92 211.9 km²
Populația: 10 542 398 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

23. ROMÂNIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capital: București
Suprafața țării: 238 390.7 km²
Populația: 20 095 996 (2012)
Moneda în circulație: Leu/RON
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

24. SLOVACIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Bratislava
Suprafața țării: 49 036 km²
Populația: 5 415 949 (2014)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2009
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

25. SLOVENIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Ljubljana
Suprafața țării: 20 273 km²
Populația: 2 061 085 (2014)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 2007
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

26. SPANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986

Capitala: Madrid
Suprafața țării: 505 990.7 km²
Populația: 46 818 219 (2012)
Moneda în circulație: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

27. SUEDIA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Stockholm
Suprafața țării: 438 575.8 km²
Populația: 9 482 855 (2012)
Moneda în circulație: Coroana suedeză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.
Notă: Pentru informații suplimentare vezi și:
UE-Enlargement în:http://europa.eu/pol/pdf/flipbook/en/nlargement_en.pdf

28. UNGARIA

Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Budapesta
Suprafața *țării: 93 023.7 km²*
Populația: 9 931 925 (2012)
Moneda în circulație: Forint
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da din 21 Decembrie 2007.

Harta D

Ţările semnatare ale acordului Schengen

Sursa: The BBC's, 25 ianuarie 2016

În prezent sunt 26 de ţări care beneficiază de Înţelegerea Schengen. 22 de ţări sunt membre ale UE, iar 4 ţări (Islanda, Norvegia (din 2001), Elveţia şi Liechtenstein (din 2011) care nu sunt membre ale UE (Vezi Notele autorului despre Zona Schengen).

Introducere

Bătrânul continent European a fost și continuă să fie unul dintre spațiile geopolitice cele mai frământate în ultimele secole. Acest continent a fost și continuă să fie unul dintre spațiile cele mai dinamice de dezvoltare a societății omenești, un adevărat creuzet (laborator) în care s-a creat fundamentul societății moderne de astăzi. Este un spațiu cultural fără egal, tocmai datorită multiplelor încercări, experimente sociale și politice, cu perioade alternative de tranziție de la etape tulburi la perioade de dezvoltare și invers.

Invazii ale unor puteri străine, mișcări social-politice de tot felul, revoluții, războaie de lungă durată cu zeci, sute de mii și milioane de morți și invalizi de toate gradele, foamete, furtul unor bogății ale solului și subsolului, dezmembrarea și furtul echipamentelor tehnice din diversei întreprinderi, naționalizări, colectivizări, evacuări forțate bazate pe false principii etnice și rasiale, tot felul de acte cu caracter antisocial ce se finalizau prin chinuirea oamenilor în gulagurile comuniste impuse de marea ”prietenă”, și ”mamă” Uniunea Sovietică și în pușcăriile naționale comuniste.

Înțelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărțirea forțată a Europei și încercarea de creare a unor lumi diferite, cu ”convingeri” și ideologii forțate în mod diferit, cu pretinse aspirații diametral opuse între cele manifestate între Est și Vest.

Efectele acestor manevrări forțate decise de către reprezentanții unor puteri politice au afectat evoluția Europei în general și a vieții popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Fiecare dintre marile puteri ale acelei epoci de după al Doilea Război Mondial au căutat pe toate căile să umple în mod propagandistic vidul creat în pretinsul standard al ”unei vieți mai bune” a popoarelor din zona ce o controlau pentru a dovedii puterii opozante superioritatea unuia dintre sisteme față de cealaltă.

Prin diverse forme ale unor ”pretinse ajutoare”, Europa a reușit după mulți ani să se refacă oblojindu-și rănile pe care le suferise în timpul războiului și tot în competiția dintre cele două sisteme au creat impresia unor reale evoluții economice deosebite.

Pe scurt istoria Uniunii Europene

Încercările unei uniri economice a Europei care s-o ajute în direcția refacerii și dezvoltării ei au început cu multe zeci de ani înainte și s-au rediscutat la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, mai exact în jurul anului 1950 prin crearea unor comunități printre care cea a Cărbunelui şi Oțelului (CECO) fondată prin Tratatul de la Paris. Înțelegerea dintre Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda și care avea drept scop partajarea resurselor de oțel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice. Astfel s-a format aşa numitul „Grup al celor şase".

Planul acestei comunități internaționale a fost creat şi dezvoltat de către economistul francez Jean Monnet(1988-19790, şi anunțat în mod public întregii lumi de către ministru de externe francez Robert Schuman(1886-1963),- act care a rămas ca document istoric purtându-i numele: Declarația Schuman.

Acesta a fost unul din momentele în care, Statele Unite şi-au manifestat interesul în asigurarea consolidării zonei occidentale a Europei față de cealaltă parte a Europei de Răsărit care intrase sub controlul Uniunii Sovietice şi care depunea toate eforturile de a se consolida într-o evoluție forțată pe un drum cunoscut mai mult din punct de vedere politico-propagandistic decât al realității economice - drumul socialismului.

CECO a devenit baza Comunității Economice Europene (CEE) – omologul occidental al blocului comunist CAER.

Comunitatea Economică Europeană, re-denumită ulterior Comunitatea Europeană, a devenit în final Uniunea Europeană prin tratatul semnat (la 7 februarie 1992) de către reprezentanții țărilor participante la conferința ținută în localitatea Maastricht din Olanda.

Invenția - să-i spunem aşa – de constituire a Uniunii Europene din multe națiuni mici şi într-un sistem care împiedeca crearea unei singure supraputeri în fața celorlalte (pentru a nu se crea un imperiu) a fost o formulă binevenită care a ajutat la dezvoltarea fiecărei țări în parte şi printr-o formă competițională a ajutat la dezvoltarea unei tehnologii care tot datorită competiției (cu blocul țărilor din răsărit) şi a inteligenței lăsată să se dezvolte în mod liber (nu sub controlul organelor de partid, de stat şi de securitate) devenise la un anumit moment dat, cea mai avansată tehnologie din lume.

În vederea refacerii statutului de prima-donă în lume, nu numai din punctul de vedere tehnic, al culturii, artei şi al modei, dar mai ales din punct de vedere economic, s-a hotărât unirea într-o variantă care să-i dea putere de competiție în fața altora ce se profilau la orizonturile economice ale sfârşitului de secol 20 şi în perspectiva noului secol 21.

Oficial, cei mai mulți dintre susținătorii acestei noi concepții considerau că pe această cale va fi creată o nouă forță economică şi social-politică.

Pe de altă parte unele documente confirmă că în spatele tuturor acestor idei exista așa cum am amintit un plan gândit cu multe decenii înainte de către Richard von Coudenhove-Kalergi [10]

Crearea Uniunii Europene, dorită de unii şi controversată de alții, nu a fost un act anti-american, așa cum au apreciat-o unele mijloace ale mass-mediei internaționale, din contra a fost susținută de americani şi poate, așa cum a fost prezentată de unele ziare din Statele Unite, a fost încă una din pretinsele "creații" americane.

Fără ajutorul primit prin Planul Marshall[11], fără a fi ani de zile sub controlul şi protecția forței nucleare americane şi a unui suport financiar american dat la un anumit moment dat, nu cred că s-ar fi înfăptuit o asemenea uniune.

E foarte greu de spus dacă ideea ca atare şi realizarea ei poate fi considerată ca o reuşită deosebită politico-economică şi socială, sau nu.

Opozanții din trecut sunt şi mai aprigi în argumentările lor în momentul de față susținându-şi punctul de vedere din care rezultă că membrii acestei uniuni sunt forțe destul de mari, cu implicații puternice naționaliste, cu un mod diferit de manifestare al unor culturi şi al unor concepții diferite de viață, cu economii ajunse la diferite grade de dezvoltare.

"Locomotiva" care avea să tragă după ea acest gigant tren, cu vagoane diferite ca dimensiuni, forme şi puteri, trebuia să fie de foarte mare putere şi cu un program foarte clar de mişcare.

Mai mult decât atât, mulți dintre opozanți analizând imposibilitatea menținerii într-un mod democratic a fostei Uniuni Sovietice formată din țări diferite, cu tot felul de forme de manifestare a culturii și obiceiurilor și chiar unele dintre ele cu limbi diferite de limba rusă, (impusă ca limbă obligatorie pe întregul teritoriu al

[10] Vezi Notele autorului pentru partea I-a, despre viața și activitatea lui Richard von Coudenhove-Kalergi.

[11] Vezi Anexa pentru partea I-a despre Planul Marshall

Uniunii Sovietice și obligatoriu de a fi învățată și în țările satelit-n.n.), au ajuns la o concluzie pe care o înțeleseseră dar nu o puteau afirma în mod deschis, aceea că o asemenea "Uniune" de tip Sovietic, nu putea rezista decât prin și sub presiunea unor forțe deosebit de dure de coerciție (impuse prin activitatea KGB - n.n.)[12] .

După mai mult de 70 de ani, când sistemul comunist a căzut, multe dintre fostele republici au reușit rapid să iasă de sub dominația "stagului sovietic", dominație impusă tot prin forța armelor în întreaga pușcărie internațională în care au fost ținute, sărbătorind momentele fericite ale asigurării independenței lor naționale.

Oare există vreo asemănare cu situația social-economică și politică din Uniunea Europeană?

Cred că răspunsul ar putea fi: DA și NU !

Despre acest aspect vom discuta mai în detaliu mai departe

Mai mult ca sigur *timpul* va fi cel mai bun judecător istoric și va confirma sau dimpotrivă va infirma dacă această idee a unei asemenea Uniuni, este valabilă și avantajoasă în egală măsură pentru toate țările membre ale acestei Uniuni Europene.

Eforturile şi timpul acordat creării acestei uniuni, nu au fost nici uşoare şi poate nici suficient pentru a pune toate țările membre (cu enormele lor diferențe, din toate punctele de vedere), pe aceeaşi linie şi toate să participe după măsura şi posibilitățile fiecăreia la planul comun de dezvoltare al Uniunii.

În aceeași măsură, consider că planurile Statelor Unite care au sprijinit înfăptuirea acestei Uniuni nu au avut numai un caracter umanitar de a salva populațiile țărilor membre, așa cum se afirmase în întreaga presă occidentală, ci au fost planuri bine gândit și cu bătaie lungă de acțiune și din anumite puncte de vedere, deosebit de profitabile .

Investitorii americani care au urmărit permanent diverse aspecte și momente ale creerii acestei Uniuni, au cunoscut dela început în ce ramuri economice să investească și ce profituri vor obține. Știau că vor lucra cu spiritul și disciplina germană, știau că vor lucra cu englezii care aveau resursele necesare în fostele colonii pe care încă le posedau, știau și erau atrași de francezi care îi inspirau în toate cele începând de la modă, la muzică și politică, ș.a.m.d.

Celelalte țări pe care le-au asimilat treptat când au ieșit din pușcăria internațională comunistă, au fost sigure că vor putea conta pe un suport al NATO

[12] Vezi Mic dicționar tematic: despre KGB

și al altor organizații internaționale pentru a le feri de orice acțiuni agresive din exterior și tot odată pentru Uniune, acestea puteau constitui platoșe împotriva oricăror încercări din partea unui vechi și pretins "prieten" – Rusia.

Din punctul de vedere al sistemului legislativ cred că Uniunea Europeană suferă de lipsa unei reale fundații a democrației. Constituția acestei Uniuni a fost supusă votului numai în patru țări, în anul 2005.

Două dintre aceste țări: Franța și Olanda au respins această Constituție cu 54.9% din voturi, fapt ce a determinat ca această constituție să nu fie aprobată. Ulterior ea a fost strecurată și înlocuită cu așa numitul *Tratat de la Lisabona*.

Unitatea acestui pact a fost supusă unui referendum într-o singură țară: Irlanda, unde ea a fost mai întâi respinsă în 2008 și apoi după un an de zile a fost aprobată.

O situație similară a avut loc și cu tratatul privind creerea monedei Euro.

Această lege a fost supusă votului numai în trei țări. În Franța a fost aprobată cu un procent destul de subțire de 51.1 voturi, în Danemarca, a fost respinsă, la un prim referendum și ulterior, după un an de zile a fost aprobată. Numai în Irlanda a fost acceptată cu 68.7%.

În realitate moneda comună, euro, a fost creată fără să existe o politică financiară unică a tuturor țărilor membre ale Uniunii.

Cronologia evenimentelor legate de creerea Uniunii Europene

25 martie 1957:	Grupul celor şase a semnat Tratatul de la Roma prin care a luat fiinţă Comunitatea Economica Europeana CEE) si Comunitatea Europeană pentru Energie Atomică (EURATOM).
8 iunie 1959:	În speranţa unor suporturi financiare şi militare, Grecia, şi-a depus cererea de candidatură pentru aderarea la CEE.
31 iulie – 10 august 1961:	Danemarca, Irlanda, şi Marea Britanie şi-au depus cererile pentru candidatura de aderare la CEE.
14 ianuarie: 1962:	Stabilirea politicii agricole comunitare în scopul creării pieței comune și a

	solidarității agricole şi financiare prin intermediul Fondului European pentru Orientare şi Garanție Agricolă (FEOGA).
30 aprilie 1962:	Norvegia şi-a depus candidatura pentru aderarea la Comunitatea Europeană. Propunerea a fost respinsă în urma a două referendumuri.
14 ianuarie 1963:	Unele animozități mai vechi între Franța şi Anglia şi unele informații secrete pe care le-a obținut de Gaulle, au fost confirmate și preşedintele de Gaulle a afirmat că Franța are ”unele îndoieli” în legătură cu intenția Marii Britanii de a adera la Comunitate. După câteva zile, negocierile cu țările care îşi depuseseră cererile de aderare au fost suspendate.
1 iulie 1963:	Franța a părăsit negocierile referitoare la finanțarea politicii agricole comune. Guvernul francez şi-a rechemat reprezentanții săi permanenți și delegația franceză nu a luat parte la întâlnirile Consiliului Comitetului Reprezentanților Permanenți.
28-29 ianuarie 1966 :	Tot felul de influențe şi negocieri duse în spatele uşilor închise l-au convins pe de Gaulle să accepte participarea la aşa numitul " Compromis de la Luxemburg" şi Franța să-şi reia locul în Consiliu European cu condiția de menținere a votului unanim atunci când urmau să fie în joc interese importante pentru toți membrii comunității.

22 martie 1971:	Consiliul adoptă Planul Werner în scopul coordonării politicii economice a CEE. Concluziile acestui plan erau ca țările membre urmau să-și „armonizeze” politicile bugetare și de reducere a marjelor de fluctuații ale monedelor lor naționale. Cu alte cuvinte trebuia să nu mai existe diferențe între valoarea diferitelor monede naționale în tranzacțiile ce urmau să se desfăşoare între membrii comunității.
1 ianuarie 1973:	Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie au aderat la Comunitatea Europeană care a ajuns astfel să aibă 9 membri.
18 martie 1973:	Consiliul CEE a creat Fondul European pentru Dezvoltare Regională (FEDR) şi un Comitet pentru politica regională.
22 iulie 1973:	S-a semnat tratatului prin care i s-au delegat parlamentului European puteri depline în legătură cu adoptarea bugetului şi stabilirea Curții de Control Financiar.
1-2 decembrie 1973:	Consiliul Europei a stabilit condițiile în legătură cu alegerea forumului de conducere: (Parlamentului European); prin vot universal au adoptat legea privind emiterea pentru toți membri CEE a paşaportul european.
9 februarie 1974:	Consiliul a decis în favoarea aderării Greciei la Comunitate.
1 ianuarie 1981:	Grecia a devenit al 10-lea membru al Comunității Europene

De fapt țările mai dezvoltate şi mai puternice din punct de vedere economic şi-au creat dela început o așa zisă "lojă" de unde urmăreau şi aprobau pe baza anumitor interese admiterea la anumite dăți şi în anumite condiții a altor membrii dintre țările mai mici, mai puțin bogate şi pe baza anumitor criterii strategice şi economice.

28 martie 1977: Portugalia şi-a depus cererea de candidatură pentru aderare la Comunitate

28 iulie, 1977: Spania a aplicat şi ea pentru aderare la Comunitate.

4-5 decembrie 1978: În cadrul şedinței Consiliului Europen ce a avut loc Bruxelles s-a înființat Sistemul Monetar European (SME).

Ianuarie 1986: Portugalia şi Spania au devenit membre ale CEE.

17-28 februarie1986: S-a semnat la Luxemburg şi la Haga, Actul Unic European

29 mai 1986: A fost ridicat Steagul Uniunii Europene, prima data în faţa clădirii Berlaymont şi s-a intonat imnul Uniunii Europene (Oda Bucuriei – Bethoven).

Sfârşitul decadei anilor 1980 şi începutul noii decade 1990 au fost însoțite de cererea mai multor țări pentru a devenii membre ale U.E. printre care: Austria, Cipru, Malta, Finlanda, Ungaria şi Polonia.

4 iunie 1989: Polonia a fost prima țară în care s-au ținut primele alegeri semilibere din sistemul fostelor țări satelit ale Uniunii Sovietice.

16 iunie1989: Fostul prim ministru al Ungariei Imre Nagy

	a fost executat pentru rolul său în revoluția din 1956[13] ,
18 octombrie 1989:	Erich Honecker a fost înlăturat din conducerea RDG (ca urmare a evenimentelor revoluționare din Germania –n.n.). La acea dată Honecker era secretar general al Partidului Socialist Unit din Germania (P.S.U.G.). După reunificarea Germaniei, Erich Honeckerle s-a refugiat în Chile, unde a decedat (1994).
16 iunie 1990:	Imre Nagy a fost re-înmormântat cu toate onorurile ce se cuvin unui conducător.
iunie 1990:	János Kádár, a dat drumul la câteva sute de cetățeni de origine germană, să plece în Germania Federală.
9 noiembrie 1989:	A fost înlăturat zidul Berlinului care despărțea Germania în cele două țări: de Est și cea Occidentală.
10 decembrie 1989:	Crearea unui nou guvern național unit în Cehoslovacia.
21 decembrie 1989:	Dictatorul Nicolae Ceaușescu a fost arestat și după un proces fulger a fost executat (împreună cu Elena Ceaușescu).

După informații oficiale prezentate de către Natural Resources Defense Concil[14], URSS-ul a menținut cel mai mare arsenal de arme nucleare din lume. Acest arsenal a atins un vârf de aproximativ 45.000 de capete nucleare în 1986. Aproximativ 20.000 din acestea erau arme nucleare tactice, reflectând doctrina sovietică care favoriza aceste arme în cazul unui război în Europa. Restul de

[13] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Imre Nagy

[14] Natural Resources Defense Council – organizație internațională create în 1970, cu sedii în Washington, D.C., San Francisco, Los Angeles, Chicago și Beijing,

aproximativ 25.000 de arme erau rachete nucleare strategice. Aceste arme erau considerate atât ofensive cât și defensive.

Mai târziu, la sfârșitul anului 1989 existau 300.000 de arme nucleare cu care erau echipate trupele sovietice staționate în Polonia, Cehoslovacia și Ungaria. După patru ani (1993), toate aceste arme nucleare au fost expediate în Rusia.

La începutul Noului An, 1990 Václav Havel, noul președinte al Cehosloavaciei a ținut o cuvântare în care a promis crearea unui nou guvern bazat pe corectitudine și moralitate.

*

În primii ani care au urmat după căderea comunismului în Rusia și în fostele țări din lagărul socialist, presa internațională prezenta sute de articole ale unor ziariștii cunoscători ai situației din Europa de Est, care își puneau tot felul de întrebări legate de viitorul drum al acestor țări. Într-adevăr aceste țări au trecut printr-o lungă și grea perioadă de tranziție în care se impuneau cu o deosebită necesitate:

- modificări ale sistemului judiciar,
- un "șoc terapeutic" pentru trecerea la economia de piață,
- multiple reforme social-economice și
- încetarea procesului de subvenționare masivă de către stat a diverselor ramuri ale economiei și în special a industriei.

Acesta a fost momentul începutului așa numitei "piețe de capital" și al creării unui decalaj între bogați și săraci. Procesul privatizării economice care a fost de asemeni un proces destul de lung și nesigur în forma sa de acțiune, a dus la apariția unei pături de milionari, și tot odată a creat oportunitatea nedorită a fenomenului corupției și a încălcării diverselor legi din partea unora dintre noii antreprenori și a unor vârfuri ale conducerilor de la diverse niveluri ale structurilor economice și politice.

*

31 mai 1995: Comisia europeană a adoptat actul numit „Carta Verde" referitoare la introducerea unei monede unice – Euro (€).

22 iunie 1995: România şi-a depus cererea de aderare la UE.

26-27 iunie 1995	Consiliul european confirma trecerea la folosirea monedei unice de la 1 ianuarie 1999. Consiliu Special cu profil financiar, a decis ca numai 11 state membre ale U.E. care întruneau condițiile necesare să adopte folosirea monedei unice (euro)[15].
2 ianuarie 2001:	Grecia a devenit cel de al 12-lea membru al zonei euro.
15-16 iunie 2001	Consiliul European de la Goteborg (Suedia a decis, extinderea UE şi procesul de aderare printre altele, cu unele "recomandări speciale" dedicate Bulgariei și României

Structura politică a conducerii Uniunii Europene

Consiliul European, Consiliul Uniunii Europene si Consiliul Europei.

Consiliul European – din care fac parte șefii de state și de guverne ale țărilor membre ale UE, președintele ales, președintele Comisiei Europene și Înaltul reprezentant pentru politica externă și politica de securitate.

Consiliul Uniunii Europene – este principalul organ de decizie al UE. El reprezintă statele memebre, dar la reuniuni participă câte un ministru din fiecare guvern al statelor membre ale UE, în funcție de tema reuniunii.

În structura sa există 9 diviziuni ale Consiliului:

1. Afaceri Generale și Relaţii Externe
2. Afaceri Economice și Finanțe
3. Justiție și afaceri interne

[15] Vezi Anexa: Mic Breviar statistic, Informații statistice pentru Partea I-a, graficul: Țările care au introdus moneda Euro

4. Forța de muncă. Politica Socială. Sănătate. protecția Consumatorului.
5. Competitivitatea
6. Transport. Telecomunicații și Energie
7. Agricultură și Pescuit
8. Mediu
9. Educație. Tineret și Cultură

Parlamentul European – este instituția comunitară care reprezintă popoarele țărilor membre ale UE

Comisia Europeană – este organul executiv al UE. Această comisie întocmește proiecte de legi și urmărește aplicarea lor

Consiliul Europei – este un organism independent de UE. El reunește toate statele UE și alte state din centrul și estul Europei

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă ?

Au trebuit să treacă peste 70 de ani, să se lichideze comunismul cu întreaga sa ideologie politică și ca urmare a unor interese tot de natură politică mai mult decât socio-economică, să se creeze o *"Nouă Europă"* cu o nouă față, cu o nouă concepție despre relațiile dintre diversele țări existente în perimetrul European.

S-au pompat fonduri imense care au dus la crearea și dezvoltarea unora dintre economiile țărilor care făceau parte din noua structură economică.

Pe de o parte Uniunea Sovietică susținea de exemplu, dezvoltarea Republicii Democrate Germane iar Statele Unite susțineau cealaltă parte a vitrinei occidentale, Republica Federală Germania, realizându-se de fapt un joc între cele două sisteme.

În acest fel în Europa se putea spune că se crease cea mai mare economie din lume.

Astăzi, opinia tuturor analiștilor economiști și geopoliticieni, este aceea după care Uniunea Europeană este cea de a treia cea mai largă "instituție economică și geopolitică" din lume, cu cei peste 455 milioane de cetățeni și cu țările care acoperă un teritoriu cât jumătate din continentul Americii de Nord.

În concordanță cu unele calcule economice mai recente economia noii Europe ar putea fi considerată ca "un model economic pentru restul lumii". Așa după cum au afirmat mai mulți autori printre care și Mark Leonard în lucrarea "*Why Europe will Run the 21st Century*"[16] ,

> *Europa este o sinteză a energiei și libertății*
> *care provin dintr-un liberalism cu o stabilitate*
> *și un ajutor al oamenilor care provine dintr-o*
> *formă de manifestare a unei reale democrații.*

Cu unele rare excepții create în unele dintre țările europene, care au fost zeci de ani sub dominația sistemului comunist, marea majoritate a acestor țări nu au avut libertatea de a se manifesta ca o lume cu preocupări serioase de așI asigura o imagine națională prin ceea ce puteau produce și cu care se puteau impune în ansamblul planului european și chiar în cel mondial.

[16] Mark Leonard - lucrare citată în bibliografie, pg. 7

Și înainte de crearea UE dar în special după apariția acestei noi ”Europe unite”, multe dintre țările europene, în special cele foste comuniste așteptau cu mâna întinsă suporturi financiare din partea Statelor Unite. Aceste țări nu își dădeau seama sau mai bine zis erau împiedecate să-și dea seama, că prin obținerea unor credite din partea unor țări dezvoltate sau al unor organizații mondiale nu puteau ajunge la o dezvoltare economică normală ci dincontra la o subjugare financiară din care cu greu se puteau elibera și ca atare se menținеau an după an într-o stare similară cu cea din timpul ocupațiilor străine.

> Țările membre ale UE care au o mare diferență în cultură și obiceiuri, cu grade diferite ale dezvoltării economice nu au putut și nu pot afirma că au o participare activă *egală* la evoluția și consolidarea ”Noii Europe”.

Prin creerea Uniunii Europene (cu sprijinul Statelor Unite - prin Planul Marshall,[17] și pe baza ideii Franței, de creere a unei entități statale asemănătoare cu cea a Statelor Unite), se urmărea de fapt formarea unui al ”treilea pol” de putere mondială. O asemenea Uniune avea de asemeni drept scop pe de o parte, contracararea evoluției rapide a altei pretinse ”supraputeri”, (cum s-a considerat de către futurologi că va fi China – n.n.) și pe de altă parte, asigura un pied-à-terre în față vechiului adversar din timpul războiului rece, Rusia Sovietică.

> UE a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări și popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri și culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice și cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte, unele mocnite și cu înfruntări militare ce au avut loc pe parcursul numai al unui singur secol (cum au fost de exemplu între țările aliate și Germania).

[17] Ibidem: Notele autorului pentru partea I-a despre Planul Marshall

Nu întâmplător au existat și continuă să existe tot felul de neînțelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor țărilor europene și bineînțeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europa. De asemeni nu este întâmplător că unele țări au fost de acord și au acceptat moneda UE în timp ce englezii și suedezi[18], de exemplu, au preferat să rămână numai cu monedele lor naționale, iar alte țări printre care și România au decis să folosească ambele monede [leul (ron) și euro (€)].

Interesantă este și poziția unora dintre țări printre care și cea a Olandei exprimată prin punctul de vedere al Regelui Willhem-Alexander care se referea la viitorul Europei ca la o zonă în care se va manifesta în viitor filozofia unei *societ**ăți** participative*, în care :

> "*... cetățenii Europei vor trebuii să aibă grijă de ei înșăși sau cu alte cuvinte, să creeze soluții ce se vor aplica la nivelul general al societății civile privind asigurarea unora dintre beneficiile fundamentale sociale cum ar fi de exemplu: ajutoarele de șomaj, subsidiile pentru acoperirea cheltuielilor referitoare la asistența medicală, fondurile destinate celor care au ajuns la vârsta de pensionare, fondurile destinate educației și sportului pentru tinerele generații și încă alte sume destinate nevoilor sociale ...*"

Asemenea idei confirmă opinia după care din punct de vedere geopolitic Europa va fi locul în care se va manifesta în viitor o încetare a contractului social dintre diferitele țări și cetățenii proprii care aveau drepturi egale, legale.

Un punct de vedere similar a fost susținut și de către Mario Draghi – Președintele Băncii Centrale Europene care într-un interviu pe care l-a dat unui ziarist de la Wall Street Journal, în 2012, afirma:

> *"... modelul socio-european este mort!"*

[18] Vezi Notele autorului pentru partea I-a (12) despre referendumul din Suedia privind moneda națională.

Mario Draghi și-a susținut afirmația după care Europa încă se mai găsea în situația de a-și permite anumite acțiuni pe care cu greu și le poate permite în prezent. El se referea la opinia economistului german Rudi Dornbusch (1942-2002), care în diferite lucrări publicate - fiind un prolific autor, afirmase:

"... europenii sunt atât de bogați încât își pot permite să plătească oamenii ca să nu muncească:"

Economistul german Rudiger W.Dornbusch, specializat pe analiza evoluției Europei, și lucrând cea mai mare parte a carierii sale în Statele Unite, lansase și el o asemenea opinie, după care era posibilă o asemenea situație economică, dar care în prezent era ca o *fata morgana* fiind deosebit de departe de realitate.

Ceea ce spun în prezent unii analiști despre Epoca de aur a Europei este că această epoca **s**i-a încheiat sezonul, iar ceea ce părea ca fiind normal din punctul de vedere al beneficiilor economice pe care le aveau toți salariații indiferent că lucrau pentru întreprinderi de stat sau particulare s-au redus drastic sau chiar s-au anulat (mă refer în mod special la ajutoarele de familie, accesul gratuit la serviciile medicale, concediile plătite și alte beneficii).

Astăzi în multe dintre țările Europei există un număr mare al populațiilor care trăiesc la limitele sau chiar sub limitele sărăciei. Unele date statistice internaționale (prezentate de către diverse organizații mondiale cum ar fi World Bank sau CIA –Departamentul populației) și prelucrate de către autor se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr.1 Unele **ț**ă**r**i Europene în care popula**ț**ia tr**ă**ie**ș**te la sau sub limitele s**ă**r**ă**ciei (date pentru 2012)

(mil. locuitori)

Țara	World Bank	Anul	Sursa: CIA	Anul
Belgia	N/I	N/I	15.2	2007
Bosnia/Herțegovina	14	2007	18.6	2007
Bulgaria	10.6	2007	21.8	2008
Croația	11.1	2004	18	2009
Republica Cehă	N/I	N/I	9	2010
Danemarca	N/I	N/I	13.4	2011
Franța	N/I	N/I	6.2	2004

Germania	N/I	N/I	15.5	2010
Grecia	N/I	N/I	20	2009
Ungaria	N/I	N/I	13.9	2010
Irlanda	N/I	N/I	5.5	2009
Kosovo	34.5	2009	30	2010
Macedonia	19	2006	30.9	2010
Moldova	21.9	2010	26.3	2009
Olanda	N/I	N/I	10.5	2005
Polonia	10.6	2008	17	2003
Portugalia	N/I	N/I	18	2006
România	13.8	2006	21.1	2010
Serbia	9.2	2010	8.8	2010
Slovacia	N/I	N/I	21	2002
Slovenia	N/I	N/I	12.3	2008
Spania	N/I	N/I	19.8	2005

Notă: N/I:Nu sunt informații. Pentru a avea o situație ceva mai completă acolo unde una din surse nu a oferit informații, am căutat altă sursă de date ; de aceea apar două surse de informații.
Informațiile prezentate sunt orientative.

O asemenea situație își găsește unele explicații în special pentru țările din fostul sistem comunist, unde majoritatea populației trăise zeci de ani în condițiile unui dezinteres total pentru munca ce ar fi trebuit s-o desfășoare întrucât nu existau în mod real mijloacele de apreciere (în majoritate pentru cei care nu eru clienții partidului comunist – n.n.) și compensare a eforturilor iar toată activitatea era subvenționată de stat.

Circula "în mod clandestin" după modelul secretului lui Polichinelle, o glumă care spunea:

"... noi ne facem că muncim, și ei (Guvernul – n.n.) se fac că ne plătesc"!

Din acest punct de vedere există un element de similitudine cu semnarea acordului de către Administrației de la Casa Albă a reluării după 50 de ani a relațiilor diplomatice și economice cu Cuba.

Un asemenea acord care are mai mult o bază politică decât una economică își găsește justificarea în ideea Administrației de la Washington de lichidare pe cât posibil a restului de economii considerate ”de tip socialist”.

Interesant și tot odată ca un fapt deosebit al protocolului internațional privind vizitele la cel mai înalt nivel diplomatic, a fost și primirea pe aeroportul din Havana a președintelui SUA, Barack Obama.

În mod normal aceasta primă vizită , după 50 de ani, a președintelui SUA ar fi trebuit să fie onorată prin prezența președintelui Cubanez, Raul Castro și nu a unei delegații trimisă la aeroport condusă de ministrul de externe.

Sau opinia fostului președinte al Cubei, Fidel Castro (n.13August 1926), care într-un scurt interviu dat televiziunii cubaneze, a dezapreciat în condițiuni total ne diplomatice importanța acestei vizite pentru Cuba.

Dacă cineva își va pune problema cine va fi în câștig din această nouă relație care nu este decât un joc politic, mai mult ca sigur că răspunsul va fi: *poporul cubanez* care va avea ceva de câștigat întrucât va aștepta ajutoare din partea Statelor Unite iar din punctul de vedere al activității lor economice se va menține aceeași concepție cum a existat zeci de ani în toate țările fostei lumi comuniste.

Mai mult ca sigur că va trebui să treacă mult timp (poate timpul câtorva generații- n.n.), pentru a se ajunge la formarea unei așa zise conștiințe bazată în special pe elemente cu caracter economic și educațional care să-i determine pe cubanezi să învețe, să muncească și să devină în adevăratul înțeles al cuvântului utili societății în care trăiesc.

În acest sens administrațiile guvernamentale ale diferitelor țări europene vor trebuii și ele să-și modifice filozofia organizării financiar economice, referitoare la nevoile vieții de zi cu zi ale populațiilor lor. Asemenea politici și ”filozofii” vor fi posibile numai în măsura în care vor fi stabilite asemenea relații cu marile puteri economice.

Până la aplicarea unor asemenea măsuri birocratico-administrative, marea majoritate a populațiilor țărilor europene își va duce viața în continuare trăind de la o lună la alta și luptându-se cu multiplele dificultăți financiare.

După cum se poate vedea din tabelul alăturat chiar dacă datele statistice ale OECD-ului confirmă anumite creșteri pozitive ale pensiilor, cum ar fi de exemplu, de 107% (în Polonia), circa 120% (Portugalia) sau peste 200% (în Turcia) aceste cifre au un caracter relativ și temporar mascând de fapt realitatea condițiilor de viață a numărului mare al populațiilor ce trăiesc în mare sărăcie.

Tabelul Nr.2

Situaţia pensiilor (mari şi mici) ale populaţiei din unele ţări europene comparativ cu SUA
Date pentru perioada 1990-2007 (în %)

Ţara	Pensi mari	Pensi mici
Turcia	+202	-
Portugalia	+119,8	-
Polonia	+107	-
Italia	+38,9	-
Republica Cehă	+21,8	-
Grecia	+19,1	-
Germania	+17,5	-
SUA	-	-1,5
Belgia	-	-2,9
Suedia	-	-6,8
Irlanda	-	-7,7
Islanda	-	-14,7
Norvegia	-	-16,6
Luxemburg	-	-19,8
Olanda	-	-29,8

Sursa: OECD, date prezentate de către Washington Post, 7 Decembrie 2013, pg. A12

Din acest punct de vedere, ideea regelui Olandei de creare în viitor al unei *societăţi participative* pare a fi nu prea departe de utopia marxistă, care susţinea dezvoltarea unei aşa numite "conştiinţe de clasă" care să-l ajute pe fiecare cetăţean să-şi asigure condiţiile unei vieţi mai bune, în urma unei revoluţii sociale.

Mai mult ca sigur că în multe dintre ţările membre ale UE se vor accentua diferitele manifestări ale unor acte anti-sociale, anti statele înainte ca fiecare persoană să-şi asigure mijloacele de existenţă – în mod onest şi printr-o reală participare a activităţii la viaţa social-economică a ţării respective.

Nu trebuie uitate sau neglijate efectele manifestării a celor 50 sau 70 de ani în care comunismul a distrus orice element al conştiinţei de muncă şi de onestitate cu toate că propaganda marxistă–leninistă cu profundul ei caracter utopic, susţinea crearea deja a unei asemenea conştiinţe superioare "de clasă".

1.1. Uniunea Europeană în prezent și necesitățile urgente pentru viitor

Analiștii geopolitici consideră că Uniunea Europeană pentru a supraviețui va avea nevoie într-un viitor nu prea îndepărtat de:

- noi reguli de conducere la nivelul întregii Uniuni,
- o conducere centralizată și hotărâtă care să asigure menținerea, refacerea și consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu și al fiecăreia dintre țările membre.
- revizuirea cu o deosebită rigurozitate a întregii politici externe incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei țări și creerea unei reale cooperări și al unui suport militar între toate țările membre al UE și în special cu NATO și SUA.
- analizarea cu multă responsabilitate a solicitărilor altor țări de a devenii membre ale UE.

Doar pe aceste căi se vor putea elimina multe dintre diferențele ce există în prezent între diversele țări europene și tot odată posibilitatea creării unui sistem de apărare împotriva oricăror riscuri ale unor atacuri externe.

Ceea ce este deosebit de important pentru UE în ansamblu și pentru fiecare dintre țările membre este teritoriul țării pe care fiecare dintre ele îl controlează.

Exemplul cel mai concludent în acest sens este oferit de Acordul Schengen stabilit din 1985 și care îi dă Uniunii Europene puterea de a crea reguli de guvernare la nivelul general al UE în privința imigrărilor și a trecerii diverselor persoane prin granițele țărilor membre, dar tot odată Constituțiile fiecarei țări confirmă faptul că fiecare țară membră a UE are dreptul de a limita sau din contra de a acorda libera imigrației pentru persoanele care îndeplinesc condițiile de imigrare în urma unor verificări prealabile.

De asemeni persoanele care sunt acceptate de a imigra într-o țară au dreptul:

- de a se stabili în țara aleasă pentru imigrare,
- au drept de vot și chiar
- pot obține dreptul de a ocupa un loc în aparatul politico-administrativ din orașul, țara și chiar în Parlamentul European.

Cu atacul terorist ce a avut loc la 13 noembrie 2015 în Franța și în special cu imensul flux de migranți ce au ajuns în Europa, tratatul Schengen care se referă la eliminarea granițelor între țările membre ale acestui tratat se poate considera, cel puțin pentru o anumită perioadă de timp, ca fiind sub un mare semn de întrebare

sau poate chiar anulat. Suedia și-a introdus cu o notă de temporaritate verificările la granițe, Slovenia, Ungaria, Bulgaria și alte țări și-au ridicat garduri de sârmă ghimpată pentru a opri intrarea ilegală a migranților.

Atacul din Paris trebuie să fie un semnal important de alarmă pentru întreaga Europă, întrucât asemenea atacuri au continuat să aibă loc și în alte țări cum ar fi în Germania, în Italia, în Belgia, în Danemarca, în Anglia, în Spania și în Grecia.

Actele criminale multinaționale nu sunt fapte singulare ci dovedesc posibilitatea de manifestare reală a acțiunilor unor emigranți din diferite țări și a grupărilor musulmane extremiste.

De asemenea nu trebuie uitat și nici considerat ca un fapt minor decizia unora dintre Administrațiile guvernamentale ale unor țări care afectează într-un mod negativ viața altor țări membre ale UE.

Mă refer în mod special la ideia lansată și aplicată de Germania și mai exact de către Administrația Merkel, fără consultarea prealabilă a celorlalte țări membre ale UE de a accepta venirea și răspândirea unor migranți din diverse țări în toate țările memebre ale UE.

Cum a fost posibil un asemenea ”plan”? să inviți sute de mii de oameni fără să ai aprobarea întregului popor și mai mult decât atâta chiar să impui o asemenea politică altor țări sub diverse pretexte cu caracter politic/”umanitar”.

După cum se poate vedea invazia migrațională a fost și continuă în asemenea proporții încât a speriat majoritatea țărilor europene și întrega conducere a UE, în general și chiar pe Cancelarul Angela Merkel și întreaga ei Administrație, în mod special.

După opinia ziariștilor de la *The Telegraph*, Cancelarul Germaniei, care ani de zile s-a dovedit a fi o susținătoare puternică a asigurării viitorului Germaniei din punctul de vedere politico-economic se pare că și-a provocat singură un act de sinucidere politică. Doamna Angela Merkel este în prezent sub o foarte serioasă cavalcadă critică din partea opoziției și a unui mare număr al populației germane.

La 13 martie 2016 populația germană din trei state unde locuiesc circa 1/5 din întreaga populație a Germaniei, a fost chemată la voturi; aceștia au lansat un mesagiu foarte serios la adresa Cancelarului Merkel care intenționează să rămână la conducere în cel de al treilea termen, spunându-i:

Închideți porțile în fața emigranților !

Marea majoritate a alegătorilor s-au referit în diverse interviuri la cei 1.3 milion de migranți care au invadat Germania în anul 2015/2016.

În această perioadă de alegeri Partidul Democrat Creștin (CDU - de centru dreapta – n.n.), a înregistrat serioase pierderi în special în alegerile locale, unde s-a cerut un referendum asupra politicii pretins "umanitare" a dnei Merkel.

După informațiile prezentate de presa germană[19], în Baden-Württemberg, de exemplu, partidul CDU a pierdut 27% din suporteri, ceea ce a fost considerat ca un record negativ pentru acest partid. O situație similară de pierdere a suporterilor s-a remarcat și în statele: Rhineland-Palatinate și Saxony-Anhalt

În același timp partidul de opoziție *Alternativa pentru Germania* (AfD), a câștigat o și mai mare popularitate înregistrând în anumite state peste 24% dintre votanți, cum a fost de exemplu în Saxony-Anhalt (din fosta Germanie de Este), unde sentimentul anti-migranți este considerat ca fiind deosebit de ridicat și în Baden-Wuerttemberg unde au câștigat peste 15% dintre suporteri.

Îngrijorarea Cancelarului Merkel, privind politica față de migranți, chiar dacă a dus în ultima vreme la o schimbare de ton în această privință, și în cursa electorală de la 12 martie unde s-a referit la planul de reducere a numărului de migranți în Germania, mai mult ca sigur că nu va duce și la schimbarea politicii cancelarului (cel puțin în mod oficial – n.n.), așa după cum s-a exprimat Prof. Dr. Jürgen W. Falter (de la Institutul de Științe Politice).

Dilema Germaniei este dilema Europei

Dilema Germaniei și cea la nivelul conducerii UE privind fluxul migranților continuă să fie atât de mare încât la Bruxelles, la 29 noiembrie 2015, conducerea UE a decis să propună Turciei ca în schimbul preocupării de a opri fluxul de migranți și refugiați spre Europe (care a ajuns să fie în competiție cu volumul fluxului ce a avut loc în urma celui de al Doilea Război Mondial–n.n.), Turcia va primi 3.2 miliarde dolari.

Ulterior atât Germania cât și conducerea UE a decis să acorde Turciei o suplimentare financiară care s-a ridicat la 6.8 miliarde dolari pentru a accepta returnarea migranților din Grecia și din alte țări europen în Turcia.

Înțelegerea dintre Uniunea Europeană și Turcia cuprinde 9 puncte esențiale:

1. Toți migranții care au trecut din Turcia în Grecia după 20 Martie 2016,

[19] Deutsche Presse-Agentur (DPA), 13 martie 2016

vor trebuii trimişi înpoi în Turcia,

2. Pentru fiecare Sirian întors în Turcia din insulele greceşti. un alt sirian va fi relocat în Turcia,
3. Turcia va lua toate măsuri necesare de a prevenii deschiderea de noi drumuri pe mare sau pe uscat pentru migranţii ce pleacă din Turcia spre U.E.,
4. Odată ce punctele de trecere neoficiale între Turcia şi U.E. s-au încheiat sau au fost reduse în mod substanţial, un sistem de admitere umanitară voluntară va fi activat,
5. Îndeplinirea programului de *Liberalizare a vizelor rutiere* va fi accelerat în vederea ridicării cerinţelor de viză pentru cetăţenii turci (cel târziu până la sfârşitul lunii iunie în 2016).
   Turcia va lua toate măsurile necesare pentru a îndeplini cerinţele rămase,
6. U.E. va fi, în strânsă colaborare cuTurcia, grăbind viteza de plată alocată iniţial 3.42 miliarde dolari în cadrul sprijinului pentru refugiaţii din Turcia.
   Odată ce aceste resurse vor fi pe cale să fie utilizate în mod integral, E.U.se va ocupa de atragerea de mai multe fonduri până la sfârşitul anului 2018,
7. U.E. şi Turcia trebuie să sprijine activitatea în curs de desfăşurare privind modernizarea vamală a Uniunii.
8. Procedura de aderare (la U.E.-n.n.), va fi re-energizată, prin capitolul 33 care urmează să fie deschis în timpul preşedinţiei olandeze a Consiliului Uniunii Europene şi a lucrărilor de pregătire pentru deschiderea altor capitole ce se vor desfăşura într-un ritm mai rapid.
9. U.E. şi Turcia vor trebuii să coopereze în vederea îmbunătăţirii condiţiilor umanitare din interiorul Siriei

(Sursa: Prelucrat de autor după informaţii ale: Europa.eu, United Nations High Commissioner for Refugees, 2015)

Într-un mod similar se desfăşoară şi politica UE faţă de migraţia din Africa.

Uniunea Europeană a decis şi a anunţat la 16 decembrie 2015 acordarea unui fond de 2 miliarde dolari pentru eliminarea migraţiei ilegale din Africa către Europa. Prima tranşă de 325 milioane dolari a fost destinată unui proiect care se referă la:

- creşterea numărului locurilor de muncă pentru emigranţii africani din diverse ţări,
- combaterea traficului de fiinţe umane în locuri, cum ar fi Etiopia şi Somalia.

Atenţia cea mai mare a conducerii UE se referă la cei aproape 800.000 de sirieni şi irakieni care au ajuns în Europa prin Grecia.

Tot odată există confruntarea cu cei peste 130.000 migranţi din Africa Sahariană care au traversat Marea Mediterană (în 2015) şi care au pornit în căutarea unui azil în Europa. După informaţii prezentate de către Organizaţia Internaţională pentru Migraţie, acest număr a ajuns la dublu faţă de numărul migranţilor africani din 2014 (cînd fusese de circa 70.000 de persoane).

Emigranţii au plecat din ţările lor natale fiind împinşi de sărăcia existentă şi de multiplele oportunităţi de care aflaseră că existau în diverse ţări din Europa. Cei mai mulţi dintre aceştia erau din Libia de unde coasta Mediteraniană era foarte puţin controlată încă din 2011, după ce a fost alungat guvernul condus de Moammar Gaddafi.

Harta E Migraţia populaţiei din Africa

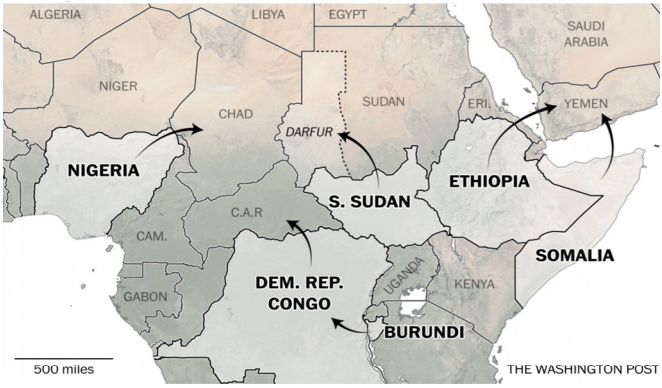

Sursa: ONU 2015 şi washingtonpost.com/blogs/worldviews.

În ultimile luni peste 43.000 de sudanezi din Sudul Sudanului au fugit în Darfur (una din ţările cele mai periculoase ale secolul 21 din punctul de vedere al crizei umanitare – unde peste 300.000 de oameni au fost omorâţi din 2003 până în 2016).

În cele mai multe țări din Africa, violențele și insecuritatea vieții au devenit atât de grave încât un număr foarte mare de famili și-au căutat refugiul în alte țări.

Numai în 2015, de exemplu, peste 100.000 de etiopieni folosindu-se de bărci au fugit în Yemen, care este considerată de asemeni ca fiind una dintre țările cele mai periculoase din lume. De asemeni peste 5.000 de cetățeni congolezi care s-au luptat cu grupurile teoriste, și-au găsit refugiul în Republica Centrală Africană (C.A.R), iar peste 10.000 de burgundieni și-au părăsit țara și au fugit în Congo.

Zeci de mii d nigerieni vrând să scape de actele violente create de grupul islamic Boko Haram au fugit în Ciad.

Cu toate eforturile financiare acordate de UE pentru a opri migrația, din Africa, s-ar putea ca această avalanșa africană în mișcarea ei spre Europa să nu poată fi oprită într-un timp scurt și nici cu cele 2 miliarde de dolari alocate pentru asemenea programe.

Ceea ce ar trebuii rezolvat este ca în țările africane de unde pornesc migranții să se schimbe condițiile care determină asemenea migrații.

În Eritreia, care este una dintre țările din care pleacă un număr mare de migranți cauza acestei mutații în masă se datorește acțiunilor represive guvernamentale și impuse prin forța militară care este sub controlul guvernului.

Sursa: Foto ONU 2015

Din informațiile prezentate de către ONU în primele luni ale anului 2016, Eritreia era și continuă să fie una dintre țările cele mai puțin dezvoltate din lume, cu o secetă continuă și imposibilitatea cultivării produselor destinate hranei. Această țară nu are o constituție, un sistem juridic și legislativ, nu are un sistem electoral și o presă liberă; totul este controlat de un guvern corupt.

Înaltul Comisar pentru Refugiați din cadrul ONU, confirmă că numărul total al azilanților și refugiaților din Eritreia a fost de 444.091 persoane, adică 12% din totalul populației acestei țări (care din informații ne oficiale este de circa 3.6 milioane locuitori, iar din surse ce sunt considerate ca fiind mai oficiale, se estimează că este între 6 și 7 milioane – n.n.).

În primele opt luni ale anului 2015 peste 30.000 de persoane au reușit să fugă din țară prin Libia și folosindu-se de bărci care sunt supra încărcate, au fugit spre Italia. Numai în primele trei luni ale anului 2016, circa 5.000 de eritreini și-au părăsit țara.

ONU a confirmat în luna aprilie 2016 că în 2015, 24.7% dintre eritreini au ajuns în Italia traversând Marea Mediterană, fiind numărul cel mai mare al unor persoane ce au fugit dintr-o singură țară de origine.

În felul acesta fugarii au reușit să scape de tot felul de arestări total arbitrare, torturi, dispariții de persoane, persecuții etnice și religioase, abuzuri sexuale și crime.

În Somalia, migrația este de asemeni provocată de frica grupării teroriste al-Shabab și a luptelor deosebit de brutale dintre diferitele clanuri.

Eforturile de supraviețuire a familiilor muncitorilor somalezi care au plecat în Anglia, de exemplu, pentru a muncii au fost analizate și prezentate într-un raport al Oxfam, arată că acești muncitori au trimis acasă pentru nevoile familiilor lor, în anul 2011, circa 3.2 miliarde dolari.

La nivel global aceste sume se ridică la sute de miliarde dolari[20].

După cum se poate vedea din graficul alăturat estimările privind trimiterile spre Somalia din diverse țări unde sunt angajați muncitorii somalezi sunt foarte mari dar trebuie ținut seama de numărul de ani în care s-au acumulat aceste sume și de numărul mare de muncitori care de fapt sunt plătiți cu salarii infime pentru muncile necalificate la care sunt angajați.

[20] https://www.theguardian.com/global-development/datablog/2013/aug/09/remittances-britain-data și http://siteresources.worldbank.org/INTPROSPECTS/Resources/334934-1288990760745/MigrationDevelopmentBrief19.pdf

Graficul XXXXX

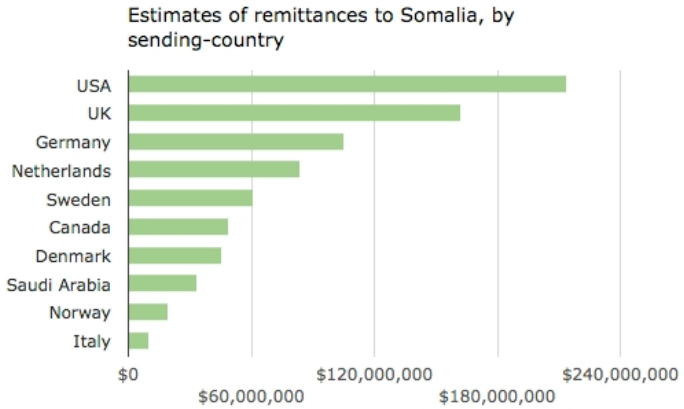

Sursa: Oxfam 2013, sumele indicate din liniile colorate, sunt în dolari SUA

*

Principala problemă care se discută cu foarte mare atenție la nivelul conducerii UE este aceea de închidere a granițelor sau de menținere deschise numai a celor între țările membre ale semnatarilor Acordului Schengen.

Vechea ideie a creatorilor UE a căror valori au fost exprimate în idei deosebit de frumoase de către cei ce sperau într-o Uniune perfectă, nu ar trebuii să fie uitate cu toată presiunea ce se impune de către populațiile diverselor țări conducerii Uniunii Europene

Dacă Uniunea Europeană va decide să închidă granițele tuturor națiunilor membre ala UE, se va afecta într-un mod deosebit de simțitor pe de o parte, libera circulație și pe de altă parte toate legăturile social-economice și politice ce au loc între țările Europene.

Unul dintre experții în probleme de emigrație, Matthieu Tardis, de la institutul

Francez de Relații Internaționale, într-un interviu pe care l-a dat Asociației Franceză de Presă, spunea:

> *" Acordul Schengen este unul care provoacă mari riscuri întrucât fiecare stat acționează în problema mișcării libere a populației într-un mod deosebit de național, bazat pe opinia publică din țara respectivă".*

După cum se poate vedea, granițele deschise crează multiple probleme. Acordul Schengen permite considerarea Europei ca o singură piață prin reducerea costurilor diferitelor bunuri, prin extinderea turismului internațional creind tot odată o unitate a Europei.

Politicienii din diverse țări vor trebuii să convingă prin fapte reale și nu prin formule propagandistice, populațiile țărilor respective, că menținerea granițelor deschise poate continua să fie eficientă în ciuda diverselor conflicte dintre migranții musulmani (printre care se găsesc înfiltrați și teroriștii diverselor grupuri jihadiste – n.n.) și polițiile sau populațiile din țările terorizate de actele criminale ale teroriștilor sau a tinerilor migranți care nu cunosc sau nu se pot adapta la principiile unei vieți civilizate și a respectului față de persoanele de sex opus.

Oprirea unor asemenea violențe vor fi posibile numai prin (re)întărirea legislației și penalizărilor ce vor trebuii aplicate împotriva oricăror acte criminale.

(Pentru cei interesați sugerez consultarea sait-ului: (https://www.youtube.com/embed/qu-iCNuaMO0?feature=player_detailpage-), unde sunt prezentate diverse imagini din Franța și alte țări.

Opinii pro și contra

Instaurarea verificărilor la granițe, aplicate de multe dintre țările membre ale UE înseamnă reîntoarcerea la diversele acțiuni ce au funcționat înainte de instaurarea liberei circulații și vor forța mii de persoane să se relocheze.

De exemplu un spaniol care trăiește și muncește în Belgia, potențial va fi obligat să-și schimbe cetățenia, să obțină o viză de ședere în Belgia sau să se mute înapoi în Spania.

Își poate imagina cineva ce probleme ridică o asemenea problemă la nivelul a mii de europeni cetățeni ai diverselor țări și care se găsec în prezent în alte țări decât în cele de origine?

Asemenea situații trebuie adaugate la marea problemă a migrației a sute de mii de persoane din care cea mai mare parte nu posedă nici un fel de documente de

identitate și singurul lucru pe care îl pot spune este acela că sunt dintr-o anumită țară fără să spună în mod cinstit care este țara de origine.

În această situație trebuie incluși și cei care fac parte din diverse organizații teroriste din Orientul Mijlociu sau din Africa de Nord și pe care este foarte greu să-i identifici cu exactitate din ce țară provin.

Această problemă a fluxului imens de migranți este considerată în cadrul UE ca fiind problema actuală (și poate și de viitor – n.n.), cea mai fierbinte.

După opinia lui Josef Janning (n.1956), director al Consiliului European pentru Relații Străine (cu sediul la Berlin), precum și a altor analiști germani și din alte țări, Cancelarul Merkel, după ce ani de zile a acționat în privința migranților într-un mod total impulsiv fără să țină seama de riscurile pe care le provoacă această masă imensă de străini care au invadat Germania și sub influența Cermaniei au invadat și alte țări, astăzi, în sfârșit înțelegând pericolul pe care îl reprezintă invazia musulmană a Europei încearcă pe diverse căi să-și pondereze adversitatea referitoare la această enormă problemă a migrației musulmane și pentru menținerea unui tonus politic cât mai pozitiv, afirmă:

"... frica nu poate fi un ghid pentru acțiunile politice.
Nu am spus că va fi simplu... dar (și pentru a nu-și rupe craca de sub picioare, din punct de vedere politic –n.n.), afirma Angela Merkel:
... sunt încă convinsă, că noi putem să facem...
... acesta este un test istoric în epoca globalizării."

În același timp atacurile teroriste ce au avut loc în ultima săptămână a lunii iulie 2016 în München[21], soldat cu 10 morți și mai mulți răniți sau în centrul comercial din Bremen[22] au determinat o acțiune amplă a poliției germane care a efectuat un raid la moscheia din orașul Hildesheim[23] și la câteva din locuințele unor membrii ai comunității islamice din acest oarș care se ocupau cu difuzarea unor manifeste propagandistice islamice.

În prezent se poate remarca manifestarea unui conflict puternic între țările vecine membre ale UE, în privința acceptării sau nu a migranților.

[21] München - capitala landului Bavaria ; al treilea oraș ca mărime din Germania, după Berlin și Hamburg, cu o populație de 1.500.560 locuitori (conform recensământului din luna mai 2015); situate pe râul Isar.

[22] Bremen - unul din cele trei state-oraș cu statut de land federal (alături de Berlin și Hamburg). Populația în baza rensământului din 2011 este de circa 661,270 locuitori.

[23] Hildesheim – unul dintre cele mai vechi orașe din nordul estul Germaniei. Populația orașului: 99,390 conform recensământului din 2013.

Puternicul sentiment anti-migraționist crește dela o zi la alta și Dna. Merkel se găsește în situația de ași pierde încrederea populației germane și colaborarea țărilor prietene din cadrul UE încercând în acelaș timp să respecte ”obligația” constituțională de a menține și proteja securitatea populației germane, concomitent cu reducerea la maximum a numărului migranților intrați în Germania.

O altă cale prin care se încearcă reducerea substanțială a numărului de migranți veniți în Germania este cel de acceptare voluntară de întoarcere în țările de origine prin acordarea de către guvernul german a unei sume de 6.540 dolari (echivalent a 6.000 euro) pentru o investiție într-un loc de muncă (de exemplu pentru deschiderea unei băcănii) în țara de origine și un bilet de gratuit de avion.

Unii dintre migranți au acceptat această formă de ”ajutor” (circa 100 de persoane din Irak), dar alții se lasă convinși mult mai greu și spun că după ce și-au cheltuit toți banii pe care îi aveau în țara de origine, pentru a veni în Europa *unde au fost invitați*, doresc să rămână în Germania și să moară în acestă țară.

Cât de reale și demne de luat în considerare pot fi asemenea afirmații este foarte greu de apreciat!.

Conducerea UE în general și Președintele Donald Tusk, în mod special, speră că pe această cale se va putea produce o reducere substanțială a fluxului acestei invazii spre Europa.

Tot odată se speră că se va putea limita pătrunderea printre migranți a luptătorilor grupărilor terorist jihadiste a ISIS, care au provocat enorma crimă ce a avut loc la Paris la mijlocul lunii noiembrie 2015 și celelalte care s-au petrecut în alte țări, inclusiv cele mai recente din Belgia și Turcia (la Istambul).

Informațiile prezentate de mass-media internațională confirmă că cele mai recente acțiuni ale grupărilor teroriste ISIS au fost cele legate de prinderea la 3 iunie 2016, a trei sirieni care au intrat în Germania odată cu grupurile de migranți și aveau ca planuri provocarea unor atacuri în orașul Dusseldorf și folosirea unor sinucigași cu veste cu bombe, folosirea unor arme de foc și explozivi care erau pregătite pentru omorârea unui număr mare de persoane, după ce urmau să ia legătura cu membrii sleeper cells care există în Germania.

Cei trei arestați urmau să se deplseze în zonele din Nordul Rhine-Westphalia, Brandenburg și Baden Württemberg.

Toate aceste informații au fost obținute de către poliția germană prin intermediul unui alt luptător islamist și care a ajuns în Germania prin Turcia în luna Mai 2014.

Numai printr-o permanentă colaborare între poliţiia Turcă şi a celorlalte poliţii din alte ţări s-ar putea cât de cât să se mai reducă unele dintre acţiunile grupurilor extremist islamist jihadiste.

În ultimii ani principala problemă ce s-a discutat de către conducerea UE cu Preşedintele Turciei şi cu Administraţia de la Istambul este în ce măsură această Administraţie are posibilitatea să coordoneze patrularea graniţei sale maritime pe unde refugiaţii caută să ajungă în Europa.

Martin Schultz (n.1955), Preşedintele Parlamentului UE afirma la şedinţa din 29 noiembrie 2015, ca guvernul Turciei trebuie să-şi asigure posibilitatea de a lupta cu contrabandiştii şi cu reţeaua de traficanţii care favorizează acest flux continuă de migranţi.

Preşedintele Franţei a afirmat că suma de 3.2 miliarde dolari care trebuie acordată Turciei trebuie să fie eşalonată într-un mod progresiv în funcţie de rezultatele obţinut în acest proces care va fi monitorizate pas cu pas.

De asemeni, ca parte a acestui contract, Turcia, va putea obţine viza de intrare în Uniunea Europeană.

Ceea ce este pentru moment un fapt ce reţine atenţia tuturor membrilor UE este aceea că Franţa prin numărul mare de migranţi din ţările islamice este într-un mare pericol al unei rapide islamizări iar preşedintele Franţei a afirmat că *"francezii trebuie să se obişnuiască cu această problemă".*

Este un mare semn de întrebare pe care şi l-au pus mulţi analişti politici referitor la pasivitatea franceză când acest popor a fost capabil de acţiuni revoluţionare de mare talie şi de o puternică fraternitate în timpul celui de al Doilea Război mondial.

Unde sunt toate aceste sentimente patriotice ale poporului francez, împotriva unui enorm pericol al musulmanizării ţări?

Urmărind situaţia acţiunilor întreprinse de alte ţări membre ale UE contra fenomenului invaziei musulmane şi a pericolului islamizării, merită discutate asemenea poziţii şi planuri propuse de diferite ţări.

De exemplu în Olanda partidul olandez de extremă dreapta (PW[24], condus de xenofobul Geert Wilders), care se află în fruntea sondajelor de opinie înaintea

[24] PVV (în olandeză:Partij voor de Vrijheid) – Partidul pentru liberrtate; pentru ceui interesaţi de viaţa şi activitatea lui Geert Wilders, sugerez consultarea sit-ului din internet despre acesta.

alegerilor generale ce vor avea loc în luna martie 2017, a propus închiderea tuturor moscheielor și interzicerea Coranului.

Conform unor informații ale mass-mediei internaționale[25], acest partid a publicat un program electoral pe perioada 2017-2021, intitulat „*Olanda este din nou a noastră*", în care figurează 11 puncte prioritare, majoritatea dintre ele centrându-se pe aspectele „de-islamizării" țării.

Printre punctele acestui programu electoral, se prevede:

- arestarea preventivă a musulmanilor radicali,
- retragerea imediată a dublei cetățenii a musulmanilor radicalizați,
- expulzarea delincvenților și
- interzicerea întoarcerii în Olanda a combatanților care au călătorit în Siria pentru a se alătura grupărilor teroriste ce aparțin de Stat Islamic (SI),
- anularea oricăror forme de ajutorare a migranților musulmani radicalizați,
- închiderea imediată a frontierelor

Spuneam că asemenea soluții ar trebuii discutate la nivelul factorilor decizionali ai Administrațiilor guvernamentale din țările membre ale UE și în raport de statutul fiecărui caz în parte să se decidă care dintre punctele unui asemenea program sau unele similare ar putea fi aplicate în mod specific în fiecare țară membră a UE.

*

Ceea ce este de asemeni important este de a se stabili dacă anumite țări care geografic aparțin de Europa și de alte zone geografice să fie sau nu acceptate în cadrul Uniunii Europene.

Mă refer în mod special la țări cum ar fi Rusia sau Turcia și care au un dublu statut geografic, aparținând de Europa sau de Orientul Mijlociu (cum este de exemplu cazul Turciei) sau Rusia care aparține în parte de Europa și în parte de Asia.

La o asemenea situație se referea și scriitorul Feodor Mihailovici Dostoievski[26] care afirma:

[25] Dutch News.nl din13 Sept.2016 și https://en.wikipedia.org/wiki/Geert_Wilders

[26] Vezi Notele autorului pentru partea I-a (13) despre Feodor Mihailovici Dostoievski

"...pentru ruși este scumpă fiecare piatră din Europa.
Noi, rușii, avem două patrii – Rusia și Europa".

Cu toate că asemenea idei ar trebuii să țină seama de faptul că niciodată comunitatea rusă nu ar trebuii ruptă de civilizația europeană (deoarece ambele sunt "copiii antichității indo-europene și ai renașterii creștine a omenirii"), dacă ne gândim însă la politicile duse de Rusia în ultimul secol față de Europa, sunt convins că majoritatea țărilor din Europa Occidentală ar avea multiple opinii contrarii pentru a nu mai vorbi de țările care au fost zeci de ani sub ocupația rusească și cărora li s-au furat pur și simplu averi nelimitate din subsolurile și de pe solul acestor țări.

Pe asemenea considerente de natură istorică și în special economică se bazează mai mult ca sigur și politica președintelui Vladimir Putin de a pătrunde cât mai adânc și pe o arie cât mai largă în Europa, căutând să-și (re)cucerească în mod gratuit resursele bogățiilor țărilor europene .

Stabilirea unor condiții speciale pentru această categorie de țări este foarte importantă cu atât mai mult cu cât populațiile acestor țări sunt creștini, cum este în cea mai mare proporție populația Europei și în parte musulmani cum sunt cei din Orientul Mijlociu și din Asia.

Ori conform Constituției actuale a Uniunii Europene cetățenii unor țări Europene au dreptul de a devenii cetățeni legali ai Uniunii Europene chiar dacă sunt de credință islamică și dacă în loc de recunoașterea profetului Isus consideră că "singurul și realul" profet este numai Mahomed (despre acest subiect vom discuta mai pe larg în alt capitol).

Din acest punct de vedere poate ar trebuii revăzută Constituția UE și adaptată la condițiile ACTUALE specifice cu care se confruntă majoritatea țărilor din UE, din punctul de vedere organizatoric, al drepturilor și obligațiilor fiecărei țări membre și bine înțeles al politicii referitoare la migrația populațiilor țărilor din afara uniunii.

Desigur, merită reținută și opinia lui Winston Churchill care în 1948 la Congresul Europei afirma referitor la viitorul Europei:

"... Sperăm să vedem o Europă unde oamenii din fiecare țară europeană –n.n.) vor gândi că sunt europeni și că aparțin locului unde s-au născut și ... oriunde se vor duce în acest

teritoriu... într-adevăr vor simți
"că sunt acasă !"..."[27]

De fapt discursul lui Winston Churchill se referea la europenii care trăiau pe acest continent de mii de ani, care aveau un grad de civilizație și cultură pe care au știut s-o păstreze și s-o extindă și care se manifesta printr-un respect pentru cultura și istoria popoarelor țărilor europene și din alte colțuri ale lumii.

O asemenea afirmație este cea care ar trebuii să constituie criteriul stabilirii credibilității fiecărui imigrant venit din afara Europei și pentru care țara care i-a primit să devină țara lor pe care s-o ajute să se dezvolte, s-o apere cu propria viață și nicidecum s-o distrugă prin acte criminale sau prin omorârea oamenilor urmată apoi de sinucidere în urma îndoctrinării cu poveștile cu cele 72 de virgine pe care le vor întâlni în rai după ce vor muri .

Jean Monnet,[28] arhitectul concepției și părintele fondator al Uniunii Europene spunea:

"... noi nu creăm o coaliție între state,
ci o uniune între oameni"[29]

La fel ca și Jean Monnet, cancelarul Germaniei Federale Konrad Adenaue (n.1876-d.1967) și mai târziu Jacques Delors[30] (Președintele Comisiei Europene între 1985-1995), au văzut în Uniunea Europeană o imagine mult mai înaltă.

Concepția lor vizionară și strategia lor era de a se folosi treptat toate succesele tehnice și economice ale fiecărei țări de către toți membrii UE în interesul popoarelor țărilor membre și din restul lumii.

Din acest punct de vedere este importantă și ideea lansată la 25 februarie 2015 de către președintele României, Klaus Jahannis, care în Aula Magna a Universității de Stat din Chișinău afirma:

"... Modelul de cooperare București-Chișinău este
atât de inedit în istoria europeană, încât sunt sigur
că, mai devreme sau mai târziu, oamenii de pe cele

[27] Byatt, A.S. – What Is a European?, în: The New York Times Magazine, 31 October, 2002
[28] Jean Monnet (1888-1979), cu numele complet: Jean Omer Marie Gabriel Monnet, politician francez, economist și diplomat
[29] Din cuvântarea ținută la Washington D.C., 30 Aprilie 1952
[30] Jacques Delors (1925 -), economist, politician francez

două maluri ale Prutului se vor regăsi nu numai în uniune, ci și în comuniune, iar experiența lor va deveni parte a patrimoniului european".

Valoarea unui asemenea discurs își va putea dovedi realitatea și viabilitatea dacă se vor face pași serioși și convingători în această direcție și nu va rămâne la nivelul lansării numai a unei formule propagandistice.

1.2. Perspectiva evoluției unora dintre membri Ununii Europene

Așa cum am mai amintit după 1990, când a avut loc căderea comunismului în Europa, a avut loc și unificarea celor două Germanii (RDG și RFG) prin tratatul cunoscut sub numele de "*Tratatul doi plus patru*" [31] .

Interesantă a fost evoluția Germaniei căruia imediat după cel de-al Doilea Război Mondial i s-a interzis prin acordul celor patru puteri să aibă o armată organizată, și timp de 5 ani nu au avut dreptul de a face parte din ONU (cum a fost și cazul României și al Japoniei).

Ani de zile singurul element de ordine a fost numai o poliție care trebuia să-și exercite activitatea pentru păstrarea ordinii și securității populației germane.

Atributele de apărare externă reveneau trupelor de ocupație. Aceste trupe, au putut salva Berlinul de Vest în timpul blocadei sovietice.

Treptat printr-o perseverență deosebită, specifică acestei națiuni, au reușit să-și recapete dreptul de a avea o mică formație a unei armate de graniță care practic nu impresiona pe nimeni și uneori nici pe cei din RDG care reușeau să fugă peste graniță și să ajungă în RFG.

Au trecut peste 60 de ani și Germania în prezent se manifestă cu o armată bine organizată și care a avut un rol deosebit în cadrul NATO prin trimiterea de forțe pentru menținerea păcii și pentru a asigura stabilitatea în Balcani. De asemeni Germania a trimis o parte din trupele sale în Afganistan ca parte a efortului NATO în asigurarea securității în această țară după eliminarea talibanilor.

Alte exemple grăitoare sunt cele remarcate de unii analiști economiști care confirmă ideea după care Germania, (cu sprijinul finanțelor americane acordat

[31] Vezi Notele autorului pentru partea I-a (18) despre semnatarii Tratatului doi plus patru

ani de zile –n.n.) și-a continuă drumul său economic printr-o reală dezvoltare și un excedent al balanței financiare naționale.
Germania este în prezent singura țară europeană care încă din anul 2010, de exemplu, a avut:

- o rată de creştere economică în medie de plus 3.5%,
- PNB- era reprezentat de circa 2,9 miliarde dolari,
- o datorie de circa 2,4 miliarde dolari
- balanța comerțului exterior are un caracter pozitiv (ceea ce înseamnă mai multe exporturi decât importuri în special de la partenerii europeni la partenerii europeni din zona euro) în valoare de peste 180 miliarde dolari care se exprimă prin 40 de cenți import la fiecare euro de produse exportate .

La toate aceste se poate adăuga și faptul că Administrația actuală a Germaniei urmărește cu multă atenție efectul asigurării unui minim al salariului de 8.50 Euro/oră ($10,60), ceea ce se reflectă în creșterea cererii interne pentru diferite produse alimentare, bunuri de consum și servicii.

În aceeași măsură Germania este atentă la problemele legate de investiții.

Economiști germani consideră că prin corectitudinea stabilirii investițiilor se poate asigura prosperitatea viitoare a țării, în special când este vorba de cheltuirea banilor obținuți dela plătitorii de taxe. Cu alte cuvinte există o grijă deosebită pentru investițiile efectuate de investitorii particulari și de către cei ce răspund de investițiile din sectorul public.

În paralel cu toate preocupările și grija pentru dezvoltarea economică, (prin reducerea taxelor, creșterea salariului mediu orar, asigurarea cheltuielilor necesare apărării și menținerea în condițiuni optime a infrastructurii), Germania ca și alte țări se confruntă cu marea problemă a scăderii numărului forței de muncă activă prin îmbătrânirea societății pe ansamblu și deci și a forței de muncă ajunsă într-o mare proporție la stadiul de pensionare.

Rezolvarea acestei probleme este posibilă numai printr-o disciplină fiscală riguroasă, prin acumularea de resurse în vederea asigurării fondurilor necesare pentru suportul pensiilor populației în vârstă.

Din toate cele de mai sus, cred că merită reținut "modelul German" al dezvoltării economice al unei politici fiscale corecte și adecvată nevoilor țării și a întregii economii a UE ținându-se cont de necesitatea asigurării unei stabilități a zonei euro precum și asigurarea consolidării și competitivității întregii Europe în relațiile cu diverși parteneri la nivel global.

Un factor esențial care de fapt dovedește diferența dintre politica economică aplicată în Germania față de alte țări membre ale UE, este politica aplicată în relația dintre întreprinderi și salariați.

După opinia unor specialiști în problemele muncii și organizării ei în foarte multe țări se manifestă un fenomen al ostilității între conducerea întreprinderilor și salariați în loc să existe o concordanță și o cooperare între aceștia.

În Germania chiar dacă este vorba de o întreprindere cu numai câțiva salariați, aceștia își aleg un așa numit *consiliu consultativ* format din câțiva salariați și câțiva membrii ai conducerii. Acest consiliu are periodic ședințe comune în care se discută și se rezolvă diversele solicitări ale muncitorilor și se negociază asupra condițiilor de muncă și diverselor aspecte ale remunerării muncii.

Sistemul – de tip socialist (practicat în fosta RDG), și unde se numeau *organizații sindicale*, a fost introdus și în actualul sistem capitalist al Germaniei, numai că i s-a schimbat titulatura (și poate și puterea de acțiune (?) – n.n.)

În bordul directorilor își expun punctul de vedere și reprezentanții muncitorilor, referindu-se la condițiile de muncă, salarizări și susținerea unor drepturi legale.

De asemeni din cele menționate cred că s-ar putea desprinde o concluzie care ar putea fi folosită și de alte țări în vederea asigurării dezvoltării proprii și participarea ca parteneri cu drepturi și obligații similare cu țările dezvoltate din punctul de vedere economic.

După unele informații cu caracter economic rezultă că excedentul balanței provenit din veniturile obținute din activitatea de comerț exterior și din investiții deosebit de bine stabilite a permis creșterea acestui excedent cu peste 18% în luna septembrie 2014, comparativ cu anii anteriori și comparativ cu rezultatele obținute de alte țări din UE.[32]

[32] Vezi Notele autorului pentru partea I-a (19) despre excedentul de cont al Zonei euro

Referitor la evoluția pozitivă a PNB în economia germană se poate remarca prin graficul alăturat cum a fostul trendul acestui indicator, care dovedește a continuă creștere din 2005 până în 2008 și apoi după o perioadă scurtă de căder în 2009, o revenire ascensională în perioada 2010 până în 2012.

Graficul 1

Evoluția trimestrială a PNB în economia germană

2005 - 2012

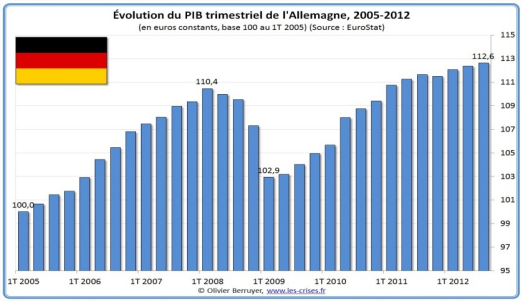

Unele date statistice oficiale confirmă că în timp ce în economia germană acest indicator a crescut în mod continuu în perioada 2000 -2013 de la 5,4 la 7%, în economia Italiei același indicator a scăzut de la 2% cât a fost în 2000 la -0.7%, iar în economia Franței, la fel a scăzut de la limita 0 la -2.2%, iar în economia Spaniei s-a remarcat mai întâi o scădere de la 1% la -1.1% în 2007 și apoi o revenire (dar menținându-se tot într-o plaje negativă), de la -1.1% la – 0.7%, în 2013, ceea ce a dat o speranță Administrației de la Madrid că ar putea să vadă un trend de revenire din criza economică ce a afecta masiv această țară.

Experții financiști apreciază că numai un singur fapt ar putea crea o altă imagine a actualei situații și anume: o mai mare intervenție a statului în economia privată şi în politicile comunitare ale economiilor din zona euro.

Exemplele cele mai concludente sunt ale Franței care de mult timp încearcă să sugereze necesitatea unei guvernări economice comune, o conducere centrală la nivel de Uniune care să aibă puteri extinse asupra politicilor monetare şi a sistemelor fiscale ale țărilor membre ale UE.

Personal, am o părere diferită; sunt pentru o intervenție cât mai mică a guvernelor în treburile economice ale întreprinderilor private precum și în reducerea la minimum a enormului noian (de multe ori inutil-n.n.)

al diverselor legiferări.

> Guvernele pot şi trebuie să creeze baza legislativă de funcţionare a economiei particulare dar aceste întreprinderi trebuie lăsate să funcţioneze după principiile pe care le consideră şi le aplică în mod legal, în raport de interesele şi posibilităţile pe care le are fiecare.

Graficul (2) creat de FMI confirmă această evoluţie a exporturilor germane (% din PNB) în comparaţia cu Italia, Franţa şi Spania. Germaniei care a pornit în anul 2000 de la o valoare negativă (de circa -2 %) a ajuns în 2013 la +7.0% comparativ cu alte ţări din UE (Italia, Franţa şi Spania), care în 2013 încă se menţineau într-o plajă negativă.

În acelaşi timp analiştii economişti apreciază într-un mod deosebit politica Germaniei care susţine impunerea unor amenzi substanţiale statelor care intenţionează să-şi majoreze actualele deficituri economice până la extrem.

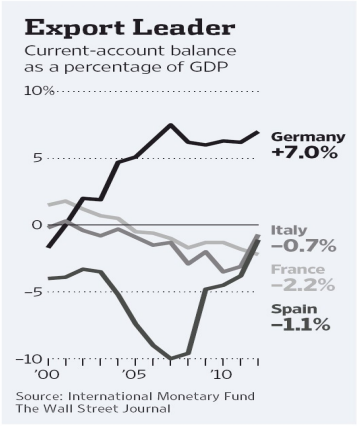

Graficul 2

Practic vorbind, Germania este singura ţară din UE care a învăţat ceva din trecutul ei istoric şi din multiplele greşeli pe care le-a făcut şi nu cred că ar mai dori să le repete.

Analiza efectuată la nivelul întregului sistem financiar al UE evidenţiază că unele dintre statele europene consideră că ar avea nevoie şi chiar dreptul de a avea

deficite economice în speranța că pe această cale își vor putea reduce diferențele față de restul țărilor cu o economie dezvoltată (dacă nu chiar excelentă, cel puțin prosperă –n.n.)

Într-o opoziție directă cu situația Germaniei se găsesc alte țări cum ar fi Grecia și Spania sau România unde protestele au escaladat până la moartea unor oameni, sau cum se petrece în România, unde tot mai multe persoane își exprimă fățiș nemulțumirile întrucât își văd veniturile micşorate, iar pe de altă parte sunt încă clienții fostei guvernări care prin tot felul de mijloace oneroase și-au umplut conturile bancare personale cu milioane de lei, Euro sau dolari SUA.

Asemenea fapte trebuie să stea în atenția actualelor Administrații guvernamentale și aplicând legislația împotriva actelor oneroase, indiferent de poziția socială a diverșilor indivizi, trebuie aduși în fața legiuitorilor și sancționați conform legilor și normelor în vigoare.

Din toate aceste aspecte rezultă o concluzie după care UE are nevoie de o conducere fermă bazată pe asentimentul tuturor membrilor, care să permită și să ajute la stabilirea unei politici unitare a întregii Uniuni, fără de care viitorul Uniunii Europene ar putea fi pus sub un mare semn de întrebare.

O asemenea conducere fermă unitară care trebuie să existe în cadrul Uniunii, nu trebuie confundată cu cea creată în condițiile economiei centralizate de tip socialist care nu permiteau inițiative personale, și nimic nu se putea efectua fără aprobarea forurilor superioare (de partid și de stat – n.n.) și al cărui efect era distrugea din față a productivității și progresul tehnic (factori cheie într-o economie bazată pe principiile fundamentale ale pieței libere).

Realitatea este de asemeni justificată și de faptul că UE nu are încă o politică externă fermă poate și datorită faptului că Germania – până în prezent, nu a vrut să creeze o asemenea politică.

De asemenea trebuie reținut și faptul că o politică externă ar putea fi puternic influențată de țările care dețin puterea economică (și politică –n.n.) în cadrul Uniunii și în acest caz ar apare fenomenul eliminării atributului de suveranitate al statelor membre. Pe de altă parte, în cadrul ONU locurile statelor independente și suverane din UE ar fi suprimate, deoarece nu este normal ca UE să aibă 28 voturi + 1 al UE.

Doamna Cancelar Angela Merkel a avut și continuă să aibă un rol important în diversele probleme referitoare la evoluția politico-economică a Uniunii Europene

este un fapt remarcabil, dar în problema crizei dintre Federația Rusă și Ucraina[33], (chiar dacă Doamna Merkel se poate înțelege cu Vladimir Putin în limba rusă sau în germană, fără translator – n.n.), cred că acest rol ar fi trebuit acordat unuia dintre membri *neutri* ai UE care se menține pe o poziție imparțială față de ambele părți ale conflictului și care ar putea lua o decizie mai obiectivă.

Merită amintit și faptul după care Cancelarul Merkel crescută și educată în condițiile sistemului socialist din RDG, este un aliat "de facto" al președintelui Vladimir Putin cu care împărtășește multe puncte comune. În acest sens merită amintită poziția de susținere a Rusie în privința federalizării Basarabiei, în general și a presiunii rusești asupra Chișinăului, în mod special.

Într-o altă variantă în privința purtării negocierilor și a dialogului cu președintele Putin cred că această misiune ar fi putut fi mai eficientă dacă i
s-ar fi acordat unuia dintre reprezentanții conducerii Uniunii Europene cum ar fi de exemplu Președintelui în funcțiune, sau unuia dintre demnitari care este membru al Comisiei Europene. Poate o astfel de reprezentare a unei personalități cu asemenea funcții ar fi putut aduce la masa tratativelor o valoare mult mai mare în special când este vorba de discuții și negocieri cu Președintele Vladimir Putin care în poziția sa are o netă superioritate față de Germania, pe care oricând o poate folosi și chiar șantaja prin tăierea livrărilor de petrol și gaze naturale, în plină iarnă așa cum s-a mai petrecut și în trecut.

În același sens se manifestă și nedumerirea multor analiști în legătură cu alegerea Președintelui Franței, François Hollande, ca al doilea membru al delegației care s-a întâlnit cu Vladimir Putin la Minsk.[34] După cum se știe între Hollande și Putin există o mai veche colaborare și un contract în spatele căruia stau foarte mulți bani pentru livrarea a două nave militare –port avioane[35] "Mistral. Pierderea acestui contract (de 1.6 miliarde dolari, semnat în 2010), ar însemna o enormă pierdere pentru Franța în special în situația ei economică actuală.

Faptul că în urma unui sondaj de opinie creat de Pew Research Center[36] a rezultat un procent ridicat al aprobării modului în care Dna Cancelar Merkel conduce destinele țării sale (67%) și faptul că este considerată ca fiind Nr.1 în relațiile și popularitatea internațională – pe baza unei analize efectuată de către

[33] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Angela Merkel - comunicat oficial
[34] La 12 februarie 2015.
[35] Ibidem Notele autorului pentru partea I-a despre vapoarele militare tip MISTRAL
[36] Ibidem Notele autorului pentru partea I-a despre Paw Research Center

BBC, nu înseamnă că Dna Merkel să reprezinte (în prezent – n.n.) opinia întregii Europe într-un dialog cu Vladimir Putin, un versatil și deosebit de abil politician.

Nu trebuie uitat că președintele Putin a fost instruit nu numai în privința permanentelor realități geopolitice dar – așa cum explică unii politologi, este pregătit în planificarea și desfășurarea unor acțiuni în condițiile celor mai dificile situații.

Ideea Președintelui Putin după care ":

> "*...lichidarea Uniunii Sovietice a fost*
> *cel mai mare dezastru al secolului 20*",

îi reprezintă perfect intențiile de refacere a fostei Uniuni Sovietice, dacă nu complet din punctul de vedere geografic, cel puțin al rolului de "putere politică" în lume.

Dialogurile oricăror reprezentanți ai UE trebuie să țină seama de elementele esențiale ale politicii actuale ale Federației Ruse:
pe de o parte de ași întinde teritoriul cât mai spre vest în câmpia Europei și cu această ocazie să-și asigure resursele necesare existente în aceste zone
să ajungă cât mai aproape de Munții Carpați pentru ai transforma
într-o barieră naturală de pază a țării sale.

Ceea ce cred că reprezintă un element de interes deosebit și în acelaș timp poate de îngrijorare pentru multe dintre țările membre ale UE este poziția "*de lider*" în Europa în General și al Uniunii Europene în special, pe care și-o exercită Germania (prin personalitatea Dnei Cancelar Merkel), în ultimele decade.

Nu contestă nimeni multiplele calități pe care le are poporul german, deosebit de harnic, disciplinat, educat și perseverent. Asemenea calități au fost cunoscute, apreciate și folosite și înaintea celui de al Doilea Război Mondial și pe care Administrația acelei perioade a folosit-o din păcate într-un mod nefericit pentru poporul german și pentru alte țări din lume, ducând în final la efectele prea binecunoscute ale conflictului mondial.

Dintr-o țară lovită foarte puternic de calamitățile războiului, cu milioane de morți și răniți și cu o economie complet distrusă în urma ambiției lui Hitler care spunea:

Deutschland über alles [37]

Germania, a renăscut, s-a refăcut, s-a consolidat din punct de vedere economic, militar și social-politic și astăzi a ajuns să-și decidă în multe privințe poziția în cadrul UE, își decide poziția în raport cu alte țări din cadrul UE și chiar decide poziția UE pe plan mondial.

Este Germania de astăzi pe un drum din care ar vrea la un anumit moment dat să se erijeze într-o țară conducătore a întregii Europe?.

Chiar dacă în prezent se discută despre o nouă orientare a Germaniei, consider că Germania de astăzi nu mai este nici pe departe cea care a fost în timpul Administrației fasciste.

Ea are o politică internă și internațională care se bazează pe aplicarea principiilor constituționale și ale unei reale democrații.

De asemeni, consider ca fiind interesant punctul de vedere al lui George Friedman care în lucrarea *Flashpoint*[38] consideră că intențiile Germaniei sunt legate de politica dezvoltării economice fără aspecte politice și în mod cert fără consecințe militare.

Merită reținut și un punct de vedere al unor politologi care afirmă că Germania intenționează să devină o putere dominantă în Europa dar cred că ar trebuii analizată și chiar extinsă ideia după care această țară și Administrația ei nu trebuie să-și impună voința sa asupra vreunei alte țări membră sau ne-memebră a UE.

O asemenea concepție se bazează pe faptul după care Germania dorește să-și asigure suveranitatea națională dar numai pentru ea prin contextul instituțiilor supranaționale și al respectului suveranităților altor țări.

De asemeni cred că merită cunoscut și punctul de vedere al Dr. Emmanuel Todd (n.1951),- om de știință francez, istoric, antropolog, demograf, sociolog și specialist în domeniul științelor politice, care într-un interviu (pe care l-a dat lui Olivier Berruyer și), publicat în sit-ul: www.les-crises.fr. spunea:

"...Dacă ieşim din delirul mass-mediei "occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, şi dacă observăm realitatea geografică a fenomenelor, rezultă destul de simplu că acest

[37] Traduce: "Germania mai presus de toate"

[38] Friedman, George –pg.156, lucrare citată în bibliografie

conflict din Ucraina (de exemplu – n.n.), are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa...

Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul...

[Pentru cei interesați de ideile istoricului Emmanuel Todd, sugerez consultarea Anexei 7].

Cât de real, obiectiv și câtă valoare are acest punct de vedere, se poate considera *numai* pe baza unor dezbateri care ar fi deosebit de interesante dacă vor fi purtate între specialiștii politologi, strategii militari, istoricii și analiștii economiști din diverse țări, care să vină cu diverse argumente pro sau contra, fundamentate într-un mod deosebit de solid.

Nu aplaud și nici nu vreau să contest întrutotul acest punct de vedere așa că las la latitudinea cititorilor să gândească asupra celor afirmate de Dr. Todd și eventual să-și afirme punctele de vedere personale.

În acest sens consider că *timpul* va fi cel mai bun judecător și va confirma sau din contra va infirma opinia lui Todd.

Franţa care împreună cu Germania au reprezentat două forțe puternice ale Europei, se confruntă în prezent cu o serie de probleme naționale deosebit de grave printre care: problema şomajului în creştere, problema deficitului bancar prin acordarea unor mari împrumuturi diverşilor parteneri din U.E. la care se adaugă multiple conflicte naționale datorită, așa cum am mai amintit, marelui număr al minorității musulmane ce există în țară.

Referindu-se la situația economică dificilă a Franței, fostul preşedinte Nicolas Sarkozy lansase în luna august 2011, ideea unui pachet de 16 miliarde dolari drept taxe.

Pe de altă parte, așa cum se știe, dificultățile economice cu care s-au confruntat Statele Unite s-au reflectat puternic și într-un mod deosebit de rapidă asupra întregii economi a U.E. în general şi a Franței în mod special.

Singura soluție de salvare a situației dificile din Franța se discutase între reprezentanții Franței, Germaniei și ai UE privind înfăptuirea unei cooperări şi obținerea unui ajutor din partea Germaniei.

O analiză efectuată cu numai câțiva ani în urmă, confirma că Franța avea:

- o creştere economică de circa 1.5%
- un PNB de circa 2.1 miliarde dolari
- o datorie de circa 1.7 miliarde dolari
- o balanță a comerțului ce ajunsese la un minus de peste 76 miliarde dolari

Modul în care este condusă activitatea social-economică și politică de către actuala Administrație a Franței și în special de către președintele Hollande a determinat în ultimele luni o cădere apreciabilă a popularității președintelui.

În urma unui sondaj de opinie s-a remarcat scăderea aprecierea activității prezidențiale la 18%, considerată de către experții în analize politice, ca fiind cel mai scăzut record pentru un președinte.[39] Mai mult decât atâta, din sondajul de opinie de la sfârșitul anului 2014 a rezultat că în 2017 la următoarele alegeri prezidențiale numai 15% dintre votanți îl vor susține pe Holland și peste 40% ar prefera să-l aleagă pe Manuel Valls (actualul Prim Ministru care are o poziție de centru-stânga moderată).

După opinia politologilor și a economiștilor francezi, președintele Hollande are convingerea evoluției UE în general și a Franței în mod special într-un mod ciclic, ceea ce îi asigură speranța refacerii într-un viitor apropiat a situației economice a Franței.

Până în prezent însă situația economică a Franței este încă discutabilă. Numai în urmă cu câteva luni șomajul cuprinsese 3.4 milioane persoane, ceeace era cu 4% mai mult decât cu un an în urmă. La mijlocul anului 2014, Comisia Europeană îi atrăsese atenția președintelui Hollande că planul bugetar era ”numai parțial” în linia stabilită pentru Franța și că ar trebuii să fie mult mai sever cu reducerea deficitului bugetar la 3% în anul 2015 (față de 3,8% cât fusese în 2014), sugerându-i încă o șansă care ar avea-o dacă ar ajunge cel puțin la 3.4% în anul 2015 și o creștere a PNB numai cu 1.5% față de prognoza optimistă pe care o propusese Administrația guvernamentală și o prezentase Comisiei Europene.

[39] Fostul președinte Nicolas Sarkozy cunoscut de asemeni o scădere a ratingului la 32%, iar Fracois Mitterrand obținuse un record de 49%

Populația Franței așteaptă din partea actualei Administrații guvernamentale înfăptuirea planului de reducere cu 50 miliarde € a cheltuielilor bugetare în perioada 2015-2017 pe care președintele Hollande o prevăzuse prin reducerea de la 24 la 14 a numărului administrațiilor regionale (prin reunirea Normandiei și comasarea Alsaciei și Lorrenei, într-o singura administrație).

Numai printr-o revizuire și aplicare riguroasă a politicii financiare, ar putea administrația actuală să-și recâștige încrederea poporului francez.

Marea Britanie se confruntă și în prezent cu o continuare a neînțelegerilor dintre cele trei mari structuri naționale: englezii, irlandezii și scoțienii și la care se adaugă multiplele divergențe în privința poziției ei în UE.

Un puternic scepticism s-a manifestat încă din primele zile ale creerii UE și aderării ei la acestă uniune. Acest sentiment de scepticism continuă și în prezent.

UE nu a fost deosebit de agreată în Anglia. Largi sondaje de opinie ce s-au desfășurat în 2012 și în 2014 au evidențiat diversele opinii, pro și contra menținerii Angliei în UE. În 2012, 43% au răspuns că nu ar fi de acord cu locul Marii Britanii ca membră a UE iar numai 28% au considerat această poziție de membră a UE ca fiind o ideee bună. În 2014, se crease o oarecare balanță exprimată printr-o proporție relativ echilibrată de 34% între cei ce susțineau rolul de membră în UE și cei ce îl negau.

Rezultatele unui sondaj de opinie comparat cu manifestarea votului referendumului arăta următoarea structură a răspunsurilor date de cei intervievați referitor la: *Viitorul Marii Britanii și relația ei cu UE*:

În timp ce populația din Anglia și Wales era într-o proporție de 33-34% împotriva rămânerii în UE, cei din Scotland când au trecut la vot și-au exprimat într-un procent de 48% opinia pozitivă, apreciind rămânerea Marii Britanii în cadrul UE.

Analiștii politologi au apreciat că în urma alegerilor care au avut loc la 7 mai 2015, în următorii cinci ani vor continua dezbaterile asupra celor două Uniuni: Uniunea Europeană și Regatul Unit.

Unii politologi englezi considerau încă din 2015, că în ipoteza în care Marea Britanie va părăsi Uniunea Europeană, sentimentele în Scoția vor influența într-o mare măsură preocupările privind procesul de asigurare a unei independențe politice și economice față de Marea Britanie.

La mai puțin de doi ani de când Scoția a optat pentru ideia de a rămâne ca parte a Marii Britanii, spectrul unei despărțiri apare în prezent destul de convingător.

Scoțienii vor profita de acest eveniment european pentru a forța din nou ideia obținerii independenței lor și tot odată acceptarea ca membră indpendentă a UE.

Această solicitare care mai mult ca sigur că va fi acceptată de UE, are la bază o îndelungată istorie, de când Scoția a avut relații strânse cu Continentul European și în special cu Franța când ea a fost în război cu englezii dar cea mai importantă dintre cauzele ruperii Scoției de Marea Britanie este legată, după părerea mea, de problemele imigrației musulmane, față de care scoțienii au o mare reținere.
(Notă: Pentru informații suplimentare vezi și tabelul Nr. 31 din lucrare)

Odată cu decizie plecării din UE a Marei Britanii, apare tot odată și posibilitatea propunerii unui nou referendum, susținută de mulți naționaliști scoțieni.

Printre cei care susțin independența Scoției și includerea ei ca stat independent în UE se numără și Alex Salmond care a condus campania pentru independența Scoției în 2014 și în prezent este membru al Parlamentului Britanic.

Un alt veteran scoțian, membru al Parlamentului Britanic, Menzies Campbell, a susținut în cadrul uneia dintre dezbaterile din Parlament ideia după care Scoția trebuie să rămână în cadrul Marei Britanii iar Marea Britanie să rămână în cadrul UE.

Nerealizarea obiectivului privind rămânerea Marei Britanii în UE întărește și mai mult ideia obținerii independenței Scoției de Marea Britanie.

Solicitarea ca nou membru al UE, care mai mult ca sigur va fi acceptată de UE, are la bază după opinia multor istorici, o îndelungată experiență, de când Scoția a avut relații strânse cu Continentul European și în special cu Franța când ea a fost în război cu englezii dar cea mai importantă dintre cauzele ruperii Scoției de Marea Britanie este legată, după părerea mea, de problemele imigrației musulmane, față de care scoțienii au o mare reținere.
(Notă: Pentru informații suplimentare vezi și tabelul Nr. 31 din lucrare)

Un șoc după altul

După șocul invaziei refugiaților, a venit un nou șoc pentru mulți dintre locuitorii Marii Britani și pentru restul lumii cu privire la decizia menținerii sau ieșirii uniunii britanice din UE.

Experiența oferită de istorie nu este întotdeauna luată în considerație și ca atare mai devreme sau mai târziu, rezultatele încep să se manifeste.

Prin asemenea şocuri au trecut dealungul istoriei Imperiul Roman, Austro-Ungaria, Uniunea Sovietică, unirea ţărilor sub denumirea de Yogoslavia, Cehoslavacia ş.a. care la un anumit moment dat s-au trezit cu diverse conflicte interioare ale ţărilor componente şi care au dus în final la obţinerea independenţei de sub conglomeratul impus prin forţă.

Pentru stabilirea unei poziţii cât mai clare în această problemă a menţinerii sau plecării din UE, David Cameron a promis organizarea unui nou referendum (faţă de cel care a avut loc la sfârşitul anului 2014 – n.n.).

Se pare că unii dintre politologii analişti omiseseră unii factori ai ecuaţiei atunci când au afirmat:

"...dacă astăzi (referindu-se la anul 2014-n.n.) s-ar vota asupra acestei poziţii a Marii Britanii în UE, mai mult ca sigur că va câştiga punctul de vedere după care Marea Britanie să rămână în UE".

De asemeni s-au făcut auzite şi unele opinii care referindu-se la ieşirea Marii Britanii din UE afirmau că ar putea avea efecte catastrofale asupra locurilor de muncă şi asupra poziţiei pe care ar pierde-o Marea Britanie în Europa şi în alte colţuri ale lumii.

Premierul Cameron era conştient pe de o parte că opozanţi împotriva menţinerii Marii Britanii în UE se găseau nu numai în întreaga Britanie dar chiar printre membrii propriului guvern, ceea ce i-au afectat multe dintre deciziile sale.

O schiţă a unei noi înţelegeri privind menţinerea Marei Britanii în UE a fost prezentată de către Primul Ministru Cameron în urma unor negocieri între membrii camerelor parlamentare care au durat câteva săptămâni.

La un interviu pe care Cameron la dat la BBC la 2 februarie 2016, a afirmat:

"... *această schiţă de înţelegeri dovedeşte un "progres" dar în acelaş timp mai sunt unele amânunte ce trebuie lămurite şi incluse în planul final.*

Oponenţii acestui plan au considerat că nu s-a mers suficient de departe în analiza şi rezolvarea unora dintre problemele cheie ale acestei înţelegeri şi în special când se discuta despre problemele fluxului imens al imigraţiei din diferitele ţări.

În general populaţia Wales a avut şi continuă să aibă o atitudine şi o îngrijorare deosebită la fel ca şi a englezilor în privinţa imigraţiei şi a liberei circulaţii a imigranţilor între diferitele ţări din UE.

În Scoţia această îngrijorare dă numai impresia că este mai puţin pronunţată, dar în realitate, în mod tacit, ea este susţinută de majoritatea populaţiei.

Cu toate că Marea Britanie nu este semnatara tratatului Schengen care are la bază eliminarea granițelor între cele mai multe țări europene, aici s-au adunat un număr foarte mare de familii musulmane și dintre ei s-au format așa numite ”sleeper cells”, gata oricând să acționeze prin diverse atacuri și manifestări teroriste. [Notă: pentru informații mai detaliate, vezi și Anexa pentru partea I-a]

Din unele documente oficiale rezultă că numărul atacurilor teroriste în Anglia a ajuns să fie unul dintre cele mai mari din Europa.

Fiind sub presiunea Partidului independent din Anglia, Cameron a promnis că va ține seama de rezultatele noului referendum prin care se va stabili poziția Marei Britanii față de migrația musulmană și dacă Marea Britanie va rămâne sau va părăsi UE.

Un asemenea referendum a avut ca suport faptul că Marea Britanie nu face parte din Zona euro și nici din Banca Centrală a Uniunii Europene; tot odată Marea Britanie nu face parte din zona Schengen care obligă la înlăturarea oricăror restricții în libera circulație între țările membre ale acestei zone.

Tot odată Marea Britanie a beneficiat de avantajele oferite de către ”singura piață” și de efectele zonei continentale europene a liberului schimb.

În aceste condiții, mulți analiști și-au pus întrebarea: de ce este necesară ieșirea din UE?, iar o asemenea decizie – după opinia unora, ar putea aduce după sine o auto izolare și tot odată un mare risc în privința unei siguranțe în apărarea militară.

Mai mult decât atâta, unii analiști au adaugat la motivele susținute și ideia –care nu era chiar sută la sută reală, legată de situația economică care după afirmațiile unora, nu era dintre cele mai fericite din cadrul UE.

Referindu-se la situația economică actuală a Marii Britanii economiștii analiști au ajuns la concluzia că această economie se desfășoară într-un mod deosebit de enigmatic, care ar ascunde secretul unui potențial dezastru.

Continuarea crizei economice din Zona euro, a principalilor parteneri comerciali ai Marii Britanii, precum și aplicarea unui program de austeritate, în vederea reducerii deficitului și a datoriei publice au generat o relativă creștere economică; cu toate acestea opiniile populației britanice privind menținerea sau ieșirea din UE au fost foarte diferite.

Iată cum se prezentau aceste opinii după sondajul de opinie efectuat încă din 2014:

Tabelul Nr.3

Rezultatul sondajului de opinie privind poziția

Marii Britanii în Uniunea Europeană
(2014) (%)

	Opinii despre		Poziția	Marii Britanii
	Este o ideie bună	Este o ideie proastă	Nici una, nici alta	Nu știu
Anglia	34	34	19	13
Wales	35	32	20	13
Scotland	43	27	17	13

Sursa: Charlie Jeffery, Richard Wyn Jones, Ailsa Henderson, Roger Scully and Guy Lodge, în: http://www.centreonconstitutionalchange.ac.uk/blog/does-eu-divide-england-and-scotland

Tot odată se discuta și erau foarte multe opoziții referitoare la faptul că muncitorii europeni care lucrează în Marea Britanie să primească mai puține beneficii decât muncitorii (cetățeni-n.n.) britanici.

După o perioadă de creștere a vânzărilor ce au avut loc în preajma și în timpul Jocurilor Olimpice[40], cel de al treilea trimestru al anului 2012, dădea numai impresia unei refaceri din recesia economică.

Ulterior, fenomenul refacerii economice conform Raportului Comisiei Europene din luna mai 2013 aprecia că în 2012, ritmul de creștere a fost doar de 0,3%.

După opinia multor autori, în ultimii ani, performanțele economice ale Marii Britanii erau dintre cele mai reduse din rândul statelor OCDE, clasându-se pe penultimul loc înaintea Italiei. Potrivit analiștilor din cadrul revistei *"The Economist",* aceasta era una dintre cele mai dificile perioade prin care trecea Marea Britanie. Totuși, (conform datelor pentru anul 2012/2013 prezentate de către diverse surse ale mass-mediei internaționale), Marea Britanie continuă să rămână printre primele 5 destinații investiționale ale lumii și prima în rândul statelor membre ale UE, cu un volum total al investițiilor de peste 62 miliarde dolari.

Din acest punct de vedere mă raliez opinie Dnei Dr. Simona Poladian , care într-un articol prezentat de către Institutul de Economie Mondială, din România, privind evoluția economiei Marii Britanii arată:

"... la creșterea cererii totale au contribuit:

[40] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre efectele economice a celei de a 30-a ediție a Jocurilor Olimpice de la Londra

- *ritmul pozitiv al investiţiilor productive ca efect al Fondului pentru Scheme de Împrumut (FSI) elaborat și aplicat de către Banca Angliei în cooperare cu Ministerul Finanţelor pentru:*
- *îmbunătăţirea condiţiilor de credit, prin reducerea costurilor aferente împrumuturilor contractate în vederea dezvoltarii companiilor,*

- *sectorul construcţiilor continuă să se afle în criză, cu toate că participarea sa la PIB este de 7%,*
- *serviciile, în special cele financiare, care altădată constituiau unul din motoarele creșterii economice, abia au reprezentat 0,6% din PIB (în 2012)".*[41]

În comparație cu începutul acestui secol în prezent se remarcă unele îmbunătățiri în domeniul economic, dar acestea sunt destul de modeste pentru a dovedi că opinia Primului Ministru David Cameron privind refacerea economică are mai mult un sens politic, de încurajare a populației și mai puțin de realitate economică.

De fapt prin graficul 3, se confirmă această situație cu modeste semne de refacere economică, care au avut loc în perioada 2010-2014.

De remarcat este tot odată și opinia Ministrului de finanțe George Osborne, care pentru anul 2013 anunțase că propunerea bugetul avea "patru mari ambiții sau obiective":

adoptarea celui mai competitiv sistem de impozitare din G20;
atragerea investitorilor prin crearea "celui mai bun loc de a începe, de a finanța și dezvolta o afacere";
eliminarea dezechilibrelor economice majore;
încurajarea calificării și "flexibilizării" forței de muncă, astfel încât aceasta să fie mai adaptabilă la cerințele economiei.

Graficul 3

Evoluţia soldului balanţei comerciale si a serviciilor în Marea Britanie (2010-2014),

[41] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre criza financiară din Marea Britanie

(miliarde dolari)

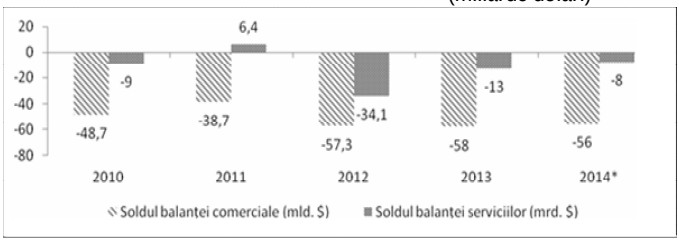

Notă: * Datele pentru 2014 din grafic erau la data respectivă provizorii
Sursa: Dr. Simona Poladian, articolul amintit în text; informațiile preluate din Raportul Comisiei Europene, European Economic Forecast Spring 2013, 9 mai 2013, Bruxelles;

Unii analiști apreciau situația economică a Marii Britanii după cum urmează:

- rata inflației (în 2012) se redusese la 2.8% față de 4.5% cât a fost în 2011,
- deficitu bugetar depășise în 2012, 1000 de miliarde lire sterline (care reprezentase 64% din PIB. – socotită ca fiind cea mai mare datorie publică din 1993),
- după volumul producției industriale, Marea Britanie fusese clasificată pe locul 11 pe plan mondial iar producția industrială reprezentase ½ din totalul exporturilor,

-datoria medie pe gospodărie ajunsese la 7.975 lire sterline (exclusiv datoriile ipotecare),

-rata șomajului ajunsese în iunie 2013 la 7.8%

Din aceste informații nu se poate desprinde ideea după care situația economică a Marii Britanii ar fi fost înfloritoare; o situație similară s-a menținut și în 2014, ceea ce îi crea o anumită poziție critică în cadrul UE și care nu o diferența prea mult de cea a altor țări din UE care trăgeau balanța generală a UE pe o pantă descrescândă.

Principala întrebare care încă nu are un răspuns clar, este:

Ce se va întâmpla în viitor, când pe baza voturilor din referendum, câștigător a fost votul celor care au cerut ieșirea din UE?.

Personal cred că nimeni în momentul de față nu ar putea da un răspuns precis și fundamentat.

Pierderea drepturilor și beneficiilor singurei piețe liber, va influența faptul că britanicii vor trebuii să plătească mai mult pentru produsele comercializate pe

piața europeană. Efectul unei asemenea situații s-a manifestat prin opinia unor conduceri a unor mari companii care deja au declarat că vor pleca din Marea Britanie.

Guvernatorul Băncii Centrale a Angliei, Mark Carney, prezentând situația financiară a Marei Britanii și în mod special a Angliei în fața Parlamentului Comitetului Trezoreriei la 23 februarie 2016, a menționat:

"... incertitudinea manifestată în condițiile actuale ale referendumului (din 24 iunie 2016), va influența în mod negativ instabilitatea financiară a monedei britanice și cu efecte directe asupra situației economice a Angliei și a standardului de viață al populației".

Deocamdată, nu s-a auzit care este opinia Guvernatorului Băncii Centrale în urma referendumului, cu toate că dezbaterile privind ideia de rămânere sau părăsire a UE nu a fost nici de scurtă durată și nici simplă.

Împotriva ideii de părăsire a UE și a implicațiilor ce decurg din acestă acțiune a fost susținută de circa 200 de firme care au trimis o scrisoare ziarului *Times* (Londra), menționând că acest act va avea masive repecursiuni asupra investițiilor, a pierderii unui număr imens de locuri de muncă și ca atare va pune întreaga economie a Marii Britanii într-o mare încurcătură.

Printre semnatarii acestei scrisori se numără președinții a peste o treime din cele 100 de firme dintre cele mai mari din Marea Britanie printre care: Robert Dudley de la British Petroleum (BP), Ben van Beurden de la Royal Dutch Shell și Christopher Bailey de la Burberry.

O altă alternativă ce s-a lansat în timpul acestor dezbateri, a fost aceea prin care ar fi trebuit să se negocieze ca Marea Britanie să rămână în piața "unică" (europeană – n.n.), chiar cu riscul pierderii dreptul de a influența reglementările aceastei piețe (reglementările privind forța de muncă, diversele contracte, taxările, proprietatea intelectuală și alte aspecte).

Referendumul ce a avut loc la 24 iunie 2016, este considerat de către majoritatea politicienilor și analiștilor britanici și din alte țări, ca fiind unul dintre cele mai importante momente din istoria Marii Britanii.

Votanții acestei decizii au fost divizați, într-un procent mare chiar dacă unii dintre analiștil economiști au susținut manifestarea unor enorme efecte negative prin plecarea din UE.

După unele calcule efectuate în ultimile săptămâni de către OECD și

prezentate publicului prin diverse surse ale mass-mediei britanice, economia Marei Britanii va ajunge în 2020 la o scădere cu 3%, ceea ce va afecta într-un mod deosebit:

încrederea consumatorilor,
descurajând investițiile din diverse domenii de activitate,
provocând manifestarea unei totale incertitudini în sistemul financiar european.

Chiar și o estimare relativă a reducerii situației economice, exprimată prin Lira sterlină, poate confirma că până în 2020 va avea loc o scădere de circa 2,200 de pounds (sau 3,206 dolari SUA), a veniturilor pe gospodări (ce este echivalent cu venitul, pe gospodărie, pentru o lună de zile).

Referindu-se la situația de viitor a Marei Britanii, Fondul Monetar Internațional a emis un Raport privind prognoza economică și situația economică după ieșirea Marei Britanii din UE.

Datele prezentate în acest Raport, confirmă că ieșirea din UE va duce la o reducere a creșterii economice cu circa 5.6% în următorii trei ani. De asemeni sunt prezentate unele scenarii printre care:

un prim scenariu, considerat ca – optimist, și care dovedește că ieșirea din UE va afecta economia britanică cu un total de 2.7% al PNB până în anul 2030,

un alt scenariu – pe care l-așsi considera ca fiind cel mai rău posibil ar fi cel în care scăderea poundului britanic va fi mai mare de 7.5% sau echivalentul a 5000 de paunzi (sau exprimat în dolari SUA ar ajunge la 7,265 – n.n.) pe gospodărie.

Asemenea situații se vor reflecta și în raporturile economice internaționale, de exemplu cu Statele Unite.

La Washington, Președinta Rezervelor Federale, Janet L. Yelen, a afirmat că în baza rezultatului deciziei poporului Marii Britanii se simte obligată să fie deosebit de precaută și ca atare va menține ratele dobânzilor neschimbate pentru o anumită perioadă de timp.

Din acest punct de vedere merită amintită și opinia lui Angel Gurria, Secretarul General al OECD, care afirma:

"... Marea Britanie este mult mai puternică ca parte a UE, iar Europa este mult mai puternică, având Marea Britanie ca membră a UE".

Efectele mondiale ale Referendumului Britanic

Efectele plecării Marei Britanii din UE, s-au reflectat în următoarele ore după anunțarea rezultatului referendumului, într-un mod dramatic.

Indicele german DAX a scăzut cu 7,3%, în timp ce

Bondurile (obligațiunile) Germaniei au intrat într-o plajă negativă, fenomen care nu s-a mai petrecut în istoria Germaniei de zeci de ani.

CAC 40[42] în Franța, a scăzut cu 8,7%.

În Asia, piețele bursiere au ajuns în criză.

Bursa japoneza a suspendat pentru un timp orice tranzacții.

Nikkei a cunoscut cea mai mare scădere - după cea de la Fukushima în 2011. Nikkei a căzut cu mai mult de 1.250 de puncte, sau 7,92%, în Tokyo .

În Australia, 200 S & P / ASX a scăzut cu 3,2%, sau cu 167,5 puncte, ceea ce poate fi considerată de către economiștin ca un rezultat nu prea rău, având în vedere circumstanțele. Australia este încurajată de faptul că este un important producător de metale prețioase. Cu toate acestea, cea mai mare bancă din Australia, a declarat pentru clienții săi că pentru moment, până nu se va manifesta o stabilitate financiară, nu se pot transfera bani în Marea Britanie.

"Datorita rezultatelor recente de la referendumul de ieșire a Marei Britanii se vor suspenda temporar toate tranzacțiile în lire sterline până la o notificare ulterioară.

Situația economică a Africii de Sud a suferit cel mai mare declin din 2008.

Marea Britanie fiind a patra cea mai mare destinație pentru exporturile din Africa de Sud, Brexit ar putea să reducă cu aproximativ 0,1% creșterea economică a țării.

Peso mexican a scăzut cu mai mult de 5%,

Leul din România și lira din Turcia au scăzut cu mai mult de 3% fiecare.

- Dow Jones Industrial Average din cadrul Bursei din New York a cunoscut o scădere cu peste 600 de puncte la numai câteva ore după anunțarea rezultatelor referendumului.

[42] CAC 40 - este indicele bursier al pieței de capital din Franța; alcătuit din cele mai mari 40 de companii (blue chip-uri) tranzacționate la Bourse de Paris. Numele indexului vine de la Cotation Assistée en Continu (Cotația Asistată Continu).

Tabelul Nr. 4

Situaţia (pieţei) Bursei Mondiale la 26 Iunie 2016

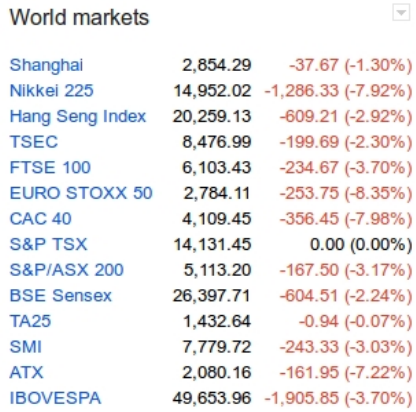

World markets

Shanghai	2,854.29	-37.67 (-1.30%)
Nikkei 225	14,952.02	-1,286.33 (-7.92%)
Hang Seng Index	20,259.13	-609.21 (-2.92%)
TSEC	8,476.99	-199.69 (-2.30%)
FTSE 100	6,103.43	-234.67 (-3.70%)
EURO STOXX 50	2,784.11	-253.75 (-8.35%)
CAC 40	4,109.45	-356.45 (-7.98%)
S&P TSX	14,131.45	0.00 (0.00%)
S&P/ASX 200	5,113.20	-167.50 (-3.17%)
BSE Sensex	26,397.71	-604.51 (-2.24%)
TA25	1,432.64	-0.94 (-0.07%)
SMI	7,779.72	-243.33 (-3.03%)
ATX	2,080.16	-161.95 (-7.22%)
IBOVESPA	49,653.96	-1,905.85 (-3.70%)

Sursa: Google for Business Community Mobile About GooglePrivacy & TermsHelpSend feedback , 2016

Efectele negative asupra muncitorilor străini care lucrează în Marea Britanie

Mass-media internațională confirmă prin multiple articole și informații la diverse stații de radio și TV, că Marea Britanie nu este numai unul din centrele activității financiare internaționale și unul dintre punctele cheie ale comerţului internațional între cele două coaste (de est și de vest) ale Atlanticului.

Activitatea economică a Marei Britanii se regăsește și în nenumăratele relații cu diversele țări în curs de dezvoltare din întreaga lume.

Un număr mare dintre muncitorii din diverse țări din lume, muncind în diverse sectoare economice reușesc din munca lor să se susțină întruna din capitalele scumpe ale Europei și ale lumii și tot odată își pot permite să trimită miliarde de pounds familiilor lor care trăiesc în țările lor de origine.

Din această activitate se poate afirma fără risc de greșeală, că Marea Britanie are un rol important și în viața unor familii și în dezvoltarea activității economice și a serviciilor din alte țări din lume.

Pentru a fi mai clari în înțelesul acestei afirmații ne vom referii ca exemplu numai la efectul pe care l-a avut și continuă să-l aibă ieșirea Marei Britanii din UE asupra salariilor muncitorilor din diferite țări în curs de dezvoltare.

Analiștii economiști din cadrul companiei World Bank, urmărind volumul sumelor expediate de către muncitorii străini care lucrează în Marea Britanie către țările lor de origine, au putut ajunge la următoarele concluzii:

Tabelul Nr.5

Sumele trimise în afara Marii Britanii spre unele **ță**ri în curs de dezvoltare - Date pentru 2014 -

(în mil. $)

Țara	Total
Nigeria	3,720
India	3,615
Pakistan	1,435
China	970
Filipine	565
Bangladej	531
Kenia	520
Sri Lanka	506
Jameica	292
Uganda	287

Sursa: World Bank, 2014

În condițiile în care imediat după anunțarea rezultatului referendumului de ieșire din cadrul UE, valoarea poundului englez a scăzut, umele expediate de către muncitorii străini către țările de origine, au scăzut și ele ca atare acest fenomen se reflectă în viața familiilor din țările de origine a muncitorilor și în mod firesc în veniturile țărilor respective.

După aprecierile Băncii Mondiale, Marea Britanie avea posibilitatea să trimită spre țările în curs de dezvoltare sume reprezentând circa 0.7% din venitul național (care reprezenta echivalentul a 12.2 miliarde pounds englezi - n.n.).

În concordanță cu informațiile prezentate de către sursele oficiale din Marea Britanie unii dintre principali beneficiari de pe urma expedierii anuale a sumelor respective au fost în 2014:

Nigeria, așa cum am afirmat, unde au plecat echivalentul a circa 3.7 miliarde dolari (echivalent de 2.7 miliarde pounds). Pe total Nigeria

primise în 2014 circa 237 miliarde pounds care reprezenta 0.7 % din venitul economiei nigeriene

Etiopia unde au fost trimise 322 milioane pounzi englezi, ceea ce s-a reflectat în economia acestei țări printr-o creștere de circa 0.8%

și

Sri Lanka spre care au plecat 238 milioane pounzi englezi care a reprezentat echivalentul a circa 6.8% din veniturile acesteiță ri.

Prin scăderea valorii Lirei sterline și a încetinirii activității economice a Marei Britanii, pentru moment, se va manifesta o scădere a volumului taxelor încasate și cu efect direct și asupra suportului de dezvoltare a țărilor în curs de dezvoltare Mai mult ca sigur că pentru o perioadă de câțiva ani, până se va reface situația economică a Marei Britanii, situația remunerării muncitorilor străini se va menține în continuare în scădere și ca atare pentru a continua trimiterea unor sume ceva mai mari spre țările de origine, muncitorii străini vor fi obligați să-și ajusteze cheltuielile personale făcute în Marea Britanie sau să caute locuri de muncă în alte țări unde pentru moment se caută forță de muncă și remunerările încă se mențin la un nivel acceptabil pentru ei.

Efectele șocului ieșirii din UE continuă și se vor manifesta după principiul ”efectului de domino” și în alte țări (din Europa, Asia și Africa – n.n.) care s-ar putea să ajungă într-o nouă recesie. De asemeni vor fi afectate și alte domenii în afara celor pur economice și anume în cele referitoare la politica internă și externă a Uniunii Europene (în special în problemele referitoare la relațiile cu Federația Rusă și cu alți parteneri externi – n.n.).

Premierul David Cameron, referindu-se la această situație afirma înaintea referendumului:

> *” Nu ne asumăm responsabilitatea uneia dintre cele mai mari decizie pe care țara noastră o ia în existența sa.”*

În același timp el a anunțat că majoritatea membrilor cabinetului său au primit recomandări din partea populației britanice de a rămâne în cadrul UE,

În fața unei asemenea situații de echivoc, premierul David Cameron a anunțat că va demisiona[43] din funcția pe care o are lăsând locul unei alte persoane care va aduce " *...un spirit proaspăt în conducerea Marei Britanii*".

Întrebarea istoricăde tip hamletian *"To be or not to be"* ca membră a UE a fost deosebit de controversată. Pe de o parte decizia ieșirii din UE i-a șocat într-un mod deosebit pe mulți britanici dar și pe cei din conducerea UE care au avut o primă reacție deosebit de dură la adresa Marei Britanii.

La Londra controversa dintre partidele care au condus Marea Britanie prin diversele momente grele ale războiului, apoi a păcii, a austerității și apoi a prosperității, au ajuns în momentul de față să creeze o stare de vacum politic tocmai când britanicii au nevoie de o conducere în acest proces al transformării globale.

Opinia lui Tony Travers profesor de științe sociale la London School of Economics, este aceea după care:

> *"...sistemul politic britanic se bazează pe ideia unui guvern puternic care să accepte opoziția și dialogul cu opoziția. În momentul de față asemenea elemente nu sunt la locul lor".*

La 28 iunie 2016, când premierul Cameron s-a întâlnit la Bruxelles cu ceilalți 27 de reprezentanți ai țărilor membre ale uniunii, el și-a reafirmat poziția de a-și da demisia chiar dacă în acel moment majoritatea au susținut ideia unor posibile noi negocieri.

Cu întreaga situație politică care se găsea într-o mare dezordine britanicii nu aub vrut să discute despre orice schimbare a statutului Marei Britanii până la numirea unui nou Prim ministru.

Noul Prim Ministru nu a fost ales de populație ci în urma rezultatului a două etape de alegeri ai membrilor Parlamentului Tory dintre toți candidații ce și-au depus candidatura, apoi a urmat stabilirea la doi dintre ei și dintre ei a fost ales cel care a câștigta noua poziție[44].

---

[43] Demisia va intra în aplicare la sfârșitul lunii septembrie 2016

[44] Boris Johnson, fostul primar al Londrei, ar fi fost la un anumit moment dat considerat unul dintre favoriții pentru această funcție, însă până la sfârșitul lunii iunie 2016, el și-a exprimat punctul de vedere după care nu era interesat în ocuparea unuei asemenea funcți. Printre candidații care și-au depus opțiunea pentru ocuparea unui asemenea post (care s-a închis la 30 iunie 2016 - n.n.), se numărau: Jeremy Hunt – secretarul Departamentului Sănătății, Liam Fox-fostul Secretar al Apărării, Stephan Crabb – Secretarul Departamentului de Muncă și Pensii.

În fața tuturor acestor participanți la funcția de Prim Ministru și care a menținut întreaga țară pentru o anumită perioadă într-o situație de haos datorită vacumului creat, coducătorii UE au făcut un joc dublu:

Theresa May și Angela Merkel în dialogul privind ieșirea Marei Britanii din UE ce a avut loc la 20 Iulie 2016, la Berlin
Sursa: Foto: Adam Berry/Getty
în The Real Truth, Sept.2016, pg.10

pe de oparte mimau nemulțumirea și regretul părăsirii UE de către Marea Britanie, iar pe de altă parte tot aceeași conducători (în frunte cu Cancelarul Germaniei, Dna. Angela Merkel-n.n.) fiind conștienți de ceea ce se va întâmpla în continuare cu Uniunea Europeană și pentru a forța într-un anumit sens decizia Marei Britanii, au afirmat:

"...Marea Britanie să acționeze în conformitate cu votul primit prin referendum și să părăsească UE cât mai curând posibil !".

Președinții Consiliului, Comisiei și Parlamentului European, Donald Tusk, Jean-Claude Junckere și Martin Schulz și respectiv Mark Rutte care este Prim Ministru al Olandei și deține funcția de președinte prin rotație la rândul lor au afirmat:

Alături de aceștia a mai concurat și Theresa May care a răspuns de problemele de securitate națională în caliatate de Ministru al afacerilor interne și care la data respective era o pro-susținătoare a menținerii Marei Britanii în cadrul UE.

Alți doi candidați au fost: Michael Gove – Secretarul Departamentului de Justiție și Andrea Leadsom – Ministrul Energiei și al schimbării climatului.

La toate aceste solicitări, fiecare cu o agendă foarte clară a programelor pe care doreau să le implementeze, s-a adaugat punctul de vedere al lui George Osborne (n. 1971) care având funcția de Șef al Trezoreriei a afirmat:

"...ieșirea Marei Britanii din UE va face țara mai săracă".

"... ieșirea Marei Britanii din UE nu are nici o justificare pentru o amânare ce nu este necesară !".

La dialogul ce a avut loc la Berlin, Cancelarul Angela Merkel și-a exprimat "marele regret" privind decizia britanicilor, de a părăsi UE, dar a spus:

"... UE nu trebuie să tragă concluzii rapide și simpliste".

În felul acesta pe o cale diplomatică a încercat să creeze o punte de legătură și noi aspecte ale unor noi și profunde colaborări în special când există Articolul 50 al Tratatului de la Lisabona care trebuie să să fie aplicat chiar și în condițiile unei scrisori formale a Marei Britanii privind demisia sa din UE.

Oricum, rezolvarea acestei ieșiri nu se putea face peste noapte și până la rezolvarea întreagii documentații birocratice, Marea Britanie rămâne membră a UE și ca atare continuă să respecte toate regulile impuse de UE.

O asemenea situație este ca urmare a modului în care a fost creată Constituția UE și Articolul 50, al Tratatului de la Lisabona, unde este exprimat într-un mod evaziv modul de ieșire a unei țări din cadrul UE.

Aceasta este încă o dovadă a faptului că întreaga legislație a UE a fost făcută în pripă și nu a căpâtat la timpul respectiv avizul tuturor membrilor uniunii. Despre acest aspect vom discuta ceva mai departe.

> Nimeni la data când a fost creată Constituția UE și întreaga ei legislație, nu se gândea că ar fi putut exista un moment când o țară sau un grup de țări vor ajunge la concluzia că ar vrea să părăsească uniunea.

Nicăieri în documentele legislative ale UE nu se face vre-o referire la modul simplu sau din contra destul de greoi al ieșirii din uniune.

După câte se știe, Uniunea Europeană a început ca un parternariat economic destinat ușurării schimburile comerciale între diverșii membri ai acestei uniuni – după modelul *Acordului Nord-American al Liberului Schimb*[45].

În timp însă au apărut o mulțime de modificări și influențe ale unor țări față de alte țări.

[45] Acord care a intrat în vigoare în Ianuarie 1994, stability între SUA, Canada și Mexic în vederea eliminării barierelor în calea comerțului între cele trei țări, pe o perioadă de 10 ani.

În prezent:
UE și-a creat un parlament propriu,
are o curte supremă proprie.
și-a creat circa 60% din legile după care își conduce activitatea.
decide condițiile de muncă din fabricile și oficiile țărilor membre,
reglementează domeniul locuințelor
reglemetează sistemului de transporturi,
reglemetează sistemului agricol (cum ar fi de exemplu referitor la fermierii britanici și la pământurile lor-n.n.),
stabilește regulile privind forările pentru petrol,
stabilește modul în care se desfășoare activitatea de cercetare în domeniul cancerului,
stabilește modul de protecție al consumatorilor britanici și din alte țări,
stabilește care este și care va fi programul de lucru al doctorilor din diverse țări și deci și din Marea Britanie,
dă decrete privindu-i pe cetățenii europeni care pot să muncească sau să trăiască în diverse țări europene și bineînțeles și în Marea Britanie și cărora trebuie să li se asigure asistența medicală gratuită și suportul guvernului pentru asigurarea condițiilor de viață.
și încă multe alte asemenea penetrări în viața popoarelor din țările membre ale UE.

Doi dintre cei mai vehemenți susținători ai ieșirii din UE, Johnson și Michael Gove, au susținut ideia după care impunerea anumitor obligații din partea UE ar fi echivalent cu politica nazistă care impunea țărilor ocupate aplicarea unor legi și reguli ale sistemului fascist.

Un punct de vedere din opoziție la avut fostul prim ministru al Marei Britanii John Major, care i-a considerat pe Johnson și pe Gove ca fiind prea conservativi și i-a numit: ”gropari ” ai prosperității britanice.

Un alt fost prim ministru al Marei Britanii – Gordon Brown, referindu-se la situația prezentă afirma că este marcată de un puternic sentiment al xenofobiei și nativismului, ceea ce ”nu este Marea Britanie pe care o știu”.

Pe bună dreptate, ceea ce se întâmplă în Europa în general și în cele două uniuni: UE și Marea Britanie, în mod special, nu mai poate fi comparată cu vechea Europă și cu vechea Mare Britanie, pentru că sunt rezultatul multor schimbări ce au avut și continuă să aibă loc în întreaga lume, din punctul de vedere economic, social, politic și al dezvoltării tehnologice.

Dacă privim diversele aspecte ale situației din Europa dintr-un alt punct de vedere, putem remarca un fapt ce se impune prin sensul clar pe care îl are.

Source: Daniel Leal-Olivas/AFP/Getty Images: Demonstrația de la Londra din 9 Iulie 2016
în: The Real Truth, Sept. 2016, pg11

Mulți dintre cei ce susțin rămânerea Marei Britanii în UE fac parte din rândurile tinerei generații care necunoscând realitatea și subterfugiile politicii actuale ale UE și prin naivitatea lor, cred că ușurința de călătorie între țările membre ale uniunii și relațiile de prietenie pe care și le pot crea prin asemenea călătorii reprezintă sumumum tuturor avantajelor pe care le pot avea membrii uniunii. Prea puțini dintre acești tineri sunt cei care se gândesc la aspectele cu caracter social-politic și economic pe care Marea Britanie trebuie să le accepte din partea unei conduceri ce nu este agreată de majoritatean populațiilor uniunii Marei Britanii. Prea puțini sunt cei care întradevăr urmăresc evoluția diversele probleme pe care le ridică în fața întregii Europe și în special a UE migrația zecilor de milioane de refugiați din diverse colțuri ale lumii.
Din păcate sunt mult prea puțini cei care au aflat despre marile distrugeri pricinuite de către grupările islamice extremiste din Siria și care au distrus orașe seculare cum ar fi Aleppo, Bosra și Palmira și care sunt ireparabile. Damascul este complet distrus. Infrastructura: drumuri, poduri, fabrici care existau pe întregul cuprins al țării au fost total distruse. Școli și spitale au fost de asemeni complet distruse până la temelii.

Asemenea ravagii și întreaga politică extremistă au creat o adevărată destabilizare a întregii regiuni și acest fenomen se va putea petrece și în Europa într-un timp nu prea îndepârtat.

Când susținătorii menținerii Marei Britanii în UE se vor trezi la realitate și vor vedea ce se va întâmpla cu țara lor, s-ar putea să fie mult prea târziu.

O asemenea situație nu este specifică numai tineretului din Europa. Ea are loc și în Statele Unite, unde informațiile sunt ultra abundente și ținute la zi . Acest fapt se datorește nu lipsei de informații ci dezinteresului pentru asemenea informații comparativ cu tot felul de gunoaie informaționale ce circula prin diversele mijloace electronice prin care comunică între ei acești tineri.

*

Este adevărat că Statele Unite, de exemplu, și UE sunt relativ comparabile din punctul de vedere al dimensiunilor și cu anumite excepții chiar și al numărului populației dar în același timp există o multitudine de mari diferențe (diferențe în cultura diferitelor țări precum și mari diferențe în evoluția economică a țărilor membre ale UE).

Pentru a fi mai clar punctul de vedere privind relația de independență a unei țări față de uniunea din care face parte, am preluat unul din exemplele prezentat de unii teoreticieni specialiști pe probleme internaționale și din care trebuie să înțeleasă ideia după care nimeni nu ar putea învinuii, de exemplu, SUA dacă într-o uniune între America de Nord și America Latină, aceasta (America Latină –n.n.) ar veni și ar impune Statelor Unite anumite legi care să fie aplicate la Washington D.C.

În mod similar trebuie înțeles și cazul Marei Britanii. Unii psihologi și politologi consideră că britanicii sunt diferiți de europeni. Chiar dacă fizic este deslipită de Continentul European britanicii sunt desigur europeni dar în același timp ei sunt deosebit de mândrii și categorici în modul ”*britanic de gândire*”.

Nu trebuie uitat că această ”relativ mica insulă cu națiuniile ei”, au fost cândva sediul unui imperiu global. literatura istorică confirmă că ea a dat naștere unui lung șir de conducători regali, și de prim-miniștri, care au ajutat la influențarea și modelarea politicii întregii națiuni. Această națiune în totdeauna a gândit din punctul de vedere politic și social-economic numai prin propriile sale interese, ceea ce au fost deasupra preocupărilor tuturor celorlalte națiuni europene.

Cine are prilejul să viziteze Marea Britanie și să afle opinia oamenilor de pe stradă despre originea lor, va afla de la aceștia că ei sunt în primul rând britanici și apoi europeni.
Marea Britanie, a așteptat timp de aproape 14 ani să ajungă la o asemenea independență pe care o consideră ca fiind normală și firească pentru ea ca un tot și pentru popoarele ce țin de această uniune.
Ca atare desprinderea ei din UE este pentru ei ceva absolut firesc.

> Din acest punct de vedere numai poporul britanic trebuie să fie cel întrebat și are dreptul să-și spună opinia asupra a ceea ce este bine și ceea ce este rău pentru Marea Britanie.

Punctele de vedere care au condus la necesitatea Referendumului și ca atare la decizia ieșirii di UE se pot sintetiza în câteva idei:
Existența unei tehnocrații (de tip germanic), care nu satisface
modul de gândire britanic,
impunerea acceptării unui număr mare de imigranții de către conducerea UE, la presiunea politicii forței de muncă impusă de Germania
Creșterea presiunii UE asupra politicii financiare a Marei Britanii de a renunța la Lira Britanică în favoarea monedei Euro.
Continua acuzație care s-a adus încă de la începutul acceptării intrării în UE și în continuare a menținerii într-un mod izolat a întregii filozofii
privind concepția social-culturală și politică față de restul Europei.

În vederea rezolvării multiplelor diferențe și incompatibilități existente între UE și Marea Britanie, și care a dus la decizia ieșirii din UE, Primul Ministru al Belgiei, Charles Michel, a cerut convocarea unei ședințe secrete de urgență a conducătorilor UE în săptămâna ce a urmat deciziei Marei Britanii prin care să se discute ”la rece” și cu calm noile posibilități de cooperare cu Marea Britanie.

După participarea la ședința conducerilor țărilor membre ale UE, Witold Waszczykowski-Ministrul de Externe al Poloniei, într-o declarație oficială pe care a făcut-o presei, a spus:

”... sunt deziluzionat cu privire la integrarea Europeană
și îmi exprim un declin al încrederii în UE.
Vom căutat să reasigurăm celor 850.000 de polonezi
care trăiesc în Marea Britanie că "în timpul discuțiilor (...)

vom urmări garantarea drepturile dobândite de cetățenii noștri...".

Ceeace cred că ar merita să reținăm și atenția Administrației de la București este poziția acestei administrații poloneze exprimată printr-un punct de vedere al Ministrului de Externe în vederea luării unei atitudini similare de protejare a celor peste 152.000 de români[46] care au ajuns în Anglia în căutare a unor locuri de muncă și care s-au înregistrat ca veniți pentru a munci prin National Insurance în 2014/2015.

Opiniile conducătorilor celor 27 de țări membre ale UE exprimate prin diversele mijloace ale mass-mediei internaționale, confirmă îngrijorările țărilor membre ale UE față de politica britanică.

Astfel, presa de la Atena a publicat opinia unuia dintre miniștri greci, pe baza unei declarații făcută ziarului *The Guardian* precum și opinia unor analiști politici care s-au referit la rezultatul referendumului din Marea Britanie, spunând:

"... grecii sânt îngrijorați de acest rezultat care ar putea intensifica un sentiment anti-European. "Pe durată scurtă", ieșirea Marei Britanii din UE poate ajuta Greciei, întrucât aliații noștri vor dori o creștere a solidității și a solidarității UE, dar "pe termen lung" situația va fi mai dificilă. În același timp se speră ca Grecia să-și îmbunătățească perspectiva dezvoltării economice.

La Ankara se manifestă un punct de vedere deosebit de incert și tot odată deosebit de sceptic afirmându-se:

"... *dezintegrarea UE a început*". (...)

"Marea Britanie este prima care a sărit din această corabie"

(Opinia lui Nurettin Canikli[47] prezentată în mass-media turcă).

O asemenea opinie nu cred că este direct legată de planurile Turciei de a deveni, nu peste mult timp, membră a UE, urmărind pe această cale și diversele aspecte ale intensificării fluxului de muncitori migranți ajunși temporar în Turcia și de aici răspândirea lor în întreaga Europă.

[46] The Telegraph, 26 August 2015, Foreign worker numbers soar as Romanians registering in Britain triple in just one year, by: David Barrett (Home Affairs Correspondent), în: http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/immigration/11825412/Foreign-worker-numbers-soar-as-Romanians-registering-in-Britain-triple-in-just-one-year.html

[47] Nurettin Canikli (n.1960) - viceprim-ministru al Turciei, în funcție din 24 mai 2016. El a servit anterior ca ministru al Vămilor și Comerțului din Turcia, din 2014 până în 2015. Este membru al Parlamentului din partea Partidului Justiției și Dezvoltării.

În același timp trebuie amintit că în urma unora dintre atacurile de la sfârșitul lunii iunie 2016 și a încercării loviturii de stat ce a avut loc la mijlocul lunii iulie 2016, Administrația Erdogan a acționat deosebit de dur la adresa pricipalilor actori ai acestei încercări a lovituri de stat (arestând peste 6.000 de particpanți). Toată lumea este convinsă că scopul imediat al acțiunii lui Erdogan este consolidarea și pe această cale a poziției administrației sale și a lui personal în conducerea Turciei și a planurilor pe care și le propune pentru viitor de manifestare a forței pe care o reprezintă Turcia (în prezent, din punct de vedere economic și militar), pe plan mondial.

Într-un alt scenariu, s-ar putea întâmpla și situația prin care Turcia să nu accepte în nici un fel rolul de conducător pe care îl joacă Germania în cadrul UE și (probabil –n.n.) ar dori ca întreaga UE să răspundă la apelurile și indicațiile Turciei sau a viitorului Califat turcesc pe care îl are în intenție Erdogan și administrația lui.

Ținând cont de situația actuală și de perspectiva pe care o are UE, s-ar putea ca însăși acceptarea Turciei în UE să fie reanalizată prin avantajelor pe care le-ar oferii Turcia celorlalte 27 de țări membre ale UE în ipoteza acceptării ei ca membră a UE.

Revenind la situația Marei Britanii în UE, Primul Ministru al Italiei, Mateo Renzi, și-a expus punctul de vedere în ziarul britanic *Guardian,* spunând*:*

"...votul de a părăsii UE va fi "o alegere greșită",
întrucât Marea Britanie va remarca o declanșare
a unei reacți în lanț de dezertări pe întregul
continent ca rezultat al unor valuri de euroscepticism".

Este interesant de urmărit și jocul politic pe care îl fac Statele Unite în legătură cu poziția actuală a Marei Britanii.

La un anumit moment dat în timpul unei vizite pe care președintele Obama a făcut-o la Londra și-a exprimat o opinie personală, care, după cum a afirmat, nu ar fi vrut să influențeze opinia publică britanică, privind rămânerea Marii Britanii în UE, și sub forma unei glume a spus:

"... dacă Marea Britanie va ieși din UE va ajunge să stea la coadă
în relațiile comerciale cu Statele Unite"

Afirmația personală a președintelui Barack Obama, care nu cred că a fost cea mai potrivită la momentul respectiv, și-a găsit o nouă exprimare, apărut în presa americană și internațională prin care Obama s-a auto-corectat în momentul în care a aflat rezultatul referendumului și a spus:

"...*relațiile dintre cele două țări vor rămâne și deacuma înainte*

la fel de strânse cum au fost și până în prezent în domenii ca: apărarea, inteligența, lupta împotriva terorismului mondial, comerțul și diferitele aspecte ale vieții culturale.

La baza acestei noi afirmații stă ideia după care Statele Unite reprezintă unul dintre partenerii de bază din punctul de vedere economic, al Marei Britanii exportând bunuri în valoare de circa 60 miliarde dolari anual și în același timp este unul dintre marii investori care investesc peste 588 miliarde dolari în diverse domenii de activitate de la sectorul bancar la cel manufacturier ca și în domeniul proprietăților imobiliare.

La rândul ei Marea Britanie exportă diverse bunuri și a investit în SUA aproape jumătate de trillion[48] de dolari și tot odată statisticile internaționale confirmă că în prezent sunt peste un milion de muncitori englezi care lucrează în Statele Unite.

Aceasta dovedește existența unor legături foarte puternice între cele două părți ale Atlanticului și după cum apreciază unii analiști politici, orice problemă care apare într-o parte a Atlanticului, se reflectă imediat de partea cealaltă a oceanului.

Tot odată nu trebuie neglijat nici faptul că Marea Britanie este a doua largă economie europeană și tot odată cea mai puternică forță militară.

Ca atare, pentru UE nu este prea simplă situația pierderii unui asemenea membru puternic și menținerea celor 27 de membrii din care mulți de abea își trag sufletul din punctul de vedere economic, politic și militar.

În același timp Europa însăși, ca un întreg, se găsește într-un moment în care are de luptat cu diferite crize: cea a enormului număr al migranților, din care un procent foarte ridicat este venit din diverse colțuri ale lumii în mod ilegal, cu economi ale unora dintre membrii ei care sunt destul de șubrede și cu fenomenul naționalismului rus care este gata să reia poziția războiului rece.

Pe parcursul ultimilor doi ani și în special în primele șase luni ale anului 2016, au existat o mulțime de cadre conducătoare din cele 27 de națiuni membre ale UE și chiar din conducerea UE care au trimis multiple mesage sperând la menținerea Marei Britanii ca membră a UE.

În primul rând trebuie reținut faptul că prin regulile UE părăsirea Uniunii nu se poate face decât după doi ani, timp în care se vor crea tot felul de negocieri și mai

[48] 1 trillion = 1,000,000,000,000 sau 10 la puterea 12.

mult ca sigur că negociatorii de la Bruxelles nu vor oferii Marei Britanii prea multe stimulente în aranjamentele ce se vor discuta.

De asemenea trebuie reținut că organizarea referendumului a fost stabilit prin Legea privind Referendumul pentru Uniunea Europeană din 2015 (numit Actul 2015), și care precizează faptul că cetățenii care pot vota sunt numai cetățenii țării respective (în cazul Marei Britanii cetățenii Angliei, Scoției, Țării Galilor, ai Irlandei de Nord precum și cetățenii Commonwealth-ului care au reședința în Regatul Unit și Gibraltar[49].

La data când Marei Britanii a lansat solicitarea de a ieși din UE mass-media britanică a prezentat o serie de întrebări ale unor ziariști care s-au referit la cazul în care: rezultatul referendumului se va încheia cu răspunsuri de 50% pro și 50% contra. Se va desfășura un nou Referendum?

Răspunsul a fost oferit tot de către presă care pe baza consultării mai în amănunțime a legii, a remarcat că nu există nici un amendament cu privire la situația de egaliate a rezultatului final[50].

Acesta este motivul principal prin care se caută tot felul de alternative în vederea menținerii unei colaborări și cooperări cu Marea Britanie, ceea ce face parte din obiectivele negociatorilor care pe de o parte reprezintă Marea Britanie și pe de altă parte reprezentanții guvernelor celor 27 de țări membre ale UE.

În acest sens susținătorii ieșirii din UE au afirmat că britanicii vor continua să desfășoare un comerț exterior la același nivel cum au făcut-o și înainte, dar vor fi liberi de a nu lua în seamă multe dintre obiecțiile birocrației UE.

Unul dintre susținătorii ieșirii din UE a fost și Nigel Paul Farage (n.1964)[51], care la 22 iunie 2016 în pre-ziua referendumului afirma:

"...votul de ieșire din UE este o șansă de libertate a țării din birocrația europeană și de sub controlul unor elite continentale".

[49] conform site-ului: bbc.com

[50] vezi site-ul: terlegrph.co.uk

[51] Nigel Paul Farage - politician britanic, membru al Parlamentului European în perioadele: 1999-2004, 2004-2009, 2009-2014 și din 2014 de partea Regatului Unit. Este liderul Partidul pentru independența Regatului Unit (din 1993) (UKIP). Farage a avut numeroase ieșiri violente la adresa rromiilor, că se fac vinovați de majoritatea infracțiunilor comise de către imigranți.

La ora actuală există mai multe variante ale acestei cooperări, bazate pe diversele situații care sunt folosite de alte țări și care își au și ele unii susținători și opozanți ai acestor variante.

Printre aceste variante de modele prezentate de mijloacele mass-mediei, se pot enumera următoarele:

1. Modelul Norvegiei/Islandei și Lichtensteinului

Susținătorii acestui model: confirmă că aceste țări sunt membre ale Ariei Economice Europene (AEE)[52] și care oferă acestor țări accesul la piața comună europeană în condițiile în care ele acceptă regulile UE cu unele excepții specifice acestei arii.

Înțelegerea și aplicarea automată a acestor reguli ale UE le oferă posibilitatea eliminării permanente a unor renegocieri.

Efectul acestui model este considerat după rezultatele favorabile pe care le-au obținut aceste trei țări folosindu-se de acest model.

Oponenții acestui model: susțin că dacă Marea Britanie a optat pentru ieșirea din UE și în acest fel și-a recăpătat independența dar acesta nu este un model optim pentru ea.

Țările care din punct de vedere tehnic sunt în afara UE dar în realitate sunt încă obligate față de Bruxelles, dovedesc că acceptă legile de bază ale AEE inclusiv mișcarea liberă a muncitorilor, cu alte cuvinte grija britanicilor de împiedecare a imigrațieie rămâne nerezolvată

2. Modelul Elvețian

Susținătorii acestui model: consideră că Elveția are acces la AEE în schimbul acceptării regulilor impuse de UE. Dar, Elveția are mai multă flexibilitate cu înțelegeri reciproce care îi permit să aleagă și să stabilească la care arii ale UE dorește să participe și care reguli dorește să le urmeze.

În 2014, Elveția a votat pentru impunerea unor limitări ale imigrației față de celelalte țări care sunt membre ale UE și care nu pot încălca regulile de admitere ale imigrației impuse de Bruxelles.

Oponenții acestui model: susțin că Elveția nu acceptă o abordare ”à la carte” și preferă negocieri constante. Chiar și în problema imigrației care a fost votată cu doi ani în urmă, nici până la mijlocul anului 2016 nu s-a ajuns la o înțelegere

[52] European Economic Area – în limba engleză (EEA)

privind restricțiile care se impun noilor veniți și cum se pot traduce acestea în practică.

După cîte se pare acest model al Elveției este atît de dificil pentru legislatorii de la Bruxelles încît aceștia nu vor accepta ca britanicii să aplice un model similar.

3. Modelul Canadian

Susținătorii acestui model: consideră că negocierile dintre Cnada și UE se bazează pe principiile unor înțelegeri dintre cei doi parteneri, similare cu cele din comerțul liber.

O asemenea înțelegere urmează să intre în vigoare până la sfârșitul anului 2016 urmând ca prin aplicarea acestui model să fie eliminate toate tarifele ce se for aplica pentru schimburile comerciale ale diferitelor bunuri.

Din acest punct de vedere Boris Johnson (n.1964), fost Primar al Londrei, este un susținător al acestui model de colaborare cu UE.

El a afirmat: "... *este posibil să facem comerț cu UE și în același timp să avem dreptul de a asigura controlul granițelor noastre naționale".*

Oponenții acestui model: continuă să amintească că înțelegerile dintre Canada și UE au durat timp de 5 ani iar pentru britanici ar fi mult mai dificil din cauza multiplelor conecții directe cu Europa. De asemeni acordurile cu Canada au lăsat ne rezolvate diversele aspecte ale serviciilor. Din acest punct de vedere sistemul financiar al Industriei Marei Britanii ar avea deosebit de mult de suferit.

După aprecierea Departamentului Trezoreriei Britanice aplicarea modelului Canadian va costa circa 2.500 dolari ca pierdere din PNB ca sumă ce va rezulta din diferitele contracte.

Referindu-se la aplicarea acestui model în Marea Britanie, Primul Ministru david Cameron a spus: "... *este prea bun ca să fie adevărat*".

4. Aplicarea sistemului Organizației Mondiale a Comerțului

Susținătorii acestui model: consideră că dacă nici unul dintre modelele amintite nu ar fi acceptate de către poporul britanic, principiile aplicate în schimburile prin Organizația Mondială a Comerțului ar putea fi aplicate în relațiile dintre Marea Britanie și UE.

Un asemenea sistem ar putea fi aplicat dacă își va găsi suportul necesar privind limitarea barierelor comerciale dintre cei doi parteneri.

Aplicarea opțiunile Organizației Mondiale a Comerțului prevăd că nu este necesar pentru marea Britanie să se lege de regulile scrise ale Btuxelles

Pentru a menține o stare de liniște în masa largă a muncitorilor britanici, compania Ford din Marea Britanie a trimis o scrisoare celor 14.000 de lucrători care lucrează la acestă companie asiguându-i de stabilitatea locurilor de muncă și menținerea unor relații deosebit de bune în domeniul activității comerciale.

Oponenții acestui model: printre care și Departamentul trezoreriei Britanice a estimat că economia britanică va cunoaște o scădere cu 7.5% în 2030, în ipoteza aplicării acestui model, întrucât vor exista tarife mult mai mari și restricții ale accesului pe diversele piețe.

Toate aceste opțiuni după opinia analiștilor, printre care se numără și ziaristul Gregory Writte de la Washington Post își vor putea găsi aprecierile sau din contra combaterile respective după efectuarea unor îndelungate dezbateri. În același timp se apreciază că vor exista o mulțime de restricții pentru cei care vor dori să locuiască, să muncească sau să studieze în unele dintre țările europene membre ale UE.

Asemenea opțiuni și cele legate de efectele directe sau indirecte ale menținerii Marei Britanii în UE sau plecarea ei cu anumite condiții (din partea ei – n.n.) sau a conducerii UE, sunt elementele unei ecuații care încă nu pot ajuta la rezolvarea ei definitivă.

Toate aceste variante sunt cu atât mai delicate în condițiile actuale când Dna. Prim Ministru - Theresa May, și-a creat un prim cabinet format dintre unii dintre participanții la competiția pentru postul de Prim Ministru, printre care: Liam Fox – devenit ministru pentru comerțul internațional, David Davis care se va ocupa de negocierile legate de tranziția spre ieșirea din UE și Boris Johnos (o figură mai puțin plăcută în cercurile de la Bruxelles –n.n.) și care va răspunde de problemele politicii externe a Marei Britanii.

Oricînd după luna septembrie 2016 pot apare o mulțime de schimbări care vor favoriza, sau din contra vor intensifica diversele dificultăți prin care va trece Marea Britanie.

Ceea ce merită o atenție deosebită în momentul de față este faptul din care rezultă situația sistemului politic al Marii Britanii care este puternic influențat de

acțiunea unor forțe străine care se manifestă printr-un volum susbstanțial al unor sume de bani ce se îndreaptă spre Londra.

Mă refer în mod special la unele grupuri despre care nu se discută prea mult dar care sunt remarcate de către unii analiști, cum ar fi de exemplu: *"Conservative Friends of Rusia"* și "*Conservative Friends of the Chinese*", care au conecții cu personalități importante din parlamentul britanic și care prin diverși "lobiști" vor influența din interior sistemul politic al Marei Britanii, în special în unele probleme privind unele dintre acțiunile agresive ale Rusiei la adresa țărilor din Estul Europei sau diferitele acțiuni agresive ale Chinei cu privire la politica Chinei față de zona Mării din Sudul Chinei.

Unul dintre aspectele care au provocat și continuă să facă obiectul diverselor dezbateri pe problemele economice ale Marei Britanii este aceea a viitorului economieie agrare și a celei industriale.

Pentru foarte mulți fermieri englezi, plecarea Marei Britanii din UE este echivalentă cu pierderea oricăror surse de subvenții pe care le primeau de la UE și ceea ce obligă actuala Administrație de la Londra să revadă și să rescrie întreaga politică economică și în special cea legată de relațiile comerciale, industriale și agricole.

În urmă cu câteva decade Dna. Prim Ministru Margaret Thatcher s-a luptat pentru salvarea industriei și în special a acelor ramuri care erau ineficiente obținînând suportul sumelor de bani lichizi obținute de la populație. O situație similară se găsește în prezent în mai multe domenii de activitate: în timp ce băncile prosperă, multe întreprinderi industriale s-au închis. Importurile și vânzările cu amănuntul au lovit în micile ferme locale. În aproximativ 15 ani, de la începutul noului mileniu circa 5000 de ferme britanice, specializate pe produse lactate și-au încetat activitatea.

Aceasta a fost de fapt politica UE condusă cu prioritate de către Germania care s-a bazat pe creșterea exporturilor produselor lor naționale, și distrugerea competitivității. Prin ieșirea Marei Britanii din UE , economia britanică nu va mai avea obligația să respecte legile UE și în special cele referitoare la diversele constrângeri impuse întreprinderilor naționale.

În felul acesta se speră la o re-învigurare a activității fermelor și oțelăriilor engleze, precum și la politica industrială care trebuie să-și revină la mândria emblemei: *"Fabricat în Marea Britanie"*.

Noul Premier, Theresa May, afirmase în campania sa electorală:

" ...avem nevoie de o nouă strategie industrială proprie bazată în principal pe îmbunătățirea productivității muncii, răsplata corespunzătoare a muncitorilor harnici printr-o creștere a politicii salarizării și creiind noi oportunități pentru oamenii tineri.

De asemeni avem nevoie de un plan care să ducă spre toate colțurile țării produsele agricole necesare.

Este necesar să refacem podurile, drumurile și liniile de cale ferată folosind materialelel și piesele necesare fabricate în Marea Britanie.

Alți experți în domeniul economic au confirmat ca industria de fabricare a oțelului nu este o industrie învechită și că Marea Britanie are nevoie de această industrie în momentul de față mai mult ca oricând.

Acelaș lucru se poate vorbi și despre industria farmaceutică britanică, care trebuie să asigure medicamentele necesare pentru toate spitalele; acestea trebuie stimulate de a cumpăra și distribuii produsele farmaceutice fabricate în Marea Britanie".

La toate aceste aspecte se mai adaugă un factorl care nu poate fi neglijat. Este vorba de dorința Scoției de a se desprinde din familia Uniunii Marei Britanii.

O lungă perioadă de timp, Scoția se simțea cât de cât mai în siguranță la umbra Marei Britanii, în special când din punctul de vedere economic, era destul de greu de a se menține într-un mod independent.

În luna februarie 2012, când David Cameron a făcut o vizită în Scoția, într-unul din discursurile sale s-a referit la cei 300 de ani de cooperare dintre Scoția și Marea Britanie și cînd țara sa a constituit un suport substanțial pentru poporul scoțian.

În prezent economia Scoției cunoaște o ascensiune în special în sectorul așa numitei "green energy" în care aplicându-se rezultatele deosebite ale tehnologiei solare și a vânturilor se asigură o eficiență mult mai mare, este eliminată poluarea și se poate transforma și în alte forme ale energiei.

Asigurarea unei dezvoltări economice a readus recent în discuție și problema independenței Scoției față de Marea Britanie, devenind un factor cheie în privința viitorul acestei țări.

Ultimile decade au evidențiat într-un mod categoric succesele din domeniul educației, al asistenței și tehnologiei medicale, cele din domeniul științelor aplicative și al sociologiei.

Pe baza acestor rezultate o serie de economiști și politologi scoțieni au susținut ideia și dorința poporului scoțian de creere a unui egalitarism iar prin dezvoltarea economică posibilitatea asigurării unei balanțe între puterea dolarului și a monedei euro. Toate aceste elemente se referă în mod directă la tranzacțiile economice și la politica de manifestare a unui puternic curent naționalist, îmbinat cu o formă a unui pro-Europenism internațional și al aplicării principiilor democratice - factori deosebiți în viața poporului scoțian.

Italia a cunoscut o puternică modificare față de perioada ce a urmat imediat după al Doilea Război Mondial în ciuda unor multiple obstacole puse de către birocrația ce se menținea încă din timpul războiului, precum și influența micilor întreprinderi și a manifestării fenomenului corupției la diverse nivele politice și economice.

După opinia unora dintre economiștii analiști economia și instituțiile care o reprezentau erau relativ utile pentru perioada de tranziție spre economia de pace, dar au devenit total depășite ca sistem de lucru și eficiență, în actuala situație.

Multe activități economice se mențin încă la nivel "de familie", proprietarii preferând să-și mențină activitățile economice la un nivel scăzut și să-și folosească drept salariați membrii familiei, chiar dacă aceștia nu au calificarea necesară; ei preferă satisfacerea nevoilor și pretențiilor unor clienți cu care sunt obișnuiți de ani de zile și chiar dacă activitatea ce o desfășoare are un succes deosebit, nu așteaptă investitorii străini s-o cumpere sau să investească pentru dezvoltarea activității respective.

În prezent se menține un spirit de totală neîncredere și confuzie în mediul manufacturier și al activității economice în general.

Situația economică dificilă a Italiei nu este de dată recentă; ea are o istorie de peste 20 de ani.

În ultimii ani, însă, Italia a cunoscut o și mai puternică scădere a dezvoltării economice, cu o scădere mare a indicelui productivității muncii precum şi un declin masiv al competitivității.

Din 2008, situația economică a început să scadă cu circa 9% iar în 2014 ajunsese la o scădere de 10%. An de an datoria publică este în continuă creștere ajungând la peste 2 miliarde €, sau 133% din PNB și cu riscul de a continua să crească.

Aceste rezultate au început să se evidențieze încă din luna iunie 2011 când asemenea informații au apărut pentru prima oară într-un Raport al FMI.

Administrația de la Roma nu a putut nega creşterea masivă a şomajului, creşterea numerică substanțială a populației în vârstă, imensa datorie publică cu care se confrunta Italia și creșterea numărului de cetățeni străini (printre care și mulți români) care căutau de lucru și așteptau între timp ajutorul de șomaj acordat de stat.

Situația economico-financiară a Italiei a fost caracterizată în ultimii ani prin:

- PNB în valoare de circa 450 miliarde dolari
- 318 miliarde dolari datoria publică
- creşterea economică ajunsese la - 4.5%
- balanța externă ajunsese la un minus de peste 25 miliarde dolari
- venitul mediu pe familie a cunoscut o continuă scădere cu 13% sau (cu circa 2.400 euro), ceea ce după informațiile prezentate de către agențiile de statistică ale italiei este considerată ca fiind cea mai mare scădere din zona euro.

De asemeni, statisticile internaționale confirmau că productivitatea muncii în Italia este una dintre cele mai scăzute din U.E.

Tabelul Nr. 6

Situaţia productivităţii muncii
în unele ţări din UE în ultimii 20 de ani

Țara	%
Franța	29.8
Germania	32.1
Italia	12.7
Spania	23.2
Marea Britanie	38.1

Notă: Informațiile au fost ajustate pentru anul 2013
Sursa:The Conference Board, Wall Street Journal, Apr.30, 2014, pg. A12

Cu toate că s-au efectuat o serie de cercetări în privința scăderii productivității munci în întreprinderile italiene, acest tip de studii nu reușesc să ofere o explicație convingătoare privind scăderea bruscă a creșterii productivității muncii (în special

în jurul anilor 1996, adică după circa treizeci de ani în care PIB-ul pe oră a fost în creștere, cam în același ritm cu cel existent în Germania).

Alți autori printre care Giuseppe Travaglini și Enrico Saltari,[53] au propus o abordare mai utilă și mai completă a productivității muncii ca urmare a schimbărilor care au loc în procesul cererii și ofertei forței de muncă. Ei consideră : ”interacțiunea dintre dezvoltarea tehnologică și nontechnologică acționează prin șocuri asupra echilibrului de pe piața muncii prin afectarea productivității și ocuparea forței de muncă”.

Firmele italiene au reacționat la diversele reforme ale pieței muncii (din perioada anilor 1990-1995) prin reducerea capitalului destinat angajării forței de muncă, acceptând de multe ori o forță de muncă mai puțin calificată.

Trecerea de la mână de lucru calificată la cea mai puțin calificată a avut drept consecință principală scăderea productivității muncii.

Rata de creștere a progresului tehnologic, a avut de asemeni un impact nedorit atât asupra ratei de creștere a forței de muncă, a productivității muncii și în final asupra PNB-ului.

De asemeni unele studii afirmă că cel mai important șoc, care a afectat sistemul economic italian a fost creșterea datoriei publice. Un asemenea șoc ar fi avut consecințe de la începutul anilor 1970 și până spre sfârșitul decadei.

Cauzele deficitelor primare au stat la originea creșterii datoriei publice. Dar unii economiști care accepta aceasta abordare nu iau în considerare unele aspecte, printre care: efectele dobânzii asupra datoriei și a ratei de creștere a PIB.

Spania

După o perioadă de peste 5 ani de recesie, în 2015 Spania s-a văzut din nou în situația unei perspective de refacere din criza economică datorită sistemului greșit de acordare a unor credite exagerate ca număr și volum, pentru cumpărarea caselor (similar cu situația din Statele Unite), fără asigurarea unor documente acoperitoare legale. Această situație a determinat existența unui număr foarte mare de case foarte scumpe și care se găsesc în prezent în inventarul pentru vânzare (peste 1 milion de case care include casele nou construite și cele de revânzare).

[53]Saltari E. și Travaglini G.-The Productivity Slowdown Puzzle. Technological and Non-technological Shocks in Labor Market”, pg. 483-509, Articol citat în bibliografie

Una dintre cele mai grave probleme cu care încă se confruntă economia Spaniei, este cea a șomajului care a ajuns la 36,3% în Andaluzia (dublu față de media șomajului în cadrul UE – n.n.).

Ieșirea din criză se poate considera că ar putea fi asigurată în principal prin volumul de încasări pentru produsele exportate la prețuri competitive, obținute prin folosirea pe scară largă a forței de muncă ieftine a muncitorilor imigranți (inclusiv a celor din România) și tot odată creșterea productivității muncii a acestor muncitori.

Datele statistice oficiale confirmă că volumul și valoarea produsele exportate a crescut de la 160 miliarde € cât a fost în 2009 la peste 234 miliarde € în 2013, ceeace reprezintă o creștere de peste 7% a PNB.

Exporturile de produse și servicii au crescut de la 27% din valoarea totală a PNB cât a fost în 2007 la circa 35% în 2014.

Creșterea volumului exporturilor în combinație cu restrângerea importurilor și creșterea încasărilor din turism (au ajuns în 2014 la peste 60 milioane de turiști), au permis redresarea balanței comerțului exterior și chiar asigurarea unui surplus, considerat ca un succes al economiei Spaniole din ultimii doi ani.

Șomajul însă continuă să fie una din marile dificultăți pentru economia Spaniei. Accentuarea crizei locurilor de muncă pentru Spania (care reprezintă circa 11% din economia zonei euro), a ajuns în ultimii ani la circa 13 % , considerat de către analiști ca fiind un procent ridicat.

O asemenea situație a creat și un exod al ”creierelor”. Statisticile oficiale spaniole confirm că în perioada 2009 - 2013 un număr de 40.000 de tineri spanioli cu înaltă calificare au părăsit țara în căutarea unor locuri de muncă în diverse țări, printre care în Germania și Statele Unite.

Foarte mulți dintre muncitorii și cadrele calificate care veniseră în Spania în perioada de boom economic, au plecat înapoi în țările de origine (în această categorie intrând cei din America Latină din unele țări din Europa de est și în mod specific din România).

Un alt aspect cu care încă se confruntă Spania este cel al corupției la diverse niveluri economice.

În prezent, presa spaniolă și o serie de autori printre care William Chislett[54] afirmă că peste 800 de cazuri sunt sub cercetări referitoare le diverse forme de corupție în special în domeniul politic și economic.

[54] William Chislett - fost corespondent la Madrid pentru *The Times* din Londra și apoi pentru

Grecia a prezentat Comisiei Europe un Raport din care rezulta că în 2015:

- șomajul a crescut la peste 25%
- șomajul tineretului a ajuns la 50%
- economia și-a restrâns activitatea cu 26%
- consumul (diverselor produse alimentare și nealimentare), s-a redus cu 40%
- datoria externă a ajuns la 175% din PNB

Situație ultra dificilă a economiei Greciei se adaugă la efectul generat de criza economică globală, ceea ce a făcut ca Administrația de la Atena să se confrunte cu multiplele probleme ale re-consolidării sistemului fiscal și adoptarea unor reforme structurale care să ducă la scăderea riscului de faliment al acestei țări și creștere rapidă a sărăciei întregii populații.

Nemulțumirile populației grecești ajunsă la disperare au escaladat prin manifestații de mari proporții ce au avut loc în toate orașele Greciei și prin cererea de condamnare a administrației guvernamentale.

Datoria externă și menținerea șomajului la un procent ultra ridicat determină o puternică creștere a ratei sărăciei.

Nu întâmplător când populația Greciei s-a prezentat la vot la 25 ianuarie 2015, a votat pentru alegerea unui guvern cu orientare de stânga (al partidului *Syriza*), care prin cuvântul Primului Ministru Alexis Tsipras s-a angajat să renegocieze datoria externă a Greciei (care fusese de 240 miliarde euro)[55], printr-un suport financiar din partea celorlalte țări europene și a anunțat că este împotriva reducerii bugetului și mențineri sau chiar extinderea politici de austeritate financiară impusă populației de către creditori.

Solicitările noului guvern încă nu sunt luate în considerație de către Germania și Comisia Europeană care nu vor să audă de asemenea solicitări și schimbări.

Până la sfârșitul lunii ianuarie 2015, Grecia ca membră a UE nu a primit votul Comisiei Europene de a-și reduce valoarea monedei naționale și de a-și ridica valoarea exporturilor.

Financial Times în Mexic

[55] Vezi Note ale autorului pentru partea I-a (32) referitoare la datoria externă a Greciei în 2015 și întregul text al celei de a doua părți privind Grecia.

Ce poate face Germania în favoarea Greciei este de a sprijinii creșterea volumul balanței comerciale cu Grecia și de a-i determina și pe ceilalți membrii ai UE de a proceda în același sens.

Îngrijorarea Comisiei Europene se referă la falimentul economic al Greciei care reprezintă un scenariu după care "nimeni nu are de câştigat".

Preşedintele Parlamentului European, Martin Schultz afirma:

„riscul eventual al ieşirii Greciei din zona euro (despre care se vorbeşte cu multă vehemență în ultimii ani –n.n.), nu va fi sfârşitul unei evoluţii negative, ci începutul unei evoluţii şi mai negative; economia greacă se va prăbuşi în foarte scurt timp, iar europenii vor trebui să-i vină în ajutor cu alte miliarde de euro".

Unii dintre specialiștii în domeniul finanțelor, printre care și Prof. Dr. Philipp Bagus[56], aprecia că incapacitate Greciei de a-și achita datoriile ar afecta într-un mod deosebit activitatea băncilor care dețin obligațiuni emise de statul grec, inclusiv Banca Centrală Europeană, cât şi instituțiile financiare din principalele state creditoare printre care: Franța şi Germania.

În același timp creditorii occidentali (printre care: Comisia Europeană, Banca Centrală Europeană, Fondul Monetar Internațional) și chiar unii dintre investitorii particulari nu mai sunt dispuși să acorde împrumuturi și să facă investiții în Grecia fără a avea depline garanții asupra sumelor acordate sau investite.

De asemeni trebuie reamintită opinia după care o asemenea eventualitate ar putea determina, „înghețarea" pieților de credit, aşa cum s-a întâmplat în 2008, după prăbuşirea companiei americane Lehman Brothers, când băncile au sistat aproape orice formă de creditare. O asemenea situație din partea Greciei ar însemna manifestarea unui real eşec pentru Uniunea Europeană, care a creat și susținut moneda euro (în 1999), ca un simbol al unității şi stabilității financiare a întregii zone euro.

Acesta este încă un punct de vedere în privința eventualei instabilități și al nesiguranței UE.

Ceea ce se remarcă ca un fapt ieșit din comun este comportamentul multor agitatori care susțin menținerea și chiar extinderea relațiilor Greciei cu Federația

[56] Philipp Bagus – Tragedia monedei Euro, lucrarea citată în bibliografie, pg. 95 și urm.

Rusă, în special prin afirmația făcută nu cu mult timp în urmă de către Președintele Putin care s-a arătat dornic de a ajuta noul guvern (de stânga – n.n.) al Greciei, printr-un ajutor financiar în ipoteza în care Grecia nu își va găsi un suport din partea țărilor occidentale.

A fost interesant faptul remarcat de unii analiști politici din care rezulta că noul guvern în primele sale acțiuni în domeniul politicii externe a Greciei nu s-a manifestat ca un protestatar împotriva politicii economice a UE și a poziției Germaniei împotriva ideii de reducere a datoriei externe, ci s-a manifestat cu vehemență împotriva politicii UE de sancționare a Federației Ruse (pentru susținerea atacurilor rebelilor împotriva Ucrainei – n.n.).

Din aceasta rezultă că noul guvern făcea un joc dublu susținându-l pe Vladimir Putin în politica de dezmembrare a UE și de izolare a Greciei de restul țărilor membre ale UE.

Tot odată trebuie amintită opinia Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care considera că ieșirea Greciei din Zona Euro ar crea multiple probleme extrem de dificile pentru Grecia și pentru întreaga UE; ca atare Grecia pentru așî reface situația economică ar trebui după opinia lui Schäuble să accepte îndeplinirea "*unui minim de cerințe*".

Ministrul de finanțe al Franței, Market Watch, s-a angajat să discute cu administrația de la Atena și în special cu Yanis Varoufakis - ministrul de finanțe pentru a găsi o soluție avantajoasă atât pentru Grecia cât și pentru partenerii din UE privind modalitatea de returnare a datoriei inițiale.

"Grecii trebuie să confirme că vor restitui
plătitorilor de taxe din Europa datoria
pe care o au"

De fapt prin diversele dialoguri, Tsipras ar dori încheierea unui acord "punte" pe şase luni cu creditorii săi, pentru ca ulterior guvernul să semneze "un nou contract" cu zona euro.

Ceea ce constituie un punct deosebit de dificil pentru UE în general și pentru Germania în mod special, este poziția premierului Tsipras în legătură cu datoria Germaniei față de Grecia ca plată a crimelor produse de armata fascistă în Grecia în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Este vorba de circa 74 miliarde dolari (care traduse în suma aferentă pe cap de locuitor al Germaniei este de circa 936 dolari – n.n.) și prin care Tsipras speră să acopere actualul enorm deficit al balanței financiare grecești.

Această cerere a actualului guvern grec a ajuns la un punct de mare tensiune în relațiile greco-germane și pe care mass-media greacă îl întreține cu tot felul de argumente inflamatorii (inclusiv prin caricaturi la adresa Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care a apărut în presă din Grecia îmbrăcat în uniforma armatei naziste spunând: "*Vrem săpun din grăsimea voastră").*

Nikos Paraskevopulos - Ministrul de Justiție al Greciei, susținea ideea de confiscare a tuturor proprietăților germane (întreprinderi, imobile particulare ș.a.) dacă nu se acceptă plata datoriilor de război.

Într-unul din discursurile Primului Ministru Tsipras, ținut în fața Parlamentului Grec, s-a referit la situația existentă în momentul reunificării Germaniei (1990) când condițiile legale și politice existente ar fi fost acceptate pentru rezolvarea acestor despăgubiri de război, dar guvernul Germaniei – după opinia unor gazetari, a ales calea "tăcerii, care este o metodă veche de a se amîna și uita de orice promisiune".

În tot acest conflict financiar se uită faptul că în 1960 Germania a plătit Greciei aproximativ 74 milioane dolari datorate familiilor victimelor crimelor fasciste, dar grecii consideră că o asemenea sumă este cu mult mai mică decât acoperirea suferințele provocate de aceste crime.

În presa internațională se afirmă că în 1942 guvernul fascist de la Berlin ar fi forțat Banca Centrală a Greciei să dea un împrumut care astăzi este echivalent cu circa 11.7 miliarde dolari sau poate și mai mult dacă se ține seama de dobânzile aferente.

Tot odată o instanță juridică din orașul grec Distomo, a prezentat o reclamație a populației acestui oraș care ar fi solicitat 30 de milioane dolari pentru masacrele fasciste și care în prezent s-ar traduce printr-o sumă de circa 171.2 miliarde dolari.

Asemenea situații la care se adaugă oferta Federației Ruse de a sprijini Grecia în refacerea sa economică, poate readuce din nou în discuție ideea retragerii Greciei din cadrul UE și cu întreaga trenă de efecte negative care ar pune un mare semn de întrebare asupra coeziunii UE.

Administrația de la Casa Albă a cerut Germaniei să găsească o "soluție de acomodare" privind situația economică a Greciei; Germania însă s-a menținut timp îndelungat pe o poziție fermă la adresa Greciei și a atras atenția că încă

salariile minime sunt mult prea mari în special pentru salariații care lucrează pentru guvern.

Referindu-se la poziția guvernului grec de a discuta cu Federația Rusă asupra unui suport financiar, Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble afirma:

”Dacă Dvs. căutați undeva la Beijing
sau Moscova, sau în altă parte
care este dispusă să vă acorde
un împrumut, este foarte bine, luați-l”

Ceea ce în urmă cu câțiva ani provoca riscul unei alarme privind plecarea Greciei din UE, în prezent, nu mai este o problemă pentru UE iar cele mai multe bănci europene sunt pregătite pentru o asemenea acțiune a Greciei de ieșire din UE. Băncile europene au avertizat administrația de la Atena despre deosebita dificultate în care se va găsi Grecia după plecarea din UE.

Michel Sapin, ministrul de finanțe al Franței afirma:

” Zona Euro și-a construit un instrument
care să-i asigure o stabilitate în asemenea
condiții, dar pentru Grecia va fi
o adevărată catastrofă”

Întrebarea principală care și-o poate pune oricare analist politic este dacă UE este dispusă să piardă unul din membri ei în favoarea Federației Ruse care de abia așteaptă să producă o destabilizare a Uniunii Europene și să blocheze alte solicitări de intrare în cadrul UE și în NATO.

Cred că UE nu trebuie să neglijeze rezultatele sondajului de opinie creat de către Pew Research Center din care rezulta (în 2013-n.n.) că 63% dintre subiecții intervievați din diferitele segmente ale populației Greciei și-au exprimat opinia fiind favorabili apropierii Greciei de Federația Rusă. Nu trebuie uitat că din punct de vedere istoric Grecia a fost apropiată de Rusia nu numai ca religie (ortodoxă-n.n.), dar și ca interese politice și în special economice, Rusia fiind interesată în circulația maritimă în apele Mării Mediterane. De asemeni trebuie amintit că războiul de independență al Greciei a fost inițiat în 1821 de către grupul secret ”Eteria”, creat în Odesa.

Interesantă a fost și opinia unui cetățean din Salonic care la un interviu luat pe stradă de către un corespondent al postului de televiziune: TV Thessalonikis, punea:

"Germania vrea să ne împovăreze.
Răspunsul nostru ar trebuii să fie:
înapoi către Moscova, chiar dacă
aceasta ar însemna să ne scoată din UE".

Într-o lucrare apărută recent în Italia intitulată: "Al Patrulea Reich", autorul Gennaro Sangiuliano (unul dintre conducătorii stației de televiziune Rai) *și ziaristul Vittorio Feltri afirmau că actualul mecanism de subjugare nu sunt tancurile ci moneda Euro.*

Nici intenția Rusiei de a acorda sprijin financiar, nu este o noutate și nici un asemenea *"sprijin"* nu se acordă NUMAI din pură prietenie. În 2013 Administrația Putin a oferit Ciprului un sprijin financiar destinat unor mari investiții cu niște condițiuni deosebit de favorabile de rambursare (când Ciprul manifesta semnele unei căderi economice–n.n.) în valoare de 2.5 miliarde euro, cerând în schimb dreptul ca navele militare rusești să aibă acces la porturile cipriote .

O situație similară din punctul de vedere mai mult politic decât economic se referă și la relațiile altor țări membre ale UE cu Federația Rusă cum este cazul Ungariei și chiar al Bulgariei; ambele țări fiind direct interesate în obținerea necesarului de energie din Rusia, și ca atare au tendința de a sprijini politica administrației de la Moscova.

În momentul în care UE și Statele Unite au căutat să izoleze Federația Rusă și pe Vladimir Putin de o mare parte a Europei, și să-i sancționeze acțiunile de invadare a Ucrainei, Putin și-a găsit suport din partea Ungariei și Bulgariei.

După unele informații ale mas-mediei internaționale chiar vizita președintelui Putin la Budapesta[57] nu a fost întâmplătoare, urmărind recâștigarea aliantei Ungariei în procesul de dezmembrare al UE.

Chiar dacă nu există dovezi oficiale dar fănd uz de unele speculații care nu pot fi departe de realitate, s-ar putea ca în cadrul întâlnirii de la Budapesta, Președintele Putin printre altele să-i fi promis lui Victor Orban și eventualul suport în obținerea

[57] la mijlocul lunii februarie 2015

porțiunii din teritoriul României care are ca preponderență populație vorbitore de limbă maghiară (după modelul Crimeei cu populația vobitoare de limbă rusă – n.n.).

În aceste condiții se poate înțelege și mai bine rolul pe care l-a avut întâlnirea dintre Orban și Putin, împotriva căreia la 16 februarie 2015 s-a desfășurat la Budapesta o mare demonstrație populară care prin vocile demonstranților și prin placardele pe care le purtau i se cerea lui Putin să nu vină în Ungaria.

Peste toate aceste probleme cu care se confruntă în prezent Grecia a apărut și problema migranților care traversând Marea Mediterană sau ajungând în Turcia și-au format drumul spre Europa, primul stop fiind în Grecia.

La 1 Aprilie, Parlamentul Grec a votat legea prin care cei ce solicită azil vor fi protejați în Grecia pe baza aplicării legilor internaționale.

Pe baza unui amendament la aplicarea acestor legi internaționale, azilanții vor fi trimiși într-o țară unde să fie în siguranță; una dintre țările care le poate asigura condițiuni de securitate, după opinia parlamentarilor Greci, este Turcia, care deja a găzduit 3 milioane de refugiați din Siria.

De fapt acesta a fost și înțelegerea stabilită între guvernul Grec și al Turciei prin care migranții ajunși în Grecia după 19 Martie să fie trimiși înapoi în Turcia.

Din informații secundare ajunse la începutul lunii Aprilie 2016 la mass-media grecească rezultă ideia după care: ”cartelurile de traficanți care exploatează migranții cerându-le sume exorbitante de bani pentru transportul peste Marea Mediterană caută în prezent noi alternative către țările Europei Occidentale folosind noi rute prin: Albania, Bulgaria și România”.

Folosindu-se de asemenea informații grănicerii acestor țări trebuie să-și concentreze eforturile pentru depistarea și pedepsirea acestor migranți ilegali care vor să intre prin țările amintite, spre diferitele țări ale UE.

Austria, care mult timp a fost considrată ca o țară cu un entuziasm pro Euro deosebit, se dovedește în prezent afectată de un Euroscepticism deosebit de puternic. Un sondaj de opinie efectuat în decembrie 2015 a arătat că peste o treime (36%) dintre cei intervievați au acum un punct de vedere total "negativ" asupra UE
în general și a modului de acțiune al conducerii UE în mod special (chiar mai mult decât Marea Britanie care are acest sentiment într-oproporție de 32%).

1.3. Unele motive pentru care europenii în general și chiar membrii Uniunii Europe nu sunt de acord cu politica și modul de manifestare al acestei uniuni

Mulți dintre analiștii politologi au privit de la bun început creerea acestei uniuni ca pe un fapt forțat care nu s-a înfăptuit nici de bună voie și nici nesilit de nimeni. Așa cum am amintit majoritatea populației europene și în special cei din cadul țărilor membre aleacestei uniuni nu au fost deosebit de bucuroși când s-a pus problema definitivării organizării acestei uniuni și multiplele legi impuse peste voința lor și care în multe cazuri se contrapuneau sau se dublau cu regulile create de fiecare țară în interesul propriu.

Astăzi, mai mult ca oricând nemulțumirile au luat contururi mult mai exacte și după o lungă perioadă de convietuire în cadrul comunității își dau seama că ceea ce se petrece, nu este ceea ce s-a sperat și despre ceea ce se discutase inițial.

Sunt multe cazuri în care țările membre sunt obligate să plătească sume foarte mari din care să fie acoperite salariile și bonusurile oferite birocrației uniunii, în timp ce multora dintre țările membre li se impun condiții de austeritate.

Analize mai recente efectuate de către reprezentanți ai presei britanice și în mod specific, cei de la *The Telegraph*, au evidențiat încă din 2014 că mulți dintre salariații cu nivel mediu de educație și al sarcinilor de serviciu au asemenea salarii generoase și li se impun taxe minime ajungând să aibă retribuții mai mari decât primul Ministru al Marei Britanii.

De asemeni un fapt ce a provocat nemulțumirea multora dintre țările membre al UE se referă la sistemul de organizare stabilit de către Parlamentul UE. Sesiunile de ședințe lunare ale acestui organism, se țin în Strasbourg (Franța), în timp ce activitatea cotidiană a UE se desfășoară în Bruxelles (Belgia).

Aceasta înseamnă că odată pe lună, timp de o săptămână, întregul aparat legislator și lucrătorii care ajută acestui aparat, lobiștii, jurnaliști și încă mulți dintre cei aproximativ 10.000 de persoane, pleacă din Bruxelles la Strasbourg.

După calculele efectuate de specialiștii finanțiști asemenea sesiuni costă circa 200 milioane dolari anual care sunt suportate de către țările membre ale UE.

Cele mai multe dintre deciziile UE sunt stabilite în ședințe secrete (în spatele ușilor închise), fără să se țină seama de opiniile legiuitorilor din țările membre care trebuie să primească aceste decizii și să le pună în aplicare în țările membre, chiar dacă multe dintre aceste decizii contravin intereselor țărilor membre care nu au avut reprezentanți la ședințele din spatele ușilor închise.

Imediat după înființare, Uniunea Europeană și-a manifestat anumite decizii fără să țină seama de cei care ar trebuii să voteze pro sau contra și în funcție de situația voturilor să ceară aplicarea sau anularea deciziilor respective.

Istoria acestei Uniuni confirmă că în momentul în care numai unii din conducerea UE au decis anumite lucruri care nu au obținut numărul de voturi care reprezintă acceptarea deciziei respective, conducătorii reiau decizia respectivă după doi ani și o supun spre aprobare în alt loc unde nu se cere asentimentul votanților.

Un exemplu grăitor în acest sens s-a petrecut cu Constituția UE în 2005 cînd conducerea UE a venit doi ani mai târziu cu aceeași variantă dar au numit-o *Tratatul de la Lisabona* și au trecut-o prin alt loc unde nu se cerea în primul rând verificarea și votarea ei.

O altă cheltuială deosebit de mare este legată de traducerea oricăror documente în cele 24 de limbi oficiale ale țărilor membre, indiferent de costul acestor translări și a importanței documentelor pregătitoare sau a celor finale.

Acelaș sistem se aplică și pentru toate documentele referitoare la cele mai înalte niveluri ale discuțiilor sau ale mitingurilor care se desfășoară zilnic.

Comisia Europeană și-a stabilit o componență formată din 1.750 lingviști, 600 de translatori care sunt angajați permanenți și 3.000 de liber-profesioniști folosiți pentru diverse servicii. Asemenea activități dovedesc alături de alte multe aspecte ce se desfășoare zi de zi ca o schemă birocratică cu sute de persoane, extrem de complicată și complexă care solicită anumite funcții mai mult sau mai puțin specifice și care trebuie să acopere diferitele departamente și agenții cum ar fi de exemplu: Comisia pentru cooperări internaționale și dezvoltare, alta pentru activitatea de comerț, alta care se ocupă de forța de muncă, problemele referitoare la creșterea economică, investiții și competitivități, activități economice și financiare, probleme ale relațiilor externe, problema piețelor interne, industria, problemele de antreprenoriat, cele pentru activitățile economice ale întreprinderilor mijlocii și mici și încă multe altele.

Oare nu este justificată neîncredrea ca să nu o numesc ”ura” pe care o simte fiecare european, indiferent de vârstă, apartenență politică, grad de educație, etc, etc, față de acest mamut care consumă enorm și crează NIMIC în afară de multiple probleme pentru membrii și nemembrii Uniunii ?.

Oare nu a fost justificată decizia Marii Britanii de a renunța la unele dintre așa numitele ”servicii” ce i se ofereau (bine înțeles că nu pe gratis –n.n.), ca membră a uniunii?

Oare nu va fi justificată și renunțarea altor țări la aceste ”beneficii”?

Iată unele dintre întrebările care vor constituii explicarea retragerii și altor țări membre din UE.

Despre acest subiect ne vom ocupa mai pe larg într-un subcapitol separat.

1.4. Situația unor țări membre ale UE foste "sateliți" ai sistemului socialist sovietic

Europa după al Doilea Război Mondial nu a fost divizată numai în două categorii: partea occidentală și cea din spatele cortinei de fier.

Analiza mai detaliată a situației din zona creată în mod artificial prin forța armelor a statelor "satelit" ale Moscovei confirmă situația după care în această zonă din sistemul socialist au exista diferențe mari între țările care făceau parte din această zonă a lagărului socialist.

Modul în care au fost tratate de către "Mama Rusia" diversele țări a fost diferit în raport cu poziția lor geografică, al intereselor pe care Uniunea Sovietică le avea în aceste țări în comparație cu lumea occidentală precum și în funcție de resursele și bogățiile pe care le posedau fiecare dintre țările în cauză.

Dintre țările care s-au departajat cât de cât de restul țărilor socialiste, Ungaria, Polonia și Cehoslovacia au avut un tratament cu totul special.

În Ungaria conducătorii aleși/numiți de către Moscova aveau un tratament mai aparte. După opinia unor specialiști în geopolitică, poporul maghiar era considerat ca fiind "cei mai apropiați și devotați administrației sovietice" și despre care în alte țări socialiste se vorbea ca despre *"gulașul comunist",* întrucât ungurii își puteau permite să aibă la masă și carne în timp ce în alte țări din lagărul socialist nu exista această posibilitate. De asemeni ungurilor li se permitea cu mai mare ușurință să călătorească în occident decât în celelalte țări socialiste, și chiar pe aici se infiltrau în occident mare parte dintre spionii sovietici.

Noua/vechea dorință a conducătorilor actuali ai Ungariei (în special a Primului Ministru Victor Orban – n.n.) de refacere a "imperiului" Mariei Tereza, îi determină pe actualii conducători ai Ungariei să nu piardă nici o ocazie de a-i provoca cu orice ocazie pe austrieci și de a le propune unirea cu "vechiul "imperiu creind din nou Imperiul Austro-Ungar; în același timp creează tot felul de provocări, oferind pașapoarte populației maghiare ce locuiește în România și în

Slovacia pentru a reveni în Ungaria. Tot odată au loc o mulțime de solicitări adresate României ca teritoriul Transilvaniei să le fie restituit.[58]

În timpul existenței sistemului socialist în Europa de est, după Germania democrată, Ungaria era considerată ca țara în care nivelul de trai era mult mai ridicat decât în celelalte țări socialiste.

Cei care au avut prilejul să viziteze Budapesta în timpul sistemului socialist își pot aminti de *Váci utca* zona în care magazinele care vindeau bijuterii de aur, haine de blană și alte produse scumpe, rivalizau cu magazinele occidentale.

Efectul acestei diferențieri se manifestă și în prezent.

Cei pasionați de excursii internaționale știu că marea majoritate a excursiilor organizate pe Dunăre din diverse țări occidentale se opresc la Budapesta, cu toate că există o zonă pe Dunăre: Delta Dunării care este de o frumusețe naturală deosebită.

O altă țară fostă satelit a Uniunii Sovietice este Polonia.

Evoluția ei prezintă o notă de mare interes.

În prezent Polonia se dovedește a fi mult mai puternică din punct de vedere economic decât Federația Rusă.

În Polonia pe baza datelor oficiale referitoare la ultimile decade, venitul mediu ajunsese la $14.000.

Polonia, cu o populație de circa 38 milioane locuitori, este una dintre țările europene care nu au fost afectate în mod simțitor de criza economică din 2008, iar de peste 5 ani este considerată de către economiștii analiști ca una dintre țările cu o economie ascendentă, în care sunt create locuri de muncă ceeace a făcut ca mulți dintre emigranții polonezi plecați în diferite țări și în special în Marea Britanie, să se (re)întoarcă acasă și prin activitatea și experiența pe care au acumulat-o să contribuie la ridicarea pe mai departe a statutului acestei țări, din punctul de vedere economic și social.

Prin poziția sa social-economică și politică s-ar putea ca la un anumit moment dat să-și reanalizeze rolul ei în cadrul UE și să-și decidă viitorul dacă să rămână mai departe în UE sau din contra.

Într-o situație similară este și Republica Cehă.

[58] Vezi Notele autorului pentru partea I-a privind istoria Transilvaniei

Economia cehă[59] în ultimele decade a cunoscut o creştere substanţială ceea ce i-a adus o creştere a venitului mediu de circa $20.000, permiţându-i oricărui cetăţean ceh să-şi asigure mai multe produse de uz curent şi de folosinţă îndelungată, decât în alte ţări (cum ar fi de exemplu în Bulgaria sau în România – n.n.).

Polonia şi Republica Cehă au un statut mai bun din punctul de vedere al datoriei publice. O situaţie diferită o prezintă România care a suferit şi continuă să se lupte cu datoria publică, cu efortul de a se restabilii după criza din 2008, cu un procent ridicat al şomajului şi cu nemulţumirea generală determinată de fenomenul inflaţiei care nu asigură un nivel al veniturilor care să-l combată şi cu situaţia dificilă din punct de vedere financiar al pensionarilor[60].

După opinia unor autori, printre care şi a economistului Ruchir Sharma[61], după căderea comunismului în Rusia şi în fostele ţări socialiste, unii dintre conducătorii acestor ţări au trecut rapid la stabilirea şi implementarea unor reforme legate de evoluţia ţărilor lor în contextul cerinţelor UE, a adaptării monedei comune zonei euro şi asigurarea accesului la noua piaţă europeană şi la fondurile pe care UE le oferea noilor veniţi în cadrul comunităţii.

Din păcate multe dintre ţările devenite membre ale UE după stabilirea anumitor reguli privind bugetele naţionale, au încălcat aceste reguli şi au ajuns în situaţia de a avea deficite bugetare semnificative.

Este suficient să enumerăm numai câteva dintre aceste ţări pentru a ne da seama de aria geografică întinsa care a influenţat situaţia generală economică a UE.

Ţări printre care: Franţa, Grecia, Portugalia, ţările Baltice, Ungaria, România şi Bulgaria au avut şi continuă să aibă mari deficituri bugetare şi se zbat în această situaţie de ani de zile afectând în mod direct standardul de viaţă al populaţiilor din aceste ţări. Multe dintre aceste ţări, cum ar fi de exemplu ţările Baltice şi cele din zona Balcanilor au cunoscut creşterea şomajului ce a depăşit 15%. În Lituania, şomajul ajunsese la 18% iar în Letonia atinsese 20%.

[59] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre economia cehă

[60] Vezi Anexa pentru partea I-a (9) privind Sistemul de pensi în UE şi în România (Studiu elaborat de un grup de cercetători pentru Comisia Naţională de Prognoză,) sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

[61] Ruchir Sharma – Breakout Nations, lucrarea citată în bibliografie, pg.99 şi urm.

România a cărei creștere economică atinsese în anul 2007 6%, a cunoscut o puternică degringoladă în 2009 ce depășea 7% ajungând la situația solicitării unor cauțiuni din partea FMI.

Republica Cehă a înregistrat un deficit de numai 4%, ceea ce i-a permis o mai ușoară și mai rapidă recuperare din criza economică. De altfel acesta a fost și continuă să fie motivul pentru care o mulțime de investitori străini, în special din țările occidentale, au ținut seama de avantajele unor investiții substanțiale în această țară.

În prezent și în perspectiva următoarelor decade atât Polonia cât și Republica Cehă beneficiază de avantajele oferite de UE referitoare la mișcarea liberă a populației și a diferitelor bunuri de consum. Polonia și Cehia au un procent ridicat al exporturilor către diversele țări din UE și își asigură fondurile necesare pentru repararea și dezvoltarea infrastructurii precum și pentru cumpărarea de utilaje industriale pentru firmele de stat și particulare.

Ambele țări au avut cu mai multe decade în urmă o industrie puternic dezvoltată și pe experiența industrială a acestor țări se bazează în prezent unele contracte de cooperare cu diverse firme străine.

De exemplu, Compania germană DHL de logistică și-a construit unul din centrele sale operaționale în domeniul Tehnologiei Informaționale, la Praga, Firma americană Gillette a construit în Polonia, o sucursală a întreprinderii sale (în valoare de circa 150 milioane dolari) și cu peste 1500 de salariați, iar lista poate continua cu încă foarte multe exemple. După datele statistice oficiale prezentate de către ministerele de resort din cele două țări în perioada 2007-2010 Uniunea Europeană a adus, prin intermediul comerțului exterior, în Polonia circa 10% din PNB comparativ cu cel al diverselor țări europene (translat în termenii unui venit pe cap de locuitor reprezintă un plus de circa $1200/per persoană –n.n.).

Statisticile internaționale referitoare la situația PNB per capita, în 2011/2012, în unele dintre țările Europei se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 7

PNB/capita:(2011/2012)
(în dolari SUA)

Țara	Per Capita
Slovenia	26.000
Rep. Cehă	21.000
Estonia	17.000
Ungaria	15.000

Croația	14.500
Polonia	14.000
Turcia	13.000
Lituania	13.000
Latvia	12.000
România	8.000
Bulgaria	7.000
Serbia	6.000

Sursa: Breakout Nations pg. 260, 262
(lucrare citată în bibliografie)

Situația actuală a unora dintre țările UE dovedește că aceste țări ar dori să rămână membre ale UE și să fie protejate de colaborarea cu celelalte țări și cu scutul NATO dar nu au certitudinea că ar prefera să beneficieze în continuare de avantajele "Zonei Euro", pe care mulți o consideră ca un "eșec" economic.

În Polonia, pe baza unui sondaj de opinie s-a ajuns la concluzia că peste 60% din populație este împotriva adoptării monedei euro.

Pentru a se menține o coaliție conservativă între toți membrii alianței UE, Cancelarul Angela Merkel a îndemnat Polonia și Republica Cehă să se mențină în zona euro, dar răspunsul Poloniei și Republicii Cehe nu este încă sută la sută un răspuns pozitiv, fiindu-le frică că *zlotul* polonez și *coroana* cehă ar avea toate șansele să cunoască o scădere certă destul de mare.

România, a primit și ea o sumă la fel de importantă din partea UE, dar datorită incompetenței și a unui grad ridicat al corupție, foarte puțini din banii primiți au fost folosiți pentru nevoile economice ale țării.

În ipoteza în care noua Administrație de la București se va preocupa într-un mod deosebit de serios de refacere industriei manufacturiere și va ajunge ca industria (grea și cea ușoară – n.n.) să (re)-devină competitive pe plan mondial prin calitatea, diversitatea produse și prețurile de livrare, cu care se vor putea vinde produsele românești la partenerii europeni și din alte țări, România își va recăpâta prestigiul și se va putea manifesta ca un partener egal cu celelalte țări dezvoltate din punct de vedere economic. România are deosebite calități și în primul rând un popor care a avut o îndelungată experiență în activitatea de producție, are oameni cu mult simț practic și cu bune calificări profesionale,

cărora dacă li se vor crea condițiile de muncă și aprecierea activității ce o desfășoară vor putea să aducă țara la nivelul unui adevărat model de dezvoltare în condițiile actualului secol; treptat șomajul se va reduce și în paralel nivelul de trai al populației va ajunge la nivelul scontat comparativ cu al altor țări dezvoltate. La toate acestea se va adăuga un interes crescând al unor investitori străini și naționali dispuși să investească în dezvoltarea diverselor ramuri de activitate și care să se reflecte într-o creștere substanțială a diverselor ramuri economice.

Ceea ce trebuie reținut de către conducătorii diverselor nivele de decizie, de la nivelul național și până la cel al forurilor locale, este ca aceste

> contracte de investiții să fie astfel încheiate încât Statul Român să dețină cel puțin 51% din valoarea contractelor și să se accepte întreprinzătorilor străini sau a celor naționali numai 49% din aceste investiții. Numai în acest fel se va putea păstra proprietatea și controlul asupra resurselor și a bunurilor produse în țară.

Existența în România a unui program (Programul Operațional de Competitivitate (POC), privind extinderea unor colaborări cu parteneri externi, este un pas important în procesul dezvoltării economice.

Acest program este bazat pe prevederilor Regulamentului (CE) nr.1303/2013 privind dispozițiile comune și ale Regulamentului (CE) nr.1301/2013 privind Fondul european de dezvoltare regională și dispozițiile specifice aplicabile obiectivului referitor la investițiile pentru creștere economică și a locuri de muncă.

(Pentru cei interesați sugerez consultarea întregului program existent în sit-ul: http://www.fonduri-ue.ro/res/filepicker_users/cd25a597fd-62/2014-2020/po/VO.POC.2014-2020.pdf)

Așa după cum se menționează și în programul POC, în prezent, România deține o poziție inferioară în ceea ce privește competitivitatea raportată la nivelul mediu al UE, iar pentru o treime din domeniile economice există un decalaj considerabil, datorat productivității scăzute, nivelului limitat de cercetare în întreprinderi, precum și numărului redus de întreprinderi cu o rată mare de creștere.

Folosindu-se un sistem stimulativ de apreciere a personalului și a întreprinderilor specifice ce vor fi implicate în acest program larg de dezvoltare, România își va

putea depăși momentul dificil actual al rămânerii în urma altor țări din fostul sistem politico-economic socialist și al multor țări de pe plan mondial.

> Trebuie reținută ideea după care factorii cheie ai dezvoltării viitoare sunt: **pă**strarea integrit**ăț**ii teritoriale și în aceeaș măsură a tuturor bunurilor solului **ș**i ale subsolului **ț**ării, a tuturor bog**ăț**iilor **ț**ării.

Administrația politică de la București trebuie să ducă o politică de păstrare cu orice risc a resurselor materiale de care dispune țara[62] și totodată crearea unor generații bine pregătite din punct de vedere educațional ca rezerva de mâine a actualei forțe de muncă care îmbătrânește (și crește numeric cu fiecare an – n.n.).
De asemeni trebuie reținut că prin deschiderea unor noi locuri de muncă se va salva viața celor peste 4 milioane de români care au plecat din țară în căutarea unor locuri de muncă în țări străine și mulți dintre ei, ne putându-se adapta la condițiile existente în alte țări, trăiesc la limitele cele de mai de jos ale sărăciei. Marea majoritate a acestor oameni plecați în aventură în căutarea unor locuri de muncă, este o degradare a valorii acestor oameni.
Acești tineri sunt o rezervă de aur a țării și pentru ei trebuie făcut tot ceea ce se poate pentru ca să se întoarcă în țară și să-și găsească condiții corespunzătoare de muncă și cu o retribuție corespunzătoare educației și calificării pentru desfășurarea unei vieți comfortabile.

[62] Vezi Anexa pentru partea I-a: Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiție al României.

1.5. Albania – în 2016, o lume în derută

HARTA F POZIȚIA GEOGRAFICĂ A ALBANIEI

Istoria țărilor balcanice a fost îmbogățită de multe secole și de diversele evenimente petrecute în istoria diversele istorii ale statelor naționale printre care și a Albaniei. Această țară frumoasă este înconjurată de lanțurile muntoase din Balcani ce se întind în paralel cu splendida coastă a Mării Adriatice, din Slovenia,nord-vestul Croației, Bosnia, Muntenegru și zona de sud-est a Albaniei. Majoritatea populației în acest colț al lumii europene este de religie musulmană, și cu toate acestea Albania a cunoscut de sute de ani tradiția unei pașnice conviețuiri, a unei adevărate toleranțe între Sunni Musulmani și diferitele religii ale minorităților conlocuitoare printre care Creștini Ortodocși, Catolici și Bektași.[63]

În cei aproape 50 de ani în care au trăit sub ocupație comunistă și încă 25 de ani după căderea comunismului, populația albaneză spera de la un an la altul la asigurarea unei vieți comfortabile și a unui standard de viață ridicat.

Pe 29 Noimbrie 1944, o zi după sărbătoarea zilei naționale, Albania a fost eliberată. Enver Hodja (1908-1985), conducătorul partidului comunist din Albania a devenit președintele țării. Doi ani mai târziu, în 1946, Albania s-a declarat Republică Populară. Tot în acel an a început și procesul colectivizării. Toate proprietățiile particulare au fost naționalizate si s-a instaurat o dictatură pretins ”populară” similară cu cea instaurată în toate celelalte țări din spatele cortunei de fier.

[63] Bektași- credință cu tradiții islamice șiite, elemente de monoteism (în care Dumnezeu este forța și legea universală), dar și cu anumite ritualuri specifice anumitor zone rurale anatoliene (din actuala parte asiatică a Turciei (nu din partea europeană –n.n.).

În 1947, ca urmare a refuzului de a face parte din Iugoslavia, relațiile între Albania și Iugoslavia s-au înrăutățit.

După ruperea relațiilor cu Iugoslavia, Albania și-a orientat politica spre o apropiere de Uniunea Sovietică.

Guvernul comunist albanez a cerut sprijinul sovieticilor de a le asigura independența. Uniunea Sovietică a promis acest sprijin în schimbul menținerii și consolidării unui regim comunist în această parte a lumii, fiind în principal interesată în poziția strategică a Albaniei.

În 1961, după alegerea lui Nichita Hrușchiov, care dorea anumite schimbări în viața politică și economică a poporului albanez, relațiile cu URSS mai întâi s-au înrăutățit și nu după mult timp, Albania a fost prima țară din blocul comunist care a rupt orice relație cu sovieticii.

A urmat o perioadă a prieteniei albanezo – chineză care și ea s-a terminat in 1978, imediat după moartea lui Mao Ze Dung.

Din punctul de vedere al dezvoltării economice, Albania a profitat într-un mod deosebit de pe urma diverselor „prietenii" și a reușit la un anumit moment dat să-și creeze o industrie ce putea fi socotită ca fiind relativ modernă pentru acea vreme.

Agricultura s-a mecanizată, iar populația, s-a găsit într-un moment în care s-a manifestat un nivel ceva mai ridicat de viață. Aceasta a fost perioada în care populația Albaniei influențată de o puternică propagandă, a început să sprijine guvernul comunist.

Odată cu lichidarea sistemului comunist în întreaga Europă, în 1989/1990, a căzut și regimul comunist albanez, iar în 1991, Albania a fost declarată Republică.

În contextul unui puternic colaps economic și al unor tensiuni sociale, a început manifestarea unei crize economice care s-a accentuat începând din 1996, în urma prăbușirii unor jocuri piramidale de tipul schemelor, ce au funcționat în țară – n.n.), culminând în 1997, cu lupte armate. Rezultatul unei asemenea situații de insecuritate social-economică a determinat o emigrație în masă a albanezilor, în principal, în Italia, Grecia, Elveția, Germania și Statele Unite.

Nici în prezent situația economică nu este recuperată din criza economică prin care a trecut. După unele date informative estimarea pentru 2010, produsului intern brut (PIB în prețuri curente) a fost de 23.6 miliarde (în dolari SUA), ceea ce reprezintă circa 7.380 dolari per capita, dovedind în continuare o situație dificilă

din punctul de vedere economic pentru majoritatea populației [care numără circa 2,88 milioane locuitori (după date estimative din 2016) –n.n.]. [64])

În aceste condiții, Albania a devenit un loc deosebit de propice pentru manifestarea unor acțiuni extremiste conduse de la distanță de către ISIS și de către Statul Islamic.

Cu toate că *"Religia nu a fost nici odată o problemă pentru Albania"* – după afirmația lui Ylli Manjani – Ministrul Justiției din Albania, afirmație pe care a făcut-o într-un într-un interviu pe care l-a dat presei) și datorită politicii dusă timp de 50 de ani de către conducătorii marxiști în viața oamenilor și în special în rândurile tineretului credința a fost lichidată ajungându-se la concluzia că "*Albania putea fi socotită ca fiind primul stat ateist din lume".*

Religia, după preceptele comunismului era socotită ca "un opiu al societății", iar clericii și imami, erau arestați și persecutați.

Acesta a fost un moment de extremă derută pentru poporul albanez deoarece oamenii își dădeau seama că nu mai aveau nici o speranță, pentru o viață mai bună. E*xtremismul* care nu avusese nici o manifestare istorică a început să se manifeste din ce în ce mai puternic. Începând din 1990 ideologia islamismului a început să-și manifeste prezența prin diferite acte considerate ca fiind "caritabile"; a început construirea unor moscheie și madrasas (școli religioase), promițând tineretului oferirea unor burse școlare pentru studierea teologiei sub îndrumarea unor profesori fundamentaliști în Arabia Saudită și în Turcia.

Peste 100 de albanezi au plecat spre Orientul Mijlociu pentru a se înrola în grupările teroriste, care le promitea refacerea vieții pentru ei și familiile lor.

Marea derută în care se găsește în prezent Albania este cea care există între politica dusă de Administrația de la Tirana care caută să mențină o oarecare ordine în orașele albaneze și imamii care își spun cuvântul afirmând că religia islamică poate ajuta la refacerea vieții și la o așa zisă coexistență cu alte religii dar "NU și cu democrația".

Imami desfășoară o continuă politică propagandistică fiind sprijiniți de organizațiile islamiste extremiste și de către misionarii islamiști din Turcia și din întreaga regiune a Golfului Persic.

Temerile Administrațieie de la Tirana cu privire la procesul de radicalizare a noilor simpatizanți ai Statului Islamic proveniți din rândurile populației albaneze

[64] Pentru informații suplimentare privind situația socio-economică a Albaniei, vezi și Natele Autorului (112). Situația socio-economică a Albaniei

au început în urmă cu aproximativ doi ani când s-a manifestat primul val al voluntarilor care au plecat spre Siria și care au fost susținuți de unii dintre imamii din diferite orașe.

În unele sate și orașe din sud-estul Albaniei, tineri musulmani printre care și copii între 10 și 18 ani, au părăsit în mod secret, în grupuri, casele părintești, trimițând ulterior scrisori acasă prin care comunicau părinților că au ajuns în Irak și în Siria.

Ca o replică la adresa unora dintre confruntările ideologice, între reprezentanții guvernului și susținătorii ideilor islamice, Parlamentul Albanez a votat recent o lege care interzice participarea la acțiunile Statului Islamic, iar serviciile de securitate albaneze (conform noii legi), au datoria să anihileze pe cât posibil acțiunile de recrutare a noilor simpatizanți și să blocheze orice încercare de plecare spre Irak și Siria.

În același timp se urmărește trimiterea în judecată a imamilor susținători ai ideilor islamice. Judecarea imamilor a ajuns o procedură de mare senzație publică întrcât în timpul proceselor se confruntau și chiar se ajungea la insulte între imami și apărătorii acestora și judecătorii din instanțele statale. Imamii îi consideră pe judecători și procurori ca fiind niște ”păpușari”, ”infideli”, ce fac jocul Statelor Unite.

Ministrul de Justiție, Manjani, consideră că acțiunile de stopare a recrutării de noi simpatizanți de către Islamiști precum și fenomenul radicalizării au ca rădăcini sărăcia și preocuparea de convertire a tinerilor musulmani de la pasivitatea religioasă în care au trăit părinții și bunicii lor timp de zeci de ani, la acțiuni jihadiste la un război sfânt pentru restabilirea dreptului la credința musulmană.

Realitatea privind dilema cu care se confruntă în prezent populația albaneză și care crează o adevărată deruta pentru Administrația de la Tirana, este legată de dezvoltarea economică a Albaniei, oferirea de locuri de muncă și continua educație pentru înlăturarea profundei ignoranțe în care trăiește poporul albanez.

Ceea ce așteaptă în prezent Administrația de la Tirana, din partea puterilor occidentale este un ajutor real în dezvoltarea economică și nu numai promisiuni. De asemeni trebuie amintit că prin poziția sa strategică a atras atenția NATO care a cooptat-o ca membră a acestei organizații și în felul acesta îi asigură independența în fața oricărui pericol extern, fapt mult dorit de întregul popor albanez.

De asemeni Albania este membră a Consiliului European, a Organizației de Cooperare a Islamului, a Organizației Mondiale a Comerțului. Este unul dintre membrii fondatori ai Comunității Energiei, Organizația de Cooperare Economică la

Marea Neagră[65] și a Uniunii pentru Mediterană[66]. De asemenea, Albania este un candidat oficial în vederea aderării la Uniunea Europeană.

În condițiile actuale, cu multiplele probleme pe care le are Albania în prezent și a comflictelor ideologice interne precum și a numărului de albanezi ce s-au radicalizat în Siria, problema admiterii în Uniunea Europeană devine o problemă cu caracter internațional și mai mult ca sigur va trebuii să primească acceptarea din partea tuturor celorlalți membrii ai UE.

În ipoteza în care UE va supraviețuii în următoarii ani sau în următoarele decade, probabil că și Albania va devenii membră a UE, dar acesta va fi un proces îndelungat prin care mai mult ca sigur se va urmării nu numai rezultatele economice ci și cele legate de pericolul pe care îl reprezintă manifestarea influenței islamice în Albania următorilor ani și efectele pe care le va avea această influență față de celelelate țări membre ale UE și a Europei în general.

1.6. Pericolul desprinderii și a altor țări din chingile strînse ale UE

Marea Britanie poate fi considerată nu numai ca un exemplu unic al dorinței de a-și obține din nou independența și de a se desprinde din lanțul țărilor membre ale UE ci mai degrabă ca un deschizător de drumuri și pentru alte țări care în prezent sunt membre ale UE și care vor să-și recapete și să-și păstrezei independenței naționale.

[65] La 25 iunie 1992, șefii de stat și de guvern din unsprezece țări, (Albania, Armenia, Azerbaidjan, Bulgari, Georgia, Grecia, Republica Moldova, România, Rusia, Serbia, Turcia și Ucraina), au semnat la Istanbul, o declarație care a dat naștere Organizației de Cooperare Economică la Marea Neagră (OCEMN). Ea a luat ființă ca un model unic și promițător de inițiative multilaterale politice și economice care au ca scop stimularea interacțiunii și armoniei între statele membre, precum și de asigurare a păcii, stabilității și prosperității, dar și a relațiilor de bună vecinătate în regiunea Mării Negre.

[66] Uniunea Mediteraneană (abreviat: UfM) este un parteneriat multilateral ce implică 43 de țări din Europa și din bazinul mediteranean: 28 state-membre ale Uniunii Europene, Orientul Mijlociu și Peninsula Balcanică. A fost creată în 13 iulie 2008, la Paris, ca o nouă versiune a parteneriatului Euro-Mediteranean.

Printre țările în care se manifestă în prezent ideia libertății naționale și ca atare a ieșirii fiind hotărâte să urmeze exemplul Marei Britanii și să organizeze referendumuri referitoare la ieșirea din UE s-ar număra următoarele:

Austria

Sub conducerea lui *Norbert Hofer* (n.1971)[67] , se extinde ideia după care Austria trebuie să acționeze în mod independent față de UE.

Într-unul din discursurile sale recente a afirmat că votarea Marii Britanii de a ieși din UE a fost una dintre cele mai emoționante nopți. Uniunea Europeană după opinia lui Hofer ar trebuii să se desprindă de vechile legături și să-și creeze noi legături și o nouă politică dacă ar vrea să supraviețuiască.

Belgia

Tănârul de 29 ani *Tom Van Grieken* (n.1986)[68] susține despărțirea Belgiei în două între Valoni și Flamanzi. Politica sa este bazată în principal pe o concepție anti-imigrație și ca atare partidul său ar dori o așa numită ieșire "flamandă", în ipoteza în care UE nu ascultă doleanța Belgiei de a bloca politica imigrațională, prin care se infiltrează și teroriștii în țară.

Danemarca

Kristian Thulesen Dahl (n.1969)[69] i-a felicitat pe btitanici pentru curajul de a ieși din UE care și-a întins mult prea mult puterea asupra statelor membre și acum trebuie să plătească pentru această politică.

Partidul Popular Danez se opune UE spunând: Noi nu vom accepta Danemarca să renunțe la suveranitatea sa. Partidul nostru sprijină alianța cu NATO și Națiunile Unite. Mulți danezi văd Danemarca următorul potențial care va părăsi UE.

[67] Norbert Hofer- politician austriac. Membru al Partidul Libertății din Austria (aripa dreapta populistă), candidat la funcția de președinte al Austriei în alegerile din 2016. El a primit o pluralitate de voturi în primul tur pentru alegerea de president.

[68] Tom Van Grieken – politician belgian, președintele partidului Vlaams Belang (Blocul Flamand), partid politic flamand autodeclarat social-popular, catalogat drept de extremă dreapta de către majoritatea populației. A cucerit cele mai multe voturi la alegerile din 14 noiembrie 2004.

[69] Kristian Thulesen Dahl – politician danez, conducătorul Partidului Popular Danez din 2012

Franța

Marine Le Pen (n.1968)[70] alături de membrii partidului Frontului Naționalal, a sărbătorit plecarea Marei Britanii din UE și a îndemnat Franța să voteze pentru un referendum care să ducă la plecarea din UE. Ea dorește să candideze pentru postul de președintă a Franței în alegerile din 2017. În mai multe discursuri a afirmat că Franța este mult mai mult nemulțumită de relația cu UE decît Marea Britanie.

Germania

Frauke Petry (n. 1975)[71] a afirmat în repetate rânduri, chiar și în parlamentul UE că este timpul ca UE să-și găsească o nouă formă de manifestare a existenței sale. Ca răspuns la inițiativa Marei Britanii, a afirmat că mai multe națiuni vor merge pe urmele Marei Britanii, cerându-și suveranitatea, dacă UE nu își va modifica concepția. Unii politologi germani apreciază că Partidul Alternativa pentru Germania are șansele de a câștiga alegerile în Parlamentul german în 2017.

Ungaria

Viktor Mihály Orbán (n.1963)[72] este unul dintre cei mai vehemenți opozanți ai politicii de imigrație; a dispus construirea de garduri de sârmă ghimpată pentru a bloca invazia refugiaților și odată cu aceștia a teroriștilor islamiști.

Italia

Beppe Grillo (n.1948)[73] folosește satira politică ca armă împotriva politicienilor corupți și împotriva oricăror acțiuni antipopulare inclusiv politica UE îndreptată împotriva Italiei.

Multiplele probleme cu care se confruntă Italia sunt remarcate, ca și în alte țări, atât de către investitorii naționalui și internaționali și bineînțeles de către votanți.

[70] Marine Le Pen – avocată, deputată în Parlamentul European, președinta partidului Frontului Național din 2011

[71] Frauke Petry – chimistă, antrepenoare, președinta partidului Alternativa pentru Germania din 2013

[72] Viktor Orban – jurist și politician, Prim Ministru al Ungariei în două mandate (1968 și 2010), președinte al partidului Național Conservatism Ungar

[73] Beppe Grillo – comedian, actor, activist politic, fondatorul concepției și partidului "Five Star Movement political din 2009.

Italieni au văzut cum Marea Britanie a pus întreaga Uniune Europeană într-un adevărat spectacol ”metaforic” și parcă ar dori și ei să facă același lucru. Ideia unei asemenea acțiuni a *Itexist* le surâde sau cel puțin ar vrea să profite de pe urma unei asemenea idei și să renegocieze cu UE asupra unora dintre înțelegerile anterioare privind diferitele ”avantaje” ale schimburilor comerciale. Printre cele mai importante acte ar fi renunțarea la moneda comună și s-o scoată din băncile italiene înainte ca aceasta să afecteze puterea lirei italiene.

Întrebarea pe care și-au pus-o economiști italieni ca și unii dintre economiști din alte țări membre ale UE este: cine are de câștigat de pe urma Euro? și răspunsul este evident: nu Italia.

Acest lucru se remarcă și din faptul că economia italiană cunoaște o creștere de circa 5.5% pe total, în ultimii 17 ½ ani de când folosește moneda comună.

Desigur în urma unei analize mai atente se poate desprinde concluzia că *Euro* nu este singurul motive pentru această dificilă creștere, dar este un factor ce nu poate fi neglijat; un factor la fel de important sau poate și mai grav este situația șomajului care în 2016 este de circa 11.5%.

Olanda

Geert Wilders (n.1963)[74] ani de zile a lucrat ca scriitor de discursuri pentru partidul conservator-liberal, partidul poporului pentru Libertate și Democrație și apoi ca asistent parlamentar, apoi a fost ales ca membru în camera reprezentativilor. Politica sa este îndreptată împotriva susținerii intrării Turciei în UE. În campania sa electorală și-a exprimat de multe ori opinia pătrunderii islasmiștilor în Olanda. Este un puternic susținător al ideii opririi imigrației musulmane spre Europa și împotriva construcției de moschee în Europa. Este un partizan al luptei împotriva pericolului jihadist.

Nu trebuie uitat că Olanda a fost una dintre țările care au fost la baza fondării UE.

După atâția ani în care Europa în general și UE în mod special s-au modificat față de perioada de început a creerii UE, poporul olandez este deziluzionat de ceea ce se petrece în organizarea și desfășurarea vieții politice a acestei uniuni.

[74] Geert Wilders – politician olandez, fondatorul și președinte al partidului olandez pentru Libertate (partid de orientare de dreapta), Este conducătorul unui grup Parlamentar. Este recunoscut ca un critic sever al concepției islamismului extremist jihadist

ideia generală a poporului olandez este că nu se mai poate merge mai departe cu actualul sistem ce se desfășoară în UE. este necesară o serioasă modificare a concepției politicii UE față de membrii și față de țările cu care cooperează.

Atât Geert Wilders cât și alți conducători ai Olandei susțin cu multă hotărâre ideia de desfășurare a unui referendum privind ieșirea sau rămânerea Olandei în UE.

(Sursa: Prelucrat de autor după informații din Washinton Post, prezentate de Michael Birnbaum, la 26 iunie 2016, pg.A13 și de către Anna Fifield și Anthony Faiola în Washington Post din 10 iulie 2016, pg.A14)

Cehia

Miloš Zeman (n.1944)[75] s-a pronunțat pentru organizarea de către Cehia a unui referendum cu privire la apartenența țării sale la Uniunea Europeană și NATO. La un interviu pe care l-a dat presei a spus: că el nu susține ieșirea țării din UE, dar vrea să dea posibilitatea cetățenilor săi să se pronunțe în această problemă. Cehii care împreună cu germanii (din fosta Germanie de Est în timpul dictaturii comuniste), aveau cel mai ridicat nivel de trai dintre toate populațiile țărilor din lagărul socialist, sunt dezamăgiți de "progresele" înregistrate după ce au devenit membri UE.

(Sursa: Revista online Baabel,http://baabel.suprapus.ro/2016/07/victimele-colaterale-ale-brexitului/, articolul: Victimele colaterale ale Brexitului, sub semnătura lui: Eva Galambos)

[75] Miloš Zeman - om politic ceh, fost prim-ministru al Cehiei și președinte al acestei țări începând cu 8 martie 2013. Este al treilea președinte al Republicii Cehe

2. SUA – o realitate mai puțin cunoscută. Deosebiri între viața populației europene și a celei americane.

Asistăm în ultima jumătate de secol sau poate și mai mult la un fenomen pe cât de real pe atât de trist. Fenomenul se referă la diversele aspecte privind modul de a-l aprecia și cel de a se manifesta a așa numitului fenomen al "americanismului" în Europa.

A fost un timp, destul de îndelungat, când marea majoritate a țărilor europene și în special cele din spatele cortinei de fier, încercau pe diferite căi să se apropie de "filozofia" americană a existenței și a gândirii, fără să cunoască realitatea acesteia.

Ne cunoscând exact modul de viață american, mulți, în special tineretul, își imaginau sau visau la muzica de jazz, la Rock & Roll, la filmele cu cowboy, la chewing gum, la imaginile "roze" din viața cotidiană a familiei americane prezentată în unele filme (finanțate de fabricile de săpun și cunoscute sub numele de soapopera), fără să știe care era de fapt realitatea.

Oricine a călătorit sau a trăit în Statele Unite mai mult timp poate confirma că în ultimele decade s-a produs o enormă schimbare în viața poporului american.

Realitatea de zi cu zi era și este cu totul alta decât și-au imaginat-o și continuă să și-o imagineze majoritatea populației care nu posedă informații de nici un fel sau au unele informații vagi.

Numai cei ce nu vor să folosească mijloacele moderne ale sistemelor informaționale nu vor ști care este adevărata față a noii Americi.

În privința posibilității de utilizare a sistemului informațional prin sistemul internetului, de exemplu, se pot remarca aspecte ce diferă de la o țară la alta.

De exemplu, după unele informații prezentate de către Eurostar, rezultă următorul decalaj (stabilit în %), în folosirea sistemului de internet în țările Uniunii Europene.

Tabelul Nr. 8

Decalajul dintre ţări privind folosirea internetului

Ţara	%
Olanda	83
Suedia	79
Danemarca	78
Luxemburg	75
Finlanda	69
Marea Britanie	67
Germania	61
Austria	60
Belgia	60
Slovenia	58
Irlanda	57
Malta	54
Estonia	53
Letonia	51
Franţa	49
Slovacia	46
Spania	45
Lituania	44
Italia	43
Polonia	41

Portugalia	40
Cipru	39
Ungaria	38
Republica Cehă	35
Grecia	25
România	22
Bulgaria	19

Sursa: Eurostat, sondaj privind utilizarea TIC. 2007

Graficul 4

Accesul la internet în **ţă**rile europene în anii 2009 **ş**i 2014

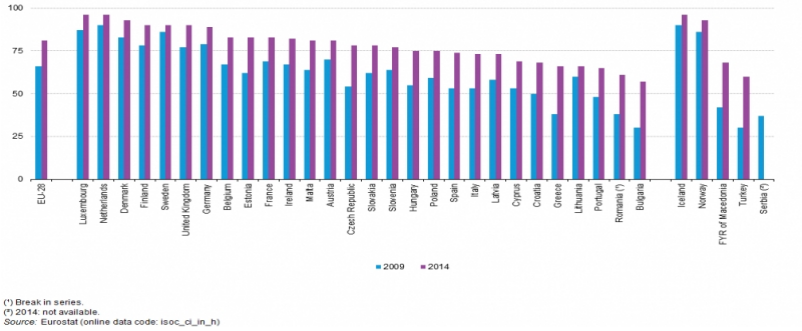

(:) Break in series.
(:) 2014: not available.
Source: Eurostat (online data code: isoc_ci_in_h)

Chiar dacă aceste date pot fi considerate ca fiind dintr-un anumit punct de vedere, modificabile la scurte perioade de timp, prin extinderea procentului celor ce au acces și folosesc internetul, decalajele între țări încă se menţin la nivele destul de ridicate.

Din punctul de vedere al diferenţelor existente între viaţa populaţiei din Statele Unite și cea din ţările dezvoltate ale Uniunii Europene, mulţi autori, confirmă că

Statele Unite ca și alte țări dezvoltate din punct de vedere industrial necesită o serie de reforme și restructurări deosebit de importante.

De exemplu din poziția de lider mondial, statisticile internaționale plasează în prezent Statele Unite pe locul al treilea după Elveția și Singapor, țări cu dimensiuni geografice și demografice mult mai mici.

Dacă unele date statistice pot fi luate drept criterii de apreciere în evoluției unor țări atunci se poate spune că SUA este plasată pe locul al 12-lea din punctul de vedere al evoluției infrastructurii[76], pe locul 24 din punctul de vedere al ofertei de electricitate și pe un loc mult mai îndepărtat (locul 101 – n.n.), în abonamentele pentru telefoane mobile.

În prezent în America se remarcă o scădere drastică a profesionalismului, a moralității și a grijii față de om. În paralel se poate remarca o creștere a numărului de fraude, a criminalității, a discrepanței între cei bogați și cei săraci, a numărului celor care suferă de foame și a celor fără un acoperiș și care dorm pe străzi și în parcuri indiferent de sezon (în timpul iernii cu temperaturi desoebit de scăzute sau în timpul verii cu temperaturi considerate de către meteorologi ca absolut brutale printre cele mai ridicate); sunt cazuri și din păcate nu izolate, când unii oameni care și-au pierdut locurile de muncă ajung să nu mai aibă un acoperiș își pierd casele ne mai putând să-și plătească datoriile pentru împrumuturile făcute în ideia cumpărării unei case și ajung să doarmă prin parcuri sau prin locurile de parcare ale automobilelor creiendu-și un acoperământ din carton și o bucată de plastic pe care dorm; a crescut masiv numărul consumatorilor de droguri, al violurilor și al actelor antisociale, în paralel cu o creștere a ignoranței, a lipsei de interes față de tot ce înseamnă viața socială și politică a țării.

Peste 47 milioane de oameni trăiesc în sărăcie (ceea ce reprezintă circa 14.5% din întreaga populație).

America cunoaște în ultimele decade o creștere enormă a alienării, a violenței în general și în cadrul familiei în mod special. A crescut procentul divorțurilor și a numărului de copii cu copii.

Copiii proveniți din familiile sărace nu au o alimentație adecvată, nu au o îngrijire medicală corespunzătoare și în cele mai multe cazuri sunt lipsiți de posibilitatea educației.

Mai mult decât atâta sunt încă foarte mulți copii proveniți din familii de hispanici sau din familii de negri care sunt lăsați mai la urmă în aprecierea unora dintre

[76] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre situația infrastructurii în SUA

calitățile lor intelectuale (stabilită printr-o evaluare a capacității de a gândi și a rațiunii). Presa americană a confirmat de mai mute ori că în multe școli încă nu se practică sistemul de evaluare care să măsoare unele aspecte, cum ar fi de exemplu: dexteritatea manuală, talentul muzical și o mulțime de alte abilități pe care le au acești copii și care le-ar putea aduce multe succese în viață.

Un fapt ce trebuie reținut este acela referitor la îngrijirea copiilor din familiile celor săraci și care pentru aș asigura un modest nivel al existenței trebuie să muncească ambii părinți și ca atare își dau copiii de la vârste foarte fragede la creșe.

Din păcate (din multe informații prezentate în ultimile decade de către mass-media americană), în asemenea creșe lucrează un personal care nu este calificat, nu este educat la nivelul real al cerințelor necesare pentru desfășurarea unei asemenea activități deosebit de imporatant pentru copii și deci pentru societate și ca atare sunt prost remunerați. Cel puțin jumătate dintre acești așa numiți "supraveghetori" ai copiilor sunt atât de prost plătiți ajungând să trăiască la sau sub limitele sărăciei. Peste jumătate dintre ei sunt înscriși în listele după care primesc un fel de ajutor guvernamental de asistență printr-un modest suport pentru mîncare și ceva bani și unele avantaje destinate asistenței medicale.

Marea majoritate a acestora primesc aproximativ un salariu de $ 9.77 pe oră, care este cu circa $ 3:00 mai mic decât primește un portar.

Așa cum este descris întrunul din mijloacele mass-mediei, cum ar fi în ziarului *New York Times,* de către reporterul Eduardo Porter, Statele Unite sunt singura țară comparativ cu alte țări bogate din lume în privința cheltuielilor destinate educației copiilor săraci față de copiii din familiile înstărite[77].

În timp ce în Europa – după datele oficiale prezentate de către diverse instituții medicale și statistice, rezultă existența unui număr de 322 de doctori la 100.000 de persoane, în Statele Unite numărul de 279 doctori la 100.000 de persoane este considerat în prezent ca fiind mare dar acest număr este în continuă scădere. Un număr din ce în ce mai mare de doctori preferă să renunțe la activitatea medicală practică și aleg să lucreze în cercetare, sau în alte domenii; de asemeni un număr din ce în ce mai mic de tineri se îndreaptă spre universitățile cu profil medical și ca

[77] În prezent guvernul american cheltuiește circa $26,000 per copil în zonele unde locuiesc oameni înstăriți față de mai puțin de $13,000 pentru copiii din zonele sărace.

atare nu va mai trece mult timp până când în Statele Unite va avea loc o puternică ”criză” a numărului de doctori.

La nivelul anului 2025 mass-media de specialitate apreciază că va exista un minus de circa 90.000 de doctori, incluzând doctorii specializați în tratarea populației în vârstă (ce este în continuă creștere și care trăiește cu diverse boli cronice-n.n.).

Statisticile Băncii Mondiale confirmau următoarea situație existentă la începutul anului 2015:

Tabel Nr.9

Vârstă medie a populației în SUA și Europa

ȚARA	2000-2004	2005-2009	2010-2014
SUA	79	79	79
Albania	77	77	77
Austria	82	82	82
Belgia	80	81	81
Bosnia/Herțegovina	76	76	76
Bulgaria	74	74	74
Cehia	77	78	78
Danemarca	79	80	80
Elveția	82	83	83
Franța	82	83	83
Germania	80	81	81
Grecia	80	81	81
Italia	82	83	83
Kosovo	70	70	70
Letonia	73	74	74
Marea Britanie	68	69	69
Moldova	68	69	69
Portugalia	79	80	80
România	73	75	75
Serbia	74	75	75
Slovacia	75	76	76
Slovenia	79	80	80
Spania	82	82	82
Turcia	74	75	75
Ucraina	70	71	71
Ungaria	74	75	75

Sursa: Raportul pentru 2015 al Băncii Mondiale, pg. 26 și urm.)

Unele date statistice confirmă că dezvoltarea asistenței medicale, a sistemului de nutriție și a celui sanitar au permis extinderea vârstei populației care a ajuns în SUA, începând cu anul 2000 la 79 de ani, de la 47 ani cât a fost în 1900, la 62 de ani în 1935 și la prognoza de extindere până la 84.5 ani în 2050. Studiile efectuate de către specialiștii demografi au confirmat că în prima parte a secolului 20, ceeace a influențat extinderea vieții oamenilor a fost determinată de creşterea procentului noilor născuți vii iar în cea de a doua parte a secolului trecut s-a datorat succeselor obținute de către sistemul și tehnologia medicală.

Pe sexe, în Europa, în medie longevitatea vârstei femeilor este 81.4 ani și a bărbaților 75.1, în Statele Unite, vârsta medie pentru femei ajunge las 79.9 ani și pentru bărbați este 74.2ani.

Concluzia după care vârsta medie a populației europene este mai mare decât a populației americane își găsește explicația în efortul și stresul la care este supusă majoritatea populației americane (în special cea activă), despre care vom vorbi mai departe, concomitent cu un alt factor esențial: lipsa asistenței medicale pentru un număr mare al populației.

Din diverse surse informaționale rezultă că Statele Unite și Africa de Sud sunt singurele țări dezvoltate din lume care nu asigură asistența medicală pentru toți cetățenii lor. În Statele Unite, în prezent, peste 42 milioane de oameni (circa 13%), nu au acoperire medicală asigurată și nu își pot permite să plătească din propriile venituri asistența medicală preventivă sau tratamentele medicale.

Ca un paradox al acestei situații este faptul că în Statele Unite se cheltuiesc mai mulți bani per capita pentru asistența medicală, decât în alte țări din lume[78] (după informațiile prezentate de către OECD suma cheltuită per capita în SUA era de $4.900[79] în 2001). Cea mai mare parte a acestei sume este însă aferentă marilor cheltuieli administrative și profitului pe care îl impune sistemul de asigurare a sănătății. În aceste condiții, partea cea mai mare a populației care nu are asigurări medicale, nu poate fi consultată de doctori și ca atare ei amână starea în care se găsesc sau tratarea unei boli, până ajunge atât de gravă și de nesuportat și abia atunci se prezintă la doctor.

[78] Sumele cheltuite din buzunar de fiecare persoană sunt mai mici decât în alte țări europene.

[79] Rhoades, Jeffrey A. – Stastistical Brief # 19: The Uninsured in America – 2002., pg.32, lucrare indicată în bibliografie

O statistică oficială creată de World Bank în 2011, privind cheltuielile pentru sănătate în diverse țări ca parte din PIB, confirmă următoarea situație:

* Hong Kong 3,8% *Singapore 4.4% *Japonia 8.5% *Israel 7.8%
* Spania 10.4% * Australia 8.9% *Elveția 11.5% *Suedia 9.6%

iar ca procent de participare a fiecărei persoane din venitul propriu situația în Uniunea Europeană se prezintă ca în tabelul 7, alăturat:

Tabelul Nr.10

Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din venitul propriu după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale

(Date pentru 2011)

Țara	%
SUA	20.9
Franța	32.1
Germania	51.4
Marea Britanie	53.1
Elveția	72.3
Finlanda	76.0
Italia	87.6
Suedia	88.8
Republica Cehă	91.5

Sursa: World Bank, World Development Indicators, 2011

Sumele cheltuite de fiecare persoană (din buzunar) includ plata asistenței medicale de specialitate și medicamentele prescrise după ce se deduc cheltuielile plătite de asigurări.

Un alt aspect al scăderii numărului de doctori este și costul enorm pe care trebuie să-l suporte fiecare familie care are un copil înscris la cursurile universitare medicale.

După calculele stabilite de către unele centre de cercetare din diferite universități, aceste costuri se ridică la circa 145.000 dolari anual[80] și dacă se înmulțește cu numărul de ani necesari pentru obținerea diplomei de doctor se ajunge la sume exorbitante, pe care nu toate familiile le pot suporta, iar dacă

[80] Date prezentate de către Asociația Americană a Colegilor Medicale, 2014

studentul ia un împrumut care să-i acopere aceste cheltuieli, rămâne cu o datorie pe care trebuie s-o plătească foarte mulți ani după ce termină universitatea.

Acesta este unul din motivele pentru care se acceptă în prezent angajarea cu prioritate a doctorilor indieni și chinezi, care au fost educați în țările lor de origine.

A fost o perioadă în urmă cu peste jumătate de secol când siguranța oamenilor în diversele orașe americane, era un fapt real. O asemenea situație era specifică unei societăți liniștite. Desigur că existau în cele 50 de state și excepții, dar în general Statele Uite erau recunoscute pe plan mondial ca fiind una dintre țările care ofereau o mare securitate a oamenilor.

Astăzi America este considerată de către unii analiști ca fiind una dintre țările cele mai dezvoltate din punctul de vedere economic dar în care se manifestă un grad ridicat de insecuritate pentru omul obișnuit care poate devenii în orice moment victima unor atacuri din partea unor ganguri care (din distracție sau dornici de a obține bani cât de puțini, dacă nu pot da lovituri de proporții mai mari), atacă pe oricine pentru al jefui și cu banii obținuți să-și procure droguri.

Folosindu-se de diverse pretexte (cum ar fi cele de revoltă împotriva unor sancțiuni rasiale – n.n.), asemenea ganguri dau foc la magazine, sparg vitrinele și fură tot ce se poate din aceste magazine, distrug automobile și le dau foc.

Ușurința de a-și procure arme de foc, a deschis o poartă largă crimei. Zilnic mijloacele mass-mediei prezintă diverse crime care au loc în școli, în spitale, în sălile de spectacole ca să nu mai vorbim de împușcăturile zilnice ce au loc pe străzi la diverse ore de zi sau noapte.

Unul dintre exemplele cele mai concludente în care au loc crime aproape zilnic este orașul Baltimore din statul Maryland[81].

Uneori poliția îi prinde pe unii dintre hoți, sau pe unii dintre membrii diferitelor ganguri, dar marea majoritate rămân nedescoperiți și sunt, gata să acționeze din nou și din nou.

Referindu-se la situația din Uniunea Europeană și din Statele Unite, diversele mijloace ale mass-mediei internaționale confirmă că numărul de omucideri în UE de exemplu în anii 1997-1999, era de 1.7 la 100.000 de persoane, în timp ce în SUA rata acestor omucideri era de aproape 4 ori mai mare, ajungând la 6.26 la

[81] Agenția Americană de Presă a informat la începutul lunii iulie 2015, că șeful poliției din Baltimore, a fost demis din cauza înmulțirii crimelor și a tulburărilor din primăvara anului 2015.

100.000 persoane[82]. Mai mult decât atâta, Centrul pentru Controlul Bolilor din SUA confirmau că acțiunea de omucideri, sinucideri și moartea în urma folosirii armelor de foc în rândul copiilor au ajuns în SUA să depășească numărul unor asemenea acte ce aveau loc în 25 de țări dezvoltate economic de pe plan mondial, incluzând 14 țări din cadrul UE.[83]

Sunt foarte multe aspecte ce marchează diferența între aceste două continente sau mai bine zis între lumea "veche" și cea"nouă".

Ne vom referii numai la unele dintre aceste aspecte, luându-le numai ca simple exemplificări.

În unele state, în special în cele din Sudul Statelor Unite, credința în Dumnezeu ajunge la peste 80% din populație, spre deosebire de Europa unde din ce în ce mai mulți oameni și în special tineretul se distanțează de credință, fără însă să se considere ca fiind atei ci pur și simplu nu mai cred în Dumnezeu[84].

Din punctul de vedere al concepției patriotice, spre deosebire de unele popoare europene (cum ar fi de exemplu în Marea Britanie, Franța, Italia Olanda sau Danemarca), în care tinerii sunt mândri de naționalitățile lor la fel cum sunt și americanii (care în majoritatea lor își iubesc țara și sunt oricând gata s-o apere cu orice risc), în multe dintre țările europene, în special cele din Estul și Centrul Europei, care au trăit zeci de ani sub dictatura comunistă, populația în general și tineretul în special nu se poate spune că își urăște țara dar sunt foarte rezervați atunci când se vorbește despre idealul patriotic. O asemenea atitudine este o urmare a supra-îndoctrinării cu tot felul de lozinci comuniste, cu cântece patriotice și cu o propagandă greșit aplicată, care a fost suportată și de care mulți făceau uz pentru a-și asigura un anumit statut social, politic și economic.

Nu pot fi contestate unele dintre marile realizări ale culturii și artei adevărate rusești, dar de aici și până la doparea propagandistică cu tot felul de chiciuri, au făcut ca marii majorități a populațiilor din fostele țări satelite ale Moscovei
să le repugnă asemenea formule propagandistice prin cărți și filme printre care: "Steaguri pe turnuri", "Profesoara din Șatrăi", "Zoia" și tot felul de falsuri referitoare la autorii marilor invenții din lume printre care: descoperirea becului electric, al radioului și încă multe altele.

[82] Garff, James- Ganning for It, Time Europe, Vol.159, Nr.19, May 13, 2002, pg 37

[83] Rates of Homicide, Sucide, and Firearm-related Death Among Children – 26 Industrialized Countries, Morbidity and Mortality Weekly Report, Vol.46, Nr. 5, February 7, 1997, pg.102

[84] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre opinia ateistă a tineretului

Marea majoritate a lumii le înghițeau dar nimeni nu era convins de efectele pretins pozitive ale acestei propagande.

Un alt aspect este acela al activității; în majoritatea țărilor europene există un program de muncă ce ajunge la 39 de ore săptămânal sau chiar mai mic (în Franța de exemplu este de circa 35 de ore/săptămână – n.n.).

În timp ce în țările europene muncitorii lucrează circa 1.562 ore pe an, în Statele Unite muncitorii lucrează 1.877 ore anual și uneori chiar mai mult.

De aici rezultă că muncitorii americani lucrează 10 săptămâni mai mult decât muncitorii din Germania și 4.5 săptămâni mai mult decât muncitorii englezi[85]

Vacanțele salariaților din Europa occidentală sunt de 6 săpămâni, în timp ce în SUA aceste vacanțe ajung la un standard de 10 zile.

Concluzia care se poate desprinde este exprimată printr-un paradox al actualei perioade:

" *În timp ce muncitorii americani,*
trăiesc ca să muncească,
europenii muncesc ca să trăiască".

Este adevărat, Statele Unite au fost considerate drept "o lume a tuturor oportunităților", dar cu ce preț?

Poate americanii în schimbul activității lor desfășurate în multe ore de muncă zilnică, obțin o remunerare mai mare decât a europenilor, dar din nou apare întrebarea: oare merită?

La ce folosește să ai mai mulți bani, dacă nu ai timp să te bucurii de timpul liber pe care îl ai sau să-l poți petrece cu familia?.

În multe dintre sondajele de opinie referitoare la diversele aspecte ale vieții personale subiecții intervievați sunt solicitați să aprecieze nivelul vieții și satisfacțiile personale prin folosirea unor așa numite scări numerice (de la zero la 10).

În sondajele de opinie care se referă la salariații guvernamentali de la diverse nivele (locale, statele sau federal), la conducătorii diverselor întreprinderi particulare sau la muncitorii acestor întreprinderi, subiecții intervievați sunt încadrați în două mari grupe: angajați (cu un program complet, de 40 ore

[85] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre condițiile de muncă în Japonia

/săptămânal) și unii care au activități temporare sau cu un program redus ca număr de ore și ca remunerare.
Dela un stat la altul rezultatele sondajelor de opinie diferă în funcție de modul de organizare al activității în diferitele sectoare economice și în funcție de gradul de dezvoltare economică a statului respectiv.

Sunt foarte mulți salariați cu program complet care sunt pasionați de activitatea pe care o desfășoară și care nu este deloc ușoară (cum ar fi de exemplu pompieri, profesori și unii salariați de stat) și unii care chiar dacă lucrează numai cu jumătate de normă sunt nemulțumiți și nu le place munca pe care o fac.

O cercetare bazată pe un sondaj de opinie realizat de Gallup, pentru o perioadă cuprinsă între anul 2000 și 2015 (pentru a avea o informație cât mai relevantă), pentru fiecare stat din Statele Unite) a confirmat următorea situație:
într-un număr de 5 state (Mississippi, Kentucy, Alabama, Arkansas și Oklahoma), în medie, 35% dintre salariați sunt mulțumiți și chiar bucuroși cu activitatea ce o desfășoară.
în Missouri, Illinois și New York, procentul celor mulțumiți este de 26%.
în alte state printre care Wyoming numărul celor mulțumiți cu ceea ce fac ajunge numai la 13%.

Concluzia cercetării efectuată (pe baza datelor Gallup), confirmă faptul că cei care sunt mulțumiți de ceea ce fac depinde de caliatea și modul de apreciere al conducătorului sectorului respectiv, care îi inspiră pe salariați la preocupări ce uneori le depășește sistemul bazat pe rutină al activității ce o desfășoară.

De aici se poate desprinde ideia după care alegerea sau numirea unui conducător (indiferent de locul de muncă) ar trebuii să se facă pe baza elementului de mobilizare a subalternilor și pe baza rezultatelor obținute de acești salariați care sunt mobilizați în ceea ce fac de conducătorul lor și nu pe alte criterii (cum ar fi de exemplu vechimea în muncă sau diferite relații personale).

Când rezultatele acestor sondaje de opinie sunt corelate și cu alți factori cum ar fi de exemplu evoluția PNB-ului, se remarcă un decalaj substanțial între gradul de evoluție al PNB-ului per capita și indicatorul satisfacției personale.
Asemenea corelații merg în mod relativ (în aceeași direcție –n.n.), până la un punct, după care se poate remarca o schimbare drastică între cele două linii care marchează criteriile amintite.
Chiar dacă venitul mediu anual atinge anumite valori (ridicate- n.n.), acesta nu mai exprimă și un nivel al satisfacției personale.

Tabelul Nr. 11

Evoluţia PNB şi a satisfacţiei personale
în perioada 1950-2010
în SUA

Anul	PNB (%)	% satisfacţiei personale
1950	30	30
1960	35	35
1970	45	30
1980	50	30
1990	60	25
2000	80	25
2010	90	15

Notă: Calculat de autor pe baza unor date (relative) privind raportul dintre PNB și asigurarea unora dintre satisfacțiile personale.

Pe parcursul anilor am întâlnit diverse persoane care plecau în vacanțe și își luau cu ei computerul și telefonul mobil pentru a ține permanent legătura (prin e-mail sau prin sistemul Skype –n.n.) cu cei din birou, vrând să știe permanent ce se întâmplă la locul de muncă, să dea indicații și să afle rezultatele efectuate de către subalterni.

Poate fi considerată o asemenea situație, ca ceva normal pentru o vacanță anuală și aceea de numai 10 zile?

Acest timp îndelungat în procesul activității cotidiene are unele efecte negative în privința sănătății provocând în multe cazuri tot felul de boli legate de oboseală și de stresul zilnic (boli de inimă, atacuri cerebrale, cancer ș.a.), de asemeni poate avea loc un fenomen care ia proporții în privința lipsei de control a copiilor, care ajung să facă tot felul de acte antisociale sau se pot ivi evenimente ce au loc asupra vieții de familie și care de foarte multe ori duc la desfacerea căsătoriilor și la creșterea copiilor numai de către un singur părinte.

Nu numai divorțurile sunt cauza creșterii copiilor de către un singur părinte ci creșterea numărului celor ce comit tot felul de acte antisociale și sunt arestați și condamnați la ani mulți de pușcărie. America este o națiune care reprezintă 5% din populația lumii și dintre aceștia 25% sunt pușcăriași. Numai între 1994 și 2013 numărul infractorilor în probleme de droguri și crime s-a dublat .

Datele prezentate în tabelul alăturat (8) confirmă curba ascendentă a infractorilor care crește de la 1.2% până la aproape de 19 % (pentru infractorii între 30 și 40 de ani).

Tabel Nr.12

Numărul deținuților în funcție de vârstă în SUA

(Date pentru Decembrie 2014)

Vârsta deținuților	Nr. deținuților	% din total
18-21	2.594	1,2
22-25	12,289	5,8
26-30	28,021	13,3
31-35	39,292	18,7
36-40	38,156	18,1
41-45	31,583	15,0
46-50	22,560	10,7
51-55	16,132	7,7
56-60	9,794	4,7
61-65	5,558	2,6
Peste 65	4,558	2,2

Tabel Nr.13

Structura etnică a deținuților în SUA

(Date pentru Decembrie 2014)

Etnicitatea deținuților	Numărul deținuților	% din Totall
Asiatici	3,177	1.5%
Negri	78,922	37.5%
Americani nativi	3,973	1.9%
Albi	124,495	59.1%

Sursa: Pentru ambele tabele(12 și 13): Federal Bureau of Prison, 2015

De aici se poate desprinde concluzia că în Statele Unite, nu cu mult timp în urmă, erau încarcerați peste 2 milioane de persoane (care reprezenta circa ¼ din pușcăriașii din întreaga lume; cu alte cuvinte, în timp ce în UE, de exemplu, numărul pușcăriașilor reprezenta în medie 87/100.000 locuitori, în Statele Unite

această cifră ajunsese la peste 700/100.000 locuitori[86]. Numărul pușcăriașilor cu vârsta de 55 de ani și peste este în Statele Uninte în continuă creștere.

Tabelul Nr.14

Procentul deținuților americani
în vârstă de 55 ani și peste

Anul	%
2000	6.4
2007	7.5
2014	10.6

Sursa: Federal Bureau of Prison, 2015

La fel de important este și faptul referitor la numărul femeilor cu copii, care au fost încarcerate în ultimii ani și al cărui număr a crescut în mod dramatic.

Statisticile oficiale prezentate într-unul din sit-urile americane în 2011 dovedesc că în perioada 1980 – 2010 numărul mamelor încarcerate în diversele pușcării statale a ajuns la 54.4% comparativ cu numărul taților care era de 35.9%[87].

În aceste condiții copii rămași fără ambii părinți trebuie să fie crescuți de bunici (în proporție de 45%), de alte rude (23%), sau intră în grija unor orfelinate (11%).

În 2014, a apărut lucrarea "*The next America*" [88]al cărui autor Paul Taylor este unul din membrii grupului de cercetători din cadrul Centrul de Cercetare Pew.

Paul Taylor evidențiază cinci dintre cele mai importante aspecte ale evoluției viitoare a Statelor Unite:

1. *Creșterea numărului minorităților naționale și declinul populației albe*.

După opinia autorului în 1980, 80% din populația SUA erau albi, în 2015 acest procent a ajuns numai la 63% și pentru 2060 se preconizează ca de abia va ajunge la 44%.

În tot acest timp minoritatea hispanică a crescut de la 6% (în 1980) la 17%

[86] Gordon, Barclay and Tavares, Cynthia – International Comparasions of Criminal Justice Statistics 2000, July 12, 2002; Two Million Inmates and Counting, The New York Times, 9 aprilie, 2003 și Washington Post 23 martie 2015

[87] Guerino, P. Harrison, P.M. & Sabol, W – Prisoners in 2010, Washington, D.C., Bireau of Justice Statistics, 2011

[88] Paul Taylor - lucrare citată în bibliografie, pg. 38 și urm.

în 2015 și cu perspectiva de a ajunge la 29% în 2060.
Americanii de origine asiatică (și ”alții”), vor ajunge de la 8% la 15% în 2060, iar populația afro-americană care în prezent reprezintă circa 12-13% se estimează că va rămâne și în viitor în același procentaj.

2. *Îmbătrânirea populației americane*

Populația în vârstă de 50 de ani și peste, care în prezent reprezintă 1/3 din totalul populației provine din rândurile celor care în 1980 reprezentau ¼ din populație și după estimările făcute de către specialiștii demografi va ajunge la circa 2/5. În același timp populația americană cuprinsă în limitele de vîrstă între 18 și 39 de ani (aptă de muncă),se estimează că va reprezenta în următoarele decade circa ¼ din totalul populației.

Totul ar avea o evoluție relativ normală dacă ar exista o mai mare grijă pentru generațiile de omeni în vârstă, dar din păcate se petrec tot felul de anomalii care cu toate că sunt considerate ca fiind inadmisibile, nu sunt eliminate.

Există un număr foarte mare de oamenii bătrâni și bolnavi care nu mai au pe nimeni din familie mai tineri, în apropierea lor, care să-i ajute. În aceste cazuri, acești oameni în vârstă, fac apel la ajutorul dat de către unele instituții create în acest scop, plătind pentru o persoană care să vină în casa lor periodic și să-i ajute cu diverse treburi.

Din păcate aceste persoane care sunt plătite, la scurt timp după ce vin în casă, în loc să-i ajute pe cei bătrâni și suferinzi, încep să-și bată joc de ei, să nu le mai asigure cele necesare și chiar să le fure modestele lor rezerve de bani, de haine sau lucruri din casă. Chiar dacă au apărut tot felul de reclamații, nimeni nu le ia în considerație și bătrânii trebuie să-și ducă viața în aceste condiții deosebit de grele[89].

Mai sunt unii oameni în vârstă care după o lungă perioadă de timp în care au lucrat pentru o întreprindere, s-au pensionat și au primit o modestă sumă de bani drept pensie de la întreprinderea respectivă.

Sub pretextul crizei economice unele dintre întreprinderile care asiguraseră modeste pensii au tăiat complet sau au redus această sursă de existență, a pensionarilor anunțând că nu mai au fonduri disponibile. Acești pensionari ajung

[89] Buletinul Asociației Americane a Persoanelor Pensionare (AARP), Martie 2015, Vol. 56, Nr. 2, pg.7 și urm.

să trăiască în condițiuni dificile de viață, după ce au muncit zeci de ani cu speranța asigurării unei bătrâneți liniștite.

Multe surse ale mass-mediei americane confirmă faptul după care un număr mare dintre cei ce au depășit 55 sau 65 de ani trebuie să lucreze pentru așI asigura o sursă de câștig care să le acopere necesitățile cotidiene.[90]

Cu toată această condiție impusă de necesitatea supraviețuirii, acești oameni se confruntă cu un fenomen real dar care este mascat de ipocrizia socială a discriminării.

Oficial se confirmă prin diversele surse ale mass-mediei că nu există nici un fel de discriminare de vârstă, dar în realitate această discriminare există și se adâncește dela an la an.

Acesta este motivul unor cercetări efectuate și care pentru a ascunde realitatea afirmă că în timp ce un tânăr își consumă circa 34 de săpămâni pentru a găsi un loc de muncă, o persoană în vârstă are nevoie cel puțin de 50 de săptămâni.

Sunt unele firme de angajări care confimă aceste cifre și care dau și unele soluții ce nu au nimic de-aface cu calificarea și experiența persoanelor în vârstă, dar caută să minimalizeze aceste diferențieri, sugerând diversele tendințe. Astfel fiind se afirmă:

- Înainte de prezentarea la așa numitul interviu al candidatului pentru un anumit post, acesta să se uite cu multă atenție într-o oglindă și să-și spună în mod onest că trebuie să-și schimbe sau să-și împrospăteze aparența.

Îmbrăcându-te cu hainele pe care le purtai în urmă cu 10, 15 sau 20 de ani (când încă mai lucrai), și dacă te piepteni după o modă ce este depășită ca prezentare, nu ai prea multe șanse să fi angajat.

Trebuie să-ți schimbi alura, să-ți găsești o ținută care să te pună într-o lumină mai favorabilă și mai apropiată de cea a tinerilor competitori pentru același post.

- Încearcă să înțelegi că problema *energiei* este o problemă cheie în prezent; nimeni nu vrea să angajeze o persoană – fără energie!. Sigur nimeni nu spune că trebuie să fi ”săltăreț” la un dialog cu cel ce vrea să te angajeze, dar să nu dovedești că ești lipsit de cele mai mici aspecte ale energiei. Trebuie să dovedești că ai o atitudine pozitivă și ești plin de elan și energie pentru ceeace vei trebuii să faci.

[90] Vezi Anexa statistică pentru partea I-a: Rata forței de muncă a persoanelor peste 65 de ani, în SUA

- O persoană mai în vârstâ trebuie să țină seama și chiar să se adapteze cât mai ușor la utilizarea tehnologiei moderne; trebuie să fie la curent cu evenimentele ce au loc în mediul social și să știe și să demonstreze că sufletește este încă tânăr și competent.

Se sugerează că o persoană în vârstă să-și deschidă un cont la Linkedin, să-l țină la curent și să-și asigure un număr cât mai mare de prieteni și suporteri.

Se recomandă să-și înceapă un blog prin care să-și exprime opinia, să-și arate experiența și pasiunile pentru tot ceeace este nou. Folosindu-se de Twitter să urmărească ce este nou în domeniul industriei de vârf și care sunt cei ce influențează un asemenea domeniu – cu alte cuvinte să arate că știe care sunt tendințele pe un termen mai scurt sau mai îndelungat.

- Să înlăture orice distanță legată de vârstă fiind la curent cu ceeace este mai nou în cultură: muzică, filme, spectacole de TV și care sunt cele mai apreciate cărți ale anului de către cei tineri.

Aceste aspecte trebuie să dovedească că un candidat în vârstă va putea fi un membru activ al grupului de tineret cu care lucrează într-o întreprindere, sau într-un departament, va putea să participe la diverse acțiuni și să poarte convorbiri cu ceilalți membri ai grupului, să nu se auto izoleze și să fie plictisitor.

Este adevărat că cei în vârstă posedă experiență și au o anumită valoare profesională dar aste nu este suficient, în momentul de față, ei trebuie să dovedească că poate fi un bun membru al grupului în care v-a lucra și își v-a putea aduce o contribuție deosebită întreprinderii în care vrea să se angajeze alături de cei tineri.

(Notă: pentru cei interesați sugerez vizionarea filmului: *INTERN* (comedie), în rolul principal: Robert De Niro, pus pe piață în 2016 de către compania Motion Picture Association of America).

3. *Schimbul dintre generații*

Acest fenomen este inevitabil. Generația celui de al Doilea Război Mondial, este aproape dispărută (ea mai reprezintă circa 1% din populație, iar generația *"babyboomerilor"*[91] nu mai este o generație dominantă din punctul de vedere demografic. Această generație reprezintă în prezent 24% din totalul populației găsindu-se în spatele așa numitei generații *a noului mileniu*[92] care reprezintă în

[91] cei născuți între 1946 și 1964

[92] cei născuți între 1981 și 2000

prezent 27% din totalul populației și care este aproape de generația ”X” adică a celor născuți din 1965 până în 1980 și care reprezintă 21% din populație.

4. *Creșterea numărului votanților care nu sunt căsătoriți*

Aceasta este unul din factorii care reprezintă o mare surpriză. După opinia autorului, în 1974, 70% dintre cei care aveau dreptul la vot erau căsătoriți și numai 30% erau necăsătoriți.

În prezent acest procent este împărțit astfel: 52 % căsătoriți și 48 % necăsătoriți.

Aceste noi procente sunt determinate prin creșterea numărului de divorțuri, amânarea vârstei căsătoriei și creșterea numărului celibatarilor.

Foarte rar se mai întâlnesc cupluri tinere care se căsătoresc și vor să-și formeze o familie, în special în cazul unor persoane cu educație universitară și care vor să înainteze într-o anumită carieră profesională. La această categorie vîrsta medie a căsătoriei este în jur de 40 de ani.

5. *Decalajul dintre cei ce au dreptul la votare și numărul populației*

În 2012 circa 1/4 dintre votanți erau minoritarii, care reprezentau circa 37%, întrucât majoritatea imigranților nu erau eligibili să voteze fiind minori sau în cazul Statelor Unite, aceștia nu erau cetățeni americani. În ultimii ani acest decalaj aproape a dispărut iar imigranții în majoritate – hispanicii și-au căpătat cetățenia americană și au căpătat dreptul la vot, de unde se poate desprinde și creșterea puterii lor de manifestare în societate.

Analizându-se situația creșterii numărului de pușcăriași, a existat încă din 1994, o propunere a senatorului Claiborne Pell (1918-2009) - democrat din statul Rhode Island, prin care acesta cerea ca pușcăriașilor să li se creeze condiții de reabilitare prin educație.

Senatorul cerea ca să se creeze o lege care să ofere pușcăriașilor subvenții din partea colegiilor universitare printr-un program pilot care să permită urmarea unor cursuri universitare în timp ce stau în pușcării.

Pe baza unui calcul de eficiență s-a evidențiat ideia după care pe termen lung se vor putea economisi taxele populației înlocuindu-se în medie 4-5 dolari cheltuiți pentru reîncarcerarea unor pușcăriați ce au fost eliberați în schimbul unui singur dolar cheltuit pentru reabilitarea pușcăriașilor prin educație.

Pe această cale se spera la eliminarea recidivismului pușcăriașilor ce urmeau să fie eliberați.

Secretarul de stat pentru educație, Arne Duncan (n.1964) și noul Procuror General al Statelor Unite Loretta E. Lynch (n.1959), au informat mass-media că un asemenea experiment va începe curând și va fi în vigoare pentru pușcăriașii ce urmează să fie eliberați în următorii cinci ani.

*

Cum se manifestă în general modul de viață al popoarelor din țările UE în comparație cu cel al poporului american, este discutabil întrucât într-o asemenea analiză intervin o serie de factori – așa cum am prezentat mai înainte, printre care: gradul de educație, condițiile de dezvoltare ale societății în general și ale populațiilor în special, încrederea populației în conducerea țării, în sistemul parlamentar, în funcția și activitatea președintelui, în sistemul juridic și legislativ al țării, în sistemul de apărare, în sitemul de control al diverselor produse puse la dispoziția consumatorilor (produse alimentare sau nealimentare, de uz curent sau de folosință îndelungată) și încă multe alte aspecte cu caracter social-economic și politic.

Această gamă largă a diverselor aspecte ale neîncrederii s-au transformat în timp într-o adevărată deziluzie și treptat într-un mare dezinteres al poporului față de tot ceeace se numește viața socială-politică și economică a țări.

Fapt este – după cum spuneam bunicii și străbunicii noștri, "*nu există loc perfect sub soare*!" și deci și în privința modului în care se desfășoară viața social politică și economică din Statele Unite și din UE se remarcă o multitudine de diferențe și tot odată se poate afirma că în ambele continente s-ar putea și întradevăr se simte nevoia și ar trebuii urgente îmbunătățiri.

America nu este o țară perfectă, (aceasta a fost chiar și opinia președintelui Barack Obama – n.n.) și modul în care este condusă se reflectă cu prisosință și în relațiile ei cu alte țări.

Exemple concludente în acest sens au fost oferite de atacurile teroriste care au avut loc în Franța, Germania, Anglia, Belgia, Turcia și în Israel și care nu și-au găsit răspunsurile cele mai așteptate din partea actualei Administrații de la Casa Albă, sub președenția lui Barack Obama.

Nu aș putea spune că am cunoștiință de agenda zilnică de lucru a Președintelui Statelor Unite și sunt convins că are o agendă deosebit de încărcată cu tot felul de probleme, unele mai grave și mai arzătoare decât altele - așa cum au toți președinții de state, dar în momentul în care s-a organizat întâlnirea internațională de la Paris din 11 Ianuarie 2015, cred că ar fi fost normal ca și

Președintele Statelor Unite să fie prezent la o asemenea importantă reuniune a solidarității mondiale.

Președintele Obama ca președinte al unei țări care a suferit câteva atacuri teroriste foarte grave și care a primit ca o replică imediată opinia Franței care s-a exprimat printr-o frază scurtă dar deosebit de semnificativă:

"*Nous sommes tous Américains"*,

ar fi trebuit să fie un imbold care să-l aducă în rândul celor 40 de conducători de state participanți la această întrunire. O asemenea idee ar fi trebuit să-i fie în atenția sa sau a consilierilor cu atât mai mult cu cât Statele Unite continuă să fie în stare de alertă în fața riscului și a altor atacuri din partea unor grupuri islamice teroriste-extremiste. Exemplele recente ale atacurilor teroriste de pe continentul american îmi confirmă opinia.

Acțiunea de solidariotea a celor 40 de președinți și reprezentanți ai 40 de țări europene și din alte continente[93], față de acțiunea ce a avut loc la Paris în ianuarie 2015, dovedește spiritul de solidaritate în lupta comună pe care întreaga omenire ar trebuii s-o poarte împotriva extremismului islamic-jihadist.

Photo By PHILIPPE WOJAZER/Reuters/11 Ianuarie 2015

Fotografia alăturată în care Președintele Franței, François Hollande, este înconjurat de conducătorii a 40 de națiuni din lume și participarea aproape a 3 milion de oameni din Franța și din alte țări, redă acest spirit de solidaritate și decizia fermă a popoarelor în combaterea crimelor extremiste.

[93] Vezi Anexa pentru partea I-a (2): Lista personalităților politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015 ca semn al solidarității luptei împotriva terorismului.

Cred, că ar fi fost normal ca America să fie prezentă la o asemenea acțiune la care participă mulți dintre cei ce au răspuns la chemarea și crearea *coaliției internaționale* când au fost declanșate acțiunile din Irak, Afganistan și din alte colțuri ale lumii.

Lipsa președintelui Barack Obama de la această întrunire a solidarității mondiale a creat o mare confuzie în Statele Unite și în întreaga lume.

Chiar și în ipoteza în care ar fi existat o scuză care să justifice absența președintelui, mai mult ca sigur ar fi existat posibilitatea diplomatică a prezenței Vicepreședintelui SUA, Joe Biden, sau a Secretarului de Stat John Kerry, sau să-i fi solicitat fostului președinte George W. Bush să reprezinte Statele Unite la această acțiune de solidaritate mondială, cu atât mai mult cu cât se știe că fostul președinte a fost un susținător al ideii de libertate a modului de exprimare și un opozant categoric al terorismului mondial.

Președintele Obama l-a trimis la această manifestare internațională pe Ministrul Justiției, Eric Holder, o personalitate destul de cunoscută și controversată în Statele Unite, dar mult mai puțin cunoscută în Europa și în alte țări de pe glob.

Un fapt total ne diplomatic a fost acela că Eric Holder a plecat înapoi în SUA înainte de începerea întrunirii și a rămas ca reprezentant al Americii numai ambasadoarea SUA în Franța pe care nu multă lume a observa-o și a luat-o în considerație.

Este oare un asemenea gest compatibil cu poziția Statelor Unite în lume și în special în Europa? Poate politologii sau consilierii președintelui, vor putea oferii la un anumit moment dat, poporului american și restului lumii explicații mai clare, detaliate și plauzibile.

Poziția participanților la această întrunire mondială s-a concretizat și exprimat într-un mod unanim prin punctul de vedere care spunea:

”Dușmanul nostru comun este
extremismul radical islamist,
nu islamul în general”!

Partea gravă a acestei situații este că asemenea criminali plătiți de forțe ce sunt ascunse în spatele acestora îi incită la diverse acțiuni antistatale și antisemite și la crime barbare iar criminalii se consideră îndreptățiți să acționeze în acest fel fiind ”inspirați și îndemnați” de ideile Koranului.

Nu știu dacă acești criminali manipulați de forțe ascunse, cunosc într-adevăr "învățăturile profetice" înscrise în Koran.

Din asemenea fapte se poate desprinde concluzia că „pretutindeni în Europa se manifestă o nouă realitate cum ar fi, de exemplu în Franța, unde multe dintre cartierele pariziene au fost invadate pur și simplu de populație musulmană și unde locuiesc sau poate fi văzută foarte puțină populație indigenă și după opinia unor parizieni, chiar poliția locală refuză să patruleze în aceste zone.

O situație similară este și cea despre care am amintit înainte și care se referea la Belgia, respectiv la capitala ei[94] unde se consolidase *Centrul European al terorismului ISIS* iar Administrația belgiană afirmase că "*s-a pierdut controlul asupra acestei organizații unde se radicalizau membrii islamiști extremiști".*

> Ceeace este deosebit de important este ca această solidaritate să nu rămână numai la nivelul unor întâlniri, a unor dialoguri și fotografii destinate lumii prin intermediul mass-mediilor din întreaga lume, ci trebuie întreprinse acțiuni concrete, o strategie mondială împotriva acestei plăgi a terorismului, care se extinde treptat și destul de rapid peste întregul glob.

Acesta este motivul pentru care afirm că sunt necesare informațiile despre care aminteam și mai înainte și care trebuie să constituie *o reală bancă de informații*, o sursa de informații completă și complexă, la care să aibă acces toate organele de verificare și de securitate ale tuturor țărilor UE și din alte țări.

Diverse surse de informații se referă la un calcul recent efectuat în cadrul Universității San Diego, din care rezultă că în următorii 12 ani, de exemplu, mai mult de 25 % din populația Europei va fi formată din populație musulmană.

Dacă în anul 2000, 1,9% din populația Marii Britanii, de exemplu, era născută în altă țară, în 2011 numărul imigranților se ridicase la 13%, adică peste 3,5 milioane de musulmani se stabiliseră în Marea Britanie în ultimii 10 ani!

[94] În aceast cartier al Bruxelles-ului – numită *Molenbeek*, locuiesc famili de marocani. Unii sunt a doua generație, lucrează pentru guvernul local. Cinci dintre cei care au organizat și acționat în crima din Paris erau dintre cei ce locuiau în acest cartier.

Pentru Marea Britanie, după opinia unor specialişti în prognoze demografice, se consideră că viitorul se anunţă că va deveni mult mai întunecat decât prezentul:

în cel mult 50 de ani, "albii de origine engleză
vor ajunge să fie minoritari în ţara care altădată
le-a aparţinut".

Nici Belgia nu o duce mai bine. Conform unui studiu pe probleme demografice efectuat de către sociologul Jan Hertogen, 24% din populaţie oraşului Bruxelles, a devenit metisată. Aceasta a fost ideea prezentată drept concluzie de către Hertogen:

"*Iată cum arată astăzi Europa şi cum va arăta*
în viitor când peste 76% din populaţia sa
va proveni din imigranţi islamişti".

Nimeni, aşa cum am mai afirmat, nu ar avea nimic împotriva existenţei unei populaţii imigrante, indiferent de rasă, religie, culoarea pielii şi aşa mai departe, fapt ce se manifestă printr-o asimilare şi acceptare, dacă această populaţie şi-ar vedea de viaţa şi preocupările normale ale existenţei din ţara în care a imigrat şi nu ar provoca tot felul de acte criminale, dorind în numele unei pretinse ideologii (pe care de fapt nu o cunosc, şi a unei propagande total falsă-n.n.), să distrugă o civilizaţie şi un mod democrat al vieţii în care dezacordul împotriva manifestării dreptului de expresie se poate realiza prin căile specifice ale lumii civilizate.

Partea cea mai gravă în prezent şi poate şi în viitor este determinată de creşterea numărului de tineri care aderă la acţiunile grupurilor extremist-teroriste, care sunt instruiţi şi antrenaţi în şcoli care au drept scop criminalitatea şi devin luptători în cadrul acestor grupuri.

Departamentul de Stat al SUA a estimat nu cu mult timp în urmă că peste 30.000 de străini au călătorit în Siria şi Yemen din cel puţin 100 de ţări diferite, pentru a lupta în cadrul unor grupuri diferite, inclusiv ISIS.

Marie Harf, purtătoare de cuvânt al Departamentului de Stat al Statelor Unite, a declarat pentru postul de televiziune: CNN că în ultimii ani:

"... oficialii estimează că numărul de americani,
de exemplu, care luptă în cadrul grupurilor
siriene a ajuns de la câteva zeci la peste 150".

În Belgia, o țară mică cu o populație de circa 11 milioane locuitori, pe baza unor afirmații făcute de către purtătorii de cuvânt ai unor instituții guvernamentale, se apreciază că circa 350 de tineri au plecat în ultimele luni în Siria și Yemen pentru a se atașa grupurilor de antrenament teroriste.

În prezentările unor reporteri care au urmărit evenimentele criminale ce au avut loc la Paris la 13 noembrie 2015, peste 1000 de francezi au plecat din Franța pentru a se alătura organizației ISIS.

Unele afirmații, care deocamdată nu sunt complet verificate, dar care merită să rețină atenția organelor oficiale, se consideră ca 1 din 10 tineri pot fi considerați ca fiind potențiali teroriști.

Principalele probleme și întrebări pe care și le pun diverși cetățeni din țările occidentale și la care se caută răspunsuri din partea unor specialiști politologi sau psihologi în problemele tineretului sunt:

Ce se întâmplă cu acești tineri? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih,[95] "*acțiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima. Cred că nimeni nu poate cunoaște exact ceea ce îi împinge pe acești oameni la acțiuni cu profund caracter terorist sau noua aderență devotată la ideologia Musulmanică pentru Jihad".*

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună prezentat în blogul său[96],rezultă că:

> "... *aderarea la mișcările extremiste și terorismul reprezintă un trend în creștere în secolul XXI. La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice din lume, cât și modul modern de viață, oricât de paradoxal ar suna acest lucru".*

În același context, antropologul american Scott Atran[97], specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicație a acestui fenomen:

[95] Malek Boutih - (n. 1964) politician francez; părinții săi au imigrat din Algeria. Din 2003, a devenit Secretarul Partidului Național Socialist Francez. Pentru cei interesați de acest subiect sugerez consultarea unor informații detaliate din internet

[96] http://dorianfurtuna.com/instincte/de-ce-tinerii-devin-extremisti-și-teroriști

[97] Vezi Mic Breviar statistic; Informații statistice pentru Partea III-a: Datele statistice

"...voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflați în perioadă de tranziție și de căutare a sinelui; proaspeți absolvenți ai universităților, imigranți fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viață – pentru ei ideologia ISIS se dovedește a fi atractivă, deoarece le umple existența cu un anumit sens, le oferă niște "valori sacre". Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei "frați" se consideră devotați unei cauze comune, tinerii își realizează necesitatea de apartenență la un grup, de coparticipare la niște ritualuri colective și de afirmare personală. Contextul luptei le oferă și suficiente emoții (thrill), precum și șansa de a obține glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă și opinia unor experți de la Centrul Internațional de studiere a extremismului violent, *Hedayah*[98], din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă că "*insecuritatea privind identitatea proprie și deci nevoia de căutare a propriei identități, precum și angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificație vieții, ar fi explicația actelor teroriste*".

Politica și ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah.

Asemenea constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care "*frăția de arme"* poate crea relații mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-și jertfească viața de dragul celorlalți. Specialiștii în domeniul psihologiei terorismului consideră că se produce o "fuziune identitară" care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul din care face parte și cu așa zisele valori ale acestuia.

Relațiile pretinse de rudenie fictive, imaginare, sunt create și între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtășesc aceeași ideologie, aceleași "valori" (?)*), aceleași emoții, au același dușman și aceeași cauză "sacră" (dacă măcar înțeleg sensul acestui cuvânt-n.n.).

Cu cât aceste atașamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât e mai mare credința de sacrificiu în numele lor. De dragul camarazilor - "frați" și a cauzei sacre, indivizii sunt gata să omoare și să moară.

---

privind creșterea numărului de persoane musulmane în Europa

[98] Vezi Mic dicționar tematic despre această instituție - Hedayah

*) semnul de întrebare aparține autorului (Alex Berca)

Cauza principală este insecuritatea privind identitatea proprie și deci nevoia de căutare a propriei identități, precum și angajarea totală pentru o cauză care să le ofere semnificația vieții.

Cred că indiferent de natura explicațiilor prezentate în blogul Dr. Furtună și a punctelor de vedere prezentate de către specialiștii în psihologia și ”filozofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internațional pentru înțelegerea actualului focar al criminalității jihadiste, este timpul ca specialiștii în psihologia tineretului și analiștii politicieni să ofere nu numai unele răspunsuri considerate ca fiind concludente ci în mod special găsirea unor soluți viabile nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acțiuni criminale.

Opinia unui criminal care a omorât ființe nevinovate la supermarketul cușer din Paris dând răspunsuri la interogatoriu a afirmat:

”... nu cred că soluția ar fi prinderea acestor teroriști și încarcerarea lor... pușcăriile sunt școala cea mai bună a criminalității”.

Acest individ (care a fost eliberat din pușcărie în Martie 2014, fiind socotit ca un *pușcăriaș model*–n.n.), s-a dedat la asemenea crime, fără să știe exact care este scopul și de fapt ce a urmărit prin crima efectuată.

Poliția internațională în paza căreia a fost acest criminal, a refuzat să considere opinia lui Amedy Coulibaly[99] ca fiind o afirmație care ar fi putut fi luată în seamă.

Nici în Franța și nici în alte țări nu există în prezent informații și statistici referitoare la structura etnică a pușcăriașilor dar se consideră după unele opinii că 60% din pușcăriile franceze, includ un număr ce a depășit 68.000 persoane și care în majoritate sunt musulmani .[100]

[99] Amedy Coulibaly (1982-2015) - principalul suspect în care ofițerul de poliție municipală Clarissa Jean-Philippe a fost împușcată și ucisă; Amedy, fost luat ostatic după ce în asediul de la Porte de Vincennes, a ucis alți patru ostatici. Soția lui, Hayat Boumeddiene, este în prezent căutat de poliție franceză.

[100] Cifră prezentată în 2014 într-un Raport parlamentar. The Economist Jan. 2015, pg. 22

Mai mult ca sigur că dintre aceştia un număr deosebit de limitat sunt cei care au ceva cunoştinţe, şi acelea foarte vagi, religioase, sau despre ceea ce este scris în Koran.

Ceea ce cred că este deosebit de important în combaterea unui adversar în general şi al unuia de tipul extremismului islamic în mod special, este de a cunoaşte şi înţelege, pe cât posibil, care este psihologia şi filozofia unui asemenea adversar, dacă întradevăr există asemenea criterii de apreciere.

Cred că în momentul de faţă chiar dacă printr-o acţiune comună la nivel global, se va reuşi să se anihileze efectele dezastruase ale criminalităţii provocate de aceşti extremişti, va putea fi considerată numai ca o reuşită parţială a enormei probleme a jihadismului extremist;

> marea problemă care va rămâne în spatele acestor acţiuni criminale este *combaterea ideologiei* acesteia care s-a născut şi a luat proporţii în ultimul sfert de secol.

Intenţia criminală a teroriştilor extremişti jihadişti este similară cu politica impusă prin forţa armelor de către comunism. Printr-o unire a opoziţiei împotriva comunismului a fost lichidată această armă anti-umană care era comunismul, dar această nu înseamnă că încă nu se manifestă sub diverse forme ideologia marxistă şi concepţia socialismului şi a comunismului iar culmea este că o asemenea ideologie a re-aprins viaţă în prezent în unele dintre ţările Europei occidentale.

Ne particparea la o acţiune comună de solidaritate împotriva terorismului jihadist internaţional nu este decât o reflectare (de neînţeles–n.n.) a politicilor naţionale şi internaţionale.

Pentru oricine interesat de această problemă şi cu multiplele ei implicaţii care se reflectă în relaţiile internaţionale, sugerez citirea Raportului privind Situaţia generală ce se reflectă cu o continuă persistenţă şi în viaţa politico-diplomatică a Statelor Unite.[101]

În aceeaş ordine de idei şi urmărind evoluţia enormului fenomen al migraţiei spre ţările europene a sutelor de mii de oameni (bărbaţi, femei, copii, tineri şi bătrâni), de toate vârstele, din diverse ţări din Orient Mijlociu sau din Africa,

[101] Vezi lucrarea indicată în bibliografie sub titlul: American Diplomacy at Risk, Raport creat de American Academy of Diplomacy – Washington DC, Aprilie 2015

confirmă manifestarea fără nici o scuză a mijloacelor barbare de violență la care se dedau diversele grupuri extremiste.

Referindu-se la această situație, Salil Shetty, Secretarul General al Organizației Amnesty International, afirma:

> *"... anul 2014/2015 a fost un an catastrofal pentru milioane de oameni supuși unor barbare violențe. Răspunsul global împotriva multiplelor conflicte și abuzuri fizice comise de către diverse grupuri armate extremiste a fost rușinos și ineficient. Pe măsură ce oamenii au suferit o escaladare a atacurilor barbare și multiplelor represiuni, comunitatea internațională nu a răspuns nici pe departe într-un mod rapid și eficient."*

Ceea ce este deosebit de grav este că în urmă cu mai multe decenii a fost creată Organizația Națiunilor Unite pentru a asigura ca întreaga lume să nu mai simtă niciodată ororile celui de al Doilea Război Mondial. Din păcate astăzi suntem martorii unor acțiuni violente ce au loc pe scară largă și care au determinat valurile de migrație a refugiaților cauzate de actele violente ale teroriștilor.

Grupurile armate ale teroriștilor comit tot felul de abuzuri și crime în peste 35 de țări. Diverse grupări extremiste cum ar fi Boko Haram, ISIS, Al Shabaab și încă multe altele, obligă milioane de oameni să fugă din țările lor de origine sau să trăiască sub controlul unor cvasi-state, prin impunerea unor acte abuzive, persecuții și discriminări.

În acelaș sens s-a exprimat și Dna. Dr. Anna Neistat –Director pentru cercetare în cadrul Centrului de cercetări ce aparține de organizația Amnesty International[102]) și care spunea:

[102]) Amnesty International - organizație neguvernamentală internațională care are țelul de a promova drepturile omului, mai ales cele menționate în Declarație Universală a Drepturilor al ONU. Fondată în 1961 de avocatul britanic Peter Benenson și un Quaker numit Eric Baker. Fondată în 1961 de avocatul britanic Peter Benenson și un Quaker numit Eric Baker. Organizația

"... din păcate, în prezent au loc transporturi enorme de armament livrate în Irak, Sudanul de Sud și Siria, în ciuda certitudinii că aceste arme vor ajunge să fie folosite împotriva populației civile din țările angajate în diversele conflicte militare. Asemenea fluxuri de arme ce au ajuns în mâinile unor agresori împotriva drepturilor omului trebuie să se oprească acum ".

Suntem în fața unui adevărat fenomen de proporții de masă cum nu a mai fost cunoscut în lume de sute sau chiar mii de ani și căruia Europa trebuie să-i găsească ca o primă urgență, soluția cea mai firească, să țină seama de aspectele umane și în acelaș timp să-și protejeze propriile populații de diverse conflicte și riscuri la care aceste populații pot fi și sunt supuse.

Din acest punct de vedere trbuie înțeles de la bun început care este sensul exact al noțiunii de *refugiat* și a celui de *migrant*, întrucât între aceste două categorii de oameni sunt mari diferențe.

Refugiații, conform normelor dreptului internațional și a descrierilor lingvistice, sunt persoanele care fug din țara de origine din cauza unor conflicte armate sau a unor persecuții la care sunt supuși.

În condițiile actuale cei mai mulți refugiați din Orientul Mijlociu sau din unele țări din Africa de Nord, încearcă să ajungă prin Turcia și Grecia în unele țări ale Uniunii Europene despre care au auzit că sunt dispuse să-i primească (cum ar fi de exemplu Germania).

Unele dintre cele mai mari grupuri de refugiați sunt cele ale sirienilor care fug de efectele războiului civil din Siria și din cauza atrocităților la care sunt supuși de către criminalii grupurilor teroriste ISIS. Aceștia refugiați în număr de peste 350.000 au cerut azil în Europa încă din 2011.

În prezent numărul acestora este în continuare de ordinul a sutelor de mii (iar după unele in formații încă ne confirmate ar ajung la peste 1 milion.

---

a primit premiul Nobel pentru pace în 1977. Pentru mai multe detalii sugerez consultarea Website-ului: www.amnesty.org

Situația acestor oameni este atât de periculoasă și intolerabilă și ca atare aceste persoane sunt protejate în conformitate cu legile ce țin de dreptul internațional trebuind să li se acorde asistență umanitară.
Pentru aceste persoane este deosebit de dificil și tot odată periculos de a se reîntoarce în țara de origine drept pentru care li se acordă condițiile de adăpost și existență.
Migranții reprezintă un procent mult mai mic din cei care pleacă din țările de origine și caută să ajungă în diverse țări europene. Ei nu provin din țări unde au loc conflicte armate sau unde sunt supuși unor discriminări de natură politică sau religioasă. Această categorie să le spunem "economică", nu urmărește să scape de condițiile ultra periculoase ale unor războaie sau discriminări, ci urmăresc sau mai bine zis speră să găsească locuri mai bune de viață, locuri de muncă în care există condiții mai bune de activitate, unde își pot dezvolta și aplica cunoștiințele profesionale, sau locuri de muncă care solicită o pregătire profesională cu o remunerare mai mare. În această categorie intră cei cu studii superioare și a căror calificări sunt solicitate/și există oportunitatea unor locuri de muncă oferite de țările dezvoltate din punct de vedere economic.

Un exemplu concludent al acestor migranți economici, îl oferă specialiștii computeriști care au fost angajați în ultimile decade de către firmele IBM, Google (din SUA) și din alte țări occidentale.

Sunt de asemeni cazuri al unora dintre migranți care nu au calificarea necesară, sau de multe ori nu au nici un fel de calificare, nu cunosc limba țării unde vor să ajungă și totuși profitând de evoluția fenomenului mișcării de masă a populațiilor se înscriu printre refugiați și caută să ajungă în țările occidentale, în speranța că vor putea să primească ajutoarele necesare cel puțin ca să poată supraviețuii.

Referindu-se la această categorie de migranți , Ludger Woessmann, director la Centrul de Educație Economică din Munich (Germania), într-un interviu pe care l-a dat unei reviste germane, a spus:

> "...din câte știu, deocamdată, majoritatea refugiaților
> au în primul rând nevoie to un training extensiv și
> care nu se știe cât de mult v-a putea fi folosit"

S-ar putea ca și în urma acestui training extensiv, să nu ajungă să aibă calificarea așteptată de către întreprinderile germane și aceasta datorită faptului că pregătirea școlară de bază este foarte limitată. Din datele statistice prezentate de

către OECD în 2015, rezultă că în medie un elev din clas a 8-a din Siria are un bagaj de cunoștiințe echivalent cu un elev din clasa a 3-a din Germania.
Și atunci se pune întrebarea: la ce nivel se poate situa un training extensiv pentru acești tineri?

Mulți dintre acești migranți care vor să ajungă în Europa pe oricare cale, își riscă viața îmbarcându-se pe niște bărci supra aglomerate care încearcă să traverseze Marea Mediterană sau se urcă în tracuri–frigorofice, total nesigure, în speranța că vor ajunge la destinația pentru care au plătit unor profitori sume enorme de bani numai pentru a se salva plecând din țările lor de origine.

Presa internațională confirmă că sunt nenumărate cazuri în care se găsesc și unii cetățeni din România, care au plecat din țară folosindu-se de tot felul de soluții mai mult sau mai puțin legale și care ajungând în Franța sau în Anglia caută de lucru, sunt dispuși să lucreze pe orice sume ultra modeste, trăiesc în condițiuni mai mult decât mizerabile câte 10-15 în niște pivnițe pline de egrasie, dorm pe jos și caută permanent de lucru dar nu îi angajează nimeni pentru că nu au nici un fel de calificare, nici un fel de educație, nu știu limba și deci nu pot face față la nici un dialog de angajare, ș.a.m.d.

În nevoia de supraviețuire se dedau la tot felul de acte antisociale (furturi, prostituție, devin victimile unor pederași ș.a.), unii dintre aceștia sunt prinși de către polițiile din orașele și țărilor unde au ajuns. Unii sunt expulzați, alții iau condamnări grele. De fapt ajung victimile uneia dintre cele mai prospere industri din lume – traficanții de sex, care după informațiil recente prezentate de către ONU-Organizația Internațională a Muncii (ILO), generază profituri de peste 99 miliarde dolari anual[103].

În prezent aceștia intră în competiție cu masa enormă de migranți din diverse țări care au invadat Europa și care primesc un suport social-economic din partea diverselor state gazdă.

În multe cazuri apar tot felul de acte antisociale, bătâi între gancuri ale diferitelor grupuri de migranți și în special cu cei din țările de religie musulmană.

*

La toate aceste aspecte prezentate până în acum se adaugă unele fapte pe care nu le-am menționat dar care prezentându-le întăresc imaginea asupra unei Americii care nu mai este cea care a fost în urmă cu mai multe decade.

[103] Washington Post, 9 septembrie 2015, pg. A15

Faptul că Președintele Barack Obama refuză în mod categoric să numească acest curent al extremismului islamic drept un dușman al civilizației mondiale și caută diverse paliative care nu aduc o imagine clară asupra acestei situații crează o imagine destorsionată a întregii lumi față de realitatea actuală și față de America în special.

De asemeni poporul american nu a înțeles exact afirmația lui Barack Obama pe care a făcut-o înainte de alegerea sa în funcția de Președinte al Statelor Unite și anume că

"Administrația mea va fi cea mai transparentă administrație din istoria Statelor Unite" .

Ceea ce este deosebit de greu de crezut este faptul că *un întreg popor nu a înțeles* o afirmație ce ar fi putut să aibă o notă de încredere, dacă s-ar fi practicat în realitate, sau a fost ca și alte afirmații numai o formulă politică de amăgire a poporului american, care este atât de onest încât prin modul sau de gândire se apropie de naivitate.

Nu numai că nici pe departe nu se face uz de "transparența" acțiunilor Administrației Obama, dar au loc tot felul de aplicări ale unor pedepse a celor ce își exprimă anumite opinii care dovedesc altceva decât se afirmă în mod oficial, ținând populația în întuneric și de neînțeles al anumitor fapte ce au loc la indicația președintelui.

Nici reprezentanții presei ce sunt afiliați și acceptați la Casa Albă pentru a primii informațiile necesare spre publicare nu primesc răspunsurile cele mai exacte și corecte din partea purtătorului de cuvânt al Administrației.

Așa cum s-a afirmat de mai multe ori chiar în presa cotidiană, nimeni nu știe în mod oficial și cu exactitate despre acțiunile ce au avut loc prin folosirea atacurilor cu ajutorul dronurilor împotriva terorismului în Packistan, Yemen, Somalia sau Libia.

Câți dintre cei care au fost omorâți în aceste acțiuni militare erau teroriști sau militanți și câți au fost victime civile.

Administrația Obama a afirmat în urmă cu trei ani , după opinia unei ziariste de la Washinton Post (Doamna Margaret Sullivan), că v-a da detalii asupra acestor acțiuni. Au trecut cei trei ani și în sfârșit la 6 August 2016 un Raport de 18 pagini a fost de-clasificat și s-a pus la dispoziția celor interesați (în primul rând: presei).

Într-o primă versiune a regulilor ce urmau să fie aplicate în această acțiune se prevedea aproape cu certitudine că ținta acestei acțiuni erau teroriștii iar populația civilă nu era prezentă și ca atare nu se discuta despre răniri sau omorâri.

Din momentul în care s-au dat indicațiile privind acest atac președintele Obama a făcut unele precizări că anticipează ca unele detalii, privind procedura declasificării unoe asemenea informații considerând că acestea vor fi în atenția următoarei Administrații.

În luna iulie 2016 au fost publicare unele date pe total referitoare la numărul civililor omorâți de către agenții CIA, în Yemen, Pakistan, Somalia și Libia.

Din datele oficiale prezentate de către o ziaristă de la Washington Post[104] (Karen DeYoung), rezultă că numerele au fost între 64 și 116 civili și între 2,372 și 2,581 de combatanți ce au fost omorâți în cele 473 de atacuri aeriene. Conform informațiilor prezentate numerele indicate nu cuprind acțiunile din zonele de război din Afganistan , Irak și Siria.

O serie de experți în problemele legilor militare din diverse țări, consideră că terminologia și justificările prezentate de Administrația Obama privind loviturile mortale pot fi considrate ca "total neobișnuite" și fără nici un precedent. Ei au afirmat:

> *"... guvernul american a inventat propriile seturi de standarde ... care se referă la unele între legile internaționale care se referă la zonele de război și cele din afara unor asemenea zone*".

În prezent un Grup interdepartamental de planificare a dispozițiilor date, evaluează disponibilitatea unor asemenea dispoziții (prin punctele forte și cele slabe – n.n.), ale potențialelor opțiuni privind dispozițiile date. Capturarea teroriștilor suspecți este destul de complicată prin deciziile privind modul lor de interogare și aplicarea unor sancțiuni.

Parte dintre acești teroriști trebuie transferați către o terță țară (din Europa care este dispusă la anumiet compromisuri de a primii acești teoriști și de a-i interoga chiar și prin tortură, contra unor avantaje financiare –n.n.), iar altă parte sunt ținuți pe un vapor unde sunt supuși unor lungi interogări înainte ca să fie aduși pe teritoriul Statelor Unite în vederea condamnării lor.

Transparența care se desfășoară în jurul acțiunilor Casei Albe este una de un stil aparte care ar putea fi numită mai degrabă "nici o transparență".

Un exemplu mai recent a fost marcat de vizita președintelui Obama în Vietnam și unde Barack Obama a dat o serie de interviuri presei vorbind despre tot felul de

[104] Washington Post 7 August 2016, Policy on drone strikes is declassified, pg. A3

aspecte ale acestei vizite dar aproape nimica despre dialogurile cu reprezentanţii guvernului.

De altfel, Dna. Martha Joynt Kumar-fostă profesoară la Towson University, (Baltimore- statul Maryland), referindu-se la dialogurile cu presa ale preşedintelui Obama, afirma:

"... preşedintele are o mulţime de interviuri, cu mult mai multe decât oricare alt preşedinte din istoria recentă, dar aceste interviuri sunt foarte strâns controlate şi se referă numai la anumite subiecte, din care cele mai multe se referă la probleme foarte "soft"".

Concluzia este că cele mai multe dintre interviuri nu au o notă de responsabilitate, ţinându-l pe preşedinte cât mai departe de riscul unor întrebări fulminante şi în acelaş timp refuzînd ideia "libertăţii informaţiilor".

(pentru cei interesaţi de mai multe detalii sugerez consultarea sit-ului Dnei Margaret Sullivan la:wapo.st/sullivan).

Un alt aspect este cel referitor la politica de unitate a populaţiei americane.

În 2004 adresându-se Convenţieie Democratice Naţionale, ce s-a ţinut în Boston (statul Massachusetts), preşedintele Obama a afirmat că este un mesager al acestei unităţi considerînd că nu există americani negri, americani albi, americani Latinos sau americani Asiatici.

Aici sunt Statele Unite ale Americii şi toţi suntem americani.

Afirmaţia sa suna deosebit de frumos şi convingător. Ea, dovedea că Barack Obama înţelesese deosebit de bine ceea ce vroiau să audă fiecare dintre cei prezenţi şi în special cei din categoria afro-americanilor şi le-a spus exact ceea ce vroiau să audă.

Acesta este unul din talentele fiecărui bun politician. Din acest punct de vedere unii politicieni sunt mai buni alţii mai puţin buni. El a fost unul dintre cei buni.

Opt ani mai târziu, după a doua sa alegere, ca fiind primul preşedinte negru într-o ţară a cărei naţiune este majoritară albă, dovedea din nou nota puternică a democraţieie americane.

Cu toate că Preşedintele Obama aprecia întruna din cuvântările sale ţinute în Dallas, despre succesul democraţiei americane, când primul African American a fost ales preşedintele Statelor Unite, cînd un asemenea om îşi desfăşoară activitatea în contact cu personalităţi din întreaga lume, un om care prezintă Starea naţiunii Americane, un negru care toastează cu toţi conducătorii lumii şi primeşte oaspeţi la Casa Albă.

Asemenea fapte dovedesc cât de mult s-au schimbat Statele Unite. Aceasta dovedește că rasismul nu mai reprezintă o problemă și cu toate acestea diferențele între negri și albi continuă să existe.

În urmăcu circa 20 de ani a apărut o carte al cărui autor este Carl T. Rowan, intitulată *The Coming Race War in America: A Wake Up Call*,[105] în care autorul prezintă situația reală a acestui conflict între albi și negri. Cu toate că a trecut aproape o decadă, de cînd Obama a ocupat funcția de președinte al SUA, incidentele prin care negri sunt arestații iar aceștia omoară albi și în special polițiști albi și invers când polițiștii albi împușcă negrii care crează probleme sociale, o asemenea stare continuă să se manifeste și chiar s-au înmulțit. În anii președenției lui Barack Obama, nimeni nu poate afirma că problema diferențierii rasiale a fost rezolvată, iar Președintele însuși se dezice de orice responsabilitate pentru faptul că nu a putut contribuii la rezolvarea finală a acestei mari probleme naționale. Din contra în prezent în multe privințe aspectele rasiale au devenit deosebit de acute.

Existența și manifestarea unui președinte negru a dat comunității negre curajul de a lupta și a se manifesta prin ridicarea vocilor și pretențiilor la care ar avea dreptul, dar aceasta nu rezolvă marea problemă la proporțiile de masă care există în prezent.

Congresmanul republican Steven Arnold "Steve" King (n. 1949), referindu-se la problema rasismului în Statele Unite afirma:

> *"... Obama "are un mecanism implicit ... care favorizează persoanele negre*"

Pentru americanii de culoare, de asemenea, președenția lui Obama a creat unele așteptări nerealiste, - cum ar fi de exemplu, aceea că rasismul ar putea dispărea nu printr-un farmec, dar că sfărșitul ar fi pe deplin posibil dacă va fi recunoscut și abordat într-un mod deschis.

Această iluzie a fost contrazisă de situația prezentată, de exemplu, la 7 iulie 2016 de către *Centrul de studiere a sărăciei din zona de Sud a Texasului*, care urmărește diversele acte "de ură" dintre diferitele grupuri etnice (albi, negri, latinos ș.a.) și modul în care se hârțuie aceste grupuri ostile ducând la o creștere a războiului. Conflictul a luat amploare după ce un negru folosind o armă de foc cu lunetă a ucis cinci ofițerii de poliție și a rănit alți șapte în Dallas.

[105] Rowan T. Carl – The Coming Race War in America, lucrarea citată în bibliografie

O asemenea problemă la un anumit moment dat, probabil, își va găsi o soluție comfortabilă pentru comunitățile de negri, latinos sau asiatici, dar mai mult ca sigur că va trebuii să treacă timpul a două, trei sau poate a mai multor generații, în care să existe o intensă și continuă preocupare la nivelul întregii societăți americane, pentru ridicarea din punct de vedere educațional al acestor comunități.

Resursele necesare există, ceea ce trebuie făcut nu sunt deajuns numai lansarea unor sloganuri cu notă patriotică ci înfăptuirea unor elemente fundamentale și de proporții în creșterea educației acestor comunități.

Și totuși, după opt ani de președenție cu multiplele probleme pe care le-a ridicat această activitate, cu multiplele controverse între reprezentanții celor două partide (democrat și republican), aprecierea generală a activității președintelui Barack Obama are un scor ridicat.

După rezultatele sondajelor de opinie organizate de Gallup, rezultatele pozitive ale activității sunt cotate la 52% comparativ cu 44% cât sunt cotate cele negative.

Asemenea rezultate se iau și în comparație cu cele referitoare la activitatea altor președinți cum ar fi de exemplu activitatea fostului președinte Ronald Reagan care a avut o apreciere pozitivă a activității de numai 49%.

Modul de apreciere al activității președintelui Barack Obama ține cont și de poziția sa față de riscurile și efectele actelor criminale provocate de organizațiile teroriste islamice ce au avut loc și continuă pe teritoriul Statelor Unite.

În schimbul unor acțiuni concrete, drastice, împotriva unor asemenea acte criminale reacția președintelui Obama, determinată de o anumită "filozofie" (despre care am mai vobit), s-a manifestat de exemplu în luna iunie 2009 când a călătorit la Cairo *cerând scuze musulmanilor din întreaga lume pentru războiul Americii purtat împotriva terorii.* Apoi, el a anulat războiul și a eliberat mulți teroriști de la pușcăria din Guantamo (Cuba). În acelaș timp a cerut conducerii FBI și Departamentului Homeland Security să șteargă cuvântul "jihad" și alte referințe privind poltica islamică, din documentele și manualele lor de combatere a terorismului.

Obama a oprit, de asemenea, o investigație majoră a grupurilor față de "Frăția musulmană" de sprijin pentru acțiunile teroriste și construcția de moscheie, deschizând în acelaș timp porțile pentru un număr mare de imigranții musulmani, (circa 500.000), veniți din punctele fierbinți teroriste: Siria, Irak, Somalia, Arabia Saudită și Pakistan.

Pentru mulți americani, indiferent de orientarea lor politică ideia primirii unor emigranți din diverse țări unde se confruntă cu multiple acte de terorism și discriminări religioase este clară și pe deplin de înțeles. Ceea ce se cere celor veniți este să se dovedească cu acte legale: cine sunt, de unde vin și care le este intenția de a se stabili în Statele Unite, precum și dorința de aș croii o viață nouă în conformitate de legile și regulile constituționale ale Statelor Unite.

Din păcate este destul de greu de înțeles această concepție a actualei Administrații de la Washington pe care toată lumea o așteaptă încă din 2009 și care nici până în prezent nu oferă o explixație clară și plauzibilă privind această orientare pe care a dat-o președintele Obama, politicii externe față de extremismul musulman, eliminând orice manifestare a legalității venirii lor în SUA. Grav este că se știe că printre acești migranți veniți și acceptați în teritoriul SUA, se strecoară și ilegalii care sunt soldați sau simpatizanți ai extremismului islamic sau membrii radicalizați ai ISIS.

Nu ar fi normal ca acești migranți, refugiați sau indiferent cum vrem să-i numim să fie verificați și să se știe cine sunt și ce planuri au pentru viitorul lor și al familiilor lor în SUA?

Administrația actuală de la Washington nu poate trage nici o concluzie din multiplele atacuri care au avut și continuă să aibă loc în Europa, în SUA și în diverse colțuri ale lumii?

Nu cred că se pot închide ochii și neglija situații cum au avut loc cu trei mari accidente criminale în Turcia, Bangladej și Irak.

În Istambul un criminal sinucigaș a omorât cel puțin 44 de persoane la aeroportul Ataturk din Istambul. În Dhaka, Bangladej ... un criminal a provocat o întreagă perturbare într-un restaurant în zona centrală a orașului considerată zonă diplomatică, omorând cel puțin 20 de persoane cel mai mulți străini din Italia, Japonia, India și SUA.

Statul Islamic a anunțat oficial că și-a abrogat responsabilitatea pentru atacul din centrul Bagdadului, unde un miniautobuz plin cu exploziv a sărit în aer și a omorât cel puțin 165 persoane (după informații prezentate de către BBC (Foreign Policy). Mai recent –după cum am mai amintit, a avut loc atacul de la Nisa (Franța) cu 84 de persoane omorâte, incluzând 10 copii.

Oare nu este cazul să se spună STOP și actuala Administrație și cea viitoare ce este în faza de pre-alegerii pentru conducerea SUA, să dovedească mai multă seriozitate și responsabilitate în acceptarea intrării în SUA a noilor veniți?

Iată numai câteva dintre întrebările care își așteaptă nu răspunsuri teoretice, propagandistice, susținute de la cele mai înalte tribune de către vorbitori de înaltă clasă, ci fapte concrete din partea conduceri Statelor Unite.

(Sursa:http://nypost.com/2016/06/16/america-has-suffered-a-terror-attack-every-year-under-obama)

Așa după cum au remarcat o mulțime de ziariști[106], în ultimile luni ale activității oricărui președinte, acesta își concentrează eforturile spre rezolvarea unora dintre problemele care nu și-au găsit o totală rezolvare în perioada prezidențială, ceea ce avantajează poziția potențialului candidat din partea partidului de guvernământ. De exmplu, într-un discurs recent al președintelui Obama acesta afirma că economia americană dovedește o expansiune, a scăzut procentul șomajului care a ajuns la 5% sau chiar sub acest procent iar confidența consumatorului cunoaște o continuă creștere.

Din punctul de vedere al politicii internaționale, președintele Obama aprecia ca pe un factor pozitiv reluarea relațiilor cu Cuba, de asemeni măsurile extrem de prudente și deosebit de importante în politica din Orientul Mijlociu.

Rezultatele sondajelor de opinie au o notă orientativă dar au o influență destul de mare în privința noilor candidați la funcția de președinte ale Statelor Unite. Din acest punct de vedere în momentul de față, când mai sunt șase luni până la alegerile definitive, candidatul nominat al partidului republican Donald Trump are o mare masă de suporteri și în același timp un număr mare de persoane care consideră că nu este cel mai competent candidat care să aducă îmbunătățiri substanțiale în viața poporului american și care să schimbe opinia mondială referitoare la poziția de leader mondial al Statelor Unite.

În același timp candidata nominată a partidului Democrat Hillary Clinton susține în diverse discursuri electorale că va continua politica actualului președinte și activitatea sa va fi similară cu "*cel de al treilea termen al președintelui Barack Obama*".

Cum vor evolua rezultatele alegerilor și cum se vor manifesta în luna noiembrie 2016 alegători chemați la urne, rămâne de văzut. Ori când poate apare o surpriză neașteptată dintr-o parte sau alta. Un lucru este cert, că problemele privind dezvoltarea economică și de securitate sunt elemente vitale pentru viața poporului american.

[106] printre care și Eugen Robinson de la Washington Post,

3. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri

În vederea menținerii unei stări false de pretinsă bună stare a populației, unele dintre țările europene și-au găsit o cale mai ușoară de a obține banii "necesari" direct de la diverse țări bogate sau prin intermediul unor instituții financiare internaționale (de tipul FMI, Banca mondială, ș.a.), în schimbul unor servicii bazate pe realizarea unor compromisuri. Asemenea țări se găsesc în situația de a accepta orice compromis numai pentru a primi câte ceva din "firimiturile" de la masa prea bogată a altor țări.

Fără a încerca să intrăm în unele amănunte pentru a nu crea o situație jenantă pentru aceste țări, vom reaminti numai unele dintre aceste compromisuri iar țările care au ajuns într-o asemenea situație înțelegând singure care le este statutul sunt convins că vor încerca să renunțe, cel puțin oficial, dacă nu în mod real, la asemenea compromisuri și să-și ridice mândria națională și onoarea la nivelul tuturor celorlalte țări.

Compromisurile și efectele intereselor străine se referă de exemplu la acceptarea primirii unor reziduri nucleare pentru a fi depozitate în țară sau în apele teritoriale ale mărilor din apropiere, vînzarea (prin licitație, de cele mai multe ori pregătită dinainte – n.n.), sau lichidarea unora dintre principalele obiective economice (considerate de anumite persoane, presupuse experte în domeniu, ca fiind producătoare de stocuri nevandabile și ca atare ineficientă – n.n.), sau a unor dintre sistemele naționale de transport, sau a resurselor naționale vîndute unor companii străine, pe sume derizori.

Ceeace se menține sub o notă de incertitudine este de exemplu punctul de vedere al unor conducători (cum ar fi cazul lui Petre Roman –în România, -n.n.) și opinia Profesorului dr. Constantin Ciutacu -Directorului Institutului de Economie al Academiei Române, privind stadiul trecut și cel prezent al industriei românești . [Vezi: Capitolul 7 referitor la Statutul actual și de viitor al României în contextual geopolitic și sub capitolul 7.1. trecutul și prezentul economiei românești]

Alte aspecte se referă instalarea unor baze militare străine pe teritoriul țării, considerându-se necesare pentru asigurarea securității naționale (de exemplu bazele americane de la Kogălniceanu şi Deveselu) și în speranța dezvoltării unor

structuri economice (locuri de muncă și creșterea nivelului de trai al populației din zonă), după un model similar cu cel ce a avut loc în Germania după cel de al Doilea Război mondial), sau acceptarea primirii unor prizonieri teroriști pentru a obține informații prin folosirea unor mijloace de tortură[107].

Este foarte greu de imaginat și de crezut că planurile "gândite" de NATO sub directa mânuire a Statelor Unite de a crea un blocaj împotriva rachetelor nucleare și instalate în România a unor asemenea baze, ar putea fi pe de o parte eficiente și pe de altă parte în primul rând în favoarea și interesele poporului român.

Un asemenea "scut protector" care să acționeze în fracțiuni de secundă și să distrugă în aer orice rachetă nucleară care ar putea fi trimisă spre anumite obiective militare sau civile, poate fi o sabie cu două tăișuri:

- pe de o parte nu place și nu convine "prietenilor" de la răsărit și care s-au opus creerii unui asemenea "arsenal" în Polonia (găsindu-și la timpul respectiv "înțelegerea" din partea președintelui Obama), iar
- pe de altă parte instalarea acestor pavâze protectoare împotriva unor rachete cu rază de acțiune de 5-600 Km. care să prevină eventualele riscuri destinate Europei occidentale, nu știu dacă ar putea să asigure siguranța necesară de apărare militară și civilă pentru România.

Nu sunt strateg militar (așa cum am mai afirmat), dar folosindu-mă de unele aspecte bazate pe bunul simț, pe o experiența de cîteva decenii de analiză economică și social-politică și pe literatura de specialitate în care diverși profesioniști și experți militari și-au exprimat puncte de vedere pe care le consider ca fiind deosebit de reale, cred că riscurile ce pot fi provocate de astfel de așa zise *scuturi protectoare* se pot întoarce cu multiple efecte negative asupra vieții oamenilor (prin grave iradieri a oamenilor, animalelor, produselor agricole alimentare, asupra apei, a mediului înconjurător, ș.a.).

Cred că o asemenea aprobare ar fi trebuit să fie supusă (ca și alte multe decizii luate de unii din conducerea țării care nu au avut sau nu au suficientă experiență într-un anumit domeniu), unui referendum prezentându-i-se poporului toate aspectele pozitive și negative care pot apare în urma unor asemnea instalații.

De asemeni sunt unele țări care așteaptă în continuare obținerea unor fonduri pentru o pretinsă dezvoltare dar care după primirea acestor fonduri se constată

[107] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre folosirea procedurilor de tortură a prizonierilor de război

că ele s-au risipit pentru alte acțiuni cu mult mai puțin importante sau pur și simplu au dispărut fără a li se cunoaște destinația.

Sumele primite care în mod normal ar trebuii folosite în interesul țării și al poporului țării respective ajung în cele mai multe cazuri, pe diverse căi oneroase la niște proprietari nejustificați din niciun punct de vedere și care le folosesc în interes personal.

În asemenea situații, administrațiile guvernamentale au obligația să reanalizeze cu maximă de eficiență sumele primite, cine au fost semnatarii acestor sume, unde au fost folosite și dacă au existat aprobările oficiale sau unde se pot regăsi pentru a fi redobândite și folosite în scopurile pentru care au fost primite.

Așa după cum amintisem în capitolele precedent, Uniunea Europeană creată cu sprijinul Statelor Unite a fost și continuă să fie o coabitare a unor țări deosebit de diferite din multiple forme de viață și cu diverse suspiciuni și chiar cu unele conflicte mocnite (de exemplu cele dintre francezi și nemți).

Nu întâmplător au existat și continuă să existe tot felul de neînțelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor țărilor europene și bineînțeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europe. De asemeni nu este întâmplător că unele țări au fost de acord și au acceptat moneda comună a UE în timp ce englezii (de exemplu), au preferat să rămână numai cu lira sterlină ca monedă unică, iar alte țări printre care și România folosesc ambele monede: moneda națională -leul și Euro.

Analiștii din domeniul finanțelor consideră că există o multitudine de avantaje dar și dezavantaje pentru o țară care vrea să utilizeze o monedă unică cum ar fi Euro[108].

Ei consideră ca avantaj:

- posibilitatea de a călători mult mai uşor şi mai ieftin, deoarece nu mai este necesar schimbul de valută şi al unor cheltuieli determinate de diferențele cursurilor de schimb și plata diverselor comisioane,

Tot acești analiști consideră că există și unele dezavantaje printre care:

- moneda unică *euro* este relativ-stabilă din punct de vedere economic.
- utilizarea mai multor monede creează bariere atât comerțului cu amănuntul, cât și celui cu ridicata

[108] vezi și lucrarea Crizele economice și ciclicitatea lor, autor: Alex Berca, lucare indicată în bibliografie.

- statul ce a adoptat moneda unică euro este dependent și de politica economică a Uniunii Europene, reducându-i-se libertatea de decizie,
- criza zonei euro afectând fiecare utilizator al monedei unice euro,
- centralizarea puterii

În prezent euro, este moneda folosită de aproximativ 331 de milioane de persoane din 17 țări membre ale Uniunii Europene. În acelaș timp sunt unele țări care nu sunt membre ale UE, cum ar fi de exemplu Monaco, San Marino şi Vaticanul și care utilizează moneda Euro ca monedă națională, (de comun acord cu UE, ceea ce le dă dreptul de a emite un anumit număr de monede purtând însemnele lor naționale). De asemenea, se știe că pe plan internațional, moneda euro este folosită în Andorra, Kosovo şi Muntenegru.

Dacă specialiștii în domeniul finanțelor, politologii și analiștii economiști consideră că moneda națională a fiecărei țări reprezintă trecutul, prezentul și viitorul unei națiuni la fel ca și celelalte însemne, poate ar merita să se discute despre menținerea pe mai departe și folosirea în diverse țări membre ale UE, a ambelor monede (cea națională și Euro –n.n.), depinzând de operațiunile financiare pentru care sunt folosite (pentru tranzacțiile pe plan național sau în tranzacțiile internaționale).

Poate desfășurarea unui referendum în fiecare dintre țările membre ale UE în care să se discute diversele aspecte ale folosirii numai a monedei naționale sau a ambelor monede ar putea ajuta la luarea unei decizi unice dar cu caracter general.

4. Uniunea Europeană și principalii ei parteneri economici: Federația Rusă și Statele Unite ale Americii

Ani de zile analiștii geopolitici din diverse țări europene și din alte continente au încercat să desprindă unele concluzii revelatoare cu privire la relațiile existente și cele de viitor dintre Federația Rusă și Uniunea Europeană.

Din punctul de vedere geopolitic între aceste două sisteme politico-economice se manifestă multiple diferențe. Federația Rusă (ca o continuare a fostei Uniunii Sovietice), poate fi considerată ca fiind – așa cum au apreciat unii autori printre care și Edoardo DeSilva,[109] "*un actor vechi în arena mondială pe scena geopolitică în timp ce UE poate fi considerată ca un actor relativ tânăr*".

Chiar dacă unele opinii care se referă la structura țărilor membre ale UE și care dovedesc existența unor particularități ce fac din această uniune un sistem relativ unic la scară internațională, cred că această notă specifică are un caracter relativ, prin faptul că o situație similară (a uniunilor formate din țări diferite ca dimensiuni, grad de dezvoltare economică, limbă națională și alte caracteristici), o găsim la multe uniuni (*libere* sau *forțate* în unirea lor, cum a fost de exemplu Uniunea Sovietică ce și-a creat această unire a unor țări total diferite prin forța armelor).

Cel puțin din punct de vedere pur teoretic, UE are anumite caracteristici să le numim, specifice sau unice.

[109] Edoardo DeSilva – Between conflict and Cooperation: the relatons between the European Union and the Russian Federation in the field of energy, Le Centre international de formation européenne (CIFE), Nice, France, 2010/2011

Aspectul complet unic al UE se referă la următorul fapt: chiar dacă există o Comisie Europeană ca un for superior coordonator, fiecare dintre țările membre au un statut independent. Uniunea Europeană are o notă particulară în dezvoltarea social-economică și politică care se manifestă prin faptul că nici una dintre țările membre nu dorește și nici nu i se impune să renunțe la autonomia și suveranitatea proprie în favoarea conducerii directe prin Comisia Europeană.

Chiar dacă au existat unele voci (cum a fost și cea a fostului președinte al României, Traian Băsescu), care susțineau necesitatea renunțării la atributele suveranității statelor membre tocmai pentru a asigurar întărirea puterii Uniunii, se dovedește cât de falsă a fost această teză cu atât mai mult cu cât chiar și Marea Britanie (prin opinia Primului Ministru, Cameron, susține ca *suveranitatea statelor membre ale UE s**ă** nu le fie **ș**tirbit**ă***, iar competiția și concurența (puncte cheie ale economiei bazată pe principiile pieței libere –n.n.) să fie factorii de succes ai economiei libere a fiecăreia dintre țările membre ale UE.

Istoricii și politologii analizând istoria Rusiei au evidențiat în diverse studii existența unor momente care au marcat-o ca pe o țară europeană care s-a străduit să-și însușească multe dintre aspectele culturii și civilizației occidentale. În epoca țaristă, de exemplu, Rusia a încercat de multe ori să-și croiască viața după modelul țărilor civilizate occidentale și în special după modelul francez. Așa cum am mai amintit, scriitorul Dostoievski spunea:

"*Noi rușii avem două patrii: Rusia și Europa".*

Secolul 20, i-a adus Uniunii Sovietice momente deosebit de dificile:
Printre acestea se pot enumera:
dezlănțuirea așa zisei "Revoluții roșii" din 1917, care a fost de fapt o lovitură de stat realizată cu suportul financiar occidental,[110]
căderea comunismului și lichidarea în 1991 a Uniunii Sovietice (care s-a dovedit ca fiind o adevărată închisoare internațională pentru multe popoare), precum și lichidarea comunismului în multe dintre țările satelite care au dus la obținerea

[110] Pentru detalii suplimentare vezi și: Alex Berca – Adevăr și minciună, Partea II-a, pg. 228 și urm. lucrare citată în bibliografie.

independenței acestor țări (din Europa, de Est, din Balcani, Caucaz și din Asia Centrală).
lichidarea Tratatului de la Varșovia în 1990-1991
căderea zidului Berlinului (9 noiembrie 1989)și
re-unificarea Germaniei (18 ianuarie 1871)

Prin asemenea momente Rusia și-a pierdut prestigiul pe care și-l făurise prin forța armelor și a diferitelor instituții de coerciție (de tipul KGB - n.n.).

A fost un timp prin anii 1990 când majoritatea specialiștilor geopoliticieni și strategii militari credeau că Rusia va intra pe făgașul lumii occidentale și au existat tot felul de oferte de suport financiar și social în acest sens.

În mod special s-au remarcat intențiile unor mari investitori care erau dispuși să facă investiții substanțiale în această țară care zeci de ani rămăsese în urmă
dar care afirma printr-o continuă propagandă adusă până la gradul de mit considerându-se ca fiind cea mai dezvoltată țară din lume datorită victoriei sistemului socialist. În realitate nu făcea decît să-și acopere lipsurile și nevoile printr-o propagandă acerbă de tip potemchimist și prin jefuirea a tot felul de bunuri materiale din țările satelite.

Printr-un joc politic și printr-o presiune polițienească , Vladimir Putin a ajuns în poziția de președinte al Federației Ruse (1999-2000) și a început să-și susțină punctul de vedere de a reface și consolida veghea ambiție a Rusiei de a fi o putere decizională pe plan mondial.

În totală opoziție cu punctele de vedere ale foștilor conducători ai Rusiei: (Mihail Gorbaciov și Boris Elțin - n.n.), care au încercat să refacă sistemul economic rusesc prin diverse reforme (perestroica –n.n.), căutând o apropiere de lumea occidentală, Vladimir Putin, cu experiența acumulată în anii în care a fost șef al KGB, a căutat și continuă să-și impună un punct de vedere bazat pe forța poliției și a unor măsuri represive la adresa oricăror oponenți politici și a oligarhiei financiare care se crease prin tot felul de speculații și corupții ce ajunsese până la cele mai înalte niveluri politice și economice după căderea comunismului.

În concepția lui Putin pluralismul politic și libertatea de acțiune din punctul de vedere al dezvoltării economice sunt total diferite de cele existente în lumea occidentală și în special în Statele Unite.

Vladimir Putin consideră că libertatea înseamnă și se referă *numai la alegerea regimului politic* și nu are și nici nu trebuie să existe vreo interferare în activitățile politicii externe și a stabilirii drepturilor și măsurilor ce trebuie aplicate în politica

internă. Numai ceea ce decide și spune Putin trebuie să fie respectat și aplicat, după principiul lui Ludovic al XIV-lea care spunea:

" L'état est moi!"

Prin măsuri opresive diversele mijloace ale mass-mediei au început să fie controlate direct de către instituțiile de stat create în acest scop, ceea ce a determinat lansarea unei formule politice care se referea la "*democrația controlată*", respingându-se orice încercare de lansare sau aplicare a unei politici pluraliste.

Prin sistemul dictatorial impus, și de frica exilării și a trimiterii în pușcării a oricăror oponenți, vechiul sistem dictatorial și-a regăsit aplicarea și odată cu el și manifestarea oricăror acțiuni de mistificare a realității din domeniul social, cultural, economic și politic.

În acest fel Rusia a reușit să-și "recâștige" într-un anumit mod vechiul statut de putere internațională, dar și-a pierdut complet încrederea ce i-a fost acordată de către partenerii occidentali.

Referindu-se la acțiunea de anexare a Crimeii condusă de Președintele Vladimir Putin, fosta Secretară de Stat a Statelor Unite, Dna Madeleine Albright spunea:

"Putin a dobândit un teritoriu,
dar a pierdut încrederea!"

Cât de mult îl impresionează în mod special pe președintele Putin și întreaga lui Administrație afirmația Dnei Albright este sub un mare semn der întrebare. Putin are planurile lui de viitor iar cele spuse de către Dna Albright nu mai reprezintă decât trecutul.

Pentru a contracara riscul altor acțiuni într-un fel neașteptate din partea Federației Ruse venite în urma indicaților Șefului suprem al armatei ruse, NATO și-a extins acțiunile creându-și anumite baze militare speciale în unele dintre țările foste satelite ale Uniunii Sovietice.

Fără nici o discuție că asemenea planuri ale NATO nu sunt acceptate de Vladimir Putin și la întâlnirea cu președintele Obama în care s-a discutat și instalarea unui sistem anti-missil în Polonia, Putin a reacționat dur solicitând interzicerea instalării în Polonia a unui asemenea sistem[111].

[111] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre instalarea unor baze militare în Europa

În dorința menținerii unei atmosfere de pace și înțelegere cu Federația Rusă, președintele Barack Obama a acceptat ideea anulării planului de instalare a sistemului anti-missil în Polonia.

Aceasta nu înseamnă că Statele Unite și Uniunea Europeană nu supraveghează în continuare acțiunile Federației Ruse.

Mai recent (în prima parte a lunii septembrie 2015), după o scurtă perioadă de încetare a focului, în Ucraina, mass-media internațională a prezentat tot felul de informații referitoare la apariția unor avioane militarei rusești care survolau teritoriul Ucrainei și al Siriei.

Concomitent, nave militare rusești descărcau în porturile siriene peste 9.000 de soldați, 240 de tancuri, și vehicule blindate noi și tot felul de alte echipamente militare.

Administrația de la Casa Albă urmărește care sunt intențiile Rusiei în legătură cu evoluția războiului din Siria.

Unii analiști politici și strategi militari și-au expus punctele de vedere diverselor surse ale mass-media internaționale și au confirmat faptul după care:

> diversele acțiuni rusești în Siria urmăresc de fapt o implicare în evenimentele din Orientul Mijlociu.

La prima vedere s-ar putea afirma că este încă una din tacticile rusești de intimidare pe plan internațional. Ceea ce însă trebuie remarcat este faptul că asemenea acțiuni se petrec în zona fierbinte a războiului civil din Siria și de unde are loc cea mai mare parte a migrației populației siriene.

După opinia lui Jackson Diehl[112], Putin urmărește implicarea în Orientul Mijlociu

> întrucât pentu moment acțiunile lui în Ucraina nu au reușit și ca atare încearcă să influențeze occidentul de a-i accepta acțiunile din Ucraina – încearcând astfel să repete succesul pe care l-a obținut cu Crimeea, într-un așa zis ”al doilea nou teatru”.

[112] Jackson Diehl- ziarist de la Washinton Post specialist pe problemele Orientului Mijlociu.

Urmărind acțiunea Secretarului de Stat John Kerry, din luna mai 2015, când s-a întâlnit cu președintele Putin la Soci, pentru a discuta diversele probleme ale Iranului, Ucrainei și Siriei, a reieșit, cel puțin oficial, că războaiele din Ucraina și Siria ar putea fi rezolvate printr-o cooperare bilaterală: SUA-Rusia.

Creerea unui așa zis "*canal diplomatic special*" înființat între Moscova și Washington urma să aibă drept scop coordonarea și urmărirea evoluției conflictului din Ucraina, în vederea încetării acestuia până la sfârșitul anului 2015.

La întrebarea: cum se explică însă actuala acțiune inopinată a Rusiei în Siria?

Răspunsul ar fi acela prin care Putin vrea să blocheze orice încercare a Occidentului și a aliaților acestuia de a împiedeca eliminarea lui Bashar al-Assad și a regimului său ca partener în "coaliția" cu Statul Islamic.

De aici se poate desprinde concluzia după care actuala poziție a lui Putin a fost greșit înțeleasă, de către Statele Unite, în sensul că Putin nu este nici pe departe gata să coopereze în lichidarea Administrației Assad și a conflictului militar din Siria.

Trupele rusești ce au apărut în Siria dovedesc că acestea sunt utilizate pentru a efectua atacuri și de a ajuta la apărarea regimului lui Assad și a lui Assad personal.

Ceea ce se poate remarca este faptul că președintele Obama nu are nici un răspuns la aceste acțiuni, (cel puțin până în momentul de față-n.n.) și acest aspect este total ne clar întregii populații americane și mai mult ca sigur și din alte țări.

În politica americană și în special în relația cu Federația Rusă tot ce se poate auzi este afirmația fostului președinte al SUA, Ronald Reagan, care spunea:

"Te cred, dar trebuie să verific...!"

Cât de utilă este o asemenea politică, rămîne de văzut; dar pe ce se poate conta sută la sută este faptul că Siria este aliatul tradițional al Rusiei pentru Orientul Mijlociu și se află în zona de interes imediat al Moscovei. Acolo are Rusia o bază navală la Mediterana și tot de acolo tinde să izoleze Turcia spre Sud.

Practic, poziția Rusiei în Siria devine extrem de importantă în planul rușilor pentru controlul Mediteranei. Să nu uităm că Ciprului i s-a solicitat accesul flotei militare ruse în porturile sale, iar o politică similară încearcă și cu Grecia.

La jumătatea lunii martie 2016, o știre venită ca o bombă pentru întreaga lume a fost aceea prin care președintele Putin a dispus retragerea trupelor din Siria.

La o ședință pe care președintele Putin a ținut-o cu cei din funcțiile cheie ale Administrației de la Moscova și care a fost transmisă de către posturile de televiziune rusești (la 14 martie 2016), a afirmat că decizia de retragere a trupelor rusești din Siria, va contribuii la realizarea unei situații de pace în Siria.

Din surse oficiale rezultă că într-o convorbire telefonică cu Assad, Putin l-a asigurat că își va menține forțele aeriene și navale în Siria, pentru a continua lupta cu "teroriștii" (care după opinia lui Putin, sunt opozanții lui Assad); în acelaș timp Putin a afirmat că decizia sa a fost luată întrucât intervenția rusească în Siria și-a atins scopul și în continuare convorbirile și deciziile diplomatice vor lua locul acțiunilor militare.

Este interesant de remarcat că deciziile președintelui Putin, de trimitere a trupelor rusești în Siria precum și retragerea în prezent a unei mari părți a acestor trupe, au fost și sunt decizii *unilaterale*, adică fără nici o solicitare (cel puțin oficială – n.n.) din partea lui Assad. Mai mult decât atâta, Salem al Muslet, unul dintre conducătorii opoziției lui Assad, referindu-se la acțiunea de retragere a trupelor rusești, a afirmat și s-a consemnat la 14 martie 2016:

"... pentru noi, este important să vedem acțiuni în locul vorbelor...

... retragerea trupelor rusești din Siria este un pas pozitiv pentru Siria."

Din unele surse (ne oficiale, dar demne de crezut ! –n.n.), retragerea trupelor rusești din Siria se datorește terminării bugetului militar acordat pentru această intervenție și a lipsei fondurilor pentru continuarea pe mai departe a acestor acțiuni.

De asemenea, speranța politicii rusești și a conducerii Statelor Unite, privind șansa unei păci în Siria și a unor dialoguri între Administrația Assad și opoziție este, după opinia unora dintre analiștii politicii, destul de incertă, întrucât după retragerea parțială a trupelor rusești din Siria, guvernul sirian a refuzat dialoguri directe cu opoziția, considerându-i (la fel după cum afirmase și președintele Putin), ca *teroriști* care trebuie să-și ceară scuze pentru declanșarea războiului civil.

Pe de altă parte politica externă siriană se menține la un nivel tensionat în special când este vorba de raportul față de Israel.

Chiar dacă președintele Putin și-a (re)exprimat opinia afirmând că se menține pe poziția de apărare a securității Israelului și urmărește îndeaproape dificila situație a instabilității din regiune, pentru guvernul israelian decizia de retragere chiar și parțială a trupelor rusești din Siria este un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât pe granița de Nord dintre Israel și Siria se menține o stare de tensiune

care în orice moment ar putea provoca un vacum de care să beneficieze unii dintre dușmanii Israelului în special Iranul, Libia precum și grupările teroriste sub comanda organizației Hezbollah.

*

Retragerea graduată a trupelor rusești din Siria este calculată și în raport cu relațiile Federației Ruse cu Uniunea Europeană. Aceste relații au fost și continuă să fie deosebit de importante de ambele părți, în special în momentul de față cât situația economică a Rusiei este deosebit de dificilă. Analizându-se aceste relații se poate constata că ele nu se bazează pe elemente de egalitate.

Uniunea Europeană în ansamblu și fiecare dintre țările membre în mod separat, au respectat întotdeauna contractele încheiate cu Federația Rusă, în special când au fost în discuție contractele economice și nu au pus niciodată condiții numai în favoarea UE și în defavoarea Federației Ruse; în schimb Federația Rusă, după tipicul practicat încă din timpul epocii sovietice, continuă pe orice cale să obțină maximum de profit de pe urma oricăror relații și contracte, în special când este vorba de surse de energie sau când se tranzacționează livrarea către Federația Rusă a diverselor produse agro-alimentare din țările membre ale UE.

Trebuie remarcat și faptul după care în momentul în care se discută încheierea anumitor contracte economice Federația Rusă preferă ca la negocieri să fie numai reprezentanții celor două țări implicate în tranzacții și nu acceptă participarea unor reprezentanți de drept ai UE[113].

Tabelul Nr.15

Valoarea contractelor economice între Federația Rusă și U E
(Date pentru 2008)

(miliarde €)

Activitatea comercială	Bunuri	Servicii	Investiții străine directe	TOTAL
UE către Fed. Rusă	105	18	17	140
Fed. Rusă către UE	173.2	11.5	1	185.7

Sursa: http://en.wikipedia.org/wiki/Russia%E2%80%93European_Union_relations

[113] Vezi: Notele autorului pentru partea I-a despre negocierile economice dintre Federația Rusă și UE

Cu toate că UE și Federația Rusă sunt membre ale Organizației Mondiale pentru Comerț, raporturile dintre cei doi parteneri nu sunt sub influența acestui for mondial și ca atare tranzacțiile economice țin seama de relațiile politice și aplicarea unor sancțiuni economice când este vorba de încălcarea drepturilor omului și al intervențiilor inadmisibile ale Federației Ruse în Ucraina.

Diversele acțiuni militare întreprinse de grupuri militare de separatiști conduse din umbră de către forțele miliare ruse sub comanda președintelui Putin, acțiuni întreprinse în Ucraina și în alte țări ce sunt pe agenda de anexări de către Federația Rusă sunt urmărite și sancționate de către conducerile diferitelor țări ale UE și de către SUA.

Printre sancțiuni au fost: interzicerea exporturilor de carne din Polonia spre Federația Rusă, sau în mai 2014, firma franceză Renault a anunțat că a oprit planurile privind producerea de automobile SUV care urmau să fie fabricate în parteneriat cu compania rusă ZIL, (Moscova), datorită deprecierii accentuate a rublei. [114]

Uniunea Europeană ocupă un loc important pe piața mondială în domeniul exporturilor de bunuri și servicii.

De la criza economică și financiară din 2008, UE a trecut treptat de la producția de produse, de mică valoare la produse cu valori mai mari, considerate ca fiind *bunuri de marcă*.

Manifestarea fenomenului globalizări și efectele persistente ale crizei financiare globale au afectat într-un mod negativ semnificativ performanța economică a Uniunii Europene în ansamblu și a fiecăruia dintre membrii ei. Cu toate acestea, în unele privințe economia UE a demonstrat o rezistență remarcabilă în comparație cu alte țări industrializate, precum și cu valoarea cotei sale din PIB-ul global care a scăzut într-un ritm mai lent decât cele de exemplu ale Japoniei și Statelor Unite.

UE a avut posibilitatea de a-și păstra o poziție relativ puternică în domeniul comerțului cu mărfuri și tot odată în consolidarea rolului său de ofertant al unor servicii pentru diverse țări din lume.

Urmărind evoluția din ultimii ani a relațiilor dintre Uniunea Europeană și Statele Unite cred că aceste două forțe economice, au format una dintre cele mai mari

[114] Pentru cei interesați de unele amănunte referitoare la planurile de viitor ale Ucrainei sugerez consultarea Anexei pentru partea I-a despre Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE și NATO

colaborări comercial bilateral. Numai comerţul cu bunuri s-a ridicat la peste 400 miliarde de euro, iar cel cu servicii după date recente este estimat la peste 226 miliarde euro.

Conform unor informaţii oficiale prezentate în diverse surse al mass-mediei internaţionale, SUA si UE sunt consideraţi ca fiind cei mai mari investitori in spaţiul lor reciproc: numai in anul 2007, de exemplu, 42% din totalul investiţiilor făcute de UE au fost direcţionate către SUA, iar peste jumătate din investiţiile particulare americane şi-au găsit destinaţia în ţările din Uniunea Europeana.

Investiţiile străine directe au permis crearea de milioane de locuri de muncă atât în SUA cât şi în Uniunea Europeană. În Statele Unite, din cei peste 5 milioane de americani angajaţi de companii străine, 58% dintre ei munceau pentru companii europene. La fel, în Europa, în filialele firmelor americane lucrau aproape 4 milioane de europeni.

Relaţiile dintre cei doi parteneri nu se rezumă numai la domeniul activităţii comerciale, la fel de importante şi de mare actualitate sunt şi relaţiile politice şi militare. Fiind două super-puteri care domină scena internaţionala, ele nu pot rămâne indiferente la problemele care apar în diferite regiuni sau state ale lumii.

Cooperarea în domeniul afacerilor internaţionale dintre SUA si UE este vitală, întrucât de cele mai multe ori problemele sunt prea complexe pentru a putea fi rezolvate numai de una dintre ele.

După opinia multor politologi nu există dispută internaţionala, zonă sau ţară din lume în care Statele Unite si Uniunea Europeană să nu aibă interese şi în care

fiecare dintre ele sa nu fie afectată de modul în care acţionează cealaltă[115].

Statisticile internaţionale confirmă următoarele date privind evoluţia comerţului Uniunii Europene cu diverşi parteneri de pe plan mondial şi în special cu SUA.

Tabelul Nr. 16

Valoarea comerţului exterior al UE
cu princincipalii parteneri
Date pentru 2012

(în miliarde Euro)

Ţara	Importuri	Exporturi	Total

[115] Compilat după articolul semnat de Dna. Livia Pîslaru, în EuroActiv.ro, Dosar: Relaţiile UE-SUA, 4 iulie 2008 din sit-ul internet: http://www.euractiv.ro/uniunea--europeana/articles%7CdisplayArticle/articleID_14087/Regiune.html

UniuneaEuropeană	1,798.3	1,683.1	3,481.4
Statele Unite	1,817.8	1,203.1	3,020.9
Federația Rusă	261.1	411.9	673.0
China*)	1,415.3	1,594.6	3,009.9
Japonia	689.5	621.6	1,311.1
Coreea de Sud	404.4	426.4	830.8
India	381.1	229.0	610.1
Mexico	296.1	288.6	584.7
Australia	203.1	199.8	402.9
Brazilia	181.6	188.8	370.4

Notă: *) Fără Hong Kong

Sursa: pentru tabelul 16 și 17: European DG Trade, Raport 2013

Tabelul Nr. 17

Destinația exporturilor UE în 2012

Destinația exporturilor UE	%
Statele Unite	16.5
Federația Rusă	7.0
China*)	8.5
Restul lumii	47.5

Notă: *) Fără Hong Kong

De asemeni merită amintită una dintre cele mai recente acțiuni ale Statelor Unite prin care Marea Neagră și în mod specific Portul Constanța urmează a fi transformat într-un centru energetic Internațional, pentru întreaga Europă.

Un asemenea proiect de mari proporții și cu o valoare de peste 7 miliarde dolari, după cum se prezintă de către mass-media din România prin ziarul *Național* din 4 februarie 2015, va fi unul din proiectele importante de partenariat ale UE și Statelor Unite.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice

Cei ce urmăresc evoluția economică a Europei în general și a UE în special din punctul de vedere al situației financiare își pot da seama că există o strânsă legătură pe care economiștii analiști o consideră ca fiind fundamentală.

În acest sens diverse mijloace ale mass-mediei internaționale au evidențiat creerea a trei variante ale unor scenarii economice; preluând unele dintre aceste

informații s-ar putea sintetiza următoarele trei scenarii mai apropiate de realitatea existentă în prezent.

Primul scenariu ar fi cel optimist sau să-i spunem "cel bun".

În cadrul acestuia întreaga situație dificilă a Europei, poate duce ca de obicei în momente grele la un fenomen de solidaritate, de unire a celor în suferință.

În acest caz, Germania şi Olanda care încă sunt într-o poziție favorabilă, din punctul de vedere economic ar urma să se preocupe ca întreaga zonă euro şi membrii U.E. să nu clacheze.

Aceste două țări ar trebuii să încerce să folosească "eurobondurile" garantate de cele 17 națiuni din cadrul zonei euro şi să completeze necesarul de bani din cadrul debitului unora dintre țări printre care: Grecia, Portugalia şi Irlanda.

Pentru rezolvarea în bune condițiuni a situației economice generale a UE ar trebuii ca o autoritate centrală a U.E. să-și asigure poziția de a controla şi prevenii finanțele naționale ale tuturor membrilor U.E. de a nu ajunge să aibă deficite bugetare excesive.

Țările din cadrul zonei euro ar trebuii să acționeze ca un tot şi să asigure puterea financiară a băncilor continentale, ne lăsând ca fiecare dintre națiuni în mod independent să asigure suportul financiar al firmelor de finanțe şi investiții.

Spania şi Italia, vor trebuii să se preocupa să acționeze cât mai rapid pentru a corecta diversele probleme economice ale economiilor lor, piața muncii şi posibilitățile pe care le au diversele companii pentru angajarea forței de muncă disponibilă, precum și pentru asigurarea unor retribuții corespunzătoare în raport cu productivitatea muncitorilor.

În acest fel se va putea în primul rând asigura plata taxelor către bugetul național în loc să se scoată din buget sumele necesare pentru plata ajutorului de șomaj.

În al doilea rând se vor putea asigura fondurile destinate cumpărării (de către persoanele individuale sau de către famili), a diverselor bunuri și servicii, ceea ce va influența pozitiv standardul de viață al populației și creșterea volumului vânzărilor.

În al treilea rând se va putea asigura o creștere a volumului schimburilor de mărfuri și servicii ce va influența în mod pozitiv comerțul exterior, turismul și alte domenii ale activității economice.

Al doilea scenariu care este unul mai puţin favorabil, ar putea avea următorul context:

Conducătorii ţărilor europene membre ale Uniunii vor trebuii să fie de acord să extindă suporturile financiare despre care au căzut de acord în luna iulie 2011, pentru a sprijinii guvernele ţărilor care se găsesc în dificultate economică.

Unora dintre membrii Uniunii Europene li s-au sugerat ideia de a trece la asigurarea unor salarii *„mai flexibile”* şi reducerea cheltuielilor, pe un interval de timp limitat.

Liderii ţărilor care au încă o situaţie financiară acceptabilă printre care se numără şi Germania, sunt conştienţi că pot avea de suferit de pe urma acţiunilor de salvare a ţărilor care au intrat în degringolada financiară cum ar fi: Spania, Italia, Belgia şi altele care continuă să ceară împrumuturi care nu au şansa să fie rambursate într-un termen relativ scurt.

Analiştii finanţişti şi politologii consideră că până la urmă Europa se va redresa, dar va fi o Europă slăbită din punct de vedere economic, cu multiple diviziuni politice majore, care s-ar putea să afecteze într-o anumită măsură situaţia socio-economică şi politică pe plan mondial.

Aici trebuie să intervină factorul politic care va trebuii să împiedice politica de anexiune sau de ”subjugare” economică prin anumite contracte total nefavorabile pentru ţările existente în situaţia dificilă de a accepta asemenea contracte pe termen lung (extracţia de resurse ale subsolului, vânzarea unora din ramurile economice, sau a mijloacelor materiale de utilizare a acestor ramuri economice, obţinerea unor împrumuturi cu rate de interes deosebit de mari, ş.a.) numai pentru a asigura o ”speranţă” de refacere economică. Din acest punct de vedere trebuie amintit că analizele economice efectuate de către diferite centre de analiză economică, confirmă că cele mai mici rate se pot obţine de la FMI şi tocmai de aceea, experţii FMI încearcă împreună cu instituţiile financiare naţionale abilitate să stabilească cele mai eficiente strategii pentru a asigura eficienţa şi probabilitatea de reîntoarce a capitalului investit.

Al treilea scenariu ar putea fi socotit ca fiind unul nedorit.

Un asemenea scenariu ar putea arăta că economiile Europei vor evolua într-o variantă deosebit de nefericită, cu o creştere economică minoră. Un asemenea scenariu a adus în ultimii ani, la masa discuţiilor, multiple opinii contradictorii: unii analişti au susţinut că ar fi posibil să nu se manifeste prin alura unei noi recesiuni,

alții din contra au considerat că în actualele condiții aceasta ar fi tendința ce se manifestă la orizontul economic european.
Cu un an în urmă se spera ca situația monedei Euro și criza datoriilor pe care le aveau țările UE începeau să cunoască o revitalizare. O asemenea *impresie* se menține încă în actualitate.

În aceste condiții unele dintre țările Europei ce cunosc deficite financiare mari, cum ar fi în mod special Grecia, vor trebuii să accepte anumite restructurări prin extinderea politicii de austeritate și de reduceri mari ale unor servicii.

Analiști economiști și politologii consideră că populația Greciei nu ar fi dispusă să accepte asemenea reduceri ale serviciilor publice şi creşterea în acelaș timp al taxelor pentru a plăti creditorii străini.

Grecia s-a găsit luni de zile în situații de mare cotitură; în apropiere de sfârșitul lunii ianuarie 2015, a fost în toiul alegerilor parlamentare și cu manifestarea unui succes deosebit al partidului de stânga ”Syriza”, care a susținut ideea de terminare a oricăror elemente de austeritate economică la care a fost supus poporul grec. Luni de zile partidul Syriza prin premierul Tsipras a cautat să negocieze cu diverșii membri ai UE de a li se acorda un plan de salvare care să-i ajute la refacerea economică nu prin austeritate ci printr-un nou împrumut care să revitalizeze situația economică.

Alexis Tsipras care a căștigat al doilea termen în alegeri (la 20 septembrie 2015), a primit din partea partidului său mandatul de a menține Grecia în Zona euro și în acelaș timp de a se lupta și negocia pentru politica de anti-austeritate susținând că numai în condițiile unei economii controlate de către stat se pot creia locuri de muncă cu beneficii generoase.

Până și-a consolidat poziția de leader și și-a format un nou guvern care îl sprijină în planurile sale, Alexis Tsipras și-a pus toate planurile în ”așteptare” și se preocupă de modul în care v-a putea să crească taxele, să reducă pensiile și să grăbească procesul de privatizare al întreprinderilor de stat, ceea ce este într-o poziție diametral opusă cu planurile din primul său termen. Asemenea obiective dovedesc un spirit mult mai pragmatic în noua sa viziune economică.

Noua sa concepție este caracterizată de către politologi ca fiind o politică de ”perseverență” mai degrabă decât una de ”rezistență”.

Syriza prin premierul său, caută un plan de eșalonare și nu negarea totală a datoriilor Greciei, care vor trebuii onorate.

S-a lansat și ideia după care Grecia ar fi vrut să se întoarcă la vechea ei monedă, drahma; dar un asemenea punct de vedere nu putea fi socotit ca fiind viabil întrucât ar fi existat toate şansele să i se prăbuşească întregul sistem bancar.

Ceea ce scăpase la un anumit moment dat din atenția multor economişti analişti era faptul că nu Grecia era punctul de risc cel mai grav, al întregii UE, ci Italia.

Ca membră a grupului celor şapte țări dezvoltate (G-7), avea un debit ce reprezenta circa 120% din valoarea totala a economiei sale naționale. Debitul Italiei ajunsese să fie mai mare decât debitele Spaniei, Portugaliei, Irlandei şi Greciei luate la un loc.

Bondurile Italiei ajunseseră să se tranzacționeze cu 4% mai mult decât cele ale Germaniei, ceea ce era cu totul neobişnuit şi nejustificat din punct de vedere economic.

Din acest punct de vedere Italia putea ajunge în fața unei noi recesiuni în ipoteza în care investitorii naționali și internaționali și-ar fi retras banii din băncile italiene.

Cu toate că la un anumit moment dat s-a lansat şi ideea creării unor „euro-bonduri" ca o soluție pentru viitorul Europei şi prin care Germania ar fi putut garanta datoriile Italiei, Spaniei, Greciei şi a altor țări din Comunitatea Europeană, ce încă se găseau într-o mare dificultate economică, unii economişti considerau că o asemenea idee era interesantă mai mult din punct de vedere teoretic, dar nu îşi putea găsi aplicabilitatea.

Primii care s-au opus unei asemenea idei a fost pe de o parte poporul german şi reprezentanții săi guvernamentali şi pe de altă parte reprezentanții justiției care considerau că un asemenea act era neconstituțional.

Față de întreaga situație economică și în urma lansării celor trei variante de scenarii economice, marea majoritate a economiștilor finanțiști și analiștii politologi au lansat o întrebare firească: *care va fi soluția optimă ce stă în fața viitorului Europei în general și al UE în mod special?*

În acelaș timp trebuie remarcat faptul că UE este încă o putere economică ce se manifestă printr-un comerț internațional dezvoltat (între țările membre și în afara Uniuniii cu multe alte țări).

Date statistice prezentate de către diverse organizații interrnaționale confirmă această situație.

Tabelul Nr.18

Comerțului UE în perioada 2014 și 2015

	Exports			Imports			Trade balance	
	2014	2015	2014–15 growth rate	2014	2015	2014–15 growth rate	2014	2015
	(billion EUR)		(%)	(billion EUR)		(%)	(billion EUR)	
EU-28 (*)	1 703.0	1 790.7	5.1	1 691.9	1 726.5	2.0	11.1	64.2
Belgium	355.5	359.6	1.1	342.2	338.8	-1.0	13.3	20.8
Bulgaria	22.0	23.2	5.1	26.1	26.4	1.1	-4.1	-3.2
Czech Republic	131.8	142.8	8.4	116.2	126.8	9.1	15.6	16.0
Denmark	83.5	85.9	2.9	74.8	77.0	2.9	8.7	8.9
Germany	1 125.0	1 198.3	6.5	908.6	946.5	4.2	216.5	251.9
Estonia	12.1	11.6	-3.8	13.8	13.1	-5.1	-1.7	-1.4
Ireland	91.8	110.5	20.4	60.7	66.5	9.6	31.1	43.9
Greece	27.2	25.8	-5.2	48.0	43.6	-9.1	-20.8	-17.8
Spain	244.3	255.4	4.6	270.2	281.3	4.1	-25.9	-25.9
France	436.9	456.0	4.4	509.3	515.9	1.3	-72.4	-59.9
Croatia	10.4	11.7	11.9	17.2	18.6	8.2	-6.7	-6.9
Italy	398.9	413.9	3.8	356.9	368.7	3.3	41.9	45.2
Cyprus	1.4	1.6	20.9	5.1	5.0	-1.4	-3.7	-3.4
Latvia	11.0	10.9	-0.8	13.3	12.9	-2.9	-2.3	-2.0
Lithuania	24.4	23.0	-5.7	25.9	25.4	-1.9	-1.5	-2.4
Luxembourg	14.5	15.6	7.4	20.1	20.9	3.9	-5.6	-5.3
Hungary	83.3	88.9	6.8	79.0	83.5	5.7	4.3	5.4
Malta	2.2	2.3	5.4	5.1	5.2	1.7	-2.9	-2.9
Netherlands	506.3	511.3	1.0	443.7	456.4	2.9	62.7	55.0
Austria	134.2	137.8	2.7	137.0	140.1	2.3	-2.8	-2.4
Poland	165.7	178.7	7.8	168.4	175.0	3.9	-2.7	3.7
Portugal	48.1	49.9	3.6	59.0	60.2	2.0	-10.9	-10.3
Romania	52.5	54.6	4.0	58.6	63.0	7.6	-6.1	-8.4
Slovenia	27.1	28.8	6.4	25.6	26.8	4.8	1.5	2.0
Slovakia	65.1	68.0	4.5	61.7	66.3	7.5	3.4	1.7
Finland	56.0	53.9	-3.7	57.8	54.3	-6.1	-1.8	-0.4
Sweden	123.9	126.3	2.0	122.1	124.5	1.9	1.8	1.9
United Kingdom	380.3	414.8	9.1	519.7	564.2	8.6	-139.5	-149.4
Iceland	3.8	4.3	12.1	4.0	4.6	14.4	-0.2	-0.4
Norway	107.5	:	:	67.2	:	:	40.3	:
Switzerland (*)	234.8	261.6	11.4	207.6	225.9	8.8	27.2	35.7

(*) External trade flows with extra EU-28.
(*) Including Liechtenstein.
Source: Eurostat (online data codes: ext_lt_intertrd, ext_lt_intercc and ext_lt_introle)

Cu toate că populația UE reprezintă doar 7% din populația mondială, schimburile sale comerciale cu celelalte părți ale lumii reprezintă aproximativ o cincime din importurile şi exporturile la nivel mondial.
Schimburile comerciale între țările UE reprezintă două treimi din totalul schimburilor comunitare, cu toate că nivelele variază de la o țară la alta. Piața unică a facilitat schimburile între statele membre astfel încât produsele, serviciile, capitalul şi persoanele au libertate de circulație dincolo de granițele naționale.
Tabelul de mai jos arată volumul schimburilor între țările UE în 2005 ca procentaj din exporturile lor totale. Luxemburg se situează pe primul loc, urmat de Slovacia şi Republica Cehă.

Informații recente prezentate de către FMI, confirmă că pe plan mondial ar exista circa 10 miliarde dolari în rezervele schimburilor internaționale şi care sunt sub controlul unor țări cum ar fi: China, Japonia, Brazilia şi Arabia Saudită.

După opina preşedintelui Chinei, țara lui ar putea să ofere cel puțin jumătate din fondurile pe care le deține (în rezerva sa de schimburi externe care se ridică la peste 3 miliarde dolari şi care ar avea toate șansele să continue să crească cu sute

de miliarde dolari anual), pentru a ajuta la redresarea situației economice europene, prin cumpărarea de bonduri.

În schimbul unui asemenea „ajutor", China solicită însă un mai mare acces pe piețele europene prin contracte şi pentru produsele fabricate în China.

Nimic nou sub soare!; atunci când se tranzacționează cu China trebuie ca partenerul ei să fie deosebit de atent întrucât ea urmăreşte să aibă garanții, să aibă multiple avantaje pe termen lung şi scurt şi îşi urmăreşte cu multă precauție interesele.

Este încă discutabilă realitatea privind stadiul actual și de viitor al evoluției Chinei, fiind vorba de o situație de criză ce se manifestă în orizontul economic al acestei țări.

După cum se știe în ultimii ani fenomenul crizei mondiale a ajuns să se manifeste şi asupra economiei chineze.

Efectele crizei mondiale se remarcă prin creșterea numărului de contracte de producție anulate şi tot odată se reduc piețele de desfacere pentru produsele fabricate care poartă marca: "*Made in China*".

Folosind o strategie economică aparte, China poate fi considerată ca fiind unul din marii posesori de valute străine de pe plan mondial.

De fapt China are un plan pe termen lung anvizajând economia mondială sub o nouă ordine economică în care ea deja s-a impus și deține de mulți ani un loc dominant.

În perioada propagandelor electorale pentru nominarea candidatului la funcția de Președinte al Statelor Unite (de exemplu în alegerilor ce vor avea loc în Noiembrie 2016), majoritatea candidațiilor din cadrul Partidului Republican și-au expus punctul de vedere privind preocuparea de (re)aducere a producției manufacturiere (care a fost trimisă peste granițe), înapoi în Statele Unite și asigurarea a milioane de noi locuri de muncă.

Cred că o asemenea tentativă este o problemă de timp pentru a se (re)aduce în SUA produsele care actualmente sunt fabricate în China sau în alte țări de pe glob în care forța de muncă este mult mai ieftină decât cea din Statele Unite.

Nu trebuie neglijată nici ideia după care necesitatea de (re)calificare a forței de muncă se datorește: extinderii fenomenului îmbătrânirii și a pensionării, sau în cazul persoanelor de vârstă mijlocie care ani de zile nu au mai lucrat în anumite domenii de activitate (ce fuseseră transferate în alte țări), și-au pierdut vechea calificare și au trebuit să se recalifice în alte domenii de activitate.

De asemeni trebuie amintit că multe din produsele fabricate peste granițe nu au fost și nu sunt dintre cele mai bune și apreciate de către populația americană sau de către întreprinderile ce trebuiau să integreze unele produse fabricate peste granițe și care nu întotdeauna corespundeau din punct de vedere calitativ și al specificațiilor tehnice.

De multe ori unele produse erau trimise înapoi spre refacere, altele erau acceptate așa cum se primiseră și li se efectuau unele modificări; la toate acestea se adaugau întârzierile produse de expedierea pe apă (care era mai ieftină în special pentru produsele grele și de mari dimensiuni) sau timpul pierdut cu expedierea și retrimiterea spre modificări și retrimiterea din nou a produselor reparate plus sumele de bani pierdute pentru întărzieri și expedieri.

Balanța neîncrederii față de situația economică generală ține seama şi de faptul că pe plan mondial sunt peste 44 milioane de şomeri ceea ce are o mulțime de implicații social, politice şi economice.

Creşterea ratei dobânzilor în cadrul pieței financiare a zonei euro de circa 5% (în primăvara anului 2010 - informație specifică numai pentru Grecia), a determinat o stare de alertă iar un an mai târziu (la sfârşitul verii 2011), a ajuns la 46% implicând țări ca: Irlanda, Portugalia, Spania, Italia şi Belgia.

Ulterior nimeni nu a mai fost speriat de această situație datorită faptului că datoriile Greciei se ridicaseră la 166%, ale Italiei la 121% şi ale Irlandei la 109% din volumul total al PNB-ului acestor țări.

După opinia specialiştilor din cadrul FMI, Italia avea nevoie de un nou împrumut echivalent cu ¼ din PNB, iar Spania şi Franța aveau nevoie de 1/5 din volumul PNB-ului lor.

Din toate cele prezentate se poate desprinde concluzia după care la un anumit moment dat, împrumutul de bani sau cumpărarea de bonduri europene ar putea avantaja administrația dela Beijing sau a altei țări cu o situație financiară deosebit de favorabilă putând deveni unul dintre cei mai mari posesori de stocuri europene, iar efectul unei asemenea situații nu cred că mai are nevoie de prea multe explicații.

Cred de asemeni că indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicțiile privind evoluția din punct de vedere economic al Europei în general și al UE în mod special sunt destul de nesigure. Euro ca atare și întreaga zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în fața unei noi crize economico-financiare.

Pe de altă parte chiar și ideea și modul actual de manifestare prin diviziunea Europei prin multitudinea unor probleme cu care se confruntă, nu poate însemna –așa cum se pretindea ca fiind sfârșitul Uniunii Europene. Europa se va putea menține ca unitate, dar pentru acest lucru trebuie să existe o comunitate de idei și manifestarea unor proiecte commune și nicidecum susținerea unor ambiții politice din partea anumitor țări.

De fapt după aprecierea unor autori, Uniunea Europeană în general și fiecare dintre membrii ei în mod special, îmbină într-un mod diferit unele dintre aspectele individualității specifice americane cu cea a colectivismul de tip asiatic.

Trebuie reținută opinia multor specialiști în analiza Europei, după care acest continent se manifestă într-un mod deosebit, prin experiența acumulată în miile de ani ai existenței, printr-o armonie a spiritului individual și al responsabilității colective.

Unele modificări mai importante în modul de organizare, legislativ și din alte puncte de vedere pot folosi aceste caracteristici contribuind într-un mod favorabil la condițiile specifice ce se vor aplica în diferitele țări membre ale Uniunii Europene, în momente diferite ale evoluției lor politice și economice.

Cred că unele dintre acțiunile și legile ce se vor aplica pe parcursul evoluției social-politice și bine înțeles economice, în Uniunea Europeană în ansamblu sau în diferitele țări membre, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci mai mult ca sigur că vor ajunge să fie determinate de diverși factori specifici de natură politică.

Chiar dacă în momentul de față există anumite voci care își exprimă neliniștea justificată (?) pentru viitorul existenței Uniunii Europene, cred că Europa se va putea menține ca un partener mondial pe care se va putea conta în viitor în funcție de factorii certi care se observă în prezent și de unii cu caracter mai greu de cunoscut și de urmărit, care vor putea apare și se vor manifesta într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Ceea ce cred că trebuie reținut ca fiind unul dintre factorii cheie în evoluția viitoare a Europei în mod special dar și a lumii în general, este factorul demografic. Cât de mult va influența acest factor evoluția viitoare este destul de greu de apreciat în momentul de față, el fiind corelat cu alți factori printre care unii deosebit de importanți cum ar fi: dezvoltarea progresului tehnologic și interesul unor puteri politice care vor decide asupra evoluției numerice a populației globului.

Un element important în aprecierea viitoarei evoluții a Europei este competitivitatea din domeniul cel mai modern al tehnologiei: domeniul limbajelor electronice și al comunicațiilor. Europa a fost și se menține ca un partener de primă clasă în domeniul tehnologiei *"fără fir".* Analiștii din domeniul tehnologiei consideră că integrarea acestui domeniu al tehnologiei și dezvoltarea lui la nivelul tuturor ramurilor economice vor propulsa productivitatea în economia Europei în următoarele decade într-o asemenea măsură încât va permite Europei să devină competitivă chiar și în raport cu Statele Unite. Cunoscând posibilitățile financiare disponibile în Statele Unite pentru cercetarea tehnologică în general și pentru cea "fără fir" în mod special, vom putea urmării într-un viitor nu prea îndepărtat rezultatele acestor cercetări.

Notă: Înțelegând rolul și importanța unei documentări cât mai complexe asupra situației Europei în general, a Uniunii Europene și a poziției României în aceste contexte, socotesc ca deosebit de utilă reamintirea unora dintre opiniile unor specialiști analiști naționali și internaționali care ar putea folosi conducătorilor diverselor activități din întreaga țară precum și celor care nu sunt cadre de conducere dar ar putea să-și aducă o contribuție prin noi idei care să-și găsească aplicabilitate în fiecare domeniu de activitate, într-un timp cât mai scurt posibil.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice

Au trecut peste 111 ani de când Halford John Makinder[116] și-a lansat în cadrul unui articol pe care la trimis spre analiză și publicare la Royal Geographical Society

[116] Sir Halford John Mackinder (1861-1947) –Profesor englez de Geografie, Director al Școlii Economice din Londra, recunoscut ca părinte al concepției de geopolitică și geostrategie.

(în 1904) referitor la geostrategia viitoare a Europei sub forma unei așa numitei: *Heartland Theory*

După expunerea punctelor sale de vedere și prezentarea unei hărți ca cea de mai jos în care este marcată așa numita zonă a *Pivotului istoric*[117] și a explicării importanței acestuia pentru viitorul Europei, H.J.Makinder în 1919 afirmase:

"Cine guvernează Europa de Est controlează mările acestuia,
cine controlează aceste mări – conduce aceast continent,
cine conduce această continent, conduce lumea. "

Întraga filozofie a Pivotului istoric devenise un suport al concepției fasciste în cel de al Doilea Război Mondial, de dominare a lumii iar mai recent a celor care prin oricare strategii politice și militare încearcă să cucerească zonele teritoriale prin care se pot stăpânii mările: Baltică și Marea Neagră, știind că în acest fel au toate șansele să stăpânească întreaga lume.

Nu numai accesul și controlul oricăror mișcări pe aceste mări constituie interesul pentru stăpânirea acestor mări, dar faptul că în prezent în această zonă, se pregătesc condițiile de asigurare energetică a Uniunii Europene în ansamblu și al țărilor membre ale UE în special.

Graficul 5

Dominarea lumii

[117] The Geographical Pivot of History", The Geographical Society, Vol. 23, No.4, April 1904, pg. 421-437

Sursa:en.wikipedia.org/wiki/The_Geographical_Pivot

În urmă cu circa 40 de ani se descoperise de către cercetătorii de la Institutul de Cercetări și Prospecțiuni Geologie, din București, existența unor mari resurse petrolifere în Marea Neagră și care au fost considerate ca strict secrete naționale ale României, de asemeni pe aici se consideră ca fiind posibil tranzitul conductelor de gaze și petrol din zona Mării Caspice și din Caucaz.

Din acest punct de vedere UE are toate drepturile de a domina această zonă și de a nu lăsa să fie preluată și controlată de alte forțe. Geostrategia UE îi va permite nu numai să asigure resursele energetice pentru membrii UE dar va putea asigura o stabilitate și o securitate a acestor resurse. Chiar dacă Federația Rusă care posedă în prezent controlul Crimeii își poate revendica anumite drepturi în dialogurile cu țările membre ale UE, se va putea împiedeca totala dependență a țărilor europene de resursele rusești și șantajul acesteia în favoarea asigurării unor elemente politice, precum și limitarea politicii Turciei care în baza convenției de la Montreux din 1936, deține controlul strâmtorilor Bosfor și Dardanele.

De fapt prin acest control, Turcia are posibilitatea supravegherii transportului maritim comercial și militar pe Marea Neagră. Acesta este motivul pentru care relațiile directe ale UE cu Turcia sunt cele de convingere a Turciei de a devenii membră a UE asigurându-i-se astfel protecție și apărarea prin forțele militare ale unora dintre țările UE și ale NATO (Turcia fiind membră a NATO).

Geostrategia UE se bazează pe o serie de proiecte care se găsesc pe agenda prioritară a UE și care se vor demara în următorii ani. Printre acestea se poate enumera proiectul *Nabucco*, care are toate șansele să fie demarat în 2017, proiectul *transportului de gaze lichefiate* (GNL), proiectul *AGRI* și a terminalelor ce se vor construi în porturile Mării Negre precum *și conducta paneuropeană de petrol Constanța-Triest*. Iată un subiect care își merită organizarea unei sesiuni științifice la care să fie invitați specialiști din întreaga lume și care să se concluzioneze cu stabilirea unor reguli generale pentru UE și pentru alte țări ce cooperează deja sau vor coopera în viitor cu UE.

7. UE prin prisma unor scenarii privind

asigurarea securității națiunilor membre

- Opinii pro și contra -

O știre din 26 Martie 2015, prezentată de Agenția de presă Reuters și de către televiziunea egipteană, a evidențiat decizia miniștrilor de externe ai țărilor arabe care au convenit în aceeași zi, la Conferința ce a avut loc la Cairo, emiterea unui proiect de rezoluție referitor la *formarea unei forțe militare arabe.*
Principala atribuție a unei asemenea forțe militare ar fi intervenția rapidă în ipoteza unei amenințări la adresa națiunilor arabe.
Hotărârea miniștrilor de externe al țărilor arabe a fost adresată Ligii Arabe care urma să-și coordoneze acțiunile privind acest important plan cu șefii statelor majore ale armatelor arabe, cel mai târziu până la sfârșitul lunii Aprielie 2015.
Decizia miniștrilor de externe s-a datorat acțiunii Arabiei Saudite care a trimis avioane de luptă care au lovit pozițiile rebelilor șiiți din Yemen. După opinia analiștilor din cadrul Agenției de știri Reuters acesta ar fi "un joc major al celor mai mari exportatori de petrol din lume pentru a testa influența Iranului" în zona sa de influență, fără sprijinul militar al Washingtonului.

Principala întrebare legată de această problemă este:
*Acțiunea **țărilor** arabe ar putea fi un model **și** pentru ap**ă**rarea securit**ăț**ii UE ?*
La această întrebare au apărut o mulțime de puncte de vedere
exprimate prin diverse:

- Opinii pro **și** contra -

Într-un interviu acordat la 8 martie 2015 de către Jean-Claude Juncker[118] acesta afirmase:

"... UE are nevoie de o armată proprie care să facă față oricăror acțiuni militare din partea Rusiei."

Ceea ce este deosebit de important în condițiile actuale este dovada după care încă nu există un punct de vedere solidar între țările membre ale UE ci din contra se manifestă diferențe de opinii în funcție de anumite interese "naționale" și a unei așa numite strategii politice în cadrul UE.

[118] Jean-Claude Juncker (n. 1954) Președintele Comisiei Europene, fost Prim Ministru al Luxemburg-ului.

Unele dintre reacțiile țărilor membre ale UE ar putea fi considerate ca semne ale unei instabilități ale acestei uniuni, ceea ce este urmărită și considerată ca fiind deosebit de avantajoasă oricăror acte agresive din partea unor țări sau organizații extremiste ce acționează din interiorul sau din exteriorul UE.

În timp ce Germania și Franța au sprijinit ideea lui J-C. Junker, alte țări cum ar fi Polonia, România, Republica Cehă și Slovacia consideră că numai NATO ar trebui să fie și să rămână singurul garant al securității continentului european.

Un purtător de cuvânt al guvernului Cameron a declarat:

"Poziția noastră este foarte clară; apărarea nu este o responsabilitate a UE și nu există nici o perspectivă de a se schimba această poziție și nici o perspectivă a creării unei armate europene."

În Germania, în opoziție cu acest punct de vedere prin acordul de coaliție german (din 2013), se prevede:

"Ne străduim pentru o rețea de forțe europene, care ar putea evolua într-o armată europeană parlamentar controlată."

Cancelarul Angela Merkel și Frank-Walter Steinmeier[119], sunt în favoarea unui asemenea instrument militar european, și consideră că o asemenea propunere ar putea fi realizată ”pe termen lung”, și ar trebui să fie discutată la nivelul întregii UE.

Angela Merkel aprecia ca pe un element pozitiv existența unei ”cooperări militare în Europa", iar prin afirmația purtătoarei de cuvânt a guvernului german, Christiane Wirtz, a rezultat punctul de vedere după care:

"provocările concentrate" în politica europeană de securitate, ar necesita un răspuns comun”.

[119] Frank-Walter Steinmeier (n. 1956), Ministrul de externe al Germaniei

De asemenea un punct de vedere similar la avut și Frank-Walter Steinmeier care într-un discurs ținut la Berlin a afirmat:

> " *... noile riscuri și amenințări" la adresa păcii europene necesită o "adaptare rapidă" a strategiei de securitate. Obiectivul pe termen lung al unei armate europene este o chestiune politică majoră ce a făcut parte din preocupările guvernului german de mai mulți ani*".

Oficialii guvernamentali de la Berlin au comunicat că nu se așteaptă nici o punere în aplicare într-un viitor relativ scurt a unui asemenea plan, cu atât mai mult cu cât: "*un asemenea plan nu poate fi forțat în aplicarea sa".*

Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării preluând opinia Cancelarului Angela Merkel și a lui Frank-Walter Steinmeier, a numit acest plan un "*obiectiv pe termen lung*".

Ministrul Apărării Germaniei (din 2013-n.n.), Doamna Ursula Gertrud von der Leyen[120] (membră a partidului Uniunea Democrat Creștină) a considerat propunerea Președintelui Comisiei Europe ca fiind o propunere salutară.

Opinia după care până în prezent nu există un numitor comun al ideilor de asigurare a securității UE, este confirmată și de faptul prin care chiar și în interiorul aceleași țări, (bazată pe principiile democrației – n.n.), există opinii divergente.

Omid Nouripour[121] - parlamentar și membru al Partidului Verde (ecologic) din Germania, susține ideia după care:

"în principiu", propunerea Juncker, poate fi considerată ca fiind o "idee excelentă", dar a afirmat:

> *" O astfel de deznaționalizare a forțelor armate ar fi, cea mai mare contribuție la o politică de pace în lume. Dar o armată comună nu ar putea exista atâta timp cât nu există o politică externă comună reală".*

[120] Ursula Gertrud von der Leyen (n.1958), politiciană germană. Ministru al apărării
[121] Omid Nouripour (n.1975), parlamentar german de origine iraniană,

În general asemenea critici la adresa politicii Germaniei și a UE se fac auzite prin vocile partidelor de stânga care susține că:

”în loc de o politică europeană de armament și crearea unei armate europene, Europa are nevoie de o politică externă pașnică și de dezarmare."

Din păcate, o asemenea viziune cu caracter pacifist, ori nu permite înțelegerea adevăratul pericol pe care îl reprezintă Rusia în momentul de față și unele dintre țările din Orientul Mijlociu care întrețin relații cu Federația Rusă și care manifestă tot felul de tendințe beligerante la adresa țărilor occidentale, sau într-o formă mai mult sau mai puțin evidentă, fac jocul Administrației de la Kremlin.

Mai recent Germania a început să se preocupe de luarea unor măsuri preventive în caz de război.

Conform unei informații oficiale din ultima parte a lunii august 2016, apărută numai la câteva zile după ce s-a solicitat populației să-și pregătească provizii pentru 10 zile, pentru a fi în siguranță în cazul unei situații extreme speciale, guvernul de la Berlin au anunțat introducere a încă a unei măsuri de importanță capitală: serviciul militar obligatoriu.

Germania se preocupă de aplicarea unei asemenea legi privind schimbarea poziției și introducerea unei noi strategii în privința serviciului militar.

Asemenea informații au fost date pentru a pregăti poporul și pentru a preîntâmpina orice posibile amenințări de securitate și au fost prezentate de către agenția de știri germană DPA, care a avut acces la o copie confidențială a proiectului guvernului german.

Documentul ca atare dovedește că Germania este preocupată de noile strategii de securitate, în urma recentelor atacuri teroriste, precum și a tensiunilor apărute ca urmare a anexării Crimeii de către Rusia în 2014. De asemenea planurile Administrației Merkel sunt destinate în parte pentru pregătirea țării alături de posibilitatea acțiunilor comune cu trupele NATO în vederea apărării granițelor sale.

Propunerea, care a fost prezentată în Bundestag, dovedește că Administrația de la Berlin încearcă să ducă mai departe un nou concept de apărare civilă, intitulat *"Susținerea forțelor armate",* prin introducerea unor măsuri obligatorii prin care

se așteaptă "*sprijinul civil pentru armată*" în ipoteza în care Germania ar trebui să-și protejeze frontierele externe și lupta împotriva unor acțiuni extremiste.

Documentul urmează să fie dezbătut și să primească votul Bundestagului într-un timp scurt, (până la sfârșitul lunii august 2016-n.n).

În secțiunea privitoare la forțele armate, documentul menționează:

> *"livrarea sigură și rapidă a mesajelor de o importanță specială pentru armata germană (cum ar fi de exemplu decizia privind reintroducerea serviciului militar), aceasta va fi pusă în practică în conformitate cu prevederile legii privind securitatea tuturor mijloacelor de telecomunicați".*

De asemeni documentul prevede instrucțiuni referitoare la stabilirea și efectuarea facilităților de cazare care vor fi necesare ca urmare a reintroducerii serviciului militar obligatoriu, prevăzându-se că "va deveni necesar ca civilii să sprijine armata în organizarea și îndeplinirea nevoilor de infrastructură", ceea ce însemna ca firmele civile să ia parte la construirea în cel mai scurt timp posibil de cazărmi.

În același timp trebuie reținut că obligația serviciului militar este încă prevăzută în Constituția Germaniei, ceea ce înseamnă că pentru o reintroducere a acestui deziderat al guvernului, este necesară doar o schimbare a legii care urmează să fie și ea votată în Bundestag.

Un asemenea document este adoptat pentru prima oară de la încheierea Războiului Rece și stabilește modurile în care civilii sunt obligați să ajute forțele armate în situații "speciale".

În ceea ce privește telecomunicațiile, documentul menționează: dacă la o firmă din domeniu se produce un atac cibernetic, "vor fi luate măsurile adecvate care ar putea înlocui comunicațiile electronice". Tot în acest document se menționează că civilii vor trebuii să-i ajute pe militari prin asigurarea combustibilului, să le furnizeze autovehicule dacă au nevoie de acestea și să se abțină de la folosirea drumurilor pe care au loc transporturi militare.

Un asemnea plan a fost suspendat în urmă cu cinci ani (în 2011), după 55 de ani, deoarece guvernul considera că asemenea acțiuni nu erau de actualitate (pentru timnpul respectiv-n.n.).

De asemenea, planul guvernului german ia în considerare infrastructura și posibilitățile de cazare care vor fi necesare inclusiv construirea cât mai rapidă de bărăci.

Ca urmare a unei serii de atacuri în Germania, ce au avut loc la sfârșitul lunii iulie, Ministrul de Interne bavarez, Joachim Herrmann, a declarat *că țara ar trebui să ia în considerare, de asemenea, desfășurarea armatei, sau Bundeswehr, pe întregul teritoriu al Germaniei.*

Pentru a nu creia o stare de panică în rândul populației germane și a unora dintre țările din UE precum și a celor care sunt membre ale NATO, Doamna Ursula Gertrud von der Leyen, Ministrul german al Apărării, a declarat că în ciuda creșterii tensiunilor în estul Europei și a conflictului cu gruparea teroristă Statul Islamic ea nu crede că ar exista motive pentru reintroducerea serviciului militar obligatoriu.

Așa după cum s-a întâmplat și cu propunerea privind constituirea unei armate a UE, și de această dată au existat unele opinii contra propunerii guvernului. Reprezentantul parlamentar însărcinat cu armata germană, Hans-Peter Bartels, a declarat cotidianului regional "Neue Osnabrücker Zeitung", că dezbaterea privind obligativitatea serviciului militar are mai mult un caracter ipotetic și nu trebuie să facă parte din agenda actuală a Guvernului german.

"Recrutarea obligatorie ar trebuii luată în considerare numai în cazul în care ar exista o gravă situație de pericol, de lungă durată, cum a fost în cazul Războiului Rece".

Ce este interesant de reținut este politica de care dă dovadă administrația Dnei Merkel care după ce a creat o enormă dezordine în Europa prin lansarea invitației tuturor migranților de a veni în Germania (sau în alte țări europene, în special cele din cadrul UE), unde li se vor oferi tot ceeace își doresc, își dă seama că efectele unei asemenea migrații nu este în avantajul Germaniei și a creat nenumărate probleme social-economice și politice internaționale.

Mai recent Administrația Merkel lansează o nouă acțiune aceea de creere a unei armate germane prin legea obligativității serviciului militar.

Era de așteptat ca Germania după ce și-a consolidat poziția economică și a devenit o putere în Europa să se preocupe să-și refacă și să-și consolideze o armată proprie. Această situație este ca urmare a faptului că după ce imediat după ce de al Doilea Război Mondial i se interzise să aibă o armată proprei, considerându-se de către aliați că ar avea dreptul numai la o poliție care să protejeze populația împotriva unor acte antisociale, încet, dar sigur, cu sprijinul aliaților și în special al Statelor Unite și pentru a contracara existența unei armate create sub subordinea Uniunii Sovietice în RDG, Germania Federală și-a creat o armată al cărui rol era numai acela de apărare a teritoriului RFG.

La 10 ani după terminarea războiului (în 1955), guvernul federal german cu aprobarea forțelor occidentale aliate a emis o lege care se referea la puterea militară a Germaniei Federale și în care se preciza:

(1) Federația Germană instituie forțele armate în scopul apărării. Puterea lor numerică și structura organizatorică generală trebuie să fie prezentată în bugetul RFG.

(2) În afară de apărare, Forțele Armate pot fi utilizate numai în măsura permisă în mod expres de prezenta lege de bază.

(3) În timpul unei stări de apărare sau a unei stări de tensiune, forțele armate ale RFG trebuie să aibă puterea de a proteja proprietatea civilă și de a efectua funcțiile de control ale traficului [...] Forțele armate pot fi, de asemenea, autorizate să sprijine măsurile de poliție pentru protecția bunurilor civile [...].

(4) Pentru a evita un pericol iminent pentru existența sau ordinea de bază democratică liberă a Federației Germane sau a unuia dintre statele membre ale Federației, guvernul federal [...] poate angaja forțele armate pentru a sprijini poliția și Poliția de Frontieră federală în protejarea bunurilor civile și în combaterea unor armate insurgente organizate. [...].

Pentru a împiedeca existența unei forțe armate care ar fi putut deveni un "stat în stat" [ca fosta Reichswehr-(Armata imperială- n.t.)], și cu riscul manifestării împotriva democrației, au fost create trei "nivele" militare:

- *Armata Parlamentară*: care se referă la armata germană care în timp de pace va fi sub controlul Ministerului Apărării, iar guvernul german are obligația de a cere aprobarea Bundestag-ului (Parlamentului), pentru aprobarea unor acțiuni importante ale armatei.
- *Cetățenii în uniforme* care înseamnă că soldații fac parte din societatea civilă dar primesc anumite instrucții privind comenzile și diversele aspecte ale educației civice. Acest principiu garantează soldaților în general aceleași drepturi ca toți ceilalți cetățeni în timp ce servesc în armată.
- Recruții care reprezintă pe cei pentru care serviciul militar este obligatoriu (toți cetățenii de sex masculin).

Numărul de luni în care recruți au servit în armată a variat în timp. Între 1957 și 1962, recruții au trebuit să servească douăsprezece luni, care a fost apoi ridicat la optsprezece luni, până la 1972. După 1972, durata de serviciu a scăzut treptat până la o perioadă de șase luni.

În urma atacurilor teroriste ce au avut loc în Statele Unite și a declanșării acțiunii militare denumită *Enduring Freedom*, Germania a participat la coaliția internațională cu aproximativ 2.250 de militari. Forțele germane au contribuit la International Security Assistance Force (ISAF)[122], și cu o echipă de Reconstrucție. Forțele militare germane au fost detașate în partea de nord (considerată ca fiind mai sigură –n.n.), împreună cu alte țări europene mai mari (cu excepția Marei Britanii, Estonia, Țările de Jos și Norvegia).

Franța: Administrația de la Paris referindu-se la situația unei armate a UE, susține că o asemenea *Armată a UE* "deja există".

Comentând propunerea lui Juncker referitoare la crearea unei armate europene, Primul ministrul francez Manuel Valls, a spus că o astfel de armată "deja există", și a menționat operațiunile Franței în Mali și în Sahel, și a făcut tot odată apel la restul țărilor din UE de a "împărtăși cheltuielile legate de asemenea acțiuni la care Franța "a dus tot greul".

Harlem Désir - Secretarul de stat pentru Afaceri Europene, a declarat:

"Franța a fost și continuă să fie foarte dornică de a pune în aplicare o politică europeană reală, comună de apărare.

"Sperăm, a spus Harlem Désir, că o asemenea propunere să facă progrese și să fie în concordanță cu politica europeană de apărare, care este în momentul de față indispensabilă în lumina provocărilor de pace și securitate cu care se confruntă Europa și pentru care trebuie să găsim un răspuns comun".

În continuare Harlem Désir a afirmat:

" Franța va face tot ce va putea în rezolvarea unor probleme cum ar fi capacitatea

[122] ISAF-- misiune de securitate condusă de NATO în Afganistan, înființat de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, în decembrie 2001 prin Rezoluția 1386, așa cum este prevăzut de Acordul de la Bonn. Scopul său principal era instruirea forțelor afgane de securitate națională (ANSF) și să sprijine Afganistanul în reconstruirea instituțiilor guvernamentale ; de asemeni a fost, implicată în 2001-în războiul cu insurgența talibanilor.

de luptă, operațiunile externe și de finanțare, precum și în dezvoltarea industriei europene de apărare".

Referitor la acest punct de vedere merită menționat că Franța este în favoarea fuziunii între producătorii de vehicule blindate franceze și germane (NEXTER și KMW –n.n).
În același timp, din surse oficiale rezultă faptul după care:

> "... producția militară a început, de asemenea, prin dezvoltarea de dronuri de supraveghere a întregului teritoriu al Europei în baza unei decizii a Consiliului European din decembrie 2013. "

În Italia, administrația guvernamentală s-a referit în ultima vreme la folosirea Tratatului de la Lisabona.
Într-un interviu pe care l-a dat Gianni Bonvicini - Vice președintele Istitutului de studii pentru Afaceri Internaționale, afirma:

"...dacă țările UE doresc să se îndrepte spre crearea unei armate europene, pot face apel la Tratatul de la Lisabona, care include posibilitatea de a crea o cooperare în acest domeniu al apărării. NATO nu a fost și nu este un obstacol în ipoteza în care statele membre ale UE doresc să dezvolte cooperarea în domeniul apărării".

Cu toate că în 1998, la summit-ului de la St. Malo (Franța), Marea Britanie și Franța au convenit să intensifice cooperarea între forțele lor militare, stabilind o

nouă eră a acestor relații, în prezent evenimentele s-au modificat iar Marea Britanie nu mai dorește să mai participe la un asemenea proiect.[123]

În Spania, Ministerul Apărării consideră că o asemenea propunere privind o armată comună a UE:

"*...este logică și este în spiritul ideii întregului guvern spaniol".*

Acest lucru a fost declarat de către Ministrul Afacerilor Externe, José Manuel García-Margallo, într-o ședință, care a avut loc la 12 martie 2015, cu secretarul general al NATO - Jens Stoltenberg.
Ambii și-au exprimat acordul cu privire la crearea în viitor a armatei europene, ca o unitate "complementară" a NATO, în scopul de a evita unele decizii cu caracter de suprapunere care ar putea da loc la diverse neclarități și denaturări.
García-Margallo a reamintit că obiectivul unui asemenea plan a fost inclus în Tratatul de la Lisabona, precum și în strategia de acțiune a Guvernului spaniol.

În unele dintre fostele țări din spatele cortinei de fier au loc de asemeni diverse controverse privind crearea "armatei europene".

În Republica Cehă, populația este pentru crearea unei asemenea armate dar nu chiar în momentul de față ci într-un viitor.
Cât de departe sau de aproape este acest viitor nu are încă niște dimensiuni clare.
Martin Stropnický - Ministrul Apărării, într-un interviu pe care la dat recent a spus:

"... nu sunt surprins de o asemenea idee despre care se discută de mult; singura noutate este legată de crearea unei asemenea armate în contextul modului de manifestare al Federației Ruse față de Europa și ca atare consider

[123] Vezi și articolul semnat de Andreea Popescu – Lisabona pune bazele unei armate a Uniunii? în: Revista:"Continuitate și schimbare în guvernanța europeană", citat în bibliografie

că în prezent NATO – ca un instrument principal, poate face față în condițiuni deosebit de bune în apărarea întregii Europe în ipoteza unei agresiuni externe".

Ca atare ideea creării unei asemenea armate comune este incertă și această incertitudine își găsește suportul în primul rând în rândurile politicienilor.
Unul dintre senatorii cehi (Ivan Gabal[124]) afirma:

"... sunt deosebit de sceptic referitor la această idee și aș fi foarte neliniștit gândindu-mă la transferul unor asemenea competențe de la nivelul statelor membre la nivelul UE" .

În Slovacia, ideea unei armate proprii a UE nu are un suport larg din partea populației și este considerată ca fiind un plan prematur.
O purtătoare de cuvânt al Ministerului Slovac al Apărării - Martina Balleková, afirma:

"Din moment ce încă nu știm detaliile acestei propuneri, cred că ar fi prematur să răspundem la o asemenea propunere". Vom urmări și vom decide după ce se va discuta această propunere în Consiliul UE, (care a avut loc în Iunie 2015-n.n.); până atunci credem că NATO va putea asigura apărarea Slovaciei".

Polonia, nu crede și nici nu dorește crearea unei armate europene, a afirmat un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării. Polonia, cu toate că este mai aproape din punct de vedere geografic de Federația Rusă și a avut multiple experiențe negative cu această țară consideră că nu este momentul nici al creării unei asemenea armate și nici instalarea unor structuri militare pe teritoriul țări.
General Stanisław Koziej, șeful Biroului Securității Naționale, afirma:

[124] Ivan Gabal (n.1951) politician ceh, doctor în sociologie.

”...potențial crearea armatei europene, este
o idee virtuală, dar nerealistă în situația politică actuală ".

Afirmația generalului Koziej se bazează pe ideia după care o armată comună ar avea nevoie de o supraveghere politică; și o astfel de supraveghere ar putea fi asigurată numai de

” ... o *Europă federală unită, o formă de manifestare*
a "Statelor Unite ale Europei".

Prin urmare, a afirmat Koziej, crearea unei astfel de entități nu ar fi posibil în stadiul actual al integrării europene; și a continuat spunând:

"Nu există nici un stat care ar renunța la controlul asupra serviciilor sale: armată sau de informații ”.
Prin urmare, *”...în timp ce din punct de vedere intelectual, crearea unei astfel de armate este o idee atractivă, orice discuție despre o astfel de armată europeană, are mai mult un caracter pur teoretic în acest moment ",*

Generalul Stanisław Koziej consideră că Polonia este în favoarea creșterii capacităților de securitate europene în cadrul NATO, precum și în mod individual al țărilor membre ale UE și la nivel regional între diferitele state membre, ca atare ar apare necesitatea unui număr mai mare de exerciții militare comune, cu scopul de "*a oferii o experiență și un cadru pentru a realiza obiectivele comune*".

În România, ca și în alte țări ideea unei armate comune a Uniunii Europene a determinat dezbateri ale unor persone cu funcții de răspundere și cu diverse puncte de vedere.
O serie de profesori universitari printre care și profesorul Valentin Naumescu de la Universitatea Babeș-Bolyai, afirma:

”... ideea lui Juncker este cel puțin în momentul de față ineficientă și pe această cale s-ar crea o multitudine de noi probleme deosebit de complexe.”

De asemeni Dna. Luciana Ghica - Directoare a Centrului pentru studii de Cooperare și Dezvoltare Internațională (Departamentul de Științe Politice și Relații Internaționale și Studii de Securitate) din cadrul Universității București, afirma:

"...prin crearea unei asemenea armate comune
s-ar ajunge la "deschiderea unei cuti a Pandorei"

În comparație cu multiplele voci din Europa și din România care sunt împotriva creării în momentul de față a unei armate independente a UE, la București la începutul lunii Aprilie 2015, a avut loc o întâlnire între reprezentanții unora dintre forțele militare ale NATO și ai Statului Major al armatei române, în vederea stabilirii unor eforturi comune, combinate cu îmbunătățirea capacităților militare și de asigurare a unor operațiuni militare comune cu aliații NATO.

În plus în ultimele 12 luni nici un alt membru al NATO nu a ridicat cheltuielile de apărare la fel de mult ca România: de la 1,36% din PNB cât au fost în 2014 la 1,7% din PNB în 2015 și cu perspectivă de creștere până la 2% în 2017.

La începutul anului 2015, președintele Klaus Iohannis a semnat un acord care prevede:

menținerea cheltuielilor militare stabilite pentru 2017 la același nivel pentru următorii zece ani,

să ridice și mai mult nivelul cheltuielilor militare dacă resursele o permit, și

să dezvolte proiecte de cooperare care implică companii străine.

Un asemnea plan este direct corelat cu riscul unor acțiuni din partea Federației Ruse ce s-ar putea să acționeze în apele teritoriale ale Mării Negre și în vederea unor planuri referitoare la Republica Moldova.

Multitudinea unor dovezi istorice[125] ce nu pot fi tăgâduite confirmă că Principatul Moldovei, Principatul Țării Românești și Principatul Transilvaniei au fost și sunt nucleul națiunii române, cu toate că în repetate rânduri Rusia a ocupat, a împărțit și pur și simplu a subjugat, asuprit și a încercat să "curețe" din punct de vedere etnic populația română din Moldova. (Pentru cei interesați sugerez consultarea Anexei 10 referitoare la Anexarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord). Sursa: Prelucrat de autor după informația din: http://www.euroactiv, Nr. 313221

[125] Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Basarabia

Opinia unor specialişti în domeniul prognozelor geopolitice
pe termen lung din cadul unei instituţii americane

STRATFOR[126]

Chiar dacă Stratfor nu oferă o documentație statistică și faptică ca bază a unora dintre opiniile specialiștilor privind viitoarea etapă a dezvoltării Europei în decada 2015-2025, cunoscând și urmărind diversele evenimente se poate acorda, sub un anumit beneficiu de inventar, încrederea în prognozele afirmate.

Astfel fiind, prezentăm aceste afirmații socotindu-le ca demne de luat în considerație și tot odată ca deschizătoare de noi opinii pentru cadrele de specialitate care au și puteri de decizie din țările membre ale UE.

Diversitatea sistemelor si actuala evoluție a demografiei, care se manifestă în Europa va pune instituțiile coordonatoare ale Uniunii Europene sub o severă presiune. Specialiștii prognoziști din Europa și de pe plan mondial consideră că instituțiile UE vor supraviețui, dar nu există certitudinea că ele își vor desfășura în continuare activitatea într-un mod eficient.

Tendința principală politică se dovedește a fi departe de soluțiile multinaționale și cu o orientare mai puternică spre un naționalism mai accentuat condus de forțe economice, sociale și culturale divergente.

Elitele care au artizanat Uniunea Europeană se vor afla sub o presiune tot mai mare din partea maselor largi ale populațiilor din diversele țări membre ale Uniunii.

Europa în general și Uniunea Europeană în mod special vor fi definite prin tensiunile existente între interesele economice și stabilitatea culturală.

În consecință, relațiile inter-europene vor fi din ce în ce mai imprevizibile și instabile.

STRATFOR estimează că Uniunea Europeană nu va reveni la unitatea anterioară, iar dacă supraviețuiește va funcționa în deceniul următor într-un mod mai limitat și fragmentat.

Specialiștii de la Stratfor consideră că nu se așteptă ca zona de liber schimb să continue să funcționeze fără a crește protecționismul. De asemeni se așteaptă

[126] Stratfor - firmă de informații geopolitice, create în 1996; oferă analize strategice și prognoze pentru clienți din întreaga lume. Prin plasarea evenimentelor globale într-un cadru geopolitic, ajută la anticiparea oportunităților și înțelegerea mai bună a evoluției diverselor fenomene și evenimente internaționale. Sediul: Austin, Texas

ca Germania să sufere în următorii zece ani din cauza manifestării unor inversări economice grave. În acelaș timp se remarcă evoluția Poloniei printr-o creștere regională.

În următoarea decadă, Uniunea Europeană nu va fi în măsură să rezolve una din problemele sale fundamentale, care nu este zona euro, ci zona de liber schimb.

Germania este centrul de greutate al Uniunii Europene. În prezent ea exportă mai mult de 50% din PIB, din care circa ½ ajunge în alte țări ale UE.

Germania și-a creat o capacitate de producție care depășește cu mult capacitatea sa de a consum, chiar și în condițiile în care au fost stimulate în principal elementele economiei interne. Pentru a menține ritmul unei creșteri economice, ocuparea forței de muncă și tot odată stabilitatea socială, este necesară o creștere a exporturilor. Modelul celei de a patra puteri economice din lume se bazează pe creșterea exporturilor care este destul de vulnerabilă fiind determinată de o multitudine de factori interni și internaționali referitori la creerea unei bunăstări a populațiilor din diverse țări.

În vederea aplicării cu succes a acestei politici, structurile Uniunii Europene, inclusiv stabilirea valorii monedei euro precum și unele regulamente europene au fost concepute tocmai pentru a facilita această dependență economică de exporturi.

O asemenea situație a determinat apariția unei reale discrepanțe care a fost de fapt gândită încă de la începutul creerii politicii Uniunii Europene, dar a ajuns în momentul de față la un punct extrem de dificil întrucât ceea ce se poate considera că ar constituii anumite beneficii pentru o parte a Europei dăunează altei părți a acestei uniuni. Și după opinia futurologilor acest proces va continua și în viitor.

Uniunea Europeană s-ar putea să supraviețuiască dat numai într-un anumit sens, în care relațiile economice, politice și militare europene vor fi reglementate în primul rând de relațiile bilaterale sau multilaterale; asemenea relații se întrevede că vor fi destul de limitate, vor fi de proporții destul de reduse, în domeniul de aplicare și nu vor avea un caracter obligatoriu. Anumite state s-ar putea să se mențină ca membri într-o Uniune Europeană extrem de modificată, care de fapt nu va fi cea care va defini Europa.

Ceea ce s-ar putea să definească Europa în deceniul următor s-ar putea să se bazeze pe revenirea la manifestarea statelor-națiuni după principiile vehicul sistem politico-administrativ al continentului. Futurologii consideră că numărul de state-națiune va crește probabil ca urmare a diverselor mișcări secesioniste (sau

dizolvarea statelor în părți constitutive), care vor permite creșterea puterii lor. Acest lucru va fi observat mai ales în următorii câțiva ani, pe măsură ce presiunile economice și politice se vor intensifică pe fondul diverselor aspecte ale crizei actuale ce se manifestă în Europa.

Pentru Germania, următoarea decadă, este hotărătoare încât se va remarca un început al declinului ei ecoomic la care se va adauga manifestarea unei crize sociale și politice.

Chiar dacă Cancelara Angela Merkel va intenționa să-și păstreze poziția politică actuală cel puțin pentru încă un mandat, s-ar putea să nu aibă acest succes și treptat Germania își va reduce actuala influență pe care o are față de restul țărilor din UE.

Germania va începe un declin economic extins, care va duce la o criză socială și politică internă și care va reduce influența Germaniei în Europa în următorii 10 ani.

Acestă luptă pentru menținerea puterii politice va fi influențată și de ideia referitoare la migrația forței de muncă din diferite țări ale lumii și pe care Germania a scăpat-o de sub control.

Această politică de aducere a forței de muncă ieftină din diverse colțuri ale lumii nu a fost o treabă făcută "nemțește" ci în grabă și la întâmplare și pentru acest fapt va există un preț de plătitn (n.n.).

Un alt actor pe scena lumii Europene, Polonia, se va manifesta într-o formă prosperă din punctul de vedere economic și politic; ea și-a menținut una dintre cele mai impresionante profile de creștere în comparație cu Germaniei și Austria. In plus, desi și populatia sa dă semne de scădere numerică, acest fenomen este mult mai redus decât în alte țări europene și în special în comparație cu Germania în care acest fenomen a fost și continuă să fie îngrijorător pentru situația economică a acestei țări.

Polonia își va manifesta chiar din prima perioadă a noii decade, un rol de leader în special în relația față de Federația Rusă. Avînd o profundă sincrasie față de politica rusă acest lucru îi va asigura un sprijin puternic din partea multor țări europene și din afara Europei, care cunosc și au simțit zeci de ani efectele negative ale politicii rusești.

S-ar putea ca pe aceste considerente cu sprijinul militar al NATO și al celorlalte țări europene și în combinație cu efectele situației precare ale economiei rusești, chiar unele republici ce au aparținut în trecut de sistemul comunist rusesc și care

încă nu s-au eliberat de sub dominația rusă, vor începe să-și revendice independența.

Din aceleași considerente chiar și Ucraina care în 2016 se găsea încă în pericolul unui conflict armat cu Fedrația Rusă s-ar putea să-și asigure o pace fără condiții din partea Federației Ruse.

Polonia va beneficia de pe urma unui sprijin strategic al Statelor Unite iar vechea doleanță de consolidare a unei puteri militare printr-o bază de misăluri a SUA pe teritoriul Poloniei, s-ar putea să vină în sprijinul Poloniei și prin ea în sprijinul întregii Europe.

(Sursa: Prelucrat de autor după informații Stratfor în: /http://www.stratfor.com/forecast/ Decade Forecast: 2015-2025, Febr.20, 2015)

7.1. Europa de mâine – Opinia unui istoric Neagu Djuvara[127]

Europa de mâine va aparține arabilor şi țiganilor" spune istoricul Neagu Djuvara. Geografic, bătrânul continent se transformă în „Euro-Indo-Arabia de mâine", datorită deschiderii largi a porților Europei pentru flămânzii din Asia şi Africa. Urmaşii noştri vor supraviețui în rezervații. Adio Europa creştină, civilizată şi prosperă de astăzi...

Scenariul de mai sus este cât se poate de plauzibil pe fondul îmbătrânirii demografice a Europei şi întineririi populațiilor africane şi asiatice.

Odinioară, geografia, în speță clima-îi oprea pe arabi să-şi încerce norocul într-o Europă neprimitoare, prea rece pentru locuitorii de la tropice. Iată o descriere a „țărilor reci" europene, locuite de slavi şi de popoarele germanice: „Soarele neavând asupra acestor regiuni decât o putere slabă din cauza îndepărtării lui, frigul şi umiditatea domină, zăpezile şi gheţurile dispărând rareori. Umorile corpului au puțină căldură; oamenii au statura înaltă, un caracter sălbatic, obiceiuri primitive, inteligență stupidă, vorba greoaie; ei au tenul extraordinar de alb, de nuanță albăstrie; au pielea fină şi carnea îndesată; au ochii albaştri, în armonie cu nuanțele tenului lor, iar părul unduitor şi roşcat din cauza vaporilor umezi. Credințele lor religioase sunt slabe, din cauza naturii frigului şi a lipsei căldurii". (André Miguel, La Géographie humaine du monde musulman jusqu'au du XIe siècle, vol II, Paris-Haga, 1975).

[127] Neagu Djuvara (n.1916)- Vezi informații biografice în internet

Conform altei descrieri, Scoția era pustie, fără locuințe, fără oraşe şi sate; în Anglia domnea o iarnă continuă, iar Norvegia nu adăpostea decât o rasă de oameni sălbatici trăind în păduri. Nimic încurajator, aşadar. Descrieri deloc măgulitoare pentru strămoşii noştri europeni. Trăiau printre gheţuri, în ceaţă, ceea ce explica – spuneau cei din sud – deficitul de inteligență şi absența sensibilității religioase.
Pentru imaginarul geografic şi biologic al arabilor, zona ce includea Africa de Nord, Siria, Irakul şi Persia, avea cea mai favorabilă climă, aceasta conducând la o civilizație desăvârşită. Centrul absolut al lumii (buricul pământului) era la Bagdad.
Astăzi, presiunea demografică din Orientul Apropiat şi Mijlociu forțează granițele Europei. Sunt voci care spun că în anul 2050, Franța va fi o țară cu mai mult de jumătate din populație musulmană

Profesor dr. Neagu Djuvara se teme că am intrat într-un nou Ev Mediu, „moare civilizația occidentală", încet, dar sigur. Pe de altă parte, tăvălugul globalizării spune altceva, anume că civilizația occidentală nu lasă niciun petic neacoperit. Numai că această civilizație occidentală va fi dusă mai departe de orientali. Tinerii europeni de mâine vor fi din Africa, Orientul Apropiat, Asia de sud şi de sud-est. Se va căsca o prăpastie de netrecut între generațiile vechi de europeni pur-sânge şi noii europeni, cu origini în țările calde ale lumii. Cei din urmă se vor răzbuna pentru secolele în care au fost dominați de civilizația bătrânului continent.

Neagu Djuvara pomeneşte de o lege universală care va duce la dispariția civilizației noastre:

> „Când ai avut atâta splendoare de creativitate în ştiință şi artă, precum şi putere economică şi politică să te întinzi pe întregul glob terestru, trebuie să plăteşti prin dispariție".

Deci, clima „rece" nu-i mai împiedică pe cei din sud să năvălească în Europa. La începutul mileniului III, nu mai sunt valabile regulile Evului Mediu. Geografia populației bate geografia fizică, demografia bate clima, iar arabii îi vor bate pe europeni la ei acasă. E un spectacol început deja.

*

7.2. Un șir lung de profeții

În 2016 s-au împlinit 90 de ani de cînd a murit unul dintre ”profeții” lumii și care după afirmațiile unor istorici și cercetători din diverse domenii științifice au considerat că *Nicolaas Pieter Johannes Janse van Rensburg* (1864-1926)[128] avusese peste 700 de viziuni cu caracter futurologic și care se înfăptuiseră după cum le spusese acest futurolog.

Ce este deosebit la acest gânditor futurolog, este faptul că trăind cea mai mare parte a vieții sale în Africa de Sud preocupările sale viitorologice s-au referit într-o mare proporție la Europa.

Din lunga listă a predicțiilor lui van Rensburg citǎm numai unele care se referă la diverse aspecte cu caracter socio-economic și politic ce au afectat și continuă să afecteze Europa.

Astfel, printre profețiile sale pot fi enumerate și următorele:

A prevăzut cu mult timp înainte declanșarea Primului Război Mondial (1914), și chiar a prevăzut înfrângerea Germaniei,

A prevăzut apariția comunismului în Rusia (în 1917) și tot odată căderea lui,

Declanșarea unei largi maladi (cu peste 100 milioane de victime), a gripei spaniole (1918/1919), care a făct mari ravagii în Spania unde în câteva zile de la declanșarea ei au fost contaminați peste 70% din populație și în Franța unde au murit peste 400 mii dintre victimile acestei maladii,

Pierderea coloniilor de către Anglia,

Urmărind conflictul militar dintre armata Republicii Irlanda (IRA) și forțele de securitate britanice din Irlanda (1919-1921), a prevăzut căștigarea războiului de către irlandezi și obținerea independenței Irlandei,

[128] Nicolaas Pieter Johannes Janse van Rensburg, cunoscut și sub numele Siener van Rensburg, născut și crescut în Africa de Sud făcând parte din colonia burilor (olandezilor care au emigrat în Africa de Sud), a căpătat și numele de *Siener* van Rensburg, care în africană înseamnă „văzător” sau „ghicitor”. Viziunile sale despre viitor au început să apară destul de târziu, pe la începutul secolului al XX-lea. Prezicerile sale aparent exacte ale evenimentelor viitoare erau îmbrăcate într-un format patriotic, religios. În timpul celui de-al doilea război al burilor (1899-1902), acesta a dobândit o reputație care la făcut să fie un companion de încredere, și consilier al generalului *de la Rey* și *președintelui Steyn*. Adevărata măsură a influenței sale asupra acestor persoane se contestă, deși foarte religios de la Rey îl considera un profet al lui Dumnezeu.
(Sursa: http://heavenawaits.wordpress.com/Siener-van-rensburg-visions-of-the future/)

A prevăzut declanşarea celui de al Doilea Război Mondial, pierderea războiului de către Germania și desfășurarea proceselor de la Nürnberg și condamnarea capilor armatei germane.
Creerea ONU (1945)
A prevăzut divizarea Germaniei în cea de Est (RDG) și cea de Vest (RFG) în (1949)
Accidentul nuclear de la Cernobîl (1986)
A prevăzut căderea zidului Berlinului (1989) și reunificarea Germaniei (1990)
Declanșarea războiului civil din Bosnia (1992)
Moartea pretimpurie a prinței Diana (1997)
Alegerea drept cancelar al Germaniei: Angela Merkel (2005)
A prevăzut ascensiunea și pericolul musulman pentru Europa (2015)

7.3. Opinia unui ofițer superior rus referitoare la perspectivele unora dintre țările europene și la UE în ansamblu

În diverse sit-uri ale internertului au apărut la mijlocul anului 2016 un interviu dat de un ofițer superior al Federației Ruse unui reporter francez, privind situația Franței și Angliei în lupta lor împotriva invaziei islamice.

S-ar putea ca mulți dintre cititori să fi aflat de acest interviu dar prin conținutul său el merită amintit în special cadrelor de conducere care răspund de probleme securității României.

Redăm mai jos acest interviu:

La scurt timp după atentatele de la Paris din 13 noiembrie 2015, site-ul *EuroCalifat* a publicat un interviu cu un responsabil al serviciilor de informații din Rusia despre starea actuală în care se află Franța şi Europa. Ofițerul rus de informații spune răspicat că Franța va deveni în scurt timp stat musulman, alături de Belgia şi alte țări din vestul Europei, precum Anglia. „Trebuie să-i eliminați fizic. Îmi cântăresc bine cuvintele. Să-i lichidați, cum am spune noi", declară tranşant interlocutorul, referindu-se la potențialii terorişti.

Reporter (R): În calitate de oficial al serviciilor secrete ale unei țări prietene, care a fost reacția dvs. la anunțul atentatelor de la Paris?

Ofițerul rus(O.r.): – Mi-am spus „Iată, se petrece!”. Asta pentru că noi ne aşteptam la un asemenea gen de acțiuni. Adevărata problemă nu e, de fapt, de a şti că Franța sau Rusia vor fi lovite de acte teroriste, ci când anume.

R.: Cum apreciați reacția poliției în acel moment?

O.r.: Foarte dificil de spus, pentru că nu eram pe teren, bineînțeles. La teatru, reacția rapidă a fost excelentă, pentru că teroriştii începuseră deja să ucidă ostaticii. Aici nu se pune altfel problema, trebuia acționat. Un bemol totuşi: am înțeles că un simplu departament de poliție a intervenit la teatru şi nu serviciile voastre specializate. Puteau fi înregistrate pierderi în rândul polițiştilor.

În alte puncte nu ştiu, am văzut câteva înregistrări video, forțele de poliție păreau depăşite. Să spunem că per total reacția mi s-a părut bună, însă francezii au avut şi noroc că teroriştii s-au aruncat în aer rapid. Dacă ar fi decis să-şi continue acțiunile, ar fi fost mai multe victime, după părerea mea.

Decizia de a ataca aproape imediat la teatru a fost excelentă. În aceste tipuri de acte teroriste de tip kamikaze e inutil să discutăm: ei vin să ucidă şi apoi să se sinucidă. Trebuie acționat rapid.

În ceea ce priveşte Statul Major, a fost o reacție foarte proastă, ținând cont că preşedintele Hollande s-a dus la locul atacurilor teroriste imediat. A fost o foarte gravă greşeală a serviciului său de pază. Înțeleg că a vrut să arate că este prezent, dar securitatea lui trebuia să se afle pe primul plan. Într-un asemenea caz, de atacuri teroriste multiple, preşedintele trebuie dus într-un loc sigur. Voi aveți locuri de adăpostit responsabili la nivel înalt, ar fi trebuit utilizate.

R.: La dvs. în Rusia ar fi posibilă o astfel de operațiune?

O.r.: Da, pentru că e imposibil să ai securitate absolută împotriva terorismului. Dar noi avem altă metodă de a preveni şi a combate terorismul, pe care v-o împărtăşesc. Noi dăm o foarte mare importanță serviciilor secrete. Agenții noştri sunt infiltrați masiv în locurile unde sunt islamişti. Nu vă pot dezvălui câți ofițeri

de teren sau câți informatori avem, dar sunt cifre importante. Imediat ce avem informații, chiar foarte vagi, despre posibilitatea unui atentat, lovim masiv.

La sfârşitul lui octombrie anul trecut, spre exemplu, aproape 200 de persoane au sosit simultan în diverse puncte din Moscova. Informațiile ne-au fost transmise de agenții infiltrați. Am interogat imediat aceste persoane de aşa manieră încât au răspuns tuturor întrebărilor. La noi, în chestiunea terorismului, nu este permisă abordarea „Vreau un avocat".

Nu e vorba despre tortură în acest stadiu, dar folosim metode de persuasiune. Dacă persoanele interogate refuză totuşi să răspundă, înțelegem că ştiu lucruri importante pentru securitatea cetățenilor noştri şi aplicăm alte metode. Toată lumea sfârşeşte prin a vorbi.
În exemple precum cel de mai sus, numeroase atentate au fost evitate. În Franța vă purtați cu mănuşi cu astfel de oameni, care nu se poartă la fel cu voi. Trebuie să ştiți ce vreți: să protejați terorişti sau să vă protejați populația. Noi am ales. Metodele noastre de lucru ne permit să evităm mai multe acte teroriste în fiecare an. Pot spune chiar în fiecare lună.

Situația în Franța e foarte diferită în ceea ce priveşte populația musulmană. În Moscova avem între două şi trei milioane de musulmani, şi totuşi nu avem aproape nicio problemă cu ei, iar la voi mult mai puțini decât la noi seamănă teroare în oraşe, cartiere. Se ştie, noi aplicăm legea cu severitate. Nu tolerăm acte de huliganism, care se pedepsesc imediat cu închisoarea. Un cetățean care refuză să asculte ordinele unui polițist în timpul unui control va petrece minimum un an în închisoare. Dacă se revoltă, între trei şi cinci ani. Dacă îl loveşte, mai mult timp. Vă spun toate acestea, pentru a vă arăta că cetățenii din Rusia se comportă corect, pentru că ştiu că sancțiunile sunt severe.

Pe plan cultural e evident că musulmanii au o altă cultură şi un mod de viață diferit față de al nostru. Plimbați-vă prin Moscova sau Sankt Petersburg. Nu veți vedea nicio femeie cu fața acoperită sau vreun bărbat cu djellaba. Magazinele noastre vând produse pe care noi le consumăm, nimeni nu pretinde că nu trebuie să vindem carne de porc, spre exemplu. Cu alte cuvinte, stau la noi, dar ne respectă obiceiurile.

Pe plan religios, suntem un stat multiconfesional, iar musulmanii au locurile lor de rugăciune. Dacă sunt violențe, luăm imediat măsuri. Mai sunt şi locuri mobile, unde se adună extremiştii, dar, în general, pot spune că deținem controlul asupra situației.

În sfârşit, noi avem *20 de milioane de musulmani* şi mult mai puține probleme decât voi, care aveți câți? Cinci milioane? Pot să afirm deci că metodele noastre sunt bune. De ce vă spun toate acestea? Pentru a vă explica că numărul potențial de teroriști în Rusia este mult mai mic decât la voi. La noi, musulmanii, la fel ca toți cetățenii, au cultura respectului față de lege, la voi, cultura încălcării legilor.

Încă ceva: am fost şocat să văd câteva reacții ale cetățenilor voştri imigranți, care se bucurau de atentate. Este de neconceput, aşa ceva în Rusia ar fi generat o reacție imediată a populației contra unor astfel de persoane. Să adăugăm numărul mare de imigranți care sosesc în Franța zilnic, printre care se pot ascunde teroriști. Toate acestea vă ajută să înțelegeți de ce la voi sunt mult mai probabile atentatele teroriste decât la noi.

R.: A luat guvernul francez măsurile necesare?

O.r.: Daesh (Statul Islamic – n.r.) fără îndoială este autorul atentatelor. Dar să mizezi pe lichidarea Daesh pentru a evita atentate teroriste viitoare este o iluzie. De ce? Pentru că ați lăsat să se dezvolte un teritoriu favorabil teroriştilor de ani de zile. De acord, Daesh, astăzi. Ieri a fost Al-Qaeda, alaltăieri, alții. Mereu ați avut de-a face cu atentate ale islamiştilor şi înainte de Daesh. Să lichidezi Daesh e bine, însă nu va rezolva situația, cu atât mai mult cu cât ei sunt responsabili parțial de valul de imigranți care vă copleşeşte. Unii dintre ei nu au legătură cu Daesh.
Guvernul francez ar trebui să sisteze imediat primirea unor noi imigranți, ar trebui să-i expulzeze pe toți cetățenii fără acte în regulă, indiferent de unde vin aceştia. Australia a procedat astfel. Dacă aveți una sau două insule pentru a-i găzdui, fără internet, cu o minimă îngrijire medicală, alimentație „de luptă, de război" etc., asta i-ar determina să se întoarcă de unde au venit foarte rapid. Şi i-ar descuraja şi pe alții să mai vină. Noi suntem stupefiați că orice persoană care se află în Franța într-o situație în neregulă poate nu numai să trăiască aici, dar şi primeşte bani de la guvern. Încurajați astfel să vină la voi oameni despre care nu ştiu sigur dacă aveți nevoie.

Noi avem alt mod de a trata lucrurile. Străinii vin în Rusia să muncească numai dacă noi îi acceptăm, pentru că au prioritate cetățenii noştri. Avem cote de imigranți. Sunt şi persoane străine în neregulă, pe care le trimitem sistematic la ele în țară, după ce fac câteva luni de închisoare. Dar în niciun caz un străin, chiar cu forme legale, nu are drept de subvenție de la stat. Cu alte cuvinte, acceptăm ceea ce ne poate ajuta cu ceva țara, dar trebuie să-şi asigure nevoile.

Forțele voastre de securitate trebuie să aibă situația tuturor locurilor în care se adună imigranții ce pot crea probleme. Serviciile franceze le cunosc, dar închid ochii. Veți găsi acolo droguri, arme, explozibil, bani murdari şi, bineînțeles, potențiali terorişti. Serviciile speciale au liste ale indivizilor „extremişti". Trebuie să-i eliminați fizic. Îmi cântăresc bine cuvintele. Să-i lichidați, cum am spune noi. Preferați să aşteptați să treacă la acțiune? Mi se pare că am citit că cel puțin unul dintre terorişti era pe aceste liste. Băgați-i la închisoare! O parte a populației îi va considera eroi, iar ei vor putea face rău în continuare. Politica voastră judiciară permite eliberarea prea rapidă a criminalilor, deci un sejur în închisoare ar fi doar provizoriu. Lichidați-i!
Guvernul actual spune „vom continua să combatem Daesh". Să trecem peste faptul că au criticat operațiunile Rusiei în Siria, care erau tocmai împotriva Daesh. Dar chiar şi dacă Daesh ar fi lichidată total, nu ar împiedica producerea de noi atentate în Franța, pentru că problema voastră principală sunt imigranții de la voi şi atitudinea lor. Daesh e pretextul de astăzi, mâine va fi un altul. Cum v-am spus deja, aveți terorişti infiltrați în Franța, ei sunt deja instalați, unii sunt deja integrați şi vor trece la acțiune când vor primi ordinul.

R.: Ordinul cui?

O.r.: Ordinul poate veni din afara țării, în cazul de față de la Daesh. Dar poate veni şi de la un „frate" antrenat, erijat în şef local, de exemplu, dintr-un cartier sau un oraş.

R.: Deci dvs. îi sfătuiți pe francezi să lichideze persoanele considerate periculoase? Aşa procedați în Rusia?

O.r.: Ce întrebare puneți! Nu pot să vă răspund.

R.: Cum evaluaţi situaţia din Franţa?

O.r.: Franţa este aleasă ca fiind prima şi principala ţară din Europa pe care musulmanii vor să o cucerească. De ce? Pentru că Franţa are o anumită imagine, apoi este o putere nucleară. Odată ce musulmanii ar prelua comanda... înţelegeţi foarte bine! Franţa reuneşte multiple condiţii care o fac să fie ţintă: aveţi deja o comunitate musulmană, pentru că legile sunt prea permisive şi acordă o anumită prioritate musulmanilor comparativ cu cetăţenii voştri, dar mai ales pentru că poporul francez îi lasă pe musulmani să progreseze.
Un foarte mare număr de oameni politici sunt cumpăraţi de musulmani, pentru a vota legi care le sunt favorabile acestora. Noţiunile de naţiune şi patriotism nu au dispărut total, dar sunt ostracizate de autorităţile franceze, care vă spun: „Viitorul aparţine societăţii multiculturale". Preşedinţii Chirac, Sarkozy, Hollande au declarat asta public şi au luat măsuri în acest sens.

Lucrurile evoluează spre un stat musulman, aş spune cam în zece ani, poate mai puţin. Pare un proces ireversibil, pentru că populaţia refuză să ia problema în propriile mâini. Politicienii care au favorizat instalarea musulmanilor în Franţa, dându-le multe drepturi, au fost aleşi de cetăţenii voştri. Mi se pare că francezii, în marea lor majoritate, dacă nu vor o astfel de evoluţie, cel puţin o acceptă prin pasivitate.

R.: Atunci de ce Franţa e o ţintă pentru atentate, de vreme ce va deveni o ţară musulmană?

O.r.: Aceste atentate, că vorbim despre Daesh sau despre alte organizaţii teroriste, au ca scop să convingă populaţia, terorizând-o, că nu-i serveşte la nimic dacă opune rezistenţă. În cele din urmă, francezii se vor simţi eliberaţi cu un stat musulman, de vreme ce-şi vor spune că astfel atentatele vor înceta.

Este evident că vor urma şi alte atentate în Franţa. Fără îndoială şi în Rusia, dar la noi au alt scop: în Franţa, ca să convingă populaţia că nu are altă alegere decât să accepte un stat musulman, în Rusia, pentru a ne pedepsi că am intervenit în Siria.
Noi prevedem un alt pericol cu care s-ar putea confrunta Europa şi, în mod particular, Franţa. Ce veţi face când toţi imigranţii pe care i-aţi lăsat să intre în ţară

vor vrea să ia drepturile pe care cetățenii francezi le au? Se vor revolta şi vor ataca oamenii obişnuiți. Credeți că poliția va fi acolo să protejeze cetățenii? Bineînțeles că nu, am văzut nenumărate cazuri în care erau implicate grupuri etnice în Franța, poliția nu a intervenit aproape niciodată. Nu există voință politică la niciun politician să restabilească ordinea firească a lucrurilor. Nu prea există mijloace să-i opreşti, dacă sunt mulți. De aceea consider că evoluția spre un stat musulman a țării voastre e inevitabilă.

Dacă îmi este permis, aş merge un pic mai departe. O foarte mare parte a patrimoniului vostru cultural şi imobiliar este vândut constant țărilor arabe. Nu credeți că acesta este un semn de acceptare a transformării Franței într-un stat musulman? Eu, personal, sunt convins că unii dintre liderii francezi, la cel mai înalt nivel, sunt total confiscați – moral, dacă nu financiar – de anumite țări arabe.

R.: Insinuați că anumiți politicieni francezi sunt corupți de țările arabe?

O.r.: Este deja public că anumiți politicieni francezi sunt sub investigație judiciară, pentru că şi-au finanțat campaniile electorale cu bani din străinătate. În rest, las la latitudinea dvs să-mi interpretați răspunsul cum doriți.

R.: Ca să revenim la atentate, ce tipuri de atacuri teroriste vor fi?

O.r.: Vor fi tot mai mortale, mai murdare, dacă pot spune aşa. Sunt posibile atentate cu arme chimice sau radiologice.

R.: S-a terminat cu Uniunea Europeană?

O.r.: Uniunea Europeană este mai mult un concept decât o realitate. Este o uniune administrativă, una monetară, dar nu una a mentalităților. UE nu va rezista la invaziile imigranților, probabil că unele țări se vor regrupa (vechile țări din Est). Belgia şi Franța vor deveni state musulmane foarte rapid, urmate de alte țări din vestul Europei. Anglia, spre exemplu, va fi țară musulmană.

R.: Fără mare legătură cu atentatele, Rusia este acuzată de probleme de dopaj. Nu e o ofensivă a americanilor pentru a vă destabiliza?

O.r.: Răspunsul nu are legătură cu meseria mea. Este, într-adevăr, o ofensivă americană, dar şi europeană – europenii urmează ordinele americanilor – pentru a ne ataca şi a ne denigra în toate domeniile. Sportul este un exemplu, cunoscut fiind faptul că preşedintele Vladimir Putin a acordat şi acordă sportului un loc foarte important. În noiembrie (2015, n.r.), Rusia a fost suspendată din competițiile sportive, fapt care a cam trecut neobservat din cauza atentatelor din Franța. Fără îndoială, americanii au făcut presiuni – pot îndrăzni să folosesc termenul de „corupție"? – pentru a obține o astfel de decizie. Vom vedea ce urmează.

R.: Relațiile ruso-franceze sunt optime în materie de securitate?

O.r.: Avem legături, însă... Ce putem crede noi despre atitudinea Franței, care susține regimul de la Kiev bombardând populația rusofonă civilă? O țară al cărei ministru de externe nu ratează nicio ocazie pentru a trata Rusia ca o „axă a Răului", cum spunea Ronald Reagan? Care lasă să fie difuzate caricaturi abjecte după moartea mai multor compatrioți ai noştri în avionul prăbuşit în Egipt? Care livrează arme teroriştilor cu care noi tocmai ne luptăm în Siria? Să spunem simplu că, în aceste condiții, relațiile nu pot fi deloc pozitive. Prefer să nu mă pronunț pe marginea acestui subiect.

R.: Putem să vă facem publice numele şi funcția Dvs.?

O.r.: Da, sunt colonelul *Anatoli Vladimirovici X, ofiţer într-un serviciu de securitate al Federaţiei Ruse.* Răspunsurile sunt date strict în nume personal.

8. Statutul actual şi de viitor al României

în contextul geopolitic

8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti

Poate pentru cei mai mulți dintre cititori opinia Domnului Prof.dr. Constantin Ciutacu, fost ministru secretar de stat, actualmente director al Institutului de Economie al Academiei Române, referitoare la poziția și locul României în contextul geopoliticului Uniunii Europene, au fost sau sunt cunoscute, dar pentru unii, ele s-ar putea să fie necunoscute sau uitate.

Cred că nu este lipsit de interes să reamintim unde a fost și unde este în prezent locul României în acest context.

> În 1989, infrastructura industrială situa România în primele 10 ţări din Europa.

Exista platforma Pipera, creată de francezi, unde se construiau calculatoare; autocamioanele şi autobuzele fabricate la Braşov şi Bucureşti după patente germane; avioanele Rombac erau cumpărate de la englezi; locomotivele de la Electroputere Craiova erau patent elvețian; la Reşița se fabricau motoare de vapoare după licența Renk din Germania; Centrala nucleară de la Cernavodă provenea din Canada.

> Putem spune, fără a fi nostalgici, că începusem să ne integrăm acceptabil în economiile mari ale lumii.

România era a treia țară din lume, după SUA şi Japonia, care fabrica anvelope gigant, pentru autobasculante de peste 110 tone.
Doar două țări din lume făceau şuruburi cu bile: România şi Japonia. Acestea fiind folosite în industria nucleară şi aerospațială.

În 1990, Petre Roman, fost prim ministru, a afirmat:

”industria românească era un “morman de fiare vechi”.

A fost cea mai nefericită declarație de politician de după 1989, și care ne urmăreşte până azi. Referindu-se la industrie, că e de dat la fier vechi, fostul prim ministru dorea să spună lumii că întreaga economie a României comuniste nu merita doi bani.

Ale cui interese le-a servit această etichetă?

Ca să combatem această viziune, citățm date statistice la întâmplare, din diferite domenii:

România producea:

- 14 milioane de tone de oțel în 1985;
  azi, doar 3 milioane;
- 400.000 tone de aluminiu în anul 2000, (o prelungire
  surprinzătoare a succesului din timpul dictaturii),
  azi, produce pe jumătate.

Eram recunoscuți ca buni constructori de motoare electrice şi produceam în 1980:

- 19 milioane de kilowați, față de 700.000 kilowați,
  cât producem în prezent;
- 1.600 excavatoare, în 1980; niciunul azi.
- 71.000 de tractoare; niciunul azi

S-au construit fabrici de tractoare în Egipt şi Iran, care funcționează şi acum, în timp ce în România au murit.

Se fabricau:

- 600 de vagoane de pasageri pe an, în 1984;
  azi, niciunul.
- 14.000 vagoanele de marfă pe an;
  azi, abia 800 (cel puțin 100.000 vagoane de marfă
  au fost tăiate şi vândute la fier vechi în ultimii ani).
- 144 de nave de tonaje diferite;
  azi, după cum se ştie, nu mai producem niciuna.
- Sticlăria e prăbuşită.
- Săpunul a dispărut.

Potrivit statisticilor oficiale, după anul 2000, au fost exportate 50 de milioane de tone de "fier vechi", "deşeuri" de cupru, aluminiu şi alte neferoase, în valoare de peste 10 miliarde de euro!
A fost exportat lemn brut, în valoare de peste 8 miliarde de euro, şi alte produse brute (cereale, fructe, animale vii etc.) în valoare de alte 5 miliarde de euro!

Prelucrarea acestora în România ar fi însemnat crearea a milioane de locuri de muncă!
În domeniul petrolului:
România producea:
- 13 milioane de tone de petrol în 1970, şi numai...
  6 milioane azi.

Acesta este un lucru suspect.
Cineva nu raportează corect.
Nu am nicio încredere în această cifră, atât timp cât nu ştiu dacă toate sondele au contoar.
Trebuie să se plătească redevenţe la tona de ţiţei brut, dar dacă scoţi 8-10 milioane de tone şi raportezi numai 6?
Cu cât păgubeşti statul?
Petrolul se scoate mult şi se rafinează în alte ţări. De aici, deduceţi consecinţele.
Înainte de 1989, produceam
- 8,5 milioane de tone de motorină,
  astăzi producem doar 2 milioane;
- 10 milioane de tone de păcură;
  în prezent nu mai producem nimic.
- 500.000 de tone de uleiuri minerale,
  azi, nimic.

Pe de altă parte, nici distribuţia gazelor nu mai este a noastră.
Cine măsoară producţia? Cine măsoară distribuţia?

După 1990, s-a schimbat peisajul industrial. S-a creat o falie între marea şi mica industrie.
De ce s-a întâmplat acest fenomen?
Au venit "sfaturi" de la competitorii noştri europeni:
- faceţi IMM-uri, întreprinderi mici şi mijlocii,
- daţi afară muncitorii din marile uzine,

- închideți mamuții industriali,
- produceți kituri, componente, nu produse integrale,
- faceți cabluri, radiatoare, sisteme de frânare
  şi anvelope, nu locomotive şi tractoare.

Parcă intenționat, nu a existat o viziune politică de dezvoltare, ci doar una pentru distrugere; guvernanții şi-au îndeplinit misiunea cu exces de zel. Nu mă poate convinge nimeni pe mine că nu a fost totul pe bază de program, o teorie a conspirației. UE a fost creată pe baza comunității economice a Cărbunelui şi Oțelului.

Deci, România nu putea să intre în grila europeană cu industria ei siderurgică, de 14 milioane tone de oțel. A trebuit lichidată, ca un "bonus" pentru admiterea în UE.

Marile greşeli istorice ale politicienilor, în urma cărora s-a dat startul la jaful naţional:

Prima a fost restituirea "părților sociale" – o privatizare pe bani adevărați, începută surprinzător de Ceauşescu. FSN-ul a restituit aceşti bani, pentru a cumpăra bunăvoința oamenilor, chiar cu banii lor! Această măsură anti-economică, din cauza căreia fabricile şi uzinele au rămas fără capital lichid, a condus, de fapt, la excluderea cetățenilor de la un drept de proprietate plătit cu munca lor; a fost o renaționalizare a unei părți a capitalului social, destinată ulterior şi cedării controlului economiei către interese de grup, mai ales străine.

A doua mare eroare a fost privatizarea "de masă", fără proceduri şi fără reguli de protecție a acționarilor minoritari; viitoarele certificate de acționar au fost cumpărate pe nimic, de cei care ştiau ce va urma. Atunci s-a spus că se privatizează numai 30% din capitalul societăților comerciale, lăsându-se de înțeles că vor mai primi şi restul de 70% în viitor, care viitor nu a sosit încă nici în anul 2014! S-a anunțat, totodată, că sectoarele strategice nu se vor privatiza. Dar au venit pe urmă FMI, Banca Mondială şi societățile externe de consultanță, care au dictat, şi guvernele au promovat controlul total, fără luptă şi fără niciun câştig, asupra întregii economii. Practic, economia națională a fost oferită pe tavă, fără nicio logică şi fără a se spune, cel puțin, că este cadou sau pradă de război, celor care, chipurile, au făcut lobby pentru integrarea României în Uniunea Europeană.

"Fiecare program de guvernare anunţat a fost, de fapt, un program de neguvernare".

În continuare:

- A dispărut întreg sectorul industriei de textile, confecţii, tricotaje (filaturi, ţesătorii, fabrici de stofă şi postavuri, întreprinderi de pielărie şi încălţăminte, toate concepute într-un sistem integrat);
- A fost închis sectorul agroalimentar (36 de fabrici de zahăr, fabricile de ulei, de preparate din carne, de lapte şi produse lactate, zeci de fabrici de nutreţuri combinate etc.);
- Nu mai există majoritatea fabricilor din industria lemnului şi mobilei, din industria cimentului, a lacurilor şi vopselelor, a medicamentelor, din sectorul construcţiilor de maşini, al exploatărilor miniere de feroase şi neferoase, de cărbune etc.;
- S-au desfiinţat întreprinderile agricole de stat şi cele de mecanizare a agriculturii, staţiunile de cercetări agricole şi,
- În general, s-au lichidat marea majoritate a institutelor de cercetare-proiectare;
- Au dispărut industria electronică, electrotehnică, de mecanică fină, optică, automatizări etc.
- Baza naţională de soiuri de plante şi rase de animale a fost pulverizată. România nu mai are astăzi un pachet naţional de seminţe, soiuri, hibrizi, de culturi cerealiere, plante tehnice, legume etc.
- A fost distrus, aproape în totalitate, sistemul de irigaţii, construit prin îndatorarea dureroasă de la Banca Mondială, pentru a cărui plată românii au contribuit zeci de ani;
- Au fost abandonate programele de combatere a eroziunii solului, de îndiguiri şi desecări, dar şi cele de irigaţii în curs (canalul Siret-Dunăre sau Bucureşti-Dunăre).

Întreaga economie naţională a fost, pur şi simplu, pulverizată şi lăsată fără nicio logică structurală.

Mai mulr decât atâta:

În presa online au apărut o mulțime de informații din care rezultă situația energiei nucleare din România.

Redăm mai jos, fără modificări, una dintre aceste informații:

Incredibil, dar adevărat.

Din România au fost furate 2 REACTOARE NUCLEARE
și 602 tone de combustibil nuclear !

Inginerul Cornel Mihulecea[129], omul care s-a ocupat de proiectul energiei nucleare româneşti, a declarat că din România au dispărut, fără urmă, două reactoare nucleare, inclusiv 602 tone de combustibil nuclear.

"În ianuarie 1990, premierul Petre Roman m-a sunat şi mi-a cerut să mă pensionez. Am întrebat cui să predau tot ce am de predat – gândiți-vă că este vorba despre tehnologie nucleară şi combustibili nucleari! -, iar el mi-a răspuns:

"... nu trebuie să-mi fac griji, să plec şi gata!"

După câțiva ani de la plecarea mea, primele două reactoare au fost puse în funcțiune, dar celelalte două, pentru unitățile 3 şi 4, au dispărut, la fel cum au dispărut fără urmă şi cele 602 tone de combustibil nuclear, omologat şi fabricat legal în România.

Cu acest combustibil ar fi putut funcționa timp de 5 ani un reactor care furnizează 9% din energia țării. Acum, va trebui să cumpărăm reactoare de la canadieni. Mi-e ruşine pentru ceea ce se întâmplă", a spus Cornel Mihulecea pentru libertatea.ro.

[129] Pentru cei interesați sugerez consultarea articolului despre Cornel Mihulecea și activitatea sa în: Wikipedia, enciclopedia liberă și informația detaliată publicată în http://m.stireazilei.com/5 ianuarie 2016 Romania

La începutul acestui an (2016), guvernul anunță că unitățile 3 şi 4 de la Centrala Nucleară de la Cernavodă vor fi realizate cu o investiție de 6 miliarde de euro, venită din China.
În cursul acestei luni ar fi urmat să se înființeze o societate româno-chineză care să materializeze proiectul. Cu toate acestea, se bate pasul pe loc.
De ce? "Chinezii voiau să vină cu banii, iar noi urma să venim cu tehnologia, pentru că ei ştiau, pe bună dreptate, că noi avem capacitatea tehnologică de a construi centrale nucleare.
Lucru care nu se mai poate face, pentru că unitățile economice autohtone care se ocupau de aşa ceva au fost desființate pe motiv că sunt fiare vechi", a explicat inginerul Cornel Mihulecea, fost preşedinte al Comitetului de Stat pentru Energie Nucleară.

Consecinţele asupra populaţiei; rezultatele acestui peisaj apocaliptic

Treptat, România s-a transformat într-un paradis al multinaționalelor care controlează industria, agricultura, transporturile, construcțiile, comerțul, sectorul financiar-bancar etc. şi care îşi promovează reglementări legale în interes propriu.
Românilor le-au rămas întreprinderile mici şi mijlocii - de fapt, micro întreprinderile.
Dintre cele aproximativ 500.000 înregistrate, peste 200.000 nu au niciun angajat!
Românii au astăzi libertatea să se ocupe de *economia şi afacerile de subzistenţă* (avem şi industrie de subzistență, nu doar agricultură!) şi construcții şi transporturi şi alte servicii de subzistență, pretinzând că acționăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă.

> Nimic nu este mai durabil decât subzistenţa, aceasta este strategia noastră naţională, după ce am făcut praf marile companii.

Brandul României este subzistența, atât în interiorul țării, cât şi pe celelalte piețe ale muncii, unde lucrează cetățenii români.

Nici în prezent, după 25 de ani, clasa politică – veritabil detaşament al legiunii străine, terminatorul României moderne, nu a realizat importanța unei reglementări prin care salariații să-şi investească o parte din salariu în compania proprie. Întreaga economie putea fi salvată prin participarea financiară a salariaților, printr-o reglementare prin care salariile reinvestite să fie scutite de impozite şi contribuții.

Predicţia Prof.dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani pentru viaţa economică a României

Dacă şi în următoarele două decenii şi jumătate guvernul nu va putea să cumpere, din bani proprii, de 1 milion de lei, piramidon, vaccinuri sau aspirină din producția internă, fără avizul FMI sau al Comisiei Europene, România poate să dispară din peisajul statelor din Europa, rămânând un simplu indicator geografic.

Sursa: Prelucrat de autor după textul ziaristului Ion Longin Popescu de la AS formula, Nr. 1152, 6-12 Februarie 2015

NOTĂ:

[Pentru cei interesați sugerez citirea Anexei pentru partea I-a (12) privind *Poziția actuală a României în contextual geopolitic European*] – Interviul Dnului. Călin Georgescu

8.2. Perspectivele României în contextul geostrategic al UE şi a celui de pe plan mondial

Înainte de a încheia această succintă imagine a viitorului României în perspectiva contextului geopolitic mondial, cred că merită amintită opinia Domnului *Wess Mitchell,* preşedintele CEPA[130] .

[130] Punctul de vedere al Domnului Wess a fost prezentat într-o conferință pe care a ținut-o la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Drept, conferință organizată cu sprijinul și la inițiativa D-lui Don Lothrop, un American care iubește România și pe români (pentru cei interesați sugerez consultarea site-ul din internet legat de numele celor două personalități). CEPA – Centrul European pentru Analiză Politică dedicat studiilor privind Europa Centrală.

În cadrul ultimelor opt luni, războiul a revenit în Europa Centrală și de Est. Cea mai mare țară din Europa de Est, o națiune suverană de 45 de milioane de oameni, ale cărei granițe au fost garantate de Marile Puteri, a fost supusă unei campanii susținute de violență de stat, destabilizare sistematică și dezmembrare, la comanda Federației Ruse. Această țară a fost invadată în mod repetat, cetățenii săi au fost uciși, teritoriul său a fost ocupat. Peste 3.000 de persoane au fost ucise. Frontierele au fost redesenate. Un avion civil a fost doborât, iar Occidentul a intrat într-un concurs prelungit de geopolitică cu Rusia. Europa de Est a devenit, încă o dată, în timpul vieții noastre, o frontieră geopolitică și civilizațională.

Toate acestea s-au petrecut într-o țară care se află la câteva ore de unde ne aflăm azi. O țară care împarte o frontieră de 600 de kilometri cu România.

De la începutul acestei crize, politica de securitate a Occidentului a pus accentul pe Nordul Europei Centrale, pe Polonia și pe Statele Baltice. Dar vreau să vorbesc despre ce înseamnă războiul din Ucraina pentru geopolitica sud-estului Europei și, în special, ce înseamnă aceasta pentru cetățeni și pentru România ca stat.

Acesta nu este un subiect despre care discutăm foarte des. Pentru cei mai mulți, geopolitica nu este ceva la care noi, cei din Occident sau românii, în special, să fi avut destul timp să ne gândim. În ultimii 25 de ani am trăit una dintre cele mai stabile perioade din istoria omenirii. Ani de pace și prosperitate, liberi de Vechiul Haos al geopoliticii și de războiul Marilor Puteri.

Europa Centrală a fost simbolul suprem al acelei prosperități: această regiune s-a bucurat de siguranță națională, de o acumulare de bogăție și de o libertate politică mai mare decât în orice moment în cei 1.000 de ani de istorie. În ultimul sfert de secol, România a trecut de la stadiul uneia dintre cele mai nenorocite și mai asuprite națiuni captive ale Blocului Sovietic la o democrație deosebită față de celelalte țări din Balcani. PIB-ul a crescut cu 150%. A atras peste 170 de miliarde de dolari în investiții străine. A atins una dintre cele mai rapide rate de creștere economică din lumea occidentală. Și a trecut prin șapte transferuri consecutive, pașnice, ale puterii în Parlament.

Succesul României a fost posibil prin curajul și ingeniozitatea cetățenilor săi. Dar a mai fost posibil și grație unui set de circumstanțe geopolitice de excepție și rare din punct de vedere istoric. Timp de 25 de ani, pentru prima dată în istoria modernă, România nu s-a confruntat cu o amenințare militară venită din partea unei puteri din afară. Aceasta a avut un acord de securitate cu cea mai puternică

națiune de pe pământ. Și a avut parte de influența modernizatoare și reformatoare a celui mai mare bloc comercial din lume.
Acest set de condiții a creat un fel de moment „locuibil" pentru toată Europa Centrală, care a permis țărilor din această regiune să se vindece de rănile comunismului și să se concentreze pe construirea capitalului uman, a instituțiilor politice și a economiilor deschise ale statelor europene moderne. Nici o națiune nu merită această oportunitate mai mult decât România, victima statului polițienesc condus de Ceaușescu.
Momentul de după Războiul Rece a permis României o suspendare a legilor normale ale geografiei și ale puterii care au dominat cea mai mare parte a istoriei sale și care au supus-o pe ea și pe vecinii săi la ceea ce Churchill a numit *„torturile pe care poeții vechi și teologii le rezervă damnaților"*.

Într-o măsură chiar mai mare decât Polonia, România a reușit să uite de dictatele strategice și diplomatice. A muncit din greu pentru a intra în NATO. A adus contribuții operațiunilor conduse de SUA în Afganistan. Dar nu a fost nevoie să-și facă griji cu privire la nivelul de bază/fundamental al geopoliticii, acela de a asigura statul și teritoriul său împotriva unei invazii, a constrângerilor sau împotriva acțiunilor unor puteri străine ostile. Securitatea teritoriului românesc, integritatea sistemului său guvernamental, stabilitatea mediului său pentru atragerea de investiții și dezvoltare – toate aceste condiții prealabile pentru succesul statului român modern au fost asigurate în numele său, în mare măsură, de puteri din exterior.

Această perioadă liniștită a istoriei a fost o mare realizare atât pentru România, cât și pentru Occident ca un întreg, care acum pot sărbători peste un sfert de secol de la tranziția din comunism.
Dar după cum se poate vedea condițiile trecute încep să se modifice.
Invazia rusească din Ucraina reprezintă o provocare directă și foarte violentă la adresa bazelor juridice și teritoriale ale securității spațiului european. Aceasta semnalează modificări ale peisajului geopolitic din sud-estul Europei care vor modifica, la rândul lor, profund și permanent, mediul extern al României în moduri care vor pune sub semnul întrebării succesul său continuu ca stat european democratic în curs de dezvoltare.

Pentru prima dată în această generație, România are un prădător în ecosistemul său. Sub conducerea lui Vladimir Putin, Rusia a reapărut ca un stat nemulțumit din punct de vedere teritorial, capabil militar și ideologic antioccidental, cu capacitățile și intențiile de a răsturna soluționarea post-1991 în vecinătatea sa.

Războiul din Ucraina arată că Rusia este dispusă să joace acest rol, folosind nu doar tactici de subversiune, luare de mită și intimidare, ci și prin utilizarea forței militare împotriva vecinilor săi.

În multe feluri, Vladimir Putin este deja în război cu Occidentul și câștigă. Nu a întâmpinat nimic în răspunsul națiunilor occidentale care să-l descurajeze să folosească aceleași tehnici pentru a teroriza, a destabiliza și a rearanja alte state de-a lungul frontierei de est a Europei. Renașterea Rusiei vine într-un moment de slăbiciune pentru Occident, atunci când Pax Occidentalis înseamnă din ce în ce mai puțin pentru România. SUA sunt un aliat prin tratat al României; sunt și vor rămâne ferm angajate în apărarea sa. Dar natura influenței Americii în Europa Centrală se schimbă: bugetele noastre de apărare sunt în scădere, presiunile strategice de gestionare a mai multor regiuni la nivel mondial sunt în creștere și, teoretic, pe orice plan, iar influența Americii în sud-estul Europei este înlocuită de alte puteri.

În același timp, motoarele tradiționale de integrare occidentală încetinesc. Criza din Ucraina a demonstrat limitele capacității UE de a exporta modelul său de guvernare în spațiile în litigiu împotriva voinței unei Rusii determinate fără a poseda elementele tradiționale ale puterii geopolitice. Agenda de reforme a stagnat în multe țări din UE. Populismul și naționalismul sunt în creștere în sud-estul Europei, iar euroscepticismul este în creștere.

Aceste evenimente nu se petrec în vid. Trăim într-o perioadă de transformări globale extraordinare. Puterile în ascensiune și cele revizioniste testează capacitatea de rezistență a ordinii occidentale. Forme hibride de autoritarism sunt în creștere. Tacticile beligerante ale lui Vladimir Putin în Crimeea sunt reflectate de agresiunea maritimă a Chinei în Marea Chinei de Sud. Niciodată n-a mai fost astfel contestată puterea Americii, și nici rivalii atât de numeroși. Bazele lumii de după Războiul Rece se cutremură/se zdruncină în jurul nostru.

Acum, o mulțime de români ar putea asculta toate acestea și ar putea spune: „Sigur, lucrurile par instabile. Ucraina este o tragedie. UE este o harababură. SUA au problemele lor din Asia. Dar România este în NATO. Avem articolul 5. Avem trupe americane pe teritoriul românesc. Avem o economie de succes și un sector energetic în plină expansiune. Acum nu este momentul să-i perturbăm pe investitori cu geopolitica. Vom crește costurile apărării cu câteva procente, dar, în cele din urmă, criza va dispărea și ne vom putea întoarce la afacerile noastre".

Aceasta este o imagine tentantă, dar e iluzorie. Cred că, în anii următori, geopolitica de modă veche va începe să afecteze România în moduri care ar putea

prezenta probleme grave pentru dezvoltarea sa economică și politică internă. Bazându-mă pe tendințele regionale actuale, văd cinci riscuri emergente cu care este probabil ca România să se confrunte:

Riscurile emergente pentru România

- Riscul unei frontiere militare reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei pune o presiune directă asupra României. În anii următori, România trebuie să se aștepte la frecvente încălcări ale spațiului său aerian din partea forțelor ruse, la hărțuire maritimă a navelor și platformelor din Zona Economică Exclusivă a României și la o mai mare agitație în Republica Moldova și Transnistria.

- Riscul de remilitarizare a Mării Neagre:

Anexarea Crimeii pune Rusia în poziția de a perturba dezvoltarea energetică maritimă și economică a României. Patruzeci de procente din resursele energetice din ZEE a României fac acum obiectul unei dispute juridice declanșate de Rusia, pe baza revendicărilor vechii frontiere ucrainene. Până și o atacare fără succes a hotărârii din 2009 a Curții Internaționale de Justiție ar putea schimba climatul de risc pentru dezvoltarea sectorului energetic în spațiul Mării Negre și să împiedice planurile României pentru independența energetică până în 2020.

Riscul de incertitudine economică regională:

Investitorii nu agreează războaiele. Comunitatea Europeană a prosperat din punct de vedere economic, deoarece două decenii de stabilitate au făcut din aceasta un loc sigur în rândul piețelor globale emergente. Dacă se pierde această stabilitate, veți pierde mai mult din baza necesară creșterii în viitor decât vă dați seama. Este exact ceea ce un raport recent al BERD (Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare) a avertizat că se va întâmpla în CE în cazul în care criza din Ucraina se va întinde pe durata unui al doilea an.

Riscul naționalismului regional resuscitat/reînviat:

Pentru prima dată după 1940, Războiul din Ucraina a reintrodus în CEE revizionismul etnic teritorial. Naționaliștii iredentiști din Transnistria până în Transcarpatia și în Transilvania au luat act de anexarea Crimeii și sunt încurajați în mod activ de Vladimir Putin și Alexandr Dughin.

Riscul de cooptare prin corupție:

România este un „stat câmp de luptă" al Balcanilor. Intensificarea concurenței geopolitice crește atractivitatea sa ca țintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de corupția din sistemul său politic ca de o breșă în securitatea națională.

În toate direcțiile în jurul României, ordinea Euro-Atlantică este în retragere. La est, o națiune suverană a fost invadată pentru a împiedica apropierea acesteia de UE; la vest, liderul ales în mod democratic în Ungaria a declarat moartea democrației liberale; la sud, un stat membru NATO/UE a fost cooptat de bani ruseşti şi de propria guvernare defectuoasă într-o asemenea măsură încât este pe punctul de deveni un stat virtual capturat.

În acest context, România nu mai poate presupune că condițiile externe benigne, care i-au permis să prospere în ultimii 25 de ani, vor continua la nesfârșit.

Ea nu mai poate presupune că nu se va confrunta cu o amenințare externă a intereselor sale sau chiar a teritoriului propriu; că un aliat din exterior va reuși să ofere stabilitatea mediului înconjurător; sau că puteri din afară nu vor folosi vulnerabilitățile României ca arme strategice împotriva sa.

Acestea sunt riscuri de care România nu a trebuit să își facă griji în mod semnificativ timp o lungă perioadă a vieții noastre. În stadiul său actual de tranziție, pericolul pe care îl prezintă pentru România este frânarea dezvoltării – pericolul că un mediu extern neospitalier va încetini sau va împiedica creşterea economică ori consolidarea politică a României într-un moment de răscruce în evoluția sa postcomunistă.

Dacă acest lucru sună exagerat, luați în considerație România interbelică: o țară mare, cu resurse naturale din belșug, care a fost cel mai mare beneficiar al Tratatului post-1919 și unul dintre cei mai mari producători de petrol din lume, după SUA. Despre Constituția României din 1923 s-a susținut că este un „model de idealuri democratice liberale". În termen de o generație, acest prim experiment al democrației românești a eșuat. Mediul strategic s-a schimbat. Liderii români au sustras resurse de stat și au pierdut încrederea poporului. Investitorii din Vest au dispărut. Puteri revizioniste au umplut vidul astfel creat. Românii au renunțat la democrație. Capturarea statului a survenit rapid, atât din exterior, cât și din interior.

Nu aceasta va fi soarta României din vremurile noastre. Nu suntem în 1930, iar România modernă a construit baze solide pentru un stat de succes. Dar, de asemenea, România nu va putea să se comporte strategic ca și cum am fi încă la începutul anilor 2000. Împrejurimile geopolitice se schimbă, iar România va trebui să se adapteze dacă dorește să reușească.

Într-o măsură mai mare decât în trecut, România va trebui să joace un rol direct în asigurarea condițiilor externe care îi garantează succesul economic și politic. Acestea includ premisele strategice fundamentale ale statului român: limitarea prezenței militare rusești la est de Nipru; menținerea Mării Negre ca spațiu economic deschis; înfrânarea revizionismului din bazinul dunărean; menținerea unei alternative strategice vestice în PSS.

Navigarea în acest nou mediu va necesita cel puțin trei lucruri din partea României, lucruri despre care nu era cazul să discutăm în primele etape ale erei post-Război Rece.

În primul rând, România va trebui să aibă capacitatea fizică de a modela mediul său extern.

Condiția prealabilă a oricărei strategii viitoare românești este un efectiv militar capabil, modern. Astăzi, Armata română este foarte respectată în România și în Statele Unite ale Americii. Cu toate acestea, ea reflectă, de asemenea, realitățile strategice de după Războiul Rece: bugete mici, o preocupare cu misiuni în alte zone, cum ar fi ISAF, și o prioritizare a personalului în concordanță cu aptitudinile lui.

Unele forțe din România de azi folosesc același echipament din 1988... și România era încă semnatară a Tratatului de la Varșovia.

Programul de modernizare pe care România l-a început în 2007 a stagnat. Din 85 de achiziții planificate, Armata română a finalizat 15.

Acest lucru ar fi justificabil pentru un stat mic. Dar România nu este un stat mic; nu este Bulgaria sau Ungaria.

România este al doilea cel mai mare stat NATO de frontieră, ancora flancului de sud-est al NATO și, alături de Polonia, pivotul strategiei Vestului pentru toată această regiune.

România trebuie să-și reevalueze prioritățile de modernizare militară în lumina peisajului conflictului din Ucraina. Este nevoie de reformă și modernizare cuprinzătoare, similar cu ceea ce Polonia a început cu un deceniu în urmă.

Se cer cheltuieli reduse cu personalul și punerea accentului pe aptitudinile Armatei; mai puțin accent pus pe sisteme exotice de arme și mai mult accent pus

pe soluții de „area denial” (sârmă ghimpată, mine etc.) pentru a consolida efortul Europei de Sud-Est împotriva amenințărilor asimetrice în stilul Crimeii.

În al doilea rând, România are nevoie de o strategie pentru transformarea succesului autorității sale naționale în autoritate regională.

- România este cel mai mare aliat al SUA într-un spațiu de 2.400 km, între Polonia și Israel. Este singura putere din zonă care are mărimea, potențialul latent și credibilitatea necesare pentru a proiecta stabilitate în sud-estul Europei.

- Strategia României pentru a face acest lucru ar trebui să se axeze pe construirea de zone cu potențial de avantaj național în domeniul securității militare, al energiei și al guvernării democratice.

- Oportunitatea imediată de autoritate este în energie. Până în anul 2020, România ar putea produce mai mult gaz decât consumă ea și Republica Moldova împreună. Aceasta este o veste bună pentru CE, dar României îi lipsește o strategie pe termen lung pentru exploatarea în mod sistematic a acestei oportunități.

- O strategie energetică regională românească ar depăși actuala încurajare a producției offshore și onshore. Ar fi nevoie de măsuri luate acum pentru a atinge un nivel de producție durabil și exportabil la nivel regional. Aceasta ar aborda vulnerabilitățile din infrastructură, ar accelera liberalizarea pieței energetice, ar crea responsabilitate din partea statului și ar crea obstacole în calea achiziției de active strategice de către Rusia și China.

În al treilea rând, România trebuie să reușească ca democrație. Nu doar să reușească, ci să reușească în mod vizibil.

– Securitatea națională și guvernarea sunt strâns legate. Acest lucru este valabil în toate țările – inclusiv în Statele Unite ale Americii.

- Diferența în cazul României este că mizele sunt mai mari aici. Trăiți într-un mediu ostil. Tocmai pentru că jucați un rol crucial în succesul Occidentului în această regiune sunteți o țintă pentru forțele din exterior – fie ea Rusia sau China – care ar folosi procesul neterminat al tranziției voastre democratice împotriva voastră. Sistemul vostru imunitar trebuie să fie chiar mai puternic decât cel al altor state.

- Capacitatea României de a depăși corupția este indisolubil legată de succesul sau de eșecul nu doar ca democrație, ci ca stat. Pretindeți conducătorilor dumneavoastră o guvernare mai bună – săli de judecată transparente, urmărirea penală în caz de mită, insistarea asupra integrității și transparenței în spațiul

public este unul dintre cele mai patriotice lucruri pe care românii de rând le pot face.

Tema comună în toate aceste domenii este conducerea.

Vladimir Putin și Viktor Orban au invocat diferite versiuni ale aceleeași teze: ordinea democratică pe care am construit-o în Europa Centrală după 1989 a fost temporară – că aceasta poate fi contestată și chiar înlocuită dacă suntem dispuși să încălcăm regulile, fie că se utilizează bani murdari, tancuri sau urne de vot. Succesul României este contra-dovada esențială a acestei teze. România este o dovadă că idealurile și instituțiile occidentale „funcționează" într-un moment din istorie în care avem nevoie cu disperare de exemple de succes ale Occidentului la nivel mondial.

Gândiți-vă pentru o clipă la cum ar putea arăta viitorul României dacă aceasta ar atinge potențialul său maxim: al 6-lea stat ca mărime din Europa, cu 20 de milioane de oameni, şi a treia cea mai mare rezervă de gaze în UE, toate acestea ca o democrație consolidată în inima sud-estului Europei, cu instituții stabile, un standard de trai în creștere, investiții stabile din Vest și un sector energetic în plină expansiune. Aceasta este o Românie cu viziune transatlantică, care ar fi un exemplu puternic de stabilitate, de soluții de energie și democrație în fața vecinilor săi.

Aceasta este România de care are nevoie Occidentul, din punct de vedere strategic, în aceste vremuri. Ne așteaptă în anii următori o competiție geopolitică și ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliați maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor și să modeleze succesul ordinii Vestice. Angajamentul nostru strategic și economic va fi cu atât mai mare pentru aliații care reușesc cel mai mult în aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în țara și în regiunea dumneavoastră. Despre România interbelică s-a spus că a reprezentat o „stare de necesitate". Aceasta este valabil și pentru România de astăzi. Sunteți într-o „stare de necesitate" pentru America și pentru alianța occidentală. Au fost momente în istorie când cel mai sigur lucru pentru România a fost să păstreze un profil scăzut și să acționeze ca un stat mai mic (neînsemnat) decât în realitate. Acum nu ne aflăm într-unul din acele momente. Acesta este un moment în care românii trebuie să fie subiecte mai degrabă decât obiecte ale istoriei. Un moment în care să conduceți în regiunea dvs. – în guvernare, securitate și energie – în ciuda faptului că totul în jurul vostru se mișcă în direcția opusă.

Eu cred că România este pregătită pentru acest moment. Dispuneți de instituții mai stabile, de resurse financiare mai mari și de aliați mai buni decât dispunea statul român în perioada interbelică. Ultimii 25 de ani au oferit toate ingredientele necesare succesului dumneavoastră. Tot ceea ce aveți nevoie acum este încrederea. Alegerea este a dumneavoastră, în cele din urmă. Dar Occidentul are nevoie de România pentru a reuși, pentru viitorul vostru şi pentru viitorul nostru.

Anexe Partea I-a

Anexa 1

DECIZIA 2014/145/PESC
A CONSILIULUI UNIUNII EUROPENE
din 17 martie 2014

privind măsuri restrictive în raport cu acțiunile care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei

Având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană,

în special articolul 29, întrucât:

(1) La 6 martie, șefii de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii au condamnat cu fermitate încălcarea neprovocată a suveranității și integrității teritoriale a Ucrainei de către Federația Rusă și au îndemnat Federația Rusă să își retragă imediat forțele armate către zonele de staționare permanentă a acestora, în conformitate cu acordurile relevante. Aceștia au îndemnat Federația Rusă să permită accesul imediat al unor observatori internaționali. Șefii de stat sau de guvern au considerat că decizia Consiliului Suprem al Republicii Autonome Crimeea de a desfășura un referendum cu privire la viitorul statut al teritoriului este contrară constituției ucrainene și prin urmare ilegală.

(2) Șefii de stat sau de guvern au decis să ia măsuri, inclusiv cele preconizate de Consiliu la 3 martie 2014, în special prin suspendarea convorbirilor bilaterale cu Federația Rusă în materie de vize, precum și a convorbirilor cu Federația Rusă cu privire la un nou acord global care ar înlocui acordul de parteneriat și de cooperare existent.

(3) Șefii de stat sau de guvern au subliniat faptul că ar trebui să se găsească o soluție pentru criză prin negocieri între guvernul Ucrainei și guvernul Federației Ruse, inclusiv prin intermediul unor mecanisme multilaterale potențiale, și că în absența unor astfel de rezultate într-un interval de timp limitat, Uniunea va decide asupra unor măsuri suplimentare, cum ar fi interdicții de călătorie, înghețări de active și anularea reuniunii la nivel înalt UE-Rusia.

(4) În contextul actual, ar trebui impuse restricții de călătorie și o înghețare a activelor în ceea ce privește persoanele responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei, inclusiv acțiuni privind viitorul statut al oricărei

părți a teritoriului care contravin constituției Ucrainei,

și persoanele, entitățile sau organismele asociate acestora.

(5) Sunt necesare acțiuni suplimentare din partea Uniunii pentru punerea în aplicare a anumitor măsuri,

ADOPT**Ă** PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a împiedica intrarea pe teritoriul lor sau tranzitarea acestuia de către persoanele fizice responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei și de către persoanele fizice asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.

(2) Alineatul (1) nu obligă un stat membru să refuze propriilor resortisanți accesul pe teritoriul său.

(3) Alineatul (1) nu aduce atingere cazurilor în care unui stat membru îi revine o obligație de drept internațional, și anume:

(a) încalitate de țară-gazdă a unei organizații internaționale internaționale interguvernamentale;

(b) în calitate de țară-gazdă a unei conferințe internaționale organizate de Organizația Națiunilor Unite sau sub auspiciile acesteia;

(c) în temeiul unui acord multilateral care conferă privilegii și imunități; sau

(d) în temeiul Tratatului de conciliere din 1929 (Pactul de la Lateran) încheiat de Sfântul Scaun (Statul Vatican) și Italia.

(4) Se consideră că alineatul (3) se aplică de asemenea în cazul în care un stat membru este țara-gazdă a Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE).

(5) Consiliul este informat în mod corespunzător în toate cazurile în care un stat membru acordă o derogare în temeiul alineatului (3) sau (4).

(6) Statele membre pot acorda derogări de la măsurile impuse în temeiul alineatului (1), atunci când deplasarea se justifică din motive umanitare urgente sau se efectuează în scopul participării la reuniuni interguvernamentale și lareuniuni promovate sau găzduite de Uniune, sau la reuniuni găzduite de un stat membru care asigură președinția OSCE, în cazul în care se poartă un dialog politic care vizează direct promovarea obiectivelor de politică ale măsurilor restrictive, inclusiv sprijinirea integrității teritoriale, a suveranității și a independenței Ucrainei.

(7) Un stat membru care dorește să acorde derogările menționate la alineatul (6) informează Consiliul în scris în acest sens. Derogarea se consideră acordată, cu

excepția cazului în care unul sau mai mulți membri ai Consiliului ridică obiecții în scris în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării privind derogarea propusă.

În cazul în care unul sau mai mulți membri ai Consiliului ridică o obiecție, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate decide să acorde derogarea propusă.

(8) În cazul în care, în temeiul alineatelor (3), (4), (6) și (7), un stat membru autorizează intrarea pe teritoriul său sau tranzitul persoanelor enumerate în anexă, autorizația se limitează la scopul pentru care a fost acordată și la persoanelevizate de respectiva autorizație.

Articolul 2

(1) Se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, sunt deținute sau controlate de către persoane fizice responsabile pentru acțiuni care subminează sau amenință integritatea teritorială, suveranitatea și independența Ucrainei și de către persoane fizice sau juridice, entități sau organisme asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.

(2) Niciun fond sau resursă economică nu se pune, în mod direct sau indirect, la dispoziția sau în beneficiul persoanelor fizice sau juridice, al entităților sau organismelor enumerate în anexă.

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru poate autoriza deblocarea anumitor fonduri sau resurse economice înghețate sau punerea la dispoziție a anumitor fonduri sau resurse economice, în anumite condiții pe care le consideră corespunzătoare, după ce a stabilit că fondurile sau resursele economice în cauză sunt:

(a) necesare pentru a satisface nevoile de bază ale persoanelor enumerate în anexă și ale membrilor lor de familie aflați în întreținerea lor, incluzând cheltuielile pentru alimente, chirie sau ipotecă, pentru medicamente și tratamente medicale, impozite, prime de asigurare și plata facturilor la utilități;

(b) destinate exclusiv plății unor onorarii rezonabile și rambursării cheltuielilor suportate în legătură cu furnizarea unor servicii juridice;

(c) destinate exclusiv plății unor comisioane sau taxe aferente serviciilor de păstrare sau gestionare curentă a unor fonduri sau resurse economice înghețate; sau

(d) necesare pentru cheltuieli extraordinare, cu condiția ca autoritatea competentă să fi notificat autorităților competente ale celorlalte state membre și Comisiei motivele pe baza cărora consideră că ar trebui acordată o autorizație specifică, cu cel puțin două săptămâni înainte de acordarea autorizației.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre și Comisia cu privire la orice autorizație pe care o acordă în temeiul prezentului alineat.

(4) Prin derogare de la alineatul (1), autoritățile competente ale unui stat membru pot autoriza deblocarea anumitor fonduri și resurse economice înghețate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) fondurile sau resursele economice fac obiectul unei hotărâri arbitrale pronunțate anterior datei la care persoana, entitatea sau organismul menționat(ă) la alineatul (1) a fost înscrisă pe lista din anexă, sau al unei hotărâri judecătorești sau administrative pronunțate în Uniune, sau al unei hotărâri judecătorești executorii în statul membru vizat, anterior sau ulterior datei respective;

(b) fondurile sau resursele economice vor fi utilizate exclusiv pentru a satisface creanțele garantate printr-o astfel de hotărâre sau a căror valabilitate este recunoscută printr-o astfel de hotărâre, în limitele stabilite de actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile care reglementează drepturile persoanelor care au astfel de creanțe;

(c) hotărârea nu este în beneficiul niciunei persoane fizice sau juridice, entități sau organism menționat(e) în anexă; și

d) recunoașterea hotărârii nu contravine ordinii publice a statului membru în cauză.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre și Comisia cu privire la orice autorizație acordată în temeiul prezentului alineat.

(5) Alineatul (1) nu împiedică o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism enumerat în listă să efectueze plăți datorate în temeiul unui contract încheiat anterior datei la care persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul au fost înscrise pe lista din anexă, cu condiția ca statul membru încauză să fi stabilit că beneficiarul plății respective nu este, în mod direct sau indirect, o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism menționat(ă) la alineatul (1).

(6) Alineatul (2) nu se aplică creditării conturilor înghețate

reprezentând:

a) dobânzi sau alte venituri generate de conturile respective;

(b) plăți cuvenite în temeiul unor contracte, acorduri sau obligații care au fost încheiate sau au survenit anterior datei la care aceste conturi au făcut obiectul măsurilor prevăzute la alineatele (1) și (2); sau

(c) plăți datorate în temeiul unei hotărâri judecătorești, administrative sau arbitrale pronunțate în Uniune sau executorii în statul membru vizat, cu condiția ca orice astfel de dobânzi, alte venituri și plăți să rămână sub incidența măsurilor prevăzute la alineatul (1)

Articolul 3

(1) Consiliul, hotărând la propunerea unui stat membru sau a Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, decide stabilirea și modificarea listei din anexă.

(2) Consiliul comunică persoanei fizice sau juridice, entității sau organismului vizate decizia menționată la alineatul (1), inclusiv motivele includerii pe listă, fie direct, dacă adresa este cunoscută, fie prin publicarea unui anunț, acordând persoanei, entității sau organismului în cauză posibilitatea de a prezenta observații.

(3) În cazul în care se transmit observații sau se prezintă dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia menționată la alineatul (1) și informează în consecință persoana, entitatea sau organismul în cauză.

Articolul 4

(1) Anexa cuprinde motivele includerii pe listă a persoanelor fizice sau juridice, a entităților sau a organismelor menționate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1).

(2) De asemenea, anexa include informațiile necesare identificării persoanelor fizice sau juridice, a entităților sau a organismelor vizate, în cazul în care aceste informații sunt disponibile.

În ceea ce privește persoanele fizice, astfel de informații pot include numele, inclusiv pseudonimele, data și locul nașterii, cetățenia, numărul de pașaport și de carte de identitate, sexul, adresa dacă este cunoscută și funcția sau profesia. În ceea ce privește persoanele juridice, entitățile sau

organismele, astfel de informații pot cuprinde denumirea, locul și data înregistrării, numărul de înregistrare și sediu

Articolul 5

Pentru ca măsurile menționate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1) să aibă un impact cât mai mare,

Uniunea încurajează statele terțe să adopte măsuri restrictive similare celor prevăzute în prezenta decizie.

Articolul 6

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Prezenta decizie se aplică până la 17 septembrie 2014.

Prezenta decizie se reexaminează permanent. Prezenta decizie se reînnoiește sau se modifică, după caz, în cazul în care Consiliul consideră că obiectivele sale nu au fost îndeplinite.

Adoptată la Bruxelles,
Pentru Consiliu
Președinte,
C. ASHTON

17 martie 2014.

Anexa 2

Lista personalităților politice
participante la întâlnirea organizată la Paris
la 11 ianuarie 2015

ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului

Albania -- Prim Ministru Edi Rama
Algeria -- Ministrul de Externe Ramtane Lamamra
Austria -- Ministrul de Externe Sebastian Kurz
Belgium -- Primul Ministru Charles Michel
Benin -- Presedintele Thomas Boni Yayi
Bulgaria -- Primul Ministru Boyko Borisov
Canada -- Public Safety Minister Steven Blaney
Cehia -- Primul Ministru Bohuslav Sobotka
Comisia Europeană -- Presedinte Jean-Claude Junker
Consiliul Uniunii Europen -- Presedinte Donald Tusk
Croatia -- Primul Ministru Zoran Milanovic
Danemarca -- Primul Ministru Helle Thorning-Schmidt
Elveția -- Presedintele Simonetta Sommaruga
Gabon -- Presedintele Ali Bongo Ondimba
Georgia -- Primul Ministru Irakli Garibashvili
Germania –Chancelar Angela Merkel
Greece -- Primul Ministru Antonis Samaras
Israel -- Primul Ministru Benjamin Netanyahu și
Ministrul de Externe al Israelului:Aigor Lieberman
Italia -- Primul Ministru Matteo Renzi
Iordania -- Regele Abdullah II and Regina Rania
Letonia -- Primul Ministru Laimdota Straujuma
Mali -- Presedintele Ibrahim Boubacar Keita
Marea Britanie -- Primul Ministru David Cameron
Niger -- Presedintele Mahamadou Issoufou
NATO – Secretarul General Jens Stoltenberg
Olanda -- Primul Ministru Mark Rutte
Palestina -- Presedintele Mahmud Abbas
Portugalia -- Primul Ministru Pedro Passos Coelho
România -- Președintele Klaus Iohannis
Russia -- Ministrul de Externe Sergei Lavrov
Spain -- Primul Ministru Mariano Rajoy

SUA -- Ambasadoarea în Franța - Jane D. Hartley
Tunisia -- Primul Ministru Mehdi Jomaa
Turcia -- Primul Ministru Ahmet Davutoglu
Ucraine -- Presedinte Petro Poroshenko
Ungaria -- Primul Ministru Viktor Orban
Uniunea Emiratelor Arabe -- Ministrul de Externe
Sheikh bdullah bin Zayed al-Nahayan
Uniunea Europeană -- Președinte Martin Schultz

Anexa 3

Unele avantaje și dezavantaje ale țărilor membre ale Uniunii Europene

A. Avantaje:

- Din punct de vedere economic:

Cel mai mare avantaj este accesul la zona de liber schimb. Orice țară are acces la piețele tuturor celorlalte țări din UE. Acest lucru oferă posibilitatea creșterii dimensiunii pieței potențiale pentru fiecare întreprindere.

- Din punctul de vedere al dezvoltării științei și tehnologiei:

Datorită situației economice din diferite țări membre ale UE bugetele naționale ale unora dintre țări destinate științei și tehnologiei au fost și continuă să fie foarte mult reduse; o asemenea situație afectează dezvoltarea unor idei și rezultatele destinate îmbunătățirii vieții populațiilor din aceste țări.

UE are propriul buget destinat finanțării cercetării științifice și tehnologiei prin acest buget poate ajuta țările în care știința și tehnologia are nevoie de un suport financiar substanțial.

- Din punct de vedere social:

Forța de muncă activă din țările membre ale UE este deosebit de mare și datorită situației economice dificile, mulți oamenii se confruntă cu diverse dificultăți economice și în special cu fenomenul șomajului sau al unei remunerări necorespunzătoare în țările de origine.

Prin UE forța de muncă disponibilă sau necorespunzător remunerată se poate deplasa cu ușurință spre alte țări care sunt în căutare de forță de muncă și care oferă o recompensare corespunzătoare a activității prestate.

- Din punct de vedere turistic:

Este deosebit de importantă posibilitatea de a traversa diversele granițe ale țărilor membre ale UE fără a fi nevoit să oprești la punctele de graniță pentru controlul și verificarea pașaportului.

Adoptarea monedei euro, permite schimbarea o singură dată - schimbarea dolarul (sau a altei valute naționale) pentru euro în loc de diverse transferuri în mărci, franci, coroane, etc.

- Din punctul de vedere al securității naționale:

Asocierea țărilor membre ale UE cu Organizația Tratatului Nord Atlantic (NATO) și cu încheierea unor acorduri de ajutor reciproc din punct de vedere militar, asigură fiecărei țări membre a UE o deplină securitate împotriva oricăror acțiuni agresive externe.

Tabelul Nt.19

Țările europene și anul aderării la NATO

Țara	Anul	Țara	Anul	Țara	Anul
Albania	2009	Islanda	1949	Slovacia	2004
Belgia	1949	Italia	1949	Slovenia	2004
Bulgaria	2004	Letonia	2004	Spania	1982
Croația	2009	Lituania	2004	Turcia	1952
Rep. Cehă	1999	Luxemburg	1949	Marea Britanie	1949
Danemarca	1949	Olanda	1949	Ungaria	1949
Estoni	2004	Norvegia	1949	Franța	1949
Polonia	1999	Germania	1955	Portugalia	1949
Grecia	1952	România	2004		

Sursa: CIA 2014; http://www.nato.int/nato-welcome/

Multe dintre comunitățile islamice care și-au creat ”sliping cells” în diverse orașe și țări, au drept scop crearea a tot felul de tulburări sociale, conflicte cu populațiile autohtone, încearcă să impună anumite obiceiuri specifice culturii și religiei musulmane și dacă nu sunt respectate de către autohtoni, trec la aplicarea unor măsuri violente.

Ceea ce trebuie să dea gândit analiștilor din domeniul politic și al relațiilor internaționale, este faptul că multe dintre țările membre ale UE și altele din alte continente și-au creat propriile legislații împotriva atacurilor teroriste, dar în momentul în care asemenea acte teroriste, barbare, au loc nu se poate remarca manifestarea imediată a unor strategii de apărare a populației și de combatere a actelor teroriste. (Vezi și Anexa 11privind: Acordarea azilului în România conform Legii 122 din 4 mai 2006)/

În aceași ideee Uniunea Europeană și-a creat propria legislație care se referă la sprijinul reciproc pe care și-l acordă țările membre în cazul unor atacuri teroriste din partea unor grupuri extremiste islamo-jihadiste.

La 11 ianuarie în urma atacului terorist ce a avut loc în Franța s-a creat imediat o coaliție politică a 40 de țări care au participat la marșul simbolic împotriva terorismului (despre care am vorbit înainte) și totuși nici după o lună de zile nu s-a materializat vre-un act din partea acestei coaliții internaționale.

Pentru moment nimeni nu poate explica: ce se mai așteaptă?

Este adevărat că opiniile specialiștilor militari sunt împărțite, unii susțin acțiuni militare comune de amploare ale coaliției internaționale, alții, dimpotrivă își exprimă opinia că un război împotriva acestor grupări teroriste nu se poate rezolva pe calea unui război, acești teroriști fiind împrăștiați în întreaga lume și își găsesc din ce în ce mai mulți adepți care pleacă din diverse țări pentru a se înrola în mișcările jihadiste.

Și totuși lumea trebuie să rezolve cât mai curând această extindere a islamismului care se întinde ca o adevărată plagă peste întreaga Europă și în alte continente.

B. Dezavantaje:

- Limitări privind suveranitatea:

Aderarea la UE aduce cu ea unele legi care încalcă mai multe prevederi ale legilor de bază ale UE. De exemplu, ei nu pot închide frontierele lor la oameni din alte țări din UE.

Există nenumărate exemple care au de a face cu probleme mai puțin semnificative, cum ar fi de exemplu: etichetarea produselor alimentare. Acest aspect înseamnă că țările nu sunt liberi să adopte orice fel de legi pe care le doresc, ceea ce este important pentru statele suverane care ar trebui să fie capabile de a rezolva acest aspect la nivel național și să aibă valabilitate internațională.

Așa cum este demonstrat de manifestarea crizei economice ce s-a declanșat în 2008, unele dintre națiunile membre ale UE, cum ar fi Irlanda, Portugalia și Grecia se confruntă cu situații ce afectează și economiile altor țări.

- Sistemul legislativ la nivelul UE:

Este dificil de a crea un sistem ce să acopere interesele fiecărei țări (care are tot felul de principii, propria cultură și tradiție) și tot odată să includă elementele specifice întregului ansamblu al UE. Legile create pot fi potrivite pentru o parte a țărilor membre ale UE dar nu pot fi în mod necesar aplicabile pentru alte țări.

Un exemplu concret este cel al legislației privind imigrația și care ne găsindu-și un criteriu comun (cel puțin în momentul de față – n.n.), pentru toate țările membre și a imigrației din afara UE, a permis invazia enormă a unor populații din alte țări și continente care nu întotdeauna se pot adapta și să accepte tradițiile, obiceiurile și legislația țării în care au imigrat.

Prin modul de comportament al unora dintre imigranți, și în mod specific al unora din comunitatea musulmană este afectată într-un mod negativ viața populațiilor din țările UE unde au ajuns acești imigranți..

Sursa: www.nato.com

Anexa 4

Planul Marshall

The *Marshall Plan*, cunoscut oficial ca *European Recovery Program* (ERP), a fost primul plan de reconstrucție conceput de Statele Unite ale Americii și destinat aliaților europeni din al Doilea Război Mondial.

Pe 5 iunie 1947 într-un discurs rostit în Aula Universității Harvard, secretarul de stat american George Marshall anunța lansarea unui vast program de asistență economică destinat refacerii economiilor europene, cu scopul de a stăvili extinderea comunismului, fenomen pe care el îl considera legat de problemele economice.

La 19 iunie 1947 miniștrii de externe ai Franței (Georges Bidault) și al Marii Britani (Ernest Bevin), au semnat un comunicat prin care invitau 22 de state europene să trimită reprezentanți la Paris pentru a schița un plan de reconstrucție europeană. Etichetând Planul Marshall drept „imperialismul economic american", Moscova a interzis țărilor satelite să participe la Conferința de la Paris. Sovieticii considerau că acceptarea planului ar fi condus la desprinderea de URSS a țărilor din sfera sa de influență și la pierderea avantajelor politice și strategice dobândite de Kremlin în Europa Centrală și de Est la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial.

Planul Marshall reprezenta o extindere în domeniul economic a Doctrinei Truman.

Inițial, acest plan era destinat tuturor statelor europene, însă el a fost respins de URSS și sateliții ei, care se temeau de creșterea influenței americane. Planul Marshall a constat într-un ajutor financiar acordat unui număr de 16 state din Vestul Europei. Pentru administrarea acestuia a fost înființată OCED (Organizația de Cooperare Economică și Dezvoltare). Tabelul de mai jos prezintă ajutorul acordat fiecărei țări în parte pe etapele și sumele acordate.

Tabelul Nr.20

Țările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall

(milioane dolari SUA)

Țara	1948/49	1949/50	1950/51	Total cumulat
Austria	232	166	70	468
Belgia/Luxemburg	195	222	360	777
Danemarca	103	87	195	385
Franța	1085	691	520	2296
RFG	510	438	500	1448

Grecia	175	156	45	376
Islanda	6	22	15	43
Irlanda	88	45	0	133
Italia	594	405	205	1204
Olanda	471	302	355	1128
Norvegia	82	90	200	372
Portugalia	0	0	70	70
Suedia	39	48	260	347
Elveția	0	0	250	250
Turcia	28	59	50	137
Marea Britanie	1316	921	1060	3297
Total	4,924	3,652	4,155	12,731

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Planul_Marshall

Anexa 5

Opinia lui Dinu Ceobotaru –

Constituția României la articolul 136 aliniatul 3), precizează faptul că:

”Bogăţiile de interes public ale subsolului, spaţiul aerian, apele cu potenţial energetic valorificabil, de interes naţional, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, precum şi alte bunuri stabilite de legea organică, au obiectul eclusiv al proprietății publice”.

și în continuare. la aliniatul (4) din articolul 136 se prevede expres faptul că;

…”bunurile proprietate publică sunt inalienabile”
(adică nu se pot înstrăina)”.

Totodată Constituția ROMÂNIEI, la articolul 135 aliniatul 2) precizează :

” statul trebuie să asigure protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară; stimularea cercetării ştiinţifice şi tehnologice naţionale, a artei şi protecţia dreptului de autor; exploatarea resurselor naturale, în concordanţă cu interesul naţional; refacerea şi ocrotirea mediului înconjurător, precum şi menţinerea echilibrului ecologic; crearea condiţiilor necesare pentru creşterea calităţii vieţii”.

Până la începutul anului 2015 în România nu exista încă o Lege a Investițiilor urmată de planuri de dezvoltare în perspectivă, care să aibă la bază prevederile din Constituția României, articolele 135 şi 136.

Lipsa *Legii Investiţiilor* creează posibilitatea ca orice speculant financiar, orice început de jaf financiar, să fie denumit *investitor sau investiţie*.

La investițiile din banul public azi nu există criterii de selectare a ofertanților care să protejeze interesul național, iar faza de post-calcul a lucrărilor de construcții montaj nu există, respectiv nu se întocmesc caietele de ataşamente care să conțină: cantitățile de lucrări de construcții montaj real executate, comparate cu cantitățile de lucrări propuse prin proiectul lucrărilor de construcții montaj. Exemplu: Cu banii plătiți pe nemunca americanilor de la BECHTEL, era posibil să se organizeze producția de utilaje terasiere autohtone, necesare întregului program de autostrăzi din România.

Se cunosc cazurile de corupție şi jaful banului public dezvăluite în ultima perioadă, fenomene care au fost posibile datorită legilor antinaționale: de

privatizare şi de restituire a proprietăţii, legi care au distrus industria şi economia ţării prin instituţii precum: Fondul Proprietăţii de Stat (FPS) ce şi-a schimbat denumirea în 2001, în Autoritatea pentru Privatizare şi Administrarea Proprietăţii Statului (APAPS), iar în 2004 redenumită Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (AVAS), precum şi prin Agenţia Naţională de Restituire a Proprietăţilor (ANRP), cu subsidiara sa, S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A.

S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. a fost constituită cu scopul colectării profiturilor realizate de cele mai atractive active care au mai rămas în proprietatea Statului Român – bunuri proprietate publică. Acesta este unul dintre multele cazuri de jefuire a cetăţenilor României. România este singura ţară din Estul Europei, care a emis asemenea legi antinaţionale pentru: privatizare şi restituirea proprietăţii confiscate de către statul comunist. Mai mult, restituirile s-au extins şi la proprietăţi, care nu au fost confiscate de către comunişti. Despre S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A nu s-a scris în presă, deoarece nu s-a înţeles bine amploarea „ingineriei financiare" de jefuire a cetăţenilor României. SC FONDUL PROPRIETATEA SA deţine:

20,11 % din acţiunile Petrom,
14,99 % din acţiunile Romgaz,
14,58 % din acţiunile Transgaz,
9,48 % din acţiunile Nuclearelectrica,
19,94 % din acţiunile Hidroelectrica,
15,00 % din acţiunile Transelectrica,
12 % din acţiunile EON Gaz România,
23-25 % din complexurile energetice
(CET Turceni, CET Craiova, CET Rovinari),
12-22% din filiala Electrica sau companiile desprinse din fostele filiale Electrica, care sunt cele mai atractive active din România, bunuri proprietate publică, realizate în timp prin munca tuturor românilor.

Pentru majoritatea companiilor energetice amintite, s-au făcut demersuri pentru listarea lor la bursă.

Fondul Proprietatea a încasat, în anul 2006, dividende în valoare de 78,5 milioane de lei de la cinci dintre cele 114 societăţi din portofoliul său.

Cea mai mare sumă a fost virată de SNP Petrom, care a plătit dividende în valoare de 65,7 milioane lei.

Tot în 2006, Fondul Proprietatea avea trei procese pe rol
pentru recuperarea dividendelor de la societăţile Oil Terminal, Conpet şi Romgaz.

Valoarea nominală a unei acțiuni emise de Fondul Proprietatea este de 1 RON. Acțiunile emise de Fondul Proprietatea sunt transferate, de către Statul Român cu titlu gratuit, deținătorilor de titluri de despăgubire. Numărul acțiunilor transferate se stabileste prin raportare la valoarea titlurilor de despăgubire deținute de fiecare din titulari.

Până la desemnarea societății de administrare selectate, Fondul Proprietatea a fost administrat provizoriu de Ministerul Finanțelor Publice, prin Consiliul de Supraveghere.

După selectare, Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, a preluat prerogativele de administrator unic şi activitatea de administrare a investițiilor Fondului Proprietatea.

Administratorul unic a informat că Adunarea Generală Ordinară a Acționarilor – A.G.O.A. – a Societății Comerciale Fondul Proprietatea S.A. a avut loc în data de 27 aprilie 2011. Ședința a fost prezidată de către dl. Grzegorz Maciej KONIECZNY, reprezentantul legal al Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, în calitate de administrator unic al S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A şi au fost aprobate mai multe puncte aflate pe ordinea de zi, printre care; repartizare profitului net pentru anul financiar 2010 si a datei de înregistrare după cum urmează: valoarea bruta a dividendului 0,03141 lei/acțiune și data de înregistrare 16 mai 2011. Plata dividendelor era propusă să înceapă cu data de 30 iunie 2011.

Retribuțiile personalului societății comerciale Fondul Proprietatea S.A, urmează regimul societăților comerciale, adică fără norme de limitare a cuantumului drepturilor băneşti, ceia ce a creat posibilitatea câştigurilor fără limite pentru personalul societății şi o mare „oportunitate" pentru „rechinii imobiliari de drepturi litigioase". În acest mod o parte însemnată din profitul realizat de cele mai bune active ale României – bunuri proprietate publică, nu mai constituie acum surse de venituri la bugetul de stat al României, venituri necesare pentru acoperirea cheltuielilor cu; administrația, învățământul, sănătatea, dezvoltarea, etc.

Este un fapt verificat: programele de privatizare în masă au condus peste tot unde au fost aplicate, la creşterea corupției.

De exemplu, un studiu recent realizat în comun de către cercetătorii de la universitățile Cambridge și Harvard, concluziona că falimentul Rusiei și al statelor din Europa de est, ca și sărăcia și corupția, au fost provocate de programele de privatizare în masă create de economiștii occidentali și impuse brutal statelor

post-comuniste de organisme precum Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Banca Europeană de Reconstrucție și Dezvoltare.

Cercetătorii arată că cu cât o țară a adoptat mai fidel politicile de privatizare sugerate de la Vest, cu atât mai mult au suferit de eșec economic și corupție.

Generațiile prezente și cele viitoare suportă consecințele acestor legi fiind obligate să plătească cu un nivel de trai cel mai scăzut din Europa; erorile generațiilor trecute care au confiscat abuziv proprietățile imobiliare și erorile clasei politice actuale care a făcut greșeli grave prin promovarea şi adoptarea legilor anticonstituționale; de privatizare(de înstrăinare) a bunurilor proprietate publică şi de restituire a proprietăților.

Sursa: Preluat de autor din sit-ul:
http://listanationala.ro/lista-nationala/scrisoare-de-la-un-expert/

Anexa 6

Sancțiunile aplicate Federației Ruse

Ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea și destabilizarea deliberată a unei țări suverane vecine, UE a impus un prim pachet cuprinzând următoarele măsuri restrictive împotriva Federației Ruse.

Măsurile restrictive (înghețarea activelor și interzicerea acordării de vize)

Restricții pentru Crimeea și Sevastopol

Măsuri care vizează cooperarea sectorială și a schimburilor cu Rusia (sancțiuni "economice")

Măsuri privind cooperarea economică

Prezentare generală

Uniunea Europeană își concentrează eforturile pe diversele aspect ale escaladării crizei din Ucraina. Ea solicită tuturor părților să continue angajarea într-un dialog semnificativ și cuprinzător care să conducă la o soluție de durată; pentru a proteja unitatea și integritatea teritorială a țării și să depună eforturi pentru a asigura un viitor stabil, prosper și democratic pentru toți cetățenii Ucrainei.

UE a propus, de asemenea, să intensifice sprijinul pentru crearea și aplicarea unor reforme economice și politice ale Ucrainei.

O reuniune extraordinară a Consiliului Uniunii Europene ce a avut loc la 3 martie 2014 a condamnat încălcarea clară a suveranității și integrității teritoriale ucrainene prin actele de agresiune create de către forțele armate ruse, precum și autorizarea dată de Consiliul Federației din Rusia, la 1 martie, pentru utilizarea forțelor armate pe teritoriul Ucrainei.

UE a cerut Rusiei să-și retragă imediat forțele sale armate din zonele lor de staționare permanentă, în conformitate cu Acordul din 1997, privind statutul și condițiile pentru Flota Mării Negre și staționarea unor forțe străine pe teritoriul Ucrainei.

Într-o declarație a șefilor de stat și de guvern în urma unei reuniuni extraordinare ce a avut loc la 6 martie 2014, UE a subliniat necesitatea unei soluții referitoare la Federația Rusă, inclusiv prin intermediul mecanismelor multilaterale potențiale, în primul rând prin suspendarea negocierilor bilaterale cu Federația Rusă în materie de vize și discuții privind Acordul (dintre Federația Rusă și UE), precum și pregătirile pentru participarea la Summit-ul G8 de la Soci.

UE a stabilit de asemenea o a doua etapă de măsuri suplimentare si de consecințe suplimentare mai profunde pentru relațiile UE-Rusia, în cazul destabilizării în continuare a situației din Ucraina.

La 17 martie 2014, UE a impus primele interdicții de călătorie și înghețarea activelor unora dintre oficialii ruși.

UE a condamnat cu fermitate încălcarea de către Rusia a suveranității și integrității teritoriale ucrainene.

UE consideră ca esențială găsirea unor soluții pașnice a crizei prin negocieri între guvernele Ucrainei și Federației Ruse, inclusiv prin intermediul diverselor mecanisme multilaterale existente.

De asemenea, UE este pregătită să-și schimbe poziția și deciziile și să se re-angajeze în tratative cu Federația Rusă atunci când va constata că există din partea Rusiei o contribuție în mod activ și fără ambiguități pentru găsirea unei soluții reale în privința crizei conflictului împotriva Ucrainei.

Unele măsuri diplomatice

În loc de summit-ul G8 ce urma să aibă loc la Soci, a avut loc o reuniune a grupului G7 la Bruxelles, la 4-5 iunie. Țările UE au sprijinit poziția de suspendare a negocierilor de aderare a Federației Ruse la OCDE și la Agenția Internațională pentru Energie.

O serie de măsuri privind întâlnirile dintre reprezentanții UE și Federației Ruse au fost anulat și statele membre ale UE au decis să nu inițieze nici un fel de întâlniri bilaterale așa cum se obișnuia înainte.De asemeni au fost suspendate discuțiile bilaterale cu privire la acordarea de vize, și cu privire la orice nou acord între UE și Rusia.

În plus, UE se preocupă de analizarea diversele aspect ale unei re-evaluări a diverselor programe de cooperare între UE și Rusia cu scopul de suspendare a punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale și regionale ale UE.

Unele dintre proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră și societatea civilă pentru moment se vor menține și vor fi reanalizate.

Măsuri restrictive (înghețarea activelor și interzicerea acordării de vize)

Înghețarea activelor și interdicțiile de viză se aplică unui număr de 132 de persoane în timp ce 28 de entități sunt supuse unei înghețări a activelor lor în UE.

Această măsură se referă la 126 de persoane și 15 entități care au devenit responsabile de acțiunile împotriva integrității teritoriale a Ucrainei; de asemeni sunt vizate șase persoane care oferă sprijin sau beneficiază de unii factori de decizie din Rusia precum și 13 entități din Crimeea și Sevastopol, care au fost confiscate sau care au beneficiat de un transfer de proprietate care contravin legislației ucrainene.

Restricții împotriva actelor agresive cu privire la Crimeea și Sevastopol

Întrucât UE nu recunoaște anexarea Crimeii și a Sevastopolului, au fost impuse următoarele restricții.

UE a adoptat o interdicție asupra importurilor originare din Crimeea și Sevastopol dacă nu sunt însoțite de un certificat din partea autorităților ucrainene.

Investițiile străine în Crimeea sau Sevastopol sunt considerate ca fiind în afara legii. Europenii și companii cu sediul în UE nu pot cumpăra valori imobiliare sau entități în Crimeea, și nu pot finanța companii din Crimeea sau servicii de furnizare conexe.

În plus, operatorilor din UE li se interzice să ofere servicii turistice în Crimeea sau Sevastopol. În special, nave de croazieră din Europa care nu vor mai staționa în porturile din peninsula Crimeea, cu excepția cazurilor de urgență. Aceasta se aplică tuturor navelor deținute sau controlate de un proprietar european sau care arborează pavilionul unui stat membru al UE. Contractele de croazieră existente au putut fi în continuare onorate până la 20 martie 2014.

Se interzic, de asemenea, exporturile anumitor produse și tehnologii pentru companiile din Crimeea sau pentru utilizarea în Crimeea. Acestea se referă la sectoarele transporturilor, telecomunicațiilor și energiei sau a celor de prospectare, explorare și extracție a resurselor de petrol, gaze și minerale.

Nu trebuie să fie furnizate servicii de asistență, de brokeraj, de construcții sau de inginerie tehnică legate de infrastructură în sectoarele amintite.

Toate măsurile menționate sunt incluse în Regulamentul (UE) nr 1351/2014 privind măsuri restrictive ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea și a orașului Sevastopol.

În lista sancțiunilor prezentate este inclusă și Nota informativă a întreprinderilor din UE care operează și/sau se ocupă de investiții în Crimeea /Sevastopol.

Măsuri care vizează cooperarea sectorială și a schimburilor cu Rusia (sancțiuni "economice")Cetățenii și întreprinderile din UE nu mai pot cumpăra sau vinde noi obligațiuni, capitaluri proprii sau instrumente financiare similare cu o scadență mai mare de 30 zile, emise de:
cinci mari bănci rusești de stat, filialele lor din afara UE și cele care acționează în numele acestora sau sub controlul lor.
trei mari companii energetice ale Rusiei și
trei mari companii de apărare rusești.

Serviciile privind emiterea de astfel de instrumente financiare, de exemplu, brokeraj, sunt de asemenea interzise.

Cetățenii și întreprinderile din UE nu pot oferi credite pentru cele cinci mari bănci de stat din Rusia.

Se aplică politica Embargoului asupra importului și exportului de arme și materiale conexe de la/către Rusia, acoperind toate articolele de pe lista militară comună a UE.

Interzicerea exporturilor de mărfuri cu dublă utilizare și tehnologii pentru uz militar din Rusia sau utilizatorilor finali ruși militari, inclusiv toate articolele din lista UE de produse cu dublă utilizare. Exportul de bunuri cu dublă utilizare a nouă societăți mixte de apărare este de asemenea interzis.

Exporturile de anumite echipamente și tehnologie legate de energie în Rusia sunt supuse autorizării prealabile de către autoritățile competente ale statelor membre ale UE.

Licențele de export vor fi interzis dacă produsele sunt destinate explorării de petrol și apă de producție, explorare de petrol din zona arctică sau de producție și proiectelor de petrol de șist în Rusia.

Serviciile necesare pentru explorarea apei din adâncimi, a explorării de petrol și de producție, explorare de petrol din zona arctică sau de producție și proiecte de petrol de șist în Rusia nu pot fi livrate, de exemplu: utilaje de foraj, testare sau servicii de exploatare.

Măsuri privind cooperarea economică

La 16 iulie 2014, Consiliul European a solicitat BEI de a suspenda semnarea de noi operațiuni de finanțare în Federația Rusă. Statele membre ale Uniunii Europene vor coordona pozițiile lor în cadrul Consiliului Director al BERD în vederea suspendării, de asemenea a unor finanțări de noi operațiuni.

Consiliul a invitat Comisia să reevalueze programele de cooperare între UE și Rusia, în vederea luării unei decizii, de la caz la caz, cu privire la suspendarea punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale și regionale ale UE. Cu toate acestea, proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră și societatea civilă vor fi menținute.

Sursa: European Union, Newsroom, Special coverage, 30 ianuarie 2015

Toate aceste măsuri și sancțiuni impuse Federeației Ruse au avut și continuă să aibă drept scop obligarea Federației Ruse de a se retrage de pe teritoriul Ucrainei.

Din păcate pentru populația Crimeei și a Ucrainei în general ca și pentru populația Federației Ruse, politica președintelui putin nu dovedește nici pe departe intenția retragerii definitive din Crimeea și acordarea independenței acestei porțiuni a Ucainei.

Referindu-se la situația conflictului Ruso-Ucrainean, candidatul la președenția Statelor Unite, Donald Trump afirmase:

"... Rusia nu se va duce să invadeze Ucraina"!

Nu se știe pe ce considerente s-a bazat această afirmație dar ceea ce este clar pentru toată lumea este faptul că acțiunile militare din zona de est a provinciei Donețk și Luhansk care au fost invadate de Rusia la începutul anului 2014 constituie încă puncte fierbinți a acestei zone, cu atât mai mult cu cât întreaga atebție a occidentului a fost și continuă să fie îndreptată spre alte probleme.

În conformitate cu unele informații oferite de ONU, la începutul lunii august 2016, 20 de civili au fost omorâți și alte 122 rânite în lunile iunie și iulie 2016 (mai mult de dublu cât a fost în medie în lunile precedente). Armata ucraineană a raportat pierderea vieții a 13 soldați în luna iulie 2016; cauza celor mai mulți morți a provenit din bombardamentul rusesc cu artileria grea și rachete care de fapt în urma înțelegerii de pace între Rusia și Ucraina erau interzise în folosire.

Cu toată poziția de mediator în acest conflict, NATO nu a putut stabilii cu exactitate care este numărul militarilor care operează în interiorul Ucrainei, dar se crede că ar fi vorba de un număr între câteva mii și 10,000.

Tot odată după informații primite din partea Departamentului Apărării din Ucraina, în luna iulie 2016, 19 trenuri care transportau echipament militar, iar la 2 august au fost observate 30 de tancuri care au trecut granița.

Oare spune ceva aceste mișcări de echipament militar?

Ceea ce se poate remarca este faptul că reacția Administrației Obama la tot ceea ce se petrece în această zonă ca și în altele de pe glob este considerată ca ”destul de dureroasă”! și Obama susține că singura posibilitate de rezolvare a acestui conflict ca și a celui din Siria este ”de a se coopera cu Rusia”!

În fața acestei poziții a președintelui Obama, președintele Putin dovedește că nici pe departe nu este interesat și nu are nici o intenție serioasă de cooperare cu SUA.

Anexa 7

Opinia istoricului şi antropologului

Emmanuel Todd

(Interviu realizat de Olivier Berruyer, prezentatt în www.les-crises.fr.)

Dacă ieşim din delirul mass-media "occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care amenința să devină fierbinte, observăm realitatea geografică a fenomenelor din care rezultă destul de simplu că acest conflict din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradițională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziție Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa.

Primim semnale contradictorii din spre Germania.

Uneori Germania este mai pacifistă, pe un model defensiv, de cooperare. Alteori, dimpotrivă, Germania este limpede în contestarea sau înfruntarea cu Rusia.

Această linie dură capătă forță pe zi ce trece.

Frank-Walter Steinmeier a fost împreună cu Laurent Fabius[131] şi Sikorski la Kiev.

Merkel vizitează singură noul protectorat ucrainean.

Dar nu asupra acestei înfruntări are Germania controlul.

În urmă cu şase luni, când se afla deja într-un conflict virtual cu Rusia în câmpia ucraineană, Merkel s-a manifestat umilind Anglia impunându-i, cu o incredibilă duritate, pe Juncker drept preşedinte al Comisiei.

Un lucru şi mai extraordinar, germanii au început să-i înfrunte pe americani, servindu-se de o poveste de spionaj a SUA.

Este absolut incredibil, când ştim de cooperarea dintre serviciile secrete germane şi americane în timpul războiului rece.

Se pare că astăzi BND (serviciul german de informații), spionează politicieni americani.

Cu riscul de a şoca, aş spune că, ținând cont de ambiguitatea politicii germane în Est, sunt cu totul pentru monitorizarea de către CIA a responsabililor politici germani.

---

[131] Laurent Fabius (n.1946), politician francez, membru al aripii de stânga. Fost Ministru al Bugetului şi Industriei(1981-1983), Prim Ministru al Franței (1984-1986), Președinte al Ansamblului Național (1988), Președinte al blocului socialist al Ansamblului Național (1995), Ministru de Finanțe sub președenția lui Lionel Jospin (2000-2002)

Sper că serviciile secrete franceze îşi vor face treaba şi vor participa la supravegherea unei Germanii din ce în ce mai active şi mai aventuroase pe plan internațional.
Rămâne ca această agresivitate antiamericană a Germaniei să fie un fenomen nou, de care să ținem cont. Stilul ei este fascinant. Modul în care oamenii politici germani au vorbit Americii vădeşte o profundă aroganță. Există un fond antiamerican la est de Rin. Am avut ocazia de a-l măsura în timpul lansării volumului "După imperiu"[132].
După mine, el explică succesul mare în librării a acelei traduceri.
A fost deja un moment în care guvernul german a luat în derâdere reproşurile americane în materie de administrare a economiei. Să contribuie la echilibrul cererii mondiale? De ce să o mai facă?
Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească țările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul.
Într-o primă fază, în momentul anexării Crimeii, am fost sensibilizat de refacerea Rusiei: o putere care nu vrea să renunțe să meargă pe propriile picioare şi care este capabilă să ia decizii.
Acum, constat că Rusia este în mod fundamental o națiune în curs de stabilizare, chiar dacă lumea o blamează.
Adevărata putere emergentă, înaintea Rusiei este Germania.
Ea a urmat un drum fantastic, de la dificultățile economice de după unificare şi până la refacerea economică şi apoi preluarea controlului asupra continentului, în ultimii cinci ani. Toate acestea merită o reinterpretare.
Criza financiară nu a demonstrat doar soliditatea Germaniei. Ea a revelat si capacitatea ei de a utiliza criza datoriilor pentru a-şi subordona continentul.
Dacă renunțăm la retorica arhaică a războiului rece, daca încetăm să mai agităm spectrul ideologic al democrației liberale şi al valorilor ei, dacă încetăm să ascultăm bla-bla-ul europenist pentru a observa secvența istorică în care ne aflăm, dacă acceptăm să vedem că regele e gol, constatăm că:

1. În cursul a cinci ani, Germania a preluat controlul continentului european pe plan economic şi politic;
2. În cinci ani, Europa se află aproape în război cu Rusia

[132] Emmanuel Todd - Après l'Empire, pg. 98 și urm. Lucrare indicată în bibliografie

Acest fenomen este umbrit de o dublă negare: cea a ascensiunii germane şi cea a decăderii americane.

Aşa este Franța, care nu vrea niciodată să admită că are o relație de servitute voluntară cu Germania.

Franța nu poate gândi altfel, atât timp cât nu admite că Germania a devenit puternică şi că Parisul nu poate să o controleze.

O lecție a celui de Al Doilea Război Mondial este că Franța nu poate controla Germania, ale cărei capacități organizatorice, disciplină economică şi potențial de iraționalitate politică trebuie să le recunoaştem.

Refuzul francez al realităţii germane este evident.

Vorbeam de Francois Hollande ca de "vicecancelarul Hollande". Sau ca de un simplu "director de comunicare al cancelarului".

Cotele uriaşe de nepopularitate vin şi din această servitute față de Germania.

Actorii sunt incompetenți şi puțin conştienți de ceea ce fac.

Altcineva trebuie să controleze Germania.

Ultima dată, această sarcină a revenit americanilor şi ruşilor.

Trebuie să admitem că "sistemul Germania" este capabil să genereze o energie extraordinară. Ca istoric şi antropolog, aş putea spune acelaşi lucru despre Japonia şi Suedia sau despre cultura evreiască, bască sau catalană.

Este un fapt: anumite culturi sunt astfel. Franța are alte calități.

Ea a generat ideile de egalitate, de libertate, o artă de a trăi care fascinează o planetă, a avut o natalitate mai mare decât vecinii săi, rămânând o țară avansată pe plan intelectual şi tehnologic.

Este probabil că în cele din urmă va trebui să admitem că Franța are o viziune mai echilibrată asupra vieții. Dar nu este vorba aici de metafizică sau de morală: vorbim de raporturile de forță internaționale.

Dacă o țară se specializează în industrie sau război, trebuie să ținem cont de asta şi să vedem cum această specializare economică, tehnologică şi de putere poate fi controlată.

Statele Unite, cea de a doua negare

Negarea SUA a fost formalizată prin emanciparea Germaniei, în timpul războiului din Irak, în 2003 şi prin asocierea Schroeder-Chirac-Putin; anumiți strategi

americani au spus atunci: “Trebuie să pedepsim Franța, să uităm ce a făcut Germania şi să iertăm Rusia”.

De ce?

Întrucât cheia controlului american în Europa, moştenire a victoriei din 1945, este controlul Germaniei.

Actul de emancipare din 2003 ar fi fost începerea disoluției imperiului american.

Această strategie a struțului s-a instalat şi pare că azi le interzice americanilor să aiba o viziune corectă asupra emergenței germane, o nouă amenințare pentru ei, după mine mult mai mare decât a Rusiei, care este o amenințare exterioară.

Germania joacă un joc complex, ambivalent, dar este motorul crizei: deseori, națiunea germană pare pacifistă şi Europa, sub controlul german, pare agresivă. Sau invers. Germania are doua pălării: Europa este Germania şi Germania este Europa.

Ea poate vorbi pe mai multe voci. Când cunoaştem instabilitatea psihică care caracterizează, istoric vorbind, politica externă germană şi bipolaritatea sa, în sens psihiatric, în raportul cu Rusia, totul devine îngrijorător.Sunt conştient că vorbesc foarte dur, dar Europa este aproape de un război cu Rusia şi nu avem timp să fim curtenitori. Populațiile de limbă, de cultură şi identitate rusă sunt atacate în Ucraina de est cu aprobarea, sprijinul şi deja fără îndoiala cu armele UE.

Cred că ruşii ştiu că sunt, de fapt, în război cu Germania.

Tăcerea lor nu este, ca în cazul francezilor şi americanilor, un refuz de a vedea realitatea. Este diplomație. Au nevoie de timp.

Autocontrolul şi profesionalismul lor merită admirate.

America nu-şi mai controlează vasalii, dar trebuie să aprobe aventurile regionale.

Până în prezent, în această criză, americanii au stat în spatele Germaniei.

Această Americă, care nu mai controlează, dar care trebuie să aprobe aventurile regionale ale vasalilor săi, a devenit o problemă, problema geopolitică numărul 1.

În Irak, America trebuie deja să coopereze cu Iranul, inamicul ei strategic, pentru a face față jihadiştilor finanțați de Arabia Saudită.

Arabia Saudită, ca şi Germania, are statut de aliat important; trădarea ei nu trebuie de aceea oficializată...

În Asia, sud-coreenii, din resentiment față de japonezi, încep să coopereze cu China, rivali strategici ai americanilor.

Peste tot, nu doar în Europa, sistemul american se fisurează sau chiar mai rău.

Naţiunea-continent americană şi noul imperiu german

Puterea şi hegemonia germane în Europa merită o analiză dintr-o perspectivă dinamică. Trebui să explorăm, să proiectăm să previzionăm pentru a ne orienta în lumea ce e pe cale să se nască.

Trebuie să acceptăm să vedem această lume cum o vedea şcoala realistă, cea a lui Kissinger de exemplu, adică fără a ne pune întrebări legate de valorile politice: doar purul raport de forță între națiuni.

Dacă gândim astfel, Rusia nu este o problemă a viitorului, iar China nu este deocamdată puternică din punct de vedere militar.

În lumea noastră globalizată putem prezenta două mari sisteme: națiunea-continent americană şi noul imperiu german, un imperiu economico-politic pe care oamenii continuă să-l numească din obişnuință Europa.

Este interesant să evaluam raportul de forțe între cele două sisteme.

Lideri incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac

Nu ştim cum se va încheia criza ucraineană. Dar trebuie să facem un efort să ne protejăm de această criză.

Cel mai interesant este să încercăm să ne imaginăm o victorie a "Occidentului".

Vom ajunge la ceva surprinzător: dacă Rusia cedează, disproporția de forțe demografice şi industriale între sistemul german, extins în Ucraina, şi SUA va duce la o basculare a centrului de gravitate al Occidentului şi la prăbuşirea sistemului american.

Lucrul de care americanilor ar trebui să le fie teamă este o prăbuşire a Rusiei.

Însă una dintre caracteristicile situației este că actorii sunt incompetenți şi puțin conştienți de ceea ce fac. Nu vorbesc doar despre Obama, care nu înțelege nimic despre Europa. E născut în Hawaii şi a trăit in Indonezia: doar zona Pacificului există pentru el.

Însă sunt depăşiți şi geopoliticienii americani de tradiția europeană.

Mă gândesc la Zbigniew Brezinski[133], îmbătrânit, dar care rămâne un teoretician al controlului Eurasiei de către SUA. Obsedat de Rusia, el nu a văzut Germania.

[133] Zbigniew Brezinski (n.1928) - politician american, a fost unul dintre consilierii pe probleme de Securitate națională al președintelui Jimmy Carter din 1977 până în 1981. Considerat astăzi, alături de Henry Kissinger și Samuel P. Huntington, o autoritate printre marii strategi globali americani. În prezent este profesor de politică externă a SUA la Universitatea Johns-Hopkins din Baltimore și consilier la Centrul pentru studii politice și strategice (CSIS) din Washington D.C. Actualmente consilier pe problem de politică externă a președintelui Barack Obama.

El nu a văzut-o pentru că, lărgind NATO până la țările baltice, Polonia şi alte democrații populare, puterea militară americană a croit un imperiu pentru Germania, economic în primă fază, dar şi politic astăzi.
Germania a început să se înțeleagă cu China, celălalt mare exportator mondial.
Îşi aminteşte Washingtonul că în anii 1930 Germania a ezitat între alianța cu China şi cea cu Japonia şi că Hitler, la început, l-a înarmat pe Chiang Kai-Shek şi l-a ajutat să-şi creeze o armată?
Extinderea NATO către est ar putea duce la o variantă B al coşmarului lui Brzezinski: o reunificare a Eurasiei independent de voința SUA.
Fidel originilor sale poloneze, el se temea de o Eurasie sub control rus.
El riscă să se dovedească unul dintre acei polonezi absurzi care, din ură față de Rusia, au asigurat măreția Germaniei.
Puterea germană, formată prin punerea la munca capitalistă a națiunilor din Est.
Desigur, puterea germană este eterogenă şi prin urmare fragilă, potențial instabilă, dar mecanismul în curs de ierarhizare a populațiilor începe să definească o structură de dominație coerentă şi eficace.
Puterea germană recentă s-a format prin activitatea capitalistă a fostelor națiuni comuniste. Este un lucru de care nici germanii poate că nu sunt conştienți şi care va fi probabil adevărata lor fragilitate: dinamica economiei germane nu este doar germană.
O parte a succesului german vine din faptul prin care comuniştii s-au preocupat mult de educație. Au lăsat în urma nu doar sisteme industriale învechite, ci şi o populație educată la un nivel superior.
Comparați situația educației din Polonia înaintea războiului cu cea de acum, mult mai bună, şi se va vedea că o bună parte din creşterea economică actuală se datorează comunismului. Vom vedea în ce stare va fi lăsată Polonia după administrarea germană. Rămâne ca Germania să înlocuiască Rusia ca putere care controlează estul european.
Rusia a fost slăbită de controlul asupra democrațiilor populare iar costul militar nu a fost compensat de câştigurile economice.
Datorită Statelor Unite, costul controlului militar este aproape zero pentru Germania.

Germania conduce continentul european

O asemenea hartă (Graficul 4) ajută să conştientizăm faptul că Europa şi-a schimbat natura şi că ea nu evocă doar prezentul, ci şi un viitor (poate) foarte apropiat.
Hărţile pe care le oferă de regulă Comunitatea Europeană sunt hărţi cu pretenţii egalitare, care însă nu ne mai arată realitatea.
Aici avem o primă tentativă de organizare vizuală a realităţilor noii Europe.
Harta ajută la observarea caracterului central al Germaniei şi a modului în care ea conduce continentul european.
Primul lucru despre care vorbeşte harta alăturată este existenţa un spaţiu informal mai mare decât Germania însăşi, "spaţiul german direct", care include ţările ale căror economii depind aproape total de Germania.
Unii vor vedea aici "erori", ca de exemplu integrarea Elveţiei, care nu este parte a instituţiilor europene. Dar, oricare sunt sentimentele elveţienilor, realitatea obiectivă atunci când sunt implicate companii elveţiene importante, simţim prezenţa Germaniei. Nivelul de interpenetrare la nivel economic este astfel definit, încât nu putem vorbi de independenţa Elveţiei.

Harta G Noul imperiu al Germaniei

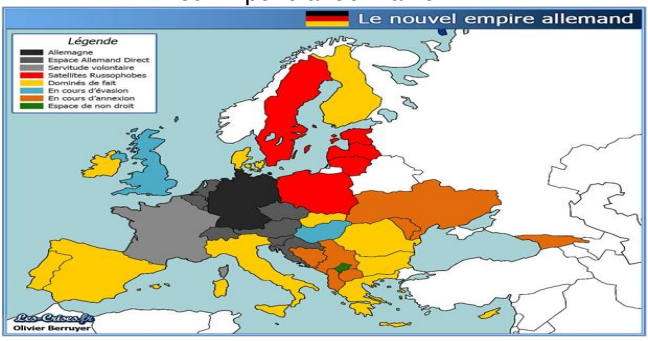

Cât despre Olanda, cum spunea Friedrich List, nu este decât *"zona de debuşeu a Germaniei la gurile Rinului"*.

Cehoslovacia, în ziua în care a decis să vândă Skoda către Volkswagen, şi-a pecetluit destinul.[134] Datorită acestui spaţiu central foarte populat, Germania are o influenţă superioară celei oferite de cele 82 de milioane de locuitori ai săi.
Are puterea unei zone cu 130 de milioane de locuitori. Dar acest spaţiu nu este singura explicaţie a influenţei germane. Cred că Germania nu ar fi fost niciodată capabilă să preia controlul continentului fără cooperarea Franţei.
Mai este un element subliniat în această hartă: servitutea voluntară a Franţei şi a sistemului ei economic şi, în interiorul acestui cadru, acceptarea de către elitele franceze a ceea ce pentru ele – dar nu şi pentru poporul francez – este *"colivia de aur a monedei euro"*.
Băncile franceze supravieţuiesc bine în această închisoare.
Franţa îşi adaugă cele 65 de milioane de locuitori la spaţiul german şi îi conferă un soi de masă critică la scară continentală.
Astfel se ajunge la un nivel superior faţă de scara rusă sau japoneză.
Acest bloc negru reprezintă inima puterii germane; ea menţine într-o stare de supunere Europa de Sud, devenită o zonă dominată în interiorul sistemului european.
Germania este detestată în Italia, în Grecia şi fără îndoială în toată Europa de Sud, din cauza mâinii de fier bugetare.
Dar aceste ţări nu dovedesc nimic, pentru că Germania, cu zona sa apropiată şi cu Franţa, are capacitatea de a domina totul. Aceste ţări sunt reprezentate în portocaliu pe hartă.
Propun şi o alta categorie de state, *în roşu*, pe care le-aş numi "sateliţii rusofobi ai Germaniei".
Paradoxal, aceste ţări au un anumit grad de libertate. Sunt în spaţiul german de suveranitate, dar nu le-aş califica prin statutul de vasal, pentru că au aspiraţii la autonomie şi sunt anti-ruse.

[134] Exemplul acestei situaţii nu a întârziat prea mult timp să apară.; în jurul datei de 20 septembrie 2015, preşedintele companiei Volkswagen, Martin Winterkorn, şi-a dat demisia în urma scandalului provocat de cele 11 milioane de automobile vândute în diferite ţări din lume şi în care s-au folosit programe electronice care au mistificat rezultatele testelor de emisie, şi pentru care se vor cheltui 7.3 miliarde dolar pentru a repara această gravă greşeală. Efectul la Bursa de acţiuni s-a concretizat prin scăderea valorii acţiunii acestei companii de la 200 euro per acţiune la circa 106 euro.
Sursa:Washington Post, 23 sept.2015, pg.A1

Priviți: Franța nu mai visează; sub conducerea socialiştilor şi a UMP, ea nu aspiră decât la supunere.
Polonia şi Suedia, țările baltice au însă un vis: să învingă Rusia.
Participarea lor voluntară la spațiul de dominație german le permite să creadă în visul acesta. Dar mă întreb dacă, în profunzime, Suedia care a trecut din nou către dreapta nu este pe cale să devină ce era şi înainte de 1914, adică germanofilă.
Sateliții rusofobi merită o categorie specială, pentru că pot determina Germania să aleagă căi greşite.
Elitele franceze au făcut-o deja, sfidând Germania şi apoi refuzând să o critice.
Pentru Suedia şi Polonia sau statele baltice situația este alta.
Aici este vorba de a aduce Germania pe calea violenței în raporturile internaționale.
Nu am vorbit de Finlanda şi de Danemarca în această categorie.
Spre deosebire de Suedia, Danemarca este liberală cu adevărat.
Legătura sa cu Anglia merge dincolo de bilingvismul tipic scandinav pentru o bună parte a populației. Danemarca priveşte spre Vest şi nu este obsedată de Rusia.
Finlanda a învățat să trăiască cu sovieticii şi nu are motive să se îndoiască de posibilitatea de a se înțelege cu ruşii.
Desigur, a fost în război cu Rusia, Finlanda a făcut parte din Imperiul țarist între 1809 şi 1917, dar sub forma unui mare ducat, situație care i-a permis să scape de imperiul suedez. Adevărata putere colonială pentru finlandezi a fost Suedia şi mă îndoiesc că vor să revină sub conducerea suedeză.
Pe hartă, Finlanda şi Danemarca sunt dominate precum țările din sud.
Absurd?
Economia finlandeză plăteşte deja prețul agresiunii europene împotriva Rusiei.
Şi Danemarca va fi pusă în dificultate de ieşirea Angliei din sistemul continental.
Am asociat Ungaria cu Marea Britanie, în tentativa ei de "evaziune din sistemul european".

Viktor Orban are o reputație proastă în UE. Aceasta pentru că este autoritar şi reprezintă dreapta dură. Poate că este aşa. Dar în primul rând pentru că rezistă presiunii germane. Ne putem întreba de ce Ungaria nu este antirusă, atât timp cât a fost supusă unei represiuni sovietice violente in 1956.

Ca de cele mai multe ori, cuvintele "în ciuda" trebuie înlocuit aici cu "pentru că".

În 1956, doar Ungaria s-a revoltat. Ungaria poate fi mândră de istoria sa sub dominația rusă mai mult decât cehii sau polonezii, care atunci nu au mişcat.

Ungaria poate să ierte. Un banc unguresc din anii 1970 ne poate ajuta să înțelegem diferențele dintre est-europeni:
“În 1956, ungurii s-au comportat precum polonezii, polonezii precum cehii şi cehii ca nişte porci.” Am reprezentat Ucraina ca fiind “în curs de anexare”.
Este vorba de anexarea unei zone în descompunere etatică şi industrială, o dezintegrare care va fi accelerată de acordurile de liber schimb cu UE.
Dar vorbim şi de anexarea unei populații active şi ieftine.
În mod fundamental, sistemul german se bazează pe anexarea unor populații active. În primă fază au fost utilizate populațiile din Polonia, Cehia şi Ungaria.
Germanii au reorganizat sistemul lor industrial utilizând forța de muncă ieftină.
Populația activă din Ucraina, care are 45 de milioane de locuitori, cu nivelul ei bun de educație moştenit din epoca sovietică, va fi o captură excepțională pentru Germania. Va permite dominația Germaniei pentru o perioada lungă, devenind o putere economică superioară statelor Unite. Bietul Brzezinski!

Mizele energetice
Construirea multipleleor rute energetice pot înlătura un adevărat mit după care ruşii, prin construirea South Stream-ului, vor doar să scape de intermedierea energetică a Ucrainei.

Harta H

Rutele energetice în Europa în cadrul noului imperiu German

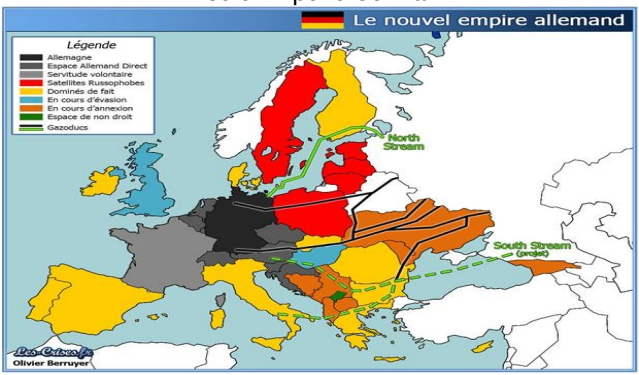

Dacă privim la traseele gazoductelor existente, singurul lor punct comun nu este tranzitul prin Ucraina, ci faptul că majoritatea ajung în Germania.
De fapt, adevărata problemă a ruşilor nu este doar Ucraina, ci şi controlul gazoductelor de către Germania.
Aceasta este şi problema Europei de Sud.
Dacă încetăm să ne gândim la Europa într-un mod naiv, ca un sistem egalitar care are probleme cu Rusia, vom vedea că Germania poate avea interesul ca South Stream-ul să nu fie construit, pentru că ar face să-i scape de sub control aprovizionarea cu energie a zonei europene pe care o domină.

South Stream-ului nu este doar o zonă strategică între Est şi Vest, între Ucraina şi Rusia, ci şi între Germania şi Europa de Sud, dominată de Berlin.
Încă o dată, aceasta nu este o hartă definitivă; este o hartă care creează imaginea realității Europei şi care încearcă să ne scoată din ideologia hărților neutre, care ascund ceea ce Europa este pe cale să devină: un sistem de națiuni inegale, prinse într-o ierarhie care include țări dominate clar, țări agresive, o țară dominantă, precum şi o țară care este ruşinea Europei - Franța.

Anexa 8

Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE și NATO

(Prelucrat de autor din articolul semnat de Michaeil Saakashvili)[135]

Ucraina are nevoie de câteva elemente importante:

1. Ucraina trebuie să devină un model de succes în creșterea economică și în reformele democratice care să fie atractive pentru toți ucrainenii – așa cum a avut loc în Berlinul Occidental care a devenit un element de mare atracție pentru cei din Berlinul de Est și tot odată un simbol și pentru alții. Într-un anumit fel rușii se simt legați de pământul și de oamenii din Ucraina. Un succes al Ucrainei poate ajuta la schimbarea Rusiei în bine prin oferirea unui model alternativ de viață.
2. Costul economic pe care trebuie să-l plătească președintele Vladimir Putin este destul de mare prin sancțiunile economice suplimentare care se vor impune și vor determina în cele din urmă slăbirea poziției sale în interiorul Rusiei, așa cum s-a întâmplat în Serbia cu Slobotan Milosovici în anii 1990.
3. Cheltuielile militare pe care le are de suportat Putin trebuie să fie foarte ridicate în ipoteza în care Ucraina va fi dotată cu arme de apărare, care vor putea opri înaintarea tancurilor și vehiculelor blindate rusești.
4. Ucraina nu poate fi membră a NATO dar poate fi încurajată să formeze alianțe bilaterale și trilaterale care vor putea coopera cu NATO și cu Satele Unite, în vederea asigurării securității regionale.
5. Conducerea Ucrainei trebuie să continue să înfăptuiască reformele dure care sunt necesare și să asigure că sunt în sprijinul poporului ucrainean, iar ajutorul din Vest va fi condiționat în livrare de acest progres.

Anexa 9

[135] Mikheil Saakashvili – fost președinte al statului Georgia între 2004 și 2013.
În prezent este președintele grupului de consiliei pentru reforme în Ucraina;
Textul prezent provine din articolul semnat de Saakashvili-
The peace of Europe in the balance, Washington Post, 28 Februarie, 2015, pg. A13

Situația pensionării în UE și în România

Sistemul de pensii din România se confruntă şi cu efectele negative ale unor elemente specifice cum ar fi:

ieşirile anticipate masive la pensie în 1990, care au redus numărul de contribuabili cu circa 5% şi au majorat numărul de pensionari cu peste 16%;

creşterea semnificativă a pensionărilor datorate încadrării în grupe de muncă (ieşiri la pensie cu cinci-zece ani mai devreme decât vârsta standard de pensionare);

uşurința cu care se obține o pensie de invaliditate fără o bază legală.

Criza financiară şi economică care a agravat şi mai mult problema de fond reprezentată de îmbătrânirea populației. Toate sistemele de pensii se confruntă cu dificultăți mari în a-şi îndeplini „promisiunile privind pensiile", din cauza creşterii şomajului, a diminuării creşterii economice, al creşterii nivelurilor datoriei publice şi a volatilității pieței financiare.

Moştenite din socialism, pensiile din România au reprezentat un sistem atipic, comparativ cu vasta majoritate a sistemelor de pensii din Europa. El nu s-a referit numai la pensii, ci a integrat multe tipuri de prestații pe termen scurt cum ar fi:

- maternitatea,
- concediile medicale,
- concediile de creștere și îngrijire a copilului,
- decesurile etc.

Mai mult, până în anul 1991, bugetul de asigurări sociale reprezenta un capitol al bugetului de stat.

Unul dintre motivele majore care au condus la dificultăți financiare ale sistemului de pensii publice îl reprezintă creşterea rapidă a numărului de beneficiari ai tuturor categoriilor de pensii publice, în paralel cu scăderea majoră a numărul contribuabililor la sistem, în special în perioada 1990-2010.

Practic, numărul total de pensionari din sistemul de asigurări sociale (incluzând pensionarii din toate structurile de pensionare de tip a crescut de la circa 3,58 milioane de persoane în 1990 la circa 5,66 milioane de persoane în 2010 (cu 58%). În acelaşi timp, numărul de contribuabili la sistemul public de pensii a scăzut de la 7,997 milioane de persoane în 1990 la 4,238 milioane de persoane în 2010 (cu 47%).

Acest fenomen a condus la reducerea ratei de dependență a sistemului de pensii, în perioada analizată, de circa 3,7 ori.

Importanța sistemelor private de pensii a devenit din ce în ce mai mare în statele membre ale Uniunii Europene, acestea aflându-se în diverse faze de dezvoltare.

Efecte ale Strategiei EUROPA 2020 asupra ocupării forței de muncă în România

Prin adoptarea Strategiei EUROPA 2020 statele membre adoptă de fapt o nouă viziune a economiei sociale de piață a Europei în următorul deceniu, care să contribuie la ieşirea din criza economică şi financiară şi să construiască o economie inteligentă, durabilă şi favorabilă incluziunii, caracterizată de niveluri ridicate de ocupare a forței de muncă, productivitate şi coeziune socială.
În acest scop, Comisia Europeană a adoptat cinci obiective principale:
1) ocuparea forței de muncă (o rată de ocupare a forței de muncă de 75% în rândul populației cu vârste cuprinse între 20 şi 64 de ani);
2) cercetare, dezvoltare şi inovare (un nivel al investițiilor publice şi private în cercetare şi dezvoltare de 3% din PIB-ul UE);
3) schimbări climatice şi energie (reducerea cu 20% a emisiilor de gaze cu efect de seră (sau chiar cu 30%, în condiții favorabile) față de nivelurile înregistrate în 1990; creşterea ponderii surselor de energie regenerabile până la 20%; creşterea cu 20% a eficienței energetice);
4) educație (reducerea abandonului şcolar la sub 10%; creşterea la peste 40% a ponderii absolvenților de studii superioare în rândul populației în vârstă de 30-34 de ani);
5) sărăcie şi excluziune socială (reducerea cu cel puțin 20 de milioane a numărului persoanelor care suferă sau riscă să sufere de pe urma sărăciei şi a excluziunii sociale).

Sursa: Prelucrat de autor după informațiile incluse în studiul elaborat (de către grupul: Şeitan, Mihai – Arteni, Mihaela şi Nedu Adriana) pentru Comisia Națională de Prognoză, sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

Anexa 10

Ocupația sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord

Ultimatumul sovietic – iunie 1940

La 22 iunie 1940, cu doar câteva zile înainte ca URSS să-și prezinte ultimatumul, Franța capitulase, iar Regatul Unit își retrăsese ultimele trupe din Europa, ceea ce făcea ca toate garanțiile de securitate acordate României de cele două puteri vestice să-și piardă orice valoare. Pe 2 iunie, Germania informase România că, pentru a beneficia de garanții de securitate din partea Reichului, guvernul de la București trebuia să ia în considerație negocieri prealabile cu Uniunea Sovietică.

Pe 23 iunie un număr de circa 23 de avioane sovietice au depășit frontiera cu România și au pătruns până deasupra orașului Chișinău, acest act constituind o agresiune aeriană asupra României.

Ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, a fost informat de partea sovietică de intențiile Rusiei cu privire la Basarabia și Bucovina; pe 24 iunie. Ribbentrop a comunicat rușilor că este îngrijorat mai mult de soarta celor aproximativ 100.000 de etnici germani din Basarabia. De asemenea, Ribbentrop s-a arătat uimit de pretențiile sovietice în ceea ce privește Bucovina, (acest teritoriu nu fusese menționat în niciun fel în protocolul secret al pactului sovieto-german de neagresiune). În continuare, ministrul german de externe a subliniat că Germania are interese economice puternice în restul teritoriului românesc.

Textul ultimatumului de la 26 iunie afirma în mod incorect că Basarabia era populată în principal cu ucraineni: „În anul 1918, România, folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a preluat de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei, Basarabia.

"... Guvernul sovietic cerea partea de nord a Bucovinei care după opinia lor:

„ ar reprezenta, *este drept că numai într-o măsură neînsemnată*, un mijloc de despăgubire a acelei mari pierderi care a fost pricinuită U.R.S.S. și populației Basarabiei prin dominația de 22 de ani a României în Basarabia.".

Bucovina de Nord avea unele legături istorice cu Galiția, care fusese anexată de URSS în 1939 ca urmare a invaziei germano-sovietice din 1939, doar prin faptul că

ambele regiuni fuseseră parte a Imperiului Austro-Ungar din a doua parte a secolului al XVIII-lea până în 1918.

La 26 iunie 1940, la ora 22:00, Comisarul poporului pentru afaceri externe al URSS, Viaceslav Molotov, i-a prezentat ambasadorului României la Moscova, Gheorghe Davidescu, un ultimatum prin care i se cerea României „retrocedarea" Basarabiei până pe 28 iunie și „transferul" părții de nord a Bucovinei către Uniunea Sovietică.

Ultimatumul mai adăuga:

> *„Acum, când slăbiciunea militară a U.R.S.S. a trecut în domeniul trecutului, iar situația internațională care s-a creat cere rezolvarea rapidă a chestiunilor moștenite din trecut pentru a pune în fine bazele unei păci solide între țări, U.R.S.S. consideră necesar și oportun ca în interesele restabilirii adevărului să pășească împreună cu România la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei, Uniunii Sovietice.".*

Răspunsul românesc la ultimatum

Guvernul românesc a răspuns sugerând că este de acord cu „negocieri imediate asupra unei largi categorii de probleme".

Al doilea ultimatum sovietic de pe 27 iunie a cerut evacuarea administrației și armatei române din Basarabia și nordul Bucovinei în patru zile.

A doua zi, guvernul român condus de Gheorghe Tătărescu, după ce primise și sfaturi din partea Germaniei și Italiei, a acceptat să se supună condițiilor sovietice.

Decizia de acceptare a ultimatului sovietic și de executare a unei „retrageri" (s-a evitat folosirea cuvântului „cedare") din Basarabia și nordul Bucovine,i a fost luată în Consiliul de Coroană din noaptea de 27–28 iunie 1940. După cum este consemnat în jurnalul regelui Carol al II-lea, rezultatul votului a fost următorul:

6 voturi pentru respingerea ultimatumului: Ștefan Ciobanu, Silviu Dragomir, Victor Iamandi, Nicolae Iorga, Traian Pop, Ernest Urdăreanu

20 de voturi pentru acceptarea ultimatumului: Petre Andrei, Constantin Anghelescu, Constantin Argetoianu, Ernest Ballif, Aurelian Bentoiu, Mircea Cancicov, Ioan Christu, Mitiță Constantinescu, Mihail Ghelmegeanu, Ion Gigurtu,

Constantin C. Giurescu, Nicolae Hortolomei, Ioan Ilcuș (Ministru de război), Ion Macovei, Gheorghe Mironescu, Radu Portocală, Mihai Ralea, Victor Slăvescu, Gheorghe Tătărescu (prim ministru), Florea Țenescu (șeful marelui Stat Major al Armatei)

- *o abținere*: Victor Antonescu.

Din nici-un document nu rezultă clar dacă regele a participat sau nu la discuții, sau dacă a votat sau nu.

Dintr-o populație de 3.776.000 de locuitori, (în conformitate cu rezultatele recensământul din 1930), în teritoriile ocupate de URSS, 2.078.000 (55%) erau etnici români. Peste 200.000 de locuitori de toate etniile s-au refugiat în România în cele câteva zile care au urmat după 28 iunie. Guvernul român a căutat să evite, chiar dacă doar temporar, un război cu Uniunea Sovietică. Ca urmare, toate instalațiile militare au fost cedate fără a fi distruse și fără a se trage un singur foc de armă, armata română având ordine stricte să nu răspundă niciunei provocări.

După ce Kremlinul a înaintat României ultimatumul de cedare a Basarabiei și nordului Bucovinei, Ion Antonescu l-a vizitat pe regele Carol al II-lea, la 1 iulie, și i-a prezentat Suveranului un Memoriu în care sublinia:[

”Maiestate,
Țara se prăbușește.
În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare.
Mari și mici unități, abandonate de șefi și surprinse
fără ordine, se lasă dezarmate la prima amenințare.
Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor, au fost lăsate
pradă celei mai groaznice urgii.
Materiale imense și depozite militare acumulate
acolo din incurie și menținute până în ultimul
moment din ordin, au rămas în mâna inamicului”.

La 28 iunie 1940, România a primit un ultimatum din partea Uniunii Sovietice, prin care se cerea evacuarea administrației civile și a armatei române de pe teritoriul dintre Prut și Nistru cunoscut ca Basarabia și din partea nordică a regiunii Bucovina. În cazul în care retragerea nu s-ar fi făcut în termenul impus de patru zile, România era amenințată cu războiul.

Din cauza presiunilor conjugate ruso-germane venite de la Moscova și de la Berlin, administrația și armata română s-au retras pentru a evita războiul. Aceste evenimente s-au petrecut în context geopolitic mai larg, în care prin pactul expansionist Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, Germania nazistă și Uniunea Sovietică își împărțiseră în mod imperialist, sferele de influență teritorială în Europa Răsăriteană, după care tot în 1939 a început cel de-al Doilea Război Mondial prin atacarea Poloniei de către Germania hitleristă (la 1 septembrie 1939).

În cea mai mare parte a teritoriului ocupat, sovieticii au proclamat RSS Moldovenească, iar partea sudică a Basarabiei, Bugeacul, și nordul Bucovinei au fost alipite la RSS Ucraineană.

Odată cu proclamarea RSS Moldovenești, drept RASS Moldovenească, (Republică Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească) de la răsărit de Nistru, a fost împărțită între cele două republici sovietice vecine, Moldova sovietică și Ucraina. Ocupația sovietică a fost întreruptă pentru scurtă vreme în 1941, după ce România a declanșat operațiunile militare de eliberare a teritoriilor ocupate de URSS ca parte a Operațiunii Barbarossa), dar teritoriile au fost în cele din urmă recuperate de sovietici în 1944[136].

După moartea lui Stalin (în 1953) și în special după anul 1956, persecuția etnicilor români din Basarabia și Bucovina de nord a scăzut treptat. Primele alegeri libere din RSS Moldovenească s-au ținut în februarie 1990, în climatul general al perestroicii, iar controlul sovietic asupra acestei regiuni a încetat în august 1991, după tentiva de lovitură de stat de la Moscova și disoluția Uniunii Sovietice. În 1991, RSS Moldovenească a devenit noul stat independent Republica Moldova, în vreme ce Bucovina de nord și Bugeacul au rămas în componența Ucrainei.

Reacții internaționale față de ultimatum

[136] Pentru informații mai detaliate sugerez consultarea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Republica_Autonomă_Sovietică_Socialistă_Moldovenească

România a cerut sprijinul englezilor, iar guvernul britanic a răspuns că va considera *orice pierdere teritorială a românilor ca fiind temporară*. Dintre toți aliații regionali cu care România avea tratate de cooperare militară, doar Turcia a răspuns că este gata să-și ofere sprijinul în cazul unei agresiuni militare sovietice.

În revista *Time* din 1 iulie 1940, se relata: „În această săptămână, avioane ruseşti au început să facă zboruri de recunoaştere deasupra Basarabiei. Mai apoi au fost semnalate ciocniri de frontieră de-a lungul râului Nistru. Deşi armata română a simulat rezistența pentru a se lua act, nu are nicio șansă fără ajutor, să-i oprească pe ruși iar Germania a admis deja pretențiile Rusiei pentru Basarabia în negocierile secrete din 1939. România și-a acceptat destinul în noua Europă pe care Hitler o plănuise. Urma ca România să pierdă Transilvania în favoarea Ungariei și o parte a Dobrogei în favoarea Bulgariei. Rusia a fost preocupată de consolidarea propriei poziții în estul Europei. În urma ocupării [de către URSS] a Estoniei, Letoniei și Lituaniei, aceste trei țări au stabilit guverne comuniste, care se pregăteau să deschidă drumul către o sovietizarea completă.

Basarabia **ș**i Bucovina sovietic**ă** dup**ă** 1944

(Spre cunoaşterea adevărului)!

La 23 august 1944, în condițiile în care trupele sovietice avansau pe frontul de răsărit amenințând cu transformarea României într-un teatru de război, (Operațiunea:Iași-Chișinău), regele Mihai I a organizat o lovitură de stat, îndepărtându-l de la putere pe mareșalul Antonescu. După semnarea unui armistițiu cu Aliații, armata română a întors armele Ungariei Hortiste și Germaniei Naziste, luptând alături de Armata Roșie pentru eliberarea teritoriilor ocupate de Ungaria prin Dictatul de la Viena și, în continuare, în Ungaria și Slovacia.

La 6 martie 1945, regele Mihai a fost silit de sovietici să accepte guvernul dominat de comuniști al lui Petru Groza, iar în 30 decembrie 1947 a fost silit să abdice și să părăsească țara. Abdicarea regelui Mihai a reprezentat momentul începerii unui regim care nu avea să se termine decât odată cu evenimentele din decembrie 1989.

În 1947, ca parte a tratatului de pace de la Paris, România și Uniunea Sovietică au semnat un tratat de frontieră prin care frontiera comună era „fixată în concordanță cu înțelegerea sovieto-română din 28 iunie 1940", (aceasta în condițiile în care pe 28 iunie nu a fost semnată nicio înțelegere ci s-a răspuns unui

ultimatum, iar anterior acestei date nu a existat nicio înțelegere scrisă în această privință).

După prăbușirea comunismului în România, președintele Ion Iliescu și președintele Uniunii Sovietice au semnat pe 5 aprilie 1991 un tratat politic care, printre altele, recunoștea granița sovieto-română așa cum fusese consfințită de tratatul de la Paris. Totuși, acest tratat nu a fost niciodată ratificat de Parlamentul României. România și Federația Rusă au semnat și ratificat până la urmă un tratat (în 2003), după prăbușirea Uniunii Sovietice și proclamarea independenței de către Republica Moldova și Ucraina.

În perioada 1940 – 1989, autoritățile sovietice au provomovat evenimentul din 28 iunie 1940 ca fiind „ziua eliberării" de sub *jugul românesc*, data în sine fiind proclamată sărbătoare în RSS Moldovenească.

Sursa: Prelucrat de autor după informațiile publicate în:
http://euromaidanpress.com/2015/04/16/why-romania-will-fight-rusia/

Anexa 11

Acordarea azilului în România conform Legii Nr. 122 din 4 mai 2006 [137]

Art. 4 din L. 112/2006 – privind Azilul în România „Accesul la procedura de azil". Autoritățile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui cetățean străin sau apatrid, AFLAT PE TERITORIUL ROMÂNIEI ORI LA FRONTIERĂ, din momentul manifestării de voință, exprimată în scris sau oral, din care să rezulte că acesta solicită protecția statului român, cu excepția situațiilor prevăzute expres de prezenta lege." Astfel încât, admiterea voluntară și necondiționată a cotei de refugiați care S-AU PREZENTAT PE TERITORIUL Germaniei și au solicitat ACOLO drepturile de azilanți, constituie o încălcare FLAGRANTĂ A LEGISLAȚIEI ÎN DOMENIU din România. Astfel încât, admiterea pe teritoriul României a celor 1700 de azilanți, plus cei 4646, sau cei 6937, sau câți or mai fi, echivalează CU STRĂMUTAREA SAU COLONIZAREA PE TERITORIUL ROMÂNIEI A UNEI POPULAȚII STRĂINE, încălcându-se astfel prevederile art. 3, alin (4) din constituția României.

În funcție de aceste argumente faptice și juridice, Președintele țării, primul-ministru și membrii CSAT, care vor admite această redislocare a unor azilanți ce au formulat cerere PE TERITORIUL GERMANIEI, se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii de Înaltă Trădare, (art. 398 C.p), cu raportare la art. 394 C.p.

Mai trebuie de precizat că suspendarea de facto a Acordului de la Dublin, privind procedura de solicitare și acordare a azilului,

a fost determinată EXCLUSIV DE COMUNICATUL Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați din Germania, care, la data de 24 august 2015, a precizat într-un comunicat că Germania va acorda azil tuturor refugiaților care se vor prezenta pe teritoriul german. Astfel încât, considerând că acțiunea BAMF (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge), direct responsabil pentru caducitatea de facto a Acordului de la Dublin, NU POATE constitui un motiv temeinic pentru suspendarea și/sau încălcarea Legilor în domeniul migrației și a Constituției Statului Român.

În conformitate cu unele informații prezentate în mijloacele mass mediei din România, în ultimul an, rezultă următoarea situație valabilă la nivelul UE și al României.

[137] Pentru cei interesați: Vezi Text actualizat în baza actelor normative modificatoare, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la 16 octombrie 2014

Cooperarea între autoritățile cu competență în domeniul combaterii imigrației ilegale, inclusiv a traficului de persoane şi a traficului de migranți ca elemente componente ale acesteia, vor constitui priorități.

Autoritățile române vor contribui la crearea unui sistem de admitere flexibil, dar, în acelaşi timp vor acorda o atenție deosebită cetățenilor proveniți din statele cu potențial migraționist sau care pot aduce atingere siguranței naționale.

Acoperirea deficitului existent pe piața forței de muncă, inclusiv prin atragerea de persoane cu înaltă calificare, se va face cu protejarea propriilor cetățeni. România, prin autoritățile competente, va crea cadrul procedural şi legislativ favorabil atragerii şi rămânerii pe teritoriul României a investitorilor.

Având în vedere că imigrația şi azilul sunt influențate, într-o foarte mare măsură, de evenimentele care au loc la nivel mondial, au fost identificate următoarele aspecte care pot influența, pe termen mediu şi lung, situația operativă din zona de competență:

- Menținerea situației conflictuale din Siria;
- Reactivarea conflictului armat din Irak;
- Menținerea unei situații instabile în zonele limitrofe României (Ucraina, Transnistria);
- Perpetuarea şi creşterea în intensitate a conflictului armat israeliano – palestinian;
- Menținerea situației migrației ilegale din Turcia, devenită principalul stat de tranzit pentru migrația ilegală din Orientul Mijlociu sau din Africa spre România, Istanbul fiind principala placă turnantă în drumul spre Occident.

În Strategia națională privind imigrația 2015-2020 au fost stabilite următoarele obiective strategice generale:

1. Promovarea migrației legale în beneficiul tuturor părților: societatea românească, imigranți şi statele lor de origine;
2. Întărirea controlului legalității şederii cetățenilor statelor terțe pe teritoriul României şi aplicarea corespunzătoare a măsurilor de îndepărtare şi a măsurilor restrictive;
3. Îmbunătățirea sistemului național de azil în scopul eficientizării şi asigurării conformității cu standardele legale naționale, europene şi internațional aplicabile;
4. Participarea activă a României la eforturile comunității internaționale şi statelor membre ale Uniunii Europene la identificarea unor soluții durabile pentru persoanele aflate în nevoie de protecție internațională şi integrarea socială a cetățenilor statelor terțe.

5. Întărirea cooperării între autoritățile române competente pentru combaterea imigrației ilegale şi a muncii nedeclarate a cetățenilor din state terțe;

Anexa 12

Poziția actuală a României în contextul geopolitic european

[Interviu acordat de Domnul Călin Georgescu,[138] - preşedintele Centrului European de Cercetare al Clubului de la Roma[139]].

* "FMI a pus umărul la îndatorarea României ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă"
* "Aşa numita "dreaptă" s-a culcat mereu cu aşa-numita "stângă" în imensul pat de bordel care este politica românească"
* "Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupției interne"
* "Democrația directă nu este posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv"

Alegerile prezidențiale abia încheiate ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului, este de părere Călin Georgescu, care adaugă: "Sistemul

[138] Interviu consemnat de Dna ziaristă Adina Ardeleanu publicat în ziarul Bursa din 28 Noiembrie 2014

[139] Clubul de la Roma este o denumire simbolică pentru o organizație al cărei scop este să supună atenției întregii lumi diverse aspecte referitoare la viitorul planetei.

se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolţit".
Călin Georgescu, care între 1997-2013 a fost Director executiv al Centrului Național pentru Dezvoltare Durabilă din România, ne-a vorbit, într-un interviu, despre cum vede situația țării noastre şi viitorul său.
Despre scenariul "Klaus Iohannis ca Preşedinte, Călin Georgescu a spus: "*Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu există negociere".*

Reporter: Ce a**ş**tept**ă**ri ave**ţ**i de la noul pre**ş**edinte ales al României?

Călin Georgescu: Obiectivul principal al oricărui preşedinte al României ar trebui să fie apărarea interesului național, care se traduce, în principal, prin întărirea pe plan intern şi extern a poziției statului național unitar modern. În acest moment, însă, cred că este mai important să discutăm despre aşteptările poporului român şi cum putem reînvia încrederea lui în conducători şi în viitor. Cu o populație nemulțumită nu se poate face reformă.
Să iei puterea nu e greu, contează ce faci cu ea pentru țară.
Mesajul transmis prin vot a fost foarte clar: schimbați-vă sau veți fi schimbați. În campania electorală am asistat doar la o luptă pentru putere între două clanuri, aşa cum a fost mereu timp de 25 de ani. Nici cel ales şi nici cel care a pierdut nu au prezentat un proiect de țară solid, un program politic, o viziune despre viitor şi despre marile provocări interne si internaționale. Am asistat doar la dezbinarea țării, nu la unitatea ei.

Reporter: Cum arat**ă** România, la 25 de ani de la c**ă**derea comunismului?

Aţi declarat: "România este un sens giratoriu permanent, ne învârtim în cerc de 25 de ani". Ce eveniment/măsuri ar putea să ne scoată din acest sens giratoriu? Considerați că alegerile prezidențiale din 2014 pot aduce o schimbare?

Călin Georgescu: România, după 25 de ani de post-comunism, este o țară în care cei care au condus şi conduc au fost dispuşi să cedeze ori să distrugă totul doar pentru a avea puterea. Rezultatul este o țară în faliment, trăind pe datorie, pentru care colapsul a devenit o chestiune de probabilitate matematică, pe fondul unei polarizări uriaşe a sărăciei şi a bogăției. Singura salvare poate veni dintr-un proiect

de țară îndrăzneț, gândit pe termen lung şi foarte lung, şi ancorat în realitățile profunde ale României. Pentru acest mare proiect se va putea ridica un steag, sub care să se adune toți românii din țară şi de pretutindeni; un proiect în elaborarea şi aplicarea căruia să ne regăsim independența de gândire şi de acțiune, ca țară; un proiect care se poate realiza în esență prin resursele şi capacitățile proprii. Numai astfel, prin noi înşine, vom face din România o țară respectată care să conteze în politica desfăşurată la scară europeană şi mondială.

Azi, România este un stat complet aservit, prea slab pentru a avea un cuvânt de spus în lume. ASTĂZI România arată ca o țară în mare parte deprofesionalizată, cu multiple probleme demografice, şi care şi-a cedat suveranitatea, a distrus total conceptul de educație serioasă a muncii, pe fondul creşterii alarmante a analfabetismului. Nu mai suntem o destinație, în sens politic, ci un teritoriu pe care-l survolezi cu avionul, în drum spre alte zări. În sens economic, țara e o țintă predilectă doar pentru acele transnaționale care jefuiesc patrimoniul natural sau îmbolnăvesc populația, fizic şi spiritual, cu produsele lor otrăvite. Suntem un loc cunoscut pe harta crimei organizate, a traficului de persoane, pentru jefuirea obiectelor de patrimoniu şi a pădurilor, ca depozit de deşeuri şi câte alte asemenea activități infracționale. Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupției interne. În pofida retoricii oficiale, ele nu pot beneficia în mod real de alianțe sau de parteneriate cu națiunile puternice. Într-o situație limită, un stat puternic nu va salva un stat complet subordonat aflat la ananghie, oricâte garanții formale i-ar fi oferit, ci doar va dispune de el. Țările Române au avut astfel de experiențe, în trecutul nu foarte îndepărtat, gândiți-vă la nefericitul an 1812. Iar azi, exemplul Ucrainei este mai mult decât grăitor.

În 25 de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, din orice dezbatere cu privire la provocările mari ale lumii, a absentat de pe scena diplomației.

Țara trebuie adusă la nivelul unei chemări. Iar asta se face printr-un proiect mare, care să descătuşeze energiile întregii națiuni. Un proiect care să identifice nişa României în competiția mondială a secolului XXI, să reconstruiască țara pe baza acestei premise fundamentale; să creeze locuri de muncă sigure şi bine plătite, un sistem de sănătate centrat pe grija față de ființa umană şi nu pe profitul industriei de medicamente şi al asigurărilor de sănătate private; un proiect care să regândească strategic toate activitățile economice, să reindustrializeze țara pe baza tehnologiilor nepoluante şi a principiilor economiei civice – modelul economic pe care eu îl propun; să reprofesionalizeze țara şi să readucă plăcerea românilor de a munci; mai presus de orice, un proiect cu o strategie perfectă

pentru învățământ, cercetare, inovație, cuplată cu una demografică, spre a asigura dăinuirea neamului, în veşnicie. Pentru asta avem nevoie de învățători şi profesori entuziaşti, plini de dăruire pentru cauza națională, modele de urmat pentru tineri. Să renască dragostea pentru frumos, pentru artă în toate oraşele României. Să nu ezităm să aducem specialişti străini acolo unde este nevoie. Acest lucru este absolut firesc şi se întâmplă peste tot în lume unde dorința de performanță e mai presus de orice – vezi cazul guvernatorului canadian al Băncii Angliei. Marile teme internaționale, cum ar fi energia sau resursele, să se discute la Bucureşti. Instituții internaționale serioase, şi nu sediile unor firme fantomă, să fie localizate în România. Asta înseamnă să ai cotă internațională, să existi şi să fii respectat.
Spiru Haret spunea: *"Investeşti în educaţie, culegi în economie*". Forțe malefice au distrus cu bună ştiință dragostea de țară, patriotismul, au tăiat panglica istoriei, pentru a ne lipsi de dragostea de glie şi de voința de a fi o națiune demnă. Cel mai mare gânditor politic al națiunii române, Mihai Eminescu, spunea: "Fără cultul trecutului nu există iubire de țară".
Revenind la alegerile abia încheiate, ele ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului. Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolțit.

Reporter: Consideraţi că vom asista la o reformare a clasei politice, în contextul în care "generaţia Facebook" a ieşit masiv la vot şi i-a taxat pe cei care au ignorat-o? Consideraţi că intelectualii s-au trezit din amorţire?

Călin Georgescu: Rețelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. Pot fi doar un catalizator al reformării, dar rămân simple mijloace de comunicare în masă ale vremurilor actuale, pe care le utilizează atât oamenii cinstiți, cât şi escrocii. Generația Facebook, obişnuită să tot "gugălească" pe telefoanele inteligente, este copleşită de cantitatea de informații care o asaltează. Preia totul pe fugă şi nu mai are răbdare să aprofundeze lucrurile. În România nu se mai studiază profund şi nu se mai citesc cărți. De altfel, se vând cu 85% mai puține cărți decât în urmă cu 25 de ani. Iată de ce populația poate fi manipulată prin lozinci şi devize propagandistice extravagante, golite de adevăr şi conținut. În România, unele clanuri au folosit mai abil decât altele rețelele de socializare şi, drept urmare, au înregistrat un avantaj politic temporar. Cât despre puterea "democrației directe" care îi entuziasmează pe tinerii de pe Facebook, în mare

parte este o iluzie. Ea există în spațiul virtual, dar este foarte greu de transpus în realitate, în cadrul actualului sistem neoliberal. Să nu uităm că sistemul însuşi foloseşte Internetul pentru a-şi cosmetiza imaginea şi pentru a manipula populația. Eu sunt întru totul pentru democrația directă, participativă. Ea nu este însă posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv. Ea poate înflori doar într-o economie civică, având drept partener un stat puternic, un stat animat de o logică partenerială, în care toți actorii participanți la dialogul social luptă pentru un ideal comun. Este nevoie în primul rând de o democrație economică. La noi, în discursul public este absentă noțiunea de lucrător-proprietar; această "moleculă" a economiei civice este generată de răspândirea largă a proprietății productive grație formelor cooperației moderne sau organizării micilor producători în sistem cluster, pe modelul Mondragón sau Emilia Romagna. Vorbim de "descentralizare" când, de fapt, ar trebui să vorbim de sisteme "distribuite". Vorbim de "creştere infinită" când, de fapt, avem nevoie de o revoluție a sustenabilității.

Binomul centralizare/descentralizare aparține vechii paradigme, socialiste şi neoliberale. Economia civică pe care o propun eu, şi care este deja o forță în multe părți din lume, gândeşte în termenii sistemelor "distribuite", dinamicilor parteneriale ("peer to peer"), producției locale de serie mică. Agricultura țărănească, ajutată de know-how-ul agriculturii postindustriale, este mai productivă decât agricultura industrială, eminamente distructivă. În România, agricultura țărănească este însă privită ca o frână de cei aflați în fruntea bucatelor. Dacă sistemul economic românesc stă să facă implozie, nici în sfera culturii şi a spiritului nu stăm mai bine. Greu mai găseşti un intelectual integru astăzi. Limba română este, pur şi simplu, masacrată, parcă a devenit o limbă străină, stricarea ei este promovată din plin de la cele mai înalte tribune. Biserica oficială este pângărită, iar biserica ascunsă este prigonită. Mare parte a populației este condusă prin impostură de către fariseii care, viețuind în păcat, sunt mereu temători pentru scaunele lor şi atunci caută să se înconjoare de iobagi plătitori de impozite, folosite pentru desfrâul şi vanitățile stăpânilor.

S-a vorbit mult de reforma clasei politice. Este un fals, pentru că se urmăreşte doar redistribuirea puterii şi dobândirea de avantaje pentru cei care o dețin, prin rotație. Singura ocupație constantă a clasei politice în ultimii 25 de ani a fost şi este deturnarea banului public, îmbogățirea fără scrupule. Clasa politică actuală este nereformabilă. Trebuie schimbată.

Reporter: Cum vedeţi măsurile Guvernului român din ultimul an? Ce decizii consideraţi că au fost pro-business şi care au afectat mediul de afaceri?

Călin Georgescu: Îmi este greu să mă gândesc la măsuri pro-business, având în vedere haosul generalizat din ultimul an. Chiar dacă au existat măsuri punctuale benefice, precum reducerea CAS cu 5 puncte procentuale, ele nu pot fi scoase din contextul dezastruos. De altfel, chiar şi măsura reducerii CAS a fost aspru criticată la nivel politic, din cauza neprezentării de o manieră transparentă şi credibilă a resurselor bugetare care să compenseze reducerea încasărilor la bugetul de stat. Din acest motiv, o măsură considerată foarte bună de mediul de afaceri a fost percepută ca o bâlbâială sau pomană electorală. Mediul de afaceri a fost afectat prin impozitul pe construcţii speciale (cunoscut ca "taxa pe stâlp"), a cărui introducere a însemnat venituri sporite la buget, încasări făcute însă din conturile contribuabililor serioşi, care şi aşa suportau o povară fiscală copleşitoare.
Pe de altă parte, majoritatea actelor normative din România sunt făcute pentru un mediu economic infracţional. Din cauza nivelului extrem de ridicat al evaziunii fiscale, legile încearcă mai degrabă să îngrădească infracţionalitatea, decât să încurajeze mediul de afaceri. Ca o consecinţă direct, avem tratarea nediferenţiată a agenţilor economici, de parcă ar face parte cu toţii din categoria infractorilor. Absolut toate societăţile sunt tratate de actele normative şi organele de cotrol din această perspectivă; se blochează conturi, se trimit somaţii şi se perturbă activitatea agenţilor economici, ignorându-se "interesul fiscal naţional". Astfel, statul gândeşte ca un muşuroi de furnici, în care toţi cară bobul, dar nu există matcă. Nu se are în vedere rezultatul final, care ar trebui să fie reprezentat de sprijinirea mediului de afaceri şi de crearea de locuri de muncă.
Lipsa unor măsuri concrete de combatere a evaziunii fiscale pe întreg circuitul economic a dat posibilitatea oamenilor de afaceri de carton să se îmbogăţească. Astfel, în domeniul comerţului, de exemplu, statul nu are control asupra achiziţiilor intracomunitare, abundând aşa-zisele firme fantomă, evaziunea continuând pe întreg circuitul, până la des¬facerea către consumatorul final (persoane fizice) fără bon fiscal.
În România, nu există un control al numerarului. A existat o propunere de act normativ cu privire la restricţionarea tranzacţiilor în numerar, dar proiectul este blocat în Parlament. Astfel, toţi aşa-zişii bani negri din economie circulă liber, într-un circuit financiar ce dă posibilitatea beneficiarilor din tranzacţii ilicite să se îmbogăţească, achiziţionându-şi proprietăţi şi alte bunuri în numerar, uneori cu

sume astronomice. Plafonarea plăților şi încasărilor în numerar ar forța o mare parte din banii negri existenți în economie să se albească, statul urmând să beneficieze nemijlocit de fiscalizarea acestor sume.

Reporter: Activitatea DNA a fost foarte intensă, în perioada campaniei electorale. Ce aşteptări aveţi în continuare de la această instituţie?
Călin Georgescu: Justiția română este selectivă, abuzivă şi demonstrativă, îi execută în pas de defilare pe diverşi oponenți sau pe cei care mediatic susțin alte interese, iar apropiații sunt protejați. Undeva, mai la vale, oricum toți ajung la o înțelegere; dacă justiția ar fi fost corectă, ar fi fost la datorie pentru toți, iar corupților din puşcărie le-ar fi fost confiscate averile. Sumele uriaşe furate de la statul român ar fi putut constitui o bază bună pentru proiecte naționale de investiții – ceea ce nu se întâmplă.

Reporter: Care este şansa de dezvoltare a României? Care ar fi paşii proiectului dumneavoastră pentru dezvoltarea ţării noastre?

Călin Georgescu: Plecând de la ceea ce ştim cu siguranță că se va întâmpla în lume, adică o criză a hranei şi a apei, se poate identifica nişa României în economia globală. Eu am propus o revoluție a sustenabilității şi un proiect de țară, "Hrană, Apă şi Energie", prin care România poate cuceri lumea, nu doar să se refacă pe ea însăşi. Este soluția prosperității prin revenirea la simplitate. Cu alte cuvinte, un model economic al proximității, în care se întăreşte proprietatea privată productivă, i se oferă omului şansa de a-şi securiza familia, iar surplusul muncii lui intră în circuitul economic local şi național. "Micro" este distribuit în masă, iar micile firme îşi asigură autonomia economică prin cooperare în rețea. Pe acest model s-au dezvoltat vertiginos țări ca Taiwanul sau regiunea Toscana şi, parțial, Sillicon Valley, ca să dau doar câteva exemple. Investind în infrastructura viitorului, vom putea face din România un model pentru multe alte țări. Mai ales pe fondul disfuncționalităților grave ale modelului neoliberal, degradării vieții în toată Europa şi lipsei de viziune a UE, care continuă să se afunde în criză.

Reporter: Numele dumneavoastră a fost vehiculat în repetate rânduri ca propunere pentru funcţia de premier. Ce şanse are scenariul Klaus Iohannis – preşedinte, Călin Georgescu – premier? Aţi accepta o astfel de funcţie, în condiţiile actuale?

Călin Georgescu: Eu sunt gata să-mi slujesc oricând țara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiții. Iar cu privire la interesul național, pentru mine nu există negociere.

Reporter: **Aţ**i declarat c**ă** necesit**ăţ**ile politicii externe a României sunt, mai ales, p**ă**strarea identit**ăţ**ii statului în fa**ţ**a atacului entit**ăţ**ilor non-statale, adic**ă** al corpora**ţ**iilor **ş**i "investitorilor strategici" de genul fondurilor speculative. Ce pârghii are statul ca s**ă-ş**i p**ă**streze identitatea, în condi**ţ**iile globaliz**ă**rii?

Călin Georgescu: Cea mai prețioasă instituție creată de om în istorie este statul. O societate fără stat e ca un trup fără cap; pe o astfel de societate o aşteaptă anarhia, fragmentarea şi disoluția finală. Când statul devine captiv, cum este acum în România, nu mai este stat. Este doar haos bine dirijat de cei care au căpuşat statul. Statul practic s-a privatizat şi nu mai poate răspunde socialului. Binele comun nu mai există ca țel suprem al statului.
Nu există bază mai solidă decât binomul stat-cetățean. Când statul este lovit, subminat, incapacitat, cetățenii săi devin populație, o masă amorfă, se transformă în creaturi supuse manipulării şi dezrădăcinării.
Uitați-vă la românii din ziua de azi, au ajuns pribegi în țara lor!
Statul este un zid de apărare a ceea ce înseamnă viața şi cultura românească. În absența lui, identitatea, dăinuirea noastră sunt în pericol.
Eu sunt pentru un stat puternic.
România este azi o țară sub asediul marilor corporații fără patrie, al căror unic scop este profitul imediat, prin exploatarea resurselor naturale şi a oamenilor transformați în resursă. Când nu va mai fi interes politic străin, pentru că nu vor mai fi resurse, sau când nota de plată va fi prea mare în comparație cu costurile de exploatare, țara va fi abandonată ca o mină epuizată. Şi atunci se va trece la împărțirea ei între hienele din jur, pentru că singura miză rămasă va fi doar geopolitica. Adică statutul de colonie al unei țări "între ape", recunoscută exclusiv prin "vocația" de a fi vândută străinilor pe 30 de arginți de către vasalii cocoțați în funcții publice.
Toți politicienii români au susținut necondiționat, în aceşti 25 de ani, modelul neoliberal extractiv. Acesta nu s-a opus comunismului, l-a continuat cu alte mijloace, ambele sisteme având nevoie de sclavi ca să funcționeze. Transpus în viață, proiectul "Hrană, Apă, Energie" ar însemna, pentru România, ieşirea din

captivitatea babilonică la care au condamnat-o trădarea, impostura şi hoţia. Economia civică are nevoie, pentru a prospera, de oameni liberi, integri, cu mentalitate şi demnitate de proprietari. Nici un partid politic nu a urmărit să emancipeze poporul, în sensul de a oferi fiecărui român oportunitatea de a fi stăpân pe propriul său destin, într-o ţară puternică şi respectată. Interesul naţional? "O vorbă de dânşii inventată". Aşa numita "dreaptă" s-a culcat mereu cu aşa-numita "stângă" în imensul pat de bordel care este politica românească.
De 25 de ani, neoliberalii din România, de la stânga sau de la dreapta eşicherului politic, tot încearcă să ne convingă că statul nu are ce căuta în economie. Haosul economic controlat de clanurile infracţionale, în care întreprinderile de stat au fost privatizate pentru a fi jefuite, este numit eufemistic "stat minimal". Eu sunt un critic al conceptului de "stat minimal" şi susţin renaşterea întreprinderii de stat acolo unde există monopoluri fireşti, impuse de cerinţele de securitate naţională (resurse naturale, baraje hidroelectrice, linii de înaltă tensiune), şi trebuie asigurate serviciile publice esenţiale (poştă, transport în comun, sănătate, educaţie, distribuţia apei etc.). Cu o menţiune, însă, foarte importantă: gestiunea întreprinderilor de stat trebuie să fie supusă disciplinei pieţei, iar administrarea lor trebuie să fie impecabilă. Vom putea limita şi chiar elimina influenţa nefastă a entităţilor non-statale, dacă vom transforma România într-o fortăreaţă economică. Zidurile ei de apărare, în domeniul economic, ar fi întreprinderile de stat, sectorul extins al economiei de proximitate, un sector financiar caracterizat prin revigorarea şi dominaţia băncilor populare şi a uniunilor de credit, o agricultură ţărănească dezvoltată pe bazele celor mai performante metode ale agriculturii postindustriale. Iar apărătorul cel mai motivat să apere economia României este, ca unitate socială, familia, iar ca unitate economică, micul producător, lucrătorul-proprietar din asociaţii (inclusiv asociaţiile profesionale de tipul breslelor), gospodăria ţărănească, designerul şi inovatorul, meseriaşii secolului XXI.
Eu sunt ferm convins că România are nevoie de o stare de spirit, nu de doctrine, iar aceasta poate fi dată de asumarea de către toată naţia română a unui mare proiect de ţară. Nimic nu trebuie să fie ascuns, ocult, ambiguu. Totul să fie transparent, clar explicat, pe înţelesul tuturor, pentru ca românii să ştie pentru ce luptă. Atunci se va vedea ce forţă avem şi de ce suntem în stare.

Reporter: Vă menţineţi opinia că România nu trebuie să adere la moneda Euro? Cum argumentaţi?

Călin Georgescu: Bineînțeles că mi-o mențin! Şi mai mult, spun că moneda națională este singurul atu important care ne-a mai rămas în mână pentru a ne păstra independența ca stat.
Pentru informarea corectă a cetățenilor este nevoie de o dezbatere foarte serioasă înainte de a decide dacă România ar trebui sau nu să adere la zona Euro. Există efecte secundare care trebuie analizate – spre exemplu, creşterea artificială a prețurilor.
Fără a intra în prea multe detalii tehnice (există un studiu al lui Giovanni Mastrobuoni, de la Princeton University, care explică foarte bine partea tehnică), putem spune că – în ciuda rapoartelor oficiale care au concluzionat că trecerea la Euro a avut un impact limitat asupra creşterii prețurilor – fenomenul nu a fost niciodată investigat pe deplin. Până acum analiza s-a limitat la dinamica inflației, însă inflația este un indicator sintetic al creşterii prețurilor care nu ia în considerare elemente esențiale, precum nevoia de timp a oamenilor de a se obişnui cu ceva nou sau faptul că inevitabil anumite prețuri vor fi "rotunjite". Percepția majorității cetățenilor Uniunii Europene este că trecerea la Euro a cauzat creşteri semnificative de prețuri. Până şi nemții, îl numesc Teuro (Teur înseamnă "scump" în germană).

Un alt efect secundar este cedarea unei pârghii foarte importante – politica monetară. Într-un moment în care nu mai există un consens între țările mari din Vest asupra politicii monetare (vezi situația de anul trecut, când Germania, Olanda şi Austria au votat împotriva scăderii ratei dobânzii de către BCE), cum va putea o țară ca România să-şi apere interesele?
Luați, vă rog, exemplul Marii Britanii. Este în UE şi îşi menține moneda națională, lira sterlină. Oare de ce? Şi ne amintim imediat că Londra este adevăratul centru financiar-bancar al Europei şi al lumii.
Numai nişte netrebnici pot accepta atât de uşor ceva atât de dubios, pentru simplul fapt că este "european" sau pentru că aşa li se spune să facă.
Înaintea interesului național nu stă nimic, nici măcar viața!
Dar, din păcate, în România, la nivel decizional, se gândeşte mic şi se acționează şi mai mic.
Noi trebuie să gândim "out of the box", să gândim liber dacă vrem să înlocuim actualul model economic falimentar. Nu mai putem lăsa sfera financiară să domine economia reală. Sursa răului în lume este banul cămătăresc (debt-money), proprietate exclusivă a sistemului bancar. De ce n-ar putea poporul

suveran să emită monedă? Sute de oraşe din lume emit "monedă locală" – de ce n-ar face-o şi un stat suveran? Mă gândesc la o monedă care să aparţină cu adevărat cetăţenilor, bazată pe o rezervă fracţionară de 100%. Un sistem financiar restructurat, în care funcţia de creditare să fie separată de cea de emitere a monedei. O astfel de măsură ar pune banul să lucreze în serviciul economiei reale şi nu al băncilor, ar elimina datoriile publice şi private, ciclurile inflaţie/deflaţie şi ar permite un sistem de impozitare nu mai mare de 5%. Am realiza o redistribuţie a bogăţiei şi a proprietăţii private în baza meritelor şi a capacităţilor productive, eliminând definitiv speculaţiile financiare. Nu-i o utopie, îţi trebuie însă curaj, spirit de sacrificiu şi dragoste de neam.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu partenerii internaţionali, în contextul conflictelor din regiune?

Călin Georgescu: Am să-l citez pe generalul De Gaulle: "Ţările nu au prieteni, au aliaţi, iar alianţele sunt utile atâta timp cât servesc interesul statului tău".
Atâta timp cât nu eşti puternic economic, nu desfăşori competiţia minţilor mari în ţara ta, nu eşti solid social şi cultural, nu exişti. Aranjamentele de culise, făcute doar pentru protejarea anumitor persoane şi a sistemului securist au distrus ţara.
După cum am spus: un stat cu conducători care se întrec în a-şi manifesta servilismul nu are parteneri, fiindcă nu poate sta la masa tratativelor, ci sub masă, pentru a lustrui pantofii celor puternici, adică ai mesenilor. Scriitorul şi analistul politic Lev Vershinin relatează un incident relevant în acest sens: în data de 20.02.2014, liderul ucrainean Ianukovici a semnat o înţelegere cu opoziţia, înţelegere ai cărei garanţi au fost miniştrii de externe ai Poloniei, Germaniei şi Franţei. A doua zi, Ianukovici a fugit, iar puterile garante s-au spălat pe mâini, pentru că orice este permis în relaţiile cu un stat slab şi complet aservit. Există numeroase alte exemple de acest fel, pe diverse meridiane ale lumii.
România, astăzi, este un stat slab, sărac şi înapoiat, iar ceea ce i s-a întâmplat Ucrainei i se poate întâmpla mâine şi României, într-o formă sau alta, indiferent de apartenenţa la diverse organizaţii, parteneriate ş.a.m.d. Nu ne apără nimeni, trebuie să fim puternici şi să ne putem apăra singuri.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu Fondul Monetar Internaţional?

Călin Georgescu: Nu este potrivit termenul de "relație". Un stat puternic şi un conducător de glie ar pune capăt contractului şi oricărui fel de "colaborare" cu FMI. Vă rog să-mi spuneți unde în lumea asta, în care țară unde a fost prezent, a adus FMI-ul prosperitate? Niciunde, vă rog să verificați. FMI-ul a pus umărul la îndatorarea României, ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă. Şi asta la inițiativa şi prin uneltirile celor puşi să o apere şi al căror fals renume ascunde marea fraudă din această țară.

Reporter: Cum se poate preg**ă**ti **ţ**ar**ă** noastr**ă** s**ă** fac**ă** fa**ţă** crizei apei **şi** a hranei, preconizat**ă** pentru 2020?
Călin Georgescu: Pământul este cea mai mare avere pe care o avem. Solul este adevărata mină de aur a României. Iar pământul nu este o marfă, ci proprietatea noastră, a tuturor, el nu poate fi de vânzare, înstrăinat, pentru că e piatra unghiulară a devenirii şi dăinuirii noastre ca popor. Dacă înțelegem asta şi trăim constant acest sentiment, zi de zi, facem din agricultură vârful de lance al dezvoltării economice naționale, cu toată industria, şi învățământul, şi cercetarea subordonate acestui obiectiv. Din gospodăria țărănească facem modelul european de viață sănătoasă, iar din țăranul român, simbolul creştin autentic al veşniciei neamului românesc şi gena autentică de civilizație, în Europa şi în lume.
Gândim bursa grâului la Brăila şi cea a energiei la Bucureşti, facem din Constanța poarta economică numărul unu a țării, înaintea aeroportului Henri Coandă, şi prin export de hrană sănătoasă şi apă curată cucerim Europa şi lumea!
Aceasta este moştenirea noastră, dar şi vocația şi destinul nostru, ea nu este o alternativă posibilă printre multe altele, este unica! Nu există un plan B, pentru că nu avem o țară B, noi nu avem decât România.
Iar, înainte de toate, eu doresc ca poporul român să ştie ce vrea şi să-şi dea seama ce poate!

Partea II-a

GRECIA - PRINTR-O NOUĂ PERSPECTIVĂ

Cronologia istorică a Greciei înainte de Hristos – pe secole

Secolele XI î.Hr. – IX î.Hr.: „Secolele întunecate” – invazia și așezarea populațiilor elenice în Grecia și Asia Mică.

Secolele VIII î.Hr. – VI î.Hr.: Epoca arhaică. Fondarea cetăților-stat, „Marea colonizare greacă”, economie agrară, comerț, meșteșuguri, activitate financiară, „piață elenă” în bazinele Mării Mediterane și Mării Negre;

Secolele V î.Hr. – IV î.Hr.: Epoca clasică. Apogeul democrației și „imperiului maritim” atenian. Războaiele cu perșii și războiul peloponeziac dintre Atena și Sparta. Cucerirea și unificarea Greciei sub dinastia macedoneană. Spiritul civic și formarea conștiinței unitare a Eladei (panelenismul).

Secolele IV î.Hr. – I î.Hr.: Epoca elenistică. Crearea de către Alexandru cel Mare a „imperiului universal” macedonean. Monarhia greco-orientală de natură divină. Civilizația elenistică de sinteză greco-orientală. Cucerirea lumii grecești de către Roma și punerea bazelor celei dintâi civilizații unitare a vechii Europe.

Scurtă periodizare a istoriei Greciei înainte și după Hristos

- 7000-6500 î.Hr. – Era Neoliticului

cu următoarele perioade:

6800-6500: Epoca Pre-ceramicei
6500-5800: Neoliticul timpuriu
5800-5300: Neoliticului mijlociu
5300-4800: prima perioadă a Neoliticului târziu
4800-4500: cea der a doua perioadă a Neoliticului târziu
4500-3200: ultima perioadă a Neoliticului

- 3200/3100 – Epoca bronzului în principala parte a țării

cu următoarele perioade:

3200/3100-2050/2000: Heladicul timpuriu
2000/1900-1550: Heladicul mijlociu
1550-1050: Heladicul târziu

- Epocile manifestate în Creta
  3650-2160: Minoanul timpuriu
  2160-1600: Minoanul mijlociu
  1600-1170: Minoanul târziu

- Epoca Cicladelor
  cu următoarele perioade:
  3300-2000: Ciclada timpurie
  2500 -2100: Epoca Castri
  2000-1600: Perioadă similară cu
  Minoanul mijlociu din Creta

- Epoca Greciei Antice
  cu următoarele perioade:
  1175-750: Era întunecată
  750-490: Perioada Arhaică
  490-336: Grecia Clasică
  336-146: Grecia elenistică
  146 î.Hr.-395 d.Hr.: Grecia romană

- Grecia Medievală
  476 î.Hr.-1400 d.Hr. Imperiul Bizantin (Bizanțul)

De-a lungul secolelor, frontierele statului bizantin au cunoscut numeroase modificări, fiind un imperiu continental. În secolele IV-VI a fost întins pe trei continente: Europa, Asia și Africa Nordică .După pierderea Egiptului, se întindea doar în Europa și Asia. A fost o tanasocrație, o putere maritimă. A deținut un control asupra intrării în bazinul pontic, controlând Marea Marmara, Marea Egee și Marea Mediterană, până în sec. VI.

Specialiștii în domeniul istoriei Bizanțului consideră că numele Imperiul Bizantin este un termen istoriografic modern, care era necunoscut celor care au trăit în vremurile de glorie ale imperiului (adică Imperiul Roman de Răsărit). Termenul Imperiul Bizantin a fost inventat.

- Grecia otomană

1453-1822 (după Hristos) :

Teritoriul Greciei a fost cucerit în mai multe etape de Imperiul Otoman începând cu secolul al XV-lea. Grecia şi-a proclamat independenţa în 1821, oficial recunoscută doar în 1832 după Conferinţa de la Londra (din 1832). Această perioadă istorică de mai multe secole este cunoscută ca Tourkokraţia (în limba greacă: Τουρκοκρατία, „Dominaţia turcă" –n.t.).

Ocuparea treptată a Greciei a fost precedată de victoriile otomanilor împotriva sârbilor. După o primă victorie în Bătălie de pe râul Mariţa din 1371, otomanii i-au bătut pe sârbi în Bătălia de la Kosovo Polje din 1389

Perioada de ocupaţie otomană a avut un impact profund asupra societăţii elene, prin apariţia unei noi elite. Aristocraţia elenă funciară, care a dominat în mod tradiţional Imperiul Bizantin, a fost aproape distrusă.

Noua clasă dominantă în Grecia Otomană era numită „prokritoi" sau „kocabasis" (în limba turcă n.n.). Clasa „prokritoi" era formată în special din birocraţi şi colectori de taxe, care au căpătat rapid o reputaţie proastă pentru corupţie şi nepotism.

După 1204, când Constantinopolul a fost luat de către cruciaţii din Vest, părţi din Grecia au fost repartizate liderilor occidentali, în timp ce veneţienii au ocupat poziţii strategice în Marea Egee (în special în insule sau oraşe de coastă), cu scopul de a controla rutele comerciale.

Ocuparea Constantinopolului în 1262 a marcat ultimele etape ale existenţei imperiului. Otomanii au început treptat să profite de părţi ale imperiului din secolul 14 AD, şi treptat a avut loc procesul de destrămare a imperiului ce a avut loc odată cu cucerirea Constantinopolului în 1453.

Insula Creta a fost considrată ca zona "de final" în Grecia. Această epocă a durat aproximativ patru secole în care timp Grecia a fost sub dominaţie otomană ce a durat până la începutul Războiului de independenţă al Greciei (în 1821-n.n).

Numeroase monumente din Anii bizantini şi otomani pot fi încă vizitate. Perioada Ocupaţiei au fost o peroadă de conservare a unor biserici bizantine şi post-bizantine, mânăstiri, clădiri otomane, şi castele fermecătoare, precum şi multe asezări tradiţionale, care păstrează parţial aspecte ale structurii arhitectonice bizantine. Rezultatul Războiului de independenţă al Greciei a fost crearea unui regat independent grecesc în 1830, dar cu terenuri suveran limitate.

În timpul secolului 19 și începutul secolului 20, noi domenii cu o populație compactă grecească au fost treptat inaugurate în statul elen.

Statul Elen a luat forma sa actuală, după încheierea celui de al doilea război mondial, cu includerea Insulele Dodecanese.

Grecii locuitori ai cartierului elen al Constantinopolului, fanarioții, au cucerit poziții importante în comerț și diplomație. Biserica Ortodoxă Greacă și Patriarhia Ecumenică a Constantinopolului au căpătat o mare putere în imperiu sub protecția sultanului, ceea ce permitea controlul asupra întregi populații ortodoxe din imperiu, inclusiv a celor ne-greci. Referindu-se la această evoluție a Greciei și la multiplele frământări și fricțiuni care au avut loc pe parcursul a mii se ani, un profesor de filozofie comentând situația Grecieie spunea:

”Tot ce s-a petrecut în trecutul Greciei a revenit
și face din nou parte din actualitatea frământărilor Greciei”.

Evoluția Greciei moderne a fost și continuă să fie direct legată de însăși evoluția social-economică și politică a întregii Europe.

Harta I Imperiul Otoman
în jurul anului 1800 d.Hr.

Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/C%C4%83derea_Constantinopolului

1. Introducere la Partea II-a

În vederea analizei evoluției Europei clasice ar trebuii să se colinde, dacă nu fizic, cel puțin imaginar sau prin intermediul sistemului modern al internetului, prin perioadele așa numitei civilizații Minoan ale Cretei către întinsul imperiu Roman, de la mijlocul celui de al doilea mileniu înainte de Hristos până la al patrulea sau începutul celui de al cincelea secol după Hristos.

Așa după cum afirmă cei mai mulți dintre istorici, adunarea unor informații importante pentru Europa în general și pentru Grecia în mod special, se poate face colectând date dintr-o arie întinsă începând din Scoția și până în Valea Nilului și de la coasta Atlanticului a Portugaliei până la munții Armeniei.

Prin această parte a doua a lucrării nu ne propunem să facem o prezentare a istoriei în general a Europei, despre care s-au scris sute de mii de pagini sau poate și mai mult și nici pe cea a Greciei despre care s-au scris de asemenea mii și mii de pagini ci folosind pretextul unor fapte, unele poate mai puțin cunoscute, din istoria Greciei să vedem cum se reflectă acestea în situația actuală social-politică și în special economică a Greciei.

Am ales să analizez această țară europeană fiind fascinat de trecutul ei milenar și de ceeace a oferit ea Europei.

Grecii au civilizat lumea; ei au fost cei care au implementat pentru prima oară în lume democrația (anii 600 î.e.n.)și merită o atenție deosebită pentru ce au făcut și pentru ce sunt capabili să mai facă pentru această lume.

1.1. Unele fapte istorice mai puțin cunoscute

Cei mai mulți dintre istoricii specializați în istoria Greciei confirmă că începutul unei activități umane permanentă în această zonă a lumii a avut loc în epoca Cicladelor, adică cu peste 5 mii de ani î.Hr.; după opinia unor specialiști arheologi o astfel de ocupare umană poate fi socotită că ar fi existat încă din epoca paliolitică, din mileniul 8 î.Hr., sau aproximativ în urmă cu 12.000 – 10.000 de ani î.Hr.

Unele vestigii ale culturii cicladice au fost găsite în cele mai multe dintre insulele ce poartă acest nume. Explicațiile unei asemnea situații au fost date tot de

arheologi și istorici: socotind drept principală cauză lipsa solului fertil, așezările omenești erau de mici dimensiuni și majoritatea locuitorilor aveau ca principală preocupare pescuitul. Comerțul purtat de către locuitorii Cicladei cu cea mai mare insulă a arhipelagului, insula Creta, se consideră că ar fi fost în centrul activităților economice și tot odată în evoluția culturii Cicladelor.

Grecii, cărora le place să li se spună că sunt Eleni, și-au luat acest nume dintr-o legendă care confirmă că rădăcinile lor istorice au provenit de la Hellen care a fost fiul lui Deukalion și al lui Pyrrha – considerați ca fiind un fel de Adam și Eva. Legenda spune că acești părinți ai grecilor ar fi fost singurii supraviețuitori ai unor mari inundații, echivalentul poveștilor despre Noe și al supraviețuitorilor de pe această corabie.

Tot odată grecii se consideră că ar fi poporul cel mai vechi de pe pământ, ceea ce ei afirmă că ar trebuii să le asigură prestigiul unui puternic sentiment naționalist și chiar internaționalist.

La un dialog cu un profesor universitar de istorie, discutând despre vechimea grecilor în istorie, mi-a spus:

Chiar dacă exagerăm spunând
că suntem cei mai vechi pe pământ,
putem spune în mod categoric că
suntem cei mai vechi în Europa.

În urmă cu circa 2400 ani, îmi spunea profesorul cu care discutam, în timp ce grecii se confruntau cu diversele aspecte și probleme de creere ale sistemului democrației, nemții, francezii şi englezii și alții erau încă în stadiul ”de evoluție de tip Neanderthal”.

Și profesorul continuă:

Să nu uităm că în această țară a fost creată Academia din Atena - prima *„Școală superioară politică”* din Europa. Fondată de Platon, „Academia” a avut ca primă funcție formarea pe bază rațională a oamenilor de stat de care avea nevoie cetatea. Ea a avut un imens succes, primind mulți tineri îndrăgostiți de știință și înțelepciune din toate colțurile lumii grecești și inspirând numeroase constituții «platoniciene». Ea a supraviețuit 1000 de ani fondatorului ei, Școala nefiind închisă decât în 529 d.Hr.

Am înțeles spiritul său cu un profund caracter naționalist și poate chiar de negare a valorilor istorice ale altor popoare.

Considerând că nu era locul și nu își avea rostul unei confruntări polemice, am schimbat subiectul dialogului nostru dar tot odată m-am decis să-mi concetrez studiile privind viața, obiceiurile, psihologia, cultura și istoria acestui popor în general și să aflu astfel cât mai multe despre chiar despre rădăcinilor mele genealogice.

1.2. Opinii discutabile

O serie de cercetări istorice și săpături arheologice au adus la lumină o mulțime de dovezi care confirmă o lungă perioadă istorică ce există în spatele poporului grec și a evoluției civilizației sale.

Există totuși unii autori care poate la fel ca și profesorul de care am amintit mai înainte, dintr-un anumit spirit mai mult cu caracter "național" decât științific, se angajează în dispute cu caracter istoric, de astă dată nu în favoarea istoriei Greciei ci dimpotrivă neagând istoria Greciei și considerînd că adevărata istorie a Greciei are la baza sa *istoria Albaniei* afirmând că însuși numele de Grecia, și costumele lor naționale, provin din limba și ținuta vestimentară albaneză (???-n.n.).

Cu toate că sunt prezentate tot felul de opinii ale unor personalități din istorie, Salih Mehmeti, autorul unei asemenea "teorii", nu prezintă pe tot parcursul articolului său sursele reale și complete ale diverselor opinii de care face uz și care l-au "ajutat" în afirmațiile sale; ca atare este foarte greu dacă nu chiar imposibil (cel puțin până în momentul de față - n.n.), de a lua în considerație toate afirmațiile sale drept pentru care ne rezervăm dreptul de a lua aceste afirmații până la probele contrarii, sub un anumit beneficiu de inventar.[140]

Fără a mă plasa pe o poziție absolutistă de a nega rolul istoric al Albaniei și fără a pune în discuție meritele unor oameni de cultură albanezi, nu cred că se poate compara și cred că nu se poate pune în balanță aportul Greciei la știința, arta și cultura Europei și la cea mondială și prin aceleași considerente, cel al Albaniei.

Perioadele istorice și rolul Greciei în lumea Europeană, au fost, continuă și mai mult ca sigur că se vor manifesta și în viitor, cu tot felul de succese, în diverse domenii, ascensiuni și tot odată grave căderi.

[140] Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (106), despre opinia lui Salih Mehmeti referitoare la subiectul: "Substratul Greciei moderne este albanez".

Este suficient să ne amintim din trecutul îndepărtat al Greciei, de civilizația miceniană pentru a înțelege mai bine multe dintre aspectele evoluția aceastei civilizați.

Micenienii au fost un popor educat. Descrierile lui Homer îi prezintă pe micenieni ca fiind un popor ”bogat în aur și cultivat”.

Aici a fost leagănul unuia dintre cele mai însemnate centre ale înfloritoarei culturi ce s-a răspândit pe teritoriul Greciei continentale între secolele al XVII-lea şi al XIII-lea î. Hr.

Unul dintre exemplele cele mai convingătoare referitoare la această perioadă este reprezentat de Tezaurul lui Atreus - (Mormântul lui Agamemnon așa după cum se prezintă în figura alăturată)- construit după opinia unor arheologi în jurul anului 1250 B.C.E[141].

Micenienii au fost cei care au pornit războiul împotriva orașului Ilion sau Troia.

Acest război, despre care majoritatea dintre noi învățasem încă din școală și ne plăcuse ideia strategică cu ”calul troian”; acest episod a fost descris în două dintre poemele lui Homer:

Iliada și Odisea (amândouă compuse în jurul anului 700 B.C.E.).

Arheologul german Heinrich Schlieman, în 1871 a condus lucrările de escavare pe locul considerat că ar fi fost orașul Troia (la câțiva Km. de coasta de N-V a Turciei), și a găsit o mare bogăție de obiecte artizanale. Cu toate aceste dovezi este încă discutabil dacă acestea aparținuseră orașului Troia sau altui oraș din apropiere existent cam în aceeași perioadă istorică.

După opinia unor istorici, specializați pe studiul Greciei, printre care și a Dr. Robert S.J. Garland, războiul Troian care este datat în jurul anilor 1200 B.C.E., a durat circa 10 ani și a dus la totala distrugere a Troiei.

Cu această ocazie întreaga cultură și civilizație Micenianã a fost distrusă și a avut loc o perioadă de decădere considerată ca fiind ”Ani negri”, sau ”Epoca întunecată”, după cum au numit-o unii istorici, epocă care a durat câteva sute de ani.

[141] Vezi Notele autorului Partea II-a despre B.C.E. Nota(92)

Manifestarea acestei lungi perioade de decădere s-a reflectat prin:

- pierderea celor mai importante scrieri,
- sărăcia populației care devenise un fenomen larg de masă,
- încetarea oricăror posibilități de comunicare
- decăderea diverselor forme de manifestare a artelor, științei și culturii.

Unii sociologi și arheologi, consideră că perioada aceasta de decădere social-economică și culturală a cuprins întregul teritoriu al Greciei, iar refacere din această perioadă a fost diferită de la o zonă la alta; unele zone și-au revenit mai rapid, altele au rămas în această situație o perioadă mult mai îndelungată.

Epoca dintre anii 900 și 725 B.C.E este cunoscută în istoria Greciei ca o perioadă a "Renaissance-ului", care în mod convențional a fost cunoscută ca fiind epoca "Geometrică", datorită evoluției rapide a științei matematice și în special a domeniului geometriei în care s-au dezvoltat teoriile geometrice ale cercului, triunghiului, analiza unor linii în zig-zac, etc.

În jurul anului 800 B.C.E. a avut loc o adevărată revoluție în știință și cultură de aceea această peioadă poate fi asemuită cu o epocă Renaissance. Aceasta a fost perioada în care s-a dezvoltat și s-a adoptat sistemul consoanelor în alfabetul Fenician și care s-a aplicat în limba greacă.

De asemenea aceasta este și epoca în care sunt înscrise și recordurile ce au avut loc la primele Jocuri Olimpice care s-au desfășurat în 776 B.C.E.

Tot odată această epocă este considerată ca fiind deosebit de importantă prin creșterea numerică a populației. Arheologii au descoperit probe scrise prin care s-a putut calcula că în prima parte a secolului opt B.C.E. populația din Attica (teritoriul din jurul Atenei) a crescut de peste patru ori și în următorul jumătate de secol s-a dublat încă odată.

Tot din documentele descoperite în diverse morminte s-a putut stabilii numărul în creștere al mortalității datorită secetei și a diverselor boli provocate în urma unor mari epidemii care s-au perpetuat în mod constant zilnic.

Viața în interiorul diverselor cetăți grecești a cunoscut o adevărată înflorire și prin creșterea activității agricole și în special al culturilor de viță de vie, de legume și prin dezvoltarea producției de produse lactate.

Întrucât posesiunea unor terenuri destinate agriculturii era deosebit de importantă pentru asigurarea hranei, munca în agricultură era socotită ca o ocupație foarte respectată.

După unele informații istorice chiar în ultima parte a secolului al cincelea B.C.E. aproximativ jumătate din populația Atenei era ocupată în muncile agricole. Marea majoritate a celor ce lucrau în agricultură nu posedau mai mult de 2 sau 3 acri de teren. Un număr redus de oameni foarte bogați și care aveau mulți sclavi care să muncească, posedau cîteva sute de acrii de teren. Cele mai multe informații despre muncile agricole ne-au parvenit din scrierile lui Hesiod care era un poet țăran.

2. Grecia în epoca colonizării

Diverse surse istorice confirmă că a fost un timp între 530 și 580 B.C.E. în care Grecia a cunoscut o enormă expansiune a civilizației salei spre alte locuri de pe glob. Aceasta a fost posibil datorită unor factori deosebit de importanți:

- Pe de o parte de un vacum creat in zona Mării Mediterane datorită celor două state deosebit de importante din era dinainte : Egipt și Fenicia care au intrat într-o perioadă de declin și nici un alt stat nu a reprezentat un obstacol în dezvoltarea Greciei,
- Influența culturală a zonei de Est a Greciei pentru o perioadă de 100 de ani, între 725 și 625 B.C.E.

Această influență a fost suportată prin dezvoltarea științei în general și a unor elemente din domeniul matematicii, astronomiei, a principiilor legislative și a unor descoperiri în domeniul medicinei.

Asemene aspecte se completau cu alte elemente la fel de importante cum au fost:

- Lipsa unei suprafețe corespunzătoare (ca mărime), a țării, precum și
- Ceșterea numerică a populației.

Istoricii au ajuns la concluzia că în momentul în care fenomenul colonizării a luat sfărșit numărul orșelor-cetăți grecești care se dezvoltaseră se dublaseră.

Această evoluție i-a determinat pe istoricii italieni ai acelor vremuri să afirme că era vorba de așa numita "*Magna Greecia*"

Practic vorbind, influența Greciei nu se referea numai la suprafața țării ci la influența pe care a manifestat-o știința și cultura grecească asupra multor țări din Europa printre care în mod special în Franța, Elveția, Germania și Suedia.

3. Epoca Greciei clasice

Începutul acestei epoci este apreciat de către istorici că a avut loc în perioada 490 – 336 î.Hr. când s-a manifestat un nou val de încredere în dezvoltarea în general și în mod special în cadrul populației Atenei.

Acest sentiment al încrederii era determinat pe de o parte de succesul manifestat de dezvoltarea culturii grecești de evoluția artei în general și nașterea dramei, precum și pe evoluția științei iar pe de altă parte de evoluția și manifestarea unei reale democrații.

Fenomenului democrației în Atena se referea la asigurarea ”puterii” în mâinile poporului care se exprima în mod special prin acordarea dreptului bărbaților peste 20 de ani de a vota și de ași expune punctul de vedere în cadru unor dezbateri libere precum și manifestarea puterii legislative în cadrul unei curți (juridice), care constituia autoritatea supremă juridică.

În toată această perioadă diversele aspecte ale vieții curente a populației erau mai puțin în atenția conducerii orașului. Atena nu se putea considera ca fiind un oraș ci mai degrabă un sat ceva mai dezvoltat decât alte zone ale țării. Nu exista lumină pe așa zile străzi. După lăsarea nopții, atenienii trebuiau să-și asigure singuri lumina când umblau pe drumuri, apa era adusă în întreaga zonă (în Atena și împrejurimi), de la distanță în vase de teracotă în loc să se sape și să construiască fântâni. Cu toate că se făcuseră unele descoperiri în domeniul medicinii, nu existau spitale și ca atare vîrsta medie de supraviețuire era foarte scăzută, ajungând în majoritatea cazurilor între 25 și 30 de ani. Bolile și molimile luau proporții în special în anotimpul verii și atunci decesele se înmulțeau considerabil.

Cu excepția câtorva drumuri care erau mai mult bătătorite, socotindu-se astfel că erau ”pavate”, majoritatea drumurilor erau cu colb. Nu existau closete publice. Nu exista nici un fel de metodă eficientă pentru distrugerea gunoiului și împiedecarea răspândirii mirosurilor și a infecțiilor. Fiecare casă și fiecare familie era răspunzătoare de eliminarea gunoaielor. După toate cercetările efectuate, nu s-au găsit dovezi din care să reiasă sistemul de distrugere a gunoaielor și a resturilor menajere înainte de a se scoate din oraș și de a se arde.

În anumite locuri începuse să se construiseră anumite căi de scurgere a apei ploilor care uneori erau deosebit de abundente, dar aceste construcții nu se puteau compara cu cele din sistemul de drenaje construit la Roma.

Atena ca și alte orașe-cetăți grecești erau înconjurate de ziduri înalte care le fereau de atacurile și invaziile altor popoare. În general aceste ziduri erau construite pe socluri din pietre peste care se puneau cărămizi făcute din pământ și uscate la soare și susținute între ele cu un amestec de pământ și apă care forma un fel de noroi gros. Intrarea în Atena se făcea prin 17 porți construite în aceste ziduri.

De asemeni, printre primele documente scrise și descoperite în Grecia antică au fost cele scrise pe papirus și pe pergament

3.1. Evoluția vieții economice în Grecia antică

Comparativ cu viața culturală și cu evoluția științei, vieții economice nu i s-a acordat o atenție deosebită. Noțiunea de oikonomia se referea în mod special la nivelul fiecărei gospodării, în funcție de modul mai mult sau mai puțin al grijii pentru limitarea unor cheltuieli, ne existând nici un fel de reglementări la nivelul statului sau al unei anumite zone. Cei ce s-au preocupat de studiul istoriei economice au demonstrat prin diversele documente găsite pe parcursul a zeci și sute de ani că nu exista nici o dovadă referitoare la unele reglementări sau idei privind influența modului de organizare sau controlul al vieții economice la nivelul cetăților. Nu exista o dovadă de reglementare a bugetului financiar și nici al trezoreriei și ca atare nu se poate vorbi de vreo preocupare pentru grija privind viața economică. Totul se învârtea numai în jurul nevoilor zilnice sau cum spunem noi între nevoile zilnice și asigurarea acestora cu produsele necesare. Marea majoritate a bunurilor aveau stabilite prețuri de vânzare în funcție de cererea și oferta de pe piață .

Ideia de plată a unor taxe nu se referea la cei cu venituri mici sau mijlocii ci numai la cei bogați care trebuiau să-și aducă unele ”contribuții” pentru nevoile țării. (Exemplul acestei situații se referă la contribuția celor bogați pentru acoperirea costurilor refeitoare la plata soldaților sau pentru asigurarea educației copiilor lor prin școlile numite *gimnazii*).

Nici odată și în nici o parte a Greciei nu se discuta despre anumite sume fixe ce trebuiau plătite drept contribuții, ci ele erau la latitudinea așa numitului spirit ”de

patriotism" al celor bogați. Gimnaziile care reușeau să acumuleze din contribuții sume mai mari erau considerate ca fiind și cele mai bune gimnazii din țară.

Cu toate că la mijlocul secolului al cincilea Atena ajunsese un imperiu și se considera ca una dintre cele mai bogate regiuni din lume (socotindu-se astfel că se putea manifesta și un nivel de trai deosebit de ridicat), din cercetările arheologice efectuate a rezultat că în afara celor bogați, marea majoritate a populației locuiau în locuințe mici și duceau o viață extrem de modestă. De asemenea s-a putut desprinde concluzia după care se putea spune că nu exista o clasă socială de mijloc ci numai două clase: cei bogați și cei săraci.

Activitatea poporului grec se referea la desfășurarea comerțului și la unele forme destul de simplificate cu caracter manufacturier.

Produsele destinate comerțului erau: grânele, vinul, peștele sărat și produsele de lux. Marea majoritate a produselor ce trebuiau transportate pe apă erau de foarte multe ori furate de către pirați. Asemenea acte piratereşti au durat destul de mult timp, până când Atena a ajuns să controleze Marea Egee (în secolul 5 B.C.E) și a reușit astfel să-i elimine pe piraţii din acele ape.

Activitatea manufacturieră era reprezentată prin mici ateliere cu un număr redus de lucrători care erau sclavi.

Istoria confirmă că unul dintre atelierele meșteșugărești ceva mai mari era cel al lui Demostene, în care se fabricau în mod special arme (săbii și cuțite).

Cele câteva orașe mai mari ajunseseră să fie specializate pe anumite produse; de exemplu: în Atena se fabricau vase de lut pictate, în Corint se produceau produse de metal, în Megara se fabricau pelerine care erau deosebit de necesare în special pentru pescarii dar și pentru cei ce stateau pe uscat.

Din cele amintite se poate desprinde concluzia după care cea mai mare parte a activităților manuale erau efectuate de sclavi, care proveneau din prizonieri luați în războaie.

Marea majoritate a populației grecești aveau câte unul sau doi sclavi care erau puși să desfășoare tot felul de munci din gospodări.

Sclavii nu aveau dreptul la o familie proprie, nu puteau deține proprietăți și nu aveau nici drepturi politice si niciun altfel de drepturi legale . Filozoful grec Aristotel ii numea "*unelte vii*", și nu se știe dacă vreodata un grec liber a pledat pentru abolirea sclaviei .

In secolul 5 î.Hr., ei ajunseseră să reprezinte o treime din populația anumitor cetăți-state.

Grecii nu considerau că există o virtute a muncii; majoritatea preferau să-și folosească timpul discutând politică, purtând lungi dezbateri asupra unora dintre propunerile conducerii cetății, facând sport și preocupânduse de de dezvoltarea fizică, învățând muzică, sau pur și simplu consumânduși timpul prin petreceri sau urmărind spectacolele de teatru unde se desfășurau drame sau comedi.

În general în Atena și în alte cetăți, populația era împărțită în câteva clase sociale, în funcție de prosperitatea de care dispuneau și de anumite funcții rezervate membrilor nivelului superior al societății; poziția socială putea fi schimbată odată cu acumularea de averi. În Sparta, de exemplu, toți oamenii purtatu titlul de "egali" dacă își definitivau educația. Cu toate acestea regii spartani, care erau și conducătorii duali (militari și religioși) ai statului, proveneau din familii numai din pătura superioară a societății.

4. Grecia modernă şi situaţiei ei economică

4.1. Economia Greciei moderne. Resursele naturale ale Greciei

Pentru a avea o imagine cât mai reală asupra economiei Greciei să vedem care sunt resursele de care dispune această țară, care sunt posibilitățile economice de folosire a acestor resurse, care este situația forței de muncă și care sunt beneficiile economice ale utilizării acestora.

Din unele studii întreprinse de institute de cercetări din Grecia și din alte țări, rezultă situația resurselor naturale de care dispune Grecia și care sunt relativ variate:

- lignit,
- bauxita, (Rezervele de bauxita ale Greciei sunt estimate la cîteva sute de milioane de tone din care peste 100 de milioane de tone exploatabile.
- magneziu
- minereu de fier,
- nichel,
- petrol,
- marmora

Conform datelor prezentate de organizația de statistică elenă, importul de minereuri se situează în jurul cifrei de 260 de milioane de Euro, iar cel de îngrăşăminte şi de produse de carieră în jurul cifrei de 94 de milioane de Euro. Importul de materie primă, cu excepția combustibililor şi carburanților, s-a situat la nivelul de 1,2 miliarde de $ în 2006.

4.2. Principalele ramuri ale economiei:

4.2.1. Industria

Dezvoltată cu prioritate în ultimele decenii, industria a devenit prima ramură *economică, antrenând peste ¼ din popula*ția activă și contribuind cam în aceeași proportie la creerea PNB.

În prezent Grecia produce:

- aluminiu,

- feroaliaje,
- nave maritime,
- îngrășăminte chimice,
- ciment (din care se exportă circa 50%),
- textile,
- produse alimentare (ulei de măsline, produse lactate)
- țigări, etc).

Principalele centre industriale:
- Atena si orasele din jur,
- Salonic,
- Volos și
- Patras.

4.2.2. Agricultura

Grecia așa cum se știe este o țară cu un peisaj stâncos, muntos cu terenuri fertile limitate. Circa 70% din terenul Grecii nu poate fi cultivat și din cauza climei uscate și a terenului accident. În aceste condiții populația greciei a fost obligată să-și utilizeze acest peisaj ceea ce i-a obligat să fie deosebit de inventiv pentru a produce și așa asigura hrana zilnică. In unele zone carnea și produsele lactate au jucat rolul principal. În alte domenii uleiul de măsline, legumele și fructele citrice au fost sursa principală de hrană zilnică. Marea Mediterană a fost o altă sursă amplă de alimente pentru cei care locuiau în apropierea mării.

Lipsa solului fertil și condițiile grele de asigurare a hranei a avut și un alt rezultat: formarea unor valuri de emigrației care a devenit la un moment dat o caracteristică importantă a istoriei grecești. Mulți dintre emigranți, plecând din țară pentru anumite perioade și folosindu-și talentele de marinari și negustori, au preluat diverse elemente din culturile străine pe unde se opreau și ulterior le-au adust în Grecia. De asemeni au importat noi tipuri de fructe și legume. Conflictele de lungă durată, invaziile și dominația otomană de circa 400 ani au influențat în mod deosebit viața și obiceiurile grecești.

Pentru foarte mult timp prepararea hranei a fost puternic dependentă de produsele locale și de legile religioase ale dieteticei. Deși bucătăria internațională și alte influențe au adaptat dieta greacă, în unele sate izolate se mai poti găsi și în prezent tot felul de preparate culinare deosebit de gustoase care leagă trecutul

culinar cu folosirea tuturor produselor adiacente destinate unor produse de cea mai bună calitate.

Agricultura greacă este dominanta prin sectorul vegetal (care reprezintă circa 2/3 din producția agricolă); ea este concentrată în câmpiile din nord, în regiunile Tesalia, Macedonia şi Tracia, unde se află în principal culturi de porumb, grâu, orz, sfeclă de zahăr, bumbac şi tutun. Creşterea nivelului de trai a dus între timp la o intensificare a producției de fructe şi legume.

Structura de utilizare a suprafeței agricole a țării este aptroximativ următoare:
culturi permenente: 8% - Teren arabil: 19%
Păduri : 20% -Pășuni: 41% - Altele: 12%
Sursa: http://www.mfa.gov.md/gae/ghid.grecia.html

Culturile agricole specifice şi ocuparea forței de muncă

Chiar și în prezent când Grecia se confruntă cu mari dificultăți economice, ea continuă să fie unul dintre furnizorii importanți de produse agricole în interiorul Uniunii Europene şi în alte țări din lume. Citricele, recoltele de roșii, măslinele, pepenii şi strugurii sunt printre cele mai solicitate produse pe piețele externe. În ultimii ani, guvernul grec a cerut proprietarilor de viță-de-vie să producă vinuri de calitate superioară pentru a creşte exporturile.

Creşterea animalelor este o practică des întâlnită în această țară. Carnea de capră şi de oaie, precum şi produsele lactate sunt extrem de populare şi reprezintă aproximativ 6% din producția agricolă. Renumita brânză feta, obținută din lapte de oaie, este după opinia unor specialiști gastronomi, un adevărat brend național.

În ciuda patrimoniului său maritim, Grecia nu deține un loc atât de important la nivel mondial din punct de vedere al pescuitului. Pescuitul relativ mic provine din Marea Mediterană, cât şi din apele Oceanului Atlantic.

Ocuparea forței de muncă în sectorul agricol a scăzut aproape la jumătate în ultimele trei decenii. Dacă în 1981 Grecia avea 972.000 de fermieri, în mai puțin de zece ani numărul acestora s-a redus cu circa o sută de mii.
În prezent, forța de muncă din agricultură a ajuns la circa 528.000 angajați ceea ce reprezintă aproxiativ 12 % din totalul forței de muncă.

Din această forță de muncă circa 40% dintre fermierii greci sunt femei, 55 % au vârsta peste 55 de ani, iar 8% sunt mai tineri de 35 de ani.

Totuşi, în ultimii ani, pe fondul crizei economice şi al măsurilor de austeritate impuse de guvern, numeroşi greci au părăsit oraşele şi s-au apucat de munci agricole, mai ales în zona de vest a țării şi în Tesalia (nord-est). Aproximativ două treimi dintre persoanele care doresc să-şi schimbe viața au studii universitare şi trei sferturi au cel puțin 44 de ani.

Cei mai mulți dintre ei sunt interesați de cultivarea măslinilor, agricultura ecologică sau cultivarea de plante aromate şi farmaceutice.

Conform rapoartelor oficiale, de care dispune Uniunea Europeană și alte instituții internaționale, valoarea totală a producției agricole grecești, obținută de exemplu, în 2011, a fost evaluată la 9,592 miliarde de euro, ceea ce reprezintă aproximativ 3% din totalul înregistrat pe teritoriul Uniunii Europene. Sectorul vegetal a contribuit cu circa 70%, dintre care 11,2% au însemnat valoarea producției de cereale, iar 17,4%, producția de legume şi cea horticolă. Valoarea economică a sectorului zootehnic a reprezentat 30,1% din totalul producției agricole.

Prin calitatea multor produse agricole grecești, au fost cucerite multe piețe din Uniunea Europeană și din Statele Unite.

4.2.3. Alte ramuri economice

- *Industria turismului* (care aduce venituri anuale de peste 2,5 miliarde dolari), reprezintă 17,3% din PIB și reprezintă 9.4% din forța de muncă activă a populației grecești, contribuind cu un procent ridicat la acoperirea deficitului balanței comerciale.

- Grecia dispune de o puternică *flotă comercială maritimă*. Acest sector economic a fost deosebit de mult afectat de criza economico-financiară mondială. În cadrul acestei activități economice, locul principal îl deține transportul uleiului, chimicalelor, cărbunilor și al cerealelor.

În timpul celui de al Doilea Război Mondial această activitate economică a cunoscut o mare extindere.

Ocupându-se de transporturi economice și militare, a câștigat atât de mult încât imediat după război și-a putut extinde baza nautică prin cumpărarea a peste 800 de vapoare la prețuri deosebit de avantajoase, de la Statele Unite și Marea Britanie.

În anii 1950 și 1960, când Europa și Orientul Mijlociu cunoscuseră un mare boom economic, industria transporturilor maritime grecești a luat o mare extindere. Ulterior această industrie s-a dezvoltat și mai mult, după extinderea fenomenului globalizării. Companiile maritime grecești și-au deschis sucursale la Londra, la New York și în alte capitale ale lumii.

Sub acțiunea unora dintre legile economice cu largă aplicabilitate cum ar fi de exemplu *Legea 89*, prin care companiile de transporturi maritime din Grecia au fost scutite ani de zile de plata taxelor către guvernul. În prezent se negociază cu FMI și cu Uniunea Europeană pentru extinderea acestei reglementări.

Asemenea avantaje financiare sunt deosebit de importante, atât pentru companiile grecești de transport maritim, care dețin în prezent peste 4800 de vase comerciale (controlând circa 15-20% din transportul maritim comercial mondial), cât și pentru instituțiile FMI și ale Uniunii Europene afectate de continuarea crizei economice.

Sprijinul pe care îl oferă industria maritimă comercială statului grec provine din angajarea a peste 250.000 de salariați, folosirea unui număr mare de firme

specializate în menținerea în stare de funcționare a vapoarelor, precum și un număr mare de firme de avocați și de servicii adiacente.

Singura mare competitoare în domeniul transporturilor maritime, este în prezent Japonia dar există și potențialul extinderii acestei activități și prin dezvoltarea sectorului transporturilor maritime chineze.

În ultimii ani companiile de transporturi maritime grecești au achiziționat peste 218 vase de transport, cu care au înlocuit unele dintre vasele mai vechi. Iată prioritățile dezvoltării transporturilor:

Graficul 6

Sistemul de transporturi al Greciei

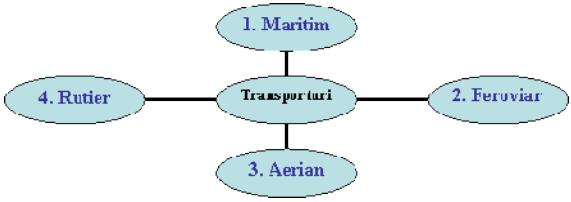

Sursa: www.mfa.gov.md/gae/ghid.grecia.html

5. Indicatorii statistici privindi economia Greciei moderne

Chiar și o privire sumară asupra unora dintre indicatorii social-economici actuali ai Greciei[142] poate oferii următoarea imagine:
Suprafața totală: circa 132.000 Km.p.
Populația, conform recensământului din 2011: circa 11 milioane locuitori
Tabelul 16 prezintă unele amănunte privind populația pe sexe, vîrste și ramuri economice. Alte detalii sunt prezentate în Tabelul 17 din Anexa Mic Breviar statistic.

Tabelul Nr21

Populaţia Greciei (Recensământul din 2011)

	Milioane	11,172
Speranța de viață:		
- bărbați	Ani	75
- femei	Ani	80
Structura populației pe categorii de vârstă		
- 0-14 ani	%	14.3
- 15- 64 ani	%	66.7
- 65 și peste	%	19
Structura populației după activitate (din total)		
- populație activă	Milioane	4.95
- populație inactivă	Milioane	5.83
Structura populației pe sectoare economice		
- Sectorul PRIMAR:		
- Agricultură	%	7
- Pescuit	%	6.4
- Sectorul SECUNDAR:		
-Manufactură (energie, construcții, minerit)	%	11.8
- Sectorul TERŢIAR (comerț, serviciii)	%	71.1
Evoluția PIB (Date pentru 2014)	%	2.8

[142] Date statistice mai multe și mai detaliate se găsesc și în Anexa Breviar statistic pentru partea II-a

PIB per capita	euro	16.575
PIB (date pentru 2014)	Mil. euro	151
Datoria publică	% din PIB	177
Datoria publică în 2014	Miliarde euro	316
Cheltuieli lunare pe gospodărie în 2013	euro	1510
Pensia medie lunară în 2015	euro	958
Rata șomajului	%	26.6
Rata inflației	%	-2.1

Sursa: Prelucrat de autor după datele prezentate de Răzvan Amariței, Radiografia economică a paradisului bugetar, în: www.capital.ro și Crețu Iulia-Elena, Grecia, Universitatea Babeș-Bolyai, 2014

6. Unele criteri pentru refacerea economiei Greciei

Ani de zile grecia s-a confruntat cu nenumărate probleme cu caracter social-politic și economic.

La 6 octombre 2009, odată cu alegerea lui George Popandreou ca cel de al 182-lea Prim Ministru al Greciei, au început să iasă la lumină multiple aspecte ale unor enorme cheltuieli total nejustificate și care au provocat enorma creștere a datoriei publice a acestei țări.

Această situație a dus la retrogradarea aprecierii economice a Greciei (de la triplul A cum este apreciată o economie în dezvoltare – n.n.) la triplul B+, fiind după opinia analiștilor internaționali – cea mai scăzută apreciere dintre țările Europei și trăgând după sine o mulțime de dezavantaje social-economice și politice.

Cu toate că din punctul de vedere al situației economice Grecia nu era în situația de a fio acceptată în UE, totuși (din anumite considerente mai mult de natură politică și strategică –n.n.), ea a fost acceptată ca membră a pieței unice europene.

Această situație care s-a manifestat printr-un declin continu ajungând la o datorie publică ce reprezenta circa 160% din PNB-ul ei, avea toaster șansele să ducă la un real faliment.

Ce ar fi însemnat acest fapt pentru Europa în general și pentru UE în mod special?

Prăbușirea Greciei ar fi însemnat creerea unor enortme daune ce sd-ar fi manifestat în întreaga europă și pentru multe țări cu care Grecia întreținea relații economice.

Cu tot suportul financiat primit prin diverse oachete de sprijin financiar ce li s-au atribuit, nici până la sfârșitul anului 2015 și nici ân primul trimestru al anului2016 nu s-au manifestat rezultatele scontate ale unei reduceri substanțiale a datoriei publice până la un nivel considerat de către organele financiare ale UE ca fiind cât de cât acceptabile.

După opinia unor experți financiari care au făcut unele prognoze se presupune că această datorie va putea (în anumite condiții de austeritate națională-n.n.), să se reducă până la 120% din PNB până în anul 2020.

Datele statistice referitoare la evoluția economică a Greciei pentru anul 2016 dovedesc intenția preocupării actualei Administrați de la Atena pentru refacerea economică.

Tabelul Nr. 22

Cheltuielile și sursele destinate PNB în Grecia pentru anul 2016 comparativ cu 2015

(în % ale schimbărilor reale)

	2015	2016
Consumul particular	- 2.0	1.0
Cheltuielile guvernamentale	-4.0	1.0
Investițiile fixe brute	-6.0	-1.0
Exportul de bunuri și servicii	-2.8	4.3
Importul de bunuri și servicii	-2.2	3.6
Dezvoltarea agriculturii	0.5	1.0
Dezvoltarea industrială	-4.0	1.0
Dezvoltarea serviciilor	-3.1	1.0

Sursa: The Economist Inteligence Unit June 2015

Implementarea unui asemenea plan de austeritate[143] și de refacere economică este considerat de către Administrația Tsipras ca fiind singura cale de reducere a riscului (de la 60% la 19%) a eliminării Greciei din zona euro.

Desigur, a spus Primul Ministru Alexis Tsipras:

[143] Planul de austeritate include printre altele: creșterea taxelor plătite de către sectoarele economice și de către individuali, scăderea pensilor, tăierea masivă a cheltuielilor bugetare

"*... ne așteptăm la un proces de instabilitate*
politică internă și chiar la alegeri anticipate,
dar trebuie să facem în așa fel ca să asigurăm
o creștere reală a PNB în acest an (2015)
și în continuare în 2016".

Împotriva planului de austeritate propus de administrația actuală de la Atena s-au ridicat 40 dintre cei 149 de avocați care au discutat legile adoptate de partidul Syriza, abandonând politica inițială susținută de prmierul Tsipras care spunea:

"... națiunea noastră a luat prea mult timp
din acest medicament toxic
care ne-a forțat la 5 ani de lipsuri.!"

Pe termen scurt, adoptarea unor asemenea măsuri de austeritate constituie o cale care duce la aprobarea Uniunii Europene de acordare a unor sume de bani destinate salvării Greciei de la faliment.

În final, după lungi dezbateri, 229 din cei 300 de membrii ai Parlamentului grec au fost de acord cu aplicarea măsurilor de austeritate și de obținere în schimb din partea Uniunii Europene a fondurilor destinate refacerii economice.

Trebuie menționat că și între creditori au existat confruntări; unii agreau ideia acordării unei noi șanse în refacere economică a Greciei și alții care considerau că suportul din partea FMI (a noului plan de salvare a Greciei prin acordarea unui nou pachet financiar pentru 5 ani), nu este sigur; mai mult decât atăta se afirmase cu fermitate că *populația greacă trebuie să-i învinuiască pe politicienii lor și pe foștii membrii ai Administrațiilor anterioare decât să învinuiască Uniunea Europeană că nu li se acordă cel de al-treilea pachet de sprijin financiar.*

Într-un raport al FMI se sugera ideia acordării unei perioade de grație pentru replata împrumutului, care să se întindă pe timp de 30 de ani.

"... Indiferent de ceea ce este nevoie ...
o modalitate trebuie a fi găsită
în scopul de a permite țării
să demonstreze că poate fi
din nou pe o traiectorie de refacere",

a susținut Directoarea FMI Dna. Christine Lagarde, într-un interviu pe care la dat postului de televiziune CNN la 15 iulie 2015.

Desigur, un asemenea punct de vedere este mai mult decât lăudabil din partea FMI, dar nu trebuie neglijată nici ideia după care acordarea unui împrumut pe termen lung înseamnă și un profit foarte mare pentru împrumutător prin procentul dobânzilor respective, deci FMI nu ar avea nimic de pierdut, ci numai de câștigat.

Urmărind trecutul și prezentul economiei grecești mi-am reamintit de opinia profesorului de filozofie care spunea că tot ceea ce a avut loc în trecut a revenit în actualitate și astăzi asistăm la repetarea lor.

Poate mai mult ca oricând și oriunde, vechea vorbă:

"Nimic nou sub soare",

pe care am mai spus-o și înainte, se confirmă încă odată prin situația economică actuală a Greciei.

Mă voi referi foarte pe scurt la istoria Greciei în care au existat diverse momente și diverse aspecte ale actvității falimentare[144] acordând mai mult spațiu fenomenului crizei financiare care a avut și continuă să aibă loc sub ochii noștri.

Imediat după cel de al Doilea Război Mondial Grecia cu sprijinul financiar al țărilor dezvoltate, a cunoscut fenomenul boomului economic.

Agricultura, chiar și la proporțiile reduse pe care le are această țară, începuse să se manifeste ca un proces de transformare de la o agricultură rudimentară, de bază, la o agricultură de tip industrial iar activitatea generală economică (manifestată prin dezvoltarea sectorului servicilor, a importurilor și exporturilori erau în plină înflorire).

După prăbușirea dictaturi militare (în anii 1970), economia Greciei a intrat într-o etapă de mari dificultăți.

Mai târziu, chiar înainte de aderarea la Uniunea Europeană și în mod special după introducerea monedei Euro (în anii 1980, și la începutul anilor 1990), economia Greciei a ajuns din nou la un pas de un nou dezastru economic.

[144] Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (108) privind: Falimentele economice din istoria Greciei moderne.

Șomajul începuse să ia proporții ajungând de la 2% (cât a fost în 1974) la peste 8% (în 1992).

Tabelul Nr. 23

Evoluția șomajului Grec
în perioada 1974-1992

Anul	%
1974	2
1980	3
1982	6
1992	8

Sursa: Data from Economic Commision, 1995

Datoria publică, după cum se poate observa și din tabelul alăturat, a cunoscut o evoluție continu ascendentă începând din 1980 și până în 1994.

Tabelul Nr. 24

Evoluția datoriei publice a Greciei
în perioada 1980-1993

Anul	%
1980	25
1982	27
1984	48
1986	50
1988	54
1990	65
1992	75
1993	90

Sursa: International Monetary Fund, 2014

Pentru a și rezolva diversele necesități economice statul grec a împrumutat sume enorme de bani cu dobânzi deosebit de ridicate, în cele mai multe cazuri de peste 20%.

În preajma intrării Greciei în Zona Euro, costurile împrumuturilor făcute de Administrația de la Atena ajunseseră la valori care depășeau cu mult posibilitățile financiare ale țării.

Ratele nominale de interes pentru bondurilor guvernamentale stabilite pe termen lung, în 1992, depășiseră cu mult pe cele din alte țări membre ale Uniunii Europene.

Tabelul Nr. 25

Ratele de interes pentru bondurile guvernamentale în diverse **ţă**ri ale UE

1992	%
Grecia	24.13
Italia	13.28
Spania	11.72
Belgia	8.65
Franța	8.59
Germania	7.84

Sursa: Raportul FMI, 1995

Cu toate acestea, Grecia a primit aprobarea de a folosii moneda Euro.

Din anii 1990, Adninistrația politică a Greciei a considerat accesul la Uniunea Monetară Europeană ca o prioritate a activității ei economice. Guvernul grec a încercat să reducă limitele inflației la nivele cât mai scăzute pentru a satisface cerințele Tratatul de la Maastricht[145], care era socotit drept un model de urmat pentru introducerea și folosirea monedei unice.

Față de majoritatea țărilor din cadrul zonei euro care în perioada 1997 - 2001 își menținuseră rata inflației între 2 și 4% Grecia a reușit să reducă rata anuală a inflației dela un vârf de circa 25% (cât fusese în 1990) la o limită aproape similară cu celelalte țări, adică nu cu mult sub 5%.

În acelaș timp deficitul guvernamental ca parte din PNB, scăzuse de la un an la altul, de la minus 24-25% (cât fusese în 1990) la - 5% în anul 2000. Cu toate aceste eforturi, nu a ajuns la nivelul prevăzut chiar de către economiștii greci și nici de către administrația guvernamentală de la Atena.

În ianuarie 2002, Grecia a făcut din nou o mișcare considerată de către mulți analiști internaționali și din cadrul Uniunii Europene ca fiind total "incorectă", eliminând drahma care era inflaționistă în vederea obținerii aprobării de adoptare *numai* a monedei Euro.

În noiembrie 2004, Grecia a fost obligată să recunoască și să confirme oficial că măsluise cifrele privind deficitul bugetar pentru a dovedi Uniunii Europene că

[145] Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (109): Tratatul de la Maastricht (Olanda)

fusese sub pragul de 3% din PIB, depășind în acest fel obstacolul pentru a obține în continuare dreptul de folosire a monedei Euro.

Astfel, costurile îndatorării Greciei au scăzut.

Adoptarea monedei stabile a Euro, susținută de către Banca Centrală Europeană, a dat impresia re-instalării încrederii în sistemul financiar grecesc și asupra istoriei șubrede a economiei țării.

A urmat o perioadă când randamentele datoriei guvernului grec au scăzut la niveluri similare cu cele din țările cele mai solvabile din Europa, cum era de exemplu, Germania.

Tabelul Nr. 26

Datoria publică pe 15 ani a Greciei comparativ cu cea a Germaniei

(%)

Anul	Grecia	Germania
1994	25	6
1996	15	6
1998	9	5
2000	6	6
2004	5	5
2008	6	6

Sursa: Data FactSet, Eurostar 2008

O asemenea evoluție dădea impresia unui fapt meritoriu pentru economia Greciei. Ritmul de creștere economică accelerat din anii de după aderarea la Uniunea Monetară dădeau impresia unui partener de bază al Uniunii ceea ce a făcut ca în perioada 1996 – 2006, creșterea economică trimestrială să ajungă la o medie de 3,9% comparativ cu un an anterior, iar întreaga zonă euro ca un tot, crescuse în aceeași perioadă cu aproximativ 2,2%.

Standardul de viață al populației grecești a cunoscut o îmbunătățire substanțială. PNB per capita ajustat la condițiile de inflație au crescut de la circa 15.000 dolari în 1995 la 25.000 dolari în 2006

Tabelul Nr. 27

PNB per capita al Greciei ajustat la inflație
1995-2006

Anul	$
1995	15.000
1996	15.500
1997	16.000
4998	17.000
1999	18.500
2000	20.000
2001	21.000
2002	21.500
2003	22.000
2004	21.000
2005	23.000
2006	25.000

Sursa: Data World Bank, 2008

O asemenea situație nu a fost fără urmări; ea a influențat creșterea deficitului guvernamental ca parte din PNB. Între 1990 și 2004, acest deficit a fost în continuă ascensiune. De abea în 2004 a cunoscut un moment de scădere, urmat în traiectoria sa spre un alt vârf în 2005 și apoi în 2006.

Poate totul ar fi mers să spunem "cât de cât" mai bine și nu ar fi fost luate în discuție efectele deficitului bugetar dacă în 2008 nu s-ar fi declanșat și nu s-ar fi ajuns la criza financiară și la Marea Recesiune, care s-a extins din SUA cu mare viteză în întreaga Europă și în restul lumii.

6.1. Complicații pentru Grecia în general și pentru poporul grec

Situația migrației internaționale ce a început să se manifeste după lansarea apelului Germaniei de atragere a forței de muncă necesară activității sale economice (subiect pe care îl com trata mai pe larg în partea a III-a a lucrării), a ajuns ca un adevărat coșmar și pentru Grecia.

Ca țară care își întinde granițele de-a lungul traseu al Mării Mediterane, Grecia a fost expusă din ce în ce mai mult la invazia migrației din diverse țări (Siria, Irak, Libia, și din Nordul Africii).

Multe dintre țările riverane ale mării mediterane, printre care Franța, Spania, Italia, malta, Croația spre care se îndreptau valorile migrației și-au închis granițele

și și-au construit garduri din sârmă ghimpată pentru a bloca invazia migranților și printre ei și a riscului pătrunderii în mod clandestin a unor membrii ai grupurilor toriste din cadrul ISIS.(vezi partea a III-a a lucrării).

Mulți dintre conducătorii țărilor europene și-au exprimat opiniile privind acțiunile UE față de acestă problemă.

Ministrul cipriot de externe, Joannis Kasoulides,mreferindu-se la această situație afirma:

"... deciziile cu privire la fluxul migranților luate de către blocul celor 28 de țări membre ale UE... nu trebuie să se manifeste ca un caracter abuziv la adresa unor țări".

În acelaș mod s-a exprimat și Ministrul grec de externe spunând că anumite țări printre care Austria, Slovenia, Croația, Serbia și Macedonia caută soluții individuale, în defavoarea altor țări (referindu-se în mod special la Grecia – n.n.).

În Macedonia, de exemplu, autoritățile au dispus folosirea de gaze lacrimogene pentru a-i îndepărta de migranți de gardurile de sârmă ghimpată pe care și le-au ridicat

Harta J Europa 2016

O asemenea situație a făcut ca mii migranți să fie obligați să se întoarcă în Grecia, ajungând să transforme această țară, după afirmațiile unui oficial grec, într-o *"tabără de refugiați".*

Pentru a face față cât de cât acestei grave situații, de care nu aveau nevoie, peste cele curente cu care se confruntă Grecia în prezent, oficialii guvernului au informat la sfârșitul lunii februarie 2016, pe reprezentanții UE, că refugiații care continuă să sosească în Grecia, vor fi ținuți pe insulelel din Marea Egee, pe bancuri ca adăposturi plutitoare.

În același timp companiile grecești de feriboturi au primit instrucțiuni din partea forurilor locale și guvernamentale grecești, de a limita numărul de migranți ce călătoresc spre Grecia continentală, întrucât sunt supra aglomerați din cauza numărului mare de migranți.

Împotriva unor asemenea măsuri la Atena migranții au organizat proteste (socotite ca fiind pașnice –n.n.), blocând traficul în portul principal al țării în apropiere de Pireu.

Mai multe serii de dialoguri s-au purtat între reprezentanții migranților și ai forurilor locale în care migranții au solicitat guvernului de la Atena să discute cu reprezentanții grupului celor 28 de țări, de a deschide granițele unor țări cum ar fi: Albania, Bulgaria și Serbia și de a-i lăsa să plece spre Germania unde "*au fost invitați".*

Nimic nu ar fi putut provoca probleme mai grave pentru Grecia peste cele naționale social-politice și economice, decât invazia a peste 25.000 de migranți din Siria, Irak, Libia, din Nordul Africii și din alte țări care sosesc zilnic prin Turcia, pe mare sau prin alte mijloace.

După informații oficiale prezentate de către AP (la 1 martie 2016), oficialii greci au informat că migranții ce sosesc în Grecia ajung la un număr de 70.000 în timp de o lună de zile.

7. Țările europene afectate de unele dificultăți economico-financiare

Când a început manifestarea crizei financiare în Europa (în 2009 și 2010), au existat o mulțime de opinii îngrijorătoare referitoare la unele țări printre care: Portugalia, Irlanda, Italia, Grecia și Spania (despre care presa internațională folosindu-se de un acronim le numea PIIGS).

Aceste țări aveau la data respectivă datorii enorme (publice și particulare), ceea ce determinase intrarea acestor țări în grave crize economice. În majoritatea cazurilo aceste situații se datorau unor structurări politice și socio-economice, înrădăcinate în legislațiile lor și care împiedecau o relansare imediată. Punctul cel mai critic pentru aceste țări a apărut în 2010 când Banca Centrală Europeană și celelalte țări din cadrul Uniunii Europene, mai puțin afectate de criza financiară au primit informații și analize detaliate referitoare la enormele sume solicitate de Administrațiile guvernamentale (ale țărilor din PIIGS), în vederea refacerii lor economice.

Fiecare dintre aceste țări aveau anumite elemente specifice.

Irlanda, avea posibilitatea tăierii unor cheltuieli și fiind una din țările care produceau diverse produse electronice mai sofisticate și le ofereau pe piața internațională la prețuri competitive a reușit să-și redreseze economia în 18 luni.

În prezent Irlanda este una din țările Europei cu o creștere economică susținută cu toate că rata șomajului se menține la cote ridicate (9.7%). Tot odată taxele plătite pe venituri au fost ani de zile în scădere.

Italia, este una din cele mai clare exemple privind cauzele crizei economice.

În ultimii cinci ani volumul economiei a fost cu circa 10% mai mic decât a fost în 2008. Prin politica economică condusă de Administrația de la Roma s-au produs asemenea pagube în ultima jumătate de deceniu distrugând orice tentativă de progres comparativ cu deceniul precedent.

În ultimii ani, economia Italiei se găsește la același nivel cu cea din anul 2000. Analizele efectuată de institutele de cerectări economice și care confirmă că în ultimii 15 ani nu a avut loc nici o creștere economică nu poate fi socotit ca un exemplu și o situație cu caracter pozitiv. Administrația de la Roma a căutat să mențină valoarea lirei la un nivel scăzut încercând astfel să asigure o creștere economică prin creșterea exporturilor la prețuri competitive

Spania, a avut o situație ceva mai bună ceea ce s-a reflectat în ultimile 18 luni în care economia s-a îmbunătățit dar cu mult sub nivelul sperat. Retribuția muncii (atât a muncitorilor autohtoni și a celor străini), s-a menținut la niveluri scăzute iar procentul șomajului s-a menținut la cote deosebit de înalte (24%).
Referindu-se la relația Finlandei cu Spania, Doamna Ministru de Finanțe al Finlandei, Jutta Urpilainen, a anunțat lansarea unor negocieri bilaterale cu Spania pentru a obține garanții în schimbul participării sale la planul de salvare a băncilor iberice.

Portugalia, după opinia unor specialiști, a avut o situație similară cu cea dintr-un roman polițist în care nu se știa cine era vinovatul evident. Portugalia nu a cunoscut fenomenul unei unflări nejustificate a cheltuielilor guvernamentale - așa cum s-a petrecut în Spania și în Grecia. Nu s-a manifestat nici o creștere economică întrucât nu a existat nici un boom economic. Analizele economice efectuate în această țară au confirmat că din anul 2002 și până în prezent producția economică a țării stabilită ca indicator per capita (ceea ce arată cât de mare este bogația locuitorilor), a fost și continuă să se mențină la același nivel .

Islanda, a fost afectată de criza financiară mondială încă din octombrie 2008, ceea ce a dus la o recesiune severă, care a determinat o mulțime de tulburări politice de mari proporții. Economia acestei țări s-a redresat în ultimii ani în mod semnificativ, în mare parte datorită creșterii turismului.

Olanda, este una dintre țările europene care atrage investiții străine directe și este tot odată una dintre primele cinci cele mai mari surse de investitori din Statele Unite. Economia Olandei a înregistrat o scădere puternică în 2005, datorită unei proaste aplicări a legislației creditelor destinate cumpărării de case. Legislația creditelor prevedea că ratele dobânzilor erau scutite complet de taxe.
La scurt timp, în 2006, economia olandeză și-a revenit în principal prin creșterea exporturilor și a unor investiții importante. Ritmul de creștere a ocupării locurilor de muncă a ajuns la cotele cele mai înalte din ultimii 10 ani și în felul acesta și veniturile populației au fost în creștere, determinând o creștere a consumului de bunuri și servicii.
Preocuparea pentru redresarea economică după criza care a afectat-o i-a permis să ajungă cea de a cincea - cea mai competitivă economie din lume (conform

informației prezentate de către Global Competitiveness Report - Forumul Economic Mondial, 2014)

Grecia, ani de zile s-a confruntat cu nenumărate probleme cu caracter social-politic și economic.

La 6 octombrie 2009, odată cu numirea sa ca Prim Ministru al Greciei au ieșit la lumină multiple aspecte ale diverselor cheltuieli nejustificate ce au afectat situația economică a Greciei.

Marile dificultăți economice au dus la retrogradarea aprecierii economice a Greciei (de la triplul A cu care este apreciată o economie în dezvoltare), la triplul B+, care după opinia unor economiști analiști era considerată ca fiind cea mai scăzută apreciere privind creditele țărilor europene (aducând după sine întreaga trenă a dezavantajelor unei asemenea situații, printre care scăderea investițiilor, introducerea unui program de austeritate, etc.)

Cu toate că din punctul de vedere economic, Grecia nu se găsea în situația de ași primii acceptarea în cadrul pieței unice a UE, totuși (din anumite considerente de natură politică și strategică pentru UE –n.n.), ea a fost acceptată.

Ani de zile situația economică a Grecieie nu s-a schimbat în bine. din contra a continuat manifestarea unui declin economic și din punctul de vedere al analiștilor, avea toate șansele să ajungă la o prăbușire totală.

Ce ar fi însemnat acest lucru pentru Europa în general și pentru UE în mod special?

Ar fi avut loc un enorm dezechilibru economic european și de asemeni pentru multe țări din lume cu care ea întreținea relații economice.

Din 2008, Grecia a fost și ea afectată într-un mod simțitor de declanșarea crizei financiare mondiale ceea ce a determinat ca nivelurile datoriei grecești, să rămînă la cote foarte ridicate și a atras atentia diverșilor investitori (mari și mici, din diverse țări și celor naționali) asupra riscurilor la care puteau fi supuși în condițiile create de situația precară a sistemului financiar al Greciei.

Din acel moment investițiile destinate economiei grecești au început să scadă și multe dintre ele chiar au fost anulate.

O analiză statistică anuală făcută de Banca Centrală a Europei privind modificările ce au avut loc în PNB-ul Greciei a confirmat ideia după care până în 2008, PNB-ul Greciei se găsea într-o plajă pozitivă și automat din 2008 a ieșit la lumină realitatea care confirma plaja total negativă în care se găsea întregul sistem financial grecesc.

În luna mai 2010 Administrația de la Atena a fost de acord să primească un fond de salvare care din păcate nu a dus la rezolvarea stării de faliment în care se găsea economia și care a continuat să se înrăutățească până în octombrie 2011.

Organele financiare ale Uniunii Europene de comun acord cu FMI și Banca Mondială au acceptat să acorde cel de al doilea suport al Greciei printr-un nou pachet financiar.

Din aceste fonduri trebuiau plătite cheltuielile pentru ajutorul de șomaj care crescuse de la un an la altul ajungând în 2015 la peste 26%[146], pentru plata pensilor (care ajunseseră să fie dintre cele mai mari din Europa), achitarea unora dintre dobânzile pentru împrumuturile anterioare și acoperirea fondurilor băncilor care erau solicitate să restituie banii depozitați în conturile personale, precum și încă multe alte datorii[147].

Practic vorbind, pentru întreaga populație a Grecieie și pentru toți investitorii, cele două pachete financiare de salvare a economiei Greciei nu își atinseseră scopurile pentru care au fost alocate și care ar fi trebuit să ducă la relansarea economică a Greciei.

Depozitele din băncile grecești au scăzut cu o asemenea viteză ajungând în numai câțiva ani (2009-2015) la jumătatea volumului total al depozitelor inițiale.

Reacția imediată și firească a populației a fost cea de revoltă întrucât afecta viața zilnică a milioane de familii, activitățile curente ale diverselor instituții și întreprinderi mari și mici care nu mai aveau posibilitatea să-și plătească livrările de materii prime primite de la diverși furnizori și deasemenea cu un efect direct asupra turismului național și internațional.

Tabelul Nr.28

Scăderea volumului financiar al depozitelor bancare grecești (2009-2015)

(miliarde $)

Anul	Volumul depoziteor
2009	250
2010	225

[146] Date confirmate de FMI, 14 iulie 2015

[147] Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (111) despre: Unele cauze ale crizei economico-financiare grecești

2011	200
2012	160
2015	125

Sursa:Banca Centrală a Greciei, iulie 2015

Cozi interminabile la bănci, pentru a scoate bani din conturile personale. Foto: AAP, June 28, 2015

Acesta a fost momentul în care băncile s-au închis inițial pentru o săpămână, apoi pentru încă una și pe parcursul verii încă odată, aceasta fiind – cea de a treia săptămână, iar apoi au impus limitarea zilnică a sumelor de bani ce puteau fi ridicate de către deponenți la 60 de euro zilnic (echivalentul a 67 dolari).

O situație similară a avut loc la începutul anilor 1990 în Brazilia și Argentina cînd au fost adoptate politici disperate similare.

Practica financiară a dovedit că experiențele aplicate în America de Sud (de așa zisw ”vacanțe bancare”, controale de capital și alte măsuri similare) nu au avut efectele scontate și nu au fost deloc încurajatoare.

Opinia unor economiști după care aplicarea unor asemenea măsuri a permis ca aceste țări să se descurce în condițiuni bune este total greșită. De fapt, un boom de produse a ajutat Argentinei să-și refacă situația economiei, dar nu înainte de manifestarea unor greutăți extreme (de taxare a acestora, cu importurile diverselor produse curente care au fost extrem de costisitoare, cu lipsa masivă de medicamente, cu scăderea veniturilor cetățenilor care, au fost tăiate cu o treime).

15 ani mai târziu, economia acestor țări continua să se dezintegreze, inflația continua să fie agresivă și ca atare mulți oameni continuau să sufere.

În Grecia, unele soluții ale unor economiști finanțiști oferite Administrației de la Atena, urmărea pe această cale să oprească sau cel puțin să limiteze scoaterea banilor din băncile grecești și trimiterea lor la alte bănci din lume, ceea ce se considera că reprezenta un control al capitalurilor.

Situația social-economică ajunsese atât de încordată încât nu mai existau argumente care să oprească diversele demonstrațiii stradale și conflictele populației din diversele orașe cu poliția greacă.

După relatările unor mijloace ale mass—mediei internaționale, 1 din 5 greci nu și-au putut asigura cheltuielile pentru hrana zilnică. Numărul grecilor care și-au pierdut casele, ne putând să-și plătească datoriile pentru împrumuturile făcute sau pur și simplu au fost dați afară din apartamentele sau camerele unde locuiau, ne putând plăti chiriile.

Numărul copiilor care au ajuns să trăiască în sărăcie a crescut la peste 40%.

Din relatările prezentate de revista engleză *Medical Journal*, o asemenea situația a determinat o creștere semnificatică a numărului sinuciderilor.

Populația greacă fusese supusă unei mega-austerități.

După decenii de guvernare de centru, clasa mijlocie a Greciei ajunsese să fie adusă la o puternică austeritate ceea ce a determinat o masivă diminuarea numerică comparativ cu situația la care ajunsese imediat după cel de al Doilea Război Mondial sau comparativ cu procentul în care există această clasă socială în cadrul altor națiuni dezvoltate.

Ideia oferită de Administrația de la Atena privind efectul unui referendum era sub un mare semn de întrebare. Ceea ce era necesar pentru viitorul Greciei era o creștere durabilă. Punctul de vedere că "suveranitatea monetară" independentă ar putea fi folosită cu înțelepciune nu lua în considerare faptul că tipul de guvernare care condusese Grecia spre degringoladă nu era tipul de guvern care să pună în aplicare reformele care ar fi trebuit să ducă la o refacere economică (trebuiau aplicate unele măsuri care să permită creșterea economică, inclusiv o mai bună colectare a taxelor, îmbunătățirea infrastructurii și un climat de afaceri mai bun).

În ianuarie 2015, populația greacă a ajuns în fața urnelor de vot și după cum era și firesc, în condițiile ultra dificile în care se găsea, au votat pentru un guvern de coaliție de stânga condus de premierul Alexis Tsipras.

Tsipras – era primul conducător radical de stânga ales să conducă o țară din Uniunea Europeană. După cum relata presa grecească și din alte țări, discursul electoral al lui Alexis Tsiprs, în care a proclamat sfârșitul iminent al "umilirii

naționale", a avut succes. El a promis că v-a negocia cu reprezentanții fondurilor internaționale financiare și cu guvernele cheie ale Uniunii Europene pentru anularea sau amânarea plății datoriile făcute prin împrumuturi și tot odată a promis că nu va accepta nici un fel măsuri de austeritate economică pentru populația țării.

Conducerea Uniunii Europene și-a dat seama de faptul că partidul Syriza și programul său electoral era un program moderat dar era un program de tipul celui al partidului democrat al președintelui Obama.

Ca răspuns la planurile Administrației grecești, în primele negocieri nici unii dintre creditori nu au acceptat renunțarea la sumele împrumutate, ceea ce a dus la și mai multe și mai tensionate opoziții din partea populației.

Pentru a liniști spiritele deosebit de agitate ale populației și dorind să dea impresia că populația greacă este cea care poate decide anumitele politici financiare, noua administrație condusă de Alexis Tsipras a cerut un referendum pentru ca populația Greciei să-și spună cuvântul dacă trebuia să accepte sau nu propunerile creditorilor internaționali privind restituirea sumelor împrumutate și aplicarea în continuare a unei politici de austeritate.

Situația a devenit și mai tensionată, nu numai în interiorul Greciei dar și între reprezentanții diferitelor țări din cadrul Uniunii Europene.

Ideia Premierului Tsipras care anvizajase creșterea tensiunilor interne în ipoteza continuării planului de austeritate s-au adeverit. Din această cauză Tsipras a decis la 20 august 2015 să își ceară demisionarea, în speranța că v-a putea să-și (re)consolideze puterea Administrației sale prin alegerile anticipate ce urmau să aibă loc după cele șapte luni cât a fost în funcție și când au avut loc multiplele negocieri în care a lupta cu creditorii Greciei pentru salvarea țării din falimentul în care se găsește și fără aplicarea planului de austeritate.

Îndelungatele negocieri nu au avut decât în mod parțial rezultatele scontate înainte de alegeri și ca atare noua Administrație a lui Tsipras a trebuit să cedeze în fața deciziei stabilită de Uniunea Europeană și de masa largă a creditorilor.

Tsipras și-a prezentat demisia președintelui Prokopis Pavlopoulos și a cerut aprobarea pentru o cât mai scurtă perioadă pentru noile alegeri.

După opinia unora dintre oficialii guvernamentali scopul demisiei a fost acela de a organiza alegerile într-o lună de zile (în jurul datei de 20 septembrie 2015), și în felul acesta încearcînd să oprească orice semn al unor nemulțumiri create chiar în sânul partidul Syriza, unde unii dintre profesorii universitari de marxism, activiștii

politici și alți simpatizanți ai ideilor comuniste s-au revoltat împotriva acceptării de către Alexis Tsipras a pachetului de suporturi financiare.
Confruntându-se cu un faliment aproape total al sistemului financiar elen, care a amenințat viitorul țării în Zona Euro, Tsipras a fost nevoit să accepte în finalul negocierilor, cererile creditorilor pentru încă o și mai mare austeritate si aplicarea unor reforme cu caracter economic și în special politic, după cum promisese când a fost ales (în ianuarie 2015) .

După opinia lui Dante Roscini- profesor la Harvard University (SUA),

"... Jocul de pe marginea prăpăstiei pe care l-a încercat guvernul grec a ajuns la capătul său".

Era un moment dureros si un moment critic și pentru Europa.

Întrebarea nu era dacă, după toate "mizeria", Greciei ar fi putut fi putut fi depășită fără euro, sau în cazul în care întreaga zonă euro ar fi suferit de o cădere financiară dovedindu-se că moneda comună Euro, nu era suficient de puternică.

Răspunsul la o asemenea întrebare ar fi putut ajuta la căutarea unei soluții durabile privind criza grecească agonizantă, destabilizatoare, și fără sfârșit.

Întrucât nu a reușit să-și convingă partenerii de discuții din cadrul UE și pe creditori, despre politica care intenționa s-o aplice și ceea ce a promis poporului grec înainte de alegeri, el a spus:

"Mă simt responsabil
din punctul de vedere al eticii politice
de a supune judecății poporului
tot ce am făcut, succese și eșecuri."

Și într-un discurs pe care l-a prezentat la posturile de televiziune a spus:

"Sunt mândru de timpul pe care l-am folosit în activitatea mea ca prim-ministru.
Europa nu mai este aceeași care a fost în Ianuarie 2015, când am preluat puterea".

Decizia sa de demisie nu a făcut nimic altceva decât a adâncit incertitudinea politică privind primirea fondurilor în valoare de 86 miliarde euro (echivalentul a 96 miliarde dolari), care reprezenta programul de salvare, pe timp de cinci ani din partea țărilor din Zona Euro și a FMI.

Desfășurarea alegerilor anticipate i-a permis premierului Alexis Tsipras să-și valorifice și să-și întărească popularitatea în fața alegătorilor înainte ca cele mai

dure puncte ale programului de austeritate - inclusiv cele referitoare la reducerea pensiilor suplimentare, creșterea taxelor pe valoarea adăugată și a impozitelor pe venituri – să intre în aplicare și astfel să afecteze viața unui procent ridicat al populației.

Pe de altă parte strategia sa politică i-a permis să se întoarcă la conducerea țării cu o poziție mai puternică și fără ca cei ce se opuseseră planului de salvare a Greciei să încetinească sau să amâne aplicarea acestui program.

În paralel cu planurile premierului grec care spera să formeze o nouă coaliție guvernamentală care să-i ușureze acțiunile înainte de alegerile preliminare, a apărut la orizontul alegerilor, o competiție puternică din partea Președintei Curții Suprme a Greciei, Doamna Vassiliki Thanou-Christophilou (în vârstă de 65 ani), o oponentă a fondului pentru eliminarea falimentului și care în ipoteza în care ar fi câștigat alegerile, devenea prima femeie prim-ministru în istoria Greciei.

Ajunși la data de 20 septembrie 2015, așa cum se acceptase pentru desfășurarea noilor alegeri, partidul Syriza și reprezentantul ei de bază, Alexis Tsipras și-au întărit eforturile în vederea câștigării alegerilor. Alegătorii greci i-au oferit încă o șansă lui Tsipras în desfășurarea tratativelor cu Uniunea Europeană și scoaterea Greciei din ruina economică în care se găsea.

Victoria în alegeri prezentată cu multă pompă în presa de stânga din Grecia și discursul victoriei lui Tsipras - din nou prim ministru pentru următorii patru ani, au dat din nou unele speranțe populației grecești și spiritului de succes ce s-a radiat și în afara țării.

Ce va face în continuare noul prim ministru este încă discutabil și după opinia lui Nick Malkoutzis, editorul și analistul politic al sit-ului Macropolis, cert este că vor fi în continuare multiple bătăli de dus, dar dintre toate, trei cele prioritare erau:

formarea unui guvern care să-l susțină și fără opozanți,

implementarea elementelor dificile ale agreerii pachetului de salvare economică

menținerii partidului Syriza ca un tot unit după ce în iulie 2015 acesta se divizase datorită deciziei controversate privind cele 96 miliarde dolari din noul pachet de salvare.

Încă sunt mulți greci care consideră că realegerea lui Tsipras nu va putea aduce nici un rezultat favorabil pentru popor și sunt total deziluzionați de ceea ce se întâmplă în Grecia în prezent.

Dintr-un spirit mai mult naționalist decât real, cei mai mulți spun că deziluzia lor nu se referă la Tsipras și la noului guvern format ci la adresa Europei.

În momentul de față și mai mai mult ca sigur și pentru un viitor mai apropiat sau mai îndelungat întreaga filozofie politică a partidului Syriza și a lui Tsipras sunt învăluite într-un nor gros de necunoaștere. La această situație se adaugă și faptul că până la sfârșitul anului 2015 și nici în primul trimestru al noului an 2016 nu s-a înfăptuit reducerea substanțială a datoriei publice considerată ca fiind cât de cât acceptabilă de către forurile financiare ale UE.

Singura speranță pentru moment este ca această datorie publică să ajungă la 120% din PNB până în 2020. Cu toate că nici această speranță nu pare a fi realizabilă, oferă totuși un așa zis "respiro", pentru următorii câțiva ani.

Noi complicații în fața Greciei

Speranțele populației grecești de revenire la o viață mai pașnică și la reînvigurarea economică au fost din nou spulberate de enormul val al migrației internaționale care în dorința de a auunge în Germania (care i-a chemat ! –n.n.) vor să treacă prin Grecia.

Ca țară care își întinde granițele de-a lungul Mării Mediterane ea a fost expusă din ce în ce mai mult la valul invaziei migranților.

Multe dintre țările riverane ale Mării Mediterane printre care Franța, Spania, Italia, Malta, Croația ș.a. invadate de migranți și-au închis granițele, și-au ridicat garduri de sârmă ghimpată pentru a opri astfel invazia migranților și riscul pătrunderii unor membrii ai grupurilor teroriste ai ISIS. (Acest subiect va fi mai larg prezentat în partea a III-a a lucrării).

Referindu-se la situația imensului val al migrației, Ministrul Cipriot de externe arăta la sfârșitul lunii februarie 2016, că decizia luată de Germania și de către celelelate 28 de țări din cadrul UE, nu trebuie să îmbrace caracterul abuziv la adresa unora dintre țările invadate.

În aceeași ordine de idei a fost și opinia Ministrului de externe al Greciei care a respins ideia după care unele țări europene printre care Austria, Slovenia, Croați, Serbia și Macedonia, iau decizii individuale, își închid granițele punându-i pe migranți să se îndrepte spre alte țări (cu referire specială la Grecia –n.n.).

Revenirea în Grecia a unui număr imens de mare de migranți a făcut – după opinia unui oficial grec, ca țara lui să fie transformată într-o *"tabără imensă de refugiați".*

Actuala complicație social-politică și economică, datorită invaziei migrației, în condițiile existente în Grecia, nu face decât să îngreuneze și mai mult dificultățile în care trăește cea mai mare parte a populației grecești.

Oficialii guvernamentali greci au informat conducerea UE la sfârșitul lunii februarie 2016, că refugiații care continuă să sosească zilnic în Grecia, vor fi ținuți pe insulelele din Marea Egee și pe bancuri – ca adăposturi plutitoare.

Tot odată companiile grecești de feriboturi au primit instrucțiuni de la forurile locale și cele guvernamentale de a limita numărul de migranți care vor să călătorească cu feriboturi spre Grecia continentală și de a nu depăși numărullegal admisibil de pasageri.

Împotriva unor asemenea măsuri migranții au organizat la sfârșitul lunii februarie 2016, la Atena, demonstrații, blocând traficul în portul principal al țării - Pireu.

Dialogurile purtate între reprezentanții migranților și reprezentanții orașului Atena s-au referit la dorința migranților, ca membrii conducerii Atenei să influențeze guvernul grec și al celor 28 de țări membre ale UE de a le deschide granițele țărilor pe unde vor să treacă și să ajungă în Germania care i-a chemat.

După opinia unor reprezentanți ai mass-mediei grecești, nimic nu ar fi putut crea o problemă mai dificilă pentru Grecia, peste cea economică, politică și socială decât invazia miilor de migranți din Siria, Irak și din alte țări.

Ceea ce este deosebit de important în prezent și pentru viitor, este ca Europa să-și revizuiască idealurile: privind menținerea păcii, a democrației, a unității și prosperității, care de fapt au definit originea proiectului european și încercările sale de a unifica Europa politic și din punct de vedere economic și să nu dea dovadă de slăbiciune în importantele măsuri care asigură securitatea popoarelor țătilor membre.

9. Bruxelles – locul multiplelor tratative (și neînțelegeri) între conducătorii țărilor membre ale Uniunii Europene

În cadrul dezbaterilor ce au avut loc la Bruxelles, în ultimii ani dar mai ales în ultimile luni, au apărut opiniile așa numitei ”hard-line”, susținute de către Cancelarul Angela Merkel și de către Ministrul de finanțe al Finlandei, Doamna Jutta Urpilainen care se refereau la necesitatea categorică de restituire a datoriilor Greciei pentru a se restaura sau mai bine zis, pentru a se instaura încrederea în noua conducere de stânga a Greciei. Tot odată se prezentaseră unele idei legate de falimentul Greciei și ieșirea chiar temporară a Greciei din Zona Euro.

”Finlanda preferă să iasă din Zona Euro
decât să plătească datoriile altor state
din uniunea monetară”,

a declarat doamna ministru al finanțelor din Finlanda, pentru cotidianului financiar “Kauppalehti”.(Informație transmisă de Agenția Franceză de Presă-n.n.).

Nemulțumirile populației grecești care urmărea cu o deosebită tensiune dialogurile ce aveau loc la Bruxelles, au ajuns la un anumit moment dat la situația în care populația greacă hotărâse să băicoteze toate produsele germane existente pe piața Greciei iar întreaga presă începuse să prezinte tot felul de articole și caricaturi ale lui Angela Merkel și a Ministrului de finanțe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, considerîndu-i ca naziști sau ca niște criminali similari cu cei din Statul Islamic.

Unii dintre caricaturiștii greci l-au prezentat pe Schäuble ca pe un terorist îmbrăcat în negru și cu un cuțit la gâtul Greciei.

Pe de altă parte opinia mult mai conciliatoare a conducătorilor Franței și Italiei se opunea ideilor Germaniei și Finlandei (exprimată prin punctul de vedere al

Primului Ministru, Alexander Stubb), considerându-se că ideile acestor doi opozanți au o notă de umilire a Greciei și nicidecum de salvare de la faliment.

Nu puteau fi luate în considerație ideile lui Angela Merkel după care Atena trebuia să iasă pentru o perioadă din Zona Euro și să ofere în schimbul a 55 miliarde dolari parte din bogățiile țări: monumente și insule care să fie vândute pe piața liberă.

Mai mult decât atâta Primul Ministru al Italiei, Matteo Renzi, într-un articol apărut în ziarul de largă circulație *Il Messaggero* (la 12 iulie 2015), afirma:

"... Italia nu dorește ca Grecia să iasă
din Zona Euro" și nici nu și dori
să mai aud exclamația "Germaniei":
"De ajuns, este de ajuns !!"
Europa unită este creația noastră,
nu mama noastră vitregă"

"Există sentimentul că germanii își supraestimează jocul lor", a declarat Elie Cohen, economist și director de cercetare la Centrul National al Franței pentru cercetare științifică și consilier economic al președintelui Hollande. "Ideea că Germania este un hegemon reticient nu este "deosebit" de populară," a spus el.

Iar președintele, François Hollande cînd s-a referit în discuțiile de la Bruxelles la ideia Germaniei de a scoate Grecia în mod temporar din Zona Euro a spus:

" Ideia după care Grecia să rămână
în Zona Euro sau scoaterea ei
din Zona Euro, dovedește că Europa,
nu mai este în continuare o lume
a progresului și acest fapt nu îmi place...
Ceeace trebuie reținut este necesitatea
de a menține Zona Euro – ca un tot.
Situația aceasta nu este numai o
problemă a Greciei ci a întregii Europe".

Întrebarea pe care și-au pus-o unii dintre experții financiari era dacă opinia lui Wolfgang Schäuble era total greșită sau nu?
Care ar fi putut fi considerată așa zisa "cruzime" a opiniei lui Schäuble? :

Să se prelungească starea de agonie a Greciei cu un plan de menținere a Greciei ca membră în Zona Euro? sau
să se accepte operația dureroasă dar relativ rapidă și cu o refacere de asemeni rapidă de restaurare a drahmei prin procedura de a fi lăsată să scadă valoarea ei până la nivelul în care Grecia ar putea să devină competitivă din nou pe piața mondială și ca urmare, să prospere?

Ca strănepot de emigrant grec înțelegând psihologia acestui popor și printr-o prizmă mai mult sentimentală, mi se pare că o asemenea soluție preconizată de către Dnul. Schäuble, avea întradevăr un caracter prea dur, dar ca economist, nu mi se pare ca fiind de neglijat o asemenea opinie a unui om cu o îndelungată experiență în domeniul finanțelor.

O scădere a valorii drahmei să spunem cu 20, 30 % față de valoarea monedei euro îi poate permite Greciei să intre într-o zonă a unei competitivități imediate și în felul acesta ar putea deveni un adevărat magnet pentru investitorii autohtoni și străini.

Ceea ce trebuie urmărit cu multă atenție este ca această *"devalorizare"* a drahmei să nu meargă mai departe de maximum 30-35%. Din acest punct de vedere Banca Centrală Europeană trebuia să urmărească zilnic și să fie pregătită pentru a interveni promt în sprijinul drahmei și să acționeze prin pârghile sale financiare în momentul în care ar remarca cea mai mică tendință de supra-depreciere.

În condițiile aplicării unei asemenea soluții exporturile Greciei ar devenii mult mai atractive (din punctul de vedere al prețurilor), turismul spre Grecia ar devenii deosebit de atrăgător prin faptul că ar fi deosebit de avantajos ca preț și ceea ce ar urma pentru Grecia ar fi să asigure o maximă operativitate a serviciilor (satisfăcând rapid cererile de distibuire a produselor exportate) și de acomodare în condițiuni excepționale a tuturor turiștilor străini.

Ceea ce cred că ar putea constituii un sprijin ar fi un asemenea șoc terapeutic pentru o perioadă scurtă de timp până la (re)cucerirea pieţelor de desfacere a produselor grecești, și (re)atragerea încrederii investitorilor mari și mici (autohtoni și internaționali), refacerea turismului și alte efecte pozitive, fără însă a crea dificultăți financiare altor perteneri din UE sau din alte țări.

Asemenea activități nu cred că ar putea constitui o dificultate pentru sistemul de organizare al activității economice grecești și ar determina manifestarea unui ciclu după cum urmează:

creşterea veniturilor -- -> creştere confidenţei -- -> Dezvoltarea
în posibilităţile economice economică

Pentru cei care urmăresc și cunosc evoluția unor țări ce au fost în situații similare din punctul de vedere al debitelor enorme pe care le aveau și ajunseseră la starea de faliment, un alt exemplu, așa cum am arătat, era cel al Argentinei. Gradul ridicat al corupției și proasta organizare și conducere a țării a dus la adâncirea crizei economice și crearea unei economii total instabile.

În 2001, Argentina era în totală incapacitate de a și achita datoriile făcute de la creditorii interni și internaționali, încă din 1998, din vremea preşedintelui Carlos Menem (președinte în perioada 1989-1999). Moneda peso scăzuse la circa 75% din valoarea ei inițială. Cu un efort general s-a ajuns la o redresarea monedei; ca atare produsele argentiniene și turismul și-au regăsit o poziție favorabilă în cadrul economiei. Recuperarea finală a început în anul 2003 iar PIB pe cap de locuitor s-a dublat față de anii din timpul crizei.

În cazul Greciei, nu cred că ar trebuii urmat exemplul Argentinei căci fiecare țară așa cum am mai menționat, are un specific propriu și condiții socio-economice și politice specifice. Ceea ce trebuie reținut este faptul că și alte țări au fost în situații similare și au reușit să-și revină din criza economică și chiar să ajungă la un grad apreciabil de dezvoltare.

Spania, Portugalia și Irlanda au pierdut circa 7% din PNB de când începuse criza în zona euro; Grecia pierduse 26%.

Grecia are în prezent o situație social-politică diferită și tocmai acest fapt crează multitudinea de aspecte dezbătute de luni de zile între membrii de bază ai Uniunii Europene.

Referindu-se la situația specifică a Greciei, Ministrului Schäuble afirmase:

"... nimeni nu știe în acest moment
cum va funcționa acest procedeu
fără să se recurgă la o tăiere a debitului,
dar toată lumea știe de asemeni că
această tăiere a debitului este
incompatibilă cu calitatea de membru
al uniunii monetare."

O asemenea opinie (care se aseamănă cu modul în care Pitia răspundea la întrebările puse de comandanții de oști), pe care o exprimase ministrul Schäuble, a provocat multiple confuzii, nemulțumiri, neînțelegeri între conducătorii

diverselor țări membre și chiar unele reacții dure care au culminat cu cererea de demitere a lui Wolfgang Schäuble.

De fapt în spatele unor asemenea decizii cum ar fi: cele de suport al Greciei, de menținere în Zona Euro și de acordare a ajutorului pentru salvarea ei, au la bază cu totul alte interese, mult mai complexe, decât cele legate în mod special de viața economică a poporului grec.

> Realitatea este că scoțând Grecia din Zona Euro sau chiar din Uniunea Europeană, poate crea o enormă dificultate pentru unitatea întregii Europe și în special în momentul când este mai mult ca oricând nevoie de o reală unitate împotriva acțiunilor Rusiei împotriva Ucrainei și a sancțiunilor ce trebuie menținute sau când se discută necesitatea liberului schimb cu Statele Unite, când trebuie să existe o puternică coaliție internațională în războiul împotriva terorismului internațional și atunci când se discută despre complicitatea Rusiei în conecție cu Iranul în creerea armei atomice.

De asemenea pentru Uniunea Europeană o asemenea pierdere ar fi însemnat și încurajarea altor țări de a folosi aceeași metodă. Mai mult decât atâta extinderea crizei ar putea răspândi în întreaga Europă ideia unei acțiuni împotriva unirii în jurul Uniunii Europene cu multiplele ei consecințe.

Europa în momentul de față este sub influența puternică a unui curent de stânga. O asemenea acțiune ar fi declanșat o mai mare extindere a politicii dusă de partidele de stânga printre care:

Syriza și Zorii Aurii (partidul politic neo-nazist din Grecia fondat de către Nikolaos Michaloliakos în 1993),

Podemos în Spania,

Partidul Independent în Marea Britanie,

Frontul Național în Franța,

Partidul Alternativa Germană în Germania sau

Mișcarea Cinci Stele din Italia și alte organizații de stânga din alte țări.

Într-un articol publicat de ziarul britanic *Daily Mail* privind politica Germaniei față de Grecia, se spunea:

> "... *Greciei i se impune o politică de austeritate cu un pistol german pus la cap..."*

Chiar și ediția online a ziarului german *Der Spiegel* caracteriza conducerea de la Berlin ca un "catalog al cruzimii".

La asemenea puncte de vedere, Cancelarul Angela Merkel, care până nu de mult timp avea suportul majorității conducătorilor Uniunii Europe, dându-și seama de riscul fracționării acestei situații în politica Uniunii a spus:

> *" Noi trebuie să fim siguri că există mai multe avantaje decât dezavantaje atât pentru viitorul Greciei cât și pentru Europa".*

Cancelarul Angela Merkel a fost pusă într-o situație destul de dificilă, fiind obligată să țină seama de realitatea datoriei pe care o are Grecia și care trebuie achitată și în același timp, decizia de a scoate Grecia chiar și temporar din Zona Euro.

După opinia lui Charles Grant, directorul Centrului pentru Reforma Europeană (cu sediul central la Londra), Merkel nu vrea să accepte ideia de a lăsa Grecia să părăsească Zona Euro și nici să fie ea condamnată pentru o asemene decizie; ca atare trebuia să-și mai modifice decizia inițială și chiar să facă un compromis, convingându-și partenerii din Parlament de a acepta ajutorul ce trebuia acordat Greciei.

.....

Raspunsul trebuie sa fie un angajament răsunător pentru a menține Grecia în zona euro. D-na Cancelar Merkel, a reiterat o frază care nu a fost auzită de mai multe luni:

"În cazul în care euro eșuează, Europa eșuează."

Un "Grexit" ar submina grav credibilitatea monedei euro, amenințând-o la nivel mondial. Pentru Grecia, o ieșire ar putea însemna pierderea capacității de a împrumuta fonduri de la investitorii străini, potențialul colaps al sistemului său bancar și un val de litigii din partea creditorilor și furnizorilor.

Președintele Obama a solicitat dnei Cancelar Merkel și dlui Hollande de reanalizare a efectului pe care îl poate "Grexit" asupra finanțelor la nivel mondial.

Chiar și în ipoteza după care grecii vor rămâne cu moneda euro, criza Greciei nu va fi depășită. În conformitate cu politicile cerute în prezent de liderii zonei euro, Tsipras s-ar putea să fie forțat spre noi alegeri naționale.

După opinia unor economiști analiști eforturile de redresare a economiei grecești revine zona euro și F.M.I.

Încercând să rezolve proble financiară a Greciei, acestea au început o campanie neoficială pentru a-i influența pe greci să accepte ideia de a rămâne cu Euro și de a accepta termenii lor pentru menținerea planului de salvare.

După lungi dezbateri și reanalizarea politicii interne din Germania și din întreaga Uniune Europeană, Parlamentul German a votat dându-și aprobarea pentru lansarea programului de ajutorare a Greciei, cu speranța ca o asemenea aprobare să nu afecteze într-un mod negativ imaginea Germaniei.

Parlamentul German a votat decizia de lansare a noului pachet de salvare a Greciei cu 439 de voturi pentru, 119 voturi împotriva și 40 voturi de abțineri.

Merkel, Schäuble și Vice Cancelarul Sigmar Gabriel au votat și ei în favoarea acestei decizii chiar cu riscul de ași distruge reputațiile create în 25 de ani de actvitate politică și economică.

Mai mult decât atâta Sigmar Gabriel a insistat pentru ca Europa să pregătească cât mai urgent un transport cu caracter umanitar cu medicamente și produse alimentare pentru cazuri de urgență.

În baza deciziei Germaniei de ajutorare a Greciei la 13 iulie 2015, Banca Centrală a Europei a propus un plan de discutare a unui suport de urgență pentru băncile din Grecia.

După opinia analiștilor finanțiști Grecia avea nevoie de o sumă considerată ca fiind - de urgență, între 82 și 86 miliarde euro (echivalent cu 90 și 95 miliarde dolari), pentru următori trei ani și care să includă între 10 și 25 miliarde euro pentru a salva sistemul bancar care ajunsese deosebit de nesigur.

În același timp la începutul lunii iulie fostul Ministru de Finațe Yanis Varoufakis a demisionat și a fost înlocuit de economistul Euclid Tsakalotos (educat la Oxford), iar apoi premierul Alexis Tsipras și-a eliminat din cabinet pe Panagiotis Lafazanis, Ministrul Energiei care votase împotriva introducerii programului de austeritate în schimbul obținerii pachetului de salvare economică.

În mijlocul tuturor acestor acțiuni, de tratative și neînțelegeri între conducătorii țărilor membre ale Uniunii Europene s-a remarcat punctul de vedere al Primului Ministru al Sloveniei, Miro Cerar, care a spus:

"... trebuie să sperăm că pierderea încrederii
în Grecia, va fi uitată.
Eu personal nu aș fi aici dacă aș considera
că răbdarea în privința situației financiare
a Grecieie, a dispărut...".

Ca răspuns la toate aceste dezbateri Primul Ministru Tsipras a afirmat:

"... *v-oi face toate diligențele posibile*
pentru a asigura o cât mai corectă
aplicare în restructurarea datoriei"

dar a cerut în același timp Uniunii Europene să asigure o infuzie de bani lichizi de circa 3.5 miliarde euro pentru a asigura obligația pe care Grecia o are față de BCE și pe care altfel nu o putea achita.

Tsipras a spus:

"... după o perioadă lungă de suferințe,
apare un orizont lumiunos..."
"Acest acord asigură condiții Greciei
de stabilitate financiară, îi conferă
oportunități pentru recuperare..."

putem să fim siguri că o asemenea oportunitate nu a fost un fapt prea ușor pentru Administrația de la Atena și în special pentru premierul Tsipras, cu atât mai mult cu cât a fost necesar să convingă partidul de opoziție "Potami" de a sprijinii înțelegerea stabilită cu UE și pentru a elimina orice risc catastrofal pentru Grecia.

Asemenea semnale cu o notă de speranță pentru economia Greciei au venit la câteva ore după ce Parlamentul Grec a decis - este adevărat, nu cu o deosebită tragere de inimă, după cum afirma presa internațională, că a aprobat aplicarea în continuare a măsurilor de austeritate care au constituit cheia acordării noului pachet de 96 miliarde dolari (cel de al treilea pachet de fonduri de salvare), pentru următorii cinci ani și care se speră că va menține Grecia "la suprafață" în următorii trei ani.

Cel mai încurajator semn a fost acela când la 29 iunie 2015 Ministrul Adjunct al Finanțelor din Grecia, a anunțat la posturile de radio și televiziune că băncile de pe întregul teritoriu al Greciei se vor redeschide și vor putea acoperii solicitările financiare ale tuturor deponenților. În acest scop băncile grecești au primit 980 milioane dolari de la BCE.

Pentru un timp - a spus Ministrul Adjunct al Finanțelor, se vor menține unele restricții în privința sumelor zilnice ce pot fi scoase de la bancă în valoare de 60 de euro, dar acest lucru nu mai trebuie să se realizeze prin existența unor cozi interminabile la casele automate de scoatere a banilor.

Pe de altă parte miniștri de finanțe ale țărilor membre ale Uniunii Europene au anunțat oficial că sunt gata să înceapă tratative privind măsurile cu caracter tehnic privind acordarea împrumutului "de salvare" a Greciei, măsuri care se vor concretiza în următoarele săptămâni într-un plan detaliat .

La conferința de presă din 29 iulie 2015 Directoarea Fondului Monetar Internațional, Doamna Christine Lagarde a afirmat:

> *"... restructurarea datoriei Greciei este –inevitabilă, și a reafirmat că aceasta trebuie să facă parte din următoarele negocieri asupra acordării celui de al-treilea pachet de ajutor pentru următorii cinci ani".*

Pe de altă parte, conducătorii unora dintre țările din Europa de Est, cum ar fi de exemplu Letonia au spus că ei au trebuit să practice "măsuri de austeritate dure" pentru a obține aprobarea intrării în clubul monedei euro și ca atare și Grecia ar trebui să fie supusă acelorași reguli.

Obținerea acestei înțelegeri a fost pentru greci motivul unei celebrări - ceva mai temperate, înțelegându-se că oricare altă alternativă ar fi fost mult mai grea; aceasta a fost socotită ca un element de austeritate, dar nu este nici pe departe un factor absurd.

10. Efectele crizei grecești asupra Bursei de acțiuni

Chiar dacă Bursa de acțiuni de la New York, de exemplu, este la mii de kilometri distanță de Europa și de evenimentele legate de criza Greciei, seismograful ei a înregistrat cu o desoebită sensibilitate în fiecare moment, întreaga evoluție a dialogurilor, a deciziilor finale privind criza Greciei, menținerea sau eliminarea Greciei din Zona Euro, deciziile investitorilor precum și efectele imediate ale acestor fapte.

Situația economică a Greciei și efectele acestei situații și asupra altor țări din Europa și de pe plan mondial poate fi considerată ca fiind la fel de grea ca și cea existentă după al Doilea Război Mondial.

La 6 iulie 2015, situația bursei americane reflecta 3 fapte esențiale care afectau bursa:

sumele de bani din fondul ce reprezenta banii acumulați pentru pensi 401(K) intraseră într-un asemnea plonjeu că îi speriase pe cei ce investiseră banii.

Standard & Poor 500 cunoscuse cea mai grea zi a aacestui indicator din anul 2015.

Analiștii financiști erau îngrijorați de ceea ce se întâmpla în Grecia și care ar fi putut însemna sfîrșitul a șase ani de activitate a așa numitului "bull-market, similar cu ceea ce se petrecuse în 2008

Instabilitatea economică din Europa și oferta planului de stimulare a avut efect direct asupra raportului dintre euro și dolar. Raportul dintre monede (euro și dolar), atinsese cel mai scăzut nivel din ultimii 12 ani.

Ratele dobânzilor pentru banii împrumutați în vederea cumpărării de case (mortage rates) se menținuseră la un nivel foarte jos ceea ce îi bucurau pe cumpărătorii potențiali. În acelaș timp lumea era îngrijorată de ideia după care dacă se continua această situație Departamentul Rezervelor Federale ar fi putut ridica ratele dobânzilor.

După două săptămâni seismograful acestei situații bursiere s-a schimbat în mod radical:

La 19 iulie 2015:

Nasdag composite index[148] a sărit la 4.3 % ca un record iar Nasdag 100 Index[149], a crescut cu 5,5 % fiind considerat ca cel mai înalt procent în 15 ani.
Standard & Poor 500[150] a câștigat 2.4% fiind considerat ca cel mai bun rezultat din luna martie 2015.
Dow Jones industrial average[151] a adaugat 1.8% la cele 18.000 puncte cu care se încheiase cu o zi înainte piața bursieră.
Toate aceste rezultate s-au manifestat ca urmare a depășirii momentelor de incertitudine în privința acordării pachetului financiar de salvare a Greciei din faliment și a reacțiilor din celelalte țări din Uniunea Europeană, din China și a Rezervelor Federale din Statele Unite care și-au menținut ratele de interes pentru diverse împrumuturi la un nivel mai ridicat.
(Sursa: Blooberg News, 19 iulie 2015)

Bucuria generală de restabilire a bursei nu a fost de prea lungă durată întrucât luni 24 august 2015 , bursa a cunoscut o nouă cădere și de această dată destul de impresionantă; nu din cauza Greciei ci din cauza Chinei.

China pe care analiștii economiști o consideră ca fiind cea de a doua cea mai largă economie din lume (cu cea mai largă industrie manufacturieră, cu cea mai largă piață comercială și cu cea mai mare rezervă de valute străine), a avut în ultimii ani o contribuție deosebită la creșterea globală. În prezent China se manifestă cu un rol în schimbare, ca o economie cu mai mari și mai multe riscuri decât ca o economie salvatoare; ea și-a manifestat puternic această acțiune (în perioada 15-25 August 2015), asupra întregii lumi asiatice, în Europa și în Statele Unite.

Față de ultimile decade când procentul creșterii ei era de circa 10% anual, în ultimii ani această creștere a fost din ce în ce mai redusă. Această situație s–a reflectat și în consumul de petrol, cărbune și oțel care s-a redus substanțial față de decadele precedente.

Această situație este influențată și de faptul că economia chineză nu este sută la sută o economie bazată pe concepția pieței libere ci este în contuinuare controlată de sistemul statal și de către organele de partid și nu se manifesta fasctorul competiție.

[148] Vezi Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar
[149] ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar
[150] ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar
[151] Ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar

La toate acestea s-a adaugat și creșterea exagerată a creditelor ne-justificate și ne asigurate care au dus la manifestarea unor datorii imense (după unele informații ne oficiale dar posibil de a fi considerate ca fiind reale, în ultimii 8 ani datoriile din credite au crescut de peste 4 ori).

Întreaga situație a economiei chineze este cunoscută de ani de zile și chiar cu eforturile guvernului chinez de a stabiliza cât de cât începutul unei degringolade și creerea unui haos internațional, nu a fost cu putință. Cu toate acestea experiența multi milenară și răbdarea proverbială chineză îi face în continuare să nu intre în panică.

Ziua de Luni 24 august a.c. a fost socotită ca fiind "Black Monday". Pe Wall Street, indficatorul Dow Jones industrial a scăzut cu 1,000 puncte cu câteva minute după deschiderea bursei. În aceeași zi, după amiază, a ajuns la numai 600 de puncte. Unele dintre cele mai cunoscute companii americane au pierdut miliarde dolari în câteva zie.

În China, la bursa din Șanhai, Marți 25 august 2015, indicele: Șanhai Composite Index a fost mai jos decât cu o zi înainte (4.5%).

Alte burse din Asia s-au recuperat mai repede: în Japonia , indexul a fost 0.76%, în Hong Kong indexul a fost mai mare cu 2.13%.

Din toate cele de mai sus, rezultă că nu trebuie să se manifeste un fenomen de panică generală, întrucât în condițiile economiei bazată pe principiile liberei piețe bursa reflectă după o anumită perioadă mai scurtă sau mai lungă, mai devreme sau mai târziu, refacerea situației economice.

Este adevărat că în condițiile scăderii bursei multor companii le scad destul de mult cotele acțiunilor lor. Din această situație, este adevărat că unii proprietari de acțiuni pierd (sume mari de bani, în funcție de numărul acțiunilor pe care le au și de prețul la care au fost cumpărate), alții, din contra se îmbogățesc cumpărând acțiunile unor companii cărora le-au scăzut valoarea și așteptând un timp (mai scurt sau mai lung) până valoarea acțiunilor crește, atunci le pot vinde și vor putea câștiga o mulțime de bani.

11. Criza financiară a Greciei şi efectele ei asupra ţărilor Balcanice

Specialiştii economişti, sociologii şi politologii pe baza unor studii efectuate pe o perioadă mai lungă de timp, au ajuns la concluzia că există multe asemănări între problemele cu care s-a confruntat Grecia şi ţările din zona Balcanilor care zeci de ani au făcut parte din sistemul comunist.

Corupţia larg răspândită, evaziunile fiscale şi majoritatea statisticilor măsluite au caracterizat într-o măsură mai mare sau mai mică toate economiile din Balcani. În prezent se menţin unele problem comune între aceste ţări cum ar fi, de exemplu, în privinţa sistemelor de pensii, îmbătrânirea populaţiei, ratele scăzute ale natalităţii şi altele. Aceste ţări au cunoscut o expansiune rapidă a creditelor de consum ceea ce a dus la existenţa unor mari împrumuturi total ne documentate şi neasigurate. Efectele acestor nereglementări, au determinat apariţia unor deficite de cont curent foarte mari, de peste 10% din PIB (în ţările din întreaga zonă a Balcanilor în deceniul până în 2008).

Tabelul Nr. 29

Echilibrele macroeconomice ale ţărilor Balcanice

(% din PIB)

	Soldul bugetului		Datoria publică curentă		Balanţa de cont	
	2008	2014	2008	2014	2008	2014
Balcanii (total)	-2,8	-4,0	29,5	54,1	-18,9	-5,4
Albania	-5,2	-5,0	*54,8*	69,1	-15,5	-12,5
Bosnia şi Herţegovina	-3,6 1,7	-3,1 -2,8	31,2 13,3	45,1 27,6	-13,5 -16,8	-7,4 0,9
Bulgaria	-2,7	-5,7	*36,0*	85,1	-8,9	0,6
Croaţia	-0,9	-4,2	20,6	31,3	-12,5	-1,4
Macedonia	-3,3	-3,1	*38,2*	62,6	-50,7	-16,3
Muntenegru	-5,7	-1,5	13,2	39,8	-11,4	-0,5
România	-2,6	-6,7	*29,0*	72,4	-21,8	-6,4
Serbia	-9,9	-3,5	109,3	177,1	-14,4	0,9

Sursa: Economist, Intelligence Unit, 30 iunie 2015.

Există, totuși, și unele diferențe majore între Grecia și celelalte țări din Balcanii. Unele țări din regiune au rate de schimb flexibile, și ca atare se pot regla mai ușor. Câteva țări (printre care: Albania, Croația, Muntenegru și Serbia), au deficite bugetare mari și nivelul datoriilor publice este de peste 40% din PIB).

După cum se vede și din tabelul de mai sus cele mai multe dintre țările balcanice și-au redus deficitele de cont curent (exprimate prin Balanța de cont) față de cele din 2008.

Însă mai sunt țări cum ar fi de exemplu Albania și Macedonia, care continuă să ruleze deficite de peste 12% din PIB.

Dintre factorii prin care se manifestă impactul crizei grecești asupra țărilor balcanice se pot enumera:

situația comerțului exterior și

investițiile străine directe.

Valoarea exporturilor albaneze către Grecia au scăzut cu 10,7% în perioada 2008 - 2014; Din locul doi pe care îl deținea în importurile de produse din Albania, Grecia a ajuns în 2015 pe locul cinci.

Exporturile bulgare către Grecia au crescut numai cu 1,9% între 2008 și 2014, în timp ce exporturile către alte țări din UE au crescut cu 50%.

Găsindu-se în situația lipsurilor unor mărfuri din import Grecia a apelat la România care în acest fel și-a extins exporturile către Grecia cu 21,3 % între 2008 și 2014.

Pe termen mediu, țările balcanice care exportau diverse produse alimentare și industriale către Grecia și-au sporit volumul vânzărilor către alte destinații din UE și din alte colțuri ale lumii.

Un alt factor ce a afectat unele țări vecine din Balcani a fost remunerarea muncitorilor străini veniți să lucreze în Grecia.

După unele date statistice neoficiale, numărul muncitorilor străini care lucrează în Grecia se ridică la o cifră între 700 mii și 1 milion.

Două treimi dintre acești muncitorii provin din Albania și remunerarea lor reprezintă o valoare estimata de 10-12% din PIB-ul anual, din care circa 8% sunt reținute chiar în Grecia.

Pentru a ne menține în spiritul întregii lucrări și a oferii cititorilor și analiștilor informații cât mai concrete, am considerat ca fiind deosebit de important să prezentăm în continuare unele dintre datele statistice oficiale privind perspectivele Greciei pentru perioada 2016-2020

Urmărind evoluția acestor indicatori economici pentru perioada amintită putem remarca destul de ușor că majoritatea acestor indicatori or au o evoluție nesemnificativă sau în multe cazuri chiar o reducere care în multe cazuri este semnificativă.

Toate aceste informații ne permit să desprindem concluzia după care până în anul 2020, de care ne desparte foarte puțin timp, situația economică a Greciei nu pare a se reface într-o asemenea măsură încât să ajungă într-o zonă specifică apropiată de cea a țărilor dezvoltare din punctul de vedere economic.

Eforturile de a pune în aplicare anumite măsuri de redresare economică propuse de Primul Ministru Alexis Tsipras și guvernul Syriza, se desfășoară mult prea lent și în continuare se așteaptă suporturi suplimentare din partea unor puteri financiare externe.

Noua șansă care i s-a oferit lui Alexis Tsipras de către alșegători pentru a conduce destinele poporului grec spre o nouă revitalizare a vieții economice se pare că nu a dat, cel puțin până la mijlocul anului 2016, nici un rezultat semnificativ. Se poate considera că timpul acordat a fost prea scurt pentru noile afirmări, dar ce se va întâmpla până în 2020 este discutabil, întrucât încă asistăm. după opinia experților, la amestecare de acțiuni în negocierile cu investitorii străini, la o reținere încă a investitorilor naționali și la continuare a bălbăielii manifestată de guvernul Syriza. La toate acestea se adaugă mocnirea în continuare a multiplelor nemulțimiri sociale și menținerea corupțieie până la cele mai înalte niveluri social-politice și economice (care în 2016 este de circa 46 % iar pentru 2020 se menține și chiar crește până la 47%). S-ar putea să asistăm în următorii doi sau trei ani din nou la riscul căderii actualului guvernul care trebuie să găsească o soluție a rezolvării problemei urgente a procentului scăzut al activității economice și a procentului ridicat al șomajului (în 2016 este de peste 23% iar previziunea pentru 2020 este 19.8%).

Cele mai multe dintre predicțiile pentru anul 2020, nu au o bază reală de ralizare, manifestând de fapt o politică propagandistică a actualei Administrații de la Atena pentru a se menține la conducere țării.

Tabelul Nr. 30

Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016-2020 [152]

Indicatori generali	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	U/M
Productia industrială	7.50	0.5	-2.4	-2.4	-2.4	1.2	%
Producția manufacturieră	6.60	-2.1	0.3	0.3	0.3	1.6	%
Gradul de utilizare a capacității de producție	62.10	66.87	67.23	67.23	67.23	71	%
Producția de oțel	90.00	100	82.52	101	84.48	85.22	Mii tone
Producția minieră	-27.70	-10.89	-3.25	-3.25	-3.25	0.28	%
Producția electrică	3232	3373	3528	3423	3497	3467	KW/oră
Producția de petrol	1.00	1	1	1	1	1	BBL/D[153]
Salariați (Persoane)	3670.41	3620	3650	3600	3600	3790	Mii
Șomeri (Persoane)	1116	1120	1110	1110	1110	976	Mii
Angajați cu 1/2 de normă	351	345	346	346	346	354	Mii
Angajați cu normă întreagă	3254	3391	3420	3420	3420	3492	Mii
Rata angajărilor	77	77.03	77.28	77.38	77.43	78	%
Rata participării forței de muncă	52.04	52.07	52.07	52.06	52.05	56	%
Rata șomajului	23.52	22.2	22	22.3	22.7	19.8	%
Rata șomajului pe termen lung	17.50	17.7	17.5	17.5	17.5	13.75	%
Rata șomajului tineretului	47.40	45	44	44	44	37	%
Locuri de muncă neocupate	15367	9912	6764	11071	10195	5889	Număr
Salariul minim	683.76	684	684	684	684	684	EUR/Lună
Salariul pentru cei cu educație	1370.00	1410	1417	1418	1418	1418	EUR/Lună

[152] Pentru cei interesați oferim mai multe date statistice care se găsesc în Micul breviar statistic în tabelul Nr. 58 statistici pentru partea a II-a

[153] BBL/D- Unitate de măsură per zi, a volumului de petrol crud.Echivalent cu 42 Galoane; pentru petrol 42 U.S. gallons = 159 L.

Indicatori generali	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	U/M
Salariul pentru cei fără educație	786.00	810	810	810	810	810	EUR/Lună
Salariul mediu per familie	1270.00	1271	1270	1271	1271	1271	EUR/Lună
Rata inflației	-1.00	-0.6	-0.2	0.2	0.4	2	%
Sistemul financiar							
Rezervele de valute străine	6904	6971	7018	7000	7000	8900	Mil. EUR
Împrumuturi pentru sector particular	95713	95105	94529	93979	93454	101000	Mil. EUR
Volumul financiar al Băncii Centrale	155124	179000	186000	189000	189000	255000	Mil. EUR
Datoria particulară ca % din PNB	139.18	136	134	133	133	122	
Creșterea volumului împrumuturilor	-2.20	0.3	0.5	0.5	0.5	2.1	%
Rezervele de valute străine	6904	6971	7018	7000	7000	8900	Mil. EUR
Împrumuturi pentru sector particular	95713	95105	94529	93979	93454	101000	Mil. EUR
Datoria externă	444999.8	434000	438000	441000	441000	517000	Mil. EUR
Circulația capitalului	-435.98	12.07	-80.96	-72.55	-66.3	-68.6	Mil. EUR
Livrări	79.00	90.21	87.5	86.68	90.67	95.1	Mil. EUR
Rezervele de aur ale țării	112	113	113	113	113	113	Tone
Activitatea de comerț							
Balanța comercială	-1463.00	-945	-1780	-1780	-1780	-2130	Mil. EUR
Exporturi	2100.80	2057	2055	2051	2052	2052	Mil. EUR
Importuri	3563.80	3672	3677	3676	3676	3676	Mil. EUR
Conturi curente	-411.60	-1100	-1118	-1104	-1088	108	Mil. EUR
Conturi curente ca % din PNB	-1.80	-0.5	-0.5	-0.5	-0.5	1	

Rata anuala a PNB	-0.10	-0.5	-0.2	-0.4	-0.7	1.1	%

Indicatori generali	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	U/M
PNB per capita	22648	22900	23000	23100	23200	28500	USD
PNB per capita la Paritatea Puterii de Cumpărare (PPP)	24617	24900	25000	25100	25200	26600	USD
PNB /Agriculture	1691.54	1740	1780	1460	1460	1890	Mil. EUR
PNB/Construction	681.93	927	1120	510	510	2630	Mil..EUR
PNB/Extracția minieră	4243.59	4170	3900	4060	4060	4385	Mil. EUR
PNB/Administrația Publică	9447.72	8930	8720	8950	8950	9606	Mil. EUR
PNB/Servicii	7782.41	11000	9620	8350	8350	10500	Mil. EUR
Datoria guvernamental (din PNB)	176.90	185	188	188	188	180	%
Valoarea monedei (Euro)	1.13	1.12	1.11	1.09	1.09	0.91	
Evoluția Pieței Stocurilor	567.49	636	629	623	513	519	puncte
Bondurile guvernamentale pe 10 ani	8.10	7.46	7.53	7.6	9.86	8.77	%t
PNB în prețuri constante	47180.00	42050	41700	41400	41000	48100	Mil. EUR
Ajustarea Prețurilor de consum	100	101	101	102	102	120	Index Puncte
Indexul Prețurilor de consum	103.91	105	104	104	104	120	IndexPuncte
Prețurile de Import	92.46	93.09	93.2	93.21	93.22	98	Index Puncte
Inflația produselor alimentare	2.20	1.3	1.5	1.5	1.5	2.9	%
Venituri și cheltuieli guvernamentale							
Datoria guvernamentală ca % al PNB	176.90	185	188	188	188	180	Mil. EUR
Bugetul guvernamental	-7.20	-4.6	-4.6	-3.9	-3.9	-1.8	% din PNB
Valoarea bugetului guvernamental	-997.00	-2328	-2460	-2460	-2460	-1100	Mil. EUR
Cheltuieli guvernamentale	9507.30	10100	11200	11200	11200	12100	Mil. EUR
Cheltuielile guvernamentale ca % din PNB	55.30	47.8	47.5	47.5	47.5	44	
Venituri guvernamentale	22999	29996	25629	25626	26819	26350	Mil. EUR

Indicatori generali	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	U/M
Datoria guvernamentală	321007	413000	419000	419000	419000	452000	Mil. EUR
Cereri pentru obţinerea azilului	3615	5306	5932	6287	6518	321	persoane
Cheltuieli militare	6104.20	5969	6145	6320	6326	6265	Mil. USD
Înregistrarea automobilelor	7034.00	6970	7050	7050	7050	10300	număr
Modificări ale inventarului	-977.00	-426	-366	-310	-316	-392	Mil. EUR
Indicele de competitivitate	4.02	4.02	4.02	4.02	4.02	4.16	Puncte
Rangul competitivităţii	81.00	81	81	81	81	77	
Indexul corupţiei	46.00	43	43	43	43	47	Puncte
Rangul de corupţie la nivel naţional	58.00	69	69	69	69	65	
Consumatorii	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Confidenţa consumatorilor	-69.20	-55.68	-52.36	-52.36	-52.36	-28	
Vînzările cu amănuntul, lunare	-1.80	-0.2	0.5	0.5	0.5	0.5	%
Vînzările cu amănuntul. anuale	-6.40	-0.3	0.1	0.1	0.1	0.9	%
Sumele cheltuite de consumatori	30279	31600	31700	30500	30500	37600	Mil. EUR
Creditele sectorului particular	201685	200322	199018	197768	196570	215000	Mil. EUR
Creditele de consum	25270	24900	24200	23800	23800	32100	EUR Million
Preţul benzinei	1.51	1.25	1.21	1.21	1.21	1.69	USD/Litru
Datoriile per gospodărie ca procent din PNB	62.50	62.23	62.09	62.04	61.91	51.89	
Construcţia de locuinţe	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Indexul locuinţelor	59.80	57.79	57.19	56.62	56.08	68.47	Index Points
Permise de construcţii	1031.00	865	903	903	903	2740	Unităţi
Ratele proprietarilor de case	74.00	74	74	74	74	75.87	%

Indicatori generali	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	U/M
Taxele	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Rata taxelor corporațiilor	29.00	29	29	29	29	29	%
Ratele taxelor pe veniturile individuale	48.00	46	46	46	46	46	%
Rata taxelor pe vânzări	23.00	23	23	23	23	23	%
Ratele **astenței de Securitate socială**	40.06	40.06	40.06	40.06	40.06	42.01	%
Ratele **astenței de Securitate socială pentru Compani**	24.56	24.56	24.56	24.56	24.56	26.01	%
Ratele astenței de Securitate socială pentru salariați	15.50	15.5	15.5	15.5	15.5	16	%

Sursa: Prelucrat după: http:// www.economics.com/Greece

Analiza perspectivei economice a Greciei se referă și la situația muncitorilor străini care au venit să lucreze în Grecia.

Lucrătorili bulgari și români în Grecia sunt într-un număr mult mai mic (mai puțin de 10% din total fiecare) iar remunerările lor reprezintă un procent nesimnificativ pentru economia Bulgariei și României. Încă înainte de a se lansa ideia referendumului grec, impactul politic al evoluțiilor recente din Grecia s-a manifestat printr-o pierdere suplimentară a dorinței din partea noilor state membre UE de aderare la Zona Euro. Acest lucru se referea în mod direct la Bulgaria și România, care au aderat la UE în 2007 și ambele au fost obligate să adopte moneda unică în funcție de îndeplinirea unor condiții specifice necesare.

Pentru celelalte țări din regiune, care aspiră la ideia de a devenii membre ale UE este posibil să se manifeste o încetinire a procesului de aderare.

Serbia (împreună cu Muntenegru) și-au depus cererile de candidature dar nu au început procedurile negocierilor de aderare; într-o situație similară se găsește Albania și Macedonia care sunt pe lista de candidate la UE dar nici ele încă nu au început procesul negocierilor de aderare.

După afirmațiile unor analiști politologi specializați pe diversele aspect ale organizării și funcționării Uniunii Europene, interesul UE pentru extinderea numărului de membrii s-a diminuat semnificativ după intrarea Bulgariei și

România, ale căror evidențe privind combaterea corupției și crimei organizate au fost supuse unei monitorizări periodice.

Cu privire la propunerea Marii Britanii de a se renegocia termenul de membru al UE, avându-se în vedere diversele problem interne cu care se confruntă în prezent conducerea UE, mai mult ca sigur că orice extindere a blocului celor 28 de membri nu va avea loc mai devreme de începutul deceniului următor.

Mai recent, în prima săptămână a lunii Ianuiarie 2016, Primul Ministru David Cameron a anunțat că va solicita cabinetului său ministerial opinia dacă Marea Britanie să rămână în Uniunea Europeană sau să părăsească UE și să devină unpartener din exterior al Uniunii.

Negocierea cu Uniunea Europeană va intra în discuția Camerei Comunelor și care va trebuii să reprezinte un punct de vedere clar al guvernului englez, dar va rămâne ca drept al unui punct de vedere individual al miniștrilor care își vor exprima pozițiile personale, rămănând în continuare memebrii ai guvernului.

Sitația este atât de dificilă pentru Cameron care s-ar putea să trebuie să accepte demisiile unora dintre membrii cu vechime în activitatea guvernamentală și care în alte condiții vor cere ieșirea din UE.

De asemeni analiștii politici afirmă că în ipoteza în care Cameron va accepta rămânerea Marii Britanii în UE s-ar putea ca să i se ceară de către britanici, să-și dea demisia.

În spaterle tuturor acestor acțiuni se găsesc presiunile care se fac de către conducerea UE în privința acceptării influxul de migranți cărora trebuie să li se asigure un suport financiar din partea statului precum și alte aspecte cu caracter economic pe care englezii nu le acceptă.

Pe baza unui sondaj de opinie realizat în ultima parte a anului 2015 s-a stabilit că în prezent (la începutul anului 2016) există șansa în proporție de 50% ca să se taie legăturile dintre Marea Britanie și Uniunea Europeană.

Sursa: Prelucrat după The Economist, 30 iunie, 2015 și The Washington Post, The World, January 6, 2016, pg. A9

12. Portugalia actuală – o nouă Grecie?

Ultimile săptămâni ale lunii noiembrie 2015, au reținut atenția celor din conducerea UE nu numai asupra acțiunilor extremiștilor jihadiști care au provocat atacul de la 13 noiembrie 2015 din Paris, dar și asupra situație social-politice și economice din Portugalia.

O alianță a cărei agendă este cea anti-austeritate, incluzând partidul radical de stânga, este o forță care a devenit un un punct cheie al conducerii politice în Portugalia.

Confruntarea cu diversele aspecte ale unei economii total instabile și cu un procent ridicat al datoriei, ce ar fi solicitat un plan de ajutor pentru 82.7 miliarde dolari, au fost factori de creștere a îngrijorării conducerii UE față de Portugalia – o altă țară (după Grecia –n.n.), din zona-euro.

Îngrijorarea a devenit din ce în ce mai profundă datorită câștigării unei poziții ferme a conducerii partidului de orientare moderată de stânga (care la 26 noiembrie 2015 a cîștigat o poziție cheie ce a preluat noua conducere a administrațieie de la Lisabona, împreună cu partidul comunist și cu reprezerntanții radicali ai blocului de stânga și ai partidul ”verde”).

Numai cu câteva luni în urmă, Portugalia era considerată ca putând fi un ”model” al modului în care s-ar fi putut redresa economia unei țări cu un mare deficit economic, prin măsuri de austeritate bugetară.

Noul guvern de la Lisabona (cu 17 miniștri și 41 de deputați), impune un punct de vedere de luptă împotriva austerității, ceea ce în primul rând se manifestă împotriva oricăror acțiuni ale Germaniei și altor state din UE care au încercat să reducă marea datoriei pe care o are Portugalia, și în al doilea rând pune o mare barieră în fața oricăror investitori străini care ar fi fost dispuși să investească în economia acestei țări.

Grecia și Portugalia reprezintă ceva mai puțin de 2% din PIB-ul zonei euro, ceea ce nu ar fi determinat o alarmare pentru UE, dar în condițiile actuale existența unui asemenea punct de vedere – anti-austeritate, nu face decât să reaprindă focul ce devenise relativ mocnit al situației din Grecia.

Singura speranță a conducerii UE este ca populația Portugaliei să nu preia exemplul grecilor care au provocat marile perturbări sociale de la Atena și din altre orașe.

Analiștii economiști consideră că între cele două țări, din punctul de vedere al situațieie economice există unele deosebiri.

Portugalia, după o perioadă de circa trei ani de recesiune economică a început să se manifeste cu o creștere economică de 1.5%, în primul trimestru al anului 2016 (comparativ cu aceeași perioadă a anului 2014) și cu o scădere a șomajului la 11.7% față de aproape 18% cât a fost în 2013.

Grecia, după opinia administrațieie actuale de la Atena, se va menține într-o stare recesională până spre sfârșitul anului 2016, cu un șomaj de peste 25% și cu o datorie ce este în continuă creștere ajungând la 188 % din bugetul național.

Cred că nici după 2016, în Grecia nu se vor vedea unele semne convingătoare ale noii politici economice, care să-i scoată din recesia economică.

Portugalia, din punctul de vedere al poziției geografice și al experienței industriale se deosebește de ce a fost și este Grecia.

Politologii afirmă că prin poziția sa geografică a fost întotdeauna și cu atât mai mult în prezent o sursă a multipleleor probleme geostrategice asociate țărilor de coastă, probleme cu caracter internațional și intercontinental.

Harta J Poziția geografică a Portugaliei

Sursa: Atlasul Mondial 2015

Existența spațiului său maritim, joacă un rol important în strategia maritimă a UE pentru zona Oceanului Atlantic, precum și în cadrul organizației internaționale din care face parte atunci când se discută despre diversele aspect care privesc schimbările climaterice.

Pentru actualele generații dar în special pentru cele viitoare sunt realmente esențiale diversele aspect ale creerii, cunoașterii și aplicării diversele standarde

specializate cu privire la diversele tipuri de activități de folosire a mărilor și oceanelor.

Poziționarea din punct de vedere geostrategic a Portugaliei a implicat dintotdeauna diverse provocări și tot odată, așa cum au apreciat diverși istorici, au existat enorme responsabilități privind guvernarea internațională a zonei de referință pentru apele teritoriale propri și pentru întreaga Europă occidentală, prin monitorizarea utilizării maritime pentru transporturi comerciale, militare și civile, precum și pentu supravegherea fundului mării și oceanului și al ecosistemelor existente.

În ultimii ani Portugalia a jucat un rol deosebit de important în consolidarea platoului continental; ea fiind o punte de legătură între est și vest și între emisfera de nord și cea de sud.

În privința protejării mediului marin, Portugalia poate fi considerată ca făcând parte dintre țările cu o mare influență din punctul de vedere al zonei de control al apelor ce formează granița de vest și de sud a țării. Și în trecut dar mai ales în actuala conjunctură social-economică și politică, Portugalia poate fi considerată ca fiind una dintre țările lumii, deosebit de importantă din punctul de vedere maritim; prin urmare ea are o anumită responsabilitatea de a stabili un model de dezvoltare durabilă și de a contribuii la rezolvarea problemelor majore de mediu, și securitate, printr-o reală cooperarea internațională.

Spațiului maritim de care dispune și absența unor limite fizice face ca prevenirea și controlul securității asupra mișcării ilegale de bunuri, persoane și chiar arme să fie deosebit de dificil.

În același timp se poate observa existența unor așa numite "granițe politice" între diferite state de coastă care au devinit total irelevante atunci când se discută despre conservarea și protecția mediului marin și pentru măsurile care trebuie luate în acest context și care ar trebui să țină seama de interconectarea diferitelor ecosisteme marine. În acest sens, un rol important pentru diversele state și în special a celor de coastă ar trebuii să fie cooperarea în privința asigurării securității dreptul de a exercita libertatea de navigație. În mod esențial trebuie să aibă loc adoptarea unor măsuri privind protejarea și prevenirea diverselor practici împotriva unor acte ilicite îndreptate împotriva navelor și punerea în aplicare a măsurilor pentru asigurarea conservării și protecției mediului marin.

Astfel fiind, toate statele ar trebui să exercite în mod efectiv jurisdicția specifică și controlul asupra diverselor nave care circulă în apropierea apelor teritoriale (ale Portugaliei și ale altor țări de coastă- n.n.). Un rol important pe care Portugalia îl

are în atenție este acela al controlului poluării provenit de la navele în circulație. După opinia unor experți în problem marine și ale poluării apelor (mărilor și oceanelor), în acest sens, este important să se acorde o mai mare atenție studierii și creerii unor refugii, care ar putea constituii o modalitate eficientă de protecție împotriva poluării accidentale și atenuarii efectelor acesteia asupra mediului marin. De asemenea, în acest cadru trebuie inclusă și extinderea combaterii pirateriei ce are loc în diversele mări li oceane de pe glob. Prin poziția sa geografică și geostrategică Portugalia trebuie să-și extindă participarea activă la proiectele Europene cu privire la schimbul de informații dintre agențiile diferitelor state membre ale UE privind monitorizarea frontierelor, a vămilor, a pescuitului și poluarea marină precum și suprimarea oricăror activități ilegale de transport uman sau material.

Diverși politologi și economiști analiști consideră că un alt aspect al preocupărilor administrației portugheze este acela al păstrării și folosirii în interesul național al diverselor resurse socotite ca fiind ”non-vii”. Asemenea resurse sunt considerate ca fiind clasificate drept strategice și au un enorm potențial în dezvoltarea economică a țării și creșterea numărului locurilor de muncă. Cercerările efectuate de către instituții naționale și internaționale în domeniul resurselor minerale metalice, confirmă că în mediul marin portughez se găsesc minereuri de zinc, cupru, cobalt, aur, argint, mangan, metale de înaltă tehnologie și pământuri rare, precum și agregate nemetalice. Asemenea cercetări continua în prezent confirmă tot odată și ideia după care spațiului maritim național al Portugaliei este favorabil existenței unor depozite minerale cu valoare economică substanțială, și care se găsesc în special în structurile geologice din apropierea apelor teritoriale în apropiere de insulele Azore, Madeira în-Tore Crest și de-a lungul platformei adiacente, care se extinde de la Madeira la coasta de vest a Portugaliei. Instituțiile de cerecetare portugheze au demonstrat în ultimile decade, prin studii ale platoului continental național, existența unor condiții potențiale și ideale de mari proporții pentru dezvoltarea energiei din resurse regenerabile în spațiul maritim; în acest sens un rol important, îl reprezintă valorificarea potențialului alimentat de energie, precum și utilizarea puterii eoliene în zonele off-shore, care sunt caracterizate printr-o mai mare disponibilitate și o mai mare stabilitate în vedere absenței unor bariere natural. În plus, acesta va avea un impact semnificativ asupra reducerii în continuare a importurilor de combustibili fosili și de creștere a securității în aprovizionarea cu energie. În acest sens, este de așteptat că va exista o puternică participare la

stabilirea unei game largi de produse și servicii legate de stimularea sistemului industrial, cu un impact economic semnificativ.

Partea III-a Invazia islamică în Europa și în alte țări din lume - Scopul și efectul ei -

Scurtă cronologie a unora dintre acțiunile din ultima decadă ale organizațiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume

2 August 1990	Aproximativ la ora 2:00 a.m (local time) forțele militare ale Irakului au invadat Kuweitul. prin anexarea Kuweitului, Irakul a preluat controlul a 20% din resursele mondiale de petrol. În aceeași zi Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite au condamnat în mod unanim această invazie și au cerut Irakului să-și retragă imediat trupele din Kuweit.
9 August 1990	Statele Unite au anunțat pregătirea operațiunii militare "Desert Shield". Saddam Husein a refuzat să-și retragă trupele din Kuweit.
29 Noiembrie 1990	Consiliul de Secutitate a adoptat o rezoluție prin care se autoriza folosirea forțelor militare împotriva Irakului.
16 Ianuarie 1991	S-a declanșat acțiunea militară a SUA și a coaliției internaționale.
7 octombrie 2001	A început războiul din Afganistan unde se afla Osama Bin Laden si taberele de instruire ale jihadistilor care au organizat atacurile asupra Americii.

O serie de studii geopolitice confirmă că războiul din Irak a generat o creştere uimitoare în rata anuală a atacurilor jihadiste fatale, manifestate prin sute de atacuri teroriste şi mii de vieţi civile pierdute; chiar dacă au existat unele opinii după care terorismul manifestat în urma atacurilor occidentale în Irak şi Afganistan ar ar fi excluse din lista cauzelor care au generat declanşarea unui vid politic în zonă şi de unde a început imediat să se manifeste terorismului mondial, atacurile terorismului manifestate în diverse colţuri ale lumii s-au înmulţit ca număr şi intensitate.

Al Qaeda, s-a manifestat printr-un număr tot mai mare de atacuri teroriste de la Londra la Kabul, şi de la Madrid, la Marea Roşie.

*

11 Septembrie 2001	O serie de atacuri sinucigaşe coordonate de Al-Qaeda împotriva Statelor Unite. 19 teroriştii au deturnat patru avioane comerciale de pasageri. Teroriştii au preluat controlul avioanelor, prăbuşind două dintre ele în Turnurile Gemene ale *World Trade Center* din New York, omorând toate persoanele de la bord. În total, în urma atacurilor au murit 2.993 de oameni, inclusiv teroriştii. Un al treilea avion a fost prăbuşit în clşdirea Pentagon din Arlington, Virginia lîngă Washington, D.C. Al patrulea avion s-a prăbuşit pe o câmpie de lângă Shanksville în zona rurală a statului Pennsylvania, după ce unii dintre pasageri şi membrii echipajului au încercat să recâştige controlul avionului, pe care teroriştii îl îndreptaseră spre Washingto, D.C. Nu au existat supravieţuitori ai zborurilor.
20 Martie 2003	Preşedintele George W. Bush a anunţat începutul războiului în Irak.
9 Aprilie 2003	Invazia SUA şi a alianţei, a răsturnat guvernul lui Saddam Hussein în Irak .
Mai 2003	Grupul condus de Abu Musab al-Zarqawi numit

	Organizația monoteismului și Jihad începe operațiunile din Irak
August 2003	Grupul lui Zarqawi bombardează sediile ONU din Bagdad
Aprilie 2004	Se raportează sute de victime ucise în luptă în timpul asediului militar al S.U.A. în orașul musulman sunnit – Fallujah
Aprilie 2004	Apar dovezi fotografice despre abuzul deținuților din Irak de către trupele americane în închisoarea de la Abu Ghraib de lângă Bagdad
Mai 2004	Zargawi începe decapitări filmate în Bagdad
Iunie 2004	SUA asigură suveranitatea guvernului interimar irakian condus de premierul Iyad Allawi
Octombrie 2004	Zargawi jură loialitate față de Osama bin Laden și crează Al Qaeda în Irak (AQI)
Ianuarie 2005	AQI începe o campanie de decapitări publice pe străzile orașelor din Irak
Aprilie 2005	AQI devine un magnet pentru luptătorii străin; principala preocupare a lui bin Laden devine al-Qaida
Octombrie 2005	Alegătorii aproba o nouă Constituție, care își propune să creeze o democrație Federală Islamică în Irak
Decembrie 2005	Irakienii votează pentru prima dată pentru acordarea unui mandat complet guvernului și parlamentului.
Februarie 2006	Bombardarea Moskeii Shi'a al Askari din Samarra, Irak; începe un conflict sectar complet
22 Aprilie 2006	Președintele nou reales Jalal Talabani, de origine kurdă, îi cere candidatului Shia, Nouri al Maliki, să formeze un nou guvern în Irak, se încheie o lungă perioadă de impas.
Iunie 2006	Zaegawi este omorât într-o acțiune a aviației americane
Octombrie 2006	Se crează Statul Islamic în Irak (ISIS); Abu Omar al

	Bagdadi este numit conducătorul acestui stat
Decembrie 2006	Saddam Hussein este executat de către irakieni
Ianuarie 2007	O acțiune a armatei americane și a sunnilor acționează pentru diminuarea forțelor ISI
Ianuarie 2008	Parlamentul irakian aprobă legea după care partidul Ba'ath condus de Saddam Husein s[devine un partid al poporului.
Martie 2008	Primul Ministrul Maliki ordonă o acțiune de represiunii ale miliției în Basra, ceea ce a dus ale miliției în Basra, ceea ce a dus la desfășurarea unei lupte cu Armata Moqtada al Sadr, o grupare a miliției shiiților
Mai 2008	Presa americană confirm existența unei presiuni asupra ISI și a altor grupări de opoziție, care influențează scăderea actelor de violență față de 2005.
Septembrie 2008	Forțele militare ale SUA preiau controlul provinciei Anbar, care fusese o fortăreață a insurgenților al-Qaida. Aceasta este prima provincie Sunni care este redată guvernului Shiților
Ianuarie 2009	Primul Ministrul Maliki a cerut comunității sunniților să-și întărească vigilența împotriva grupărilor ISIS pentru a opri orice atentate criminale
August 2009	ISIS a aruncat bombe explosive asupra Ministerului de Externe și a Ministerului de Finanțe, omorând sute de persoane
Toamna 2009	Abu Bakr al Baghdadi a fost eliberat din închisoarea Bucca din Irak când în mod oficial această închisoare s-a închis
Aprilie 2010	Conducătorii ISI Abu Omar al Baghdadi și Abu Ayyub al Masri au fost omorâți în urma unui raid aerian al armatei SUA
Mai 2010	Abu Bakr al Baghdadi a fost numit conducătorul ISI
6 Martie 2011	În orașul Daraa din Siria (lângă granița cu Iordania),

	12 băieți sub vârsta de 15 ani au fost arestați pentru producerea de grafiti anti-guver. Au început proteste în Daraa care s-au extins în toate satele din vecinătate.
21 Aprilie 2011	Președintele Assad a semnat un decred de încetare a stării de urgență în Siria după 50 de ani de menținere a acestei situații, sperând să oprească protestele populației.
2 Mai 2011	Osama bin Laden, a fost omorât de către forțele speciale ale SUA
14 Iunie 2011	Liga Arabă a condamnat pentru prima dată, Siria pentru acțiunile antiumane aplicate.
August 2011	Arabia Saudită, Kuveitul și Bahrainul și-au rechemat ambasadori din Siria. Statele Unite, Franța, Marea Britanie și Germania i-au cerut lui Assad să demisioneze din poziția de Președinte al Siriei
Decembrie 2011	SUA a încheiat operațiunile sale din Irak. Guvernul se confruntă cu diverse dezordini; Maliki emite un mandat de arestare pentru vicepreședintele Tariq Hashimi, un politician de frunte sunnit. Sunniți boicotrază Parlamentul și Cabinetul ministerial.
6 Ianuarie 2012	Generalul Mustafa Ahmad al Sheikh, persoana cu cel mai mare grad militar, părăsește funcția și se alătură împreună cu încă 20.000 de soldați Armatei Libere Siriene.
12 Februarie 2012	Ayman al Zawahiri cheamă toți musulmanii pentru a ajuta la răsturnarea guvernului lui Assad
16 Iunie 2012	SUA și-au suspendat misiunea de monitorizare din Siria fiind mult prea periculoasă continuarea operațiunilor
Iunie 2012	ISI a emis primul video popular dintr-o serie denumită: ”Zângănitul spadelor”
Iulie 2012	ISI și-a anunțat inițiativa ”doborârii pereților”, în vederea eliberării membrilor organizației lor din pușcăriile irakiene

August 2012 Președintele Barack Obama a declarat că zvonurile privind folosirea armelor chimice în Siria sunt considerate ca ”linie roșie” pentru acțiune.

ptembrie 2012 Mass media iraniană a confirmat că unitățile Gărzii Revoluționare sunt pregătite să-l ajute pe Assad.

Decembrie 2012 Musulmanii Sunni din Irak au demonstrat în diferite părți din țară, timp de mai multe luni, protestând că sunt marginalizați de guvernul Shia.

28 Februarie 2013 Statele Unite au promis asistență așa numiților ”rebeli” sirieni.

Martie 2013 Jabhat al Nustra (Islamist Sunni miliția, numită și al-Qaeda în Siria și în Levant – n.n.), a devenit dominantă.

10 Martie 2013 Grupurile islamiste și-au creat un Consiliu de Est, consolidându-și controlul zonei de Est al Siriei

Aprilie 2013 Organizația ISI a anunțat că Jabhat al Nustra este oficial în Siria și va fi cunoscut drept Statul Islamic îm Irak și Siria (ISIS).

18 Aprilie 2013 Din informații speciale Marea Britanie și Franța au confirmat folosirea armelor chimice în Siria.

19 Mai 2013 Jabhat al Nusra au capturat teritoriul unde se găsesc instalațiile petrolifere și au început să vîndă petrol crud.

27 Mai 2013 Uniunea Europeană a anunțat că încetează embargoul livrărilor de arme către rebelii sirieni

4 Iunie 2013 Franța și Marea Britanie au confirmat din nou evidența folosirii *gazului sarin* în Siria. SUA după o săptămână, în mod independent au confirmat efectul sarinului folosit în Siria

Iulie 2013 ISIS a anunțat că va iniția o campanie care va permite eliberarea deținuților organizației lor prin intimidarea/lichidarea/asasinarea forțelor de securitate irakiene.

În urma câștigării controlului asupra teritoriului unde se găseau deținuții, au fost eliberați peste

	500 de deținuți din pușcăria de la Taji și Abu Ghraib
24 Iulie 2013	Directorul Departamentului de Inteligență al Armatei Israelului a informat că Diria a devenit ”centrul global al acțiunilor jihad” al grupărilor teroriste.
August 2013	S-au confirmat informațiile Israelului și ISIS a început atacuri susținute împotriva grupurilor siriene de rebeli cum ar fi Liwa al Tawhid și Ahrar al Sham. Apoi ISIS a început atacuri în Raqqa și Aleppo. Aceste acțiuni ale ISIS su schimbat complet natura acțiunilor rebelilor în Siria. început atacuri în Raqqa și Aleppo. Aceste acțiuni ale ISIS au schimbat complet natura acțiunilor rebelilor în Siria.
14 August 2013	Trupele ISIS au scos complet din Raqqa grupurile rebelilor
31 August 2013	Președintele Barack Obama în discursul ținut la prezentarea Situației Națiunii a afirmat că are o responsabilitate morală de a acționa în Siria dar trebuie să aibă aprobarea Congresului de a utiliza forța armată.
Octombrie 2013	ISIS și-a creat primul cont oficial de website (medie socială) pentru a comunica cu întreaga lume prin Twitter.
Decembrie 2013	Se extinde conflictul sirian dintre rebeli și ISIS
Ianuarie 2014	După lupte intense ISIS a anunțat oficial că deține controlul complet al orașului Raqqa și ca atare îl numește capitala emiratului ISIS, ceea ce reprezintă un simbol al viitorului stat islamic.
Ianuarie 2014	Luptători islamiști s-au infiltrat în Fallujah și Ramadi în Irak. Forțele militare irakiene au recucerit Ramadi dar forțele militare ale ISIS s-au fortificat în Fallujah

Februarie 2014	Sediul Central al al-Qaeda condus de Ayman al Zawahiri, a comunicat că are legături strâmse cu ISIS; ISIS a răspuns că reprezintă spiritul lui al-Qaeda al cărui fondator a fost Osama bin Laden și nu al-Qaeda cundusă de succesorul său, Zawahiri
Martie 2014	Unii dintre suporterii ISIS au fost arestați în Elveția când căutau să recruteze luptători pentru ISIS și planificau atacuri teroriste.
Aprilie 2014	ISIS a lansat prin Twitter zeci de informații zilnice .
Mai 2014	ISIS a relansat un nou video popular din serie denumită: "Zângănitul spadelor", partea a 4-a de propagandă video. Printre aceste video s-a prezentat executarea unui număr de 12 soldați irakieni.
24 Mai 2014	Unii dintre luptătorii ISIS printre care și Mehdi Nemmouche a împușcat patru evrei la Muzeul din Bruxelles (Belgia).
Iunie 2014	ISIS a ocupat și controlează orașul Mosul, cel de al doilea cel mai mare oraș din Irak la granița cu Siria; în 2014 a cerut anularea înțelegerii privind granița dintre Irak și Siria care a fost stabilită în 1906.
30 iunie 2014	ISIS a anunțat restabilirea califatului și numirea acestuia drept "Statul Islamic".
Iulie 2014	Abu Bakr al Baghdadi conduce rugăciunile la Moschea din Mosul. A confirmat existența califatului și a fost (re)numit: Califul Ibrahim.
Iulie 2014	A apărut primul număr al revistei *Dabiq,* în limba engleză
8 August 2014	Statele Unite au început acțiunea aeriană împotriva Statului Islamic, în orașul Irbil în afara ariei Kurdisk (Irak)

August 2014	Cu tot efortul acțiunilor comune aeriene americane în colaborare cu forțele militare iraniene și irakiene, Statul Islamic menține controlul unei arii foarte largi în Irak și și-a consolidat poziția în Siria
August 2014	Twitter a interzis toate conturile oficiale ale ISIS
25 August 2014	Statul Islamic a prezentat un video cu decapitarea ziaristului american James Foley[154] (care a fost răpit de către extremiști în Siria în 2012)
2 Septembrie 2014	Statul Islamic a prezentat un al doilea video cu decapitarea celui de al doilea ziarist american Steven Sotloff. Președintele Obama a anunțat că Statele Unite vor acționa pentru distrugerea ISIS.
14 Septembrie 2014	Statul Islamic a prezentat un al treilea video cu decapitarea unui lucrător britanic: David Haines
17 Septembrie 2014	Poliția australiană a anunțat că se opune acțiunilor ISIS de decaptare a oamenilor.
Septembrie 2014	Twitter a suspendat sute de conturi ale susținătorilor ISIS
23 Septembrie 2014	Statele Unite și coaliția sa au început operațiuni aeriene în Siria
23 Septembrie 2014	Suporteri australieni ai ISIS au înjunghiat doi ofițeri de poliție
Octombrie 2014	Statul Islamic își întărește pozițiile în Mosul și în Siria și se extinde în apropierea granței cu Turcia
3 Octombrie 2014	Statul Islamic a prezentat un alt video cu decapitarea lui Alan Henning – un șofer

[154] Sursa: http;//www.bellingcat.com/resources/case-studies/2014/08/23/the –hills-of-raqqa-geolocating-the-james-foley-video/ în: Hills of Raqqa-Geolocating the James Foley Video by: Eliot Higgins, 23 August, 2014

	englez Execuția acestuia a creat o acțiune amplă a musulmanilor condamnând acțiunile ISIS.
20 Octombrie 2014	În Canada sunt acuzați suporterii ISIS care au omorât un soldat călcându-l cu mașina.
22 Octombrie 2014	Suporteri ai ISIS au împușcat un soldat canadian atunci când au vrut să atace oamenii care se găseau în clădirea Parlamentului din Ottawa
13Noiembrie2014	ISIS a anunțat stabilirea unor avanposturi în Egipt, Arabia Saudită, Yemen, Libia și Algeria
16 Noiembrie 2014	Statul Islamic a prezentat un alt video cu decapitarea lui Abdul Rahman Kjassig, un lucrător american.
22 Noiembrie 2014	Suporteri ai ISIS au împușcat un lucrător olandez ce muncea în Ryad, Arabia Saudită.

Notă: Date recente dspre acțiunile grupurilor teroriste jihadiste se pot regăsi pe parcursul întregului volum și în special în această Parte a III-a a lucrării.

1. Cauza apariţiei fenomenului valului invaziei musulmane spre Europa

În urmă cu circa 15 ani Bernard Lewis[155]-profesor de istorie la Universitatea Princeton (New Jersey –SUA), într-un interviu cu ziarul German *Die Welt*, spunea:

Europa va fi islamică până la sfârşitul secolului 21, cel mai târziu

(pentru cei interesaţi sugerez consultarea articolului: Christopher Caldwell – Islamic Europe? publicat în Weekly Standard, 4 Octombrie, 2004, în: http://www.weeklystandard.com/ /Content/Public/Aricles/000000/001/685ozxcq.asp).

Afirmaţia Profesorului Lewis a fost considerată ca un adevărt şoc pentru americanii care nu urmăriseră tendinţa evoluţiei demografice a Europei în ultima parte a Războiului Rece şi apoi în anii 1990.

Mulţi dintre studenţii lui Lewis şi diverşi specialişti în problemele Islamismului nu l-au luat în serios şi l-au considerat ca pe un vizionar cu concepţii negativiste.

Aşa se întâmplă, de obicei, nimeni nu apreciază un prognostician şi nu i-a în consideraţie cele spuse de un asemenea vizionar, decât atunci când se petrec cele spuse de un asemenea om.

În zilele noastre asistăm la manifestarea unui asemenea fenomen, şi Bernard Lewis, Profesorul care îşi aniversează în acest an 100 de ani, este din nou apreciat la justa lui valoare.

Dacă se urmăresc informaţiile statistice şi faptice referitoare la evoluţia Europei în general şi a Germaniei în mod special, de la terminarea celui de al Doilea Război Mondial şi până în prezent se pot vedea cu uşurinţă multiplelel probleme cu care

[155] Bernard Lewis (n. 31 mai 1916 -), istoric american de origine engleză, specialist pe probleme orientale, cunoscut ca un comentator politic de mare clasă şi autor al unor lucrări privind istoria Islamului şi legătura între Islam şi ţările occidentale. Vezi şi lucrarea indicate în bibliografie.

se confruntă Europa ca un tot și pașii pe care i-a făcut Germania și cum a reușit să se impună în întreaga Europă și pe plan mondial ca o forță economică, și poate ca un model al dezvoltării socio-economice și politice.

Europa trece printr-o multitudine de crize cărora trebuie să le facă față; este suficient să amintim numai unele dintre ele pentru a ne da seama de gravitatea și pericolul manifestării acestora:

creșterea numărului actelor teroriste ce au avut și continuă să aibă loc în diverse țări și orașe europene,

explozia provocată de numărul mare de migranți (cea mai largă migrație pe care a cunoscut-o Europa de la cel de al Doilea Război Mondial),

criza financiară (a debitelor), care s-a manifestat cu o putere deosebită în diveritele țări europene,

manifestarea crizei Zonei euro,

manifestarea creșterii puterii partidelor de extremă dreaptă (cum ar fi de exemplu Frontul Național Francez)

pericolul amenințării vecinilor din vest de către Rusia

riscul determinat de "Euro-scepticismul" manifestat în Marea Britanie și riscul ieșirii Marii Britanii din UE în urma viitorului referendum (ce va avea loc la 23 iunie 2016).

În acelaș timp Germania a cunoscut o evoluție demnă de invidiat de multe țări europene; de la o țară complet distrusă din punctul de vedere economic și cu o populație în continuă îmbătrânire, creșterea ei economică nu a fost nici simplă și nici ușoară. A fost necesar, așa cum am mai amintit un efort extraordinar, o preocupare deosebit de serioasă din punctul de vedere al calificării forței de muncă și al investițiilor necesare pentru refacerea economică și impunerea ei din nou ca o mare putere economică.

La nivelul național al Germaniei au existat nenumărate confruntări în privința modului de supraviețuire al economiei industriale fără o forță de muncă tânără care să înlocuiască golul creat de marea masă a pensionarilor și al necesității asigurării mijloacelor de asigurări sociale pentru procentul ridicat al oamenilor ajunși la vârsta de pensionare.

Multe dintre punctele de vedere prezentate în Bundestag se refereau la aplicarea unui sistem similar cu cel al Statelor Unite, de exportare a solicitărilor privind manufacturarea diverselor produse industriale spre țările slab dezvoltate din punct de vedere economic și unde forța de muncă este deosebit de ieftină.

Asemenea propuneri s-au lovit de replicile celor care susțineau că în aceste condiții nu se vor putea obține taxele pentru activitățile celor ce muncesc și tot odată se va reflecta printr-o creștere masivă a procentului șomajului.

Angajarea forței de muncă străină va plăti taxe pe veniturile câștigate care vor cotribuii la asigurarea fondurilor destinate pensioanarilor.

Concluzia unor lungi dezbateri cu afirmații pro și contra s-a referit la eventualitatea importării forței de muncă necesare prin aducerea în Germania (a unei forței de muncă ieftine), care după o perioadă de calificare și învățare a limbii germane să fie folosită în întreaga actvitate economcă.

Cu toate că acordurile europene interzic acest lucru și opinia publică germană este ostilă unei asemenea acțiuni, totuși prin poziția adjudecată de Dna Cancelar Merkel în UE s-a obținut și asentimentul unei asemenea acțiuni.

După afirmațiile unor purtători de cuvînt ai Administrației germane și ulterior (re)afirmată în Bundestag de către ministrul german al Economiei, Sigmar Gabriel, și prezentate de agenția Reuters, motivele acceptării forței de muncă străine erau următoarele:

- demografia Germaniei este în continuă scădere; în condițiile specifice ale actualului ritm, populația Germaniei s-ar putea să se reducă cu circa 6 milioane de locuitori până în 2030,
- fenomenul îmbătrânirii populației germane este în continuă creștere (fenomen care se manifestă în prezent în majoritatea țărilor lumii),
- după opinia unor conducători de companii din diversele regiuni ale Germaniei, în prezent sunt mii de locuri de muncă ne ocupate, ne existând forța de muncă necesară (opinie bazată pe un studiu efectuat de către Institutul pentru Studierea Pieței Muncii, (IAB) din Nürnberg.

Principalul aspect al acestei dificile probleme era stabilirea numărului necesar de persoane capabile să intre în procesul de muncă al Germaniei.

După opinia unuia dintre ziariștii care urmărea problemele economice internaționale (Thierry Meyssan-ziarist francez; n.1957), asigurarea forței de muncă necesară în Germania, se referea la un număr minim de 800.000 sau chiar peste 1 milion de oameni și aceasta ar fi fost posibil numai prin venirea din diverse țări a forței de muncă.

Thierry Meyssan, arata într-un articol că Președintele federației industriei germane, *Ulrich Grillo*, a găsit soluția pentru cei 800.000 muncitori străini suplementari în Germania.

Ulrich Grillo, a prezentat Cancelarului Germaniei ideia aducerii acestui număr de muncitori prin organizarea unei așa zise „crize a refugiaților", sperând că în acest fel se va putea influența și schimbarea reglementărilor privind forța de muncă din întreaga UE.

În decembrie 2014, Ulrich Grillo, a ținut un discurs în care spunea:

"Suntem de mult timp o țară a emigrării și trebuie
să rămânem așa ;
Ca țară prosperă și de-asemenea din dragoste
creștină față de aproapele său, țara noastră trebuie
să permită primirea mai multor refugiați."

Ce nu este de înțeles din discursul lui Ulrich Grillo este la ce fel de dragoste "creștină" (?!?) se referea: a gazdelor sau a invaziei de "forță de muncă" care în cea mai mare parte nu era creștină ci de religie musulmană.

În fine, întrebarea ne primind nici un răspuns din partea autorului ei și nici din partea Administrațieie Merkel, a rămas nerezolvată.

Ideia lui Grillo, a fost preluată de către Cancelarul Angela Merkel care a dispus lansarea unei ample propagande prin diversele mijloace ale mass-mediei germane și din alte țări și apoi chiar în rândurile conducătorilor altor țări europene.

Ceea ce este de neînțeles dintr-un anumit punct de vedere este problema relației dintre situația șomajului din Germania care cuprinde circa 4.5 milioane șomeri și cea a necesității "imediate" a celor 800.000 sau 1 milion de migranți din diverse țări și care vor cu tot dinadinsul să ajungă în Germania sau în alte țări dezvoltate din Uniunea Europeană.

Nu ar fi existat posibilitatea ca din cei 4.5 milioane de șomeri actuali din Germania să se (re)califice circa 800.000 într-o primă urgență și să fie folosiți în economia Germaniei?

Nu era oare mai ușor de a pregăti o forță de muncă care este mult mai adaptabilă la condițiile specifice ale industriei germane, mai ușor de înțeles în limba germană (care nu este una dintre limbile cele mai ușor de învățat din lume), și care este în căutare a unor locuri de muncă?).

Ideia primirii unor migranți din diverse țări care să acopere situația descreșterii demografice a forței de muncă activă ar fi interesantă poate nu numai pentru

Germania ci și pentru alte țări, dar ea ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condițiile de verificare, de primire și de acomodare a noilor veniți.

Fără asemenea aspecte nerezolvate, Germania și întreaga Uniune Europeană precum și multe țări din afara UE au intrat într-un mare haos, ne putând și ne știind cum să rezolve această problemă și nici pe cea a depistării celor care s-au infiltrat printre migranți, fiind de fapt soldați ai ISIS.

Ca o primă reacție, majoritatea conducerilor țărilor membre ale UE, au acceptat această ideie și așteptau sugestiile Doamnei Cancelar Merkel.

Printre primii care au dat însă o replică rapidă și destul de severă acestei propuneri și în special a celei referitoare la distribuirea rapidă a migranților printre țările europene, a fost cea a lui Victor Orban, premierul Ungariei, care a spus:

.. problema nu este a Europei, problema este a Germaniei"

Replica lui Victor Orban a venit și după ce s-a aflat în mod oficial că majoritatea refugiaților nu erau "creștini"(!) ci erau musulmani.

Mai recent, la 15 martie 2016, cu ocazia zilei naționale a Ungariei, premierul Victor Orban și-a reiterat punctul de vedere privind riscul pe care îl reprezintă migrația islamică pentru Europa în general și pentru țara sa în mod special.

Manifestând o poziție deosebit de naționalistă, Orban afirma că la Bruxelles se pun la cale planurile pentru aducerea de străini în Europa și a-i așeza printre europeni.

Cu toate că la început se vorbea:

"*... despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni relocați. Însă nici un singur lider responsabil european nu ar îndrăzni să jure că aceste două mii nu vor crește pentru a ajunge în final zeci sau sute de mii".*

Și în continuare afirma:

"... Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să luăm pentru a deveni apoi noi înșine străini în țara noastră.

La sfârșit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem bagajele și să plecăm de pe propriul nostru pământ".

(pentru cei interesați de cunoașterea întregului discurs al premierului Orban, sugerez consultarea sit-ului din internet:
http://www.therebel.media/hungarian_prime_minister_victor_orban_shall_we_be_slaves_or_men_set_free) sau citirea Anexei 5 din această parte a lucrării

Purtătorul de cuvânt al Administrației Republicii Cehe la una din conferințele de presă a transmis opinia conducerii țării sale spunând:

"... *Cehia ar accepta intrarea acestor migranți NUMAI dacă sunt creștini*".

Chiar și în aceste condiții, la granițele diverselor țări europene au început să apară enorme mase de migranți, care cereau dacă nu să se oprească în țările respective, cel puțin să li se permită trecerea spre Germania.

Majoritatea afirmau că au ajuns în Europa la apelul (la invidația !), Germaniei și a tentației beneficiilor promise. Apelul germaniei acționase ca un adevărat magnet pentru migranții din diferite colțuri ale lumii printre care se numărau tineri între 15 și 25 de ani din: Algeria, Egipt, Irak, Iordania, Libia, Liban, Maroc, Oman, Arabia Saudită, Sudan, Siria, Tunisia, Pakistan, Etiopia, Nigeria, Mali și Yemen.

În aceste țări, o masă imensă de oameni sunt săraci și ca atare între 25 și 29 ani nu se pot căsători și ca atare sunt celibatari.

În același timp au existat unele informații din Suedia care anunțau asigurarea rapidă a azilului și acomodarea noilor veniți în hoteluri elegante.

Acestea au fost unele dintre motivele goanei după oportunitățile oferite de anunțurile germane și dorința de a ajunge în oricare țară din Europa, dispusă să-i primească.

foto: Reuters

Cât de reală era o asemenea afirmație, este discutabilă cu atât mai mult cu cât invazia neașteptat de mare a așa zisei forțe de muncă este formată din sute de mii de oameni din care cei mai mulți sunt ne-educați, nu au nici o meserie sau vre-o calificare. Aceștia încearcă pe diverse căi să ajungă în oricare țară europeană unde așteaptă să fie primiți, să li se asigure condiții de viață civilizată și chiar să li se asigure o sumă de bani cu care să-și procure cele necesare existenței, să fie introduși la cursuri de calificare/reciclare și de învățare a limbii țării respective și apoi eventual (unii dintre ei – n.n.), speră să fie folosiți în diversele ramuri ale economiei țărilor gazdă asigurânduși astfel un venit care să le permită un nivel de trai corespunzător cu cel al populației țării care i-a primit.

Aceasta este o forță de muncă ieftină și care pentru început poate acceptă condițiile care li se oferă de către țara care îi primește, dar mai mult ca sigur, ulterior vor începe să lupte pentru obținerea unor drepturi similare cu muncitorii din țările care i-au găzduit, iar modul lor de solicitare al drepturilor nu sunt și nu vor fi similare cu cele ale lumii civilizate, ci s-ar putea să se manifeste mult mai agresiv și cu urmări mult mai periculoase decât se presupune în momentul de față.

Referindu-se la această situație, Dna. Marine Le Pen[156], o personalitate politică populară în Franța afirma:

> *”Germania ...caută o forță de muncă ieftină și continuă să recruteze sclavi prin imigrația de masă”; aceasta a fost deasemeni un procedeu deliberat și de către politica nazistă care a a adus forța de muncă în lagăre, în timpul celui de al Doilea Război Mondial”.*
>
> (Sursa: Fareed Zakaria–Germany’s road to redemption, Washington Post, 11 septembrie 2015, pg.A17)

Problema ”ieftinătății” forței de muncă adusă din afara Europei este discutabilă, dacă ne gândim la diversele cheltuieli care trebuie acoperite pentru acomodarea migranților și a familiilor acestora, cheltuielile sociale și medicale pentru migranți

[156] Marine Le Pen (n. 1968) - președinta Frontului Național (FN) partid politic național-conservator în Franța și una din principalele forțe politice. De profesie- avocată

și familiile lor, cheltuielile destinate educației (în special a învățării limbilor din țările gazdă), a calificării în diverse domenii de activitate și apoi a găsirii unor locuri de muncă pentru cei calificați.

Ceea ce se va întâmpla și cum vor fi rezolvate aceste probleme pe mai departe rămâne de văzut, întrucât înțelegerea problemelor social-economice și modul de acomodare este diferit față de țările din care provine această forță de muncă străină și ieftină, necalificată, needucată și nici chiar sută la sută dornică de a se încadra în viața normală din țara gazdă și nici în regulile vieții economice specifice procesului muncii.

Miercuri 25 mai 2016, Doamna Cancelar Angela Merkel și Cabinetul ei au pregătit un plan care să prevadă o integrare mai ușoară a migranților, asigurând că Germania își va continua eforturile oprind așa numitele "ghetouri etnice" și programul de învățarea al limbii germane și a valorilor Europene .

Un asemenea program este deosebit de important în condițiile în care Germania este una din cheile de testare pentru marea invazie a migranțiloe și tot odată un centru pentru purtarea discuțiilor privind modul în care se va putea realiza o balanță a necesităților a noilor veniți în condițiile păstrării tradițiilor și culturii Occidentale.

"Noi suntem o țară – a afirmat Angela Merkel, care oferim condițiuni bune celor care vin aici, care au fugit de persecuțiile războiului și terorismului, dar în acelaș timp spunem foarte clar – pentru că am învățat din experiența trecută , când nu am asigurat aceste oportunitîți de integrare, așteptăm dela cei veniți să accepte ceea ce le oferim".

În unele locuri cum ar fi în Berlin și Hamburg, valurile de muncitori veniți din Turcia în anii 1960 și 1970 și care trăiesc și muncesc în comunitățile musulmane s-au izolat de principiile vieții germane.

Prin noul nostru plan , refugiații vor fi ajutați să stea cel puțin pentru trei ani în orașele unde au semnat când au ajuns în Germania cu excepția celor care au primit un loc de muncă sigur în altă parte.

O serie de critici aduse acestui plan se referăla situația în care comunitățile de limbă și cu obiceiuri similare celor veniți le oferă o integrare mai ușoară oferindu-le oportunitatea unei vieți sociale, a folosirii limbi materne și să-și folosească condițiile de manifestare a vieții lor religioase.

Germania va crea crea condiții și va asigura mijloacele de subsistență și locuri de muncă într-o primă acțiune pentru 100.000 de persoane. Asemenea locuri de

muncă cum ar fi cele de întreținere a parcurilor publice și de ajutorare a bătrânilor vor fi plătite cu un minim de salariu, echivalent cu 1 euro pe oră.

Doamna Andreea Nahles - Ministrul muncii din Germania, a afirmat că *această remunerare este o alternativă la a nu primii nimic nefăcând nimic.*

De asemeni refugiaților li se vor tăia beneficiile guvernamentale dacă se va constata că nu caută în mod serios să-și găsească de lucru.

În același timp legile germane vor facilita asigurarea unor condiții mai ușoare pentru firmele particulare care vor dori să angajeze forța de muncă a noilor veniți.

Jens Spahn- membru al Parlamentului din partea Uniunii Democratice a spus:

"*...Da, noi vom ajuta, dar așteptăm ceva în schimb!"*

În același timp, refugiații vor risca să primească unele penalizări dacă vor refuza să participe la cursuri de limbă germană și la cele de integrare cu condițiile culturale, cu cele ale diferențelor religioase, a egalității cu persoanele de sex femenin, cu modul de comportament față de homosexuali sau cu cei de alte religii sau folosindu-se de anumite acte de violență în rezolvarea anumitor conflicte (după cum s-au petrecut în incidențele ce au avut loc înainte de Anul Nou în diverse orașe din Germania și când un număr mare de migranți au fost implicați în diverse acte de asalturi sexuale).

Migranții ce vor fi prinși ca participanți ai unor asemenea acte nu vor fi deportați dar vor pierde o parte din drepturilel de ajutoare guvernamentale și dreptul de a deveni rezidenți permanenți.

Referindu-se la poziția migranților în Germania, o serie de personalități cu concepții conservatoare, experți în probleme ale azilului, și-a exprimat opinia după care:

"...migranții trebuie să învețe valorile Creștinismului și valorile europene".

(Sursa: prelucrat de autor după articolul semnat de Anthony Faiola și Stephany Kirchner: Merkel pushes assimilation, în: The Washington Post, 26 mai 2016, pg.A13)

Asemenea principii și soluțiile preconizate de Administrația Merkel sună deosebit de frumos și de atractiv pentru niște migranți dornici să muncească și să-și găsească condițiile de acomodare și de asigurare a unei vieți liniștite și confortabile pentru ei și familiile lor în țările care i-au acceptat. Situația este însă ceva mai diferită în special în Germania contemporană în care conform opiniei

unor analiști sociali se manifestă acceptarea în public a nudității și creerea unor forme publice de manifestare a dragostei între parteneri de sex opus sau de același sex. Asemenea manifestări au determinat decizia conducerii la nivel național prin *Centrul Federal pentru Educație Sănătoasă* de a le oferii tinerilor migranți educația plăcerii sexuale prin utilizarea internetului și a website-ului pentru adulți.

Folosindu-se de tot felul de grafice și imagini ce costă sute de mii de dolari, se dau explicații incluzându-se tot felul de informații privind diverse aspecte ale vieții sexuale și a modului de aplicare.

Așa cum se descriu asemenea aspecte în presa cotidiană internațională, după asalturile sexuale ce au avut loc în diverse orașe din Germania în preajma Anului Nou 2016, s-a ajuns la concluzia necesității introducerii unei adevărate misiuni de reeducare a migranților privind relațiile normale sexuale în Occident.

După modul în care este prezentată această problemă de către cei doi autori amintiți mai înainte (Fiola și Kirchner), în Munchen, s-au prezentat unele aspecte privind cum trebuie să se comporte migranți atunci când întâlnesc la bazinele de înot, femei în custome de baie tip bikini.

În Bavaria, s-au alocat fonduri publice destinate claselor de educație sexuală pentru migranți, învățându-i cum să antameze o relație sexuală cu o femeie germană.

De asemenea sunt clase care explică modul în care un refugiat trebuie să se comporte în relația cu un homosexual sau cu o lezbiană.

Sistemul de transmitere al acestor informații privind relațiile sexuale sunt pline de ilustrații și cu tot felul de sugestii privind modalitatea unor asemenea relații.

Întrebarea principală pe care și-au pus-o mulți germani mai tineri si mai în vîrstă, este legată de volumul și modul de utilizare a *fondurilor publice* destinate unor asemenea cursuri într-o societate cum este cea din Germania?.

Cât de necesare și cât de urgente sunt asemenea cursuri și care va fi efectul lor pe termen lung?.

(Pentru cei interesați de mai multe informații pe acest subiect, sugerez consultarea sit-ului: washingtonpost.com/news/worldviews/15 mai, 2016)

Au trebuit să treacă peste 2 ani timp în care în Germania și în alte țări din Europa s-au instalat grupuri mari de migranți care nu întotdeauna și nici oriunde sunt dispuși să se acomodeze la viața și preocupările țărilor și orașelor unde s-au stabilit, încercând să ducă o viață apropiată de cea a locuitorilor autohtoni. În multe din locurile unde s-au aciuiat au continuat să provoace tot felul acte antisociale.

Pentru un timp Doamna Cancelar Merkel a acceptat această situație, primind în schimb o apreciere deosebită și chiar o medalie de aur, din partea unui ”comitet” care i-a acordat premiul și medalia Kalergi

Image Credits: Aleph / Wiki Commons

Cine sunt acești reprezentanți ai acestei organizații care acordă asemenea onoruri și cât de mult este apreciată o asemenea instituție de către țările UE care au fost obligați să primească migranți, este încă sub un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât mai recent au apărut și unele acțiuni care se referă la anumite programe ale guvernului german, de astă dată împotriva migranților.

Ministrul de Interne al Germaniei a promis la 11 August 2016 că se vor lua o serie de noi măsuri incluzîndu-le pe cele referitoare la un circuit rapid al tuturor documentelor privind deportările precum și anularea cetățeniei germane a celor care sunt plecați pentru a lupta alături de membrii Statului Islamic.

De asemeni în declarațiile purtătorilor de cuvânt ai guvernului German se subliniază schimbările ce vor avea loc spre acte mult mai agresive ale statului German împotriva celor ce încurajează menținerea unor concepții privind ideile Războiului Rece și a celor din era Nazismului.

În acest an (2016), Germania s-a alăturat altor națiuni europene printre care Franța și Belgia în eforturile de a (re)utiliza toate mijloacele politicii de luptă împotriva terorismului.

În acest sens Ministru de Interne, Thomas de Maizière (n.1954), s-a referit într-un interviu dat presei la necesitatea imediată de asigurare a securității cetățenilor germani și dotarea în acest sens a poliției cu mijloacele mai moderne de luptă.

Tot odată el a propus interzicerea îmbrăcăminții burca de către femeile musulmane după modelul francez și belgian care după cum se afirmă în prersa acestor țări dă rezultatele scontate.

*

Asemenea acțiuni din partea guvernului de la Berlin se datoresc și faptului remarcat de către serviciile Germane de securitate din care rezultă că între sutele de mii de migranți din diverse țări s-au infiltrat și "soldați" ai organizațiilor extremist instruiți în acțiuni teroriste gata să pună în aplicare diverse acțiuni anti-sociale, criminale, să creeze o stare de panică generală, să distrug și să vandalizează locurile pe unde se opresc sau pe unde trec.

Un exemplu al efectului unor asemenea atacuri teroriste l-a reprezentat situația din cartierul *Molenbeek* din Bruxelles, după atentatul din Noiembrie 2015.

Străzile din acest cartier erau goale, Muzeul de Arte era închis și se anunțase printr-o notă scrisă într-un mod destul de sobru: *"închiderea muzeului se datora unui "atentat de gradul patru"*, cafenele, magazinele de haine și cele care vindeau produse vegetale exotice erau și ele închise .

De fapt acest lucru îl dorise ISIS prin actul criminal care a provocat moartea a 13 persoane și rănirea câtorva sute: să paralizeze viața normală a unui cartier ne-musulman din Europa. Să se închidă școlile, localurile de cultură să creeze panică și frică în rândurile populației acestui oraș.

Sentimentele populației belgiene erau divizate între frică și milă față de ceilalți refugiați, fugiți din țările de origine din cauza atrocităților provocate de membrii organizațiilor musulmane extremist-jihadiste.

Oare un asemenea spectacol așteaptă Administrația de la Berlin să aibă loc și în Germania după intrarea migranților "mult așteptați" (!) ?.

Cred că planul Germaniei a fost cu totul altul.

Germania și în special Doamna Cancelar Merkel speră ca țările membre ale UE care îi vor găzdui, să-i verifice, să-i trieze, să-i califice (pe cei dornici să învețe limba și să muncească – n.n.) și după un timp (poate peste câțiva ani, poate mai curând), vor apare din nou anumite anunțuri în presă sau prin mijloacele audio-vizuale internaționale care vor anunța că Germania este dispusă să primească forță de muncă: calificată pentru diverse meserii (după necesități – n.n.), asigurând beneficii deosebit de atractive.

În felul acesta nu vor mai fi nevoie:

- de verificări și de urmăriri etnice,
- de calificări, ș.a.m.d.

întrucât asemenea procee au fost efectuate de către țările care i-au găzduit și pe contul acestora.

Singura problemă ce o va avea Germania va fi să dea anunțurile respective în care să menționeze beneficiile pe care le vor primii cei ce vor veni legal în Germania.

Și iată că în felul acesta se va rezolva și actul pretins ”umanitar” al concepției ”creștine” susținut de domnul Ulrich Grillo și cel pur economic pentru Germania, interesată în dezvoltarea ei pe mai departe până în 2020 sau 2030 fără să țină seama de nevoile și posibilitățile altor țări.

Din punctul de vedere al numărului de azilanți pe care diversele țări inclusiv România, la solicitarea cancelarului Germaniei, ar trebuii să-i primească, situația este diferită.

Specialiștii în probleme social-politice în general și în politica forței de muncă în special, aplicată în condițiile economice actuale și de viitor ale Germaniei își dau seama de diferențele care nu sunt nici pe departe similare cu cele existente în alte țări ale UE. O situație specială, de exemplu, există în România, unde nu cred că se pune în momentul de față atât de mult problema lipsei de forță de muncă (cînd șomajul oficial este de circa 5%, iar cel real cu mult mai mare).

Numărul total al şomerilor înregistrați în evidențele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă (ANOFM), în luna iulie 2015, era de 451.168 de persoane (în creştere cu 4.465 persoane față de luna precedentă) și ca atare în condițiile specifice ale României se poate discuta mai degrabă de o lipsă a locurilor de muncă (fiind vorba despre o economie în care în ultimi 25 de ani au fost realmente distruse sau pur și simplu au fost lichidate multe dintre ramurile și întreprinderile economice).

[Sugerez citirea Capitolului 7 din Partea I-a, Sub.cap. 7.1. *Trecutul și prezentul economiei românești*].

Un fapt similar se petrece și în alte țări din UE motiv pentru care multe dintre țările europene refuză să-i primească pe acești migranți.

Ungaria, de exemplu, caută să-i țină pe acești migranți la distanță și și-a construit garduri din sârmă ghimpată de-alungul graniței, cu Serbia, pe o distanță de peste 174 Km.

Cu toată această măsură de apărare, peste 2.000 de azilanți au ajuns în Ungaria trecînd peste sau pe sub această barieră sau intrînd pe alte căi (folosindu-se de trenuri și autobuze).

Ungaria este recunoscută ca fiind una dintre țările în care se obține cel mai greu aprobarea pentru azil, cu toate că ani de zile, după opinia unor ziariști și analiști politici, ea a fost tot timpul în centrul multipleleor critici internaționale pentru politica sa descriminatorie în privința azilului și a spiritului ”ne uman” aplicat refugiaților și solicitanților de azil.

Potrivit informațiilor oferite de către *Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați* (UNHCR), în Ungaria încă se practică detenția solicitanților de azil pentru trecerea ilegală a frontierei.

Din acest punct de vedere, politica primului ministrului Victor Orban a dus pentru un timp la scăderea popularității sale. Mai recent sondajele de opinie confirmă că politica lui Orban a recâștigat încrederea și suportul unei mase largi a populației maghiare. Popularitatea lui Orban a crecut în ultimile luni ale anului 2015, cu 5% ajungând la peste 34% (după rezultatele prezentate de către Nezopont Institute din Budapesta). În acelaș timp ¾ din populația Ungariei consideră ca fiind binevenită ideia construcției de garduri de sârmă ghimpată care să blocheze invazia migranților în Ungaria.

Politologii unguri consideră că actuala criză a refugiaților în Ungaria și în întreaga Europa poate crea o enormă destabilizare social-economică și politică a UE, iar după opinia lui Victor Orban pe care a transmis-o prin ziarul Wall Street Journal, rezultă că: *"...în circa doi ani întreaga elită politică va fi înlocuită de radicali"*.

Pentru acest motiv, analiștii politici consideră că va avea loc o creștere în continuare a populismului lui Orban și ca atare concepția politică a premierului ungur va devini un sprijin al agendei sale în domeniul politicii interne și o refacere a imaginii Ungariei pe plan internațional.

Solicitanții de azil care vin în prezent în Ungaria (din diferite țări, care au cele mai mari fluxuri de migrație: Kosovo, Siria, Afganistan, Algeria), datorită locației sale geografice în UE și ca semnatară a *Legii spațiului Schengen*[157], încearcă să se deplaseze spre alte țări membre a UE fără a avea nici un fel de acte oficiale de identitate.

Indiferent de mijloacele de ținere la distanță a migranților prin gardurile de sârmă ghimpată, mulți dintre acești migranți au tăiat aceste garduri și au trecut pe sub ele inflitrându-se în diverse țări.

Asemenea acte dovedesc că pentru migranții ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa; ei nu țin seama de pericolele acestora și de riscurile la care se supun în fața unor bandiți care profită de aceste situații sau de riscul de a fi prinși de polițiile țărilor unde vor să ajungă.

*

[157] Vezi Anexa Mic dicționar tematic, referitor la spațiului Schengen.

La toate aceste aspecte prezentate până în acum se adaugă unele fapte pe care nu le-am menționat dar care întăresc imaginea despre America care nu mai este cea care a fost în urmă cu mai multe decenii.

Faptul că Președintele Barack Obama refuză în mod categoric să numească acest curent al extremismului islamic drept un dușman al civilizației mondiale și caută diverse paliative care nu aduc o imagine clară asupra acestei situații crează o imagine distorsionată în fața întregii populații americane și a întregii lumi față de realitatea actuală și față de America în special.

De asemeni ne aflăm în situația în care or poporul american nu a înțeles exact afirmația lui Barack Obama pe care a făcut-o înainte de alegerea sa în funcția de Președinte al Statelor Unite și anume că

"Administrația sa va fi cea mai transparentă administrație din istoria Statelor Unite"

(ceea ce este deosebit de greu de crezut că un întreg popor nu a înțeles o afirmație ce ar fi putut să aibă o notă de încredere, dacă s-ar fi practicat în realitate-n.n), sau a fost ca și alte afirmații numai o formulă politică de amăgire a poporului american, care este atât de onest încât se apropie de naivitate.

Nu numai că nici pe departe nu se face uz de "transparența" acțiunilor Administrației Obama, dar au loc tot felul de aplicări ale unor pedepse a celor ce își exprimă anumite opinii care dovedesc altceva decât se afirmă în mod oficial, ținând populația în întuneric și de neînțeles al anumitor fapte ce au loc la indicația președintelui.

Nici reprezentanții presei ce sunt afiliați și acceptați la Casa Albă pentru a primii informațiile necesare spre publicare nu primesc răspunsurile cele mai exacte și corecte din partea purtătorului de cuvânt al Administrației.

Așa cum s-a afirmat de mai multe ori chiar în presa cotidiană, nimeni nu știe în mod oficial și cu exactitate despre acțiunile ce au avut loc prin folosirea atacurilor cu ajutorul dronurilor împotriva terorismului în Packistan, Yemen, Somalia și Libia.

Cîți dintre cei care au fost omorâți în aceste acțiuni militare erau teroriști sau militanți și cîți au fost victime civile.

Administrația Obama a afirmat în urmă cu trei ani , după opinia unei ziariste de la Washinton Post (Doamna Margaret Sullivan), că v-a da detalii asupra acestor acțiuni. Din păcate, cei trei ani au trecut și nimeni nu are nici în prezent informații concludente.

Transparența care se desfășoară în jurul acțiunilor Casei Albe este una de un stil aparte care ar putea fi numită mai degrabă "nici o transparență".

Nimeni nu are o informație și o explicație reală a motivului pentru care sergentul Robert Bowdrie "Bowe" Bergdahl (născut la 28 martie 1986) soldat în armata americană a fugit din batalionul de infanterie ce lupta în Afganistan și s-a predat luptătorilor talibanezi, fiind ținut ca prizonier de către Taliban, din 2009 până în 2014. Cu toate că mass-media americană a încercat să afle cât mai multe informații despre acest dezertor, nu s-au obținut toate informațiile necesare. Ceea ce se știe în urma ceremoniei care a avut loc la Casa Albă (în Rose Garden), și transmisă prin diversele mijloace ale mass-mediei americane că în schimbul acestui dezertor au fost eliberați din închisoarea din Guantanamo Bay (Cuba), *cinci* dintre cei mai notorii conducători criminali ai fracțiunilor extremist jihadiste ai Talibanului.

La 14 Decembrie 2015, Conducerea Departamentului Apărării al SUA a anunțat că Bergdahl va fi judecat de către Curtea marțială ca dezertor din armata americană; procesul acestui dezertor se va desfășura în luna Februarie 2017

Ce a stat la baza acestei decizii?, cine în afară de președintele Barack Obama a autorizat acest schimb de prizonieri? A fost oare echitabil și în avantajul Statelor Unite un asemenea schimb?

Iată întrebări care așteaptă explicații sau cel puțin mai multe informații care să confirme transperanța acestor fapte.

(pentru cei interesați de mai multe informații referitoare la acest caz, sugerez consultarea sit-ului: https://en.wikipedia.org/wiki/Bowe_Bergdahl)

Un alt exemplu concludent mai recent este marcat de vizita președintelui Obama în Vietnam și unde Barack Obama a dat o serie de interviuri presei vorbind despre tot felul de aspecte ale acestei vizite dar aproape nimica despre dialogurile cu reprezentanții guvernului.

De altfel, Dna. Martha Joynt Kumar- fostă profesoară la Towson University, (Statul Maryland-SUA), referindu-se la dialogurile cu presa ale președintelui Obama, afirma:

> *"... președintele are o mulțime de interviuri, cu mult mai multe decât oricare alt președinte din istoria recentă, dar aceste interviuri sunt foarte strâns controlate și se referă numai la anumite subiecte, din care cele mai multe se referă la probleme foarte "soft"".*

Concluzia este că cele mai multe dintre interviuri nu au o notă de responsabilitate, ținându-l pe președinte cât mai departe de riscul unor întrebări fulminante și în același timp refuzînd ideia "libertății informațiilor".

(Pentru cei interesați de mai multe detalii sugerez consultarea sit-ului Dnei Margaret Sullivan la:wapo.st/sullivan).

*

În Europa în momentul de față se remarcă o puternică diviziune a ideilor privind acceptarea imigranților.

Unele dintre țările din Europa de Este, incluzând Polonia și Ungaria au decis să formeze un front al "anti-refugiaților", (încă înaintea deschiderii întâlnirii de la Bruxelles ce a avut loc în a doua decadă a lunii februarie 2016), și prin care se intenționa să se blocheze influxul de migranți prin Grecia spre alte țări Europene.

Primul ministru Viktor Orban, într-un discurs ținut la 15 februarie 2016, a spus:

> *"... Europa este fără apărare și deosebit de slabă" în oprirea invaziei islamice și a cerut tuturor țărilor europene să-și construiască garduri din sârmă ghimpată, în special de-alungul granței de Nord a Greciei cu Bulgaria și Macedonia".*

Asemenea garduri care deja există vor trebuii sigilate și controlate permanent pentru a nu fi tăiate creindu-se posibilitatea de infiltrare a migranților.

Un alt fapt elocvent în acest sens și care ar trebuii să constituie un element în plus de îngrijorare și preocupare pentru Administrația Obama, este cel petrecut în urmă cu câteva luni în drumul refugiaților spre Austria; trenul care transporta un număr mare de migranți, s-a oprit întruna din gările din partea de vest a Budapestei, unde polițiști unguri așteptau acest tren. Polițiștii au încercat să-i convingă pe migranți să coboare din tren și să meargă spre un centru care era pregătit pentru înregistrarea lor.

La apelul poliției, migranții au refuzat să coboare din tren, argumentând cu poliția că acest act i-ar împiedeca să meargă mai departe spre Austria și de acolo spre alte țări din Europa occidental și în special spre Germania.

Conflictul dintre migranți și poliția maghiară a luat proporții mai dure și această situație a avut la bază indicația premierului Victor Orban privind interzicerea intrării ilegale în Ungaria a refugiaților.

Reacția premierului maghiar, chiar dacă a fost criticată de către conducătorii Germaniei are o notă de realitate, când afirma:

"... din punct de vedere moral cred că trebuie spus în mod foarte clar: Vă rugăm să nu veniți aici! De ce trebuie să mergeți din Turcia spre Europa occidentală? Turcia este o țară sigură. Stați acolo. Este prea riscant să veniți aici."

Referindu-se la situația conflictului dintre poliția maghiară și migranți, Secretarul General al ONU, Ban Ki-moon, a afirmat că modul în care Ungaria răspunde venirii imigranților este total inacceptabil.

El a spus:

"... înțelegem că fiecare țară are probleme interne, dar față de acești oameni care au fugit de război și persecuții trebuie să se arate un spirit de compasiune"

Din aceste afirmații rezultă, după opinia unor specialiști printre care se înscrie și și Mircea Popescu, un semnal greșit al Secretarului General ONU, în condițiile în care se dezice de atribuțiile pe care UNHRCR (United Nations High Commissioner for Refugees), organizție a comunității mondiale și

"...care ar trebui să asigure o relocare a migranților la nivel global. Doar este vorba de o criză umanitară internațională, nu doar a Europei; de aici rezultă că Dl. Ban Ki-moon scoate castanele din foc cu mâna Europei."

(Notă: Pentru cei interesați de unele informații suplimentare sugerez consultarea Anexei 4 pentru prtea a III-a articolul Emigrație și invazie -autor Mircea Popescu)

Nu se știe dacă motivul refuzului categoric de a se înregistra al noilor migranți în Europa era graba acestora de a ajunge în Germania sau în alte țări, sau dacă printre ei nu se găseau și membrii ai unor organizații teroriste care nu au vrut să-și divulge naționalitatea, identitatea, să fie fotografiați și să li se ia amprentele și tot odată să-și demaște intențiile criminale cu care au venit.

În vizita pe care Sebastian Kurz - Ministrul de Externe al Austriei a făcut-o în Macedonia (la 12 februarie 2016), a afirmat că țara sa se apropie de limita maximă ce s-a stabilit pentru acceptarea azilanților și Macedonia trebuie să fie pregătită de a opri complet fluxul de migranți din luna martie 2016.

La 16 februarie 2016, Austria a anunțat că posedă un plan de limitare a noilor solicitanți de azil, plan, care face parte din așa numitul ”efectul de domino”, al măsurilor ce trebuie luate pentru oprirea migranților din Grecia prin Balcani spre Europa.

În Austria, la una din conferințele (februarie 2016 – n.n.) ținute de către Miki Leitner - Ministrul de Interne, acesta a anunțat că Austria și-a pregătit și organizat 12 noi posture de verificare dealungul granitei de Sud, pentru a ști cu exactitate numărul și chiar orele de venire a noilor migranți.

De asemeni după modelul suedez, Austria va interzice intrarea în țară a celor care nu au documente de călătorie valabile, iar dacă va fi nevoie, este pregătită să ridice mai multe garduri de sârmă ghimpată.

Continuîndu-și politica de acceptare a migranților din diverse țări, Doamna Cancelar Merkel în pregătirea dialogurilor de la Bruxelles (din săptămâna 19-26 februrie 2016), afirmase :

”... este o necesitate urgentă de a se sparge blocajul politic”.

Aceasta ar fi posibil, după afirmația Cancelarului Merkel, prin formarea unei ”coaliții a dorințelor” sau o listă a națiunilor din Nordul Europei, presupuse (de către Angela Merkel –n.n.) ca fiind ”dornice” de a acepta solicitanții de azil care se califică pentru acordarea instalării celor care vin din Grecia și Turcia.

Planul propus de Merkel este ca o replica la planul propus de Viktor Orban de blocare a noilor migranți.

Problema crizei refugiaților este socotită de către cei mai mulți dintre analiștii politici ca *”nodul Gordian”* al Doamnei Merkel pe care ea trebuie să-l taie. Practic vorbind ea și-a legat viitorul politic de această acțiune și nu există nici o șansă de a se opri sau chiar de a se încetini acest flux.

Chiar și unii dintre analiștii politici germani, printre care se numără și David Kipp (de la Institutul German pentru Afaceri privind problemele Internaționale și de Securitate, creat în 1962 și cu sediul în Berlin – n.n.) afirmă:

”... dacă Merkel pierde în intenția ei de atragere într-o cooperare a conducătorilor europeni și apărarea intereselor refugiaților, poate avea foarte grave consecințe – nu numai pentru continentul European, dar și pentru milioanele

de oameni dornici să scape de războaiele care au distrus Siria, Irakul, Afganistanul și alte zone conflictuale".

În momentul de față situația din întreaga Europă este sub un mare semn de întrebare întrucât se remarcă cum Administrațiile guvernamentale ale diverselor țări (nici până aproape de jumătatea anului 2016 – n.n.), nu sunt capabile să controleze valurile imense de migranți, nu știu și le este foarte greu să afle cine sunt cu exactitate cei care vin.

Sistemele de verificare sunt deosebit de rudimentare; nu peste tot se folosesc mijloace electronice, folosindu-se unele metode similar cu cele de zeci de ani, în care evidențele se țineau folosindu-se: creionul și hârtia, ceea ce îngreunează în mod deosebit întregul proces al evidenței, ne putându-se înregistra mai mult de câteva sute de persoane pe zi.

Sutele de mii de migranți din Siria, Irak, Afganistan și din alte colțuri ale lumii sunt dintre cei care nu vin în mod legal iar această invazie *instantanee,* declanșată parcă în urmă unui semnal dat, depășește cu mult posibilitățile de acomodare pe care diversele țări europene nu le au încă pregătite.

La 9 septembrie 2015, Președintele Comisiei Europene, Jean Claude Junker a anunțat că se pregătește un plan de acceptare a 120.000 de azilanți care vin prin Grecia, Italia și Ungaria, urmând să se răspândească în întreaga Europă.

Dintre aceștia, conform unei informații prezentată de ziarul spaniol *El Pais*, Germania, Franța și Spania sunt dispuse să preia jumătate din acest număr de azilanți. Cealaltă jumătate urmând să fie distribuită în alte țări europene.

După planurile stabilite de către Comisia Europeană, acești 120.000 de solicitanți de azil vor fi distribuiți după cum urmază:

31.000 în Germania
24.000 în Franța
15.000 în Spania
9.000 în Polonia
7.000 în Olanda

Pentru restul încă nu s-a indicat țara gazdă.

Planul propus de Junker prevedea și ideia după care țările care refuză să preia azilanți vor trebuii să plătească sumele aferente de bani care se vor acorda țărilor acceptante.

Este interesant modul în care Cancelarul Angela Merkel, încearcă să influențeze deciziile diverselor administrații europene spunînd:

> *"... o Europă fără granițe interne, este cheia succesului unei Europe unificate – care poate deveni o problemă dacă nu se va găsi o soluție pentru această criză determinată de venirea refugiaților.*
> *În acest moment întreaga lume este cu ochii pe noi".*

Reacțiile conducătorilor țărilor ce fac parte din spațiul Schengen sunt foarte diferite.

În 2014 Institutul de cercetări și statistică *Pew* a prezentat rezultatele unui sondaj de opinie din care au reeșit procentele populațiilor din diverse țări care se opuneau imigrației acestor oameni veniți din diverse țări și cei mai mulți dintre ei fără nici un fel de documente de identitate oficiale.

Rezultatele sondajelor celor care se opuneau venirii migranților erau următoarele:

63% dintre italieni,
50% dintre polonezi,
53% dintre greci,
33% dintre germani,
27% dintre freancezi și
26% dintre britanici.[158]

Administrația Slovaciei afirma – așa cum am mai amintit, că este dispusă să primească azilanți, *dar numai creștini* și refuza în mod categoric să ofere azil celor de religie musulmană în special celor veniți din Siria.

Autoritățile din Slovenia au refuzat să primească refugiați, iar Primul Ministru, Miro Cerar a spus încă de la 16 septembrie 2015 că se va deschide un "coridor" spre țările care au posibilitatea să primească azilanți, în special dacă va exista o presiune din cauza numărului mare de migranți. Presa internațional confirma creșterea dramatică a numărului migranților în perioada ianuarie – octombrie 2015, de la circa 5500 la peste 218.000 de persoane.

[158] Sursa: Jill Goldenzie - Migrants and refgugees, The Washington Post, September 27,2015, pg.B2

În același timp ministrul de externe al Sloveniei, Karl Erjavec, a afirmat că ridicarea unor ziduri de sârmă ghimpată poate fi considerată ca un "ultim mijloc", dar, a spus :

" îngrijorarea cea mai mare este aceea că alte țări vor
elimina aceste bariere, lăsînd munții Alpi care
înconjoară unele națiuni, să-i protejeze....
"Noi, nu putem să continuăm acest proces pentru lung timp.
Am primit 100.000 de migranți în ultimile două săptămâni.
Acest număr reprezintă 5% din numărul populației noastre.
Resursele noastre umane, financiare și materiale sunt limitate!.

Parlamentul Sloveniei a votat la 22 februarie 2016, o lege prin care se vor trimite mai multe unități militare care să păzească granițele țării.

În Belgia, conducerea țării a decis la 23 februarie 2016 că va introduce măsuri mult mai severe de control la granițele țării în special la granițele cu Franța pentru a opri intrarea migranților care au ajuns la graniță prin portul Calais

În Estonia, unde circa 100 de migranți au fost acceptați, pe data de 3 septembrie 2015; în același timp poliția estoniană a început să verifice declanșarea într-un mod suspect a unui foc de proporții ce a pornit în casa unde locuiau niște azilanți din Siria.

La Londra, unde au ajuns unii dintre sirienii azilați au început unele manifestări ale populației, sprijinite de poliția britanică din cauza acțiunilor provocate cu trenul subteran ce leagă Franța de Anglia.

Cu toate acestea Primul Ministru David Cameron, la insistența Cancelarul Angela Merkel, a anunțat că în scurt timp va prezenta un plan prin care vor putea fi preluați câteva mii de refugiați sirieni, Anglia se confruntă în prezent cu multiplele conflicte de idei între cei ce susțin menținerea Marii Britanii în UE și cei care sunt împotriva acestei rămâneri în UE.

Referendumul propus de către David Cameron s-ar putea să ofere o imagine mai clară a acestei situații și pe baza ei o decizie finală.

Donald Tusk, Președintele Consiliului European (și fost Prim Ministru al Poloniei), a sugerat ideia după care Europa ar avea posibilitatea de asigurare a asistenței unui număr de circa 100.000 de refugiați.

La asemenea reacții Merkel a spus că este conștientă că există unele rețineri din partea unor Administrații guvernamentale care nu au fost pregătite să acomodeze sute de mii de migranți (ce au apărut instantaneu – n.n.), dar în același timp trebuie înțeles că:

Germania, Suedia și Austria singure nu pot asigura
preluarea acestui imens număr a celor care solicită azilul.

La diversele situații conflictuale pe problemele migrațieie musulmane, reacția partidului Alternativa pentru Germania (AfD), și-a exprimat în mod clar poziția împotriva invaziei islamice și a numărului din ce în ce mai mare a musulmanilor care au ajuns în Germania și a unora dintre soldații ISIS care și-au creat grupurile "slippers" (create în vederea unor atacuri). Numai la începutul lunii iunie 2016 poliția germane a arestat trei sirieni care au intrat în Germania ca migranți și care erau pregătiți în numele Statului Islamic, să provoace un atac în centrul istoric al orașului Düsseldorf.

Situații similare manifestate prin multiple opoziții față de invazia musulmană au avut loc la sfârșitul lunii mai și începutul lunii iunie 2016, în orașul Erfurt (situat în centrul Germaniei).

În harta de mai jos (Harta L), este marcată cu roșu localizarea orațului Erfurt pe schema hartei Germaniei.

Harta L

Motivul opozițiilor era împotrivirea locuitorilor acestui oraș la solicitările de construire a unei moschei în Erfurt (oraș cu circa 200.000 locuitori), în care după unele înregistrări privind structura populației pe religii, circa 75% au susținut că "nu au nici o religie", dar nu acceptă să se construiască și să se vadă minareturi în apropierea unei seculare biserici creștine existentă în acest oraș.

Făcând uz de unele explicații cu o notă patriotică, unul dintre reprezentanții partidului AfD, Stefan Möller, afirma că germanii stăpânesc pământul lor și nu acceptă alte solicitări de construcții a altor biserici pe teritoriul țării lor.

În același timp în primle luni ale anului 2016, două universități germane au închis sălile de rugăciuni pentru musulmani, considerând că instituțiile de educație la nivel universitar nu acceptă un tratament special care să-l acorde studenților musulmani și consider că studenții musulmani se pot ruga în aceleași

săli considerate ”camera de rugăciune și meditație în tăcere”, care sunt oferite tuturor studenților care vor să-și facă rugăciuni în liniște.

Conducătorii comunității musulmane din acest oraș au ridicat tot felul de obiecțiuni considerând că aceste acțiuni ale populației din Erfurt, sunt similar cu cele ce au loc în Statele Unite, în Franța, Austria, Olanda, Polonia și în alte țări europene.

în 2009 în Elveția a avut loc o manifestare de opoziție referitor la construcția unei noi moschei.

În Franța în urma atacurilor teroriste din 2015, actele de violență ale populației împotriva grupurilor musulmane s-au întețit ajungând de la 133 de incidente la peste 429 (după afirmația lui Bernard Cazeneuve -Ministrului de Interne).

În Danemarca, în orașul Randers (cu o populație de circa 61.000 de locuitori), a fost emisă o rezoluție a conducerii orașului prin care se aptobă vînzarea de produse alimentare din carne de porc, împotriva solicitărilor din parteab imigrației musulmane de a se interzice folosirea cărnii de porc.

De asemenea, la mijlocul lunii septembrie 2015, au fost închise în mod temporar arterele principale ale șoselelor și s-au anulat trenurile ce făceau legătura cu Germania.

în Italia în luna Aprilie 2016, în provincial Veneto, a fost adoptată o lege prin care se impune interzicerea construcției oricăror moschei, a susținut Luca Zaia guvernatorul (de orientare de dreapta), într-un interviu pe care l-a dat ziarului *Nuova di Venezia*.

Grecia care constituie unul din punctele cheie pentru intrarea azilanților în Europa, datorită condițiilor social-economice și politice existente (printre care: instabilitatea economică și politică, numărul mare de șomeri. ș.a.), nu mai reprezintă un punct de interes dosebit pentru migranți, nici chiar pentru o eventuală oprire temporară.

În acelaș timp în urmă cu câteva luni, grecii și-au terminat de construit un gard de sărmă ghimpată pe o lungime de 12.5 Km., la granița cu Turcia tocmai pentru a opri intrarea migranților în țară.

În Bulgaria, guvernul a aprobat construirea unui gard de sărmă ghimpată de peste 3 m. înălțime pentru a bloca venirea a circa 10.000 de migranți sirieni ce au ajuns în Grecia.

În conformitate cu unele informații publicate prin diversele mijloace ale mass-mediei americane (The Washington Post, Miercuri 24 februarie 2016), Bulgaria a introdus sistemul de detenție al migranților și chiar folosirea unor metode agresive pentru a obține unele informații mai complete din partea migranților.

Sursa: AP 2015

În Serbia, Ministrul de Interne afirma că vor fi acceptați să intre în țară, numai cei care posedă documente legale de călătorie prin Europa.

Macedonia, care era al doilea stop spre Europa, a decis la 27 august, 2015 să-și închidă marea majoritate a granițelor și a masat forțe militare care

să păzească granițele; aceștia au primit ordin să folosească gaze lacrimogene, forțând astfel migranții care veneau din Grecia să se întoarcă acolo.

Sursa: AP 2015

*

Indiferent de mijloacele de ținere la distanță a migranților prin gardurile de sârmă ghimpată, mulți dintre acești migranți au tăiat aceste garduri și au trecut pe sub ele inflitrându-se în diverse țări.

Asemenea acte dovedesc că pentru migranții ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa; ei nu țin seama de pericolele acestora și
de riscurile la care se supun în fața unor bandiți care profită de aceste situații sau de riscul de a fi prinși de polițiile țărilor unde vor să ajungă.

Sursa:Reuters, 2015

Unii dintre conducătorii țărilor europene au acceptat înțelegerea de a întoarce emigranții ”economici” și eventual de a-i accepta numai pe cei din Siria pentru a-i salva de obligațiile de a-i plăti pe traficanții ce le cer sume enorme pentru a le facilita ajungerea în unele țări europene .

Graficul 7 Numărul migranților veniți în Europa pe mare

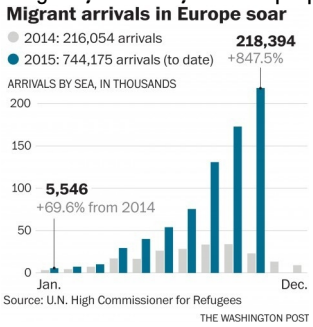

Agenția pentru Emigrație a ONU a confirmat la începutul lunii noiembrie 2015, numărul de peste 218.000 de migranți care au traversat Marea Mediterană în luna octombrie 2015.

Ministrul de Interne al Croației, Ranko Ostojic, afirma într-un interviu cu mas-media națională că numai într-o singură zi (Duminică 31 Octombrie 2015) au trecut granița Croației, 8.400 de migranți, ceea ce a provocat un imens haos și o extindere a manifestărilor violente între poliție și migranți.

”Credeți că se va putea opri această invaizie fără să fie împușcați acești oameni?”-

a spus Ostojic,

” Trebuie să se construiască un zid în jurul întregii Europe, dacă întradevăr vrem să se oprească această invazie”.

Federația Rusă este dispusă să primească în mod temporar o parte din migranții sirieni și din alte țări, dar pentru acordarea vizei temporare aceștia trebuie să se

înregistreze și să plătească o sumă de bani ce este foarte mare pentru acești migranți în special după ce au fost nevoiți să plătească și pentru transportul spre Europa sume considerabil de mari.

În perioada 2012-2015 prețul pentru o viză temporară în Rusia, era între 70.000 și 100.000 de ruble (echivalentul a 1.070 – 1.500 dolari). După o perioadă foarte scurtă de timp în anul 2014, în care prețul unor asemenea vize temporare a scăzut la 20.000 de ruble, la începutul anului 2015, prețul a crescut din nou la 40.000 de ruble (600 dolari). Pentru majoritatea refugiaților, Rusia nu este țara pe care și-ar dori-o și unde să locuiescă pentru restul vieții. Ea este numai o țară de tranziție spre țările din nord: Finlanda, Norvegia și Suedia.

Harta M

Drumul migranților ce trec prin Ungaria (2015/2016)

Diversele surse de informații din diverse țări s-au referit în ultimii ani la multiplele conflicte interne din Siria și la acțiunile criminale ale administrației Assad la adresa poporului sirian, folosindu-se împotriva opozanților săi, tot felul de arme chimice sau omărârea prin împușcare. Aceste acte criminale i-au determinat pe cei mai mulți sirieni care sunt astăzi migranții prin Europa de ași părăsi țara și ași căuta un loc mai liniștit în care să trăiască.

Nu cred că ar putea nega cineva actele criminale săvârșite de Administrația Assad dar în acelaș timp nu cred că se poate aprecia ca real numărul victimilor

acestor acte criminale comunicate de presa controlată de guvern; toate informațiile mass-mediei internaționale sunt numai estimări.

Informații sub semnul întrebării

Se împlinesc cinci ani de când au început conflictele dintre populația siriană și Administrația lui Assad. Conflictul a început printr-o demonstrație pașnică dar treptat s-a transformat într-un conflict în care vârsarea de sânge a luat proporții.

Unele dintre informațiile prezentate de către ONU, de exemplu, se referă la circa 250.000 de persoane ce au fost omorâte pînă în luna iulie 2013, apoi orice alte informații nu au mai fost disponibile.[159]

În 2014, Rupert Colville, un purtător de cuvânt al ONU, din partea Comisiei pentru Drepturile Omului, a confirmat că nu există o cifră exactă a victimilor și a menționat că ONU ar putea considera că ar fi vorba de 191.369 persoane.

Concomitent, un grup de militanți sirieni ce și-au dedicat activitatea apărării drepturilor omului (condus de către Rami Abdulrahman și cu sediul în Rami, în Coventry, Anglia) afirma că folosește o rețea de informații formată din sute de persoane voluntare din Siria și anunțase că are informații despre 271.138 victime (cifră care se referea la o perioadă de la începutul conflictului), din care 122.997 erau civili iar pe total până în luna februarie 2016 considera că ar fi vorba de 370.000 de victime. Urmărind problema victimilor regimului Assad, alte grupuri printre care unul intitulat: Centrul de Documentare al Violenței raportase un număr de 131,969 morți,[160] iar un alt grup intitulat: Centrul de Cercetări privind Politica Siriană[161], raporta presei naționale în Februarie 2016, un număr de 470.000 de sirieni care au fost omorâți. Indiferent de cifrele care sunt la nivelul a sutelor de mii de persoane, actul ca atare al crimei nu poate fi trecut cu vederea cu atât mai mult cu cât asemenea acte criminale nu scutesc cu nimic Administrația Assad și pe Assad personal de la judecare și condamnare pentru genocid, așa cum s-a aplicat și în cazurile altor dictatori ce au comis genociduri.

---

[159] Adam Taylor – The death toll in Siria is surely staggering, World Vies, Washington Post, 15 martie 2015

[160] vezi Micul Breviar statistic- Tabelul Nr. 40 despre: Numărul victimilor din Siria (pe orașe)

[161] http://www.theguardian.com/world/2016/feb/11/report -on-syria-conflict-finds-115-of-population-killed-or-injured

2. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii ?

După opinia unor cercetători și a unor specialiști în domeniul diferitelor religii precum și a unor autori ce și-au expus punctele de vedere privind evoluția și modul de manifestare al filozofiei islamice rezultă că religia islamică a fost fondată în secolul VII d.Hr., de către Mahomed.

Mahomed a pretins că a fost vizitat de către îngerul Gabriel. În timpul acestor vizite angelice, care au continuat timp de aproximativ 23 de ani, până la moartea lui Mahomed, îngerul, potrivit relatărilor, i-a revelat lui Mahomed cuvintele lui Dumnezeu (numit „Allah" în limba arabă). Aceste revelații dictate alcătuiesc Koranul, cartea sfântă a musulmanilor. Religia islamică îi învață pe credincioșii ei că autoritatea finală și ultima revelație a lui Allah, este această carte sfântă.

Musulmanii, adepții islamului, consideră Koranul drept cuvântul preexistent și perfect al lui Allah. Mulți musulmani resping orice altă versiune lingvistică a Koranului.

Sunna este considerată ca fiind a doua sursă de instruire religioasă. Sunna a fost scrisă după opinia preoților islamiști, de către însoțitorii lui Mahomed și conține ceea ce Mahomed *a spus, a făcut și a aprobat*.

Conceptele-cheie ale islamului sunt:

- Allah este singurul Dumnezeu adevărat și
- Mahomed a fost profetul lui Allah.

Numai afirmând și crezând în aceste dogme, o persoană se poate converti la islam. Cuvântul „musulman" înseamnă cel „care se supune lui Allah".

Islamul pretinde că este singura religie adevărată, din care se trag toate celelalte religii (inclusiv iudaismul și creștinismul, fără să țină seama și chiar negând datele istorice – n.n.).

Musulmanii își bazează viața pe cinci piloni considerați ca fiind fundamentali:

1. Mărturisirea de credință: „Este un singur Dumnezeu adevărat (Allah) și Mahomed este Mesagerul lui Dumnezeu."
2. Rugăciunea: în fiecare zi trebuie rostite cinci rugăciuni.
3. Dărnicia: trebuie să dăruiești săracilor, pentru că totul vine de la Allah.
4. Postul: pe lângă postul ocazional, toți musulmanii

trebuie să postească în timpul sărbătorii Ramadanului (luna a noua în calendarul islamic).

5. Hajjul: pelerinajul la Mecca ar trebui făcut cel puțin o dată în timpul vieții (în timpul lunii a douăsprezecea din calendarul islamic).

Aceste cinci dogme, care reprezintă cadrul ”ascultării” și ”respectării” pentru musulmani, sunt luate în serios și în mod literal. După opinia marei mase a credincioșilor musulmani, intrarea unui musulman în paradis depinde de respectarea celor cinci ”piloni”.

În raport cu creștinismul, sau cu religia mozaică, religia islamică are câteva asemănări și deosebiri fundamentale.

În primul rând, este o religie monoteistă; în opoziție cu creștinismul, islamul respinge conceptul Trinității. Islamul acceptă numai anumite porțiuni din Biblie, și din Evangheli în rest respinge majoritatea Bibliei ca fiind ”calomnioasă și neinspirată”.

Islamul afirmă că Isus a fost un mare profet, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu (numai Allah e Dumnezeu, după credința musulmană, și ca atare – cum ar fi putut El avea un Fiu?).

Religia islamică susține că Isus, deși născut din fecioară, a fost creat, asemenea lui Adam, din țărâna pământului. Musulmanii cred că Isus nu a murit pe cruce și ca atare, ei neagă una dintre învățăturile de bază ale creștinismului.

Islamul propăvăduiește ideea după care paradisul se dobândește prin fapte bune și prin respectarea învățăturilor din Koran

În mod clar, *islamul și creștinismul nu pot fi ambele adevărate. Musulmanii afirmă că Isus nu a fost cel mai mare profet, ci Mahomed a fost.*

Nu Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ci Koranul.

(Sursa: Prelucrat de autor după textul din site-ul:
http://www.gotquestions.org/Română/Islam.html)

Ceea ce rămâne în continuare ca o întrebare la care specialiștii în diverse religii au căutat să dea un răspuns este aceea: dece între cele două secte ale religiei islamice, și amândouă făcând parte din viața musulmană, Sunni și Șhiiți, se duce o continuă luptă de peste 1400 de ani ?. Generații după generații se confruntă în

aceste neînțelegeri și se omoară între ei din cauza acestor neînțelegeri de natură religioasă[162].

Urmărind diversele aspecte ale acestui conflict milenar am remarcat că în prezent acest conflict religios s-a transformat într-un conflict cu nuanțe mai mult politice. În Irak, Shiiți, sunt dominanți în armată și au trecut la acțiuni opresive la adresa populației Sunniți-lor din zona de Nord.

Cele două grupări mari de musulmani Sunni și Shiți au agreat încă cu mii de ani în urmă că au aceeași tradiție islamică, adică și-au dezvoltat o identitat unică și au adoptat în mod distinct tradițiile religioase.

Diferențele dintre cele două secte s-au cristalizat nu mult timp după asasinarea lui Ali[163]. Conflictul a luat proporții când Husayn (fiul lui Ali și nepotul lui Mahomed), a vrut să-și abroge titlul de Calif. În războiul de la Karbala (din 10 octombrie 680 d.Hr. după calendarul creștin), Husayn și familia sa au fost omorâți de către forțele califatului. Suferințele lui Husayn au devenit centrul de identitate al comunității musulmane Shia.

Peste 1000 de ani Shiți s-au identificat cu martiriul lui Husayn iar Sunni și-au manifestat bucuria succesului militar și a creerii califatului.

(Sursa: Nasr Vali, The Shia Revival, pg.49, lucrare citată în bibliografir și sit-ul: http://ro.wikipedia.org/wiki/B%C4%83lia_ de_la_Karbala).

Între cele două grupări musulmane se manifestă permanent diferențele în înțelegerea sensului de musulman, bazat pe elemente religioase.

O altă diferență între Sunni și Shiți am remarcat-o ca fiind determinată de elemente de educație și de modul în care sunt pregătite autoritățile religioase.

Preoții Shiți sunt educați în seminarii speciale unde studiază timp de mai mulți ani devenind specialiști în probleme de legislație, teologie și filozofie. La sfârșitul anilor de studii, când absolventul a obținut rezultate satisfăcătoare, i se permite să devină un membru oficial al comunității având drept scop să protejeze aplicarea legilor islamice și să le interpreteze la condițiile specifice ale erei în care trăiesc.

[162] Vezi Anexa Mic dicționar tematic despre Shiiți și Sunni

[163] Ali –ginerele și vărul lui Mahomed. A fost ales să fie cel de al 4-lea Calif, dar a fost asasinat după cinci ani de către armata califatului; membrii califatului său erau considerați că nu sunt descendenții direcți ai lui Mahomed și ca atare nu aveau suportul întregii comunități musulmane.

În opoziție cu acest mod de educație al șhiiților, autoritățile sunniste sunt mult mai puțin orientate spre educație și ierarhizare. Sunni nu urmăresc obținerea unor ierahizări pe bază de educație. Cu toate că sunt și unii preoți care au educație, aceasta nu este baza alegerii unor conducători religioși. De aici rezultă că mulți dintre conducătorii religioși sunniți au o foarte redusă educație religioasă.

Din acest punct de vedere se poate considera că preoțimea shiiților se apropie de Catolicismul Roman iar sunniții pot fi considerați ca fiind analogi ai Protestantismului.

*

Analiștii politologi[164] și specialiștii în domeniul religiilor, consideră că fenomenul creșterii musulmanizării este determinat de existența și manifestarea diferitelor grupuri de musulmani, care pot fi împărțiți în trei mari categorii:

Prima categorie, îi cuprinde pe acei musulmani, care își desfășoară viața pe baza impunerii legilor religioase ale islamismului - "Sharia".

Aceștia nu numai că respectă și se supun indicațiilor și învățăturii profetului Mahomed și celor pretins scrise în Koran, dar încearcă să imite și chiar să depășească indicațiile conduitei războinice.

Trebuie reținut – referitor la o asemenea atitudine faptul că pretinsele învățături din Koran care arată că religia islamică este o religie a păcii, a iertării, justiției și a respectării valorilor umane (Capitolul 5 versetul 32) nu sunt nicidecum bazate pe crimă și tot felul de acte violente, barbare (omorârea oamenilor prin arderea de vii, îngroparea de vii, omorârea oamenilor prin lovirea cu pietre sau decapitarea oamenilor); asemenea acte sunt practicate de către unii dintre acești războinici care nu au nici o cunoștiință reală despre ceea ce este scris în Koran.

Acești credincioși islamiști au un anumit comportament foarte dur față de ceilalți din celelalte grupări de musulmani, (de care vom vorbi mai departe), care susțin, practică și oferă un suport (după opinia lor – n.n.) pretinsului "respect" pentru femei și întreaga concepție feministă; prin întregul lor comportament se dovedește că ei sunt împotriva celor ce susțin acordarea drepturilor minorităților, a egalității între sexe sau toleranța religioasă față de homosexuali și lesbiene.

[164] Ayaan Hirsi Ali, Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, pg. 18 și urm. lucrare citată în bibliografie

Cei care neagă asemenea comportamente și manifestări barbare ale acestor grupări de musulmani, (indiferent că sunt practicate în diferite țări din orientul Mijlociu, din Europa, în Statele Unite sau în oricare colț al lumii), înseamnă că nu înțeleg pericolul pe care îl reprezintă existența acestor grupări de oameni care imigrează legal sau în majoritatea cazurilor ilegal în Europa sau în Statele Unite și care își înmulțesc numărul adepților într-un mod deosebit de rapid și periculos.

Trebuie înțeles că așa numitul lor "cod moral" este complet diferit de ceeace înțelege și respectă lumea civilizată. Ei nu sunt nimic altceva decât niște creaturi ale unei pretinse "religii" rigide, dogmatice bazate pe diverse forme de manifestare ale unui profund fanatism.

La toată această concepție se adaugă o formă de manifestare a luptei islamice împotriva așa numiților și pretinșilor (după opinia lor – n.n.) a infidelilor, adică a celor care nu sunt de acord cu legile impuse prin forță de către aceștia. Această luptă este cunoscută sub numele de *Jihad* - adică *lupta sfântă*.

Despre diversele acte barbarice pe care le practică acești membri ai organizațiilor extremist jihadiste, în Irak, în Siria și în alte colțuri ale lumii, împotriva șiților, creștinilor, kurzilor, Yazidicilor și altor nații și credincioșilor,m altor religii, lumea nu a mai auzit de asemenea atrocități decât din cărțile care descriu invaziile mongolilor (care a avut loc în secolul al XIII-lea).

A doua categorie, include majoritatea populației musulmane din întreaga lume care este loială crezului islamic și sunt evlavioși acestui crez și nu au nicio înclinație spre manifestarea unor acte de violență.

Aceștia sunt cei care emigrând în diverse țări din Europa sau Statele Unite își văd liniștiți de viața lor și a familiilor lor, creiend relații de bună vecinătate și colaborare cu populațiile autohtone din diverse țări.

La fel sunt și cei considerați ca devotați altor religii (cum ar fi creștinii sau mozaicii), care frecventează cu regularitate serviciile religioase și respectă regulile religioase (prin ceeace mănâncă, cum se îmbracă sau cum se comportă) sunt considerați ca având concepții "moderate". Același lucru se poate spune și despre musulmanii care respectă regulile religiei islamice și cel puțin odată pe an se duc la Meca (respectând astfel unul din pilonii religiei islamice) și ca atare pot fi considerați ca fiind moderați.

A treia categorie, îi include pe musulmanii născuți și crescuți în spiritul religiei islamice, dar care au o gândire critică asupra acestei religii și a modului ei de manifestare.

Cei din această categorie, sunt considerați ca fiind dizidenții musulmani. Unii dintre aceștia au ajuns la o asemenea concepție de criticare a filozofiei și principiilor religiei islamice printr-o experiență care i-a determinat să nu mai continue ca niște supuși credincioși practicarea unei asemenea religi. Aceștia sunt dispuși să poarte discuții referitoare la viitorul filozofiei și ideologiei islamice.

Majoritatea acestor credincioși musulmani (dizidenții), sunt niște reformatori care consideră că religia islamică prin modul în care este practicată trebuie schimbată și cer o reanalizare a principiilor învechite ale acestei religii

În ultimile decenii Islamismul a devenit o religie globală și își manifestă prezența fizică și în special cea teroristă, prin diverse acțiuni militare.

Numărul populației musulmane, așa cum am mai amintit va crește în următorii 20 de ani cu circa 35%, ajungând la peste 2 miliarde[165].

Notă: Conținutul acestei lucrări nefiind în mod special axat pe un asemenea subiect sugerez celor interesați consultarea sit-ului din: Wikipedia care tratează pe larg acest subiect: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jihad.

Cercetătorii diverselor aspecte ale Islamului confirmă că această religie a divizat lumea musulmană în două mari sfere:

Casa Islamului (în arabă: dar - al - Islam) și

Casa războiului (în arabă: dar- al – harb)

Casa Islamului, include națiunile și teritoriile care sunt sub controlul musulmanilor și unde legea Sharia este cea mai înaltă autoritate.

Casa războiului, include națiunile și teritoriile care sunt sub controlul celor care nu admit Sharia. În consecință, sub interpretarea jihadistă a Islamului, va fi un conflict permanent între cele două case până ce Casa războiului se va transforma și ea în Casa Islamului.

Acest conflict, după aprecierea unor specialiști în domeniul Islamului, nu va înceta până ce întregul teritoriu va fi cucerit în numele lui Allah, stabilindu-se un singur stat islamic global recunoscut drept Califat.

[165] Informație preluată din studiile efectuate de către The Pew Research Center, 2000-2013

3. Presupusul Stat Islamic – între mit, propagandă și realitate

O analiză recentă prezentată de către diferite surse ale mass-mediei, afirmă că Statul Islamic (alternativ: Statul Islamic din Irak și Levant sau Statul Islamic din Irak și Siria, au următoarele abrevieri: SI, ISIL și ISIS), este de fapt o grupare sunită insurgentă afiliată la al-Qaida și care este deosebit de activă în Irak și Siria.

Dela al-Qaida și până la Statul islamic s-au scimbat câteva generații de luptători, de conducători și de strategii.

O serie de informații prezentate de unele mijloace ale mass-mediei din întreaga lume confirmă următoarele etape:

Etapa I-a ce a acționat în perioada 1988-1991. Această perioadă a fost cea în care unele dintre forțele naționale arabe desfășurau lupte cu Uniunea Sovietică în Afganistan.

În această perioadă Osama bin Laden avea discuții contradictorii cu mentorul său Abdullah Azzam referitoar la viitorul acțiunilor lor după încheierea războiului. Osama bin Laden concepuse un plan de instituire a Califatului Islamic care cuprindea întreaga lume musulmană. Ne vrând să aibă un competitor și o personalitate peste el, l-a omorât pe Azzam și a preluat sub conducerea lui pe toți luptătorii străini care se raliaseră cu al-Qaida.

Etapa II-a ce a acționat în perioada 1991-1996. Osama bin Laden a organizat operațiuni militare în Khartoum, Sudan, Aden, Yemen. Organizația teroristă Taliban i-a sugerat organizarea centrului de control a tuturor operațiunilor militare în Kabul.

După stabilirea în kabul, Bin laden a început să recruteze criminali de carieră care să provoace grave diversiuni și crime în țările occidentale.

Aici s-au stabilit și planurile criminale de la 11 Septembrie 2001 împotriva Statelor Unite.

Alte planuri ce urmau să fie puse în aplicare cuprindeau:

distrugerea a 12 avioane deasupra Oceanului Pacific,

omorărea Popului,

atacarea cu ajutorul unii avion a Sediului Central al CIA

Etapa a III-a ce a avut loc în perioada 1997-2003. În această perioadă al-Qaida a atacat ambasadele americane din Kenia și Tanzania, iar Osama bin Laden a declarat official războiul împotriva Statelor Unite și a altor țări occidentale.
Statele Unite au acționat și l-au omorât pe Osama bin Laden; eveniment anunțat de către Președintele Barack Obama la 1 Mai 2011
Etapa a IV-a a avut loc în perioada 2003-2011. al-Qaida a condus atacuri criminale împotriva unor populații civile în Madrid, Londra, Moscova și Mumbai.
În această etapă a fost creată organizația numită ulterior *Statul Isklamic*
Etapa a V-a a avut loc în perioada 2011-2016. Grupuri ale celor loiali organizației ISIS au fondat Califatul Islamic sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi.
Acest simulacru de "stat" (proclamat califat) islamic nerecunoscut de nici o altă țară din lume, și-a creat capitala la Ar-Raqqah (Siria). Acest pretins stat constă din câteva orașe și mai multe sate ocupate cu brutalitate de un număr mare de forțe militare. În câmpul de luptă, ISIS este destul de competent fiind condus de cadre militare, foști generali din fosta armată irakiană și comandanți veterani din al-Qaida cu o bună pregătire militară și experiență de luptă.
Această situație este determinată de faptul că militarii suniți provin din fostele Gărzi Republicane al lui Saddam Husein. Fostul stat Irakian avea o minoritate conducătoare (Sunnită) care beneficia de o mulțime de privilegii acordate de regimul lui Saddam și restul, format dintr-o majoritate Shiită (care era total disprețuită–n.n.). Marile acte de genocid comise de Administrația Saddam erau îndreptate împotriva Shiiților din Sudul și din Nordul Irakului.
Administrația civilă a acestei organizații părea pentru foarte mulți analiști ca fiind destul de primitivă fiind formată din personal controlat într-un mod draconic prin legile impuse cu o puternică manifestare absolut barbară bazată pe cele mai severe și feroce pedepse.
După opinia lui Kirk Sowell,[166] ISIS funcționează pe principiile unei combinații între mafie, insurgenți și teroriști.
Din 2010, pretinsul Stat Islamic, este condus de Abu Bakr al-Bagdadi (de origine irakiană, în vârstă de 44 ani), El a fost proclamat de către adepții săi, drept *Califul Ibrahim*.
Abu Bakr al-Bagdadi, a crescut într-o familie religioasă în Samarra (oraș istoric din Irak situat la 125 km Nord de Bagdad); a studiat istoria Islamului și a obținut titlul de

[166] Kirk Sowell - expert cu pregătire juridică și specializat pe problemele politice și ale riscurilor din Orientului Mijlociu.

doctor de la Universitatea din Bagdad în ultimii ani ai lui 1990. Baghdadi a deținut o poziție religioasă în comunitatea Sunni când SUA a invadat în 2003, Irakul. După invazia americană el a intrat în armata irakiană, dar a fost luat prizonier de către armata americană (după opinia unora a fost luat prozonier în 2004, iar alții susțin că era în 2006 când a ajuns la *Camp Bucca*[167]. Nici data când fost eliberat nu este precisă; unii susțin că era la sfârșitul anului 2004, alții vorbesc despre anul 2006 iar alții susțin că era în 2009. În 2010 a devenit conducător al ISL schimbându-i în 2013,numele în ISIS. În 2014, Statul Islamic a renunțat la inițialelel de IS sau IL, întrucât a considerat că nu mai este un stat oarecare ci un Califat. Cei mai mulți dintre reprezentanții diferitelor mijloace ale mass-mediei continuă să vorbească despre ISIS, în timp ce Președintele Barack Obama continuă să se refere la ISIL[168].

În aprilie 2013, Abu Bakr al-Bagdadi anunța că Statul Islamic este prezent în Irak. (sub forma - organizației Al-Qaida din Irak) și Frontul al-Nusra (grupare jihadistă activă în Siria). Acestea au fuzionat pentru a forma Statul Islamic în Irak și Levant.

[167] Camp Bucca – închisoarea sub controlul Statelor Unite, în vecinătatea orașului portuar Umm Qasr, în Irak. La eliberarea de la Camp Bucca, Baghdadi, a spus unor soldați American: " I'll see you in New York". Departamentul de Stat a oferit un premiu de 10 milioane dolari, pentru prinderea lui Baghdadi.

[168] Liz Peek – Obama's Use of ISIL, Not ISIS, Tells Another Story, În: The Fiscal Times, Emisiunea TV: Fox News, din 24 August, 2014

Ulterior, după opinia unor cercetători care au studiat evoluția acestor organizații teroriste, Frontul al-Nusra a refuzat să adere la noua entitate și cele două grupări au acționat separat, iar din ianuarie 2014 se află într-un permanent conflict armat și concurență.

Așa după cum am mai amintit, Statul Islamic sau mai bine zis Califatul sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi, are o structură bine organizată din punct de vedere administrativ.

Califul Baghdadi și-a ales doi adjuncți:

Are un cabinet format din miniștri și consilieri pe diverse probleme printre care:

- finanțe
- probleme militare
- legislație
- securitate națională
- inteligență
- propagandă

După opinia lui Charles Lister, cercetător la Brookings Doha Centre[169], se estimează că organizația, ISII, are circa. 5-6.000 de combatanți (în Irak) și circa. 6-7.000 de combatanți ISIS (în Siria); personal cred că aceste cifre sunt în prezent cu mult depășite; poate asemenea cifre ar fi fost valabile cu 3-4 ani sau chiar mai mult timp în urmă, dar nu în prezent; ISIS are cu mult peste 40.000 de luptători care desfășoară diverse activități printre care extorcarea de fonduri, furturi de copii și adulți, vînzarea de petrol nerafinat din sondele capturate în Siria, vânzarea unor obiecte de artă antice, impunerea prețului de 18 dolari pentru litrul de benzină și altele.

Ceea ce este deosebit de important este enorma diferență între mitul referitor la Statul islamic, politica propagandistică pe care o duce acest pretins dar ne-recunoscut stat și realitatea pe care nu o știu decât cei direct interesați de evoluția și manifestarea unei asemenea organizații și cei ce suferă de pe urma existenței și manifestărilor ei.

---

[169] Creat în 2008, Brookings Doha Center (BDC) este o ramură a Centrului de cercetări Brookings Institution cu sediul în Washington, D.C. Brookings Doha Center este un centru ce pregătește studii de foarte mare calitate, BDC are o notă de independență în domeniul cercetării și a analizei politice pe problemele din Orientul Mijlociu și Africa de nord. independent research and policy analysis on the Middle East and North Africa.
The Brookings Doha Center International este condus de către H.E. Sheikh Hamad bin Jassim bin Jabr Al-Thani, fost prim ministru și minister de externe al Statului Qatar.

Chiar și numai câteva exemple referitoare la evenimentele care au dus la existența și manifestarea așa numitului Stat al Islamului ar putea ajuta la înțelegerea acestui balon de săpun dar cu tot felul de manifestări atroce.
Iată unele dintre aceste evenimente:

- La 15 iunie 2014, SIIL controla nordul Irakului și se afla la 100 de km de Bagdad, după ce anterior ocupaseră orașe ca Mosul, Raqqa, Deir al Zawr, Ramadi sau Fallujah.

În același timp, SUA pregătea o nouă intervenție militară în Irak ca urmare a escaladării evenimentelor.

- La 16 iunie 2014, ultimul oraș căzut în mâinile SIIL era Tal Afar.
- Pe 29 iunie, SIIL a anunțat restabilirea Califatului islamic, primul după abolirea, în 1922, a celui rezultat prin creerea Imperiul Otoman.
- În iulie 2014, creștinii irakieni au început să părăsească în masă orașul Mosul, după ce în ultima perioad militanții SIIL i-au amenințat că îi vor omorî dacă nu se convertesc la Islam sau dacă nu plătesc o taxă de protecție.
- Tot în iulie 2014, Al-Qaeda s-a dezis de SIIL, spunând că noul Stat islamic din Irak încalcă legile sharia și duce o politică deviantă.
- Pe 24 iulie 2014, SIIL a emis un decret prin care impune mutilarea organelor genitale, la femeile cu vârste cuprinse între 11 și 46 de ani.
- În august 2014, un britanic fanatic – militant jihadist SIIL a executat prin decapitare pe James Foley, un jurnalist american.[Anteriror, SUA au trimis trupe speciale în Siria pentru a-l salva pe Foley, dar misiunea acestora a eșuat].
- La sfârșitul lunii august 2014, SIIL a fuzionat orașele Bukamal (Siria) și Al-Qaim (Irak) cu satele învecinate, într-o nouă formație numită „walaya"[170] pe care au denumit-o provincia Al-Furat (Eufrat) pentru a anula efectele Acordului Sykes-Picot care a împărțit Orientul Mijlociu după Primul Război Mondial.
- La 16 septembrie 2014, militanți SIIL au început Asediul orașului Kobani.
- La 2 octombrie 2014, SIIL a reușit să cucerească 350 de localități din regiunea Kobani. Militarii turci din apropiere nu au intervenit în acest conflict.
- La 12 octombrie 2014, militanți SIIL au ajuns la porțile Bagdadului și controlau 50% din teritoriul orașului Kobani.
- La 2 Februarie 2015 ISIS au dat foc unui pilot din Iordania după ce l-au băgat într-o cușcă și au aruncat cu gaz pe el.

[170] Walaya – Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea sensului acestui cuvânt

De asemeni există nenumărate documente care atestă cruzimea acțiunilor ISIS peintre care pot fi enumerate următoarele:

Împachetarea unor explozive în ghiozdanul unui elev (fără ca acesta să știe) și detonarea explozivului cînd elevul a ajuns la celebrarea unei căsătorii în familia sa.

Punerea unor explozive în cauciucurile unei biciclete a unui copil care au explodat când copilul a ajuns cu bicicleta la o piață unde îl trimisese mama lui să facă unele mici cumpărături.

Împușcarea unui copilaș de șapte luni în fața mamei lui după ce i se spusese acesteia să colaboreze cu ISIS.

Violarea unei fete de 12 ani și apoi obligarea ei de a se sinucite folosind o centură cu exploziv.

Punerea unor explozive într-o clădire unde erau adunați copii cu diverse handicapuri.

Omorărea oamenilor dintr-un sat întreg pentru motivul că nu vroiau să se supună legilor (Sharia) impuse de ISIS.

(Sursa: Jay Sekulow - Rise of ISIS, lucrare indicată în bibliografie, pg.16,17)

Statul Islam a atras zeci de mii de persoane din diverse colțuri ale lumii printr-o propagandă care în ultimii doi ani a ajuns ca un adevărat fluviu de informații și prin care se promitea o viață ca în paradis într-o țară musulmană creată în teritoriul Siriei și Irakului, numită Califat!.

În realitate militanții acestei organizații pretins ”stat”, au creat una dintre cele mai brutale forme social-politice și pe care o practică împotriva unor minorități de creștini, evrei sau Yazidi (vezi Micul dicționar tematic referitor la Yazidi) și șhiiți musulmani, în diversele țări și orașe unde acești jihadiști au pătruns.

Foto Reuters, 2015

3. 1. Ce afirmă propaganda islamică și care este de fapt realitatea

ISIS și-a creat în scurt timp pe lângă o forță armată dispusă să se sacrifice în vederea creerii califatelor și implementarea ideologiei islamiste, o puternică armă cu manifestare pe plan internațional.

Diverse mijloace ale mass-mediei: presă, radio și unele emisiuni de TV au devenit instrumente de luptă ale propagandei ISIS al cărui scop este informarea și propaganda islamică.

Conducătorii ISIS, consideră presa și steagul negru al statului Islamic, ca fiind cele mai puternice arme.

Cei recrutați să servească mass-media sunt considerați ca fiind mult mai importanți decât soldații mercenari ISIS. Salariile acestora sunt cu mult mai mari decât a soldaților, au la dispoziție mașini și alte diferite avantaje. Ei sunt

încurajați să prezinte chiar cu exgerări succesele ISIS și tot odată să găsească cele mai rapide și eficiente metode de recrutare de noi simpatizanți ai acțiunilor ISIS.

După metode similare celor folosite de către sistemul comunist, în Uniunea Sovietică și în celelalte țări care se găseau sub control sovietic, întreaga presă și mass media era strict controlatră și are menirea de a crea cea mai bună impresie despre activitatea ISIS și a califatelor pe care și le propune a le instaura în teritoriile deja ocupate sau în cele care vor ajunge să fie sub controlul ISIS și a celorlalte ramuri ale acestei organizații.

După informații pe care le posedă sitemul de informații al Statelor Unite, conducătorul întregii propagande islamiste este Abu Muhammas al-Adnani, care este și purtătorul de cuvânt al Califatului din Siria.

În acelaș timp acest "maestru" al propagandei și-a recrutat specialiști în diverse domenii ale mijloacelor de propagandă (unii dintre foștii sprijinitori ai al-Qaidei sau tineri recrutați care sunt buni cunoscători ai sistemelor mass-mediei și ai propagandei, educați în diverse țări, în acest domeniu).

Tuturor celor cheamați să se alăture ca luptători ai ISIS se afirmă că li se vor da:
case gratuite,
asistență medicală gratuită,
educația religioasă,
un serviciu de mâncare ce îi însoțește pe luptători ori unde se deplasează
salarii mari fără taxe și impozite
militanții islamiști se auto consideră ca fiind
eliberatori.

Realitatea este alta:

ISIS își continuă preocuparea de a restaura cea mai veche și pretins "pură" formă a islamismului care se practica sub Profetul Mahomed de către credincioșii acestuia în secolul al 7-lea.

Așa fiind în orașe ca Raqqa, (care este capitala califatului Islamic din Nordul Siriei – declarat de către militanții ISIS), în Mosul și în diferitele zone din Irak, "poliția morală", numită *Hisbah*, patrulează pe străzi, controlează prăvăliile și ordonă să fie închise în timpul destinat rugăciunilor, bărbații trebuie în mod obligatoriu să poarte bărbi și femeile să fie îmbrăcate în burkă.

La punctele de control Hisbah controlează telefoanele mobile pentru a vedea dacă nu conțin texte sub formă de mesage și verifică taxiurile să vadă dacă șoferii ascultă sau nu stația de radio a ISIS.

Unii dintre cetățeni au primit carnete care dovedesc că sunt adepții ISIS.
Persoanele care nu sunt de religie islamică și care fumează, ascultă muzică, își dau pe păr cu briliantină, sunt aspru pedepsiți prin bătăi, li se amputează o mînă sau un picior, sau sunt executați prin decapitare în public.

Foto Reuters, 2015

Foto Reuters, 2015

Minorităților de religie creștină sau mozaică li se oferă o șansă de supraviețuire dacă se convertesc la religia islamică, altfel, sau sânt omorâți.

Execuțiile în proporții de masă au loc zilnic pe străzi, în parcuri sau unde se poate aduna o masă mai mare de oameni ca spectatori.

În rândurile specialiștilor politologi, a avocațiilor și a altor specialiști se poartă discuții asupra acestor crime în masă care au loc în diverse colțuri ale globului analizîndu-se dacă asemenea fapte se pot considera drept *genociduri*.

Președintele Obama și unii dintre purtătorii de cuvânt ai Administrației de la Washington, evită să utilizeze acest cuvânt descriind aceste crime în masă drept acte criminale care vizează în mod special minorități etnice de diferite religii și în mod special, *Creștinii*.

Unii dintre personalitățile vieții social-politice de pe plan internațional printre care Jeff Fortenberry[171], Papa Francis, candidata democrată la președenția SUA-Hillary Clinton și senatorul Marco Rubio fost candidat republican la președenția SUA, au folosit termenul de genocit în directă legătură cu acțiunile organizației ISIS/ Statul Islamic.

Reținerea de a folosi acest termen a fost și în grija fostului președinte ale Statelor Unite, Bill Clinton, atunci când se referea la acțiunile criminale ce aveau loc cu ani de zile în urmă în Ruanda.

> Evitarea din punct de vedere pur politic al folosirii unui asemenea termen (chiar când se putea aplica fără nici o grije de a fi o greșeală când se discuta de crimele ce au avut loc în Bosnia în 1995, în Burundi în 1972 și 1993, în Ruanda în 1994 sau în Darfur la începutul anului 2003), aveau la bază convenția din 1948 adoptată de ONU care se referea la "Prevenirea și pedepsirea actelor criminale ale genocidului" și care defininea genocidurile ca fiind acte "comise cu intenția de a distruge integral sau parțial o etnicitate națională, rasială sau diferite grupuri religioase".

Evitarea folosirii termenului de genocid precum și multiplele divergențe de idei nu fac decât să dovedească modul de erodare a concepției privind libertatea religioasă.

Împotriva unei asemenea concepții s-au ridicat un număr mare de membrii ai *Asociației privind Genocidul* și care au semnat o moțiune cerând Congresului american denunțarea actele de genocid comise de Statul Islamic prin care erau omorâți caldeeni, asirieni, grecii ortodocși, Yazidis, Shia musulmani și Sunni Kurzi,

[171] Jeff Fortenberry (n. 1960) – Congresman American, membru al partuidului republican

căutând să omoare femeile gravide și copii nou născuți pentru a opri creșterea viitoare a noilor generații (în mod special al Yazidișilor –n.n.)[172].

O altă formă de înfricoșare a populațiilor din diversele regiuni controlate de Statul Islamic a fost publicată și difuzată printr-un pamflet distribuit în Aleppo[173] și care prezintă lista pedepselor aplicate de Statul Islamic celor care nu respectă *legia Șaria*:

Pentru bărbați:

- consumul de alcool : 80 de bătăi cu nuiele
- calomnia : 80 de bătăi cu nuiele
- spionajul în favoarea ”infidelilor” : pedeapsa cu moartea
- renunțarea la religia islamică: pedeapsa cu moartea
- furtul și crima: moartea prin răstignire

Pentru femei:

- ne îmbrăcarea cu burkă,
- aflarea despre un acte de adulter: se condamnă cu omorârea prin lovirea cu pietre
- traversarea unei străzi pentru a vorbi cu o altă femeie este considerat ca un Hud[174] și este pedepsit prin arestarea femeii și aplicarea unei bătâi, de către o altă femeie care deține funcția de polițistă membră a brigăzii de control în societatea controlată de ISIS femeile sunt subordonate și ținute sub un permanent control, opresiune și brutaliate specifică secolului 17 sau 18; ele –așa cum am mai afirmat, sunt considerate și tratate ca niște sclave.

Cu toate că mulți autori compară politica dusă de ISIS față de femei cu politica unor țări cum ar fi Arabia Saudită sau Afganistanul, realiatea este cu totul alta. În țările luate drept comparație cu ISIS, femeile au grad mult mai mare de libertate.

Femeile sub dominația ISIS sunt menținute la un nivel de educație deosebit de scăzut și sunt considerate ca necesare numai pentru procreerea unor copii (în special pentru băieți) pentru a devenii luptători ISIS.

---

[172] Vezi Micul dicționar explicative pentru cuvântul Yazidiși

[173] Aleppo – cel mai mare oraș din Siria funcționând drept capitala unei administrații cu o populație de circa 2,132,000 (după datele recensământului din 2004). Pentru multe sute de ani, Aleppo a fost unul dintre cele mai mari orașe în timpul Imperiului Otoman după Constantinopol and Cairo

[174] vezi Micul dicționar tematic pentru explicarea termenului Hud

Diversele afirmații ale conducătorilor ISIS se referă și la *obligația femeilor de a ajuta la desfășurarea obligațiilor bărbaților în privința jihadului.*

Orice ne respectare a acestei obligații este considerată ca o adevărată ofensă adusă Califatului și este considerată ca fiind Hud.

femeilor li se oferă dreptul de a devenii membre a unor brigăzi de control; pentru obținerea unui asemenea drept, femeile trebuie în mod obligatoriu să aibă vârsta între 18 și 25 de ani și trebuie să nu fi avut nici un fel de relații sexuale cu un bărbat. Ele sunt plătite cu circa $75 lunar și au autorizația din partea conducerii brigăzii din care fac parte de a purta o armă AK-47 (armă cu un calibru de 7.62x39 mm și cu un încărcător M43).

Sunt multe cazuri în care ISIS își folosește mijloacele de propagandă și influență bazate pe forță pentru a convinge unele femei în special pe cele necăsătorite că ar avea obligația spirituală de a avea relații sexuale și copii cu luptătorii jihadiști.

Nu sună o asemenea propagandă similară cu cea impusă de propaganda fascistă care sugera tinerelor femei germane de a avea relații sexuale numai cu tinerii arieni?.

ISIS a lansat chiar o expresie: "sex Jihad" sau "Jihad –al-Nikah" care se referă la participarea voluntară a femeilor la acțiunile jihadului islamic și își oferă corpul și copiii sistemului islamic jihadist participând astfel la "războiul sfânt".[175]

Ceea ce pare un fapt banal dar care are urmări foarte grave este modul în care sunt educați copiii în concepția jihadistă.

Îndoctrinarea copiilor folosește același model ca cel practicat de fascism prin organizațiile "Hitler Youth" sau ale lui Saddam Hussein cunoscute sub numele de "Saddam Cubs"; prin aceste metode se urmărește cultivarea violenței copiilor soldați și folosirea armelor de către copii.

Copiii pregătiți de la cele mai fragede vârste de a folosi arme, grenade sau chiar cuțite devin generațiile următoare de criminali.

[175] Agence France –Press- "Sex Jihad Raging in Siria, Claims Minister," Telegraph. Publicad la 20 septembrie 2013 în sit-ul: http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/syria/10322578/Sex-Jihad-raging-in-Syria-claims-minister.html

După informații prezentate de presa internațională, în luna august 2014, la numai două zile după Abu Bakr al-Baghdadi a anunțat oficial stabilirea noului Califat ca fiind *Statul islamic,* Biroul Înaltului Comisar pentru Drepturile Omului din cadrul Națiunilor Unite (OHCHR) anunța printr-un Raport care era noua politică a Statului Islamic și rolul său devastator pentru viața copiilor.

Concluzia Raportului era aceea după care politica de "spălare a creerelor" tinerei generații și îndoctrinarea criminală a tineretului constituie acte criminale împotriva căreia trebuie luptat printr-o unire a tuturor țărilor lumii.

În orașele, satele și fermele pe care ISIS le-au ocupat și le controlează, și unde veniseră peste 30.000 de străini, din diferite colțuri îndepărtate ale lumii, (cum ar fi de exemplu, din Australia–n.n.), sălbăticia luptătorilor ISIS se manifestă prin diverse acte ce sunt considerate mai mult decât barbare.

Unele imagini care au fost difuzate în luna februarie 2015, prin diverse surse ale mass-mediei Statului Islamic și al mediei internaționale au prezentat decapitarea a 21 de egiptieni creștini pe o plajă din apropierea orașului Sirt .

Sursa foto: NBC (SUA)

Asemenea acte barbare se adaugă celor practicate de către militanții talibanezi.

Numai un singur exemplu poate fi considerat ca fiind deajuns pentru a înțelege gradul de bestialitate al acestor criminali.

Într-unul din satele din apropierea orașului Kabul, militanții talibanezi au prins pe un pretins "infidel", i-au scos ochii și apoi i-au ciopărțit pieptul lăsându-i inima descoperită.

Asemenea acte barbare ce au loc în Afganistan, comise de către membrii Talibanului, execuțiile în public și tot felul de acte violente, nu sunt fapte noi ci ele fac parte dintr-un sistem comun pentru Taliban, de când își impunea puterea prin forță armată (încă din 1990 când au fost uciși zeci de mii de oameni.

Crimele înfăptuite sunt socotite ca acte împotriva umanității, sunt acte împotriva Afganistanului și a poporuluii noastru – a afirmat actualul Președinte al Afganistanului - Ashraf Ghani.

Cât de mult poate o asemenea afirmație să influențeze sau să oprească înfăptuirea unor asemenea acte criminale, este foarte discutabil.

În luna mai 2016, în urma unei acțiuni militare a Statelor Unite în care s-au folosit dronuri, a fost omorât unul dintre conducătorii talibanului - Akhtar Mahammad Mansour. Ca răspuns la acest act, militanții talibanezi au deturnat cinci autobuze, scoțându-i pe pasageri din autobuze și împușcându-i considerând că sunt soldați ai armatei afgane sau polițiști.

Unii dintre analiștii politici, care urmăresc evenimentele din Afganistan, consideră că acțiunea militară aeriană condusă de SUA, a fost o mare greșeală din partea președintelui Obama provocând o escaladare puternică a forțelor talibaneze, împotriva populației afgane.

Mai recent, după o explozie a unui camion cu bombe, ce a avut loc în Kabul, reacția guvernului a fost imediată, spânzurând cinci prizonieri talibanezi.

După opinia unor profesori de la Universitatea din Kabul, *s-ar putea să fie nevoie de mai multe decade până când Afganistanul va putea să fie considerat ca o țară normală, cu un grad ridicat al principiilor democratice și a respectului față de propria populație..*

La toate aceste fgapte pline de cruzime se mai adaugă și modul în care sunt tratate femeile din etnile minoritare ce trăiesc în Afganistan, în Irak, în Siria și în alte țări unde acționează grupările teroriste ale așa numitului califat. Ca o practică cotidiană, cele mai multe femei sunt transformate în sclave pentru sex.

Fete de 10-12 sau 15 ani sunt luate cu forța și sunt date luptătorilor militanți drept neveste *temporare*.

Ziarul New York Times a prezentat la mijlocul lunii august 2015 o informație din care rezulta că o fată de 15 ani era obligată să facă o rugăciune referindu-se la Allah, înainte de a fi violată.

*

La începutul lunii octombrie 2015, militanții ISIS au stabilit noile reguli după care se va conduce justiția și Curtea de judecată din Sitr. Tot odată au anunțat că cei

care au lucrat în sistemul bancar și financiar vor lucra în continuare numai pentru Statul Islamic și va fi coordonat de către acesta.

În Universitatea din Sirt s-au introdus noi cursuri care prezintă ideologia politică a Statului Islamic și acestea se referă la studiul legislației, psihologiei și științelor sociale, bazate pe principiile scrise în Koran.

Cele mai multe dintre orașele și satele ocupate de ISIS, au lumină numai pentru o oră sau două pe zi și la cele mai multe case a fost oprită apa potabilă.

Numărul locurile de muncă s-a redus dramatic și ca atare cea mai mare parte a populației autohtone nu are nici o altă sursă de venit cu care să-și procure hrana necesară zilnică în special în condițiile în care prețurile diverselor produse au crescut de trei sau patru ori.

Asistența medicală este aproape inexistentă pentru localnici; așa numitele "clinici" nu pot asigura îngrijirea medicală datorită faptului că:
nu sunt echipate cu instrumentarul de bază,
personalul care lucrează în aceste clinici este foarte puțin instruit
pentru ceea ce trebuie să facă,
majoritatea medicamentelor sunt de mult timp expirate.
numărul doctorilor est foarte redus: 1 la 500.000 de persoane

Cele mai multe dintre spitale sunt rezervate pentru luptătorii străini veniți să sprijine ISIS; iar unii dintre doctorii ce lucrează în aceste spitale provin din Marea Britanie și Malaezia.

Majoritatea școlilor sunt închise iar plecarea din Statul Islamic se poate face numai sub controlul armelor.

Unii ziariști care și-au riscat viața ajungând în aceste zone au reușit să ia interviuri unor oameni, care nu și-au spus decât numele mic refuzând să-și spună numele complet, datorită fricii pentru viața lor și a famililor lor; ziariștii au putut afla cum majoritatea populației trăiește zilnic sub frica că vor fi omorâți în timp ce luptătorii islamiști duc o viață în totală depravare. Alți ziariști au luat interviuri prin sistemul Skype sau prin telefon sau de la persoane care au reușit să fugă și să ajungă în Turcia și în Iordania.

Locuitorilor li s-au luat casele, au fost dați afară în stradă și au ajuns să trăiască sub cerul liber și să-și spele hainele cu apă murdară în niște căldări unde își strâng puțină apă, în timp ce luptătorilor militanți li s-au dat casele acestor localnici.

Justiția ISIS este bazată pe teroare și copiii sunt expuși la actele criminale pe care le practică militanții prin decapitări sau omorârea părinților în fața copiilor sau a copiilor în fața părinților.

Femeile trebuie să umble toate îmbrăcate în burki și nu au voie să iasă din casă fără să fie însoțite de un bărbat care face parte din familie.

În cele mai multe locuri conducerea ISIS a dispus închiderea sistemului de servicii pentru telefoanele mobile și pentru accesul la Internet; acolo unde s-au menținut aceste servicii informaționale, acestea sunt controlate foarte îndeaproape de către ISIS. Sistemul "Internet cafes" este folosit ca un mijloc eficient de propagandă, de recrutare de noi simpatizanți pentru armata de mercenari și de încurajare a tineretul din diferite țări de a-și părăsi casele și de a se alătura trupelor de militanți ISIS.

Prin sistemul de comunicare *Skype* se face o continuă propagandă arătându-se cum armata de militanți distibuie mâncare pentru familiile cu bătrâni, dar majoritatea rezidenților nu îi socotesc pe acești militanți ca eliberatori ci din contra ca forțe de ocupație și se feresc de a intra în legătură cu ei. Militanții ISIS, au stabilit puncte de control pentru a opri orice încercare de fugă din țară, dar în același timp au apărut tot felul de contrabandiști care în schimbul unor sume mari de bani îi ajută pe cei ce vor să fugă și să ajungă în Iordania, Turcia sau Liban.

Așa se explică dece zeci de tineri din diverse țări au ajuns sau vor să ajungă în Siria și în Irak și să lupte alături de trupele ISIS.

Înșelați de propaganda islamistă unii dintre tinerii ce vor să ajungă în Siria și Irak cred că intenția militanților islamiști este aceea de creere a unei unități la nivel mondial bazată pe interpretarea legilor islamice.

În cele mai multe dintre grupurile organizației ISIS, lipsa de respect față de educație și cultură a islamiștilor extremiști se manifestă prin acțiunile barbare, distrugătoare a milenarelor vestigii din Orientul Mijlociu care sunt socotite valori istorice de ne-înlocuit, protejate și conservate prin grija UNESCO.

a

Un exemplu în acest sens a fost intenția ISIS de a distruge Kaaba.[176]

De asemeni după unele informații ale mass-medieie internaționale, militanții extremiști confiscă diplomele de colegii al tinerilor absolvenți și le ard în public.

91% din populația americană, este înfricoșată de pericolul invaziei musulmane și de modul de manifestare al luptătorilor Statului islamic, considerând că grupările teroriste sunt periculoase pentru interesele vitale ale Statelor Unite.

Fostul purtătorul de cuvînt al Congresului SUA, John Boehner (n.1949), referindu-se la acești luptători îi considera ca fiind "*niște barbari, care intenționează să ne omoare".*

Boehner spunea:

"... dacă nu îi distrugem noi în primul rând,
vom plăti un preț foarte greu."

Sursa: Prelucrat din: Wahington Post, 4 octombrie 2015.

Asemenea acte ale Statului Islamic se manifestă cu toate că Statele Unite din 2001 și până în prezent au investit peste 100 miliarde dolari în vederea formării unei armate afgane, a unor forțe polițienești care să protejeze populația, a unui sistem juridic bazat pe princii democratice și creerea unor școli, încercându-se pe această cale de a pune această țară pe un drum normal și civilizat al vieții.

De la 11 septembrie 2001 când a avut loc atentatul criminal teorist împotriva populației civile americane, populația americană a plătit prin taxe circa 68 miliarde dolari drept suport acordat armatei și poliției afgane. În plus au fost acordate 45 miliarde dolari destinate ajutorului umanitar (pe baza unui Raport al Inspectotului general privind reconstrucția Afganistanului)

Din păcate acești bani cheltuiți se pare că nu și-au atins scopul și în continuare au loc tot felul de acte criminale, incluzînd Afganistanul în lista celor mai periculoase țări din lume.

La nivelul conducerii NATO și a membrilor ei s-a desfășurat ședința din 8 iulie 2016 ce s-a ținut la Warșovia și prin care s-a aprobat suma de 15 miliarde dolari ca un supliment destinat Afganistanului cu același scop de consolidare a forțelor de securitate până în 2020. Din această sumă totală, Statele Unite vor acorda 10.5

[176] Kaaba – (sau Meka), locul unde se găsește celebrul *Cub Negru* unde se adună milioane de musulmani în fiecare an pentru a se ruga la Sfânta Sfintelor. Vezi și site-ul din internet : http://www.google.com/search?q=Meka&biw=1166&bih=742&tmb=isch&imgil=LbSUEkd656sYdM

miliarde dolari destinate pentru îmbrăcămintea armatei și poliției afgane, suplimentarea cu benzină pentru mijloacele de tracțiune, armament și muniții pentru asigurarea celor necesare luptei cu militanții talibanezi.

Pentru moment nimeni nu analizează ce s-a întâmplat cu sumele de bani acordate înainte, pe ce s-au cheltuit sau dacă au fost pur și simplu furate în ultimii 15 ani care au fost sub Administrația președintelui Hamid Karzai.

pe lângă toate aceste aspecte economice, populațiile diverselor țări continuă să-și pună multiple întrebări și la care se caută răspunsuri din partea unor specialiști analiști politologi, psihologi specialiști în problemele tineretului, privind acțiunile tinerilor care devin teroriști ca membrii ai ISIS.

3.1.1 Religia Islamică, între violență și pace

În ultimele câteva săptămâni ale sfârșitului de vară al anului 2016, Rusia și Statele Unite și-au intensificat campaniile militare împotriva Statului Islamic. Deoarece grupurile islamice jihadiste continuă în mod brutal să face ravagii în Siria și Irak, s-a cerut *Institutului pentru Pace*, din Washington D.C. și în special Domnului Vice Președinte al acestui institut, Domnul Manal Omar, să-și expună opinia asupra unui subiect de mare actualitate privind raportul care există între condițiile de menținere a Păci și Islam.

Principalele întrebări referitoare la diversele aspecte ale acestei teme se refereau la următoare aspecte:

- dacă Islamul are nevoie în prezent de o Reformă, pentru a se înțelege ce este în spatele acestei religii și ale manifestării extremismului, și dacă multiplelel acte de violență care au loc pe plan mondial ar putea fi oprite?,
- dacă există vre-o legătură între Al-Qaeda, Statul Islamic, Boko Haram, și alte organizații teroriste?,
- dacă există vre-o legătură între modul de acțiune prin violență al acestor grupuri și credință în relia islamică pe care o mărturisesc?,
- dacă există vre-o logică care a câștigat importanță după actul criminal de la 11 Septembrie 2001 care a avut loc în Statele Unite și care atribuie extremismului violent al musulmanilor preceptele de bază ale religiei Islamului?,

- dacă există un factor esențial al acestei legături (între religia islamică și manifestarea prin actele de violență), și dacă ar exista o soluție în rezolvarea acestei mari probleme?.

Încercarea de a găsi unele răspunsuri la aceste întrebări și de a înțelege rădăcinile complexe ale violenței grupurilor extremiste sunt deosebit de importante cu atât mai mult cu cât ele s-au înmulțit și au ajuns de proporții copleșitoare.

Încearcările de găsire a soluțiilor pentru finalizarea unor asemnea acte nu apar în mod clar în fața conducătorilor diverselor țări. Ideia ca atare a unei așa numite "o singură cauză" - și, prin urmare, o singură solutie – nu numai că nu este reală dar poate fi chiar periculoasă.

Dintr-un anumit punct de vedere, dacă această ideie ajunge să fie simplificată poate duce la efectuarea unor eforturi financiare enorme și pierderea unui mare număr de ființe umane antrenate în acțiunile de lichidare a unor asemenea acte teroriste, toate acestea bazîndu-se pe un "diagnostic" greșit.

În alte condiții, nu numai că nu se vor putea rezolva marile probleme ce stau în spatele actelor teroriste, dar din contra se pot alimenta și extinde asemnea acte ca atare și întregul conflic.

Tentația de a se simplifica această problemă relevă o eroare fundamentală.

Faptul că există violență care se manifestă în anumite zone ale lumii musulmane nu înseamnă că violența este un produs al religiei acestor popoare.

Adevărata cauză, sau mai bine zis adevăratele cauze, căci nu există numai o cauză căreia trebuie să i se găsească un singur răspuns, ale acestei grave probleme suntl determinate de faptul că violența extremistă care a depășit majoritatea țărilor musulmane, inclusiv în țări cum ar fi în Irak, Siria, Pakistan și în altele, este produsul unor circumstanțe politice și sociale deosebit de complexe printre care se pot enumera și următoarele:

- moștenirile coloniale,
- politica modernă a marilor puteri
- frontierele artificiale lăsate de moștenirile din diverse regiuni și multe alte cauze.

Religia, cu siguranță, este o parte a acestui conglomerat de cauze, în special în țările instabile din punctul de vedere economic sau care există sub regimuri

autoritare, dar care intră în joc, nu din cauza naturii credinței, ci din cauza modului în care sunt abuzate și manipulate populațiile diverselor țări.

Pentru a înțelege această complexitate, de cauze este important să se analizeze trei domenii esențiale:

- rolul politicilor globale care au provocat dereglările din diverse regiuni,
- tensiunile inflamate care au loc în aceste zone și care crează o deschidere largă pentru manifestarea extremismul, și
- modul în care religia islamică încearcă să umple golurile create de incertitudini internaționale și interne.

Chiar dacă asemenea idei ar putea creia multiple semne de întrebare și multe nemulțumiri printre experții militari ai Administrației de la Washington, cred că ar merita organizate ample dezbateri între specialiști (militari, analiștii politici, psihologi, specialiștii pe problemele diverselor religii, economiști) și experți din diverse domenii de activitate, care să se refere la statele occidentale și rolul pe care l-au avut în creșterea și manifestarea unora dintre acțiunilor agresive ale grupurilor extremiste.

Unii dintre experții în problemele Orientului Mijlociu, printre care se numără și Hassan Hassan, (co-autorul cărtii: ISIS[177]), arată că:

"...prin politica externă a SUA de a dizolva armata irakiană, au fost lăsați sute de mii de soldați și ofițeri superiori, bine pregătiți, fără mijloace de subzistență și fără locuri de muncă. Mulți dintre acești ofițeri și-au găsit folosința oferind militanți cu o bogată expertiza militară necesară în cucerirea cât mai rapidă a unor teritorii.

In interiorul Armatei Terorii, se susține că apariția Statului autoproclamatei Islamic (care este un alt nume pentru ISIS), are mai mult de a face cu politica externă a SUA în Orientul Mijlociu - decât cu Koranul.

În 2003, John Austin, un fost Parlamentar britanic, a scris un articol pentru unul din sursele de informații palestiniane "Miftah" citând conflictele din Kosovo,cele din Timorul de Est, din Irak și din Ruanda. În fiecare dintre aceste cazuri, U.N. a impus măsuri de embargouri de arme, și tribunale internaționale pentru judecarea crimele împotriva umanității.

Luptele intestine pentru putere ce au loc la diverse nivele guvernamentale în diverse țări din Orientul Mijlociu au deschis, o cale largă pentru manifestarea diverselor grupuri extremiste prin tot felul de acte violente.

[177] Weiss, Michael & Hassan, Hassan –ISIS, Lucrarea citată în bibliografie, pg 65 și urm.

Robert I. Rotberg (1935 -)[178], afirmă în cartea sa: Transformative Political Leadership: Making a Difference in the Developing World[179] , ...atunci când statele nu reușesc să-și desfășoare procesul dezvoltării lor economice, caută cauzele și consecințele eșecului lor de a oferi cetățenilor drepturi și servicii de bază și în acest fel defapt permit unora dintre actorii "nestatali", desfășurarea unor violențe în vederea preluării controlul asupra întregii țări.

Eșecurile nu sunt întotdeauna limitate la nevoile economice; lipsa unor drepturi politice, libertatea de exprimare, precum și dreptul de a trăi cu demnitate au devenit factorii primari ai radicalizării tinerilor și a manifestării violenței. Un exemplu în sensul celor afirmate se poate vedea în Irak și Siria unde Statul Islamic a oferit tot felul de servicii și beneficii materiale și morale pentru a atrage cetățenii să se alăture luptei lor.

Un studiu efectuat în 2015 de către Mercy Corps[180] , privind Tineretul și situația lui social-politică și economică, prezintă unele dintre cauzele și consecințele situației tineretului: șomajul, nedreptățile social-politice și în final provocarea violențelor. Studiul se referă la situația din câteva țări cum ar fi: Afganistan, Columbia, și Somalia. Cercetătorii au constatat că principali factori ai violenței politice nu sunt numai cei de natură economică cum ar fi de exemplu: șomajul sau lipsa de oportunități. Violența politică și militară, este adesea considerată în termeni religioși ca fiind bazată pe nedreptatea, discriminarea, corupția și abuzul determinat de forțele de securitate care susțin Administrația țării respective.

În acest context, organizațiile religioase devin adesea extrem de importante și puternice. Grupările extremiste nu oferă numai servicii și se preocupă să asigure ocuparea forței de muncă, ele oferă celor ce li se alătură, asistență medicală gratuită, hrana care îi însoțește peste tot pe luptătorii grupurilor teroriste, și o

[178] Robert I. Rotberg – cercetător American.; a lucrat ca Președinte de onoare la Fundația privind pacea lumii între 1993–2010. Professor pe problem governamentale și politică externă. Director al Programului de Studii privind conflictele interstate, prevenirea și concluziile ce se desprind în urma acestor conflicte în cadrul Universității Harvard (University's John F. Kennedy School of Government ,între 1999–2010; mai recent a ocupat o poziție administrativă la Tufts University și Lafayette College.

[179] Robert I. Rotberg - Transformative Political Leadership: Making a Difference in the Developing World, lucrare citată în bibliografie

[180] Mercy Corps - agenție la nivel global cu profil de cerecetare în domeniul umanitar preocupată de mediul înconjurător în care se defășoară viața oamenilor în condițiile unor dezastre naturale, crize economice, sau conflicte social-politice.

remunerare care nu este deloc mică în comparație cu cea primită de către ceilalți care nu sunt simpatizanți ai grupărilor teroriste și peste toate acestea o ideologie utopică, care se extinde dincolo de retorica de sinucidere și sacrificiu și care promite o stare ideală construită pe principiile stricte ale unei "justiții" și a unei ordini bazate pe interpretarea regulilor Islamului.

Astfel, religia islamului, devine un instrument pentru grupurile violente în vederea atragerii a cât mai mulți luptători gata să sprijine politica lor extremistă.

Singurul loc disponibile de desfășurare a activității de recrutare și radicalizare a celor ce devin luptători în grupările extremiste se desfășoară sub controlul instituțiilor religioase.

Istoria diverslor țări musulmane, confirmă că sub comanda unor conducători autoritari, cum a fost în Irak, Saddam Hussein și în Libia, Muammar al-Qaddafi, multe dintre organizațiile musulmane teroriste din Orientul Mijlociu, nu aveau curajul să acționeze în mod deschis.

Pentru musulmanii din aceste zone, moscheele erau unicul loc pentru exprimarea opoziției, iar predica săptămânală din ziua de vineri era singurul mod de a aduna disidenții și a-i inspira la revolte.

Circumstanțele care au produs Statul Islamic în Siria și Irak sunt diferite de modul în care se formase și acționează organizația teroristă Boko Haram din Nigeria. Deși ambele organizații extremiste pretind că sunt grupuri islamice autentice, ele acționează în mod independent și după criterii pe care și lestabilesc singuri. În cazul organizației extremiste Boko Haram din Nigeria această organizație a apărut și a evoluat ca răspuns la atacurile guvernului nigerian și în final la uciderea de către poliția nigeriană a fondatorului acestui grup, Muhammad Yusuf (1970–2009). După unele informații oficiale, Yusuf fusese crescut în concepția Salafismului (vezi dicționarul tematic pentru explicarea acestui termen) și era considerat ca un un răzvrătit împotriva politicii interne aplicată de Administrația din Abuja[181].

Cei care pretind că Islamul este o religie în mod inerent violentă ignoră faptul că există o majoritate covârșitoare a adepți ai acestei credințe (după unele

[181] Abuja - capitala Nigeriei. Așezată în mijlocul Nigeriei. Este un oraș "planificat", fiind construit în cea maimare parte în anii 1980 și devenind la 12 decembrie 1991 capitala oficială a țării. Populația orașului este estimată la 405.000 de locuitori iar întreaga regiune metropolitană cuprinde circa 1.400.000 locuitori.

informații ale Băncii Mondiale, sunt mai mult de 1,5 miliarde de musulmani în întreaga lume) și care trăiesc în pace.

Ei ignoră, de asemenea, că, folosirea religiei ca o justificare a actelor de violență nu este un fenomen nou; exemplele cele mai recente și pe care le cunosc toți cei care urmăresc problemele politice ce se desfășoară pe plan mondial știu de mișcările naționaliste, de exemplu, din Sri Lanka și Myanmar care de ani de zile instigă și desfășoară tot felul de campanii violente împotriva musulmanilor.

Cei mai mulți dintre analiștii politici pot să analizeze în mod critic aceste mișcări și să-și dea seama că nu trebuie să dea vina pe budism, de exemplu, pentru diversele acțiuni agresive ce au avut sau continuă să aibă loc și în prezent în diferite colțuri ale lumii.

O serie de profesori universitari de la cele mai înalte și prestigioase universități din diverse țări musulmane au acceptat ideia după care grupurile extremiste își iau ca suport al prezentării punctelor de vedere anumite versiuni care în realitate sunt modificări cu anumite tendințe ale Koranului (pe care le-au adaptat ideilor lor pentru aș susține punctele de vedere și instigarea la diverse acțiuni criminale pe care le comit grupările teroriste din diverse țări în numele pretins a lui Alah).

În 2014, peste 120 de lideri ai unor țări musulmane și oameni de știință musulmani s-au adresat printr-o scrisoare deschisă lui Abu Bakr al-Baghdadi, și altor susținători ai pretinsei ”filozofii” a terorismului arătând că aceștia folosesc texte religioase ireale, create în vederea susținerii practicilor extremiste și care nu sunt nici pe departe legitime cu religia islamică cuprinsă în Koran. Printre semnatarii acestei scrisori se numără fostul și actualul Grand al Muftiților din Egipt precum și clerici conducători musulmani ai diverselor congregații din Nigeria, SUA, Canada, Pakistan, și Indonezia.

Conducătorii musulmani și-au asumat mari responsabilități și mari riscuri atunci cînd au condamnat actele violente pe care le practică grupările teroriste extremiste.

În același timp ei au arătat că foarte mulți activiști care colaborează cu diverse organizații ale tineretului din întreaga lume primesc în mod regulat amenințări cu moartea, deoarece acestea propun alternative bazate pe dialoguri pașnice pentru a rezolva diversele conflicte prin negocieri și nu prin violență.

După opinia multor clerici musulmani un număr mare de tineri musulmani s-au angajat în lupte armate pentru a combate grupările extremiste. Din practica de zi cu zi și din informațiile internaționale rezultă că există o mulțime de musulmanii în Irak și în Siria, care desfășoară o continuă luptă împotriva Statului Islamic.

Din cele afirmate mai sus rezultă, după opinia unor specialişti în problemele religiei islamice, că preceptele Islamului indicate cu adevărat în Koran nu susţin provocarea unor acte criminale bazate pe violenţe; dacă ar exista asemenea precepte tinerii sau musulmanii mai în vârstă ar adera la politica internă şi externă a acestui pretins Stat Islamic, în loc să-şi rişte viaţa pentru a demasca şi opri actele criminale ale grupărilor teroriste.

Practic vorbind, cei care insistă că Statul Islamic este un rezultat natural al filozofiei islamului împărtăşesc de fapt o concepţie la fel de falsă asupra religiei islamice ca şi adepţii acestor grupări extremiste jihadiste şi care nu cunosc nici pe departe cele înscrise textele reale ale Koran-ului.

Koranul se dovedeşte a fi o culegere bogată de idei, cu o enormă diversitate de gânduri care au dus pe parcursul a mii de ani la creşterea şi extinderea acestei filozofii islamice şi la manifestarea ei ca un monolit.

Doamna Intisar Rabb - profesoară de drept şi Directorul de Studii Juridice în cadrul Programul islamic în cadrul Universităţii Harvard, Law School, a avut un schimb de e-mail-uri, cu diverşi specialişti în problemele grupărilor extremiste, cu diverşi colegi şi studenţi arătând că un merit deosebit al Koranului este pluralismul său juridic, cu alte cuvinte capacitatea sa de interpretare a legilor de bază ale islamului. Acesta este un efort pe care îl poate considera ca fiind de bună-credinţă pentru a ajunge la un "răspuns corect", privind întreaga religie islamică.

În acelaş timp Doamna Intisar afirma că această caracteristică, poate deveni un adevărat "blestem", întrucât nu se face nici o referire la vre-o autoritate finală, ceea ce este un enorm risc, creîndu-se un vid care permite interpretări false şi ostile şi pe care de fapt se bazează întreaga propagandă extremistă când se adresează în numele pretinsei religii, unei mase amorfe de necunoscători şi încrezători în multiplele poveşti despre fecioarele virgine care îi aşteaptă în rai, despre tot ce li se va oferi luptătorilor simpatizanţi ai extremismului, când islamul va devenii stăpânitor peste întreaga Europă sau peste alte zone întinse de pe Pământ.

Sursa: Prelucrat după documentele referitoare la dezbaterea pe problema relaţiei dintre islam şi pace desfăşurată sub auspiciile Foreign Policy Association[182]

[182] Foreign Policy Association – forum public cu sediul la New York, care prin dezbaterile organizate îşi propune să atragă unii specialişti de pe plan national şi international. De mulţi ani o serie de preşedinţi ai Statelor Unite printrecare Franklin D. Roosevelt, Ronald Regan, Bill Clinton au ţinut conferinţe în faţa unei largi audienţe. Din anul 2000 şi până în prezent,

Viitorul religiei musulmane

Din unele cercetări efectuate în urmă cu circa un an de zile de către Pew Research Center (PRC) și publicate în revista *The Atlantic* (Washington D.C.), rezultă că, după anul 2070, numărul musulmanilor ar putea să-l depășească cu mult la nivel global pe cel al creștinilor. Specialiștii demografi au avut în atenția lor date din diverse recensăminte, au efectuat multiple sondaje de opinie și au extras date din registrele de evidență ale populației din peste 230 de țări pentru a stabilii dimensiunile viitoare ale diferitelor grupări religioase.

Populația musulmană, de exemplu, va crește, între anii 2016 și 2050, potrivit calculelor efectuate de PRC, de două ori mai repede decât restul populației globale, datorită în special faptului că musulmanii sunt de regulă mai tineri și au niveluri ridicate de fertilitate.

Marea majoritate a musulmanilor va continua să trăiască ca și în prezent în Asia și în regiunea Pacificului.

După opinia analiștilor deși religia islamică e predominantă în Orientul Mijlociu, numărul acestora este mai mic; doar unul din cinci musulmani trăiesc în această zonă a lumii.

În diversele calcule efectuate de către specialiști demografi s-au luat în considerație și unii factori de influență printre care și factorul *speranței de viață a populației.* Analiza acestui indicator confirmă existența unei șanse de creștere semnificativă în următoarele patru decenii a speranței de viață; cu toate acestea, în medie, după unele prognoze, populația musulmană va avea un procent mai ridicat al deceselor decât membrii altor segmente de populații de alte religii.

De exemplu, populația de religie mozaică și după opinia unor cercetători chiar și cei de religie creștină ar urma să aibă o speranță de viață mai îndelungată: în 2050, după unele estimări, speranța de viață a acestor categorii de membrii ai religiei mozaice și creștine va fi de 80-85 de ani, adică cu circa 10 ani mai mare decât cea a populației musulmane. Aceasta este determinată în parte și de faptului că populația de religie mozaică și creștină trăiesc în țări dezvoltate și unde asistența și îngrijirea medicală sunt considerate ca deosebit de importante.

---

peste 60 de conducători din diverse țări și-au expus unele puncta de vedere în cadrul acestui forum.

Cel mai important rezultat al analizei efectuate de PRC, este faptul că populația musulmană ar putea deveni în deceniile următoare, mai numeroasă decât cei de religie creștină. În Europa, unde, din punct de vedere istoric, creștinismul a fost dintotdeauna predominant, numărul creștinilor ar urma să scadă în următoarele decenii. În 2010, de exemplu, 75% din populația Europei era creștină; până în 2050, se estimează că procentul va scădea la 65%. De cealaltă parte, populația musulmană din Europa ar urma să se extindă cu 28 de milioane de oameni în următoarele patru decenii. Cu toată această creștere, musulmanii vor reprezenta o minoritate în Europa, ce se estimează că în 2050, va fi în jur de 10% din populația acestui continent. Având în vedere însă că prezența lor a contribuit în mod semnificativ la diverse conflicte cu caracter social și politic, s-ar putea după opinia unor analiști ca schimbarea ce va avea loc în viitor să fie însoțită de noi și multiple consecințe cu caracter social și economic ceea ce trebuie să rețină încă de acum atenția administrațiilor guvernamentale și a factorilor decizionali din diversele țări membre ale UE și din cele ce nu fac parte din această uniune.
(Sursa: prelucrat după informații prezentate în: http://totb.ro/islamul-ar-putea-deveni-cea-mai-mare-religie-a-lumii-dupa-2070/Think Outside the Box (totb)

3.2. Ce se întâmplă cu tinerii care devin teroriști? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih[183], "acțiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima.

"...cred că nimeni nu poate cunoaște exact ceea ce îi împinge pe acești oameni la acțiuni cu profund caracter terorist sau noua aderență devotată ideologiei Musulmane pentru Jihad".

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună[184] prezentat în blogul său, rezultă că:

"... aderarea la mișcările extremiste și terorismul reprezintă

[183] Malek Boutih (1967 -), politician francez. Părinții săi au imigrat din Algeria . Din 2003, Boutih a devenit Secretaru General al Partidului Socialist Francez.

[184] Dorian Furtuna - ethologist din Republica Moldova. Autor al lucrării *Homo Aggressivus*, Editura Lexon-Prim, Chișinău, Republica Moldova, 2015

un trend în creștere în secolul XXI.
La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice
din lume, cât și modul modern de viață, oricât de
paradoxal ar suna acest lucru".

În acelaș context, antropologul american Scott Atran[185] , specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicație a acestui fenomen:

"...voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflați în perioadă de tranziție și de căutare a sinelui; proaspeți absolvenți ai universităților, imigranți fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viață – pentru ei ideologia ISIS se dovedește a fi atractivă, deoarece le umple existența cu un anumit sens, le oferă niște "valori sacre". Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei "frați" se consideră devotați unei cauze comune, tinerii își realizează necesitatea de apartenență la un grup, de coparticipare la niște ritualuri colective și de afirmare personală. Contextul luptei le oferă și suficiente emoții (thrill), precum și șansa de a obține glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă și opinia unor experți de la Centrul Internațional de studiere a extremismului violent, Hedayah , din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă:

"insecuritatea privind identitatea proprie și deci nevoia
de căutare a propriei identități, precum și angajarea
totală pentru o cauză care să-i dea semnificație
vieții, ar fi explicația actelor teroriste".

Politica și ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah (Center for countering violent extremism).

Aceste constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care așa numita *"frăție de arme"* poate crea relații mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare

[185] Scott Atran (1952 -) antropolog american. Director de cercetare în domeniul antropologiei la Centrul Național Francez de Cercetări Științifice din Paris. El a studiat și scris diverse studii despre terorism, violență și corelația terorismului cu religia. Dintre lucrările lui amintim: Talking to the Enemy: Faith, Brotherhood, and the (Un)Making of Terrorists, HarperCollins,New York, N.Y. 2010;

un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-și jertfească viața de dragul celorlalți. Specialiștii în domeniul psihologiei terorismului consideră că se produce o ”fuziune identitară” care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul din care face parte și cu pretinsele ”valori” ale acestuia.

Relațiile pretinse de rudenie fictive, imaginare sunt create și între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtășesc aceeași ideologie, aceleași ”valori”, aceleași emoții, au același dușman și aceeași cauză ”sacră”.

Cu cât aceste atașamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât îndoctrinarea (spălarea de creier – n.n.) e mai mare, mai ușoară precum și credința de sacrificiu în numele lor. *De dragul camarazilor - ”frăției” și a ”cauzei sacre” (?), indivizii sunt gata să omoare și să moară*.

Cred că indiferent de natura explicațiilor prezentate în blogul Dr. Furtună și a punctelor de vedere prezentate de către specialiștii în psihologia și ”filozofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internațional pentru înțelegerea actualului și realului focar al criminalității jihadiste, este timpul ca specialiștii în psihologia tineretului și analiștii politicieni să ofere nu numai unele răspunsuri considerate drept concludente ci în mod special găsirea celor mai apropiate și reale soluți nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acțiuni criminale.

Un fapt concludent în acest sens este răspunsul pe care l-a dat la un interogatoriu al poliției, unul dintre participanții la actul criminal de la Paris unde a omorât ființe nevinovate la magazinul Kușer:

> ”... nu cred că soluția ar fi prinderea acestor teroriști și încarcerarea lor... pușcăriile sunt școala cea mai bună a criminalității”.

Acest criminal ca și alții ca el, s-a dedat acestei crime fără să știe exact care este scopul și de fapt ce a urmărit prin această crimă. Nu a făcut decât să execute un ordin primit de la un pretins superior al celulei din care făcea parte.

Atragerea și folosirea unor specialiști în diverse acțiuni criminale se confirmă și prin prezența unora cum a fost de exemplu Najim Laachraoui, cel care a produs bombele folosite în distrugerea aeroportului din Bruxelles și a metrolului, unde au murit 31 de persoane și au fost rănite 300 persoane (în apropiere de sediul Uniunii Europene).

Expert în fabricarea de bombe folosindu-se de combinații ale unor materiale chimice (descrise de specialiști ca fiind: peroxide ca bază a explozibilului cunoscut ca triacetonă triperoxid, sau TATP și alte materiale – n.n.), el a fost calificat în această activitate în Siria; alții sunt pregătiți în Irak și Afganistan.

După opinia specialiștilor în domeniul armelor de distrugere în masă asemenea ”experți” nu participă direct la asemenea acțiuni, Najim Laachraoui, a participat direct la crima din aeroportul Bruxelles, știind că este urmărit de poliție și nu are nici o altă șansă de a scăpa.

Alte remarci făcute de unii ziariști printre care și Fareed Zakaria (n: 1964) dovedesc că radicalizarea musulmanilor jihadiști nu are nimic cu principiile religioase și cu atât mai puțin cu indicațiile incluse în Koran.

Exemplele cele mai concludente în acest sens l-au oferit cei doi frați care au executat declanșarea bombelor în Bruxelles: Ibrahim și Khalid el-Bakraoui. Cei doi frați au fost născuți și crescuți într-o familie de imigranți din Maroc. Nici unul dintre frați nu erau în mod special religioși și s-au apropiat încă de când erau în jurul vârstei de 17-18 ani de o viață de criminali .

În jurul vârstei de 20 de ani au fost implicați în furturi de mașini și jafuri armate. Ibrahim a fost prins și condamnat la 9 ani de pușcărie; fratele lui a fost și el prins de poliție și condamnat la 5 ani de pușcărie.

După efectuarea pedepselor au trecut la jihadism.

Un alt participant la actele teroriste din Belgia și Franța a fost Abdelhamid Abaaoud, conducătorul actelor criminale din Paris. Informațiile despre al au evidențiat că folosea cu regularitate droguri, era bețiv ca și mulți dintre colegii lui de arme.

În luna August 2014, un Raport al poliției britanice evidenția că 22 de cetățeni britanici au plecat în Siria și înainte de plecare și-au cumpărat fiecare prin Amazon.com, două cărți:

- Religia Islamică pentru începătorii necunoscători și
- Koranul pentru începătorii necunoscători

pentru a putea răspunde la întrebările care li se pun referitoare la ”principiile” islamismului și pentru a ascunde cât de ignoranți erau.

Comparativ cu perioada dintre anii 2001-2009 și în special după atacul terorist din Statele Unite din 11 Septembrie 2001, când vârsta medie a simpatizanților al-Qaida, de exemplu, erau în jurul vârstei de 27 ani. În 2015/2016 vârsta medie a simpatizanților noilor organizații teoriste printre care și ISIS, era numai de 18-20 de ani.

În trecut, simpatizanții al-Qaidei erau îndoctrinați ani de zile din punct de vedere religios pentru a devenii jihadiști. În ultimii ani decizia de a intra în rândurile ISIS se face în mod obișnuit foarte rapid și din impuls. Cei mai mulți ca să nu spunem toții, nu au nici experiență și nici o cunoștiință despre activitatea politică în general, despre cea religioasă și despre cea a ISIS în mod special.
După unele documente care fac parte din sit-ul opoziționist al lui Zaman al-Wasl și pe care le-a oferit și Agenției de Presă (AP), precum și după unele observații ale unui immam (care a preferat după informațiile date să nu-și spună numele pentru a nu avea neplăceri), 70% dintre recrutați au infime cunoștiințe despre Koran și despre Hadith[186], 24% au foarte vagi informații și cunoștiințe și poate 5% sau mai puțin au ceva cunoștiințe despre ceea ce este islamul. Aproximativ 5% dintre musulmanii proveniți din țările din nordul Africii și-au însușit unele idei din Koran prin memorizarea lor, dar nu prin înțelegerea sensului exact (dacă există așa ceva –n.n.) al ideilor din Koran./

3.3. Cum se desfășoară procesul de radicalizare

Acest procesul se bazează pe fantezia pretinsului eroism, a violenței și morții și nicidecum pe principiile impuse prin "Sharia", ci numai pe utopii.
De aici se poate desprinde concluzia celor mai mulți dintre autori, că Statul Islamic este un fel de gheng, care se bazează pe violență pentru obținerea avantajelor acestei organizații teroriste care vrea să se impună prin crimă în întreaga lume.
Interesant este și punctul de vedere al unui simpatizant american care indus în eroare de miturile și propaganda islamică prezentată prin filme și pe care immamii le tot repetă celor ajunși la procesul de radicalizare. El a fost consternat de la început de întrebările care i s-au pus, printre care:

...pe cine să anunțăm după ce vei muri.

Unele studii efectuate în ultimim ani au scos în evidență că acești tineri băieți și uneori și fete, fac parte din a doua sau a treia generație de europeni sau din alte

[186] Hadith – colecție de tradiții care conțin unele dintre gândurile profetului Mohamed cu indicații privinfd ăractica zilnică (Sunni) și constituie sursa majoră de orintare pentru musulmani în afară de Koran. Multe dintre legile Statului Islamic se bazează pe Koran și pe Hadith.

țări, cum ar fi de exemplu din Statele Unite și care sunt niște revoltați împotriva sistemului tradițional în care au fost crescuți de părinții lor care în cele mai multe cazuri au fost imigranți.

Acești tineri se consideră discriminați și excluși din societate. Ei nu și-au pus problema adevăratei lor situații creată de lipsa lor de adaptabilitate de a se integra în viața populației țării sau orașului în care crescuseră și care îi acceptase ca pe oricare copil sau cetățean din cadrul societății în care trăiau. Nici unul dintre ei nu a înțeles, sau nu au vrut să înțeleagă că problemele educației îi împing spre șomaj, care și așa este foarte mare (cum s-a manifestat în ultimii ani în multe țări depe glob și în special în Europa care a fost puternic afectată de criza economică). Un exemplu concludent în acest sens s-a reflectat în Belgia[187] sau în alte orașe sau țari.

Pe de altă parte există diferența de limbă, de obiceiuri și un conflict tacit dar continuu care se manifestă în modul de organizare, în viața economică și social-politică a locului unde trăiesc, între comunitățile restrânse din care fac parte și restul populației.

Exprimând un sentiment comun manifestat de către Europenii actualii descendenți ai unora veniți din Africa de Nord, într-un intrviu pe care l-a dat justiției unul dintre aceștia, pe nume Mohammed –Aggad, când a fost adus la tribunal pentru săvârșirea unor acte antisociale, a spus:

când părinții mei erau în Algeria erau socotiți ca imigranți
cînd au ajuns în Franța eram socotiți ca ”Arabi împuțiți”!
Cînd în urmă cu cîteva luni m-am întors în Siria ca
simpatizant al ISIS, am fost tratat de către extremiști
ca un renegat al religiei în care am crescut.

Cînd judecătorul i-a pus câteva întrebări despre Sharia și cum caută Statul Islamic să implementeze aceste reguli, Mohammed –Aggad, care fusese un salariat la o stație de benzină, a răspuns:

”... nu am cunoștiințele necesare pentru a răspunde acestei întrebări.”

Sunt convins că acesta nu a fost un caz izolat ci este specific pentru mii de simpatizanți ai ISIS. O situație care confirmă faptul menționat mai înainte a avut loc în Belgiei[188] unde diferențele dintre viața, obiceiurile și chiar limba populațiile

[187] După unele date oficiale 15% dintre belgienii născuți în această țară, trăiesc sub limitele sărăciei, comparativ cu jumătate dintre belgienii ce provin din Maroc.

[188] Una dintre observațiile multor ziariști care au urmărit evenimentele din Belgia din primele

din comunitățile flamande și cele din comunitățile valone și între acestea și comunitățile în care trăiesc emigranții din diferite colțuri ale lumii sunt foarte mari. Modul de organizare al vieții populației belgiene de exemplu, prin sistemul administrativ al multiplelor municipalități care sunt izolate și independente unele de altele au determinat condițiile optime creerii unui spațiu perfect de manifestare al acțiunilor extremiștilor.

Poliţiile fiecărei municipalităţi ţin foarte rar legătura sau în cele mai multe cazuri chiar nu ţin deloc legătura cu poliţiile altei(lor) municipalităţi.

Lipsa de comunicare, de informare și a unor acțiuni comune a poliţiilor municipale, a permis jihadiștilor musulmani să-și facă în Bruxelles, centrul lor de pregătire și radicalizare și de stabilire o obiectivelor ce urmau să fie atacate în acest oraș și în altele din Europa.

Chiar dacă unele instituții polițienești au primit informații din exteriorul țării, despre atacul ce urma să aibă loc la aeroportul Zaventem (din Bruxelles), și la metrou, nu au ținut seama de asemenea informații, (aeroportul ne fiind în zona municipiul respectiv) și nici nu au transmis mai departe informația primită, unităților de poliție în raza cărora erau aceste obiective atacate.

Și atunci ne mai miră faptul că au avut și că vor mai avea loc asemenea acte criminale în Belgia, în Franța sau în alte orașe europene ?

Mai mult ca sigur că și în Franța s-a manifestat aceeași neglijență și lipsă de control și urmărire a oricăror suspecți de către poliţiile locale și poliția națională.

Acesta a fost și motivul pentru care Statul Islamic prin noii săi suporteri care nu întotdeauna se dovedesc apărătorii unei anumite religii (în special cea islamică – n.n.), reușesc totuși să-și manifeste cruzimea prin atacuri criminale omorând și rănind sute de persoane. Un asemenea atac, așa cum am menționat, a avut loc la Nisa (Franța) unde Mohamed Lahoulej Bouhlele a omorât 85 de persoane călcându-i cu un camion în ziua de 14 iulie de ziua națională a Franței.

Din cercetările întreprinse de poliția franceză asupra familiei lui Mohamed și a vecinilor acestuia a reieșit că acesta nu avea nicio predilecție religioasă, îi plăcea mai mult să bea și să danseze și manifesta pasiunii homosexuale, toate acestea fiind negate și sancționate cu asprime de Sharia.

---

luni ale anului 2016, a evidențiat împărțirea Bruxelles-ului într-un număr de 19 municipalități. Guvernul fiecărei municipalități este responsabil pentru gestionarea taxelor la nivel local, aplicarea legii prin acțiunile polițienești, întreținerea sistemului școlar, a suprastructurii din interiorul zonelor sale, etc. Administrația municipală este, de asemenea, condusă de un primar, un consiliu, și un executiv.

A fost acesta un caz izolat? Sunt convins că NU!

După analizele efectuate de către AP referitoare la Statul islamic a reeșit că în ultimii ani peste 4.000 de cetățeni străini din diverse țări au fost recrutați în Siria. Agenția Centrală de Inteligență (în engleză: CIA), a estimat că între 20.000 și 31.500 de persoane au ajuns ca simpatizanți ai ISIS în Siria și Irak.

De asemenea, după unele informații prezentate de mass-media americană, Patrick Skinner, fost membru al CIA, un om cu o experiență îndelungată în diversele probleme ale organizațiilor extremiste din Orientul Mijlociu (în prezent director la compania *Soufan Group,* specializată pe proiecte speciale privind securitatea), afirma că mulți dintre simpatizanții ISIS, pretind că au credință față de Statul Islamic și de aceea au venit să se alăture ISIS. Mulți tineri în special din țările occidentale au ajuns în Orientul Mijlociu pe baza informațiilor lansate de propaganda online a Statului Islamic, având impresia unor sentimente de apartenență, notorietate și emoționale față de ceeace se afirma prin această propagandă. Religia islamică este considerată de către majoritatea celor veniți țn Siria și Irak, ca o ideie pe care o primesc înainte de radicalizare și înțeleg (destul de puțin –n.n.), cîte ceva din această religie, ceva mai târziu.

Un tânăr venit din Europa afirmase la un interviu al unui ziarist că vrea să treacă la religia islamică pentru că era interesat de cultura acestei religii și pentru că i se părea că era foarte ușoară.

El spunea: "...ni se cere să facem o rugăgiune înainte de a înțelege
cele afirmate în Koran; nu există o ierarhie și am senzația
unei vieți destul de bune."

Ceea ce merită reținut din majoritatea afirmațiilor celor câtorva mii de tineri veniți ca simpatizanți este că unii dintre ei au o bună pregătire în domeniul folosirii computerelor, sau sunt specialiști pe diverse probleme de propagandă sau pe unele activități cu caracter economic și ca atare aceștia nu vor să ajungă să fie luptători și nici să-și riște viața punând veste cu atașamente explozive.

Pentru a avea mai mulți soldați dispuși să-și sacrifice viața, ISIS și alte organizații teroriste au început să recruteze copii de 8-12 ani pe care îi încântă cu tot felul de succese și beneficii pe care le vor avea în lumea de apoi.

Exemple de acest gen au fost cele ale unor copii de 12 ani prins în Turcia: unul înainte de a declanșa o explozie și altul care a murit declanșându-și vesta cu explozive după ce omorâse și rănise zeci de persoane. În condițiile acestea se poate pune un mare semn de întrebare: cât de reală este cunoașterea Koranului de către conducărorii grupurilor islamice teroriste ? câte dintre învățăturile

Koranului sunt un mit al acestei învățături ?, care este efectul propagandei islamice ? și cât din toate acestea sunt cele care reflectă realitatea?

Mitul învățăturii islamice este acela prin care Profetul Muhammad a fost un om care nici odată nu ar fi ordonat aplicarea vreunei măsuri care ar fi putut să rănească ființa inocentă a unui copil (Sursa: Ibn Ishaq / Hisham 992).

Propaganda islamică nu mai ține seama de asemenea principii mitice și își folosește toate mijloacele posibile dela lansarea prin mijloacele de comunicare a oricăror informații care să atragă orice om inclusiv copiii de la vârsta fragidă de 7 sau 8 ani învățându-i să folosească armele, grenadele, cuțitele și vestele pline de explosivuri numai pentru a-i răni pe cei considerați ca fiind "infideli".

În aceste condiții se mai poate pune la îndoială cruzimea și gândurile criminale ale conducătorului principal al ISIS Abu Bakr al-Bagdadi care este considerat drept Califul Ibrahim și a celorlalți conducătorii din subordinea lui și care manevrează masa mare a acestor grupări extremiste.

Realitatea despre care am amintit și mai înainte poate convinge de falsitatea mitului creat în sprijinul ideologiei islamice.

Ce poate fi mai convingător decât faptele prin care islamiștii au răpit fetele de la școlile din orașele pe care le controlează și le supun la tot felul de acte antiumane, folosindu-le drept sclave pentru prostituție oferindu-le soldaților islamiști drept "neveste" pentru scurte perioade de timp, sau îi folosește pe băieți drept – carne de tun, trimițându-i în acțiuni teroriste și care provoacă crime în masă iar ei sinucigîndu-se odată cu victimile acestor explozii
(Sursa: Prelucrat după: www.therelionofpeace.com/pages/muhammad/children-kill.aspx)

Partea cea mai gravă a acestei situații este aceea când cei care au misiunea de a proteja și de a asigura securitatea populațiilor din țările europene sau din Statele Unite, și care primind informații despre cei care pleacă de câteva ori din Europa sau SUA în Siria unde sunt radicalizați, pierd din vedere asemenea persoane, nu îi mai urmăresc și apoi se trezesc că trebuie să acționeze împotriva acestor criminali.

Exemplele acestor situații sunt cunoscute și nu vom revenii asupra lor; singura mirare a oricăruia este legată de modul de desfășurare al celor din sistemele de securitate și al instituțiilor pentru care lucrează și care nu au nici o evidență asupra acestor persoane ce pleacă odată sau chiar de două ori în Siria, de unde se întorc radicalizați și treinați pentru desfășurarea unor acte criminale. Aici ar

trebuii să se dezvolte sistemul de legături mult mai operativ și deci și mai eficient al cooperării între instituțiile de securitate și de transmitere și alarmare imediată asupra unor persoane sau a unor fapte înainte de a se produce catastrofele și victimile acestora.

Chiar dacă tinerii simpatizanți ai grupărilor teroriste provin din a doa sau chiar a treia generație a familiilor de musulmani care au ajuns în Europa sau în Statele Unite cu mai mulți ani în urmă și s-au acomodat și încadrat în viața și regulile specifice țărilor care i-au acceptat, solicitarea din partea unor tineri de obținere a unor pașapoarte cu destinația Siria trebuie să fie un semnal de alarmă ce nu ar trebuii neglijat.

4. Unele dintre țările și localitățile unde acționează diferitele grupări extremist-jihadiste și conflictele militare provocate

Principala problemă care trebuie să reținăîn prezent în mod special atenția specialiștilor în domeniul politicii internaționale, a experților militari și a tuturor consilierilor administrațiilor occidentale, nu este nici numărul mare sau mic al simpatizanților diferitelor grupări extremist-jihadiste și nici modalitățiile folosite de recrutare a simpatizanților, ci trebuie analizată cu multă responsabilitate modul de răspândire al acestor grupări extremiste, unde acționează în prezent și care le sunt planurile de viitor. Asemenea informații și decizii sunt deosebit de importante pentru a se putea stabilii de către comunitatatea și coaliția internațională, care ar fi mijloacele cele mai adecvate de contracarare a acestor planuri, de anihilare a lor și în măsura posibilitățiilor de eradicare totală a acestei plăgi mondiale.

După multiple cercetări privind locurile de pe plan mondial unde acționează aceste grupări jihadiste, s-au putut stabili, cu o anumită exactitate relativ completă, care ar fi țările și localitățile în care își manifestă prezența prin diversele acțiuni militare și actele criminale pe care le comit.

Cercetările efectuate de către diverși autori, printre care se numărăr și Malcom Nance[189], evidențează următoarele țări:

În Siria și în cadrul ei:

în Aleppo, unde conflictele armate au început în 2012, continuă și în 2016, și mai mult ca sigur vor continua și în viitor.

în Kuweire, unde conflictele militare s-au întins pe o durată lungă după 16 noiembrie, 2015).

în Kobane, unde acțiunile ISIS s-au desfășurat pe o perioadă de șase luni (13 septembrie 2014 -15 martie2015),și unde și-au asigurat controlul a peste 21 de sate de kurzi într-o singură zi, iar în următoarea zi au pus controlul peste 60 de sate.

[189] Nance, Malcom - Deafeating ISIS, lucrarea citată în bibliografie pg.52-120

La începutul lunii octombrie 2015, ISIS controla 350 de sate.

în Barakah A.K.A Al-Hasakah, acțiunile militare au evoluat în două etape: prima -între 8 noiembrie 2012 și 17 iulie 2013 și cea de a doua timp de 10 zile între 21 și 31 martie 2014.

în Damasc (capitală, cu o populație de circa 2.9 milion locuitori), acțiunea militară a ISIS a început în aprilie 2015 și cu unele mici opriri a continuat până 8 iunie 2015.

În Irak și în cadrul lui:

în Anbar (una dintre regiunile cele mai mari din Irak cu capitala la Ramadi. Populația, aproximativ 1.5 milioane locuitori). Acțiunile miliatre au avut loc între 30 decembrie 2013 și 25 iunie 2014.
Apoi acțiunile militare au continuat în:

în Falluja: unde acțiunile militare s-au desfășurat între 30 decembrie 2013 și 4 ianuarie 2014, cînd securitatea irakiană a anunțat oficial că Faluja este sub controlul total al ISIS.

în Ramadi: acțiunile miliatre s-au desfășurat între 21 noiembrie 2014 și 17 msi 2015.

în Bagdad **și** în provinciile din apropiere, (Kirkuk, Mosul și altele), precum și în cele din Nord (Tikrit, Samarra, Baiji și în altele), acțiunile ISIS s-au desfășurat într-un mod rapid și cu cu multe victime.

În Libia și în cadrul ei, asaltul ISIS a fost în primul rând împotriva orașelor Arsal și Tripoli, începând din noiembrie 2013 și continuând în 2014. În acest timp peste 1 milion de sirieni s-au refugiat în Liban. Începând din 12 noiembrie 2015 o serie de acțiuni militare folosindu-se de sinucigași au acțiunat în Beirut împotriva populației civile, care s-au soldat cu zeci de morți și sute de răniți.

În Iordania: informațiile despre acțiunile militare ale ISIS sunt destul de irelevante; guvernul iordanez a fost aliat cu Statele Unite pentru o lungă perioadă de ani făcând regatul Iordaniei

o țintă destul de greu de atins de către ISIS.

În 2014, armata iordaniană a respins unele dintre acțiunile ISIS de a pătrunde în Iordania.

Populația iordaniei era destul de sceptică în privința suportului pe care SUA l-ar fi putut acorda iordaniei în cazul unui atac și al mesajelor transmise de ISIS către populația iordaniană, până în momentul în care ISIS a folosit mijlocul ultra barbar de a-l omoră pe un pilot iordanian prin ardere.

În Gaza: s-au manifestat pentru o lungă perioadă de timp unele acțiuni ale organizațiilor Salafiste jihadiste, simpatizanți ai ISIS în diverse acțiuni teroriste în peninsula Sinai și în diverse orașe din Israel. Prin Gaza militarii ISIS au aruncat rachete incandescente, au folosit mașini încărcate cu explozive care au provocat moartea și invaliditate a sute de persoane.

În Africa de Nord și în special în:

în Egipt, în Libia (la 5 octombrie 2014, un număr mare de militanți libieni s-au declarat ca simpatizanți și susținători ai ISIS), acelaș fapt s-a petrecut în Yemen, în Algeria, în Tunisia și în Mali.

În Africa de Vest, un loc deosebit de important îl deține organizația Boko Haram, care acționează cu o enormă brutalitate în Nigeria (care este cea mai mare țară musulmană din Africa, cu o populație de 160 milioane locuitori).

La 7 martie 2015, Abu Bahr Shekau conducătorul acestei organizații teroriste, și-a depus jurământul de credință față de ISIS.

Unul dintre procedeele criminale ale acestei organizații este acela de a folosi femei și copii ca sinucigași care își detonează vestele cu explozivi în mijlocul unor aglomerații ale populației civile.

Acțiunile criminale ale acestei organizații s-au manifestat cu o deosebită intensitate începând din iulie 2009 și până în 2016.

Armamentul și munițiile de care dispune această organizație teroristă sunt furate prin raidurile din Nigeria și Ciad precum și prin cumpărarea de pe piața clandestină de arme ce funcționează în Africa Centrală. Unele surse de informații prezentate de către departamentul de Stat al SUA[190]*), afirmă că o parte din

[190] Thomas Greenfield – Adjunct al Secretarului de Stat pentru problemele Africii afirma într-un raport al Departamentului de Stat că fondurile acestei organizații au provenit în parte din donații a lui bin Laden, din furturi de persoane și solicitarea fondurilor pentru eliberarea lor, extorcări ale populației, donații forțate, etc. (Sursa: Malcom Nance, lucrarea citată în bibliografie, pg. 135).

fondurile disponibile pentru procurarea de armamament (în valoare de peste 3 milioane dolari SUA), au provenit din donații făcute de Osama bin Laden.

În Ameriica de Nord, Europa, Turcia și Australia

După atacul împotriva Staelor Unite din 11 septembrie 2001, activitatea teroristă a diverselor organizații teroriste, a fost destul de limitată. A fost o perioadă în care nu s-au evidențiat celule din care să se declanșeze alte atacuri, iar cei care au încercat să comită asemenea atacuri au fost prinși și atacurile anihilate.

În urma unora dintre atacurile teroriste ce au avut loc în 2015 și 2016, Departamentul de justiție al Statelor Unite are în atenția sa mai multe duzine de cazuri în care sunt implicați diverși smpatizanți sau "soldați" ai organizațiilor teroriste din lume.

În cele 50 de state ale SUA, numai în 2015 erau 900 de cazuri ce urmau să fie urmărite de către FBI și CIA. În plus pe agenda de lucru a diverselor oficii Juridice ale diverselor state se găseau 71 de cazuri ale unor persoane individuale membrii ai ISIS și care erau suspectați pentru atentate de crime.

Este suficient să ne amintim numai de actul criminal din decembrie 2015 din San Bernardino, California pentru a înțelege cum unii dintre americanii născuți și crescuți în Statele Unite, fiind în contact prin sistemul online, cu ISIS, s-au radicalizat și acționează împotriva unor persoane civile nevinovate, numai pentru a-și îndeplini "misiunea" sfântă de omorâre a creștinilor și a altor "infideli" în numele religiei musulmane.

(pentru cei interesați de acest eveniment tragic ce s-a petrecut la un centru de îngrijire a unor persoane cu diverse dizabilități, se pot găsi mai multe informații online, despre cei doi musulmani radicalizați care au omorât 14 persoane și au rănit alte zeci de persoane prin împușcare și folosind bombe fabricate în apartamentul unde locuiau).

în Europa

Sunt convins că marea majoritate a cititorilor acestei lucrări sunt familiarizați cu evenimentele tragice ce s-au petrecut în Franța, în Anglia, în Spania, în Belgia și mai recent în Statele Unite, care s-au soldat cu zeci și sute de morți și răniți, în urma atacurilor unor radicalizați în doctrina islamică jihadistă.

În acțiunile poliției și armatei în Franța, numai în 2009, au fost confiscate peste 1500 de arme ajunse în Franța în mod ilegal, iar în 2010 numărul armelor confiscate a fost aproape dublu.

În octombrie 2014 în urma unor raiduri și percheziții în unele locuințe ținute mai mult timp sub urmărire, poliția franceză a confiscat mitraliere, arme de assalt, pistoale și diverse materiale necesare confecționării unor bombe. 48 de persoane au fost arestate iar în urma interogatorilor s-a aflat că majoritatea acestor arme ajunseseră prin piața "neagră" în Franța, armele fiind de proveniență rusească.

La un interviu pe care l-a dat Dna. Kathic Lynn Austin, expertă în domeniul traficului cu arme, explica că proveniența rusească a acestor arme la bursa neagră, se datora faptului că în fabricile de armamament din Rusia se crează mereu noi modele de arme dintre cele mai perfecționate, iar armele existente în arsenal și considerate ca fiind demodate, sunt vândute la *Bursa neagră*.

Masacrurile care au avut loc în aceste țări trebuie să întărească convingerea unei puternice alianțe internaționale care să ducă la lichidarea definitivă a acestor criminali care au declarat război întregii Europe. Diversele lor fapte și imaginile prezentate în cuprinsul acestei cărți confirmă necesitatea unor acțiuni cât mai urgente din partea tuturor țărilor europene

în Turcia, are circa 900 Km. de graniță cu țările care sunt sub influența ISIS sau acționează în numele sau sub comanda ISIS. Turcia fiind ea însăși o țară în care religia de bază este cea islamică, nu își poate permite să ducă o luptă fățișă împotriva ideologiei musulmane și ca atare ISIS nu are o prezență puternică în această țară și totuși și aici au avut loc atentate criminale în diverse localități.

La 20 iulie 2015, în Suruc, o tânără și-a detonat încărcătura cu care era înfășurată omorând 30 de persoane și rănind peste 100 de persoane.

De asemeni la 10 octombrie 2015, un număr de 98 persoane au fost omorâte în urma unei detonări ce s-a produs între demonstranții care defilau pentru pace, în Ankara. Tot aici a fost și cazul unui copil de 12 ani care și-a detonat vesta cu exploziv după ce a provocat o mulțime de victime de morți și răniți.

în Australia: chiar dacă oficial nu se discută despre existența unor grupări ISIS, ceea ce se știe este – așa cum am mai arătat, că un număr mare de tineri australieni au devenit simpatizanți ISIS și au plecat să se radicalize și să se încadreze în grupările ISIS.

Peste 120 de australieni sun angajați în luptele din Siria și Iraq; circa 40 dintre acești luptători au murit în timpul acțiunilor militare și circa 30 de australieni s-au întors acasă.

Încă nu se știe dacă acest 30 de "soldați" ISIS, au fost radicalizați și constituie grupările ce așteaptă decizia de acțiune sau din contra dându-și seama de diferența ce există între mitul referitor la "avantajele" pe care le poate oferii

Statul Islamic, propaganda permanentă a Statului Islamic care se duce prin multiple căi de informare și realitatea despre toate aceste acțiuni criminale și ca atare au renunțat de a mai fi suporturi ale ISIS. Acești tineri sunt supraveghiați în viața lor cotidiană de către poliția australiană pentru a fi opriți la timp înainte de a declanșa vre-o acțiune criminală.

Asemenea acțiuni ar trebuii luate drept exemplu și urmate de către țările europene și chiar de către diferitele state din SUA.

5. Sursele și resursele Statului Islamic

După cum am mai arătat mai înainte Statul Islamic se confruntă cu multiple cheltuieli legate de acțiunile pe care le întreprinde în zonele ocupate și pentru actele de terorism pe care le aplică în diversele țări europene și în Statele Unite.

Toate aceste cheltuieli legate de racolarea de noi luptători, antrenamentele și pregătirea lor militară, dotarea cu armamente, muniții și mijloace de transport, desfășurarea continuă și agresivă a propagandei prin diversele mijloace ale mass mediei, trimiterea sau menținerea luptătorilor teroriști și a diverselor sleeping cells, în diverse colțuri ale lumii, toate acestea se traduc prin sume enorme de bani.

David Cohen-Subsecretarul de stat în cadrul Departamentului Trezoreriei Naționale, specializat pe problemele terorismului internațional și finanțarea acestor activități, aprecia că din punctul de vedere al sumelor necesare și cele disponibile ale ISIS, această organizație islamică teroristă, este una dintre cele mai bogate și mai bine organizații teroriste din lume. Numai astfel este capabilă să-și desfășoare activitățile teroriste în Irak, Siria, Egipt, Libia, Iordania și în alte locuri de pe glob.

Ceea ce este deosebit de important și trebuie de reținut de către toți cei ce urmăresc manifestarea acestei organizații și a divereselor ei ramificații pe plan mondial este faptul că metodele de obținere a acestor enorme fonduri financiare, sunt deosebit de variate și ca atare după opinia unor specialiști, sunt deosebit de dificile de a fi blocate sau eliminate.

Unele dintre aceste sume enorme provin din partea unor donatori deosebit de bogați care sprijină aceste acțiuni teroriste ale ISIS din diverse țări, având anumite scopuri politice și economice, pretinse în numele unor concepții religioase.

Alte surse provin din teritoriile ocupate de către aceaste organizații teroriste și care sunt de mari întinderi (aproximativ de dimensiunea Marei Britanii și cu milioane de locuitori în majoritate musulmani – n.n.).

Chiar dacă diferitele țări, precum și diferitele instituții financiare și organizații internaționale au încercat și continuă să blocheze fluxul acestor imense fonduri spre și de la organizațiile teroriste, aceste acțiuni nu sunt nici pe departe în posibilitatea de a bloca, stopa sau chiar anihila complet asemenea fluxuri financiare.

În lumea civilizată occidentală au fost create diverse canale informaționale, sau creat legături între instituțiile bancare și ale mass-mediei care transmit orice fel de informații referitoare la mișcarea diverselor fonduri destinate acțiunilor agresive ale grupurilor extremist teroriste și totuși nici unele dintre aceste sisteme nu lucrează (cel puțin până în momentul de față – n.n.), în mod complet și eficient.

După cum se pare și după cum afirmă specialiștii din domeniul finanțelor de pe plan mondial, asemenera activități ale instituțiilor financiare internaționale nu reușesc, de a rezolva asemenea mișcări de capitaluri datorită enormei diversități a acestor surse, re-surse și metode de mișcare a acestor fonduri.

Chiar dacă anumite surse financiare ar fi blocate, ISIS și-a creat multiple posibilități de manipulare a fondurilor necesare pe alte căi, mai puțin cunoscute sau chiar imposibil de depistat de a fi blocate sau chiar eliminate. După cum se apreciază de către unii specialiști în domeniul finanțelor, ISIS are experți în probleme financiare care știu să manipuleze și să mascheze diversele surse financiare.

În general analiști finanțiști din SUA și din alte țări analizând sursele financiare ale ISIS au ajuns la concluzia după care marea majoritate a fondurilor de care dispune ISIS provin din vânzările de petrol și diferite obiecte din antichitate, impozitări, extorcări de fonduri, donații substanțiale și încă multe altele.

Pe parcursul acestui capitol vom analiza mai în detaliu aceste aspecte.

După unele estimări efectuate de Rand Corporation, în 2014, Statul Islamic avea un venit ceva mai mic de 1 milion dolari SUA pe lună la sfârșitul anului 2008 și începutul anului 2009. În 2014 veniturile acestei organizații/pretinse ”stat”, au ajuns la circa 3 milioane dolari SUA pe zi.

Din aceste fonduri ISIS întreține:

slipping cells în diferite colțuri ale lumii,
asigură transportul luptătorilor pentru acțiuni în diverse colțuri ale lumii și desfășurarea unora dintre acțiunile teroriste în diverse țări,
întreține școlile de religie mahomedană,
întreține forțele polițienești religioase,
asigură hrana forțelor sale armate,
întreține sistemul juridic Islamic,
asigură protecția consumatorilor musulmani,

asigură procurarea de armamament, echipament militar modern și munițiile necesare,
plătește luptătorii ISIS (cu circa $300 sau $400 pe lună, ceea ce este cu mult mai mult decât asigură de exemplu, guvernul Irakian soldaților irakieni)

Sub conducerea lui al-Baghdadi, ISIS a prosperat din punctul de vedere al finanțelor, ceea ce i-a permis să-și acopere diversele necesități destinate școlilor de educație islamică, pentru antrenarea grupărilor militare și pentru alte nevoi imediate (despre care am mai vorbit).

ISIS și-a creat propria bancă centrală prin care efectuează diversele plăți pentru diverși furnizori de armamamnt și cele necesare supraviețuirii și în care sunt depozitate sumele încasat.

După opinia uneia dintre ziaristele de la Washington Post (Dna. Ana Swanson) , Statul Islamic pare a fi un stat sărac, cu un buget mai restrâns chiar decăt al Afganistanului sau al Congo, dar pentru acțiunile teroriste întreprinse în diverse țări prin membrii celulelor ce s-au infiltrat și ai căror membrii sunt complet radicalizați, sumele necesare (pentru soldați și familiile lor) nu au fost deloc mici.

Analizele efectuate referitoare la situația financiară a ISIS sunt destul de greu de apreciat din punctul de vedere al corectitudinii lor, dar ceea ce se poate considera ca având un efect direct asupra acestei situații financiare, sunt rezultatele directe ale acțiunilor militare efectuate prin bombardarea unora dintre zonele ocupate de ISIS în diverse țări, a infrastructurii cu efecte directe prin mari pierderi financiare.

5.1. Capturarea surselor petrolifere și vînzarea produselor prelucrate

Câmpurile petrolifere capturate în Siria și Irak, reprezintă sursa principală de venituri.

Cu toate că SUA și alte țări pot controla volumul încasărilor ”oficiale” obținute de pe urma acestor exporturi, este foarte greu să se cunoască și să aprecieze volumul petrolului exportat în mod clandestin și care a crescut în mod considerabil.

Partea cea mai importantă a petrolului exportat nu este petrol brut ci prelucrat în mici rafinării mobile și apoi livrate prin camioane cisternă ce ajung la granițele turcești unde se efectuează tranzacțiile de vânzare/cumpărare ilegale.

Ilegalitatea acestui comerț permite ca de la o dată la alta prețul acestor tranzacții să fluctueze fără nici o limită.

Începând din ultimul trimestru al anului 2014, acțiunile militare aviatice ale SUA și ale coaliției au reușit să distrugă o mare parte a acestor camioane cisterne și a rafinăriilor mobile care transportau produse finite spre vânzare în Turcia și Siria și tot odată au solicitat guvernului turc de a descuraja pe orice cale ilegalitatea vânzărilor efectuate la granițele din sudul Turciei.

În urma acestor acțiuni militare, prelucrarea și vînzările de produse petrolifere au scăzut cu circa 50%

De asemeni prin operațiunile aviatice alături de distrugerea mijloacelor de transport și de prelucrare a petrolului au fost omorâți și un număr mare de ingineri și tehnicieni petroliști iar alți specialiști din acest domeniu au fugit din țară.

La începutul lunii Aprilie 2016, a fost omorât unul dintre capii domeniului financiar incluzîndu-l pe cel care avea rolul de ministru al finanțelor, Haji Imam.

După metodele preconizate de către ISIS de aşi recruta simpatizanți și luptători, ISIS a lansat în luna iulie 2014 apelul către oricine are experiență în diverse domenii: ca ingineri, doctori, oameni cu experiență în activității administrative de a se înrola în activitatea ISIS.

Nu întîmplător unii musulmani chiar născuți în Statele Unite sau în alte țări și-au anunțat prin diversele mijloace ale mass-mediei (facebook, Tweet și altele), dorința de colaborare cu ISIS și chiar au plecat pentru luni de zile în Siria și în alte țări pentru a lua contact cu ISIS și pentru a se radicaliza.

Un exemplu în acest sens l-a oferit Syed Rizwan Farook (în vârstă de 28 ani), cetățean american, născut în SUA, un musulman ultra credincios (care se ruga lui Allah de cinci ori pe zi) și soția lui Tashfeen Malik (de origine pakistaneză) care au provocat un adevărat masacru omorând 14 persoane și rănind alte 21 de persoane în San Bernardino, California la începutul lunii Decembrie 2015.

După comiterea acestui masacru, atât Syed cât și soția lui Tashfeen au fost omorâți într-o luptă cu poliția locală, lăsând în urma lor un copil de 6 luni, care s-ar putea să fie crescut de rudele lui Syed.

La mijlocul lunii iunie 2016, Omar Mateen în vârstă de 29 ani, născut la New York din părinți imigranți din Afganistan a omot 50 de persoane și a rănit alte 53 de persoane la un club de noapte al lesbianelor, gailor, bisexualilor și transsexualilor, în Colorado, Florida

În lupta cu poliția, într-un schimb violent de gloanțe, Mateen a fost omorât.

Asemenea incidente nu sunt singurelecare au avut loc pe teritoriul continentului american.

Unele date statistice prezentate de către mass-media americană în luna iunie 2016, prezintă următoarele acte teroriste grave care au avut loc în Statele Unite în perioada 1984 până în 2016.

Tabelul Nr. 31

Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă

Anul	Locul unde s-a petrecut	Nr. morți	Nr. răniți
1984	San Ysodro McDonald, San Diego, California	22	19
1986	U.S.Postal Servici	15	6
1999	Columbine High School, Colorado, lângă Denver	15	24
2007	Virginia Tech., Virginia	33	23
2009	Binghamton, New York	14	4
2009	Fort Hood, Texas	13	30
2012	Newtown, Conn., school	26	2
2015	San Bernardino, California	14	21
2016	Club de noapte,Orlando, Florida	50	53

Sursa: Washington Post 13 iunie 2016, pg.A1

Asemenea acte teroriste au creat o enormă divizare a populației americane.
Pe de o parte erau cei care condamnau asemenea acte teroriste și cereau manifestarea unor acțiuni concrete din partea FBI și CIA de combatere a unor asemnea acte teroriste, iar primarul orașului Orlando, Buddy Dyer a declarat stare de urgență în oraș; pe de altă parte erau cei care considerau că era mai importantă rezolvarea acestei probleme pe calea controlului asupra armelor.

5.2. Fiscalitate/extorcare de fonduri

Pentru unele zone ale Statul Islamic taxele sunt similare cu cele care se aplicau și în urmă cu mai mulți ani, în alte zone însă aceste taxe sunt atât de mari încăt sunt similare cu niște extorcări, solicitându-se prin forță, amenințări și în cele mai multe cazuri prin violență și șantaj. Majoritatea populației din aceste zone se plânge de faptul că sistemul este similar cu cel aplicate de către mafii.

Descrierea unor ziariști printre care și a lui Ana Swanson (din articolul amintit) se referă la aplicarea unor metode printre care:
aplicarea taxelor pentru cumpărarea bunurilor
de consum
aplicarea taxelor pentru serviciile de
telecomunicații, energie electrică și apă
aplicarea taxelor pentru efectuarea operațiunilor
bancare,
aplicarea taxelor pe salarii,
aplicarea taxelor pentru trecerea camioanelor și a
altor mijloace de transport prin anumite puncte de pe diverse drumuri, ș.a.

Unele informații prezentate de către media internațională confirmă că între 6 și 9 milioane dolari sunt luate de la populațiile din Siria și Irak care trăiesc sub legile impuse de ISIS.

După estimarea făcută de Thomson Reuters asupra sistemului de taxări și extorsiuni aplicat de ISIS, această organizație câștigă anual peste 360 milioane dolari SUA.

De asemeni în urma acțiunilor militare care au dus la eliminarea unor zone ocupate de către ISIS, a scăzut și numărul populației pe care ISIS îi exploata prin sistemul taxelor forțate și alte mijloace de extorcare de fonduri.

Pentru a strânge fondurile necesare desfășurării actelor militare, ISIS a ridicat prețul benzinei la 18 dolari pentru un litru de benzină și în același timp menține populațiile orașelor și satelor din zonele pe care le controlează, într-o lipsă continuă a produselor de bază necesare supraviețuirii zilnice.

5.3. Răpirile pentru răscumpărare

Este un alt sistem folosit de către ISIS pentru a obține bani.

În general se aplică familiilor înstărite de la care se știe că se vor putea obține sume considerabile pentru restituirea unui copil furat sau chiar al unei persoane majore dintr-o familie înstărită.

Uneori aceste răpiri se aplică chiar și unor familii sărace, în special în cazul unor fete sau chiar băieți care ulterior sunt vânduți pentru prostituție

În această categorie de răpiri sunt incluși și membrii unor servicii diplomatice, în schimbul cărora se ceresă se achite sume subțiale de bani.

După unele estimari efectuate de către ONU încă din 2014 și prezentate în Raportul ONU din acel an, rezultă că sumele obținute de ISIUS se ridicau între 35 și 45 milioane anual.

După informații prezentate de presa internațională occidentală, ISIS nu îi execută imediat pe prizonierii pe care îi are, cerând familiilor acestora sume enorme pentru eliberarea acestor prizonieri.

Propunerile ISIS de cele mai multe ori sunt imposibil de folosit și atunci ISIS propune guvernelor țărilor respective să negocieze pentru schimburi de prizonieri ISIS.

Dialogurile cu guvernele diverselor țări au început în 2015. O întreagă polemică s-a purtat asupra diverselor aspecte ale negocierilor cu ISIS, în special în Statele Unite, unde majoritatea populației a fost împotriva unui dialog cu teroriști criminali.

ISIS a așteptat rezultatul dialogurilor și neprimind răspunsul așteptat au decis să-i vândă pe prizonieri, oferindu-i în mod sarcastic occidentului de a-i cumpăra pe ostatecii captivi.

Întrunul din ziarele on-line "Dabig"[191] în 11 numere consecutive la pagina 64 și 65, la rubrica vânzări au apărut fotografiile lui Fan Jinghui (prizonier chinez) și a lui Ole Johan Grimsgaard (prizonier norvegian), cu mențiunea "de vânzare".[192]**)

Ne găsindu-se cumpărători pentru acești prizonieri au fost eliberați, dar alții printre care: prizonieri americani, englezi, ruși, norvegieni, japonezi și chinezi au fost executați.

5.4. Donațiile unor bogătași

Asemenea surse de venituri au fost și continuă să fie considerate ca substanțiale atunci când se adaugă la bugetele obținute și din alte surse, despre care am amintit înainte.

Numai în perioada 2013-2014, asemenea donații s-au ridicat la peste 40 milioane dolari.

[191] Dabig – ziarul oficial prin care se recrutează noi membrii ai ISIS în Iraq și Siria. Ziarul se publică în mai multe limbi străine inclusiv engleză. Locul de editare al acestui ziar este în Siria lângă localitatea Aleppo.

[192] Sursa: http://www.ijreviw.com/2015/09/416089-isis-reveals-2-new-hostages-listing-sale-online/

În marea majoritate a cazurilor asemenea donații provin din Arabia Saudită, Qatar, Kuveit și Emiratele Unite Arabe.

Multe dintre donațiile primite provin de la bogătașii din Golful Asrab care au asigurat un suport financiar substanțial către ISIS în timpul conflictului din Siria.

Unele surse oficiale britanice (BBC News din 16 iunie 2014) au confirmat ideia după care Arabia Saudită a organizat la un moment dat un teleton (program de televiziune destinat strângerii de bani pentru acțiuni caritabile), destinat familiilor de Palestinieni care au murit ca sinucigași (prin detonarea unor veste cu explozivi).

Chiar dacă la diversele întâlniri între șefii de state, unii dintre conducătorii țărilor arabe deosebit de bogate sunt de acord cu lupta împotriva organizațiilor extremiste jihadiste, în realitate aceștia susțin asemenea organizații.

La unele interviuri adresate unor bogătași din aceste țări răspunsurile (celor intervievați), se refereau la:

frica de aceste organizații teroriste și de acțiunile lor,

animozitatea față de Iran și politica sa beligerantă,

animozitatea față de Președintele Siriei – Bashar al-Assad

Când urmărim diversele acțiuni ale grupurilor extremist jihadiste ale islamismului, armele și întregul echipament pe care îl posedă aceste grupuri se mai poate pune un semn de întrebare: de unde au banii necesari pentu dotarea cu ultimile tehnologii militare și de comunicații?.

Raportul dintre cumpărările de arme de exemplu în Statele Unite în perioada 2004 – 2014 confirmă cum grupurile celulelor teroriste au încercat și au reușit să cumpere arme și muniții dela diferiți furnizori de arme de peste 2200 de ori și în 91% dintre cazuri le-au reușit procurarea armele necesare.

Graficul alăturat confirmă situația celor peste 2000 de tranzacții privind procurările de arme de către grupările teroriste din cadrul ISIS, în perioada 2004-2014.

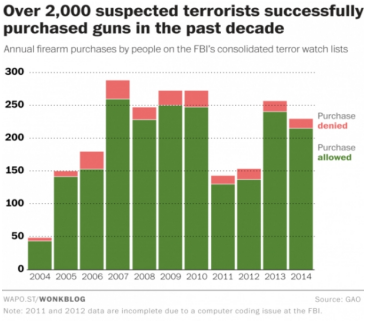
Over 2,000 suspected terrorists successfully purchased guns in the past decade
Annual firearm purchases by people on the FBI's consolidated terror watch lists
300
250
200
150
100
50
0
2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014
Purchase denied
Purchase allowed
WAPO.ST/WONKBLOG
Source: GAO
Note: 2011 and 2012 data are incomplete due to a computer coding issue at the FBI.

Graficul 8

Notă: Informațiile pentru 2004 au fost înregistrate începând din luna februarie. Datele pentru 2011 și 2012 sunt incomplete datorită unor probleme pe care le-au avut computerele Biroului Federal de Investigații (FBI).
Sursa: Washington Post , 22 noiembrie 2015, pg. B2

În același timp, surse oficiale[193] confirmă că ISIS posedă în Irak 40 Kg. de uraniu radioactiv din care se pot construi bombe de distrugere în masă prin răspândirea radiațiilor în atmosferă, omorând sau îmbolnăvind mii de oameni.

Foto: Reuters, 2014

[193] Ibidem: Jay Sekulow, Rise of ISIS, pg. 9, lucrare citată în bibliografie pentru Partea III-a

Mijloacele de propagandă ISIS prezentate în luna ianuarie 2015, de către presa arabă, confirmau că bugetul ”statului” ISIS este de peste 2 miliarde dolari.

Unii experţi financiare apreciază că această cifră ar fi exagerată în mod intenționat pentru a da impresia bunei stări a acestei organizații extremiste.

În acelaș timp din informații obținute pe diverse căi rezultă că ISIS a comunicat luptătorilor că salariile lor se vor reduce de la cei 400 dolari pe care îi primeau lunar până în prezent, la 300 dolari. În acelaş timp ISIS și-a redus drastic numărul de salariați din diverse activități extra militare. Aceste informații au fost confirmate (la 5 Decembrie 2015), de către Columb Strack – analist al diverselor aspecte ale vieții din Orientul Mijlociu, membru al grupului de Informații Jane,[194].

Restrîngerea surselor de venituri transformă acțiunile ISIS mult mai feroce și mai periculoase pentru popuklațiile din zonele pe care încă le controlează.

Unul dintre experții strategi militari din Irak, Hisham al-Hashimi, și-a exprimat într-un interviu pe care l-a dat unor corespundenți de presă americani, scepticismul cu privire la așa numitele succese ale Statelor Unite în pierderile pe provocate sistemului financiar al teroriștilor. El spunea:

> ”... ei, (grupurile de sub controlul ISIS –n.n.),
> nu se tem de o criză a sistemului lor financiar.
> Ei dețin încă 60% din petrolul sirian și 5% din cel din Irak”.

Indiferent de sursele financiare pe care le posedă, armata ISIS are în dotarea sa zeci de mijloace de transportuare blindate, tancuri și tunuri de proveniență americană, pe care le-au capturat fără nici o dificultate de la armata irakiană care fugind a părăsit tot acest arsenal militar.

Unele informații oficiale[195] confirmă că ISIS a capturat peste 4000 de mitraliere care pot trage 800 de gloanțe pe minut, tancuri de tipul M1 Abrams considerate de către experţii americani ca fiind cele mai moderne tancuri blindate construite după ultima tehnologie cunoscută pe plan mondial, aruncătoare de mine cu rază de acțiune de 32 Km.

---

[194] Jane's Information Group – Companie engleză specializată pe culegerea și publicarea informațiilor din domeniul military, al logisticii și mijloacelor de transport aerospațiale. Creată în 1898 de către Fred T. Jane, cu sediul la Londra (UK)

[195] Jay Sekulow- Rise of ISIS, pg.41, lucrarea citată în bibliografia pentru Partea III-a

De asemeni ISIS a sustras circa 40 de Kg. de uraniu de la laboratoarele Universității din Mosul și are capacitatea de a asigura și mai mult material radioactiv.

ISIS a capturat arme chimice din arsenalul militar sirian și toate stocurile de arme chimice din arsenalul militar irakian (Sursa: Perry Chiaramonte – "Stolen Uranium Compounds Not Only Diorty Bomb Ingredients Within ISIS' Grasp, Say Experts", în Fox News, July 15, 2014, http://www.foxnews.com)

Un inventar ultra sumar al arsenalului pe care îl posedă ISIS, (stabilit de unii experți militari și publicat în Statele Unite),[196] arată următoarele piese ale arsenalului militar:

- mai multe duzini de tancuri rusești,
- mașini blindate americane
- armament de arilerie
- armament destinat luptătorilor infanteriști
- arme anti-aeriene
- rachete purtate pe umăr de tip RPG (aruncătoare de grenade)
- rachete antitanc și de Air Defense System
- mitraliere de tipul AK-47
- MIG-uri de fabricație rusă
- avioane de luptă de fabricație americană
- helicopter de tipul Apache
- Rachete de tipul MANPADS (Man Portable Air Defense System cu care pot fi doborâte avioane de luptă, avioane comerciale și helicoptere de tip Apache (SUA).

După opinia cercetătorior de la institutul *Conflict Armamament Research* din Londra (UK), cea mai mare parte a echipamentelor militare și a muniților pe care le deține ISIS sunt de proveniență americană, și ele asigurau dotarea militară pentru 200.000 de soldați .

În acelaș timp se confirmă informația după care în momentul în care orașul Mosul a fost ocupat de trupele ISIS, banca centrală a orașului a fost

[196] Jeremy Bender- As ISIS Routs the Iraq Army, Here's a Look at What the Jihadists Have in Their Arsenal, în: Business Insider, July 8, 2014 și în: http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-breakdown-2014-7?op=1#ixzz3LnUTdS3D

închisă și bani existenți în bancă (peste 500 milioane dolari) au fost preluați de către reprezentanții ISIS (Sursa: Los Angeles Times, June 2014)

În lucrarea "Defeating ISIS[197] a autorului Nance Malcom, se indică sursele de unde au fost cumpărate armele deținute de către soldații ISIS.

Printre țările furnizoare de armament și muniții se pot enumera cele indicate în tabelul Nr51 plus Emiratele Arabe Unite:

Tabelul Nr.32

Țările furnizoare de armamament

Africa de Sud	Franța	România
Austria	Germania	Rusia (după 1989)
Belgia	Iran	Statele Unite
China	Italia	Uniunea Sovietică (înainte de 1989)
Croația	Iugoslavia	Polonia

Tranzacțiile de cumpărare de armament și muniții nu s-a făcut printr-o unică sursă directă de la vânzători ci prin intermediul unor țări diverse sau organizații statale, pentru a se pierde posibilitatea de urmărire a drumului parcurs de aceste cumpărărturi.
(Sursa: Investigații făcute de către: Bellingcat Investigative Project, cu sediul în Marea Britanie).

Realitatea este că numărul exact al echipamentului militar deținut de ISIS este greu de apreciat. Anthony Cordesman – un analist pe probleme de securitate ce lucrează la Washington D.C., la Centrul pentru Studii Internaționale în probleme de Strategie, aprecia că dotarea militară poate asigura necesitățile pentru 3 sau 4 divizii și că aceste echipamente sunt depozitate în cel puțin trei mari depozite.[198]

De asemeni, după capturarea orașului Mosul, în 2014, ISIS a luat 2.300 Humvee-vehicole blindate, peste 100 de vehicule pe roți și pe șenile din arsenalul militar de lângă Tikrit (Camp Speicher)[199].

Cele mai multe vehicole sunt în valoare de peste 656 milioane dolari, dar aceasta reprezintă numai o fracțiune din costurile acestor vehicole care sunt în posesia ISIS[200].

[197] Ibidem Nance Malcom – Defeating ISIS, lucrare citată în bibliografie, pg 320

[198] vezi: http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-arsenal-2014-11

[199] vezi http://www.thereveilllenwu.com/2015/09/15/modern-military-hardware-and-cold-war-weapons-inside-the-isis-arsenal/

Toate aceste echipamente militare nu includ valoarea echipamentelor militare date de către "Free Syrian Army" și alte fracțiuni cu caracter militar care au venit în ajutorul ISIS. După unele estimări valorice stabilite în 2015, ale Departamentului Apărării al SUA, echipamentul militar al ISIS ar avea următoarea structură:

Tabelul Nr. 33

Echipamentul militar al ISIS

Echipamentul militar	Cantitatea	Prețul pe unitate	Prețul total
Vehicole blindate	2.300	70.000 ($)	161 milioane ($)
Tancuri M1A1	40	4.3 mil. ($)	172 milioane ($)
Obuziere M198	52	527,337 ($)	27.4 milioane ($)
Mitraliere	74.000	4.000 ($)	296 milioane ($)

Marea majoritate a vehicoleleor blindate sunt fabricate în Rusia, SUA și Ucraina, diversele modele de tancuri sunt fabricate în Rusia, SUA, China, Polonia și Irak iar armamentul mărunt este de fabricație rusă, chineză, română, germană, bulgară, poloneză, iugoslavă, croată, belgiană și austriacă.

(sursa: Conflict Armament Research (CAR) – organizație ne-guvernamentală care urmărește vânzările internaționale de armament mărunt, 2014).

Până recent, numai unele țări printre care: SUA, Marea Britanie, Pakistan, China, Iran, Irak, Nigeria, Africa de Sud, Rusia și Israel, foloseau dronurile pentru supravegherea mișcării de trupe sau de echipamente militare.

Mai recent, tehnologia dronurilor și prețul fabricării lor reducându-se în mod substanțial și putând fi procurate cu ușurință, marea majoritate a țărilor și organizațiilor teroriste folosesc astfel de instrumente. ISIS și-a procurat dronuri care sunt dotate cu aparate de fotografiat cu "high-definition" folosindu-le pentru activitatea de inteligență, operațiunile artileriei și tot odată prezentând diferite imagini de pe câmpurile de luptă, putând astfel să-și corecteze poziția lansării de misăluri și să-și coordineze mișcarea de forțe militare utilizate în diverse locuri din regiune.[201]

[200] Pianin, Eric- U.S.Shoots Itself in the Foot by Accidentally Arming ISIS în: Fiscal Times, June 4, 2015

[201] *Long War Journal*, April 17, 2015 (sursă de informații online americană create de către Public Multimedia Incorporeted –PMI, organiție fără profit, stabilită în 2007)

6. Poziția SUA și a Federației Ruse față de Statul Islamic.
- Opinii pro și contra -

În luna septembrie 2014, Președintelui Barack Obama în discursul adresat națiunii americane s-a referit la politica SUA pentru distrugerea organizației teroriste ISIS. Din păcate la începutul lunii Decembrie 2015, s-a putut constata că terorismul manifestat de această organizație extremistă islamică nu a fost distrus nici pe departe și chiar a continuat cu alte acțiuni în Europa (cum a fost declanșarea unor explozii de mari proporții în aeroportul și la metroul din Bruxelles) și cu amenințări la adresa Statele Unite și în alte colțuri din lume.

Max Boot (n.1969), istoric militar, afirma:

”*...tot ceea ce s-a distrus în acesstă perioadă de peste un an de zile nu a fost această organizație extremistă jihadistă despre care se vorbește de peste o decadă, ci mai degrabă credibilitatea unității țărilor europene și a Statelor Unite, împotriva ISIS și a altor organizații extremiste”.*

În urma diverselor atacuri aeriene întreprinse sub conducerea SUA au fost raportate pierderea a peste 6000 de luptători ISIS, ceea ce reprezintă un număr mare de luptători, dar aceste pierderi au fost înlocuite de numărul la fel de mare de noi luptători străini (peste 1000 de noi luptători - care s-au atașat mișcării jihadiste a ISIS în fiecare lună) și care în urma unei puternice propagande și a unei intense politici de ”spălare a creierelor”, sunt radicalizați și dispuși să-și piardă viața pentru construirea unui califat internațional sau mondial.

Din păcate acțiunile aeriene întreprinse, fără conjugarea acestora cu acțiunea unor trupe terestre nu au avut efectul sperat pentru lichidarea bazelor militare ale ISIS din diverse zone și în special din Siria.

Cu toate că în diverse interviuri și discursuri, președintele Obama se referea la existența unei coaliții internaționale a 65 de țări, care luptă împotriva luptătorilor ISIS, această ”coaliție” nu și-a dovedit cel puțin până la sfârșitul primului semestru al anului 2016, eficacitatea pentru eradicarea sau cel puțin pentru limitarea acestor forțe militare ale ISIS.

De asemenea nu cred că se poate vorbi de o puternică ofensivă creată de trupele locale siriene al cărui comandat suprem este președintele Assad și nici de un real suport al acestor trupe locale din partea Statelor Unite și a coaliției internaționale.

Trimiterea inițială a unui număr de 50 de soldați americani, și suplimentarea cu încă 50 sau 100 de soldați, nu poate fi considerată ca o acțiune eficientă întrucât acest număr nu poate efectua nimic împotriva luptătorilor ISIS și nici nu îi poate ajuta într-un mod special pe militarii sirieni.

Înțelegând marele pericol pe care îl reprezintă acțiunile extremist-jihadiste, Administrația Obama a extins fără prea multă zarvă numărul de soldați trimiși în Irak în operațiuni împotriva Statului Islamic.

De fapt numărul trupelor americane în Irak au fost sub o continuă verificare după moartea unui soldat/sergent care a fost al doilea combatant în timpul operațiunilor din Irak.

Departamentul Apărării a preferat să nu dea informații prea detaliate referitoare la numărul trupelor care sunt în prezent în Irak, afirmând totuși că în prezent ar fi vorba de circa 3800 de soldați și nu cât se afirmase inițial că ar fi 5000. De altfel după afirmația unuia dintre purtătorii de cuvânt al acestui departament, numărul trupelor variază dela o zi la alta.

Ceea ce este clar pentru moment este faptul că Statele Unite au început în luna martie 2016 să implice un număr destul de mare de trupe în lupta împotriva Statului Islamic.

Din păcate încă nu se observă o acțiune comună organizată de coaliția națiunilor implicate în acest război și ca atare această situație dă mai mult impresia unei stări de frică împotriva ISIS.

Fără a mă considera expert în strategia militară cred că ceeace ar trebuii făcut ar fi atragerea a cât mai multor combatanți sunniți în această acțiune și dotarea lor cu echipamentul de luptă necesar. Practic vorbind, fără sprijinul forțelor militare ale triburilor de sunniți, nici Statele Unite și nici pretinsa coaliție a celor 65 de țări nu va putea câștiga acest război.

Chiar și unii dintre politologii și strategii militari americani care au o orientare politică democrată și care apreciază politica externă a președintelui Obama, susțin ideia după care:

"... această politică a SUA are o notă de realism dar se desfășoară mult prea lent".

Fostul Secretar al Apărării - Robert M. Gates, bazat pe informații mult mai detaliate decât cele de care dispun unele dintre mijloacele mass-mediei americane și care se transmit și poporului american, consideră că este necesară o intensificare a acțiunilor americane de identificare a triburilor de kurzi[202] care sunt dispuși să-și apere propriile teritorii, propriile sate și pământurile propriilor triburi. Aceștia ar trebuii dotați cu uniforme și echipamentul necesar de luptă și în acest fel s-ar putea reduce numărul soldaților americani implicați în acest război.

Tot odată se remarcă acțiunea Federației Ruse care nu este corelată cu acțiunea coaliției condusă de SUA și care acționând în mod independent prin multiple raiduri aeriene a distrus o bună parte din unele zone ale producției petrolifere din Siria de Est.

În ultima decadă (1994-2014) Rusia a cunoscut o amplă acțiune a organizațiilor teroriste a extremiștilor islamiști.

Așa cum se vede din tabelul de mai jos unele dintre aceste acțiuni criminale (în număr de peste 170), s-au soldat cu circa 3000 de morți și aproape 8000 de răniți.

Tabelul Nr.34

Unele dintre acțiunile teroriste ce au avut loc în diverse regiuni și orașe din Rusia
1994-2014,
(numărul victimilor și locurile atentatelor criminale)

Regiunea	incidente	fatalități	injurii

[202] Kurzii - reprezintă o naționalitate, populația de bază a Kurdistanului, teritoriu ce intră în componența Irakului, Iranului, Siriei și Turciei Majoritatea populației kurde este de religie musulmană din ramura sunită. Ei se ocupă mai mult cu agricultura și creșterea vitelor.
În prezent, kurzii numără de la 20 la 40 milioane de persoane, numărul variind de la o sursă la sursă. În Turcia locuiesc aprox. 15 mln. kurzi, în Iran aproape 5 mln., în Irak — 4–6 mln., iar în Siria — aprox. 1–2 mln. Circa 2 milioane de kurzi sunt împrăștiați prin Europa și America, formând acolo organizații etnice destul de largi. În țările din fosta URSS se numără peste o jumătate de milion de kurzi, concentrați în Armenia, Azerbaijan, Georgia, Kazahstan și Rusia.

Amur	1	11	0
Astrakhan	2	10	56
Chechnya	48	666	1,545
Dagestan	29	339	684
Ingushetia	15	150	300
Kabardino-Balkaria	6	105	223
Khabarovsk	1	0	1
Krasnodar	1	2	13
Moscow	21	590	1,914
North Ossetia	13	567	1,268
Novogorod	2	5	73
Rostove	2	63	480
Sakhalin	1	2	6
Samara	1	2	14
Stavropol	16	252	971
Tula	1	43	0
Tver	1	28	97
Volgograd	5	45	122
RUSSIA TOTAL	172	2,940	7,983

Sursa: Compilat de autor după datele prezentate de către Robert Johnston prezentate în Global Terrorism Database, 2 mai 2015

Mai recent alte atacuri la adresa Rusiei au fost prin:

doborârea unui avion cu 224 de pasageri la bord care a căzut în Egipt în urma unei explozii a unei bombe pusă în avion (după opinia unor experți, bomba a fost introdusă de către un membru al ISIS, strecurat printre cei ce răspundeau de acest zbor al avionului).

doborârea unei avion de vînătoare de către artileria unuia dintre membrii NATO, când intrase în teritoriul aero- spațial al Turciei

doborârea unui helicopter trimis într-o misiune de găsire a unui pilot al unui avion care a fost doborât de către rebelii sirieni.

Cu toate acestea Administrația Putin s-a angajat să lupte împotriva acestor militanți teroriști musulmani în orice condiții și cu orice risc.

Chiar dacă nu sunt mulți care agrează politica promovată de președintele Putin în special în acțiunea de alipire a Crimeii și în războiul împotriva Ucrainei, nu se poate nesocoti poziția fermă pe care și-a propus s-o promoveze în Siria.

Este cât se poate de adevărat că intenția de al menține pe președintele Bashar al-Assad în funcție nu este lipsită de vre-un interes și toată lumea știe acest lucru. În primul rând nu trebuie uitat că Moscova are de multe decade relații deosebit de bune cu Assad și familia sa și ca atare nu a reacționat nici odată împotriva actelor criminale pe care președintele Assad le-a aplicat poporului său. Așa cum am mai amintit:

> Ținta Administrației de la Moscova este aceea de creere a unei puternice baze militare navale care ar putea asigura o poziție strategică pentru controlul diverselor acțiuni în Orientul Mijlociu.

La mijlocul lunii Noiembrie 2015, după o perioadă în care după opinia unor specialiști ruși s-a dovedit că ISIS este direct răspunzător de atacul avionului cu cei 224 de pasageri, Vladimir Putin a aprobat lansarea unui val puternic de bombardamente asupra capitalei Statului Islamic - Raqqa.

Inevitabil în urma acestei acțiuni s-au raportat foarte multe cazuri de civili care au murit sau au fost grav răniți, dar presa internațională nu s-a alarmat de aceste victime.

În schimb mass media internațională a a avut o reacție deosebit de vehementă în momentul în care s-a produs tragicul accident (de la începutul lunii octombrie 2015 – n.n.), de bombardare de către aviația americană, a spitalului din Kunduz (Afganistan) în care funcționau ”doctorii fără granițe”.

Mass-media americană a trecut destul de ușor peste acest accident ceea ce nu a lăsat o impresie deosebit de bună în fața aliaților și a celorlalte țări din lume.

În prezent Rusia este în curs de dezvoltare a unor relații de parternariat diplomatic și de securitate cu Statele Unite, în ciuda opoziției unor factori de

decizie din Administrația Obama cu privire la suporul pe care îl oferă Rusia președintelui Bashar al-Assad.

Cooperarea ruso-americană în problema Siriei include reglementări diplomatice și conecții ale serviciilor de inteligență.

Opinia unora dintre membrii Administrației de la Washington care colaborează cu omologii ruși, se referă la concluzia după care nu se poate rezolva problema Siriei, fără sprijinul rușilor.

Administrația de la Casa Albă speră ca președintele Putin să sprijine eforturile SUA în negocierile conflictului din Siria.

La mijlocul lunii ianuarie 2016, Vladimir Putin a făcut – după opinia unor politologi, un prim pas în privința situației lui Assad care ar trebuii să părăsească conducerea Siriei, iar într-un interviu pe care l-a dat ziarului german *Bild* (*la 13 ianuarie 2016*), a afirmat că este dispus să-i ofere lui Assad, azil. După cum afirma Putin:

> *acordarea azilului pentru Assad și familiei sale*
> *este mult mai simplă decât cea care i-am oferit-o*
> *lui Eduard Snowden, cu toate că "Assad*
> *a făcut multe greșeli în timpul conflictului sirian".*

Problema situației existentă în Siria a constituit de asemenea subiectul unei îndelungate conversații ce a avut loc luni 12 ianuarie 2016 între Secretarul de Stat J.F. Kerry și omologul său rus, Ministrul de Externe, Serghei Lavrov.

După informații prezentate de Agenția de Presă a Statelor Unite, dialogul celor doi reprezentanți ai politicii externe ruse și americane s-a referit și la data de 25 ianuarie 2016 când la Geneva s-a discutat despre organizarea unui front comun privind negocierile asupra Siriei și în același timp menținerea Iranului și Arabiei Saudite ca parteneri ai acestor dialoguri.

Conversațiile s-au referit și la Statul Islamic care a provocat acte de terorism atât Statelor Unite, Europei și Rusiei.

Presa internațională a menționat că un suport important în desfășurarea dialogurilor l-a adus Regele Iordaniei, Abdullah II, care cunoscându-se că are relații speciale cu Rusia în general și cu Vladimir Putin în mod special, va putea să-și coordoneze activitățile militare cu Rusia împotriva Statului Islamic (deja există o cooperare și un centru iordano-rus în domeniul militar cu sediul central în Iordania – n.n.).

Nu trebuie neglijată nici acțiunea independentă a Rusiei împotriva armatei de mercenari a ISIS prin care de fapt, Rusia a vrut să dovedească întregii lumi că este oricând gata pentru o puternică acțiune militară. De asemeni cred că Putin așteaptă din partea puterilor occidentale europene ridicarea sancțiunile aplicate Rusiei și care (după protocoalele stabilite – n.n.), ar fi trebuit să se termine în Ianuarie 2016, (în ipoteza în care nu se vor extinde pentru încă o prioadă – n.n.).

Acțiunile Rusiei și câștigarea de timp în planurile de menținere a lui Assad în poziția de președinte, alături de intenția Statelor Unite de a termina conflictul din Siria, au constituit unul dintre subiectele negocierilor de la Geneva (din 25 ianuarie 2016).

Situația fiind atât de neclară, datorită planurile duble desfășurate de Rusia față de Statele Unite și față de conducerea Administrației lui Assad, pun toate negocierile sub un mare semn de întrebare.

De asemeni poziția Rusiei reține atenția întregii lumi occidentale și prin faptul că Vladimir Putin preocupându-se în mod special de Siria (i-a scăpat în acest moment – n.n.) că inflația în Rusia a crescut, că indicele de apreciere a situației economice este într-o puternică scădere, că venitul real este în scădere și ca atare se manifestă într-o proporție din ce în ce mai mare fenomenul sărăciei, iar valoarea rublei în comparație cu alte monede este în scădere.

Toate aceste elemente ce caracterizează situația generale actuală a economiei rusești, evoluează într-o anumită direcție remarcată de către Alexei Kudrin – fostul Ministru de Finanțe, ca ne dorită de către poporul rus și acest fapt evoluează concomitent cu scăderea veniturilor obținute de pe urma vânzării petrolului rusesc.

La aceleași concluzii a ajuns și Profesorul Dr.Vladislav Inozemtsev[203] care într-un articol publicat la 18 ianuarie 2016 în Washington Post spunea:

"... la mai puțin de un an de zile, numai într-o singură zi (12 ianuarie 2016) valoarea rublei a scăzut cu ¼, ceea ce dovedește cât de instabilă este economia rusiei".

[203] Vladislav Inozemtsev (n. 1968), Profesor de științe economice. Fondator și Director al Centrului pentru Studii Post-industriale (Moscova). Șeful Departamentului de Economie Mondială la Facultatea de Administrație Publică, Universitateai Lomonosov, Moscova.

În ultimile 12 luni PNB-ul în Federația Rusă a scăzut cu 3.9%. Instituțiile financiare internaționale și Ministerul Economiei Rusiei apreciau că nu există nici o șansă de refacre a economiei în 2016, această situație fiind provocată de doi factori:

scăderea drastică a prețului petrolului și

menținerea sancțiunilor impuse Rusiei de Occident datorită anexării Crimeei și războiului din Ucraina.

Pentru a nu crea o panică generală, specialiștii ruși își mențin opinia și afirmă că totuși există o șansă de refacere a economiei în 2017.

Cît de reală poate fi această prognoză este greu de apreciat atâta timp cât:

venitul real al populației a scăzut într-un mod deosebit de significativ, ceea ce a afectat cea mai mare parte a populației urbane ce a făcut parte din clasa mijlocie a societății. Procurarea unor produse din import (mâncare, haine sau aparatură casnică) a ajuns să fie imposibil de asigurat din cauza scăderii valorii rublei.

Numărul de ruși care călătoreau în străinătate pentru turism a scăzut cu peste 1/3 în 2015 ceea ce reprezintă o scădere drastică față de ultimii 18 ani (date confirmate prin statisticile guvernamentale oferite de Ministerul turismului).

bugetul frederal (calculat în dolari SUA – n.n.) este la nivelul anului 2006,

prețul unui apartament nou în Moscova a scăzut cu 16% sub nivelul anului 2014 (calculat în ruble și cu peste jumătate dacă este calculat în dolari SUA); cu toată această scădere nimeni nu se poate apropia de aceste apartamente din cauza lipsei de bani.

Asemenea informații dovedesc că economia Rusiei suferă din două motive: diminuarea veniturilor obținute din vînzarea petrolului și profundul caracter birocratic manifestat în întreaga ierarhie economică.

Întregul cataclism economic al Federației Ruse are un efect direct asupra investitorilor autohtoni și al celor străini. În anul 2015 peste 20 de mari companii occidentale și-au încheiat activitățile și cooperarea cu Rusia și peste 30 de întreprinderi manufacturiere occidentale și-au închis porțile.

Unul dintre efectele naționale legat de această situație economică se reflectă și într-un fenomen ce nu este nou dar care a luat proporții în ultimul an. Este vorba de emigrație. Emigrația netă a crescut de la 35.000 de persoane pe an cât a

fost în perioada 2008-2010, la peste 400.000 după preliminările și înregistrările ce au avut loc în 2015.

Faptul cel mai descurajator este acela că un număr foarte mare din populația rusă nu crede că s-ar putea schimba ceva atâta timp cât conducerea Federațieie Ruse se realizează printr-o schimbare de tipul rocadei între Președintele Putin și Primul Ministru Dmitry Medvedev.

Dacă nu se va schimba ceva în bine – afirma Dr. Vladislav Inozemtsev, înseamnă că Rusia intră într-un moment al autodistrugerii economice, ceea ce s-ar traduce printr-o urgentă demisionare a Președintelui Vladimir Putin.

În același timp situația economică dezastruoasă din Rusia se reflectă și în viața economică din Crimeea.

La doi ani după anexarea ilegală a Crimeei de către Federația Rusă, peninsula Crimeei este unul dintre cela mai izolate, sărace și realmente în întuneric teritorii din Europa. Situația economică este total ruinată. Liniile electrice din Ucraina au fost întrerupte încă din Noiembrie 2015 lipsind de electricitate peste 2 milioane de locuitori ai Crimeei, iar autoritățile rusești, după opinia unor ziariști ce au vizitat aceste locuri nu au reușit nici pe departe să rezolve această problemă.

Importurile din Ucraina sunt interzise și ca atare este o continuă lipsă de medicamente iar turismul (care era o sursă importantă de venituri pentru această zonă), este muribund.

La toate acestea se adaugă un sistem represiv la adresa celor care își manifestă nemulțumirile față de situația existentă.

După o metodă veche de tip KGB, cei ce au curajul să-și expună punctele de vedere sunt arestați și condamnați la cel puțin 5 ani de pușcărie.

Cele mai aspre represiuni sunt îndreptate împotriva celor circa 300.000 de tătari, care în majoritate sunt musulmani, (care au fost deportați în timpul dictaturii staliniste și au primit aprobarea să se reîntoarcă de abea în anii 1980).

Chiar dacă propaganda actuală rusească vorbește de zorii unei noi reveniri economice, pentru a da speranțe populației ruse pentru o viață mai bună, fiecare știe că asemenea informații nu se vor întrevedea prea curând.

Succesul unei națiuni fiind determinat și se măsoară prin indicatorii săi economici, *reali*, atunci se poate spune fără nici o îndoială că Rusia este într-o mare încurcătură și de aici se poate deduce că acei politologi care urmăresc politica lui Putin și fac prognoze referitoare la căderea putinismului, s-ar putea să aibă dreptate.

O asemenea situație a fost expusă și în urma unui sondaj de opinie din care a rezultat că popularitatea președintelui Putin a scăzut de la 64% cât a fost în iunie 2015 la 45% în ianuarie 2016.

Administrația Obama este, pentru moment, nehotărâtă în privința colaborării cu Federația Rusă cu privire la acțiunea comună de combatere a ISIS. Principala problemă este dacă această cooperare ar putea ajuta sau din contra ar afecta în mod negativ poziția Statelor Unite în lume în privința combaterii ISIS.

De asemeni se remarcă opoziția punctelor de vedere ale Statelor Unite și ale Federației Ruse privind menținerea sau înlăturarea lui Assad din funcția de conducător.

Statele Unite susțin urgenta eliminare a lui Assad de la conducerea Siriei pentru a se opri atrocitățile deslânțuite de armata siriană împotriva propriului popor prin folosirea armelor chimice și a lanțurilor de bombardamente deslânțuite pe lungi perioade.

Efectele unor asemenea acțiuni criminale au determinat populația siriană să considere că principalul dușman al poporului sirian nu sunt teroriștii din cadrul ISIS ci Assad și administrația lui.

Lipsa unor acțiuni concrete din partea Statelor Unite și a celor 65 de aliați afectează într-un mod din ce în ce mai rău situația din Siria și tot odată câștigarea unui număr din ce mai mare al simpatizanților ISIS.

Mulți sirieni consideră de asemeni că lipsa unor acțiuni concrete din partea Statelor Unite dau impresia că SUA este mai mult aliata ISIS decât a poporului Sirian.

Vladimir Putin susține ideia stabilită de comun acord cu Administrația de la Teheran după care Assad trebuie să rămână în poziție cel puțin 18 luni sau mai mult, să se creeze o nouă Constituție a țării și să se organizeze noi alegeri.

După o prioadă de peste trei luni și jumătate de atacuri aeriene din partea Rusiei împotriva forțelor militare opozante ale președintelui Assad rușii au reușit să anihileze cel puțin temporar orice acțiune de eliminare a lui Assad din putere. Aproape de sfârșitul lunii Ianuarie 2016, președintele Assad și aliații săi au avut convingerea că vor fi câștigători în acest conflict.

După opinia președintelui Obama rămânerea lui Assad în poziție de conducător este echivalentă cu continuarea războiului civil în Siria.

Tot odată "lunile" considerate de către Vladimir Putin ca fiind în favoarea lui Assad de a rămâne în funcție, înseamnă după opinia Administrației de la Washington: extinderea numărului de morți, oameni sacrificați, mutilați, călcați în

picioare, înfometați, torturați și violați de către armata și miliția Administrației lui Assad cu sprijinul Rusiei.

Secretarul de Stat John Kerry a încercat în repetate rânduri să convingă Moscova arătând că Președintele Bahar al-Assad, este singurul obstacol în unirea Siriei împotriva Statului Islamic, în creerea unui stat democratic și pluralistic.

Ceeace este nevoie în momentul de față este de a-l convinge pe Assad să părăsească funcția de președinte, să se creeze un guvern de tranziție care să conducă Siria până la stabilirea și înfăptuirea noilor alegeri.

Chiar și în Iran, există o puternică opoziție împotriva politicii iraniene de ocupare a Siriei.

Nu întâmplător un grup de activiști și jurnaliști iranieni și libieni cu concepții progresive s-au adresat președintelui Obama cerându-i să nu amâne sau să neglijeze vârsarea de sânge ce are loc în Siria și în Orientul Mijlociu care pot devenii teatrul manifestării unei reale dezintegrări și a creșterii hausului internațional.[204]

Concluzia care se poate desprinde în momentul de față privind situația din Siria și a manifestării acțiunilor grupării teroriste ISIS este aceea că toate aceste dezbateri și pretinse acțiuni ale unei coaliții internaționale vor continua pe tot psrcursul anului 2016, oferind pe de-o-parte Administrației Obama cât și candidațiilor la președenția Statelor Unite, prilejul unor continue controverse și lungi discuții asupra acțiunilor și a unei eventuale stategi ce s-ar putea desfășura împotriva pericolului mondial pe care îl reprezintă ISIS și conflictele din Orientul Mijlociu.

Nu se știe exact este intenția Statelor Unite în privința conflictului din Siria și a acțiunilor împotriva ISIS, dar recenta vizită (de la 3 februarie 2016), pe care Barack Obama a făcut-o în Baltimore (statul Marylend), la Moskeia – Islamic Society of Baltimore, s-a datorat multipleleor probleme pe care le-a ridicat situația populației musulmane existentă în Statele Unite.

Discursul lui Obama ținut la 3 februarie 2016, a fost diferit de cel pe care îl ținuse în prima lună după ce a fost ales președinte; atunci, tănărul Barack Obama s-a a dresat unui număr de peste 1 miliard de musulmani din întreaga lume, referindu-se la ”un nou început” în relația cu Statele Unite.

[204] Vezi Notele Autorului pentru Partea a III-a (113): Scrisoarea deschisă adresată Președintelui Barack Obama, 14 Decembrie 2015

La 4 februarie 2016, la Meetingul Anual al Rugăciunii, Obama nu a mai vorbit despre ”noul început al relațiilor cu musulmanii ci despre un sentiment de frică și furie referindu-se la atacul teroriștilor musulmani de la Paris și a celor de la San Bernardino (statul California, SUA).

Având mai mult o notă de conciliere și nu una de înțelegere și acțiune împotriva acestor teroriști ce se manifestă pe plan mondial, el a încercat să găsească unele cuvinte ”potrivite”, pentru menținerea unei balanțe între cele două sentimente pe care le poate cunoaște orice om. Făcând o paralelă între acțiunile Cruciaților desfășurate de creștini și violențele musulmanilor extremiști împotriva celor cu credințe diferite nu a făcut decât să inspire declanșarea mai multor atrocități împotriva unor civili total nevinovați.

Nimic nu ar fi putut fi mai inexplicabil pentru majoritatea poporului american și pentru creștinii din întreaga lume de cât acest mod–total neinspirat al consilierilor și celui care i-au scris textul cuvântării–n.n.) de a face o paralelă falsă între atrocitățile Statului Islamic și a începutului Creștinismului.

Remarca sa a fost aproape similară cu cea a capului Bisericii Catolice când a afirmat:

că *cel care vrea să ridice ziduri împotriva migranților ”nu este creștin”.*

Oare această remarcă se referea numai la candidatul republican Donald Trump care intenționează (în ipoteza că va fi ales președinte al Statelor Unite , de a ridica un zid împotriva tuturor migranților mexicani ce intră în Statele Unite în mod ILEGAL –n.n.), sau la toți conducătorii țărilor europene care speriați de pericolul și riscul invaziei musulmane, au ridicat și continuă să ridice garduri de sârmă ghimpată împotriva invaziei migranților din diverse colțuri ale lumii.

Oare întreaga Europă a ajuns în momentul de față să nu mai fie creștină?

Iată o întrebare care poate la un anumit moment dat își va putea găsi un răspuns sau o explicație mai detaliată din partea marelui conducător al Bisericii catolice.

7. Riscul pierderii identității naționale al țărilor membre ale UE și al altor țări din lume

După unele afirmații prezentate de către diferite mijloace de informare cu caracter global, Uniunea Europeană în calitatea sa de partener economic şi politic, a contribuit de peste o jumătate de secol la *menţinerea păcii*, *stabilităţii* şi *prosperităţii*, *a ridicat standardele de viaţă*, *a lansat o monedă ce a vrut să fie unică* şi *a evoluat constant către crearea unei pieţe unice* în cadrul căreia unele dintre țările europene pot beneficia de regulile care prevăd că *persoanele,*

bunurile, serviciile şi capitalul pot circula liber, ca şi cum s-ar afla pe teritoriul unei singure ţări.

Totul ar fi de înţeles, spun cei ce se ocupă de legile emigraţiei/imigraţiei, în special pentru guvernele ţărilor europene, care consideră că educaţia, cultura şi gradul de civilizaţie al vieţii oamenilor din ţările europene constituie suficiente elemente de atracţie a multor persoane din alte ţări care ajung întruna din ţările UE şi apoi folosesc acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană pe baza principiilor şi legislaţiei aplicate în aceste ţări ale UE, care afirmă:

oricine se poate mişca cu o deosebită uşurinţăşţ
în întregul perimetru al ţărilor din cadrul UE,

folosesc acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană.

Mulţi dintre cei veniţi în Europa în mod legal, îşi desfăşoară activitatea în mod cinstit şi util pentru ţara europeană care i-a primit.

Este concludentâ dovada după care nu există nici o împotrivire la adresa cetăţenilor de religie musulmană şi care venind într-o ţară europeană, muncesc şi desfăşoară activităţi utile pentru ţara care i-au primit şi pentru ei şi familiile lor.

Recentele alegeri care au avut loc în prima decadă a lunii mai 2016 la Londra, pentru alegerea unui nou primar, s-au soldat cu alegerea lui Sadiq Khan (în vârstă de 45 ani), membru al Partidului Muncii, fiul unui emigrant pakistanez, ce a muncit ca şofer de autobuz.

Khan, a crescut în condiţiuni deosebit de modeste, într-un apartament mic împreună cu încă şase membri ai familiei. Învăţând şi fiind un om muncitor ca şi tatăl său a absolvit facultatea de drept şi a devenit un avocat preocupat de problemele asigurării drepturilor omului.

Prin alegerea sa în funcţia de primar al Londrei, se dovedeşte că Europa în general şi Anglia în mod special, care a fost o ţară cu principii deosebit de conservatoare, apreciază un om după meritele sale şi nu după religia sa.

Într-un interviu pe care l-a dat Khan, a spus: *alegerea mea este un mesaj din care rezultă că: poţi fi un fiu de emigrant provenit dintr-un mediu sărac, dintr-o etnicitate şi o religie minoritară, şi care este apreciat şi respectat pentru cine este şi ce poate face pentru oamenii pe care îi conduce*.

De asemeni, unele dintre ţările UE folosindu-se de avantajele unei asemenea libertăţi au angajat forţa de muncă a imigranţilor (care *deocamdată* este mult mai ieftină comparativ cu cea autohtonă).

Faptul că țările Uniunii Europene sunt dispuse să primească emigranți din diverse țări se confirmă și prin rezoluția Comisiei Europene (de la sfârșitul lunii aprilie 2015), aprobată cu 449 de voturi, contra 130, precum și prin apelul Președintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker și a Parlamentului European adresat celor 28 de țări membre ale UE de acordare a ajutorul necesar refugiaților prin asigurarea spațiilor de locuit și emiterea vizelor de azil celor care au ajuns pe teritoriul european.

Alături însă de muncitorii din Estul Europei și din alte țări veniți cu dorința și hotărârea de a munci și de ași asigura o situație economică confortabilă pentru ei și familiile lor și-au făcut apariția și o mulțime de imigranți care în numele unor concepții religioase pretins scrise în Koran, vor să domine lumea și să transforme Europa într-o lume musulmană.

Partea gravă a unei asemenea situații pornește de la lipsa unor informații despre cei ce se pot mișca liber între și în zonele aparținând Acordului Schengen.

După cum prezintă unele mijloacele mass-mediei internaționale,

> oricine poate circula din Portugalia până la granița cu Federația Rusă fără a avea pașaportul verificat, sau fără ca polițiile de graniță să aibă informații incluse într-o bază de date despre cei ce circulă liberi între țările UE.

Unii dintre musulmanii veniții în Europa în mod legal sau ilegal[205] (unii folosindu-se chiar de pașapoarte false – n.n.), creează prin diferite mijloace diversiuni, crime, demonstrații de masă și blocări de străzi în plină zi sub pretextul desfășurării rugăciunilor sau al unor manifestări cu caracter politic.

În afara acestor aspecte cu caracter socio-economic și politic, Europa se confruntă de mai mulți ani și cu un alt aspect al vieții de zi cu zi și care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identității naționale. Astăzi populația Europei este formată în proporție de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creștere.

După unele date destul de greu de controlat dar pe care le consider având o notă reală, în Europa trăiau la începutul anului 2015 circa 54 de milioane de

[205] Vezi Mic breviar statistic, pentru Partea III-al cu diverite statistici specifice

musulmani, care reprezentau circa 10% din populația Europei iar această cifră este în continuă schimbare prin creșterea numerică[206] (în momentul de față, imposibil de controlat datorită enormului fenomen al migrații - n.n.).

Un alt fapt ce merită să rețină atenția conducerilor unor state este faptul că ilegalii sau chiar și migranții legali ajunși în diverse țări europene, au obținut permisiunea construirii de moschei.

Știri prezentate prin diversele mijloace informaționale, confirmă că în Europa există în prezent mii de moschei cu unele congregații mai largi chiar decât cele ale bisericilor creștine sau ale templelor mozaice. De asemenea în diverse oraşe europene imigranții din comunitățile musulmane fac tot felul de intervenții la autoritățile oficiale ale diverselor orașe pentru obținerea aprobărilor de construire a unor super-moschei care să depășească cu mult înălțimea bisericilor creștine și a templelor mozaice arătînd astfel întregii lumi care este forța superioară pe care se bazează noua identitate ce o vor instalată în Europa.

Un exemplu în acest sens îl oferă și aprobarea construcției unei Moschei în București. Secretarul de stat Victor Opaschi, de la Secretariatul de Stat pentru Culte, împreună cu muftiul Muurat Iusuf, au semnat protocolul de predare-preluare prin care Muftiatul Cultului Musulman din România a primit în concesiune, pe o durată de 49 de ani, un teren de 11.295 metri pătraț în vederea unei asemenea construcții.

Despre acest proiect s-a discutat în urmă cu un an de zile (aprilie 2015), iar *în prezent se lucrează la obținerea autorizațiilor necesare pentru construirea moschei la București*

Iar la 23 martie 2016, Președintele turc, Recep Tayyip Erdogan, la conferința de presă pe care a avut-o împreună cu reședintele Klaus Iohannis a declarat:

"... va fi expresia cea mai frumoasă a dialogului și solidarității."[207]

Ca replică la această acțiune a Turciei – a spus președintele Erdogan:

am stabilit împreună cu domnul Klaus Iohannis,
câteva terenuri în Istambul pentru o capelă

[206] Conform unor informații oferite de Pew Research Center, populația musulmană va crește cu cel puțin 2% în următorii 30 de ani (față de 1.6 miliarde cît sunt în prezent) devenind cea mai numeroasă religie din lume și eclipsând cu mult religia Creștină.(Sursa: Washington Post, 2 Februarie 2016, pg. A4)

[207] Ziarul Adevărul (România) , 23 martie 2016

și un loc de cazare a pelerinilor.

Principala întrebare pe care și-o poate pune orice om din Romînia și în special din București este dacă acest lăcaș va fi numai unul de rugăciune pentru populația musulmană din România sau va fi un centru de educație și de radicalizare în vederea unor acțiuni viitoare mult mai periculoase?

După multiplele atentate ale extremiștilor musulmani ce au avut loc în diverse orașe din Europa în ultimii ani, care s-au terminat cu zeci de morți și sute de răniți, rămâne sub un semn de întrebare cât de frumoasă și cât de mult va fi apreciată această nouă construcție de către locuitorii orașului București și de către întreaga populație a României.

Nu știu dacă o asemenea acțiune s-a demarat după un model ce a avut loc și în Rusia, sau este o inițiativă personală a Președintelui Iohannis.

Informațiile prezentate de mass-media rusească confimau în urmă cu un an de zile, că pe un teren de peste 19.000 m.p. s-a ridicat la Moscova și a fost inaugurată la 24 septembrie 2015 cea mai mare moscheie din Rusia. O clădire în stil modern dar cu multiple elemente arhitectonice specifice cultului islam, pe o înălțime de 6 etaje, și pentru care s-au cheltuit bani din donații particulare în valoare de 170 milioane dolari.

La inaugurarea acestei moschei au participat: Președintele Putin, Președintele Turciei, reprezentanții de frunte ai Autorităților Palestinene și alți conducători din republicile din Asia Centrală.

Cu acest prilej, s-a amintit că religia islamică este a doua cea mai mare religie din Rusia care numără peste 23 milioane de credincioși musulmani (din totalul populației ruse de circa 142 milioane locuitori iar statisticile demografice confirmă că numai în Moscova trăiesc 1.5 milioane musulmani din cei 11.5 milioane locuitori).

În discursul inaugural Vladimir Putin a lăudat virtuțile „umaniste" (?? – n.n.) ale islamului și a spus:

„Această moschee va fi o sursă
pentru propagarea ideilor umaniste
și a adevăratelor valori ale islamului",

criticând în același timp existența și acțiunile Statul Islamic, care „*denaturează islamul*". Din punct de vedere politic, discursul lui Vladimir Putin sună deosebit de frumos, dar cum se va manifesta această nouă forță islamică în Rusia în general și în Moscova în special, rămâne sub un mare semn de întrebare întrucât Rusia are o tristă și nefericită experiență în privința acțiunilor criminale organizate de grupările extremiste musulmane; această experiență i-a creat președintelui Putin o poziție total refractară la adresa refugiaților musulmani care vin în Rusia. Unele date statistice confirmă numărul de acțiuni extremiste ce au avut loc în Rusia. Începând din 1999, Rusia a fost afectată de o serie de atentate sângeroase, multe dintre ele fiind comise de femei kamikaze, ele fiind armele privilegiate ale rebeliunii islamiste. Opinia Președintelui putin s-a regăsit și într-un pretins dialog (glumă)[208] ce circula la Moskova și în alte orașe din Rusia, referiror la relația lui Vladimir Putin cu regele Arabiei.

[208] Se spune că în urmă cu câțiva ani regele Arabiei l-a vizitat pe Putin la Moscova. Înainte de a pleca i-a spus lui Putin că ar vrea să cumpere o mare parcelă şi să ridice, numai cu bani arabi, o mare moschee în capitala rusă.
-"Nu e o problemă", i-a răspuns Putin, "dar cu o condiție: să autorizați să se construiască deasemenea în capitala arabă o mare Biserică ortodoxă".
-"Nu se poate" spuse regele Arabiei.
-"De ce?" a întrebat Putin.
-"Pentru că religia voastră nu este adevărată şi nu putem lăsa ca poporul să fie înşelat".
- "Eu gândesc la fel despre religia ta şi fără îndoială aş permite ridicarea templului tău

Personal, nu cred în realitatea unui asemenea dialog/glumă, dar cum se spune:

”Chiar dacă nu este adevărat, ideia este bine venită !

Tabelul Nr. 35

Diversele acte criminale organizate de către extremiștii cecieni în Rusia (1999 -2013)

Anul	Data	Locul	Nr. morți	Nr. răniți
1999	13 sept.	Moscova	118	
2002	23-26 oct.	Dubrovka	130	
2003	5 iulie	Moscova	15	50
	5 dec.	Tren	46	
2004	6 feb.	Metrou Moscova	41	
	24 aug.	Avion	90	
2009	27 nov.	Tren	28	
2010	29 mar.	Metrou Moscova	28	
	9 sept.	Osetia de Nord	17	
2011	24 ian.	Aeroport Moscova	37	
2012	4 mai	Caucaz	14	120
	28 ugust	Daghestan	7	
2013	20 mai	Daghestan	8	
	21 oct	Daghestan	6	
	30 dec.	Volgograd	10	20

Sursa: Mediafax 2014

Nu trebuie uitat nici faptul că multe dintre republicile asiatice care au stat timp de 70 de ani sub călcăiul ocupației sovietice, au fost printre primele care s-au bucurat de lichidarea sistemului comunist și a Uniunii Sovietice, și-au cerut și și-au asigurat imediat independența și se manifestă după criterile legilor musulmane și nu după cele dorite de Moscova.

---

dacă ar fi echivalent, aşa că am terminat subiectul”.

În acelaș timp mai mult ca sigur că președintele Putin își reamintește – nu cu prea mare plăcere de atacurile grupurilor teroriste din Republica Chechenă și a altora din țările islamice asiatice care au avut loc, de exemplu, la Moscova în martie 2010 și care s-a soldat cu zeci de morți și răniți. Nimeni nu înțelege sau nu vrea să înțeleagă că prin această aprobare s-ar putea să se deschidă o ușe largă spre multiple forme de manifestare a unor riscuri enorme de acțiuni antisociale și care au în spatele lor diverse manifestări politice.

Din acest punct de vedere poate ar merita să fie reanalizată una dintre opiniile care se vehiculau încă în urmă cu câțiva ani și care se refereau la riscul existenței și manifestării unor acte ale extremiștilor jihadiști:

"... imaginaţi-vă o staţie de metrou din Bucureşti în care, la ore de vîrf, un tânăr credincios se detonează în numele lui Allah. Sau imaginaţi-vă tineri români eşuaţi în viaţă, convertiţi la islamism şi trimişi în tabere de instruire prin Siria, Irak sau Afganistan şi reveniţi în Europa pentru a ne aduce binefacerile Statului Islamic".

Asemenea acțiuni trebuie înțelese și corelate cu preocupările manifestate în diverse țăti musulmane de penetrare și treptat dar sigur de dominare a lumii europene. Tabelul alăturat prelucrat dintr-o sursă considerată ca oficială, confirmă această afirmație.

Tabelul nr. 36

Perspectiva evoluția populației musulmane în țările Europei Occidentale

(% din totalul populației)

Țara	2000	2030
Austria	5,7	9,3
Belgia	6,0	10,2
Danemarca	4,1	5,6
Franța	7,5	10,3
Finlanda	0,8	5,6
Germania	5,0	7,1
Irlanda	0,9	2,2
Italia	2,6	5,4
Marea Britanie	4.6	8.2
Norvegia	3,0	6,5
Olanda	5,5	7,8
Portugalia	0,6	0,6
Spania	2,3	3,7
Suedia	4,9	9,9

Sursa: Prelucrat de autor după datele publicate de către International Center for the Study of Radicalisation (ICSR) King's College, London. Munich Security Conference, 6-8 Febr., 2015

Așa se explică diversele acțiuni ce au avut loc din 1995 și până în prezent în Olanda, Anglia, Franța, Belgia, Spania, Norvegia și numai cu puțin timp înainte, în Germania, Danemarca, Turcia și în Statele Unite.

O acțiune terorist criminală a avut loc în prima săptămână a lunii Ianuarie 2015, când un atac terorist al unor indivizi care vorbeau perfect franceza (de unde concluzia că veniseră de mici copii în Franța sau se născuseră în această țară) și care după ce au intrat în clădirea redacției ziarului satiric francez, Charlie Hebdo, au intrat într-o sala unde se ținea o ședință a grupului de gazetari și au împușcat mortal 12 membrii ai redacției respective și doi polițiști sub pretextul răzbunării împotriva unei caricaturi publicată la adresa religiei islamice și a profetului Mohamed.

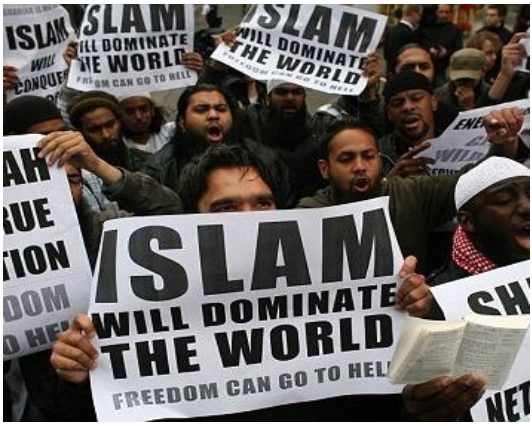

La mai puțin de 24 de ore, în Hamburg (Germania), în noaptea de 10/11 ianuarie 2015, au fost aruncate de către alți musulmani extremiști, bombe incendiare în clădirea ziarului *Hamburger Morgenpost daily*, care în spirit de solidaritate cu ziarul Charlie Hebdo (din Paris), au reprodus caricatura profetului Mohamed.

În felul acesta o serie de oficialități printre care și Primul Ministru al Franței, Manuel Valls, au afirmat că *Franța este în război*, împotriva terorismului, a jihadismului și a islamismului radical, iar Germania poate afirma același lucru.

Referitor la această afirmație, merită cunoscută opinia profesorului Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, care afrma[209]:

"... Franța nu este în război, întrucât nici frații Kouachi și nici Amedy Coulibaly nu sunt soldați în cadrul unei armate a unui stat. Ei sunt niște civili care fac parte dintr-o forță de luptă care se dezvoltă în cadrul unor state din Orientul Mijlociu în vederea creării și menținerii unui stat islamic.

"...Statul Islamic" este un termen care se referă la ceva care nu există (încă?); în timp ce produce deja efecte, și care oferă numai ideea existenței unui asemenea stat. Recunoașterea acestor forțe ca beligerante le oferă oportunitatea recunoașterii existenței unui asemenea stat..."

După acțiunea criminală organizată la 13 noembrie 2015 în mai multe locuri publice din Paris și care s-au soldat cu 130 de morți și peste 350 de răniți, Domnul profesor Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, își mai menține afirmația (pe care o pot numi mai mult decât copilărească-n.n.), prin care spunea: *"Franța nu este în război".*

Domnule profesor, cu tot respectul, vreau să vă comunic că sunteți complet greșit în afirmația Dvs.

Franța este în război ! ***și*** *nu numai Franța*
ci întreaga lume civilizată este în război cu acești criminali !.

Nu au trecut decât câteva luni de la atacul împotriva ziarului Charlie Hebdo și a supermarketul Kușer omorând 17 persoane și într-o vineri seară când francezii și alți turiști din diverse colțuri ale lumii, veniți la Paris, își petreceau câteva ore liniștite urmărind un joc de fotbal, sau asistând la un concert sau având o seară plăcută cu prieteni într-un restaurant, islamiști jihadiști au provocat un masacru în masă.

Liderii mondiali și-au exprimat opinia condamnând atacurile efectuate și președintele francez Francois Hollande a promis răzbunare:

[209] Le Monde, 14 Ianuarie 2014

"Vom duce un război care va fi nemilos" !

Tor odată Președintele Hollande a cerut Parlamentului Franței să extindă starea de urgență și să se schimbe Constituția Franței prin adaptarea ei la condițiile specifice de luptă cu terorismul jihadist islamic.

Când teroriștii au comis o asemenea atrocitate, ei trebuie să fie siguri că vor avea să se confrunte cu o determinare foarte hotărâtă a poporului francez, cu o unitate fermă a Franței și nu numai a ei ci a întregii lumi civilizate.

Președintele Consiliului European Donald Tusk a spus:

"... trăim în timpuri extraordinare vare impun
măsuri extraordinare, sacrificii extraordinare
și o solidaritate extraordinară"

Acuma acești criminali au acționat din nou în Franța, mâine s-ar putea să acționeze în Anglia, în Belgia, în Germania (după cum s-a văzut prin ceea ce s-a petrecut în noaptea de Anul nou) și din nou în Statele Unite, în Canada și în alte țări.

Despre acest lucru aminteam mai înainte spunând că a venit timpul unei acțiuni conjugate a întregii lumi împotriva acestor criminali și a celor care sunt în spatele lor, altfel populația Europei sau a altor continente se poate aștepta la atacuri similare sau chiar mai grave.

Indiferent că este vorba despre forța armată a unui stat sau o forță armată a unor organizații extremiste, susținute în mod clandestin de către unele țări, cred că asemenea acte trebuie combătute cât mai rapid, cât mai drastic și mai eficient.

Chiar dacă unii politologi afirmă că lupta cu ISIS este o luptă împotriva unei organizații teroriste, cred acest conflict ar trebuii privit ca unul care se desfășoară într-un conflict cu o altă țară.

Nu cred că despre ISIS se mai poate vorbi numai ca despre o simplă organizație, ci trebuie privită ca o țară, întrucât:
pe care a cucerit-o prin forță armată,
posedă elemente de suprastructură,
are o populație din zonele ocupate prin forța armelor;
populația ce o ține sub control, o conduce după legile anti umane pe care le impune,

are o armată de mercenari formată din niște indivizi fanatici (pierduți pentru societate) și înșelați printr-o propagandă mincinoasă, falsă,
are mijloace de transport cumpărate din bani extorcați, din donații din frică sau confiscate,
are resurse economice (petrol și bani),
și-a creat instituții care impun legislația
impune coerciția în numele unei pretinse respectări a Koranului, etc.etc.
Cu această lume trebuie luptat și învinsă.

> Dacă nu o va învinge alianța lumii civilizate, acest război va fi pierdut și odată cu el – mai devreme sau mai târziu, întreaga lume va fi într-un mare haos.

S-a pier măr mult mai mic ș e acestor organizații. Cred că este ceasul al 12-lea în care trebuie aplicate măsurile necesare în vederea minimalizării sau eradicării unor asemenea forțe militare.

Până nu se vor lua măsurile necesare[210] create de către o alianță reală, împotriva acestor extremiști și a țărilor ce îi susțin în mod secret dar substanțial, asemenea acțiuni teroriste, prin sprijinirea financiară și dotarea cu echipament și armament, întreaga Europă va ajunge într-o situație similară întrucât celulele latente ale unor islamiști extremiști se găsesc împrăștiate și ajung să fie din ce în ce mai numeroase în întregul teritoriu al Europei (vezi cazul Belgiei care a devenit locul perfect pentru acești criminali sau Franța unde în anumite cartiere sunt atât de mulți teroriști periculoși încât nici poliția franceză nu vrea să mai ajungă pe acolo).

Miniștri de justiție din cele 28 de națiuni ale UE (incluzând Marea Britanie și Irlanda), trebuie să creeze cât mai urgent legislații specifice prin care să se poată verifica diversele informații referitoare la identitatea persoanelor care intră sau ies dintr-o țară europeană, despre datele personale incluse în pașapoarte (-le) oficiale nu cele contrafăcute – n.n.) și în cardurile de credit folosite.

Cred că această soluție de creiere a unor legislații specifice ar trebuii să devină prioritare legiuitorilor din toate țările europene și informațiile adunate despre fiecare persoană să poată fi folosite de comun acord de către sistemele de securitate din toate țările europene, din Orientul Mijlociu, din țările Africii de Nord și din alte țări.

[210] (Re)Vezi Notele autorului pentru partea I-a (77), Guerino, P. Harrison, P.M. & Sabol, W – Prisoners in 2010, Washington, D.C., Bireau of Justice Statistics, 2011

Această ideie se bazează și pe faptul că alte organizații teroriste cum ar fi Boko Haram care acționează în Africa are în palmaresul ei criminal recent, omorârea a peste 2000 de nigerieni; unele informații prezentate de către mass-media internațională confirmă date din care rezultă că în perioada 2011 -2015, 25,000 de oameni au fost omorâți de către membrii acestei organizații teroriste.

Trebuie reținut că există o enormă diferență între așa numita cultură (dacă putem s-o numim și s-o considerăm că ar exista!), a acestor migranți din diverse țări și cea pe care o întâlnesc în diversele țări prin care trec și în țările gazdă.

Un singur exemplu poate este suficient pentru a-i determina pe legislatorii din țările gazdă să reanalizeze legislațiile existente și să le actualizeze cu cele necesare specifice condițiilor specifice sosirii diverșilor migranți ilegali (care reprezintă majoritatea), în diverse țări.

Modul de manifestare al migranților în noaptea Anului Nou în Germania și în alte țări din Europa, incidentele sexuale de la Köln, Stuttgart sau Hamburg și din alte orașe și din alte țări, trebuie sever sancționate pentru a-i determina pe acești migranți să se oprească de la asemenea acte: de furturi, abuzuri sexuale, crime etc. la care se dedau.

Presa internațională a prezentat prin graficul de mai jos multiplele țări și locuri unde au avut loc asemenea acte. În acelaș timp trebuie reținut și faptul că mass-media germană a fost într-un moment de mare derută ne știind cum să anunțe aceste acte provocate de migranți. Au trebuit să treacă multe ore și chiar zile până ce au primit avizul unor conduceri ale partidului CDU[211] de a transmite informațiile respective.

Felul în care s-au transmis cu întârziere aceste informații a avut o notă total ridicolă:

Redacția *ZDF*[212] a afirmat:

"Faptul că jurnalul de luni seară (4 Ianuarie 2016)
nu a menţionat incidentele este o neglijenţă".

[211] CDU - Uniunea Creștin-Democrată (în germană: Christlich Demokratische Union Deutschlands) partid politic din Germania. Cuvântul „Uniune" din numele partidului se referă la uniunea dintre membrii partidului indiferent de religia lor (catolică, evanghelică etc.). CDU este un partid conservator cu orientare de centru-dreapta, afiliat Internaționalei Centrist-Democrate.

[212] ZDF - Zweites Deutsches Fernsehen (Al doilea post al televiziunii germane), care prezintă știri din Austra, Luxemburg, Elveția, Liechtenstein, Belgia, Italia, Olanda, Danemarca și Kosovo; are sediul la Mainz (Germania)

A nu discuta acest subiect luni seară
a fost "evident o judecată greşită",

Au asemnenea afirmații nota specifică pe care trebuie să o aibă "o stație de televiziune liberă" într-o "țară liberă"?

După cum se observă asemenea acte nu vor fi (mai mult ca sigur –n.n.) nici ultimile și nici nu vor dispare din obiceiurile așa numitei "culturii" musulmane.
Germania așa cum afirma Doamna Cancelar Angela Merkel, *se va schimba*.
Sunt convins că acest lucru se va petrece mai curând decât cred mulți din conducerea actuală a Germaniei și chiar a populația ei.

Dar nicidecum în bine!!

Trebuie să ajungem la momentul în care să fim martori și să ascultăm răspunsurile la unele întrebări care în prezent nu sunt cele dorite nici de către familiile victimilor și nici de oricine a văzut sau a a auzit de aceste atrocități ce au loc la intervale extrem de scurte provocate de "soldații" ISIS.
Numai exemplele actelor teroriste ce au avut loc în lunile iunie și iulie 2016 (de exemplu-n.n.) în Franța, la Nisa, unde cu un camion au fost omorâți 85 de persoane și răniți 200 de persoane care aniversau 14 iulie, ziua națională a Franței, sau în Germania, unde la 18 iulie 2016, într-un tren lângă orașul Würzburg (Bavaria), un tânăr inspirat de propaganda Statului Islamic, folosindu-se de un topor a ucis 5 pasageri sau la München unde trei criminali, inspirați (după opinia unor oficiali germani-n.n.) de un sentiment "anti imigraționist", au acționat cu cruzime omorând și rănind zeci de persoane și provocând o enormă panică în molul Olympia și în întregul oraș.
Un asemenea act criminal mi-a amintit de anul 1972 , după 44 de ani, tot în acest oraș a avut loc un atac al unor terorişti palestinieni împotriva unor sportivi israelieni participanți la jocurile olimpice de vară, și luând ostateci, au omorât 11 dintre sportivii israelieni.
Nu este admisibil ca întreaga lume să fie terorizată de asemenea acte și să stea pasivă în fața unui asemenea pericol de proporții mondiale. Nu este admisibil ca să se acorde premii Nobel unor conducători care au acceptat și s-au folosit de asemenea acte teroriste în sprijinul unor planuri politice, sau să se acorde premiul

Nobel pentru ne participarea la acțiuni categorice împotriva unor organizații extremiste capabile numai de desfășurarea unor acte criminale.

Trebuie să ajungem să vedem creerea unei coaliții reale internaționale care să pună capât definitiv unor asemenea crime și să readucă liniștea și viața normală în orașele europene și în alte colțuri ale lumii.

Harta N

Unele dintre oraşele europene unde au avut loc manifestarea unor acte antisociale înperioda sărbătorilor de Crăciun şi An Nou

Sursa: AP, 2016

Situații similare au avut loc și în unele orașe din Finlanda.[213] Măsurile luate de către populația Finlandei se referă la organizarea unor grupuri de bărbați sportivi și adevărați luptători, care și-au luat numele de *"Soldații lui Odin"(*zeul războiului în mitologia nordică) și care patrulează seara străzile din diferite orașe; în momentul în care remarcă cele mai mici incidente provocate de către azilanți, intervin imediat și îi admonestează fizic.

S-a creat astfel o reacție imediată și firească împotriva unor asemenea oameni cu asemenea moduri de manifestare a pretinsei "culturi" musulmane. În perioada sărbătorii Crăciunului și a Noului An au fost înregistrate în diverse orașe din Finlanda peste 50 de asemenea incidente (furturi, încercări de violuri și bătăi pe stadă), provocate de azilanți. Chiar și azilanți ce locuiesc de mai mulți ani în Finlanda și s-au încadrat în viața și principiile morale ale acesti țări, au reacționat drastic împotriva noilor azilanți. Un exemplu concret a fost cel al unui tănăr boxer irakian (Abbas al—Arja de 25 de ani), care trăiește în Finlanda de peste 5 ani și care a intervenit imediat împotriva a doi tineri irakieni care încercau să abuzeze o femeie finlandeză.

Cu toate că există o opoziție din partea guvernului și a poliției finlandeze, care afirmă:

"... *„A organiza patrule de stradă ține de un comportament extremist. Aceasta nu permite se crească securitatea" populației, (a declarat ministrul finlandez de interne, Petteri Orpo, la postul de televiziune YLE. Aceste miliții „nu au dreptul să utilizeze forța", a subliniat el").*

Reacția "Soldaților lui Odin" poate nu ajută la rezolvarea problemelor de educație a noilor migranți, dar poate îi vor face să înțeleagă că în Finlanda există o altă morală și civilizație decît cea din țările de unde au venit migranții și ca atare aceștia își fac în continuare datoria de protecție a populației.

[213] Finlanda cu o populație de 5.4 milioane locuitori, a primit în 2015, peste 32.000 de azilanți, mai mult de zece ori decât în 2014.

8. Lupta împotriva terorismului mondial – o obligație imediată a tuturor națiunilor lumii

Strategia globală a Organizației Națiunilor Unite împotriva terorismului a fost adoptat de către statele membre, la date de 8 septembrie 2006. Strategia, în formă de rezoluție și Planul de acțiune anexat (A/RES/60/288), vrea să fie un instrument unic la nivel mondial, care ar trebuii să sporească eforturile naționale, regionale și internaționale în combaterea terorismului care se manifestă prin diversele organizații teroriste în diverse colțuri ale lumii.

Aceasta este prima dată când toate statele membre au convenit pentru o abordare strategică comună de combatere a terorismului, nu doar prin trimiterea unor mesaje din care rezultă că terorismul este inacceptabil în toate formele și manifestările sale, dar, de asemenea, rezolvarea trebuie să capete măsuri concrete individuale și colective pentru prevenirea, combaterea și eradicarea definită a acestui cancer general care este: terorismului.

Măsurile care trebuie aplicate, trebuie să includă:

consolidarea capacităților naționale pentru contracararea oricăror amenințări teroriste,

stabilirea unor legislații de sancționare aspră a oricăror tentative sau acțiuni teroriste,

creerea și urmărirea oricăror manifestări ce pot provoca actele criminale teroriste,

coordonarea activităților de combatere a terorismului prin sistemul Organizației Națiunilor Unite și a oricăror alte organizații și instituții specializate în asemenea acțiuni.

Adoptarea strategiei internaționale trebuie să dovedească îndeplinirea angajamentul luat de liderii mondiali la întâlnirea din septembrie 2005 și să se bazeze pe elementele propuse de Secretarul General în raportul său din 2 mai 2006, intitulat:

Uniți împotriva terorismului: recomandări pentru o strategie de combatere a terorismului global .

Ce trebuie înțeles este faptul că:

Terorismul nu este o persoană, nu este un singur regim politic și nu este o religie. După opinia unor specialiști, terorismul *este o metodă de implementare a unei ideologii* pretins religioasă, în vederea instaurării unui regim politic.

Combaterea terorismului trebuie pornită împotriva oricăror forme de manifestare și în special împotriva lui ca *ideologie*.

Inamicul este terorismul premeditat, politic, bazat pe violență motivată și comisă împotriva unor persoane civile noncombatante.

Cei care folosesc mijloacele teroriste, indiferent de istoria lor specifică sau de diversele obiective religioase, caută să submineze statul de drept prin aplicarea unor măsuri violente și teroare. Teroriștii, împărtășesc convingerea greșită că uciderea, răpirile, extorcarea, jefuirea și alte mijloace pe care le aplică precum și multiplele consecințe și ravagii sunt legitime sunt forme de manifestarea unor acțiuni politice, bazate pe aplicarea unor principii religioase.

Procesul de spălare a creierelor aplicat prin radicalizarea simpatizanților acestei ideologii precum și folosirea tehnologiilor avansate din domeniul sistemului informațional, prin care se practică atragerea de noi membrii și falsa informare a succeselor acestor acțiuni, trebuie eradicate prin toate mijloacele și cu o deosebită vehemență.

Intensificarea tututror mijloacelor de cooperarea internațională, asigurarea securității populațiilor din diverse țări precum și stăvilirea fluxului enorm al migrației din diverse țări, trebuie corelate cu înregistrarea tuturor actelor de identitate și a pașapoartelor, sancționându-se orice încercare de emitere a unor documente false precum și invazia frauduloasă în diferite țări.

Organizația Internațională a Poliției Judiciare ar trebuii să-și revadă imediat baza de date privind documentele de călătorie (furate sau pierdute), și să folosească acest instrument informațional, prin schimbul de informații relevante între diversele țări. Un rol deosebit de important trebuie să revină și organizațiilor internaționale printre care:

- Fondul Monetar Internațional,
- Banca Mondială,
- Oficiul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate și
- Organizația Internațională de Poliție Criminală

care vor trebuii să-și consolideze cooperarea cu toate țările pentru a le ajuta să respecte pe deplin normele și obligațiile de combatere a spălării banilor și finanțării terorismului internațional, urmârindu-i deaproape pe cei ce sprijină aceste acțiuni ale organizațiilor islamist teroriste.

Sursa:Prelucrat de autor după informațiile publicate
în: http://www.un.org/en/terrorism/strategy-counter-terrorism.shtml

La începutul lunii ianuarie 2016 a fost lansată, aprobată și semnată de Președintele Obama, *Legea privind combaterea terorismului internațional*. Această lege poate fi considerată ca fiind cea mai semnificativă contribuție contra terorismului și care menționează în mod specific – ne folosirea dronurilor și mențiunea specifică: fără intervenția forțelor Speciale destinate unor Operațiuni speciale și fără participarea Statelor Unite la acțiuni de mare amploare destinate conflictelor armate. Acesta, după opinia unor politologi, ar fi ”simbolul” Administrației de la Casa Albă și care în același timp este marcat de ne folosirea unor investiții suplimentare destinate departamentelor și agențiilor cu profil civil, ministerului de justiție, ministerul de interne și pușcăriilor sau a altor sectoare care necesită fonduri bănești suplimentare.

Un aspect care a scăpat din atenția multor analiști este faptul că în 2014 într-un discurs ținut la Academia Militară din West Point la graduarea catediților, Președintele Obama a anunțat creerea *Fondului Partenariatului în vederea combaterii terorismului* (CTPF în engleză). Obama a cerut la data respectivă Congresului American să ofere suportul obținerii noului fond care se referea la

circa 5 miliarde dolari în vederea creerii partenariatului din Asia de Sud până în Sahel[214]. Departamentul de Apărare a primit 1.3 miliarde dolari în locul celor 4 miliarde cât solicitase. În decembrie 2015, Congresul SUA a aprobat 175 milioane dolari referitor la fondul CTPF, destinat Departamentului de Stat în colaborarea cu programele ce aparţineau Departamentului de Securitate Internă şi Ministerul de justiţie, FBI şi alte departamente a căror activităţi se refereau la întărirea legislaţiei legale contra terorismului, cercetarea şi combaterea teroriştilor, a puşcăriaşilor şi a altor persoane civile suspecte.

Legea prevede ca Departamentul de Stat să-şi extindă eforturile de prevenire a actelor teroriste în special în parternarit cu ţările în care investiţii financiare mici pot constituii efecte deosebit de importante (în special în Africa unde creşterea capabilităţilor se va putea remarca în combaterea acţiunilor teroriste conduse de organizaţiile Boko Haram şi al-Shabab). Cooperarea şi exerciţiile militare desfăşurate împreună cu partenerii din Golful Persic (de combatere a organizaţiei al-Qaeda va avea ca efect combaterea Statului Islamic şi al-Qaeda din Yemen).

De asemenea în discursul de la West Point Academy, Barack Obama a menţionat că Statele Unite nu vor acţiona singure împotriva unor acte teroriste ce au loc în diverse ţări din lume.

Nu a afirmat nimeni că Statele Unite ar trebuii să acţioneze singure împotriva terorismului internaţional. Însuşi preşedintele Obama s-a referit de mai multe ori la coaliţia internaţională care va fi angajată în această luptă.

Din păcate însă nu se vedere niciun rezultat al acţiunii coaliţiei internaţionale (a celor circa 50 de ţări –n.n.), care vor şi trebuie să se angajeze plenar într-o asemenea luptă de distrugere definitivă a grupurilor teroriste şi a pretinsului Stat Islamic.

Presa americană a publicat la 20 iulie 2016 o informaţie din care reieşea că Pentagonul a organizat la Joint Base Andrews (situat în afara Washington-ului), o întâlnire a unora dintre miniştrii apărării din 30 de ţări care vor participa la lupta împotriva Statului Islamic.

Şedinţa s-a desfăşurat sub conducerea Secretarului Apărării Ashton B. Carter şi a Secretarului de Stat John F. Kerry. Este prima şedinţă cu un asemenea scop după decizia Marei Britanii de a ieşi din UE şi după acţiunea loviturii de stat din Turcia.

Pentagonul a pregătit un plan amplu, oficial, care a fost prezentat participanţilor arătându-le unde şi cum se vor desfăşura mişcările de trupe în Irak (în Mosul) şi în

[214] Sahel - zonă de tranziţie, de la deşertul Sahara la regiunea de savană Sudan

Siria (în capitala Raqqa). Fiecare dintre participanții la acestă ședință de lucru întorcându-se în țările lor de origine, vor studia în amînunțime planurile Pentagonului, venind cu propuneri concrete de contribuție.

Au trebuit să treacă doi ani de când Statul Islamic s-a declarat Califat peste Irak și Siria, timp în care au avut loc zeci de acțiuni criminale soldate cu morți și răniți.

După informațiile oficiale ale Statelor Unite, timp de 2 ani, din vara anului 2014 și până în vara 2016, SUA al lansat 10.500 atacuri (lovituri) aeriene în Irak și Siria.

Cât de eficiente au fost aceste 10.500 atacuri, este destul de greu de apreciat, dacă după doi ani de zile se pune problemă (în sfârșit (!), sperăm într-un mod deosebit de serios) ca să se realizeze o adevărată coaliție a celor 30 de țări venite la întâlnirea organizată de Pentagon.

Sub presiunea ofițerilor superior și a strategilor militari, trupele americane retrase din Iraq s-au limitat la menținerea a 6.000 de soldați care au rămas în Iraq alături de cei 900 de soldați italieni.

În acelaș timp în Siria armata americană și-a menținut 300 de așa numiți consilieri sau sfătuitori care să lucreze cu grupurile luptători de Kurzi și arabi.

Situația celorlalți participanți ai așa zisei coaliții internaționale este următoarea:
Marea Britanie are peste 250 de sfătuitori în Irak și a promis că va susține (încă nu se știe însă cum !) eforturile îndreptate împotriva Statului Islamic
Turcia (ca membră a NATO), care are pe o porțiune mare în lungime, graniță cu Siria, este de acord să participe la acțiunea comună (tot așa fără să se știe în ce mod), după ce se vor limpezi diversele aspecte ale loviturii de stat ce au avut loc la Ankara și Istambul.
Ceea ce este încă neclar este punctul de vedere după care Turcia a promis că recentul vacarm nu va inflența politica față de Siria (ceeace nu se știe încă este în ce mod "nu va fi afectată această politică"!).

Pentru a se evita unele dezaprobări posibile din partea acestor membrii ai așa zisei coaliții internaționale, discuțiile de la Join Base Andrews s-au axat în mod special (cel puțin oficial!), pe probleme cu un caracter mai mult umanitar de ajutorare a rezidenților care trăiesc în deșert și sunt lipsiți de cele mai necesare mijloace de supraviețuire.

De asemeni Pentagonul a solicitat celor prezenți la mitingul organizat, de a se acorda sprijinul Irak-ului prin ingineri și antrenori de poliție "*voluntari*" care să împiedice grupurile extremiste să re(cucerească) terenurile pierdute.

Așa după cum au conchis majoritatea autorilor care au urmărit și prezentat acțiunea Pentagonului, concluzia care se poate desprinde din această acțiune a

fost aceea ca Statele Unite ar avea obligația de a asigura o stabilitate pe termen lung a zonei "de luptă", nu numai prin solicitarea unor angajamente ferme din partea aliaților dar mai ales printr-o asigurare a unui succes deplin al acestei operațiuni militare.

Un asemenea plan este cu atât mai important cu cât în mo0mentul de față un alt grup jihadist care se anunță a fi mult mai periculos pe termen lung și-a făcut apariția în Siria.

Grupul terorist Jabhat al-Nusra a desfășurat operațiuni teoriste într-un mod deosebit de sofisticat în ultimii patru ani infiltrându-se în opoziția moderată a președintelui Bashar al-Assad. grupul a preferat să stea deoparte de acțiunile teroriste internaționale și a avut grije să nu fie descoperit și să devină ținta forțelor militare ale Statelor Unite.

Urmând politica și indicațiile lui Osama bin-Laden, acest grup terorist urmărește îndeplinirea ambițiilor lui Osama și pregătește lovituri în Europa și Statele Unite.

Metoda de pătrundere în Europa este cea practicată și de către alte organizații teroriste folosindu-se de migranții sirieni ce au venit în Europa și vor ajunge într-un timp relativ scurt și în Statele Unite.

Ideia privind riscul pericolul pe care îl reprezintă această grupare teroristă a fost lansată după o perioadă lungă de cercetări asupra acestei organizații teroriste, de către Institutul de Studii al războiului[215].

Acest institut consideră că Jabhat al-Nusra reprezintă una dintre cele mai periculoase amenințări pe termen lung comparativ cu acțiunile oricăror altor grupuri jihadiste. Institutul de Studii al războiului consideră ISIS și al-Qaida ca fiind organizații militare jihadiste Salafi - cu surse distincte de putere și susține necesitatea ca strategia SUA să funcționeze atât împotriva ISIS și Jabhat al-Nusra simultan. Strategia SUA concentrându-se numai asupra ISIS va avea ca rezultat imediat continua creștere a puterii militare și financiare a organizației al-Nusra.

> Neglijarea forței actuale și viitoare a acestei organizații și a potențialului pericol pe care îl reprezintă pentru întreaga lume va putea duce la un eșec al luptei împotriva terorismului mondial.

[215] Institutul de Studii al războiului (ISW –în engleză)- institute creat în 2007 de către Kimberly Kagan , considerat ca fiind ne-partizan afiliat vreunui partid. Cercetările și studiile publicate se referă la problem de apărare și afaceri externe. După opinia unor analiști, acest institute favorizează ideile privind desfășurarea unor politici externe agresive.

9. Unele fapte ce trebuie luate în considerație în legătură cu imigrația ilegală în Statele Unite

Chiar dacă întreaga lume este îngrijorată de manifestarea unor acțiuni criminale din partea unor organizații extremiste-jihadiste islamiste, Administrație de la Washington sub președenția LUI Barack obama și a eventualei noi Administrații de sub președenția lui Hillary Clinton au decis să crească numărul refugiaților ce vor fi admiși în SUA.

Unii dintre cei ce au de suferit datorită violențelor ce au loc în America Centrală au constituit subiectul unor dialoguri la nivelul Administrației Obama și al unor discursuri ținute de Secretarul de Stat John Kerry la Universitatea Națională de Apărare. În discursul său, Kerry s-a referit în mod special la populația din El Salvador, Guatemala și Honduras.

Deja, după informații Oficiale, Statele Unite au admis 85.000 de refugiați veniți din diverse țări din lume începând din Octombrie 2015 (care este începutul noului an fiscal american – n.n.).

Din totalul aprobărilor, privind intrarea în Statele Unite, 3.000 de locuri s-au atribuit celor din America Centrală.

Totalul aprobărilor se referă la o cifră ce a ajuns la 15.000 de persoane și care este în creștere față de anul precedent. Dintre aceștia, 10.000 de persoane, în conformitate cu afirmația Înaltului Comisar pentru problemele Refugiaților, din cadrul ONU, vor fi primite din Siria. Cu toate că procedurile de verificare celor veniți ca refugiați durează, așa după cum am mai amintit, între 18 și 24 de luni, plafonul admiterilor pentru anul 2017 se va ridica la 100.000 persoane.

În acelaș sens președintele Barack Obama a propus ca în toamna anului 2017 să se organizeze o amplă ședință la nivelul Ansamblului General al ONU solicitând tuturor națiunilor lumii să acorde asistență umanitară și suport financiar tuturor refugiaților din diversele țări din lume.

Opoziția pentru o asemenea ideie se manifestă de luni de zile din partea ambelor partide din Statele Unite dar cea mai vehementă voce împotriva unui asemenea program pe care Statele Unite ar vrea să-l aplice, vine din partea unuia dintre candidații la noua președenție a S.U.A., reprezentantul partidului republican, Donald Trump; el a propus construirea unui zid de-alungul graniței cu Mexicul pentru a se opri invadarea ilegală a celor din Mexic, aplicarea unui sistem strict de verificare a granițelor țării, oprirea temporară a intrării celor de origine musulmană, introducerea unui regim de verificare a tuturor migranților din țările islamice pentru a se bloca orice risc de intrare în Statele Unite a unor luptători ai ISIScare sunt gata să provoace mari tulburări și crime în Statele Unite.

Singura oponentă a lui Donald Trump, din partea partidului democrat este candidata la președenție, Hillary Clinton care consideră că nu ar trebuii să existe nici o limitare a dreptului refugiaților de a veni în Statele Unite.

În urma actelor criminale săvârșite de membri al-Qaida și ISIS, (începând cu actul terorist din 9 Septembrie 2001, continuând cu atacul din 11 martie 2004 din metroul din Madrid, cu actul terorist din 7 iulie 2005 din Londra și încă multe altele și care au continuat cu acțiunea teoristă din timpul Maratonului din Boston (statul Massachusetts), cu actul mai recent din localitatea San Bernardino (California) din Germania, din Turcia și din alte țări, toate acestea au evidențiat lungul conflict între lumea occidentală și cea islamică extremistă. La presiunea unor membri ai Senatului și Congresului American președintele Obama a acceptat și a dispus aplicarea unui sistem propus de Departamentul Național de Securitate pentru o largă campanie de raiduri și deportari a refugiaților intrați ilegal în Statele Unite.

În acest sens, Departamentul de Securitate Națională a organizat o serie de raiduri pentru depistarea familiilor intrate ilegal în Statele Unite, creerea a două centre de detenție (două în Texas și unul în statul Pensylvania și ulterior deportarea celor intrați ilegal).

Cu tot suportul pe care președintele Obama îl are din partea membrilor partidului democrat, la 11 ianuarie 2016, peste 100 de membri ai partidului democrat, au semnat o scrisoare acuzând Administrația de la Casa Albă de

aplicarea unui act ”anti-uman” privind deportarea refugiaților care au venit în S.U.A. fugind de violențele existente în țările lor de origine.
Răspunsul Casei Albe a fost:

Nu vom opri aceste raiduri !

Secretarul de Stat John Kerry la un interviu pe care l-a dat presei americane a afirmat:

”... noi nu putem asigura amândouă standarde:
să asigurăm o viață după tradițiile americane
și tot odată să asigurăm standardele
de securitate ale populției americane”.

În Noiembrie 2014 Departamentul de Securitate a emis un nou set de noi reguli care prevăd elemente complimentare de asigurare a unor priorități. Cele mai multe dintre aceste reguli sunt îndreptate către cei care au intrat ilegal în Statele Unite și locuiesc aici pentru mai mulți ani (se discută în prezent de perioada de cinci ani – n.n.) și care ar putea fi luată în considerație atunci când se discută de integrarea refugiaților în societatea americană și de a nu fi deportați.

În ziua în care au apărut aceste reglementări, președintele Obama a anunțat aplicarea unui act executiv care are menirea de a proteja circa 5 milioane de imigranți de la deportări.

Actul executiv propus de președintele Barack Obama a fost oprit la nivelul Curții Supreme, iar Secretarul Departamentului de Securitate, Jeh Charles Johnson (n.1957), a făcut unele precizări din care rezultă că familiile, copiii și alți care au trecut recent granițele Statelor Unite – și care nu au primit statutul de azilanți și oricare ordin de deportare începând cu 1 Ianuarie 2014, vor fi incluși în listele de deportare.

Aplicarea măsurilor impuse de Departamentul de Securitate al Statelor Unite au confirmat că imediat după 1 ianuarie 2016, 121 de adulți și copii au fost luați de către Agențiile de Imigrație și executare a legalității unde au fost reținuți pentru o perioadă scurtă de timp după care au fost deportați în țările de origine din America Centrală.

Urmărind îndeaproape problema deosebit de dificilă din punct de vedere legal și tot odată din punctul de vedere al politicii democratice condusă de președintele Obama, se poate remarca ca un act pozitiv, acțiunea Curții Supreme a Statelor Unite care a anunțat la 19 ianuarie 2016 că va reanaliza poziția președintelui Barack Obama care și-a depășit puterea care i s-a acordat ca Președinte al Statelor Unite în momentul în care încearcă să apere milioane de imigranți de la deportare

și care a ajuns unul dintre subiectele cele mai arzătoare în dezbaterile politice naționale. Candidații republicani la președenția Statelor Unite în dezbaterile din perioada alegerilor și-au expus punctele de vedere și au afirmat că vor elimina orice posibilitate ilegală de implementare a unui asemenea program, în timp ce candidații democrații au susținut că vor extinde acest program.

Politica președintelui Obama de a proteja peste 4 milioane de persoane, parte dintre ei fiind părinții unor cetățeni americani (copii care s-au născut pe teritoriul Statelor Unite – n.n.) și care au dreptul de a trăii și muncii legal în Statele Unite, a fost blocată la nivelul curților juridice inferioare (curțile de apel – n.n.), care sunt în număr de 15 în structura judiciară a Statelor Unite.

9.1. În spatele ușilor închise

Ceeace nu se discută oficial și dovedește de fapt ce este în spatele întregii politici a actualei Administrații de la Washington în privința situației imigranților este cea de asigurare în continuare a unui număr cât mai mare de voturi care să (re)asigure câștigarea campaniei electorale și menținerea unui președinte democrat în Casa Albă.

O serie de articole, fotografii și caricaturi au apărut prin intermediul mass-mediei americane și din alte țări care confirmă unele dintre bănuielile poporului american.

Asemenea puncte de vedere au fost oficializate și de către Dr. Sebastian Gorka[216] care la 24 iunie 2016 prezentase *6 idei care ascundeau ceeace Obama considera **că** nu trebuia s**ă** se **ș**tie despre Statul Islamic.*[217]

[216] Dr. Sebastian Gorka – născut în Marea Britanie. A obținut titlu de doctor în științe politice de la Universitatea din Londra. Este Un reputat scriitor pe teme privind lupta împotriva extremismului Islamic și combaterea terorismului

[217] Prelucrat de autor după Bretbart National Security , June 206

Dr. Gorka afirma:

"... Barack Obama și cei mai mulți dintre membri cabinetului său au încercat în ultimi cinci ani, să justifice minimalizarea amenințării jihad-ului în America și riscurile grave pe care le provoacă acțiunile lui în întreaga lume".

Dr. Gorka, prezenta șase dintre ideile pe care Obama le gândește dar nu vrea să le facă cunoscute poporului american și comentarii pe marginea acestor idei:

1. America pierde războiul împotriva ideologiei globale jihadiste

Cu toate că există un amplu Raport publicat de Duke University (din Carolina de Nord) intitulat *"Implicarea musulmanilor-americani în extremismul violent, în 2015"* și care nu poate fi negat, doar cu câteva zile înainte de atacul din San Bernardino, atât președintele Obama cât și Secretarul de stat John Kerry au anunțat că ISIS este "înfrânt" și "noi suntem câștigători!".

2. Nu există un asemenea un lup singuratic care să fie cel ce provoacă TERORISMUL.

Ideea că avem indivizi dispăraţi în America, care pur și simplu decid într-o zi să-i ucidă pe colegii lor americani este absolut greșită. Fie că este vorba

de teroriștii responsabili pentru atacurile ce au avut loc la 11 septembrie 2001, fie că este vorba de maiorul Nidal Hassan, de la Fort Hood; sau de frații Tsarnaev responsabili pentru atentatul de la Maratonul din Boston sau de Malik și Farook, ucigașii din San Bernardino; sau atacatorul Omar Mateen care la 12 iunie 2016 a omorât și rănit zeci de persoane la clubul de noapte "Pulse"(din Orlando statul Florida)- aceste persoane sunt toate conectate. Legăturile dintre ei se bazează pe ideologia *Globală Jihadistă* și pe credința lor că ei luptă pentru Allah

3. ISIS este mult mai puternic **ș**i mult mai periculos decât al-Qaeda

Spre deosebire de al-Qaida, ISIS a reușit să obțină ceea ce nici un alt grup terorist jihadist nu a fost vreodată capabil să realizeze: *declararea unui stat islamic teocratic în secolul 21*. La sfârșitul lunii iunie 2014, Abu Bakr al-Baghdadi a declarat de la amvonul Marea Moschee din Mosul că Imperiul islamic este înapoi și el este noul Calif. Ca o informație secretă Guvernul SUA estimează că ISIS a obținut intre 2 și 4 milioane dolari în fiecare zi din diverse activități ilicite, a recrutat mai mult de 85.000 de luptători jihadiști, dintre care mai mult de 6.000 sunt occidentali, inclusiv americani, și are acum 6 milioane de oameni care trăiesc în țările pe care le controlează.

4. ISIS este aici în America

Omar Mateen, criminalul jihadist responsabil de atrocitățile din Orlando este cel de al 103 terorist căruia i s-a interzis să intre pe teritoriul Statelor Unite decând Abu Bakr al-Baghdadi a declarat creerea Califatului în urmă cu doi ani de zile. Aceasta nu este o întrebare a unui risc de la 8000 de mile din Mesopotamia sau din Afganistan; este o amenințare ce există pe teritoriul Statelor Unite

Dacă examinați detaliile raportului pe care l-am conceput privind:

ISIS: Pericolul pentru Statele Unite, cel mai tulburător fapt dintre toate, dovedește că nu toți cărora li s-a interzis să intre pe teritoriul SUA, sunt interesați să se ducă în Orientul Mijlociu ca să fie radicalizați drept jihadiști în Irak sau Siria dar au decis să folosească cel mai bun mijloc pentru a servi califatul, pe noul împărat al Islamului, omorându-i pe americanii infideli din teritoriul SUA. Pericolul nu este un "dacă" ,pericolul este ACUM, iar acă Administrația de la Casa Albă nu își va schimba strategia, vor fi mai multe atacuri ca cele din Orlando.

5. Ca na**ț**iune, suntem mai slabi decât am fost vreodat**ă** începând

din septembrie 11TH, 2001.

Cu toate ca America este cea mai puternică națiune din lume, Administrația lui Barack Obamaea continuă să pună în pericol din ce în ce mai mult întreaga populație americană.

Printr-un memoriu trimis de Casa Albă în 2011, Executivul a ordonat ca, în numele multiculturalismului și al "respectului reciproc" (?)[218], orice mențiune a Islamului să fie eliminată din orice formă de afirmare și combatere a terorismului în cadrul tuturor serviciilor armate, și chiar și de aplicare a legii federale, inclusiv a FBI, și a diverselor agenții de informații. Acest lucru înseamnă că, chiar și cuvinte cum ar fi *"jihad"*, termen folosit de teroriști pentru a se descrie pe ei înșăși, au fost și continuă să fie *interzise* în utilizare în cadrul guvernului federal al S.U.A. Acest lucru înseamnă că aplicarea legii, serviciile de informații, iar operatorilor noștri militari li s-a refuzat accesul la informații corecte și relevante pentru mai mulți ani, împiedecându-i să înțeleagă în realitate cine este și cum se manifestă inamicul nostru, pentru a-l învinge.

6. În sfârșit, administrația Obama nu vrea să se știe că Ideologia jihadului global este mai puternică decât a fost vreodată.

ISIS a preluat ideia *Global Jihadism* de la fostul său stăpân, al-Qaida. Astăzi, nu numai că a stabilit un Califat în Orientul Mijlociu, dar a convins de asemenea, zeci de mii de tineri musulmani că a venit momentul sfârșitului civilizației occidentale; aceasta a început, din moment în care pe teritoriul ei au introdus și folosit "Al Sham"care în terminologia islamică-este echivalentul Meghido pentru musulmani, adică locul ultimului război Sfânt înainte de Ziua Judecății. Ca rezultat al acestei exploatări foarte eficiente a unei teme religioase apocaliptice, fiind difuzată zilnic prin toate mijloacele mass-media pe care le posedă (posturi ISIS mai mult de 55.000 de posturi de social media la fiecare 24 de ore), ISIS are acum cel puțin 43 de filiale în 19 de țări, și nu prezintă nici un semn de pierdere a impulsului pe care l-a avut în ultimii ani.

Loretta Lynch(n.1959) – Procurorul General al Statelor Unite, a declarat în fața Comisiei Jurice a Congresului american, după masacrul *din Orlando, că:*

"... arma noastră cea mai puternică împotriva oamenilor ca Omar Mateen este "dragostea".

[218] Semnuil de întrebare aparține autorului- Alex Berca

Cu tot respectul ce ar trebuii acordat funcțieie pe care o deține Dna.Lynch, trebuie să recunoaștem cp ideia aceasta este total greșită.

Dragostea nu ar fi putut lucra împotriva naziștilor sau a totalitarilor din Kremlin.

Ne confruntăm cu un alt inamic totalitar, care nu este posibil să fie invitat la un dialog și să se negocieze întrucât el nu se va opri decât dacă fiecare "necredincios" este înrobit sau zdrobit. Acel adevăr este imposibil pentru Președinte și pentru Administrația lui. Ca urmare, americanii vor continua să se confrunte cu un risc de escaladare, până când vom avea o schimbare de administrație care va avea, poate, un cu totul alt punct de vedere cu privire la pericolul islamului extremist.
Intrebarea este, dacă noul/noua președinte/(ă) va fi noul comandant-șef care va perpetua minciunile și distorsiunile din ultimii opt ani sau va vorbi sincer despre faptele criminale cu care Statele Unite și alte țări se confruntă și care va ajuta în cele din urmă la distrugerea lui totală.

Nici unul dintre discursurile ținute de Barack Obama nu satisfac nici pe departe opinia publică americană în privința atacurilor posibile ale ISIS în Statele Unite.

Atacurile ce s-au soldat cu zeci de morți și de răniți, ce au avut loc în San Bernardino, California, în Chattanooga, Tennessee sau în Fort Hood în Texas, s-au confirmat ca fiind acte teroriste conduse de către Statul Islamic prin membrii *"celulelor latente".*

Majoritatea populației americane nu înțelege pretinsa "filozofie" a președintelui Obama care refuză chiar *să exprime* numele real al acestor organizații criminale și ca atare nu se implică într-un mod destul de agresiv împotriva lor.

Unii dintre reprezentanții mass-mediei americane printre care și Kathleen Parker (n.1951), de la Redacția ziarului Washington Post, își pun în continuare întrebarea:

"*Cum este posibil ca Președintele Statelor Unite*
să ignore un război mai mult decât necesar.?
Cine ar vrea să-și amintească de un comandant
*suprem al unei armate (*considerată ca fiind
cea mai puternică armată de pe glob – n.n.),
ca de un comandant laș care permite
lumii să trăiască în întuneric și disperare".

Problema principală pentru Barack Obama este aceea că acest război este considerat ca o strategie pe termen lung dar care nu are nici un beneficiu pe termen scurt; mai mult decât atâta, se poate remarca o reținere care poate fi interpretată ca un moment de frică în timp ce ISIS și alte organizații teroriste de pe glob se întâresc din punct de vedere financiar, al numărului de combatanți și al armamentului disponibil și își extind acțiunile criminale la nivel global în Europa, Asia, Africa și în Statele Unite.

Așa cum au remarcat unii analiști, est destul de dificil să găsești chiar în cadrul administrației dela Casa Albă, pe cineva care crede că ideia de trimitere a 50 de soldați, în Siria, chiar dacă fac parte din "trupele antrenate pentru operațiuni speciale", să facă o mare diferență în desfășurarea unui asemenea război.

Implicarea Statelor Unite în acest război a început din iunie 2014, dar trimiterea unui număr total nesemnificativ de trupe (chiar și pentru apărarea ambasadei SUA din Bagdad – n.n.), nu a înseamnat o acțiune serioasă și conjugată la nivel internațional.

Autoproclamatul "Califat" care în iunie 2014 fusese localizat în Irak și Siria, are în prezent peste 50 de filiale sau grupuri ce sprijină acțiunile teroriste existente în 21 de țări.

Manifestările acestor grupuri terorist-jihadiste își dovedesc prezența prin acțiuni coordonate în diverse țări printr-un sistem internațional de legături electronice, prin care își organizează în mod simultan atacurile și tot prin sisteme electronice își atrag noi simpatizanți.

În Libia, Statul islamic și-a dublat în anul 2015 prezența prin atragerea între 5.000 și 6.500 de noi luptători (Sursa: New York Times , 4 februarie 2016).

În Indonezia, Statul Islamic și-a desfășurat o operațiune teroristă după modelul folosit în Paris (la 14 ianuarie 2015), care s-a soldat cu 8 persoane care au murit și 20 de răniți.

Dacă nu se acționează cu fermitate și printr-o puternică coaliție *reală* la care să se adauge acțiunile militare aviatice și a unor trupe de teren care să cucerească teritoriu după teritoriu, un asemenea război va fi de lungă durată și cu efecte dezastruoase și greu de suportat de către lumea civilizată.

> Ambiguitatea și incertitudinea unor acțiuni perseverente poate duce la un eșec total pe termen lung.

Gestul *"umanitar"* de acceptare a tinerilor musulmani care fug din Siria și din alte țări pentru a ajunge în Europa poate fi considerat ca un semnal greșit care li se oferă acestor tineri, în loc să fie îndemnați să-și apare țara de origine, împotriva oricăror acțiuni criminale a unor organizații teroriste.

Așa după cum a remarcat în urmă cu câteva luni Charles Krauthanner, unul dintre analiștii politici americani, *"...întreaga politică a președintelui Obama este marcată de o incredibilă pasivitate, de o deosebită detașare de tot ceea ce se petrece pe plan mondial și de potențialul pericol pe care îl reprezintă Statul Islamic prin acțiunile sale chiar și în Statele Unite"*.

Remarca președintelui Obama că este învinuit și criticat de lipsa totală a unor acțiuni mai agresive, dovedește ori neînțelegerea gravei situații ori un total dezinteres de ceea ce se va putea petrece în lume și în Statele Unite nu peste prea mult timp.

Un asemenea punct de vedere trebuie să rețină atenția populației americane în momentul decisiv al alegerii unui nou președinte al Statelor Unite și care trebuie să fie deosebit de hotărăt și combativ în lupta împotriva acestor islamiști extremiști.

Până la alegerea unui nou președinte (care va fi în luna noiembrie 2016), candidatul reprezentând partidul republica (Donalt Tramp) și al partidului democrat (Hillary Clinton), se confruntă prin diverse afirmații care reprezintă două ideologii total diferite.

După cum a remarcat și analistul politic Mircea Popescu (SUA), Donald Trump, ca un om de afaceri, multimiliardar, dar fără nici un fel de pregătire politică se dovedește ca un personaj atipic pentru politică, un personaj cu un "discurs abrupt și extrem de contondent".

Din cele promise, în campania pentru investitură, a rezultat o concluzie clară; el optează pentru o politică izolaționistă pornind de la principiul: *"Pentru a face o țară mare trebuie să pui lumea la muncă, adică să creezi locuri de munca și asta prin aducerea lor acasă"*

Practic izolaționismul susținut de Tramp, însemna reducerea imigrației, dezvoltarea și întărirea armatei, reducerea substanțială a intervențiilor peste hotare și limitarea ajutoarelor externe.

Cu alte cuvinte, o astfel de politică poate readuce America la ce a fost înainte de război, când exista un echilibru real între prețuri și veniturile americanului de rând, la limitarea cheltuielilor externe aberante și la întărirea militară a Americii,

care va deveni capabilă să răspundă în orice moment oricăror amenințărilor și provocări armate.

Din alt punct de vedere, lumea rămasă fără implicarea și ajutorul american, va intra într-o criză fără precedent, mai ales în contextul în care Europa are perspectiva sumbră de a deveni un teatru de confruntări între cultura sa și cultura total străină a invadatorilor primiți cu atâta "umanism", dar și iresponsabilitate prin politica progresistă a Germaniei și Bruxelles-ului.

În aceste condiții confruntarile se pot extinde, stingerea si aplanarea lor căzând pe umerii altora care vor trebui să împace –după afirmația lui Mircea Popescu, *"capra războaielor și disputelor regionale cu varza ideologiei progresiste a "egalității fără frontiere" și a lichidării principiilor "nesănătoase" ale naționalismului*.

Probabil, Trump va prefera să aibă relații de neconfruntare cu Rusia lăsând situațiile "înghețate" de la granița de Est exclusiv în sarcina unei UE în criză datorită neputinței de a gestiona propria situație umanitară pe care singură și-a creat-o.

Pe de altă parte, Hillary Clinton care este o politiciană de carieră și știe să prezinte diversele probleme ale politicii sale prin discursuri deosebit de articulate și atractive fiind o continuatoare a politicii naționale și internaționale a lui Barack Obama. Pe plan intern, Hillary Clinton este o promotoare a "umanismului" imigrației, promițînd un număr sporit de sirieni (în jur de 50.000), care vor primi azil in Statele Unite,.

Pe plan extern, nu se întrevede o viziune schimbată față de politica deslânată pe care a dus-o în perioada în care a fost Secretar de Stat. Prin această activitate diplomatică, Hillary, a dus la distrugerea relațiilor cu aliații de nădejde ai Statelor Unite tocmai în zonele extrem de critice pentru menținerea unui echilibru în special în Orientului Mijlociu, cum ar fi în Arabia Saudită, Egipt și Israel.

Cît timp a făcut parte din Administrația lui Barack Obama, Hillary a militat într-un mod depsebit de consecvent pentru susținerea revoltelor din lumea arabă, așa numita "Primăvară Arabă", care au dus la destabilizarea întregii regiuni. Politica sa nu a fost deloc strategică și nici rațională, ci a avut mai mult un caracter strict ideologic, în concordanță cu ideologia progresistă susținută de anumite cercuri politice europene.

Plecând de la interpretarea principiilor privind respectarea drepturilor omului, dar fără a înțelege mentalitățile și tradițiile popoarelor respective, diplomația americană a doamnei Clinton, conjugată cu cea a liderilor europeni, a acționat

pentru instaurarea unor regimuri populare ale străzii în locul unor regimuri autoritare care, într-o lume volatilă și impredictibilă, ar fi trebuit să mențină un echilibru zonal.

Deci, haosul care a urmat în toată zona Africii de Nord și a Orientului Mijlociu, se datorează într-o bună măsură politicii ideologice aplicată pe plan extern de fostul Secretar de Stat american, Hillary Clinton.

În ceeace privește Europa și relațiile cu Rusia, rolul lui Hillary a fost extrem de șters, America manifestând o lipsă de interes regretabilă pentru problemele europene precum și pentru agregarea unei politici ferme față de Rusia.

Practic, gestionarea relațiilor cu Putin au fost lăsate pe mâna Berlinului, a cancelarului Merkel, exact într-o perioadă în care Germania se simțea extrem de dependentă de energia furnizată de Rusia.

Nu-i de mirare că abila politică rusească a intuit momentul de relaxare din partea Occidentului pentru a-și relua vechea sa politică expansionistă, după cum au dovedit-o acțiunile din Ucraina.

Din cele amintite despre cei doi candidați la președenția SUA se poate desprinde și concluzie după care în viitor se va manifesta o reducere substanțială a rolului Statelor Unite în politica globală.

Un alt aspect al actualei politici americane față de teroriștii prinși pe teritoriul Statelor Unite a fost și decizia Administrației Obama de eliberare din pușcăria americană din Guantanamo Bay (din Cuba), a unora dintre cei mai periculoși conducători ai unor grupări teroriste în schimbul eliberării de către teroriști a unui soldat ce dezertase din armata americană dovedește aceeași ”filozofie” de neînțeles (de către cei mai mulți dintre americani-n.n.), a președintelui Obama.

De asemeni, la începutul lunii februarie 2016, au mai fost eliberați încă 10 dintre cei mai periculoși deținuți musulmani extremiști-jihadiști.

Promisiunea acestor deținuți a fost aceea că nu se vor întoarce pe câmpul de luptă al terorismului.

Cât de mult se poate conta pe asemenea promisiuni?

Ce glumă!: fără nici un pic de umor și deosebit de tristă, de periculoasă, care i s-a oferit populației americane prin mijloacele mass mediei americane cu orientări democratice, pe care a trebuit s-o accepte această populația americană lipsită de cel mai elementar spirit de apărare!

Asemenea acte sunt deosebit de greu de înțeles de către majoritatea populației americane, indiferent de orientarea politică: democrată, republicană sau

independentă, fără a mai vorbi de specialiștii strategi militari americani și de restul aliaților SUA în războiul împotriva Statului Islamic.

Ceea ce s-a putut remarca ulterior de către cei din Administrația Obama, este că acești foști deținuți din Guantanamo nu și-au respectat promisiunile și s-au întors la câmpurile de instrucție și de luptă provocând noi atacuri împotriva unor populații civile din diverse țări.

Actele criminale au solicitat noi măsuri de folosire a inteligenței și ca urmare unii dintre foștii prizonieri, au fost din nou prinși, alții omorâți (sau și-au aplicat singur procedura sinuciderii în speranța întâlnirii în rai a celor 72 de virgine – n.n.), iar alții își continua acțiunile teroriste.

Gordon England-fost Adjunct al Secretarului Apărării al SUA, în perioada 2006-2009), afirma[219] că la terminarea mandatului administrației Bush, în Guantanamo erau încarcerați 200 de membrii ai organizațiilor teroriste și care după studierea fiecărui caz în parte se ajunsese la concluzia de a nu fi eliberați niciunul dintre ei.

Sub mandatul Administrației Obama, jumătate dintre deținuți au fost eliberați sub indicația: *reprezintă: un "minimum de risc",* ceea ce dovedește o totală lipsă de preocupare pentru securitatea națională sau mai degrabă o mai mare grije pentru apărarea unei poziții politice, a președintelui și a Secretarului Apărării Naționale.

În mod normal, chiar dacă președintele Obama vrând să dovedească diferența între politica sa de apărare a Statelor Unite și politica fostului președinte republican George W. Bush, ar fi putut ține cont de "legile războiului" care afirmă că prizonierii pot fi ținuți în închisori până la terminarea războiului.

În cazul luptei împotriva Statului Islamic și al grupărilor teroriste, acest război nu numai că nu s-a terminat, dar este un război continuu și cu un mare risc de a lua proporții din ce în ce mai mari și mai grave.

Este adevărat că atunci când Obama a preluat funcția de președinte al SUA (2009) hotărăse să termine războiul din Orientul Mijlociu și din Asia Centrală (fapt pentru care a primit premiul Nobel pentru pace-n.n) și să-și îndrepte atenția spre regiunile care erau considerate mai importante pentru SUA (Asia și zona Pacificului (în vederea restaurării economiei și controlul asupra creerii armelor nucleare –n.n.).

[219] Prelucrat de autor după informațiile lui England, Gordon - Guantanamo detainees are still dangerous, din Washington Post, 7 februarie 2016, pg. A21

Retragerea trupelor americane din Irak a fost o hotărâre personală, cu toate că experții militari au susținut menținerea a 15.000 de soldați în baza militară din Irak în vederea asigurării unei stări relative de pace.

De asemenea în calitate de conducător suprem al armatei a ordonat menținerea numai a unui număr limitat de trupe în Afganistan și imediat a început scoaterea lor fără o dată precisă. În 2011 Obama afirma:

"... este timpul ca poporul sirian să-și determine propriul destin și noi vom continua să stăm ferm de partea lor."

Când dictatorul sirian Bashar al-Assad a acționat prin violență omorând protestatarii democrați, Obama a ținut Statele Unite la distanță, iar apoi Secretarul de Stat John Kerry, a afirmat că numai eliminarea lui Assad din poziția de președinte ar fi singura soluție pentru terminarea războiului din Siria.

S-ar putea ca prin eliminarea lui Assad din poziția de președinte să se creeze o breșă prin care grupările teroriste radical jihadiste să ajungă în poziția de a controla întreaga Sirie. Din acest punct de vedere poate politica Rusiei de a-l menține pe Assad în poziție încă un număr de luni și apoi să se modifice Constituția și să aibă loc alegeri ar putea fi mai apropiată de realitatea existentă.

Altfel politica și poziția strategică a Statelor Unite ar putea fi socotită mai mult ca un joc politic pe care nu prea mulți din coaliția internațională îl mai iau în serios.

Anexe Partea III-a

Anexa 1:

Unele dintre organizațiile teroriste în lume

Hindu
Shiv-sena (cunoscută de asemeni ca Armata lui Shiva).
În India e recunoscut ca partid legal de dreapta. Este declarat grup terorist numai de statul Pakistan.
Patit Pawan Sanghatana organizație fascistă Hindu.
Brigada Shambaji. Grup Hindu de tineret.

Islamiste
Abu sayyaf (1991 - prezent) (Philipine)
Armata Islamică Aden-Abyan (Yemen)

Al-Gama'a al-Islamiyya (Egipt)
Grupul Islamic Armat(Algeria)
Hamas (Palestina)
Brigăzile Martirilor Al-Aqsa (Palestina, Cisiordania)
Ansar al-Islam)(Irak)
Al-Qaida (globală)
Boko Haram (Nigeria)
Asbat al-Ansar (sudul Libanului).
Jama'at al-Tawhid wa'al-Jihad (Al-Qaida în Irak)
Jihadul Islamic Egiptean (Egipt)
Harakat al-Mujahidin (Pakistan, Kaşmir)
Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului
Mişcarea Islamică din Asia Centrală (Asia Centrală)
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (Uzbekistan)
Jaish-e-Mohammed (Pakistan)
Jaish Ansar al-Sunna (Irak)
Frontul de Eliberare al Jammu şi Kaşmir (Pakistan, Kaşmir) JKLF
Jemaah Islamiyah (sud-estul Asiei)
Jihat Rite (Australia)
Lashkar-e-Jhangvi (Pakistan)
Lashkar-e-Toiba (Pakistan)
Maktab al-Khadamat (Afganistan)
Grupul Combatant Islamic Marocan (Maroc, Spania)
Frăția Musulmană (intenațional)
Oamenii împotriva gangsterilor și drogurilor (Africa de Sud)
Grupul Salafist de luptă și rugăciune (Algeria)
Sipah-e-Sahaba Pakistan (Pakistan)
Takfir wal-Hijra (Egipt, Sudan, Algeria)
Kurdish-Hizbullah (Turcia)
Rețeaua Hofstad (Olanda)
Frontul de Dezvoltare Națională (Kerala, India)
Fronturi Islamice[modificare | modificare sursă]
Al-Barakaat – (ramură din Al-Qaida)
Organizația Umanitară Al-Wafa – (Al-Qaeda)
Frontul Islamic al Salvării (Algeria)
Fundația internațională a binevoinței. – (Al-Qaida)

Fundația Țara Sfântă pentru dezvoltare și... (Hamas)
Fundația globală.... – (Al-Qaida)
Compania de Comerț Konsojaya – (Jemaah Islamiyah)
Babbar Calza
Federația Internațională a Tineretului Sikh
Forța Khalsa Saheed
Forța de Eliberare a Khalistanului
Forța Comando a Khalistanului
Frontul de Eliberare a Khalistanului
Armata Națională a Khalistanului
Regimentul Dashmesh
Toate aceste grupări revendică, pentru Sikhși, organizarea statului Khalistan în Punjabul indian, și în ariile adiacente.

Alte organizații teroriste religioase
Aum Adevărul Suprem (Japonia) – Aum Shinrikyo

Organizații teroriste naționaliste
Al-Fatah
Brigada Martirilor Al-Aqsa
Baloch Mujahideen
Hamas
Jihadul Islamic Palestinian
Organizația nasseristă
Organizația Acțiunea Arabă

Irlanda - de orientare republicană
Confreria Fenian
Armata Republicană Irlandeză
Armata Provizională Republicană Irlandeză
Armata de Eliberare Națională Irlandeză
Loialiști nord-irlandezi[modificare | modificare sursă]
Asociația de apărare Ulster
Forța voluntarilor din Ulster
Forța voluntară loialistă

Voluntarii Orange

Organizații fasciste și teroriste ungurești
Turáni Vadászok (Vînatorii Turanici),
Turul Szövetség (Asociația Turul),
Rongyos Gárda (Garda Zdrențăroșilor),
Magyar Rendfenntartó Bizottság (Comitetul maghiar
pentru menținerea ordinii publice),
Nemzetőrség (Garda națională)

Sri Lanka
Tigrii Tamili

Din alte Regiuni
Mișcarea Islamică Turkestanuli de Est
Frăția (confreria) Revoluționară Croată (Iugoslavia)
Frontul de Eliberare Națională (Algeria)
Frontul de Eliberare a Quebecului (Canada)
Armata de Eliberare din Kosovo
Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Turcia) – PKK
Los Macheteros (Puerto Rico)
Frontul de Eliberare Națională a Corsicii (Franța) - FLNC
Uniunea Populară (Mexic)

Organizații teroriste de stânga
Acțiunea directă (Franța)
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (Liban, Armenia, SUA) – ASALA
Chukaku-Ha (Japonia)
Armata Roșie Japoneză (Japonia) – Sekigun
Partidul Comunist din Nepal (Nepal) – de orientare Maoista
Armata de Eliberare Națională (Columbia) - Ejército de Liberación Nacional – ELN
GRAPO (Spania)
Organizația Separatistă Bască ETA (Spania)
Khmerii roșii (Cambogia)
Frontul Patriotic Manuel Rodríguez (Chile)

Montoneros (Argentina)
Consiliul Socialist Național al Nagalandei (India)
Naxals (India) – Naxalites
Noua Armată Populară (Philipine)
Organizația Revoluționară 17 Noiembrie (Grecia) – 17N
Grupul Popular de Război (India)
Fracțiunea Armata Roșie (Germania) – cunoscută ca
Banda Baader-Meinhof
Gruparea Meinhof-Puig Antic (Germania)
Celulele Revoluționare (Germania)
Brigăzile Roșii (Italia)
Forțele Armete Revoluționare ale Columbiei (Columbia) – FARC
Calea Luminoasă (Peru) – Sendero Luminoso
Armata de Eliberarea Symbioneză (SUA)
Mișcarea Revoluționară Tupac Amaru (Peru)
Frontul Unit de Eliberare (SUA)
Frontul Unit de Eliberare a Assam (India)
Weathermen (SUA)

Organizații teroriste de dreapta
Armata de Eliberare a Rwandei (Rwanda)
Armata Republicană Ariană (SUA)
Boeremag (Africa de Sud)
Combat 18 (UK)
Coloana 88 (UK)
Charles Martel Club (Franța)
Escadronul Morții (Brazilia)
Ku Klux Klan (SUA, UK)
Mișcarea de Acțiune și Apărare Masada (Franța)
Mișcara Creativă (SUA)
Mișcarea Național Socialistă (Regatul Unit)
Națiunile Ariene (SUA)
Ojo per ojo (Guatemala)
Ordinul (SUA)
Ordine Nero (Italia)

Organizația Armatei Secrete (Franța, Algeria)
Partidul Acțiunea Națională (Turcia)
Rezistența Albă Ariană
Rosa dei Vente (Italia)

Organizații Anti-comuniste
Alianța Anticomunistă Argentina (Argentina)
Alianța Anticomunistă Braziliană
Alpha 66 (SUA, Cuba) – în exil
Autoapărarea Unită a Columbiei (Columbia)
Banda Mongoose (Spania)
Brigăzile Morții (El Salvador)
Contras (Nicaragua)
Coordonarea Unită a Organizațiilor Revoluționare (Cuba)
Escadronul Morții (Brazilia)
Gladio (în Europa, prima dată descoperită in Italia)
Omega 7 (SUA, Cuba) – în exil
Ranvir Sena (India)

Grupările teroriste după Dicționarul Societăților Secrete (part II)
Posted in: Teoria conspirației.
Tagged: ALEPH, Armata Roșie Japoneză,
Aum Shinrikyo, Disidenții Frontului Patriotic Manuel Rodriguez, ETA, Euzkadi Ta Askatasuna,
Forțele Americane Revoluționare ale Columbiei,
FPMR/D, Liban, Partidului Național Basc, Shoko Asahara, Tokyo.

Armata Roșie Japoneză (JRA) – grup terorist internațional al cărui scop este răsturnarea guvernului japonez și să provoace o revoluție mondială. Șeful grupării (neoficial) locuiește în Liban și susține cauzele militanților islamici.

Aum Shinrikyo – (AUM) – sectă religioasă japoneză. Numele său înseamnă „adevărul suprem". Membrii ei au întreprins atacuri cu gaze în metroul din Tokyo, Japonia, în 1955. În urma atacurilor au fost uciși 12 oameni și s-au îmbolnăvit cîteva mii. De asemenea, secta a încercat, fără succes, să folosească arme

biologice precum antrax și toxină botulinică pentru a ucide oameni. pe 16 februarie 2004; agenții japonezi au făcut razii în baza grupului – care și-a schimbat acum numele în ALEPH – pentru a găsi dovezi ale complotului terorist. La razii au participat peste 200 de polițiști. Au fost percheziționate sediile din Tokyo și din alte orașe. Poliția se aștepta la un atac, pentru că liderul grupului, Shoko Asahara, urma să fie condamnat pentru rolul jucat în atacurile mortale din urmă cu 10 ani. Pe 26 februarie 2004, el a fost condamnat la moarte.

Chile

Disidenții Frontului Patriotic Manuel Rodriguez (FPMR/D) – aripă armată a Partidului Comunist Chilian care ataca companiile americane din Chile, în special restaurantele de tip Fast-Food.

Spania

Euzkadi Ta Askatasuna (ETA) – ETA (Euskadi Ta Askatasuna = Țara Bască și Libertate) se manifestă în Spania, pe plan local și la nivelul administrației centrale; cere recunoașterea sa ca un partener imperativ de negociere politică. Cum orice entitate politică are nevoie (mai ales) de o justificare „metapolitică" – de invenția unei națiuni culturale, afinități spirituale și tradiții comune –, ETA le-a născocit bascilor un prototip coleric de identitate care să-i deservească politic grupării. În prezent, există simpatizanți ETA într-un mic procent. Însă identificarea vehemenței ETA cu naționalismul majoritar al Partidului Național Basc (PNB), de exemplu, crează o mare confuzie. Bascii susțin independența (într-o proporție, poate, de 50%), dar nu anexați unei grupări armate de eliberare (fictivă), ci ca suporteri ai unei ideologii democrate. Printr-un discurs proindependență potent, partide ca PNB sau Aralar pot atrage voturi consistente care le-ar legitima ulterioare exigențe politice. Orizontul unei Țări Basce independente este o opțiune agreată de un procent important din populație, deși nu se știe în ce măsură implicațiile afluente ale unui astfel de gest sunt complet evaluate, ca și în cazul Cataloniei, în contextul unei Europe integrate și din ce în ce mai federale. În 2004, după atentatul din Madrid, spaniolii (inclusiv bascii) s-au manifestat public, acuzând răzbunarea politică plătită de Al-Qaida guvernului proamerican al lui Aznar.

Columbia

Forțele Americane Revoluționare ale Columbiei (FARC) – aripa militară a Partidului Comunist Columbian, care începînd cu 1964 a comis o serie de atacuri teroriste asupra țintelor columbiene.

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse internaționale și din Postarea lui Marin Bodrug din 21 octombrie 2012, (https://marinbodrug.wordpress.com/)

După informații prezentate în: *The Real Truth Magazin* (staul Ohio), din 11 Decembrie 2015, NUMAI în luna Noiembrie 2015 au avut loc în diferite locuri de pe glob acțiuni teroriste. Iată pe scurt lista acestor acte teroriste:

Tabelul Nr. 37

Unele acțiuni teroriste ce au avut loc în Noiembrie 2015 pe plan mondial

Data din Noiembrie 2015	Acțiunea teroristă	Locul crimei	Numărul victimelor
1	bombă	Mogadishu, Somalia	12 morți /un număr mare de răniți
4	bombardament sinucigaș	El Arish, Egipt	4 morți/ 10 răniți
5	bombardament sinucigaș	Arsal, Lebanon	6 morți/ sinucigașul/5 răniți
9	atac într-un autobuz	Tapuach, West Bank	1 mort, sinucigașul/4 răniți
9	bombardament sinucigaș	Ngouboua, Chad	1 mort/2 sinucigași/14 răniți
9	bombardament sinucigaș	Fotokol, Camerun	4 răniți/sinucigașul/20răniți
12	bombardament sinucigaș	Beirut, Libia	43 morți/240 răniți
13	bombardament sinucigaș	Bagdad, Iraq	19 morți/41 răniți
13	atac terorist	Paris, Franța	130 morți/368 răniți
17	declanșare bombă	Yola, Nigeria	34 morți/80 răniți
18	bombardament sinucigaș	Kano, Nigeria	15 morți/2 sinucigași/123 răniți
18	Împușcături	Saraievo, Boznia	2 morți/sinucigașul/5 răniți

19	înjunghер	Tel Aviv, Israel	2 morți/1 rănit
19	împușcături	Gush Etzion, West Bank	3 morți/6 răniți
20	împușcături și luări de ostateci	Bamako, Mali	27 morți/3 sinucigași/2 răniți
20	bombardare	Bagdad, Iraq	15 morți/28 răniți
21	bombardament sinucigaș	Fotokol, Camerun	4 morți, 4 sinucigași/10 răniți
22	bombardament sinucigaș	Maiduguri, Nigeria	8 morți/8 răniți
24	bombardament sinucigaș	Tunis, Tunisia	12 morți/sinucigașul/17 răniți
24	Bombă într-un autobuz	Tripoli, Libia	5 morți/16 răniți
24	Bombă într-un autobuz	El Arish, Egipt	7 morți/17 răniți
25	Bombă incendiară	Satul Wagom, Nigeria	18 morți/10 răniți
27	bombardament sinucigaș	Dakasoye, Migeria	21 morți/ mulți răniți

iar la 2 Decermbrie 2015 un atac terorist a avut loc în San Bernardino, California (SUA), când doi teroriști musulmani extremiști radicalizați (un bărbat și o femeie),au împușcat mortal 14 persoane și au rănit alte 22 de persoane.

În Germania numai într-o săptămână au avut loc 4 atacuri teroriste soldate cu morți și răniți.

Cîte asemenea atacuri mai sunt necesare ca toată lumea să spună într-un cor : AJUNGE ! și să acționeze printr-o reală alianță eficientă.

Anexa 2:

Riscul enorm al înlocuirii populaţiilor – impactul imigraţiei musulmane în Europa

"Pericolul galben şi pericolul negru nu sunt incompatibile: şi unul şi celălalt reprezintă ceea ce trebuie să numim Viitorul"

Emil Cioran

De câțiva ani, numele omului politic englez Enoch Powell – în Anglia – şi al filozofului Emil Cioran – în Franța – sunt pomenite din ce în ce mai des. Este normal să fie aşa – *profeţii sunt pomeniţi cu respect, nu atunci când fac profeţiile ci mult mai târziu, atunci când ele se adeveresc.*

În 1968, când guvernul laburist se pregătea să voteze legile contra discriminării rasiale, conservatorul Enoch Powell a avut curajul să rostească un discurs privind imigrația care l-a făcut să-şi rateze cariera politică, dar să dobândească în schimb respectul poporului său. El a spus:

"Trebuie să fim nebuni, literalmente nebuni de legat,
pentru a permite ca în această ţară să intre
în fiecare an 50.000 de persoane care vor fi
la originea viitoarei creşteri a populaţiei
provenite din imigraţie.
Am impresia că privesc această ţară cum
îşi construieşte cu frenezie propriul rug funerar."

Dar, aşa cum Casandra n-a putut împiedica căderea Troiei, nici Enoch Powell n-a putut împiedica începutul prăbuşirii Angliei – coloana a 5-a multiculturală deschisese deja porţile şi acuza de xenofobie şi rasism pe toţi cei care încercau să le închidă. Cam în aceeaşi perioadă, Cioran – "profetul prăbuşirii civilizaţiei occidentale", cum îl numea istoricul Neagu Djuvara – scria în "Jurnalul" său: "J.T. revenit de la Londra, îmi spunea că Anglia i-a făcut impresia unei corăbii pe care mateloții sunt nebuni iar căpitanul beat... Îi spun prietenului meu că este exact constatarea pe care-o făcusem şi eu cu ocazia călătoriilor mele în Anglia, care îmi aminteşte de Roma din secolul al IV-lea, sau chiar al V-lea."

Au trecut 45 de ani de atunci şi Londra, capitala a ceea ce a fost odată un imperiu, se poate "mândri" că doar 45% dintre locuitorii ei sunt albi de origine engleză, scoțiană sau velşă, restul fiind imigranți!

În Marea Britanie nu au rămas decât 800 de municipalități, din 8.850, unde populația este în proporție de 98% albă; în 2001 erau 5.000!

Mai mult de atât, studii recente au arătat că albii se retrag din zonele unde sunt dominați etnic şi sunt înlocuiți treptat de reprezentanții altor minorități etnice. Astfel, din Londra au plecat spre a se stabili în alte locuri, între 2001 şi 2011, 620.000 de londonezi albi, englezi de baştină.

Dacă în 2001, 9% din populația Marii Britanii era născută în altă țară, în 2011 numărul imigranților se ridicase la 13%, 3,5 milioane stabilindu-se în țară în ultimii 10 ani! Şi viitorul se anunță chiar mai întunecat decât prezentul:

Se poate întâmpla dacă nu sub ochii noştri, mai mult ca sigur sub ochii copiilor noştri ca în cel mult 50 de ani, albii de origine engleză să ajungă să fie minoritari în țara care altădată le-a aparținut.

În urmă cu patru decenii, Enoch Powell[220]*) era preocupat de cei care apăreau în Anglia; problema, azi, nu mai sunt ei, ci aceia care vor dispărea. Şi de ei nu se mai interesează nimeni!

Emil Cioran scria în 1979: *"În metrou, într-o seară, am privit atent în jurul meu, eram cu toţii veniţi de aiurea. Printre noi totuşi, două sau trei figuri de aici, siluete stânjenite care aveau aerul de a-şi cere iertare că sunt acolo. Acelaşi spectacol ca la Londra."*

Tot el observa: " Migrațiile, azi, nu se mai fac prin deplasări compacte, ci prin infiltrări succesive: se strecoară, puțin câte puțin, printre "indigenii" prea lipsiți de vlagă şi prea civilizați pentru a se înjosi la ideea unui "teritoriu". După mii de ani de vigilență au deschis porțile." – "L' Ecartelement", Edit. Gallimard, 1979.

Şi "înfiltrările succesive" s-au făcut anual. În deceniul opt, 100.000 de imigranți sunt autorizați în fiecare an să se instaleze în Franța, şi tot în fiecare an alți 100.000 dobândesc cetățenia franceză. În 1990, 11,82% din populația familiilor din Franța era de origine străină; incluzându-i pe clandestini asta

însemna 8-9 milioane de persoane. Cifrele nu erau secrete, dar nu se făcea nici prea mare caz despre ele. Stânga era din ce în ce mai bucuroasă că Franța se metisează pe zi ce trece. În 1989, ca preşedinte al Oficiului Migrațiilor Internaționale a fost numit un om de încredere: Jean Claude Barreau(1933-) socialist şi consilier al lui François Mitterrand. Dar, pus față în față cu şocanta realitate, el a dezvăluit numărul intrărilor clandestine pe teritoriul francez în fiecare an: *o sută de mii de imigranți*.

Între regularizarea din 1981 şi cea din 1997, 1,5 milioane de imigranți s-au instalat clandestin în Franța!

[220] Enoch Powell, (1912-1998),politician englez plasat pe o poziție de dreapta și combatând politica guvernului englez în privința acceptării imigrației a 50.000 de persoane în fiecare an.

Valéry Giscard d'Estaing, fostul preşedinte francez, găsea, ca orice bun francez, vorbele potrivite pentru a descrie realitatea:

"Tipul de problemă căreia va trebui să-i facem faţă se deplasează de la imigraţie la invazie".

În timpul acesta, multiculturaliştii încercau să convingă lumea că imigraţia este o şansă pentru Franţa, aşa că invazia a continuat. Puţini au realizat că vorbele lor semănau foarte mult cu sloganul societăţii lui *"1984": "Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranţa este putere."* Orice intenţii sau măsuri menite a ţine sub control fluxul migrator erau stigmatizate ca rasiste şi xenofobe. Franţa avea nevoie de o transfuzie masivă de "sânge proaspăt"; nu conta că el era din altă grupă sanguină, de altă religie şi de altă cultură.

Cum, bineînţeles, nu contau nici costurile "transfuziei", atâta timp cât francezii, civilizaţi, erau hotărâţi să plătească. Statul francez a înfiinţat un Minister al Oraşului numai cu scopul de a-i susţine pe imigranţii concentraţi la periferiile marilor oraşe în cele 717 ZUS-uri[221], care aveau în 1990 circa 4,7 milioane de locuitori. Scriitorul şi istoricul francez Jean Sévillia (n. 1962), arăta că în 2002 bugetul alocat acestor zone a fost de 6,2 miliarde euro, în timp ce Ministerul de Justiţie primea doar 4,7 miliarde, iar 5 miliarde erau alocate Ministerului de Interne!

Din 2002 şi până acum, numărul ZUS-urilor a crescut şi chiar dacă guvernele franceze din ultimii zece ani nu le-au suplimentat bugetul acordat, tot se poate face un calcul estimativ al costurilor întreţinerii lor până în momentul de faţă şi care a ajuns la circa 70 de miliarde euro!

Diverse studii efectuate de-a lungul timpului (Pierre Milloz, Jean Yves Le-Gallou, Andre Posokhow etc.) au scos şi ele în evidenţă faptul că Franţa a cheltuit sume uriaşe, de ordinul zecilor de miliarde de euro, pentru a întreţine ţunamiul imigraţional.

Cu sprijinul francezilor, Montreuil era acum zece ani unul din oraşele din Mali (după Bamako şi Saint–Denis) –în care francezi de baştină mai erau doar 20% dintre locuitori, în acelşi timp trebuie amintit că:

> 76% din populaţia oraşului primeşte diverse ajutoare sociale, iar 51% din populaţie este beneficiara Venitului de Solidaritate Activă sau a Alocaţiei pentru Adulţii Handicapaţi!

[221] ZUS -Zone Urbane Sensibile

În ultimul deceniu, mareea imigraţională a atins în Franţa cote greu de imaginat, (şi care au fost mult depăşite ulterior – n.n.). Doamna Hélène Conway, ministrul însărcinat cu francezii din străinătate, cu prilejul vizitei în Maroc, afirma că serviciile consulare franceze vor livra cu operativitate 160.000 vize/an. O veste bună şi pentru cei 160.000 de locuitori de origine marocană ai oraşului Lille; mulţi dintre ei îşi vor revedea astfel rudele şi prietenii. La o lună distanţă, în noiembrie 2012, ambasadorul Franţei în Algeria, domnul André Parrant, a dat asigurări ferme că Franţa îşi va respecta angajamentul de a acorda algerienilor 200.000 vize Schengen/an!

Şi au fost destui cei care l-au atacat pe Jean-Luc Mélenchon (n.1951)[222], când acesta a rostit cu mândrie:

> *"Civilizaţia noastră este mai apropiată de cea a Maghrebului decât de cea a ţărilor Europei de Est*".

Nu doar Franţa şi Anglia îşi vor pierde în urmatoarea jumătate de secol identitatea culturală şi naţională. Bătrâna Europă este afectată de un fenomen migratoriu generalizat. În fiecare an, de ani de zile, între 2,5 şi 3 milioane de imigranţi din Africa şi Asia îi trec graniţele – fără a mai pleca. *"Locurile" lăsate goale de europeni, trebuiesc ocupate.*

Scriitorul Lucian Boia în cartea sa *"Sfârşitul Occidentului?"*: spunea: "În perioada 1870-1913, Europa Occidentală reprezenta 14,7% din populaţia lumii. În 2012, un calcul preliminar coboară Europa Occidentală la 5,7%, prin urmare o adevărată

[222] Jean-Luc Mélenchon - ales în mod succesiv Consilier general al departamentului francez Essonne (în regiunea Ile–de-France), senator al aceluiaşi departament (1986) şi europarlamentar în districtul Sud-Vest (2009); fost ministru al Educaţiei Profesionale 2000-2002 în guvernul lui Lionel Jospin şi preşedinte al partidului comuniştilor francezi,

prăbuşire; în termeni relativi nu mai e decât o treime din ce a fost cu un secol înainte. Occidentul plăteşte preţul "bogăţiei": societăţile prospere au mai puţini copii... şi nu mai puţin preţul democratizării, proces care rezervat iniţial segmentului masculin al societăţii, a cuprins în cele din urmă şi populaţia feminină. *Femeia a ieşit astfel din rolul său tradiţional de "fiinţă de interior" şi de "producătoare de copii". Lucian Boia poate fi contrazis, dar nu de către realitate.*

La ora actuală, 15 milioane dintre locuitorii Germaniei, aproape 20%, provin din imigraţie. Cu toate acestea, de curând, Angela Merkel, vorbind în faţa unei adunări ce reunea experţi din lumea academică, politică şi a afacerilor, a declarat: "*Îmbătrânirea populaţiei obligă Germania să se deschidă către imigraţie"!* Cancelarul a arătat că până în 2025, Germania va avea 6,5 milioane de locuri de muncă neocupate, şi asta nu este singura problemă: media de vârstă a populaţiei germane era anul acesta, de 44 de ani; prin urmare un semn clar de îmbătrânire. Bundesbank-ul, într-unul dintre rapoartele sale recente, a susţinut cauza imigraţiei, arătând că Germania are nevoie de un plus anual de 200.000 de imigranţi; în anul 2012, Germania primise doar 180.000.

Salvarea, spunea Lucian Boia, nu e departe!

În ţările de pe celălalt mal al Mediteranei, 65% din populaţie are sub 30 de ani: 175 de milioane de tineri sunt gata să contribuie la întinerirea nu numai a Germaniei, ci şi a întregii Europe.

Nici Belgia nu o duce rău atunci când este vorba de imigraţie; întotdeauna este însă loc de mai bine! Conform studiului demografic elaborat de sociologul Jan Hertogen:

”Regatul număra 2,6 milioane de cetățeni “proveniți din imigrație”, adică 24% din populație! Bruxelles, capitala ultra metisată a Uniunii Europene, ne arată azi cum va fi Europa de mâine: 75,6% din populația sa se trage din imigranți!”

Unii suedezi visează la vremurile când țara lor era omogenă din punct de vedere etnic: la cele dinainte ca socialistul Olof Palme să decreteze Suedia țară multiculturală şi s-o transforme în campioana azilului politic. Pot să viseze liniştiți, azi, prezentatoarea vedetă a unui cunoscut program de televiziune este născută în Ethiopia şi lucrul acesta nu mai miră pe nimeni. Cum tot nu mai miră pe nimeni faptul că din cei 9 milioane de locuitori ai regatului, 1 milion sunt născuți în afara granițelor Europei!. Lor li se alătură încă 200.000 de suedezi ai căror părinți sunt născuți în străinătate.

Norvegia este mai puțin primitoare decât vecina ei, a fost un singur Olof Palme, dar la fel de darnică. Şi ea plăteşte din greu “transfuziile” cu sânge tânăr. În 2012, Norvegia a primit 15.400 de imigranți non-occidentali şi a cheltuit pentru asta 8,5 miliarde euro! *Un imigrant = 550.000 euro!*

Italienii nu sunt neliniştiti; nu-i preocupă pierderea identității, de orice fel ar fi ea. Sunt doar urmaşii anticilor romani, aşa că, putem spune că au experiență, doar au mai trecut prin aşa ceva. În 2011, conform Institutului de Statistică Italian (Istat), aveau o vârstă medie a populației de 43,5 ani şi 4,6 milioane de imigranți legali, iar în 2059 vor avea o vârstă medie de 49,8 ani, în timp ce numărul cetățenilor proveniți din imigrație se va tripla – 15,5 milioane.

O imagine nu exhaustivă, ci orientativă a unei Europe fixată într-o puternică defensivă demografică şi într-un accentuat proces de îmbătrânire a populației.

“Salvarea”, spuneam, va veni din sudul continentului. Dacă populația Uniunii Europene era în 2011, de circa 500 milioane de locuitori, Africa avea în 2010, 856 milioane de locuitori, aproape 25% dintre ei având între 15 şi 24 de ani. În 2050, populația Africii va depăşi 2 miliarde de locuitori, rata de fertilitate fiind cea mai ridicată din lume: 4,7 copii/femeie, adică de trei ori mai mare decât rata europeană! Nigeria, care acum are 167 milioane de locuitori, va avea, în 2050, o populație aproximativ egală cu a Statelor Unite – circa 450 milioane de locuitori.

Sociologi, demografi, analişti, economişti, istorici, scriitori, ziarişti şi oameni politici, abordează zilnic fenomenul imigrației de masă ce afectează mai ales occidentul european (va veni însă şi rândul Europei de Est), reliefând şansele, avantajele economice şi culturale, viitorul plin de speranțe, sau vorbind despre “fluxul masiv şi incontrolabil”, “invazia populațiilor din sud”, “colonizare inversă”,

pierderea identității culturale şi naționale şi imposibilitatea de a-i integra în societatea europeană pe noii sosiți din Africa şi Asia. În timpul acesta, tot zilnic, 8.000 de noi sosiți între pe porțile deschise ale "fortăreței" Europa, iar unii dintre ei, odată ajunşi, protestează strigând: "Nu granițelor. Nu națiunilor", fiind susținuți în demersul lor de organizații civice, europarlamentari şi experți!. Astfel, Peter Sutherland, reprezentantul special al ONU pentru migrație, atrage atenția că *„migrația este crucială creşterii economice [în UE], oricât de greu ar fi asta de explicat cetățenilor".* Oameni politici de marcă recunosc, retoric, eşecul politicii multiculturale, în timp ce inițiaza sau supervizează proiecte ce prevăd o creştere a imigrației. Este folosit, din ce în ce mai des şi devine tot mai cunoscut, conceptul de "migrație de înlocuire" sau "Marea înlocuire a populațiilor". Sintagma a fost folosită pentru prima dată în anul 2000, în raportul "Diviziei Populațiilor", parte componentă a "Departamentului afacerilor economice şi sociale" din cadrul ONU.

Experții ONU arătau că în următorii 50 de ani, populațiile tuturor țărilor dezvoltate (cu excepția Statelor Unite) se vor afla într-un proces constant de scădere şi de îmbătrânire, proces favorizat de scăderea natalității şi creşterea longevității. Rezultatul proiecțiilor releva faptul că populația Japoniei şi a tuturor țărilor europene se va diminua vizibil. În numeroase cazuri (Estonia, Bulgaria, Italia s.a.) țările vor pierde între un sfert şi o treime din populație. Procesul de îmbătrânire al populației se va generaliza, ridicând vârsta medie la maxime fără precedente istorice. Raportul între persoanele în stare să muncească (cu vârste între 15 şi 64 ani) şi persoanele de peste 65 de ani, se va diminua la peste jumătate: de la 4-5 la 2.

Se specifica deasemenea că numărul imigranților necesar pentru a evita declinul populației în stare să muncească este mai mare decât cel necesar pentru a evita declinul populației totale. În câteva cazuri – Coreea de Sud, Franța, Marea Britanie – este nevoie de un număr de 2-4 ori mai mare. Tehnocrații ONU estimau că UE, pentru a menține echilibrul actual de 4-5 persoane active la un pensionar, ar trebui să primească 159 milioane imigranți până în 2025. Raportul clarifica:

"Declinul populaţiei este inevitabil
în absenţa migraţiei de înlocuire."

Nu ar mai fi multe de spus despre imigrație şi "bomba demografică" aflată în posesia populațiilor din Sud, considerată ca o "armă" pare că va grăbi sfârşitul "civilizației albe" – cea pe care cei mai în vârstă au mai prins-o.

SUA este singura țară ce aparține acestei civilizații care nu are probleme demografice şi asta în momentul de față, se datorește în principal imigrației masive a populației latino venită din sud. În 1995, albii americani reprezentau 74% din populație, pentru ca 15 ani mai târziu să reprezinte 64%.

După opinia unor experți demografi în anul 2050 nu numai nordicii protestanți, ci populația albă de origine europeană va fi încetat să mai fie majoritară!

Anul trecut, Biroul American de evidență a populației a anunțat că în intervalul iulie 2010 –iulie 2011, nou născutii albi, non-hispanici, au reprezentat mai puțin de jumătate din copiii nou-născuți în Statele Unite. Și această constatare oficială este socotită ca fiind pentru prima oară în istoria SUA; din păcate pentru poporul american : *nu va fi, fără îndoială, ultima*.

Despre sfârşitul unei civilizații sau a unei epoci istorice au scris şi au vorbit încă cu multe decenii în urmă, diverși filozofi, istorici, scriitori şi oameni politici.

Dacă ar fi să-l citățm numai pe Cioran, ale cărui spuse au provocat la vremea respectivă, în cel mai bun caz, zâmbete de neîncredere, lucru ce şi astăzi este socotit de către unii pretinși specialiști sociologi și politologi, pare a fi deplasat:

> "Albii vor sfârși la fel ca ei (indienii americani), vor fi băgați în rezervații cât să se păstreze câteva specimene. Cine vor fi noii stăpâni? Negrii? Galbenii? Sau şi unii şi alți?"

Surse: 17 iunie 2013 • BOGDAN CALEHARI Prelucrat din: "Vestul și Restul" – Roger Scruton, Edit. Humanitas / "Terorismul Intelectual" – Jean Sevillia, Edit. Humanitas / "Epoca De Aur A Incertitudinii" – Adrian Cioroianu, Edit. Curtea veche.

Ultimile acte de violență ca au avut loc în Franța (Paris) și în Belgia (Bruxelles), iar apoi în Mali, aproape de sfârșitul anului 2015, ar trebuii să dea mai mult de gândit Administrțiilor locale și statale din țările europene, întrucât pe lîngă invazia migranților (veniți pentru a-și salva viețile din cauza războaielor și a conflictelor etnice ce au loc între musulmani și creștini), au intrat în Europa și un număr mare de teroriști care organizează și execută tot felul de crime, distrugeri fizice, crează panică în masa largă a populației următind în final planul de transformare a Europei într-un califat care să-și desfășoare viața după principiile și regulile musulmane.

După evenimentele privind atrocitățile din Franța o serie de specialiști și analiști politici și militari, au ajuns la concluzia că asemenea atrocități ar fi putut fi evitate

dacă ar fi existat o mai serioasă și mai strânsă cooperare între organele polițienești și de securitate din Turcia și cele din țările Europei occidentale.

Din păcate această situație nu a avut loc la nivelul așteptărilor. Iată unele fapte care dovedesc că afirmația de mai sus este bazată pe fapte reale:

In Ianuarie 2015, Autoritățile turcești l-au reținut pe unul dintre atacatorii sinucigași când vroia să treacă granița Turciei, Brahim Abdeslam, și pe care pentru a scăpa de el, l-au deportat în Belgia. Autoritățile turcești au comunicat poliției belgiene că această persoană, a fost "radicalizată" și este suspectat de alăturare la acțiunile extremist jihadiste ale Statului Islamic în Siria.(sursa: declarația organelor de securitate turcești pentru agenția de știri Reuters).

Cu toate acestea, în timpul interogatoriului în Belgia, Abdeslam a negat orice implicare cu militanții Statului Islamic fapt pentru care a fost eliberat.

Această decizie a fost luată cu toate că se știa că Abdeslam era fratele lui Salah - o decizie pe care autoritățile belgiene au afirmat că se bazase pe faptul că nu aveau suficiente dovezi care să dovedească că acesta ar fi avut intenții teroriste.

La data de 13 noiembrie, Abdeslam s-a sinucis declanșându-și vesta cu exploziv la *Le Comptoir Voltaire* – unul din barurile de noapte din Paris, omorând multe persoane. Fratele lui Brahim Abdeslam, Salah, este, de asemenea, unul dintre suspecții în atacurile, revendicate de către ISIS, și este acuma urmărit de poliția europeană..

În Franța, a fost creat un dosar special "S" (al Securității de Stat) cuprinzând un fișier referitor la persoanele suspectate de a fi o amenințare la adresa securității naționale.

În acest document a fost inclus și Ismail Omar Mostefai, care și-a detonat vesta explozivă în interiorul sălii de concert Bataclan din Paris.

Mostefai, fusese cetățean francez de origine algeriană; el fuseset inclus pe lista celor suspecți încă din anul 2010 (sursa: informații ale poliției francize incluse într-un Raport prezentat în Google Tradus pentru Business în: ToolkitWebsite)

Poliția turcă, a luat de asemenea, în considerare și un alt aspect suspect de terorism, a lui Ismail Omar Mostefai prin link-urile găsite referitoare la Statul Islamic.

Autoritățile din Ankara au transmis imediat la Paris în decembrie 2014 și în iunie 2015, informați despre acest individ periculos.

(Sursa: Declarația unui înalt oficial guvernamental turc; din aceeași sursă de informații prezentată în Google).

Din păcate acest avertisment a fost luat în considerație, de abea după ce au avut loc atacurile coordonate concomitente din Paris.

Un al patrulea atacator a fost unul care a scăpat de cel puțin de patru ori de verificările poliției franceze în 2013, care până la urmă au emis un mandat de arestare pentru el. Aflând de acest mandate el a părăsit imediat Franța.

Prin oricare dintre aceste ocazii, poliția, serviciile de informații și de securitate ar fi avut o oportunitate de a reține cel puțin o parte dintre cei care au lansat atacurile din Paris.

Nu există nici o explicație asupra modului în care un grup de militanții islamiști au fost capabili de a organiza un asemena atac și cum s-au putut mișca în mod liber între țările din granițele deschise ale spațiul Schengen.

Luați unul câte unul, fiecare dintre pași greșiti au propriile "explicați", (au afirmat ulterior serviciile de securitate franceze-n.n.). De fapt ele dovedesc lipsa de comunicare și incapacitatea de a ține evidența militanților suspectați precum și eșecul de a acționa prin folosirea informațiilor "inteligenței", lipsa de resurse (informaționale și financiare în unele țări) concomitent cu o creștere a numărului soldaților jihadiști.

Dar o examinare atentă efectuată de Agenția Reuters referitoare la o serie de atenționări serioase și ne luate în seamă, pierderea din atenție sau neînțelegerile dintre organele de securitate au culminat cu cel mai mare act al atrocităților din Franta (ce a avut loc la 13 noiembrie 2015), de la al cel de al Doilea Război Mondial, ceea ce evidențiază multiplele lipsuri și dificultăți cu care se confruntă unitățile de combatere a terorismului din Europa și incapacitatea lor de a menține continentul european în condiții de siguranță.

"*Suntem într-o situație în care serviciile noastre de Securitate și poliție sunt depășite. Ele se așteaptă să se întâmple ceva, dar nu știu unde",* a declarat Nathalie Goulet, care conduce Comisia de anchetă a Senatului francez în problema rețelelor jihadiste.

Mulți analiști politici și stategi consider Belgia ca pe o verig**ă** foarte slab**ă** în problemele securit**ăț**ii europene.

"Ei pur și simplu nu au aceleași mijloace ca cele din Marea Britanie sau DGSI (Agenția de informații franceză),", a declarat Louis Caprioli, fost șef al uneia dintre unitățile anti-terorismului din Franța.

Primul Ministrul belgian Charles Michel, a apărat serviciilor de securitate ale țării sale și chiar le-a lăudat considerându-le ca pe "un loc de muncă dificil și greu."

Nu contestă nimeni că asemenea posturi și funcții nu sunt ușoare și în siguranță, dar acest fapt nu poate constituii explicația modului în care se desfășoară asigurarea securității populației civile belgiene sau din țările europe din imediata apropiere.

Președintele Franței, Francois Hollande, a felicitat de asemenea serviciile de securitate ale țării sale, care l-au vânat și împușcat pe conducătorul actelor criminale din Paris, Abdelhamid Abaaoud, după numai cinci zile dela atacurile ce au avut loc.

Reprezentanții Europol-ului, (Agenția de Poliție a Uniunii Europene - n.n.), au declarat că au analizat informațiile autorităților belgiene și franceze, și au ajuns la concluzia că în unele state membre ale UE se desfășoară activități mult mai bine organizate în privința schimbului de informații decât altele.

După cum se prezintă în diversele mijloace ale mass-mediei europene, în prezent cuvântul de ordine al organelor de securitate, ale armatei și poliției este: Atenția față de luptătorii care se întorc din Siria "

Accentul în ultimii ani al anchetatorilor trebuie îndreptată asupra bărbaților și femeilor care au crescut în Europa, au pașapoarte europene și care călătoresc în Siria pentru instrucție și pregătire de luptă.

Pe măsură ce numărul acestor luptători a crescut, autoritățile trebuie să țină pasul cu această situație. Ministerul de Interne francez a estimat că circa 500 de cetățeni francezi au călătorit în Siria și aproape 300 s-au întors pregătiți pentru atacuri.

(Cât de exacte sunt aceste cifre este discutabil cu atât mai mult cu cât unele informații recente prezentate de către mass-media americană, preluate chiar de la francezi, confirmau că este vorba de circa 1.000 de cetățeni tineri francezi care au plecat din Franța pentru a se înrola în trupele ISIS – n.n.)

Autoritățile franceze consider că sunt circa 1.400 de persoane care au nevoie de supraveghere timp de 24 de ore zilnic, în timp ce Franța dispune de un număr mic de ofițeri pentru a efectua sarcina de urmărire, (ceeace reprezintă circa o zecime din cei necesari).

De asemeni după unele informații ale Administrației belgiene circa 350 de persoane din Belgia au plecat recent în Siria pentru a lupta – ceea ce reprezintă cel mai mare număr (pe cap de locuitor din Europa –n.n.).

O sursă guvernamentală belgiană a declarat recent că Belgia are o listă de 400 de persoane care sunt simpatizanți ai ISIS; din care unii s-au întors și alții sunt pe cale de a pleca acolo. Există de asemeni un lot de circa 400-500 de persoane pe care

autoritățile belgiene le știu că s-au radicalizat. Numărul de persoane din serviciile de securitate belgiene care efectuează supravegherea este considerat ca fiind considerabil mai mic decât cel realmente necesar.

Unii dintre atacatorii din Paris au fost cunoscuți încă de când erau în libertate.

Atacurile ce au avut loc la 13 noiembrie 2015 în Paris s-au soldat cu 129 de morți și 352 de răniți, în diferite locații, (inclusiv sala de concert Bataclan). Alții au fost uciși în afara stadionului Stade de France, în barurile și restaurante din jurul centrul Parisului.

Șapte atacatori au murit in timpul atacurilor. Abdelhamid Abaaoud (1987- 2015) a fost ucis într-unul din raidurile poliției (la nord de Paris –n.n.), împreună cu o femeie care după informații era verișoara lui.

Alte zeci de persoane au fost reținute, în raidurile poliției găsindu-se la ele arme și explozibili.

Abaaoud, era cunoscut autorităților de mai mulți ani. După un raid în ianuarie în orașul belgian Verviers, poliția l-a suspectat de un complot de răpire a unui ofițer de poliție și omoarea lui.

În luna februarie 2015, Abaaoud, a declarat într-un interviu dat unei reviste a Statului Islamic că știa că era căutat de poliția belgiană.

Abaaoud s-a întors în Europa, la un moment dat după ianuarie 2015.

"Dacă Abaaoud a fost capabil de a pleca în Siria și apoi s-a întors în Europa, fără nici o dificultate, înseamnă că există mari deficiențe în întregul sistem de verificări și de securitate european", a declarat Ministrul francez de Externe Laurent Fabius.

Ismaël Omar Mostefaï, cel care a declanșat bomba explozivă la sala de concerte Bataclan (Paris), de asemenea, a călătorit dus și întors din Europa în Siria și înapoi. Deși a avut opt condamnări ca un criminal, el nu a fost niciodată în închisoare. Poliția franceză a declarat că l-a suspectat de a fi în Siria între sfârșitul anului 2013 și începutul anului 2014, înainte de a reveni neobservat în Franța. În luna decembrie 2014, el a trecut prin Turcia de unde a contactat legăturile sale din Franța. Poliția turcă a alarmat din nou în iunie 2015, poliția franceză printr-o scrisoare.

Din păcate, după informațiile unui înalt oficial guvernamental turc și a unei surse de securitate precum și a poliției turcești, la mesajul Turciei, nu s-a primit nici o confirmare și nici un răspuns.

Informația turcă afirma că "a existat o legătură între această persoană și *Daesh* (vechea denumire a Statului Islamic) și pentru acest fapt am raportat," (a spus

sursa de securitate turcească –n.n.). "*Am urmat toate procedurile internaţionale. Dar ei (francezii–n.n.) nu au dovedit acelaş nivel de sensibilitate."*
Oficialii francezi au refuzat să comenteze acest fapt, dar în acelaș timp afirmă că coordonarea cu Turcia privinfu-i pe potențialii jihadiști, s-a îmbunătățit semnificativ în ultimul an.

Bilal Hadfi, (20 de ani), cetățean francez, care si-a declanșat vesta cu exploziv în afara stadionului Stade de France,Paris, a fost un alt atacator sinucigaș ținut sub supraveghere de către autoritățile franceze.

După ce a vizitat Siria, în februarie 2015, a revenit în Europa printr-o cale necunoscută de poliție. Un purtător de cuvânt al Ministerului Belgian al Justiției a spus că au fost instalate microfoane în casa unde a fost cazat.

Un alt caz este cel al atacatorului Sami Amimour. Autoritățile franceze au lansat o investigație oficială referitoare la posibila activitate legată de terorism a lui Amimour în octombrie 2012. Procurorii au afirmat că el era suspectat de planificare unor atacuri alături de unii militanți din Yemen.
Amimour fusese șofer de autobuz care a fost radicalizat într-o moschee lângă orașul său natal, Drancy, la nord de Paris. În urma anchetei, poliția i-a ordonat lui Amimour de a se prezenta în fiecare săptămână la poliție pentru a fi verificat de către poliție. După unele Rapoarte prezentate de către Agenția de știri Reuters, pe 20 Noembrie 2014, Amimour nu s-a mai prezentat pentru controalele săptămânale în 2013. După aproape o lună de zile autoritățile au emis un mandat internațional de arestare.
La data respectivă Amimour era deja în Siria. Urma lui a fost descoperită un an mai târziu, în decembrie 2014, când tatăl său a dat un interviu cotidianului francez *Le Monde* în care a descris cum a călătorit fiul său în Siria, dar nu reușise să-l convingă să se întoarcă.

În prezent, poliția este în căutarea lui Salah Abdeslam, despre care se știe că este un supraviețuitor al atacurilor din Paris. Cu șase săptămâni înainte de atacuri, Salah și fratele său Brahim (unul dintre atacatorii sinucigași – n.n.) au avut un bar numit *Les Beguines* pe o stradă liniștită din Molenbeek, o zona cu locuințe ieftine de închiriat din Bruxelles, și în care au avut loc mai multe atacuri teroriste.
După atacurile din 13 noiembrie 2015, Salah Abdeslam s-a ascuns undeva în Belgia sau chiar a părăsit Belgia. Nu este încă clar ce rol a jucat în noaptea atacurilor și cum de a reușit să supraviețuiască și să fugă.

Ulterior doi oameni au fost arestați, Mohamed Amri,(27 ani), și Hamza Attou (21 ani); la interogatoriu ei au declarat că l-au transportat cu mașina lor pe Salah Abdeslam care le-a spus că mașina lui s-a defectat.

Un succs al raidurilor anti-teroriste a avut loc la mijlocul lunii martie 2016, când Salah Abdeslam și câțiva colaboratori ai săi din grupul de teroriști au fost prinși și deținuți pentru interogatorii în Belgia urmând să fie extrădați în Franța.

2.1. Unele greșeli ce au avut loc în Franța și Belgia.

Un pașaport sirian a fost găsit lângă unul dintre atacatorii sinucigași de la stadionul Stade de France. Acest pașaport a fost folosit de către un refugiat care a ajuns în insula grecească Leros pe 3 octombrie 2015. Omul a călătorit prin Macedonia și a cerut azil în Serbia.(sursa: informații de securitate ale Franței).

Un procuror francez ce a investigat acest caz a confirmat faptul că amprentele digitale prelevate de la sosirea în Grecia au aratat ca omul a călătorit cu un al doilea om, care, de asemenea, s-a sinucis în apropierea stadionului Stade de France.

Nu este clar dacă pașaportul emis pe numele de Ahmad al-Mohammad, (un tânăr de 25 de ani –n.n.) din orașul sirian Idlib, a fost autentic sau a fost furat de la un refugiat.

Ministrul irakian de Externe Ibrahim al-Jaafari a declarat, de asemenea, că serviciile secrete de informații ale țării sale au anunțat că Franța, Statele Unite și Iranul, erau vizate pentru atac.

Unul dintre procurorii din Germania investighează, de asemenea, acuzațiile după care un bărbat algerian reținut la un centru de refugiați din orașul Arnsberg, a informat că știa că va avea loc un atac iminent în capitala franceză.

Premierul Francois Hollande a declarat stare de urgență la nivel național care va dura trei luni. Poliția franceză are în prezent dreptul și puterea de a efectua percheziții fără a obține și folosi mandate de arestare și poate deține pe oricine este suspectat de o amenințare la adresa securității și poate impune introducerea arestului la domiciliu timp de 12 ore pe zi.

De asemeni, site-urile Internetului considerate având planuri de incitare sau sprijinire a unor "acte de terorism" pot fi blocate și orice demonstrații publice sunt interzise.

Belgia a anunțat, de asemenea, o declanșare a unei represiuni de securitate, declarând că Administrația belgiană va cheltui în plus 400 de milioane de euro (430 milioane de dolari) în materie de securitate urmând să ia măsuri, cum ar fi: oprirea vânzării de cartele de telefon mobil pentru cumpărătorii anonimi. Poliției i se va permite să efectueze cercetări de noapte în oricare casă și tot odată se interzică, se condamne sau să expulzeze din țară orice predicator de ură împotriva populației belgiene.

Specialiștii politologi și unii analiștii strategi militari au afirmat că nu au certitudinea că numai aplicarea unor asemenea măsuri vor fi suficiente și eficiente.

După o săptămână de la atacul din 13 noiembrie 2015, Bruxelles-ul a continuat să fie în alertă maximă, din cauza a ceea ce autoritățile au numit amenințarea "gravă și iminentă" a unui atac.

Într-un film de propagandă lansat de ISIS, în săptămâna 15-21 noiembrie 2015, Statul Islamic avertiza că va lovi din nou Europa.

"Atunci când este pregătită o operațiune de mare dimensiune, atacatorilor li se spune să păstreze un "profil" scăzut în lunile dinainte. Ne mai fiind pe radarele poliției, este deosebit de grea depistarea lor; este la fel, după cum au afirmat unii gazetari confirmând opinia lui Roland Jacquard, președintele Observatorul terorismului internațional – Paris, ca și cum *s-ar căuta un ac într-un car cu fân*",

Sursa: Prelucrat de autor după: Robert-Jan, Bartunek, Reported from Bruxells and Orhan Coskun reported from Turkey; writing by Timothy Heritage; editing by Alessandra Galloni, Simon Robinson,JanetMcBride; în: www.trust.org/item/20151123093602-wtts2/ World, Sunday Nov 23, 2015

2.2. Ar putea Europa și întreaga lume să fie salvată de această plagă: terorismul islamic extremist jihadist?

Răspunsul la o asemenea întrebare trebuie să fie categoric DA!
Dar pentru aceasta trebuie ca:

- specialiștii în problemele terorismului să-și exprime clar punctele de vedere să coopereze pe plan internațional și să ofere soluții concrete în această problemă,

- conducerile diverselor țări trebuie să țină seama de opiniile acestor experți și a cadrelor militare (strategi și tacticieni militari), angajați în această luptă,

- trebuie extinsă activitatea instituțiilor care se ocupă de diversele aspecte ale inteligenței la nivel național și internațional și acordarea fondurilor necesare acestor activități,

- extinderea la nivel micro, macro și mondo economic a comunicațiilor și informațiilor obținute din diverse surse ale diverselor țări,

- verificarea tuturor migranților în țările unde au ajuns și stabilirea drepturilor de ședere sau deportarea imediată a celor intrați în țările gazdă, în mod ilegal și care s-au detat la acte diverse criminale sau antisociale.

- creerea unor bănci de date cu informații cât mai complete [inclusiv fotografii, amprente și ADN-uri *)],

- dotarea punctelor cheie de intrare/ieșire din diverse țări cu echipametele necesare de stocare a informațiilor și posibilitatea rapidă de verificare operativă a acestor informații,

- urmărirea continuă a persoanelor care au provenit din Arabia Saudită sau au călătorit pentru un timp în această țară sau în altele unde sunt create centre de radicalizare și pregătire militară a teroriștilor,

- introducerea sistemului de verificare a tuturor documentelor a pasagerilor din avioanele care sboară spre sau din zona Arabiei Saudite,

- verificarea tuturor documentelor ale pasagerilor de origini din țările Oreintului Mijlociu sau din Africa de Nord, care circulă între țările membre ale UE,

- extinderea intervenților militare ale coaliților internaționale în special în țările unde s-au infiltrat aceste organizații extremist teroriste (cum ar fi de exemplu: Siria, Yemen, Irak , Nigeria și altele),

- introducerea unui sistem de judecare prin tribunale de urgență pentru oricare persoană descoperită ca făcând parte din organizațiile extremist jihadiste,

- reanalizarea și adaptarea unor noi instrucțiuni în Tratatul de la Prüm (oraș din Eifel landul Renania de Nord-Westfalia, Germania) în raport cu volumul migrației spre Europa în vederea luptei împotriva terorismului, criminalității și imigrației ilegale,(pentru cei interesați sugerez (re)citirea informațiilor despre tratatul de la Prum în:

http://www.dataprotection.ro/servlet/ViewDocument?id=649)

- Europa în general și UE în special trebuie să asigure și să mențină libertățile civile și o balanță între libertatea individuală și securitatea națională, informând pe oricine interesat de asemenea acte explicându-se că fără securitate nu vor putea exista libertăți civile reale,
- revizuirea punctelor de vedere referitoare la constituirea unei armate unite care să protejeze orice încălcare a regulilor interne și externe ale UE,
- lupta împotriva terorismului internațional trebuie să întărească cooperarea țărilor europene și din alte continente.

Anexa 3:

Ținuta vestimentară a musulmanilor: o continuă dispută în Europa în general și în UE în special

Cu multe sute de ani în urmă, femeile din diverse colțuri ale lumii în special din clasele sociale privilegiate, s-au preocupat de obținerea unor aspecte mai atractive ale îmbrăcămintei. Diverse materiale, în diverse culori, și cu diverse croieli, au însoțit dea-lungul timpurilor imaginația și gustul sofisticat al sexul feminin.

După unii autori „germenii" modei se spune că ar fi apărut în Egiptul antic, odată cu apariția luxului și al eleganței vestimentare de la curtea faraonilor. După alți autori asemenea manifestări nu se regăseau în lumea vechilor civilizații asiatice, ci în Europa secolului al XIV-lea, când în Evul Mediu (manifestat în zona actuală a Europei Occidentale), au apărut primele manifestări ale relațiilor de producție capitaliste care au dus la o dezvoltare economică spectaculoasă, și tot odată la înflorirea artei și culturii.

Pe parcursul sutelor de ani modelele de îmbrăcăminte în special cele feminine au fost într-o permanentă schimbare și ca deobicei atunci când se manifestă apariția unui anumit curent (moda fiind considerată ca un curent specific unei anumite perioade – n.n.) apar imediat tot felul de opinii: unele care susțin curentul modei respective și alții care au criticat-o.

În ultimii zeci de ani au apărut tot felul de idei ale creatorilor de modele ajungând de la rochile lungi care acoperă aproape tot corpul, sau care căutau să ascundă anumite defecte până la moda actuală în care se caută să se arate și chiar să se scoată în evidență cât mai mult din piele persoanelor de sex feminin.
Numai în anumite zone a lumii și anume în Orientul Mijlociu și în Orientul Îndepărtat, femeile au continuat să umble îmbrăcate cu rochii cât mai lungi care le acopere cât mai mult corpul.

În Orientul Mijlociu mai mult decât atâta s-a impus chiar folosirea unor "acesorii" (pentru cap – n.n.), care să le ascundă aproape complet capul, fața și în unele cazuri, cu o împletitură din fire foarte subțiri, chiar ochii. O asemenea ținută a fost impusă în special prin religia islamică și continuă să fie practicată indiferent dacă femeile trăiesc în țările Orientului Mijlociu sau au imigrat în alte țări din lumea occidentală.
Moda impusă de islamism a devenit un "adevărat simbol" al acestei religii și a ajuns să fie impusă nu numai prin religie dar prin regulile curente ale politicii din anumite țări.
O asemenea impunere a ținutei vestimentare ce se manifestă pentru femeile musulmane care trăiesc în Europa provoacă un adevărat conflict de idei referitor în special la impunerea acoperirii feței; rochile lungi care le acoperă corpul din cap până în picioare, fiind cât de cât acceptate.
În urmă cu circa 10 ani Comisia Europeană a emis prima sa declarație din care reieșea că nu era împotriva rochiilori lungi purtate de către femeile musulmane dar și-a exprimat dezacordul privind acoperirea feței în special în condițiile în care au început să se manifeste diferite acte teroriste și în acelaș timp femeile musulmane din Europa își cereau dreptul de a obține carnete de conducere auto dar nu acceptau să le fie fotografiată fața.
În anul 2006 Primul Ministru al Angliei, Tony Blair, afirmase că ținuta vestimentară a femeilor musulmane care circulau prin orașele Marii Britanii era o formă de manifestare pe care și-o impuneau și care *ducea la o separare față de restul femeilor și în general al lumii de pe stradă.*
În Franța și chiar în Turcia (care are o populației islamice majoritară), se considera că trebuie interzis acest simbol al islamului în cazul prezentării în fața unor oficialități ale statului (în special la organele de poliție, la organele judecătorești sau pentru a fi acceptate pentru ocuparea posturilor de profesoare în școlile publice).

Dintr-o serie de cercetări recente efectuate în Marea Britanie de către Pew Research Center, a reieșit că 62% dintre subiecții intervievați și-au exprimat opinia privind acceptarea folosirii burka și al unui voal foarte transparent pentru acoperirea feței dar nu și al ochilor. Într-un procent similar și-au exprimat opiniile și cei intervievați în Franța (82%), în Germania (71%) sau în Spania (59%) .
În 2010 legislația franceză s-a manifestat împotriva vestimentației complete a femeilor musulmane în momentul în care apar pe stradă sau în locuri publice și s-a ajuns să se discute despre această problemă la Curtea Europeană pentru Drepturile omului; această instituție a admis prin lege ca începând de la 1 iulie 2014 să se accepte argumentul guvernului francez din care rezulta că legea a fost bazată pe "o anumită idee *de a"trăi"* împreună cu populația autohtonă.
Printre opiniile reformatorilor concepției islamice se numără și doamna Ayaan Hirsi Ali[223] (care locuiește în prezent în Boston, Massachusetts) și care consideră că întreaga concepție islamică ar trebuii revizuită, ea ne fiind în concordanță cu secolul în care trăim și în special pentru cei care trăiesc în țările Occidentale.
Liberalismul și secularismul manifestat în lumea islamică trebuie să înțeleagă diversele aspecte ale egalității și a drepturilor pentru toate femeile.
Pentru susținătorii ideologiei islamice obligația acoperirii complete a corpului unei persoane de sex feminin cu toate veșmintele care reprezintă simbolul islamismului obscurantist, este o formă a opresiunii femeilor.
În diverse țări europene îmbrăcămintea femeilor islamice este în prezent unul dintre subiectele care provoacă permanente dezbateri.
În Albania a fost introdusă o lege de interzicere a hijab[224] în special pentru elevele din școlile publice, ceea ce a făcut că din ce în ce mai multe fete să renunțe la acest vestmânt, care a devenit neobișnuit.
În Belgia unele dintre municipalități au introdus legea de interzicere a ținutei vestimentare musulmane de acoperire a întregului corp. Orașul Maaseik a implementat în anul 2004 legea de interzicere a ținutei de îmbrăcăminte de tip musulman. Ministrul de Interne, Marino Keulen, a creat un standard al prohibițiilor în care a inclus și folosirea burka; această regulă a fost trimisă la cele 308 municipalități ale Flandrei.

[223] Ayaan Hirsi Ali (n.1969), activistă politică, prolifică scriitoare, combatantă a politicii islamice de mutilare genitală a femeilor musulmane, avocată pentru drepturile femeilor, opozantă a concepției islamice bazată pe crimă. Ultima carte publicată: *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, indicată în bibliografie*
[224] Hijab – Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea acestui termen

Legea belgiană prevede că oricare persoană care circulă pe stradă sau intră într-o clădire publică trebuie să fie identificată în vederea protejării sociale, ceea ce este direct legată de interzicerea acoperirii completă a capului, a feței și a ochilor
În Bosnia și Herzegovina, nu este interzisă ținuta vestimentară (Burka) a femeilor musulmane.
În Danemarca în prezent nu este interzisă Burka; dar în urma unui incident ce a avut loc în 2006, când o jurnalistă a trecut fără să fie identificată la aeroportul din Copenhaga, și în aceeași seară a prezentat un reportaj la posturile de TV, guvernul a introdus legea prin care pasagerii ce vor să folosească mijloacele de transport aeriene trebuie să-și arate fața la punctele de control.
În Franța, după afirmația fostului Președinte Sarkozy, *ținuta vestimentară cu Burka, nu este bine-venită în Franța. "În țara noastră, nu putem accepta ca femeile să fie ca niște deținute în spatele unui grilaj, să fie eliminate din întreaga viață socială și să fie lipsite de o identitate personală.*
Ca atare legea de interzicere a ținutei care acoperă tot corpul din cap și până la picioare a fost votată în Parlamentul francez în Martie 2004.
În luna Septembrie 2011 legea franceză a socotit ca fiind ilegală acoperirea întregului corp în Burka când o femeie apare în public. Penalizarea este de 150 euro pentru o femeie îmbrăcată în Burka și 30.000 de euro și condamnat la un an pușcărie, bărbatul care își obligă soția să poarte burka.
În Germania, 8 din cele 16 landuri, au introdus legea prin care se interzice folosirea acoperirii capului de către femeile musulmane care sunt profesoare în școlile germane. De asemeni se interzice și altor religii să folosească simbolurile religioase în instituțile publice (cum ar fi bijuterii cu însemnul crucii sau pentru bărbații din religia mozaică de a purta pe cap: hipa); aceste interdicții nu sunt contradictorii cu respectarea libertății religioase, dar se mențin în școlile publice
De asemeni femeilor de origine musulmană li se interzice să conducă automobile dacă sunt îmbrăcate în burka, din motive de securitate în circulația rutieră.
În 2006, Ekin Deligöz, o parlamentară (născută în Turcia) și-a exprimat opinia cerând femeilor musulmane de ași scoate acoperământul capului pentru a dovedi dorința de a se integra în viața de zi cu zi a populației germane.
În Italia, imigrația din ultimele decade a creat situația ca religia islamică să devină cea de a doua religie majoră după cea catolică. Voalul islamic a devenit astfel un punct de referință al politicii naționale împreună cu alte manifestări și acțiuni ale religiei islamice printre care și dorința de a se construi moschee și de a se

introduce învățarea koranului în școli. Legea anti-imigrație și Liga separatiștilor din Nord au susținut prin campanii recente interzicerea vestimentației burka.
În Kosovo, la sfârșitul anului 2009 s-a interzis purtarea în școli a eșarfei care să acopere capul. O asemenea interzicere a provocat protestul a peste 5000 de persoane care s-au manifestat în Pristina (capitala Kosovo) în Iunie 2005.
În Olanda, o minoritate de femei musulmane folosesc eșarfa care le acoperă capul. Circa 30% din turcii care au venit să lucreze în Olanda sau au imigrat cu familiile lor, cel puțin jumătate dintre ei sunt olandezi-marocani și folosesc acest sistem de acoperire a capului. Numărul femeilor musulmane care încă mai poartă o astfel de acoperire a capului a scăzut simțitor în ultimele decade ceea ce devedește o scădere impresionantă a concepției seculare.
Dacă prima generație care a venită din Turcia încă mai poartă asemenea veștminte, a doua generație (tinerele născute în Olanda), care reprezintă circa 20% dintre familiile de musulmani veniți în Olanda au renunțat la acest acoperământ al capului.
De altfel Ministrul Imigrării și Integrării Persoanelor Străine în Olanda, Dna. Rita Verdonk, a anunțat în Noiembrie 2006, că a fost introdusă o lege în Casa Reprezentativilor, care interzice acoperirea feței femeilor sau fetelor musulmane când sunt în public, chiar dacă acest lucru este în conflict cu libertatea religiei și a fost condamnată de organizațiile musulmane din Olanda.
Rezultatul unui sondaj larg de opinie desfășurat în 2007 a evidențiat că 66% dintre cei intervievați au fost pentru interzicerea vestimentației folosite de către femeile musulmane și care le acoperă integral corpul și numai 32% au acceptat ideea folosirii acestei vestimentații.
În Malaezia, au avut loc o serie de proteste în 2006 împotriva propunerii de interzicere a vestimentației burka. Ministrul de externe al Malaeziei a afirmat într-un discurs că o asemenea restricție încalcă principiile libertății în alegerea îmbrăcămintii și a personalității oamenilor, iar penalizarea femeilor ce poartă burka cu 390 euro, este împotriva legii.
În Norvegia, chiar dacă în momentul de față nu există o lege de interzicere a îmbrăcămintei musulmane, acest subiect a cunoscut o amplă dezbatere În luna martie 2010, privind interzicerea folosirii burka și a hijab.
În Spania, în 2010 pe baza unui sondaj de opinie efectuat de către Pew Global Attitudes Project, s-a confirmat că majoritatea populației a fost împotriva îmbrăcămitei burka.

În Suedia, îmbrăcămintea musulmană este permisă. Primul Ministru al Suedie în 2010, Fredrik Reinfeldt, și-a exprimat opinia că este împotriva interzicerii burka, și că această problemă nu trebuie să devină o problemă rezolvată prin acte legislative. Aceeași ideie este susținută și de către actualul Prim Ministru Stefan Löfven.

În Elveția, în 2013 un referendum popular sprijinit de circa 2/3 din populație și de către Partidul Poporului (partidul cu cel mai mare număr de membrii) și-a exprimat opinia asupra interzicerii burka.

În Turcia, (statul fondat în 1923 de către Mustafa Kemal Atatürk), acoperirea capului femeilor precum și fesurile pentru bărbați, au fost considerate drept obstacole în calea modernizării țării, care are la bază concepția musulmană.

În 1960, studentele de la diverse universități și salariatele ce ocupau funcții în aparatul administrativ nu purtau un acoperământ al capului și al feței.

În 1970 și în prima parte a anului 1980 numărul studenților care purtau hijab a crescut simțitor. În 1984, îmbrăcămintea capului nu a fost interzisă peste tot, iar multe studente au graduat universitățile deși cu o mulțime de dificultăți și aceleași dificultăți au avut la obținerea anumitor poziții profesionale dar fără să le fie interzise burka și hijab-ul.

În 1998, studentelor de la Universitatea din Istanbul li s-a interzis să poarte acoperământul capului.

În 2000, Nuray Bezirgan, o studentă turcă a fost respinsă de a intra în examenul final având capul acoperit. Curtea de Justiție a dat sentința de condamnare pentru 6 luni pentru *"obstrucționarea" sistemului educațional al studenților*.

La 7 februarie 2008, Parlamentul turc a adoptat un amendament la constituție, care permite femeilor să poarte vălul în universitățile turcești.

În Marea Britanie, burka și hijab sunt interzise ascunzând pericolul unor crime sau acte teroriste. În 2010 un studiu efectuat de către guvernul englez a evidențiat că 67% din populația Marii Britanii dorește să vadă complet fața femeilor musulmane, fără nici un voal pe față.

Anexa 4

Opinia lui Mircea Popescu (SUA): Emigrație și Invazie

În scopul de a-și justifica politica de susținere a valului emigranților peste Europa, Grupul Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European încearcă să facă o analogie pe cât de prostească, pe atât de mârșavă între Ungaria 1956 și Europa 2015.

S-ar părea că acești socialiști doresc să demonstreze că sunt demnii urmași și purtători ai flamurei "victorioase" a Cominternului de altă dată.

Într-adevăr, în 1956, in Ungaria a avut loc o invazie, tot dinspre Răsăritul sălbatic sovietic împotriva unui popor europenizat de secole. Astăzi, invazia – ce coincidență – vine tot dinspre Estul sălbatic islamic spre Europa.

Dar, atunci 200,000 de unguri au emigrat tot dintr-un spațiu de cultură și valori europene, în alte spații de cultură europeană, deci nu puteau exista schimburi violente de valori, ci tranziții relativ ușoare care au nivelat micile discrepanțe.

În plus, în acele momente de haos, trecerea graniței s-a făcut prin acte de voință INDIVIDUALĂ și au fost înfăptuite ca atare, adică de emigrare/refugiere INDIVIDUALĂ.

Tot emigrare/refugiere individuală s-a petrecut în decursul anilor în numeroase alte țări aflate sub regimuri comuniste, inclusiv în România.

Astăzi asistăm la un fenomen de migrație a unei populații de sute de mii de persoane din Orientul Mijlociu sau Africa, care a devenit un act de INVAZIE

COLECTIVĂ organizată și dirijată, folosind metoda „scutului uman” al femeilor și copiilor.
Această formă de „scut” a fost de multe ori folosită tocmai de populațiile lipsite de sentimente umane (mai ales de cele în care valoarea femeii și copilului contează mai puțin decât valoarea unei cămile, ca să folosesc un stereotip), iar astăzi este un mijloc de propagandă folosită pentru crearea unei stări de emoție publică capabilă să deschidă larg și fără control porțile Europei.
În acest din urmă caz, dislocarea de mase de populații are o finalitate cu scop precis: crearea unui nucleu de forță, la început sub forma solicitării de sprijin uman și adăpost și apoi la organizare și violență.
Astfel, popoare care diferă total de valorile fundamentale europene din punctul de vedere al culturii, al concepțiilor, al gândirii, al valorilor democratice și umane, vin să se insinueze, să se suprapuna și să se impună societății europene.
Cum democrația este un element străin în cultura țărilor din care provin emigranții, este normal ca în foarte scurt timp să apară ciocniri violente între refugiați și populația autohtonă clementă și umană. Exemple nenumărate avem deja în Franța, Olanda, Anglia, Germania, ba chiar și în Turcia.
Iar aceste exemple, completate de declarațiile belicoase ale ISIS și altor grupuri teroriste la adresa civilizației occidentale, demonstrează că agenda noilor valuri dinspre Orient și Africa este de „cucerire” a Europei și, eventual, impunerea islamului ca religie, cel puțin la paritate cu religia creștină, pe care cercurile liberale europene încearcă tot ma mult s-o îngrădească.
Din aceste ciocniri, care vor deveni tot mai frecvente și mai violente, vor câștiga noile populații mai prolifice, cu o vitalitate crescută și cu o cultură a violenței fără egal alimentată de intoleranța religioasă și de ura deja manifestată împotriva Creștinismului.
Ce vor face europenii? Se vor găsi în același climat de violență în care trăiesc astăzi popoarele din Orientul Mijlociu, din Africa și, ca urmare, vor trebui să-și părăsească pământurile, casele să emigreze în masă. La fel ca și ungurii în 1956. Dar unde? Și ce se va întâmpla cu leagănul civilizației noastre europene?
Teoria ”solidarității europene” lansată de dna. Merkel și ceilalți conducători ai UE nu stă în picioare pentru România din cauza câtorva considerente:
1. Această ”solidaritate” se cere a fi aplicată în mod diferențiat și discriminator, atâta timp cât nu tuturor țărilor UE li se pretinde să accepte cote de refugiați.
2. România a fost exclusă de la ”solidaritatea” europeană prin refuzarea, printre altele, a includerii în Schengen.

3. Nu puține au fost manifestările anti-românești ale unor lideri politici germani, olandezi, francezi inclusiv din guvernele germane.
4. Interesul major național al României privind Reîntregirea țării nu este luat în considerare, mai ales de ”campioana” susținerii invaziei, cancelarul Germaniei, dna. Merkel.

Într-adevăr, am văzut cum interesele ruso-germane prevalează asupra oricăror alte gesturi de ”solidaritate” germano-române.
Desigur, nici ”patrioții” de la conducerea României, nu au avut curajul să ridice această problemă la nivel internațional și nici sa acționeze diplomatic.
Iar atunci când Premierul și Președintele României pledează pentru relocări de populații pe teritoriul național, se pun niște întrebări neliniștitoare dar se nasc și sugestii pentru un compromis pe care Istoria ni-l oferă, poate pentru ultima dată:
– A soluționat cumva guvernul Ponta toate problemele românilor pentru a-și permite să încalce Constituția – Art.3 Par.(4) – și să împământenească populații străine care să ia locul românilor?
– A gândit Administrația țării să solicite UE elaborarea unui plan concret pentru realizarea Reunificării, ca monedă de schimb a așezării grupurilor de refugiați în zonele României cu majoritate maghiară (pentru echilibrarea balanței demografice)?
Răspunsul la această solicitare românească va constitui adevărata hârtie de turnesol a ”solidarității europene”.
În opinia mea, acestea sunt problemele morale și naționale primordiale pentru un guvern și un premier responsabil, înainte de a se invoca solidaritatea cu alte țări europene care-i tratează pe români și România cu nepăsare și dispreț.

Sursa: https://mipopescu.wordpress.com/13-invazia/emigratie-si-invazie/din ciclul INVAZIA; 7 Septembrie 2015

Anexa 5

Victor Orban: „În Europa este interzis să spui adevărul!"

Discurs ținut la 15 martie 2016 cu ocazia Zilei Naționale a Ungariei

Doamnelor și domnilor,

Destinul ungurilor este legat de cel al națiunilor europene și a devenit în asemenea măsură o parte a Uniunii încât astăzi nici un singur popor – inclusiv poporul maghiar – nu poate fi liber dacă Europa nu este liberă.

Iar Europa de astăzi este fragilă, slabă și bolnavă ca o floare mâncată de un vieme ascuns. Astăzi, la 168 de ani după marile Războaie de Independență ale popoarelor europene, Europa, casa noastră comună, nu este liberă!

Doamnelor și domnilor, Europa nu este liberă. Pentru că libertatea începe cu rostirea adevărului. Astăzi, în Europa, este interzis să spui adevărul. Chiar dacă este făcută din mătase, o botniță rămâne o botniță.

Este interzis să spui că cei care vin nu sunt refugiați, ci că migrația este o amenințare pentru Europa.

Este interzis să spui că zeci de milioane (de imigranți – n.r.) sunt gata să se îndrepte spre noi.

Este interzis să spui că imigrația aduce crime și teroare în țările noastre.

Este interzis să că masele de oameni care sosesc dintr-o altă civilizație pun în pericol felul nostru de viață, cultura noastră, obiceiurile noastre și tradițiile noastre creștine.

Este interzis să arăți că cei care au ajuns aici mai întâi și-au construit deja propria lor lume, separată, numai pentru ei, cu legi și idealuri proprii, mult deosebite de structura veche de un mileniu a Europei.

Este interzis să arăți că nu este un lanț accidental și neintenționat de consecințe, ci o operațiune planificată și orchestrată dinainte; o masă de oameni s-a îndreptat către noi.

Este interzis să spui că în Bruxelles se pun la cale planuri pentru a aduce străinii aici cât mai repede posibil și a-i așeza printre noi.

Este interzis să arăți că scopul instalării oamenilor aici este de a transforma peisajul religios și cultural al Europei și de a-i construi fundațiile etnice – elinimând astfel ultima barieră a internaționalismului: statele națiuni.

Este interzis să spui că Bruxelles-ul devoră în mod invizibil din ce în ce mai multe felii din suveranitatea noastră națională și că la Bruxelles mulți lucrează acum la un plan pentru Statele Unite ale Europei – pe care nu l-a autorizat nimeni.

Doamnelor și domnilor, dușmanii de astăzi ai libertății sunt croiți altfel decât conducătorii regali și imperiali din trecut sau decât cei care au condus sistemul sovietic; ei folosesc un set de instrumente diferit pentru a ne aduce la supunere.

Astăzi, nu ne mai bagă în închisori, nu ne mai deportează în lagăre de concentrare și nu mai trimit tancuri să ocupe țările dornice de libertate.

Astăzi, artileria presei internaționale, bombardamentele, denunțurile, amenințările și șantajul sunt suficiente – sau au fost, până acum.

Popoarele Europei se trezesc încet, se adună, și în curând vor câștiga teren.

Grinzile Europei care se sprijină pe suprimarea adevărului scârțâie și se frâng.

Popoarele Europei par să fi înțeles în sfârșit că viitorul le este amenințat: nu doar prosperitatea, viețile confortabile, slujbele le sunt amenințate, ci însăși securitatea noastră și ordinea pașnică a vieților noastre este amenințată.

În sfârșit, popoarele Europei, care au moțăit în abundență și prosperitate, au înțeles că principiile vieții pe care Europa le-a construit sunt în pericol de moarte.

De data aceasta, pericolul nu ne amenință așa cum o fac războaiele sau calamitățile naturale, trăgându-ți brusc covorul de sub picioare.

Imigrația în masă este un curent lent de apă care erodează tenace țărmurile noastre.

Este mascat sub o cauză umanitară, dar adevărata lui natură este ocuparea de teritorii. Iar teritoriul câștigat de ei este pierdut de noi.

Mulțimi de apărători ai drepturilor omului obsedați simt nevoia irepresibilă de a ne pune la punct și a ne acuza.

Susțin că sunt xenofobi înrăiți, dar adevărul este că istoria națiunii noastre este una de ospitalitate și de întrepătrundere a culturilor.

Cei care s-au gândit să vină aici ca membri noi ai familiei, ca aliați sau ca refugiați care se temeau pentru viețile lor au fost primiți și lăsați să-și facă un cămin nou.

Însă cei care au venit aici cu gândul de a ne schimba țara, a o schimba după propria lor concepție, cei care au venit cu violență și împotriva voinței noastre au fost întotdeauna primiți cu ostilitate.

Doamnelor și domnilor, la început au vorbit despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni relocați. Însă nici un singur lider responsabil european nu ar îndrăzni să jure că aceste două mii nu vor crește pentru a ajunge în final zeci sau sute de mii.

Dacă vrem să oprim această imigrație în masă, trebuie mai întâi să oprim Bruxelles-ul. Principalul pericol pentru viitorul Europei nu provine de la cei care sosesc aici, ci de la internaționalismul fanatic al Bruxelles-ului.

Nu trebuie să permitem Bruxelles-ului să se plaseze deasupra legii. Nu vom importa în Ungaria crima, terorismul, homofobia și anti-semitismul care dă foc la sinagogi. Nu vor fi cartiere în care legea să nu poată fi aplicată, nu vor fi dezordini în masă. Nu vor fi revolte de imigranți aici și nu vor fi bande care să ne amenințe femeile și fiicele.

Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să luăm pentru a deveni apoi noi înșine străini în țara noastră.

La sfârșit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem bagajele și să plecăm de pe propriul nostru pământ.

De aceea, respingem planul forțat de reinstalare și nu vom tolera nici șantajurile, nici amenințările.

A venit vremea să tragem clopotul de alarmă. A venit vremea opoziției și a rezistenței. A venit vremea să ne adunăm împreună cu aliații noștri. A venit vremea să ridicăm steagul națiunilor mândre. A venit vremea să împiedicăm distrugerea Europei și să-i salvăm viitorul.

În acest scop, indiferent de simpatiile politice, chemăm toți cetățenii din Ungaria să se unească și toate națiunile din Europa să se unească.

Liderii și cetățenii Europei nu mai trebuie să trăiască în două vieți diferite.

Trebuie să restaurăm unitatea Europei. Noi, popoarele Europei, nu putem fi libere individual dacă nu suntem libere împreună.

Dacă ne unim forțele, vom reuși: dacă tragem în direcții diferite, vom eșua.

Împreună suntem puternici, dezbinați suntem slabi. Fie toți împreună, fie deloc – aceasta este legea de astăzi.

Maghiari, în 1848 era scis în cartea destinului că nimic nu se poate face împotriva Imperiului Habsburgic. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea germană i-ar fi înghițit pe unguri.

În 1956, era scris în cartea destinului că trebuie să rămânem o țară ocupată și sovietizată, până când patriotismul se va fi stins în fiecare maghiar. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea sovietică i-ar fi înghițit pe unguri.

Astăzi este scris în cartea destinului că forțe mondiale ascunse, fără chip precis, vor elimina tot ce este unic, autonom, tradițional și național. Vor amesteca culturile, religiile și populațiile, până când mândra noastră Europă, cu multe fețe, va sfârși lispită de sânge și docilă. Și dacă abdicăm de la crezul nostru, soarta ne va fi pecetluită, și vom fi înghițiți în enormul pântece al Statelor Unite Europene.

Sarcina care le revine poporului maghiar, națiunile central-europene, celorlalte națiuni europene care nu și-au pierdut încă bunul simț este să înfrângă, să rescrie și să transforme soarta care ne este hărăzită.

Noi, ungurii și polonezii, știm cum să facem asta. Am fost învățați că numai cine poate privi primejdia în față poate fi numit brav.

De aceea, trebuie să scoatem vechea virtute a curajului din mâlul uitării.

Mai întâi, trebuie să turnăm oțel în coloanele noastre vertebrale și să răspundem clar, cu voce suficient de puternică pentru a fi auziți de departe, celei mai importante, singurei întrebări cu adevărat importante pentru soarta noastră.

Întrebarea de care depinde dacă viitorul Europei rămâne în picioare sau se prăbușește este aceasta:

„Vom fi sclavi sau oameni liberi?" – Aceasta este întrebarea, răspundeți-mi!

(Sursa:
http://www.therebel.media/hungarian_prime_minister_victor_orban_shall_we_be_slaves_or_men_set_free)

Concluzii

Stimate cititor, dacă ți-ai luat timpul necesar și ai avut răbdare să citești întreaga lucrare sau numai capitolele care ți s-au părut mai interesante, cred că ai putut să-ți formezi o părere despre multiplele probleme cu care s-a confruntat și continuă să se confrunte în prezent Europa în general și țările membre ale UE în mod special.

Sunt convins că multe dintre problemele prezentate în acestă lucrare îți sunt deja cunoscute, și poate ai mai multe detalii. Ceea ce am vrut și cred că am reușit este să-ți ofer o mai largă documentare asupra unor puncte de vedere viu disputate în occident.

Atât prin textul prezentat cât și prin diversele anexe și note însoțitoare am căutat prin această cronică a timpurilor noastre, să-ți ofer o și mai bogată informație (faptică și statistică) care îți vor putea fi de folos în stabilirea unor puncte de vedere cât mai apropiate de realitățile contemporane.

Cred că diversele aspecte ale efortului României de a depăși momentele dificile ale crizei economice precum și cele destinate refacerii ei din punctul de vedere economic și social îți sunt cunoscute. Ceea ce vreau este ca aceste informații pe care le-am prezentat, să le ai ca un pachet informațional util în diversele dialoguri sau în completarea unora dintre informațiile pe care le ai, cu noi fapte și statistici vehiculate mai mult în occident.

Stabilirea celor trei mari capitole ale lucrării indicate prin:

Partea I-a : Uniunea Europeană

Partea II-a : Greacia - printr-o nouă perspectivă

Partea III-a : Invazia islamică în Europa. Scopul și efectul ei

le-am decis pe baza unor dialoguri cu diferiți colegi, studenți și specialiști în domeniul economic, militar și social atât din Statele Unite cât și din alte țări preocupați la rândul lor de aceste probleme politico-sociale și economice.

Pe parcursul întregii lucrări am adunat unele dintre punctele de vedere ale unora dintre conducătorii diverselor țări europene, din Statele Unite și din Federația Rusă referitoare la gravele și deosebit de controversatele probleme contemporane privind securitatea națională a membrilor Uniunii Europene precum și la cauzele și efectele invaziei populației musulmane în Europa și în alte țări.

Fiind probleme atât de controversate, aș fi bucuros să purtăm discuții pe marginea diverselor aspecte și să aflu opinia Dvs.

Concluziile care se pot desprinde din această lucrare se referă la necesitățile prioritare pentru Europa în general și pentru membrii Uniunii Europe față de alte țări mari sau mici, dezvoltate sau în curs de dezvoltare.

Așa după cum am afirmat și în diversele capitole ale lucrării, Europa are nevoie în momentul de față de creerea unei reale politici de balansare a creșterii economice și de asigurare a unei prosperități atât pentru debitorii cât și pentru creditorii fiecărei țări în parte și pentru Europa ca un tot; mă refer în mod special la țări cum ar fi de exemplu: Grecia, Italia, Spania, Portugalia, România, Bulgaria și celelelte țări care se găsesc într-o situație economică încă defavorabilă și care ar dorii să intre în palmaresul țărilor dezvoltate din lume.

În acest sens, aceste țări trebuie:

- să-și pună în funcțiune toate resursele și forțele de care dispun și să realizeze o activitate economică prin care să-și asigure prin activitatea ce o vor desfășura, un loc stabil competitiv pe piața mondială,
- să asigure o gamă cât mai largă de produse și servicii domestice care să devină deosebit de atractive din punctul de vedere al calității și al prețurilor, pentru un număr din ce în ce mai mare de țări și persoane din toate țările lumii și în felul acesta să-și extindă activitatea de comerț exterior și turism.
- să reanalizeze opiniile după care guvernele mari pot rezolva problemele de ralansare economică a unor țări. Practica economică internațională confirmă ideia pe care am menționat-o și în lucrare, după care:

> niciodată guvernele mari nu sunt nici necesare și nici eficiente în creșterea economică, după cum nici ideia după care guvernele ar putea crea locuri de muncă nu este reală.

Ceea ce pot guvernele să facă este să creeze legislații care să faciliteze condițiile de desfășurare a activităților economice a întreprinderilor, angajarea salariaților, condițiile de muncă și criteriile de remunerare precum și alte aspecte în special cu caracter social.

Cine poate ajuta la refacerea economică a unei țări sunt întreprinderile mari, mijlocii și mici cărora dacă nu li se impun condiții nefavorabile, de către diverse organe birocratice și nu li se impun taxe peste limitele normale și posibile de plată, vor putea:

să-și îmbunătățească tehnica și tehnologia de fabricație
a diverselor produse,
vor putea angaja forța de muncă necesară,
vor putea crea și îmbunătății calitatea bunurilor și a servicilor,
vor putea ridica productivitatea muncii și
vor plăti taxele corespunzătoare către stat

- Un element esențial este acela al dezvoltării procesului educațional din punctul de vedere numeric și al calității pregătirii viitoarelor cadre de muncitori, tehnicieni și profesioniști din toate domeniile de activitate.

- Reanalizarea sistemului de venituri și în special de taxe și corelarea cu volumul și valoarea produselor realizate astfel încât să se reducă discrepanța existentă în prezent între veniturile și taxele populației în scopul reducerii sărăciei și asigurării creșterii nivelului de trai.

- Reanalizarea sistemului taxelor plătite de întreprinderi și nivelul complexității acestora precum și al costurilor de conformitate (în vederea încurajări investițiilor, angajarea de forță de muncă și în final creșterea economică).

- Antrenarea unui număr cât mai mare a forței de muncă disponibilă spre lucrări de dezvoltare a sitemului infrastructurii și în acest fel reducerea șomajului și a efectelor lui.

- Reanalizarea politicii financiare și a sistemului de credite al diverselor instituții de credit (de stat sau particulare destinate unor scopuri particulare sau pentru diverse investiții) care trebuie asigurate printr-o completă și reală

documentație privind solicitanții de credite, sursele de acoperire și restituire precum și modalitățile de plată.

- Asigurarea şi menținerea disciplinei fiscal-bugetare, a transparenței şi sustenabilității pe termen mediu şi lung a finanțelor publice;

După cum se poate vedea din informația prezentată pe parcursul lucrări este deosebit de important de a se crea o balanță între datoriile țării și creșterea economică.

În acest caz, v-a trebuii să se (re)-analizeze volumul, structura și prioritățile reale ale necesităților diversele cheltuieli.

În fine, problema împrumuturilor trebuie corelată și cu obligațiile unei țări referitoare la plata sumelor destinate pentru populația ajunsă la vîrsta de pensionare.

Marea dificultate, așa cum am mai afirmat poate apare la nivel global când împrumuturile solicitate de către diverse țări pentru diverse cheltuieli și a celor pentru plata pensilor au loc concomitent și când fondurile diverselor Bănci Centrale (cum ar fi Banca Centrală Europeană, Fondul Rezervelor Federale, ș.a.), precum și Instituțiile Financiare (de genul Banca Mondială sau Fondul Monetar Internațional) sunt solicitate să facă față la aceste cereri în mod concomitent.

Concluziile care se referă la problemele incluse în cea de a treia parte a lucrării, vor trebuii să includă nu probleme de diferențieri etnice și religioase ci unele referitoare la scrutinarea acelor emigranți și refugiați din diverse țări care vor să *intre clandestin* în Europa sau în alte țări și care nu intenționează să se încadreze în viața normală a țării gazdă creindu-și un standard de viață confortabilă pe care și l-au dorit pentru ei și familiile lor.

O asemenea activitate trebuie corelată cu dezvoltarea unui sistem informațional cât mai complex, a unei bănci de date și informații cât mai exacte despre diversele persoane care provin sau migrează între țări unde sunt radicalizați. La aceste informații trebuie să aibă acces toate instituțiile de securitate din diverse țări.

Desigur această activitate nu este nici ușoară și nici nu poate fi rezolvată peste noapte, dar ea trebuie să stea în atenția instituțiilor și organelor create în acest scop și care trebuie să primească suporturile necesare realizării unor asemenea informații complexe.

În acelaș timp trebuie să existe o și mai strânsă cooperare între instituțiile de securitate și ambasadele diverselor țări care să informeze și să urmărească orice informație referitoare la posibilele acte teroriste.

Neglijarea sau amânarea luării în considerație a unor asemenea informații poate să se soldeze cu multiple victime și catastrofe; din acest punct de vedere putem afirma fără nici un risc de exagerare că exemple sunt destul de multe și evidente. Este suficient să amintim numai unul singur: atacul terorist împotriva ambasadei americane din Benghazi, care s-a soldat cu moartea amabasadorului și a câtorva dintre angajații ambasadei și distrugerea totală a clădiri ambasadei.

Acțiunile comune de luptă continuă împotriva oricăror grupări extremist-teroriste indiferent din ce țară sunt și indiferent unde acționează într-un mod agresiv împotriva populației civile, trebuie să constituie preocupări permanente ale instituțiilor create și specializate în aceste probleme și sprijinite prin vigilența populațiilor din fiecare țară.

În partea III-a a lucrării am oferit unele informații răspunzând întrebării firești: cine sunt ISIS, de unde vin și cum de au ajuns să aibă succese: printre care: să controleze un teritoriu aproximativ de mărimea unuia dintre statele SUA: de exemplu - Indiana (ce se găsește în zona mijlocie a vestului Statelor Unite cu o suprafață aproximativă de 94.320 Km.p. și cu o populație de circa 6 milioane locuitori), o bună organizare și multiple surse financiare, să-și racoleze simpatizanți, impunându-și prin teroare regulile (Sharia) unei populații de circa 8 milioane locuitori și revitalizînd în această parte a lumii practicile sclavagismului.

Am prezentat unele puncte de vedere ale unor psihologi și cunoscători ai problemelor tineretului care oferă unele explicații privind cauzele apropierii tineretului de aceste organizații extremist teroriste și provoacă multiple tulburări în zona unde trăiau (sprijinind acțiunile unor organizații de tipul al-Qaida, Hezbollah sau ISIS).

Ceea ce poate fi considerat ca fiind fapte cu totul neobișnuite este cauza și modul prin care mulți tineri americani, de exemplu, care s-au născut, au fost educați și au trăit în unele dintre statele prospere (cu un standard de viață superior altor state americane) au ajuns să îmbrățișeze concepția terorismului islamist jihadist.

Așa cum am arătat pe parcursul celei de a III-a părți a lucrării, ISIS nu a atras numai tineri din liceu care se confruntau cu note proaste și aprecieri negative din partea profesorilor sau ajunseseră să fie consumatori de droguri ci a reușit să atragă tineri cu o bună educație, care la cele mai multe dintre materiile studiate au obținut cele mai înalte calificative (în liceu sau la universități) și care sunt folosiți pentru dezvoltarea sistemului informațional sau pentru alte activități de

care are nevoie ISIS în obținerea fondurilor și securizarea lor sau chiar în educația militară a combatanților.

Asemenea tineri sunt atrași prin metode psihologice și printr-un proces de îndoctrinare prin care sunt lăsați să înțeleagă că sunt parte a unei misiuni deosebit de importantă, mult mai importantă de cât este rolul lor individual în societate. În felul acesta ei printr-o continuă propagandă și spălare a creerelor, sunt lăsați să înțeleagă cât de importanți sunt și să se simtă că sunt cu totul ”deosebiți” de ceilalți tineri din lume.

Iată unele dintre concluziile care se desprind din această lucrare și care dacă vor fi luate în considerație la nivelul fiecărei țări în mod separat, precum și la cel al Uniunii Europene ca un tot, și al altor țări de pe glob care se confruntă cu amenințările sau acțiunile acestor organizații teroriste, ar constituii drumul spre asigurarea securității populațiilor, creșterea încrederii în conducerile țărilor respective și în drumul pe care îl au de urmat spre refacerea economică a țărilor în care încă se manifestă dificultăți sociale și economice și cu mari potențe de includere a acestor țări în rândurile țărilor apreciate într-un mod deosebit pe plan mondial.

Sunt convins că problematica acestei lucrări fiind at de controversată pe plan național și internațional, își va găsi reflectarea în multe lucrări cu caracter general sau specific pe un anumit segment de probleme.

Ceea ce pot spune parafrazându-l pe marele Ion Heliade - Rădulescu care îi încuraja pe tineri să scrie, este să spun și să urez tuturor autorilor,

să scrie cât mai mult și cât mai mulți

căci din ceea ce se scrie și se va scrie se vor dovedi multe dintre lucrurile poate încă necunoscute sau se vor întipări și mai mult în mintea oamenilor
multe dintre adevărurile deja spuse și tot ceea ce s-a scris deja.
Poate cândva, toate acestea vor ajunge să fie de un real folos .

Anexe documentare

Lista tabelelor din lucrare

Nr.	Titlul tabelului	Pag.
1	Unele țări Europene în care populația trăiește la sau sub limitele sărăciei (2012)	
2	Situația pensiilor (mari și mici) ale populației în unele țări europene comparativ cu SUA (1990-2007)	
3	Rezultatul sondajului de opinie privind poziția Marii Britanii în Uniunea Europeană (2014)	
4	Situația (pieței)Bursei pe plan mondial la 26 iunie 2016	
5	Sumele trimise în ara Marei Britanii spre unele țări în curs de dezvoltare	
6	Situația productivității muncii în unele țări din UE în ultimii 20 de ani (2013)	
7	PNB/capita:(2011/2012)	
8	Decalaje în folosirea sistemului de internet în țările Uniunii Europene	
9	Vârstă medie a populației în SUA și Europa	
10	Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din venitul propriu după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale (2011)	
11	Evoluția PNB și a satisfacției personale în perioada 1950-2010 în SUA	
12	Numărul deținuților în funcție de vârstă în SUA (2014)	
13	Structura etnică a deținuților în SUA (2014)	
14	Procentul deținuțilorr americani în vârstă de 55 ani și peste	
15	Valoarea contractelor economice între Federația Rusă și U E (2008)	
16	Valoarea comerțului exterior al UE cu principalii parteneri (2012)	
17	Destinația exporturilor UE în 2012	
18	Comerțul UE în perioada 2014 și 2015	
19	Țările europene și anul aderării la NATO	
20	Țările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall	
21	Populația Greciei	

22	Cheltuielile și sursele destinate PNB în Grecia Pentru anul 2016 în comparație cu 2015	
23	Evoluția șomajului grec în perioada 1974-1992	
24	Evoluția datoriei publice a Greciei în 1980-1993	
25	Ratele de interes pentru bondurile guvernamentale în diverse țări ale UE	
26	Datoria publică pe 15 ani a Greciei comparativ cu cea a Germaniei	
27	PNB per capita al Greciei ajustat la inflație (1995-2006)	
28	Scăderea volumului financiar al depozitelor bancare grecești (2009-2015)	
29	Echilibrele macroeconomice ale țărilor Balcanice	
30	Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016-2020	
31	Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă	
32	Țările furnizoare de armament pentru ISIS	
33	Echipamentul militar al ISIS	
34	Unele dintre acțiunile teroriste ce au avut loc în diverse regiuni și orașe din Rusia (1994-2014)	
35	Diversele acte criminale organizate de către extremiștii cecieni în Rusia (1999-2013)	
36	Evoluția populației musulmane în țările Europei Occidentale (2000 și 2030)	
37	Unele acțiuni teroriste ce au avut loc în Noiembrie 2015 pe plan mondial	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA I-a	
38	Economiile personale în țările UE și în SUA	
39	Evoluția PNB pe plan mondial, în țările UE și în Federația Rusă	
40	Balanța comercială și deficitul comercial al UE și Federației Ruse în anul 2009	
41	Procentul femeilor ce lucrează în UE șipe plan mondial (2011)	
42	Cheltuielile militare ale unor țări (2013)	
43	Evoluția șomajului în țările europene (2004-2012)	
44	Salariul minim orar în unele dintre țările europene (2013/2014)	
45	Evoluția și prognoza populației României pe	

	grupe de vârstă	
46	Prognoza populației României (2020-2060)	
47	Valoarea medie a pensilor în Europa în 2014 (euro)	
48	Rata forței de muncă peste 65 de ani în SUA în anii: 1990, 2000 și 2010	
49	Populația unora dintre statele SUA, fără asigurări medicale	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA II-a	
50	PIB al Greciei (2009-2014)	
51	Nivelul retribuției, productivității muncii și costul pe unitate de produs în Grecia (2009-2014)	
52	Datoriile guvernamentale ale Greciei (2011-2014)	
53	Evoluția șomajului în Grecia (2008-2015)	
54	Balanța comerțului exterior al Greciei (2010-2014)	
55	Importurile Greciei pe categorii de produse (2010-2014)	
56	Exporturile Greciei pe categorii de produse (2010-2014)	
57	Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016-2020 (informații suplimentare)	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA III-a	
58	Numărul atacurilor teroriste ce au avut loc în Europa, soldate cu morți	
59	Numărul total al victimilor din Siria pe orașe (2011-2014)	

Nr.	Titlul graficului	
1	Evoluția trimestrială a PNB în economia Germaniei (2005-2012)	
2	Export Leader (2000-2010)	
3	Evoluția soldului balanței comerciale și a serviciilor în perioada 2010-2014 în Marea Britanie	

4	Accesul la internet în țările europene în 2009 și 2014	
5	Dominarea lumii	
6	Sistemul de transport al Greciei	
7	Numărul migranților veniți în Europa, pe mare	
8	Peste 2000 de tranzacții de cumpărări de arme de către ISIS în ultima decadă	
	Lista graficelor din breviarul statistic	
9	Țările care au introdus moneda Euro	
10	PNB per capita în țările UE (2011)	
11	Rata șomajului în țările UE (2012)	
12	Rata șomajului în rândurile tineretului (2012)	
13	Datoria publică în țările UE (2012)	
14	GDP în țările UE (2013)	
15	Distribuția globală a cheltuielilor militare (2009)	
16	Balansarea bugetului țărilor membre ale UE (2012)	
17	Statutul balansării bugetului țărilor membre ale UE (2012)	
18	Evoluția islamului în Europa. Populația musulmană și atacurile teroriste (2011-2014)	
19	Spre ce țări se îndreaptă cererile de azil?	
20	Evoluția numărului de migranți din Nordul Africii ajunși în Europa (2008-2015)	
21	Evoluția sosirii pe mare a azilanților în Europa (2010-2014)	
22	Eliminarea imigranților veniți din America Latină în SUA (2008-2015)	

Lista h**ărț**ilor din lucrare

Nr.	Titlul h**ărț**ii	Pag.
A	Europa înaintea Primului Război mondial (1914)	
B	Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfățișării împărțirii Europei (1949)	
C	Europa în perioada Războiului Rece (1946-1990)	

D	Țările semnatare ale Acordului Schengen	
E	Migrația populației din Africa	
F	Poziția geograficî a Albaniei	
G	Noul Imperiu al Germaniei	
H	Rutele energetice în Europa în cadrul noului imperiu Germaniei	
I	Imperiul Otoman în jurul anului 1800 d.Hr.	
J	Europa 2016	
K	Poziția geografică a Portugaliei	
L	Poziția geografică a orașului Erfurt	
M	Drumul migranților ce trec prin Ungaria (2015/2016)	
N	Unele dintre orașele europene în care au avut loc asalturi sexuale în perioada sărbătorilor de Crăciun și Anul Nou 2016	
O	Drumurile parcurse de migranți în căutarea unor locuri mai liniștite și a unei vieți mai bune decât în țările de origine	

Mic Breviar statistic*)

*) Sursele tuturor informațiilor sunt preluate din diverse documente internaționale oficiale, pentru perioada 2000-2016

Informații statistice pentru Partea I-a

Graficul 9

Țările care au introdus moneda Euro

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 10

PNB-ul per persoană în țările Uniunii Europene (2011)

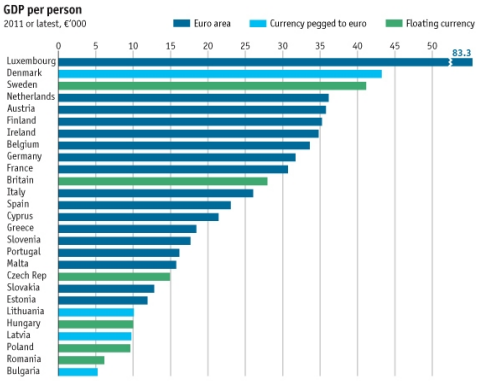

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 11

Rata **ş**omajului în **ţă**rile Uniunii Europene (2012)

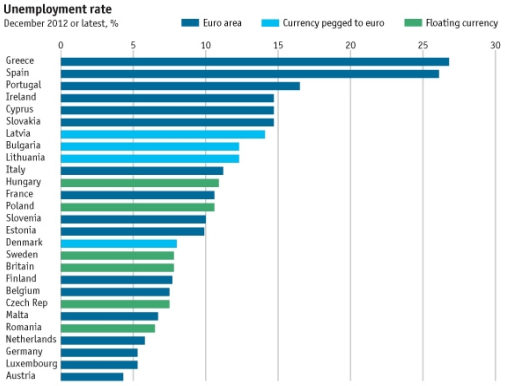

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 12

Rata **ş**omajului în rândurile tineretului(2012)

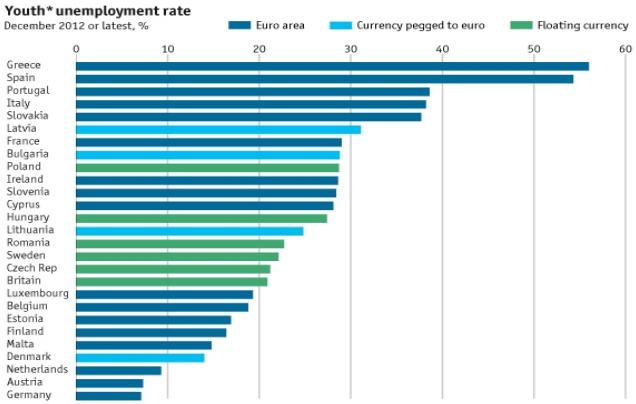

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 13

Datoria publică în țările UE (2012)

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 14

GDP în ţările UE (2013)

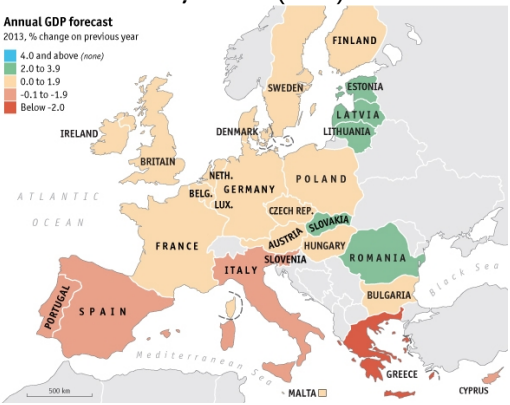

Sursa: Pew Research, 20

Tabelul Nr. 38

Economiile personale în ţările UE şi SUA (2013)

Ţara	% din venit
SUA	4,5
Luxemburg	14,3
Elveţia	13,4
Suedia	12,2
Germania	9,9
Belgia	9,8
Norvegia	8,7
Austria	8,2
Irlanda	5,0
Republica Cehă	4,4
Slovenia	4,4
Olanda	4,4
Italia	4,3
Republica Slovacia	2,5
Ungaria	2,4
Finlanda	1,9
Polonia	1,0
Estonia	0,3

Sursa: OECD, 2013

Tabelul Nr. 39

Evoluția PNB pe plan mondial, țările UE și Federația Rusă

(%)

Țara	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Total lume	4,8	2,5	3,1	4,0	5,3	4,8	5,4	5,2	4,8
SUA	3,7	0,8	1,6	2,5	3,6	3,3	2,9	1,9	1,9
Total zone €	3,8	1,9	0,9	0,8	2,0	1,5	2,8	2,5	2,1
Marea Britanie	3,8	2,4	2,1	2,8	3,3	1,8	2,8	3,1	2,3
Germania	3,1	1,9	N/I	-3,0	1,1	0,8	2,9	2,4	2,0
Franța	3,9	1,9	1,0	1,1	2,5	1,7	2,0	1,9	2,0
Italia	3,6	1,8	0,3	N/I	1,2	0,1	1,9	1,7	1,3
Spania	5,0	3,6	2,7	3,1	3,3	3,6	3,9	3,7	2,7
Grecia	4,5	4,5	3,9	4,9	4,7	3,7	4,3	3,9	3,6
Fed. Rusă	10	5,1	4,7	7,3	7,2	6,4	6,7	7,0	6,5

Sursa: Prelucrat de autor din: Economic Report of the President of USA, 2008, tabel B-112

Tabelul Nr. 40

Balanța comercială și deficitul comercial al UE și Federației Ruse în anul 2009

Țara	% din PNB al Balanței comerciale pentru 2009	% din PNB al deficitului Balanței comerciale pentru 2009
Total zona UE	-1,0	-6,5
Federația Rusă	2,2	-8,0
Marea Britanie	-1,9	-14,5
Franța	-1,8	-8,2
Germania	3,7	-4,6
Grecia	-6,6	-6,8
Italia	-3,1	-5,3
Spania	-6,4	-10,9
Rep. Cehă	-2,1	-4,8
Ungaria	-2,8	-4,3
Polonia	-0,8	-2,3
Turcia	-2,0	-6,3

Sursa: The Economist, noiembrie 2009

Tabelul Nr. 41

Procentul femeilor ce lucrează
în UE și pe plan mondial
(2011)

Țara	% de femei între 20 - 64 de ani
SUA	65,3
Japonia	64,5
Uniunea Europeană	62,3
Suedia	76,8
Elveția	76,0
Finlanda	72,5
Olanda	71,9
Germania	71,5
Marea Britanie	68,4
Franța	65,0
Spania	54,0
Italia	50,4
Turcia	30,9

Sursa:Eurostar, 2012: Wall Stret Journal, Nov.2-3, 2013, Pg. A11

Graficul 15

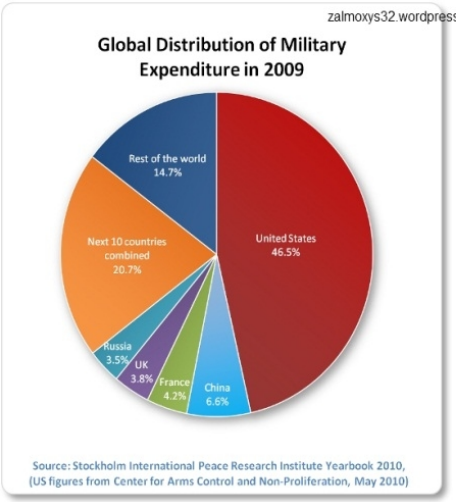
zalmoxys32.wordpress
Global Distribution of Military Expenditure in 2009
Rest of the world 14.7%
United States 46.5%
Next 10 countries combined 20.7%
Russia 3.5%
UK 3.8%
France 4.2%
China 6.6%
Source: Stockholm International Peace Research Institute Yearbook 2010, (US figures from Center for Arms Control and Non-Proliferation, May 2010)

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2010

Tabelul nr. 42

Cheltuielile militare ale unor **ț**ări (2013)

(miliarde $ SUA)

Zona	Total cheltuieli	% din PNB
TOTAL LUME	1,747	-
SUA	640	3,8
China	188	2,0
Federația Rusă	90,7	4,4
Franța	61,8	2,2
Marea Britanie	57,9	2,3
Germania	48,8	1,4
Italia	32,7	1,6
Turcia	19,1	2,3

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2013

Tabelul Nr. 43

Evoluția șomajului în țările Europene (2004-2012)

(%)

Țara	2004	2006	2008	2010	2012
Albania	14.4	13.8	12.5	13.6	15.0
Austria	4.9	4.8	3.8	4.4	4.3
Bulgaria	12.2	9.0	5.7	10.3	11.5
Cehia	8.3	7.1	4.4	7.3	7.0
Croația	13.8	11.1	8.3	12.2	14.2
Danemarca	5.5	3.9	3.4	7.5	5/6
Elveția	3.5	2.8	2.6	3.5	3.4
Estonia	9.7	5.9	5.5	17.3	10.1
Finlanda	8.8	7.7	6.4	8.4	7.6
Franța	9.3	9.2	7.8	9.7	10.1
Germania	10.5	10.2	7.6	7.1	5.2
Grecia	10.5	8.9	7.7	12.5	23.8
Irland	4.5	4.4	6.3	13.6	14.8
Italia	8.0	6.8	6.8	8.4	10.6
Letonia	10.4	6.8	7.5	18.7	15.3
Lituania	11.4	5.6	5.8	17.8	13.5
Luxemburg	3.9	4.5	4.4	6.2	6.2
Macedonia	37.2	36.0	33.8	32.1	31.9
Marea Britanie	4.8	5.4	5.6	7.9	8.1
Moldova	8.1	7.4	4.0	7.4	5.8
Norvegia	4.5	3.4	2.6	3.6	3.1
Olanda	5.1	4.4	3.1	4.5	5.2
Polonia	19.0	13.8	7.1	9.6	10.0
Portugalia	6.7	7.7	7.6	10.8	15.5
România	8.1	7.3	5.8	7.3	7.2
Rusia	8.2	7.2	6.4	7.5	6.0
Serbia	19.5	21.6	14.7	20.0	25.6
Slovacia	18.1	13.3	9.6	14.4	13.7
Slovenia	6.3	6.0	4.4	7.3	8.8
Spania	11.0	8.5	11.3	20.1	24.9
Suedia	6.3	7.0	6.2	8.4	7.5
Turcia	10.3	10.2	10.9	11.9	9.4
Ungaria	6.3	7.5	8.0	11.2	10.9

Sursa: Compilat din diverse informații statistice, Banca Mondială, 2013

Tabelul Nr. 44

Salariul minim orar în unele dintre **ţă**rile Europene 2013/2014

(dolari SUA)

Țara	Salariul minim orar	Informa**ţ**ii din luna **ș**i anul
Albania	1.17	Iul.2013
Belgia	11.69	Apr.2013
Boznia/Herțegovina	1.21	2012
Bulgaria	1.34	Ian.2014
Croația	2.98	Ian.2014
Cehia	2.58	Aug.2013
Franța	12.22	Ian.2014
Irlanda	11.09	Iul.2011
Kosovo	1.26	Aug.2011
Letonia	2.48	Ian.2014
Lituania	2.25	Ian.2013
Luxemburg	14.24	Oct.2013
Marea Britanie	10.02	Oct.2013
Moldova	0.43	Iun.2013
Olanda	10.99	Ian.2014
Polonia	2.97	Ian.2014
Portugalia	4.19	Ian.2011
România	1.54	Iul.2014
Rusia	1.04	Ian.2014
Serbia	1.31	Apr.2012
Slovacia	2.59	Ian.2014
Slovenia	5.84	Ian.2014
Spania	5.57	Ian.2013
Turcia	3.05	Ian.2014

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse ale IMF,2014

Graficul 16

Balansarea Bugetului țărilor membre ale UE

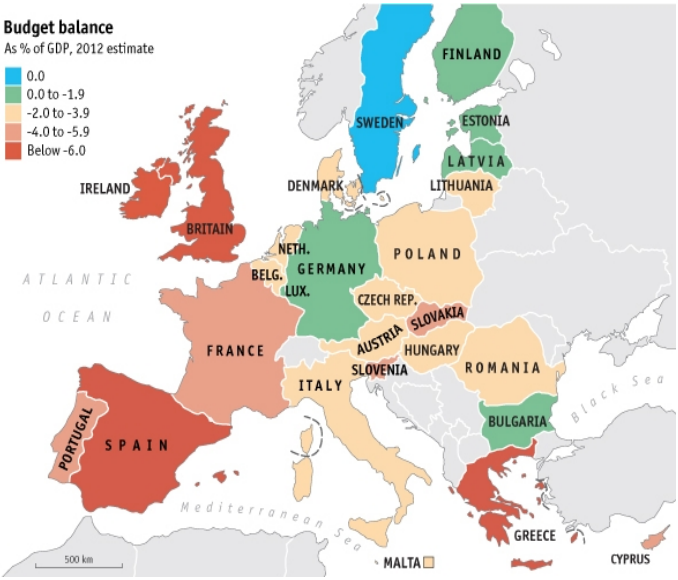

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 17

Statutul balansării bugetului ţărilor membre ale UE în 2012

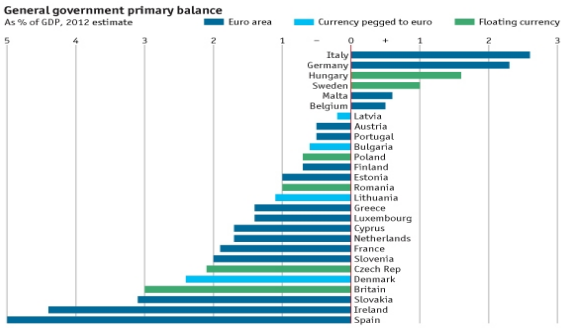

Sursa: World Bank, 2012

Tabelul Nr. 45

Evoluţia şi prognoza populaţiei României pe grupe de vârstă

(Variantă medie pentru anii 2007 – 2050)

Grupa de vârstă	2007		2030		2050	
	mii pers.	%	mii pers.	%	mii pers.	%
Total	21536	100	19194	100	16083	100
0-14 ani	3289	15.2	2995	12	1616	10
15-64 ani	15049	69.9	13187.0	68.7	9401	58.5
65 ani şi peste	3200	14.9	3712.0	19.3	5066	31.5

Notă: Atenţie: scăderea numărului populaţiei în general şi creşterea număruluipopulaţiei în vîrstă

Sursa: INS Proiectarea populaţiei României în profil teritorial, 2008

Tabelul Nr. 46

Prognoza populației României (2010-2060)

(în mii)

2010	2020	2030	2040	2050	2060	Modif. absolută	Modif. relativă
21462	20950	20675	20316	20078	19676	-1786	-8.32%

Sursa: Prelucrat după calculele prezentate în Studiul elaborat pentru Comisia Națională de prognoză, Colectiv de autori, lucrare indicată în bibbliografie

Tabelul Nr. 47 Valoarea medie a pensiilor în Europa în 2014 (în €)

- Luxemburg (3.000)
- Norvegia (1760)
- GRECIA (1620)
- Danemarca (1411)
- Elvetia (1393)
- Italia (1141)
- Franta (1108)
- Islanda (1046)
- Suedia (1060)
- Finlanda (1050)
- Austria (1026)
- Spania (877)
- Belgia (847)
- Germania (791)
- Malta (615)
- Slovenia (604)
- Marea. Britanie (460)
- Polonia (437)
- Cehia (390)
- Portugalia (354)
- Ungaria (332)
- Croatia (321)
- Estonia (288)
- Letonia (258)
- Lituania (220)
- ROMANIA (177)
- Bosnia (171)
- Bulgaria (145)
- Albania (55)

Sursa: Banca Mondială, 2014

Tabelul Nr. 48

Rata forței de muncă peste 65 ani în Statele Unite în 1990, 2000 și 2010

(%)

	19 90		20 00		20 10	
Vîrsta	bărbați	femei	bărbați	femei	bărbați	femei
65+	17.6	8,4	18,4	9,7	20,8	12,5
65-69	27,9	16,9	30,2	19,9	35,8	26,4
70-74	16,6	8,9	19,0	10,5	20,9	13,5
75+	8,0	2,9	9,3	4,2	8,6	3,9

Sursa: Prelucrat de autor din datele U.S. Census Bureau pentru anii 1990, 2000 și 2010 și din Braedyn Kromer and David Howard- Labor Forces over 65 Years and Older, în: www.census.gov/prod/2013pubs/acsbr11-09-pdf

Tabelul Nr. 49

Populația unora dintre statele SUA fără asigurare medical

(peste 10%)

Statul	Numărul populației	Anul 2014
Alabama	4.557.808	12.7%
Alaska	663.661	15.9%
Arizona	5.939.292	14.2%
Arkansas	2.779.154	11.7%
California	36.132.147	11.4%
Colorado	4.665.177	12.8%
Florida	17.789.864	17.2%
Georgia	9.072.576	17.5%
Idaho	1.429.096	11.8%
Illinois	12.763.371	10.3%
Indiana	6.271.973	12.5%
Kansas	2.744.687	12.3%
Louisiana	4.523.628	14.6%
Maine	1.321.505	11.5%
Mississippi	2.921.088	14.0%
Missouri	5.800.310	10.3%

Montana	935.67	14.8%
Nebraska	1.758.787	11.0%
Nevada	2.414.807	14.5%
New Jersey	8.717.925	12.3%
New Mexico	1.928.384	13.6%
North Carolina	8.683.242	13.6%
North Dakota	636.677	10.0%
Oklahoma	3.547.884	18.1%
South Carolina	4.255.083	15.0%
South Dakota	775.933	10.8%
Tennessee	5.962.959	11.1%
Texas	29.859.968	18.8%
Utah	2.469.585	12.9%
Virginia	7.567.465	11.2%
Washington	6.287.759	10.2%
Wyoming	509.294	11.3%

Notă: Şi celelelate state au situaţii similare dar cu procente între 2-10%

Sursa: Prelucrat de autor după diverse informaţii din interenet, 2014

Informații statistice pentru Partea II-a

Tabelul Nr. 50

Produsul Intern Brut al GRECIEI

(%)

	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Producția de bunuri și servicii (în prețuri de bază)	-4.2	-6.6	-10.6	-6.1	-3.9	0.7
Valoarea adăugată brută (în prețurile de bază)	-3.5	-5.7	-8.8	-5.7	-3.7	0.5
Agricultură, vânătoare și silvicultură, pescuit. Industrie, inclusiv energia și construcții.	-4.9	-15.4	-13.2	-12.6	-9.1	-4.5
Volumul Serviciilor	-3.6	-4.1	-8.0	-4.7	-2.6	1.4
Impozitele pe produse	-10.8	-3.7	-9.3	-12.7	-5.3	2.7
Exporturile de bunuri și servicii	-18.5	4.6	0.0	1.2	2.1	9.0
Importurile de bunuri și servicii	-19.6	-5.5	-9.0	-9.1	-1.6	7.4
PIB la prețurile piețe	-4,4	-5,4	-8,9	-6,6	-3,9	0,8

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 51

Nivelul retribuţiei, productivitatea muncii şi costul pe unitate de produs în perioada 2009-2014 în Grecia

(%)

	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Retribuția pe salariat	3.2	2.6	.2.3	-2.0	.-7.1	-1.6
Productivitatea muncii	-0.2	-3.3	-1.9	-1.9	.2.6	-2.8
Costul pe unitate de produs	7.4	0.3	-0.2	-0.3	-7.0	-1.6
PIB deflator*)	2.6	0.8	0.8	0.1	-2.3	+2.6

Notă: *) PIB deflatorul - măsură a nivelului prețurilor tuturor produselor noi create și a serviciilor.

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 52

Datoriile guvernamentale ale Greciei 2011-2014

(în milioane euro)

	2011	2012	2013	2014
Valoarea nominală a datoriilor la sfârșitul anului	355,977	304,714	319,178	317,094
Pe termen scurt < 1 an	11,844	16,516	11,993	13,169
Pe termen lung >1 an	239,955	76,983	67,213	57,681
Împrumuturi	103,358	210,441	239,153	245,249
Pe termen lung	100,537	208,045	237,060	240,707

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr.53

Evoluția șomajului în Grecia în perioada 2008-2015

(%)

2008	7.8
2009	9.6
2010	12.7
2011	17.9
2012	24.4
2013	27.5
2014	26.5
2015 Trim. I	26.5

Sursa: Labor Market Statistics Division ELSTAT, Mai 2015

Eabelul Nr. 54

Balanța comerțului exterior al Greciei
în perioada 2010-2014

(miliarde euro)

	2010	2011	2012	2013	2014
Balanța comecială incluzând valoarea navelor	50.93	40.86	49.31	46.87	47.81
Balanța comercială exluzând Valoarea navelor	47.90	47.36	47.35	45.65	45.95
Deficitul comercial incluzând valoarea navelor	-11.35	-18.3	-10.8	-11.2	6.8
Deficitul comercial excluzând valoarea navelor	-12.4	-13.9	-14.1	-8.6	-3.9

Sursa: Trade and Services Statistics Division and National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 55 Importurile Greciei pe categorii de produse în perioada 2010-2014

(miliarde euro)

	2010	2011	2012	2013	2014
Total importuri	50.93	48.65	49.31	46.87	47.81
Produse primare	19.58	22.42	25.41	24.32	23.17
Alimente, băuturi, țigări	5.82	5.94	5.54	5.65	5.63
Materii prime	1.49	1.66	1.59	1.47	1.47
Produse energetice	12.28	14.81	18.28	17.19	16.07
Produse manufacturate	31.31	26.22	23.88	22.54	24.63
Produse chimice	7.51	7.20	6.57	6.55	6.64
Utilaje și echipamente de transport	12.10	8.70	8.55	7.12	8.50
Diverse bunuri manufacturate	11.70	10.32	8.76	8.87	9.49

Surce: Trade and Services Statistics Division ELSTAT

Tabelul Nr.56

Exporturile Greciei pe categorii de produse în perioada 2010-2014 (miliarde euro)

	2010	2011	2012	2013	2014
Total exporturi	21.14	24.30	27.59	27.58	27.21
Produse primare	10.67	12.82	16.55	16.86	16.05
Alimente, băuturi, țigări	3.87	4.07	4.25	4.25	4.35
Materii prime	1.37	1.35	1.66	1.72	1.36
Produse energetice	5.42	7.40	10.65	10.89	10.35
Produse manufacturate	9.94	10.81	10.40	10.12	10.58
Produse chimice	2.54	2.47	2.47	2.60	2.69
Utilaje și echipamente de transport	2.14	2.28	2.33	2.04	2.30
Diverse bunuri manufacturate	5.26	6.06	5.60	5.48	5.59

Surce: Trade and Services Statistics Division ELSTAT , 2015

Tabelul Nr. 57

(Continuarea datelor din lucrare privind):

Prognoza economică a Greciei

pentru perioada: 2016-2020

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Evoluția procentuală a PNB	0.30	-0.3	-0.1	0.2	-0.4	0.6	%
Ratele inflației	-1.00	-0.6	-0.2	0.2	0.4	2	%
Balanța comercială	-1463.00	-945	-1780	-1780	-1780	-2130	Mil. EUR
Datoria guvernamental (din PNB)	176.90	185	188	188	188	180	%
Valoarea monedei (Euro)	1.13	1.12	1.11	1.09	1.09	0.91	
Evoluția Pieței Stocurilor	567.49	636	629	623	513	519	puncte
Bondurile guvernamentale pe 10 ani	8.10	7.46	7.53	7.6	9.86	8.77	%t
PNB							
Ratele PNB	0.30	-0.3	-0.1	0.2	-0.4	0.6	%
Rata anuala a PNB	-0.10	-0.5	-0.2	-0.4	-0.7	1.1	%
PNB	195.21	198	196	195	194	212	Miliarde USD
PNB în prețuri constante	47180.00	42050	41700	41400	41000	48100	Mil. EUR
PNB per capita	22648.44	22900	23000	23100	23200	28500	USD
PNB per capita la Paritatea Puterii de Cumpărare (PPP)	24617.04	24900	25000	25100	25200	26600	USD
PNB /Agriculture	1691.54	1740	1780	1460	1460	1890	Mil. EUR
PNB/Construction	681.93	927	1120	510	510	2630	Mil..EUR
PNB/Extracția minieră	4243.59	4170	3900	4060	4060	4385	Mil. EUR
PNB/Administrația Publică	9447.72	8930	8720	8950	8950	9606	Mil. EUR

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
PNB/Servicii	7782.41	11000	9620	8350	8350	10500	Mil. EUR
Forța de muncă							
Rata șomajului	23.52	22.2	22	22.3	22.7	19.8	%
Salariați (Persoane)	3670.41	3620	3650	3600	3600	3790	Mii
Șomeri (Persoane)	1116.57	1120	1110	1110	1110	976	Mii
Angajați cu 1/2 de normă	351.70	345	346	346	346	354	Mii
Angajați cu normă completă	3254.60	3391	3420	3420	3420	3492	Mii
Rata Angajărilor	76.67	77.03	77.28	77.38	77.43	78	%
Rata șomajului pe termen lung	17.50	17.7	17.5	17.5	17.5	13.75	%
Rata șomajului tineretului	47.40	45	44	44	44	37	%
Costul forței de muncă	91.30	78.5	99.2	92.1	88.6	107	Index Puncte
Locuri de muncă neocupate	15367.00	9912	6764	11071	10195	5889	
Salariul minim	683.76	684	684	684	684	684	EUR/Lună
Populația	10.86	10.65	10.79	10.77	10.76	10.57	Milioane
Vîrsta de pensionare pentru femei	67.00	67	67	67	67	69	
Vîrsta de pensionare pentru bărbați	67.00	67	67	67	67	69	
Salarii							
Salariul pentru cei cu educație	1370.00	1410	1417	1418	1418	1418	EUR/Lună
Salariul pentru cei fără educație	786.00	810	810	810	810	810	EUR/Lună
Productivitatea muncii	87.60	102	92.8	89.2	96.7	98.4	Index Puncte
Rata participării forței de muncă	52.04	52.07	52.07	52.06	52.05	56	%
Salariul mediu per familie	1270.00	1271	1270	1271	1271	1271	EUR/Lună

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Salariul mediu Individual	515.00	520	518	519	518	519	EUR/Lună
Prețuri	**Actual**	**Q3/16**	**Q4/16**	**Q1/17**	**Q2/17**	**2020**	
Rate inflației	-1.00	-0.6	-0.2	0.2	0.4	2	%
Ajustarea Prețurilor de consum	100.16	101	101	102	102	120	Index Puncte
Indexul Prețurilor de consum	103.91	105	104	104	104	120	IndexPunct e
Prețurile de Import	92.46	93.09	93.2	93.21	93.22	98	Index Puncte
Inflația produselor alimentare	2.20	1.3	1.5	1.5	1.5	2.9	%
Bani							
Rezervele de valute străine	6904.00	6971	7018	7000	7000	8900	Mil. EUR
Împrumuturi pentru sector particular	95713.13	95105	94529	93979	93454	101000	Mil. EUR
Volumul financiar al Băncii Centrale	155124.00	179000	186000	189000	189000	255000	Mil. EUR
Datoria particular ca % din PNB	139.18	136	134	133	133	122	
Creșterea volumului împrumuturilor	-2.20	0.3	0.5	0.5	0.5	2.1	%
Comerțul							
Balanța comercială	-1463.00	-945	-1780	-1780	-1780	-2130	Mil. EUR
Exporturi	2100.80	2057	2055	2051	2052	2052	Mil. EUR
Importuri	3563.80	3672	3677	3676	3676	3676	Mil. EUR
Conturi curente	-411.60	-1100	-1118	-1104	-1088	108	Mil EUR
Conturi curente ca % din PNB	-1.80	-0.5	-0.5	-0.5	-0.5	1	
Datoria externă	444999.8	434000	438000	44100	441000	51700	Mil. EUR

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
	9			0		0	
Circulația capitalului	-435.98	12.07	-80.96	-72.55	-66.3	-68.6	Mil. EUR
Livrări	79.00	90.21	87.5	86.68	90.67	95.1	Mil. EUR
Rezervele de aur ale țării	112.69	113	113	113	113	113	Tone
Producția de petrol	1.00	1	1	1	1	1	BBL/D/1K [225]
Investiții directe străine	30.40	120	116	116	116	163	Mil. EUR
Terrorism Index	4.98	4.98	4.98	4.98	4.98	4.98	
Veniturile obținute din turism	1095.40	2160	210	246	246	275	Mil. EUR
Număr de turiști sosiți în Grecia	2486505.00	2480000	313000	357000	357000	465000	persoane
Venituri și cheltuieli guvernamentale							
Datoria guvernamentală ca % al PNB	176.90	185	188	188	188	180	
Bugetul guvernamental	-7.20	-4.6	-4.6	-3.9	-3.9	-1.8	% din PNB
Valoarea bugetului guvernamental	-997.00	-2328	-2460	-2460	-2460	-1100	Mil. EUR
Cheltuieli guvernamentale	9507.30	10100	11200	11200	11200	12100	Mil. EUR
Cheltuielile guvernamentale ca % din PNB	55.30	47.8	47.5	47.5	47.5	44	
Venituri guvernamentale	22999.00	29996	25629	25626	26819	26350	Mil. EUR
Datoria guvernamentală	321007.17	413000	419000	419000	419000	452000	Mil. EUR
Fiscal Expenditure	23996.00	31874	27647	27481	28538	28177	EUR Million
Asylum Applications	3615.00	5306	5932	6287	6518	321	persons

[225] Crude Oil Production in Greece remained unchanged at 1 BBL/D/1K in October from 1 BBL/D/1K in September of 2015. Crude Oil Production in Greece averaged 3.61 BBL/D/1K from 1994 until 2015, reaching an all time high of 11 BBL/D/1K in February of 1994 and a record low of 0 BBL/D/1K in January of 1999. Crude Oil Production in Greece is reported by the U.S. Energy Information Administration.

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Military Expenditure	6104.20	5969	6145	6320	6326	6265	USD Million
Activități							
Confidența consumatorilor	90.90	89.76	91.23	91.23	91.23	103	
Gradul de dezvoltare industrială	48.70	48.6	50.1	50.1	50.1	53.23	
Productia industrială	7.50	0.5	-2.4	-2.4	-2.4	1.2	%
Productia industrială de bază	-4.10	-0.6	-0.1	-0.1	-0.1	0.6	%
Producția manufacturieră	6.60	-2.1	0.3	0.3	0.3	1.6	%
Gradul de utilizare a capacității de producție	62.10	66.87	67.23	67.23	67.23	71	%
Noi comenzi	-17.00	-18	-15	-15	-15	-4	%
Înregistrarea automobilelor	7034.00	6970	7050	7050	7050	10300	număr
Modificări ale inventarului	-977.00	-426	-366	-310	-316	-392	Mil. EUR
Indicele de competitivitate	4.02	4.02	4.02	4.02	4.02	4.16	Puncte
Rangul competitivității	81.00	81	81	81	81	77	
Producția electrică	3232.00	3373	3528	3423	3497	3467	KW/oră
Indexul corupției	46.00	43	43	43	43	47	Puncte
Rangul de corupție la nivel național	58.00	69	69	69	69	65	
Producția de oțel	90.00	100	82.52	101	84.48	85.22	Mii tone
Producția minieră	-27.70	-10.89	-3.25	-3.25	-3.25	0.28	%
CONSUMER	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Consumer Confidence	-69.20	-55.68	-52.36	-52.36	-52.36	-28	
Vînzările cu amănuntul, lunare	-1.80	-0.2	0.5	0.5	0.5	0.5	%
Vînzările cu amănuntul anuale	-6.40	-0.3	0.1	0.1	0.1	0.9	%
Sumele cheltuite de consumatori	30279.50	31600	31700	30500	30500	37600	Mil. EUR
Creditele sectorului particular	201685.3	200322	199018	19776	196570	21500	Mil. EUR

PNB	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
	7			8		0	
Bank Lending Rate	5.29	5.4	5.4	5.2	5.2	2	percent
Consumer Credit	25270.05	24900	24200	23800	23800	32100	EUR Million
Prețul benzinei	1.51	1.25	1.21	1.21	1.21	1.69	USD/Litru
Datoriile per gospodărie ca procent din PNB	62.50	62.23	62.09	62.04	61.91	51.89	
HOUSING	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Housing Index	59.80	57.79	57.19	56.62	56.08	68.47	Index Points
Permise de construcții	1031.00	865	903	903	903	2740	Unități
Ratele proprietarilor de case	74.00	74	74	74	74	75.87	%
Taxele	Actual	Q3/16	Q4/16	Q1/17	Q2/17	2020	
Rata taxelor corporațiilor	29.00	29	29	29	29	29	%
Ratele taxelor pe veniturile individuale	48.00	46	46	46	46	46	%
Rata taxelor pe vânzări	23.00	23	23	23	23	23	%
Ratele Social Security	40.06	40.06	40.06	40.06	40.06	42.01	%
Ratele Social Security pentru Compani	24.56	24.56	24.56	24.56	24.56	26.01	%
Ratele Social Security pentru salariați	15.50	15.5	15.5	15.5	15.5	16	%

Informaţii statistice pentru Partea III-a

Tabelul Nr. 58

Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate cu morţi

Ţara	Nr.	Ţara	Nr.
Austria	1	Irlanda	2
Belgia	1	Italia	3
Marea Britanie	14	Olanda	3
Franţa	5	Spania	9
Grecia	5	Suedia	1

Sursa: Global Terorism Database, University of Maryland, Press Report, The Economist, 17 Ianuarie 2015, pg.23

Graficul 15

Evoluţia islamului în Europa; populaţia musulmană şi atacurile teroriste în perioada 2011-2014

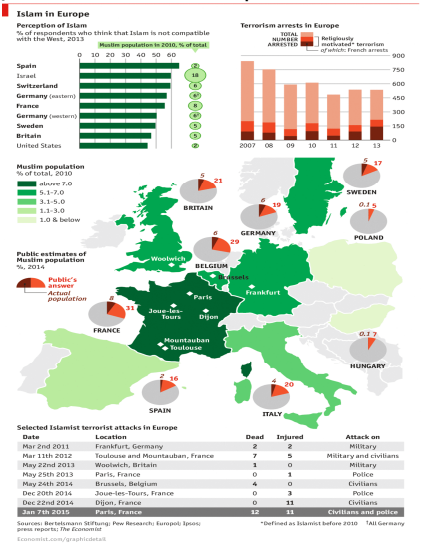

Graficul 19

Spre ce **ţări** se îndreaptă cererile de azil?

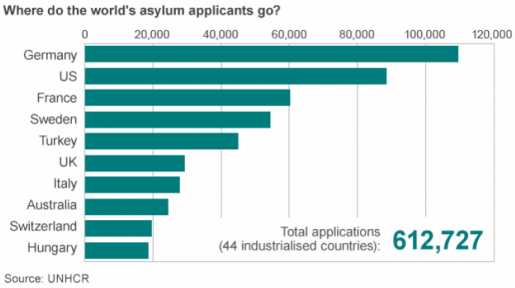

Sursa: UNHCR în: http://www.bbc.com/news/world-europe-24636868

Graficul 20

Evoluţia numărului de migranţi din Nordul Africii ajunşi în Europa.

(Pentru 2015 datele se referă la perioada până la 1 iulie)

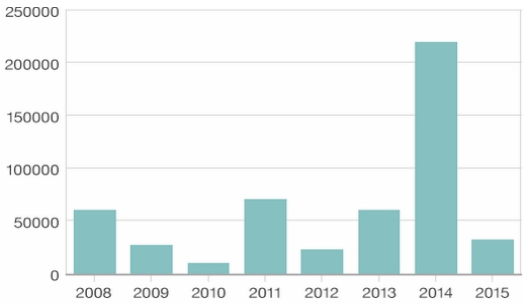

Sursa: UNHCR în http://www.bbc.com/news/world-europe-32337725

Harta O

Drumurile parcurse de migranți în căutarea unor locuri mai liniștite și o viață mai bună decât în țările lor de origine

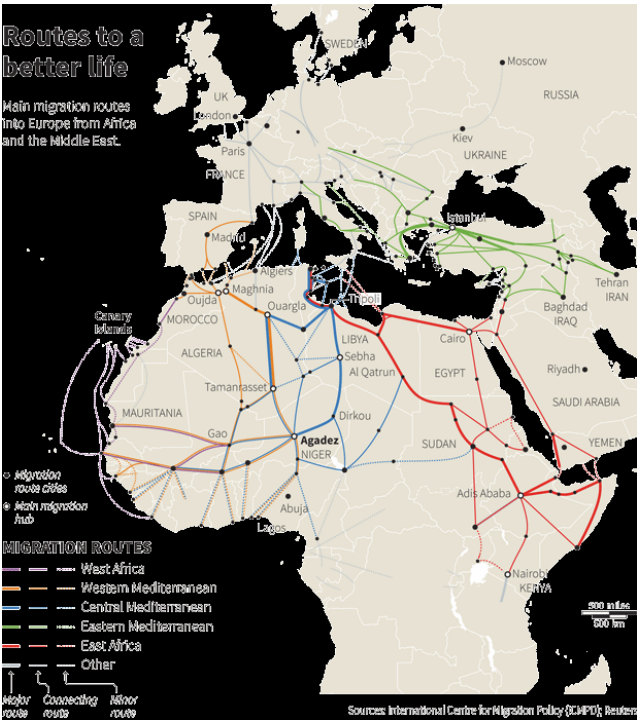

Sursa: The Economist, 25 aprilie/1 mai 2015

Graficul 21

Evoluția sosirii pe mare în Europa a azilanților
2010-2014

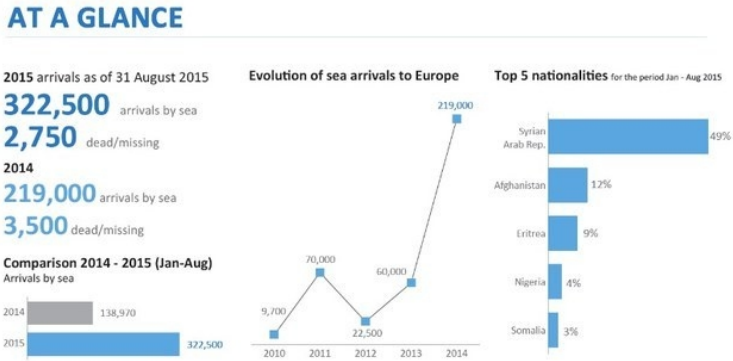

Sursa: http://www.buzzfeed.com/jamesball/un-says-europes-refugee-crisis-is-even-worse-than-we-thought, 2015

Graficul 22

Eliminarea imigranților veniți din America Latină în S.U.A.

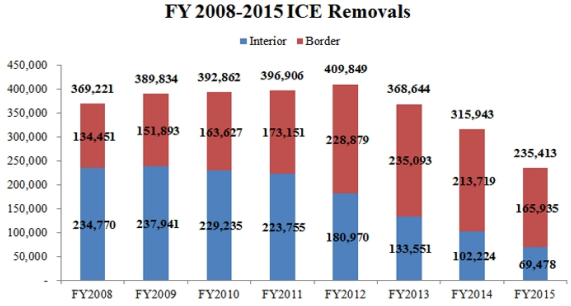

Notă: FY- Tot anul (Full Year – engleză);
Interior = persoane eliminate din țară;
Border = persoane eliminate la sau aproape de graniță

Sursa: U.S. Immigration and Customs Enforcement, Washington Post, 16 ianuarie 2016, pg.B1

Tabelul Nr. 59

Numărul total al victimilor
din Siria pe oraşe în 2011-2014

Oraşul	Nr. de victime
Damasc	7,881
Damasc suburbii	31,009
Homs	16,448
Daraa	13,468
Idlib	16,043
Aleppo	27,855
Deir Ezzor	8,674
Raqqa	1,835
Sweida	92
Hama	8,710
Lattakia	1,199
Tartous	370
Hasakeh	1,148
Quneitra	943
TOTAL	136,578

Sursa: https://www.vdc-sy.info/index.php/en/

Notele autorului

pentru Partea a I-a, a II-a **şi** a III-a

(4) Richard von Coudenhove-Kalergi (1894-1972) - publicist, gînditor politic şi militant federalist european de origine austriacă.

A fost fiul ambasadorului Imperiului Austro-Ungar în Japonia Heinrich Graf von Coudenhove-Kalergi şi al soţiei acestuia, Mitsuko Coudenhove-Kalergi (n. Aoyama Mitsu). Rchard şi-a petrecut copilăria în castelul familial din Poběžovice, Boemia, apoi a studiat filosofia şi istoria la prestigiosul colegiu vienez "Theresanium", susţinînd în 1916 teza de doctor în filosofie la Universitatea din Viena.

Coudenhove-Kalergi a fost o personalitate ieşită din comun, care din 1922 şi pînă la moartea sa în 1972 a luptat pentru ideea europeană, aflându-se în perioada interbelică în mijlocul tututor iniţiativelor privind crearea unei Europe unite. În 1923 Coudenhove-Kalergi a propus un prim proiect de confederalizare a Europei, proiect expus în volumul Pan-Europa. Tot în 1923 el a creat şi Uniunea Pan-Europeană - prima organizaţie neguvernamentală „europeistă" de pe continent.

Pentru Coudenhove-Kalergi Europa reprezenta o fraternitate umană ce împărtăşea viziuni comune. Moştenitoare a unei bogate culturi şi mari istorii, Europa, în viziunea sa, nu va putea să supraveţuiască vicisitudinilor vremii decît dacă va şti să îmbine într-un mod armonios particularităţile şi interesele tuturor popoarelor de pe continent. El considera că rejectarea oricăror prejudecăţi naţionaliste, apărarea libertăţilor şi consolidarea păcii sînt, alături de reconcilierea dintre Franţa şi Germania, pietrele de temelie ale unităţii europene.

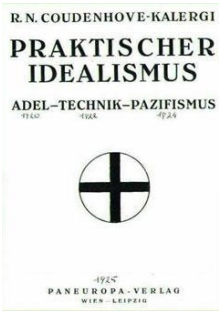

De fapt Coudenhove-Kalergi a fost mai curînd un "confederalist european" şi nu un veritabil federalist. Pan-Europa, spunea Coudenhove-Kalergi în discursul său la primul congres al Uniunii Pan-Europene de la Viena (octombrie 1926), refuză categoric hegemonia unui popor sau a unui stat european. Din punctual său de vedere, Europa unită se va produce doar ca o asociaţie de state libere, pledînd de fapt pentru o confederaţie paneuropeană. Numele acestei confederaţii europene în care, spunea el, nici un popor nu şi-ar sacrifica suveranitatea, ar fi Statele Unite ale Europei. Una dintre lucrările fundamentale ale lui Kalergi a fost *Praktischer Idealismus. Lucrarea* a fost tradusă în majoritatea limbilor europene (inclusiv în limba română-n.n.), apelul său cunoscînd la acea vreme un success deosebit. El prezenta cauzele crizei europene, propunerea unor soluţii concrete şi în special prezentarea primului model concret de edificare a unităţii europene; acestea erau doar cîteva din elementele ce fac din Pan-Europa a lui Coudenhove-Kalergi o adevarată lucrare de "profeţie politică".

În perioada interbelică mesajul său a fost ascultat şi însuşit de numeroase personalităţi politice şi academice de pe continent, printre ei numărîndu-se Konrad Adenauer, Robert Schuman, Alcide de Gasperi, Winston Churchill, Aristide Briand, Gustav Stresemann, Carlo Sforza, Benedetto Croce, Denis de Rougemont, Salvador de Madariaga, Carl Burckhardt ş.a.

Toţi au găsit în ideile paneuropeniste ale lui Coudenhove-Kalergi sursele angajamentului lor european. Tot Coudenhove-Kalergi a fost cel ce a lansat în 1923 ideea unei uniuni economice franco-germane bazată pe cărbunele renan şi minereul de fier lorenez. Această idee a ajuns să fie tradusă în viaţă un sfert de secol mai tîrziu, în 1950, atunci cînd s-a cret prima comunitate europeană – cea a cărbunelui şi oţelului. Tot Coudenhove-Kalergi a fost cel ce l-a inspirat pe Aristide Briand să lanseze în 1929 primul proiect federal european în faţa Societăţii Natiunilor din Geneva, proiect care n-a reuşit doar din cauza degradării relaţiilor dintre protagonişţii scenei politice europene. Tot el a fost cel ce a propus (încă în 1929) *Oda Bucuriei* din Simfonia IX a lui Beethoven în calitate de imn al Europei unite şi tot el l-a inspirat pe Winston Churchill să lanseze apelul său la unitate europeana la Zürich în septembrie 1946.

Proiectul geopolitic al lui Coudenhove-Kalergi fusese alternativa unui alt proiect geopolitic de amploare, cel al "Mitteleuropei" (Europei Mediane), lansat în 1914

de germanul Friedrich Naumann[226]. În proiectul său Coudenhove-Kalergi a pornit de la necesitatea unei reechilibrări a geopoliticii globale, confederația pan-europeană urmînd să fie o contrapondere a puterii crescînde a Uniunii Sovietice pe de o parte și a Statelor Unite ale Americii și Marii Britanii pe de altă parte. Cu toatea acestea, Coudenhove-Kalergi rămîne un prizonier al ideilor "mitteleuropene" ale lui Naumann și Johan Rudolf Kjellén[227], din moment ce modelul său paneuropean excludea din proiect atît spațiul sovietic, cît și arhipelagul britanic. De altfel, britanicii nici n-au manifestat un interes prea mare pentru acest proiect, în timp ce în țările Europei Centrale, mai ales în Germania, Austria și Cehoslovacia, la apelul său s-a răspuns prin crearea imediată a unor secții naționale ale Uniunii Pan-Europene. Din punctul său de vedere pilonul viitoarei unități europene trebuia să fie unul franco-german, iar fundamentul acestui proiect trebuia să fie unul economic. Un prim pas în acest sens urma să-l reprezinte crearea unei industrii siderurgice comune franco-germană, idee ce-l va inspira pe Robert Schumann să lanseze Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului.

În viziunea sa, o primă etapă în edificarea unei confederații europene consta în reunirea într-o conferință paneuropeană, care favoriza cooperarea interguvernementală, mai ales în domeniile vamal, cultural și juridic. Ulterior, urma să fie semnat un acord de creare a unui spațiu vamal comun. Este interesant că Coudenhove-Kalergi a pus accentul anume pe aspectele juridice și economice, considerînd că unitatea europeană trebuie să aibă un fundament pragmatic. El mai propunea ca această confederație pan-europeană să dispună de un parlament bi-cameral: cu o cameră a deputaților și o cameră a statelor.

> În acest context el pleda pentru o reprezentare echitabilă a statelor, indiferent de faptul dacă sînt mari sau mici, puternice sau slabe, bogate sau sărace. Europa lui Coudnenhove-Kalergi nu era nicidecum o Europă "metrică", ci una "valorică".

[226] Friedrich Naumann-(1860 –1919)- politician liberal german și pastor protestant. A fost fondatorul fundației Freedom National Foundation, promotor al politicii liberale, legată de creerea Partidului Democratic Liber, înființat în 1958 de către Throdor Heuss (primul Președinte al Republicii Federale Germane)

[227] Johan Rudolf Kjellén- (1864-1922) - politician suedez care a introdus pentru prima oară termenul "geopolitics"

După alipirea Austriei la Germania, în martie 1938, Coudenhove-Kalergi a părăsit Viena și după un scurt sejur în Elveția s-a instalat în SUA, unde i s-a oferit o catedră la Universitatea din New York. În pofida poziției sale în mediul academic de peste ocean, Coudenhove-Kalergi, acest european prin excelență, a părăsit America imediat după terminarea războiului, revenind în Europa, mai exact in Elveția, unde a locuit pînă la finele vieții sale. Reîntors în Europa el a încearcat să reanimeze societatea civilă pro-europeană de pe continent și în primul rînd activitățile Uniunii Pan-Europene.

În 1946 discutând despre acest lucru cu Winston Churchill, acesta nu părea dispus să reanimeze Uniunea Pan-Europeană, ci prefera să lanseze o nouă structură, cu viziuni federaliste clare.

Noua organizație "europenistă", lansată ca și Consiliul Europei la Congresul de la Haga din 1948, avea să devină *Mișcarea Europeană*. Coudenhove-Kalergi a refuzat inițial să adere la Mișcarea Europeană, dar în 1952 el trecând peste unele principii a devinit președintele de onoare al acestei organizații. Ceva mai inainte de "concilierea" sa cu Mișcarea Europeană, la 18 mai 1950, Coudenhove-Kalergi a devenit primul laureat al Premiului Carol cel Mare pentru contribuția sa la promovarea ideii europene. Totodată, Coudenhove-Kalergi s-a apropiat de generalul de Gaulle, care pleda pentru o Europă a Națiunilor contrar ideii unei Europe federale supranaționale promovate de Jean Monnet. În 1965 Coudenhove-Kalergi a părăsit Mișcarea Europeană care, în campania prezidențială din acel an s-a opus lui de Gaulle, sprijinindu-l în alegeri pe François Mitterrand.

Coudenhove-Kalergi a fost cel care a lansat pentru prima dată ideia imigrației musulmane către Europa. În cartea sa „Praktischer Idealismus", Kalergi menționa că "*locuitorii viitoarelor State Unite ale Europei nu vor fi popoare originale ale Bătrânului Continent, ci o subumanitate bestializată de amestecul rasial"*. El afirmă, fără jumătăți de măsură, că "*e necesar ca popoarele europene să se amestece cu rase asiatice şi de culoare, pentru a crea o turmă multietnică fără calitate şi uşor de dominat, de către elită aflată la putere*". „*Omul viitorului e de sânge mixt. Rasa viitorului eurasiatică-negroidă, extrem de asemănătoare cu anticii egipteni, va înlocui multiplicitatea popoarelor cu o multiplicitate de personalități*."

Sursa:http://search.japantimes.co.jp/cgi-bin/fl20010513cs.html

(5) Messina - Al treilea oraș ca mărime din Sicilia (Italia), și capitala provinciei cu același nume. Suprafața: circa 211 Km.p., cu o populație de circa 352 mii locuitori.

În Strâmtoarea Messina, între vârful "cizmei" (Peninsula Italică) şi Sicilia, cea mai mare insulă din Marea Mediterană, se întâlnesc apele Mării Ionice şi ale Mării Tireniene. Deoarece există o diferenţă de un metru între nivelurile celor două bazine, în strâmtoare se formează curenţi puternici marini.

(7) ONU în contextul actual de Securitate şi Globalizare

Constituirea Organizaţiei Naţiunilor Unite: principiu, rol şi structură

Declanşarea celui de-al doilea război mondial marchează eşecul de facto al Ligii Naţiunilor, iar de jure, activitatea acesteia s-a încheiat la 18 aprilie 1946. Eşecul Ligii Naţiunilor în intervalul dintre cele două războaie mondiale nu a avut darul de a dezarma statele lumii dornice să conlucreze într-un sistem planetar în domeniul securităţii şi păcii. De aceea înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial, a fost convocată o Conferinţa Internaţională la San Francisco, menită să pună bazele Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU).

Rădăcinile preliminare ale creării Organizaţiei se regăsesc în faza semnării Cartei Atlanticului, la data de 14 august 1941, într-un moment de răstriste, când Germania domina continentul, iar coaliţia Celor Trei Mari era încă în faza de proiect.

Prin urmare, la data de 1 ianuarie 1942, la Washington, era semnată Declaraţia Naţiunilor Unite, elaborată de reprezentanţii Statelor Unite, Marii Britanii şi URSS, în numele celor 26 de state aflate în război cu Axa.

Acest document oficial îndrepta angajamentul părţilor semnatare spre doi vectori politici, fundamentali: să utilizeze toate resursele împotriva Pactului Tripartit, respectiv, să coopereze între ele şi să nu încheie pace separată cu inamicul.

Cu prilejul conferinţei de la Yalta, a fost decisă procedura de vot în cadrul Consiliului de Securitate, precum şi data începerii şi locul desfăşurării primei Conferinţe a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Aşadar, conferinţa s-a desfăşurat pe data de 25 aprilie şi 26 iunie 1945, în cea din urmă zi, fiind semnată şi Carta Naţiunilor Unite.

Această Cartă desăvârşeşte ţelurile şi principiile fundamentale ale acestui for mondial, statuând, totodată, şi cele şase organisme principale de lucru. Astfel, potrivit articolului 7, acestea sunt: Adunarea Generală, Consiliul de Securitate, Consiliul Economic şi Social, Consiliul de Tutelă, Curtea Internaţională de Justiţie şi Secretariatul.

ONU este o organizație inter-guvernamentală cu vocație universală. Principiile fundamentale care animă acțiunile imperative și accesoriile organizației sunt consfințite în Articolul 1 din Cartă, așa cum a fost ea adoptată la San Francisco în 1945.

Aceste scopuri sunt următoarele:

– să mențină pacea și securitatea internațională si, în acest scop: să ia măsuri colective eficace pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor împotriva păcii și pentru reprimarea oricăror acte de agresiune sau altor încălcări ale păcii și să înfăptuiască, prin mijloace pașnice și în conformitate cu principiile justiției și dreptului internațional, aplanarea ori rezolvarea diferendelor sau situațiilor cu caracter internațional care ar putea duce la o încălcare a păcii;

– să dezvolte relații prietenești între națiuni, întemeiate pe respectarea principiului egalității în drepturi a popoarelor și dreptului lor de a dispune de ele însele și să ia oricare alte masuri potrivite pentru consolidarea păcii mondiale;

– să realizeze cooperarea internațională în rezolvarea problemelor internaționale cu caracter economic, social, cultural sau umanitar, în promovarea și încurajarea respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie;

– să fie un centru în care să se armonizeze eforturile națiunilor către atingerea acestor scopuri comune.

În acest context, pacea, securitatea, justiția, cooperarea, dreptul internațional, relațiile pașnice între toate națiunile, egalitatea în drepturi ale popoarelor, dreptul la auto-determinare și suveranitate, respectul demnității individuale a omului, sunt valori comune ale tuturor națiunilor, pe care ONU, prin calitatea sa de coordonator suprem, le promovează și le conservă.

În 2012, ONU a fost considerată ca fiind cea mai longevivă și importantă organizație internațională. În decursul istoriei și activității sale, astăzi întrunește 193 de state membre.

ONU este compusă din șase organisme principale, vitale acțiunilor demarate la nivel mondial:

1. Adunarea Generală: este compusă din reprezentanții fiecărui stat membru. Fiecare aderent, are drept egal în privința votului. Rezoluțiile adoptate în cadrul întrunirilor generale, nu sunt legi, ci doar "recomandări". Recomandările elaborate de această Adunare sunt menite să extindă/întrețină cooperarea internațională în domeniul politic, economic, social, cultural, educațional,

asigurării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, indiferent de rasă, sex, religie.

2. Consiliul de Securitate (UNSC): este compus din 15 membri, din care 5 sunt membri permanenți (China, Rusia, Marea Britanie, Franța, SUA); restul membrilor nepermanenți sunt aleși pentru mandate de doi ani. În fiecare an sunt aleși noi membrii. Deciziile importante la nivelul acestei structuri, sunt adoptate și votate, iar membrii permanenți beneficiază de dreptul de Veto.

3. Consiliul de Tutelă: acest departament specializat a fost înființat cu scopul declarat de a asigura supravegherea, printr-un corp de specialiști internaționali, un număr de 11 teritorii aflate sub tutela și administrația a șapte state membre; Rolul acestui Consiliu de Tutelă, era asigurarea unei tranziții politico-statale către auto-guvernare și independență. Momentan și-a suspendat activitatea, atribuțiile speciale fiind preluate de membrii permanenți ai Consiliului de Securitate.

4. Curtea Internațională de Justiție (ICJ): Este principalul organism judiciar al ONU Decide și mediază dispute internaționale (sediul Haga).

5. Secretariatul General al ONU: cea mai înaltă funcție administrativă din cadrul organizației este aceea de Secretar General al ONU, actualmente, Ban Ki-Moon.

6. Consiliul Economic și Social (ECOSOC): principalul scop este să demareze proiecte, rapoarte și studii privind problemele internaționale în diverse sectoare, precum: cultură, economie, social, educațional, al sănătății, care mai apoi să fie înaintate Adunării Generale. Organizațiile speciale îi sunt subordonate.

Reforma ONU în Politica de Securitate Internațională

În decursul istoriei sale, ONU, și-a continuat dezvoltarea și adaptarea la sfera internațională, cât și intra-organizațională. Această dezvoltare continuă a consemnat importante modificări instituționale și de substanță, însă matricea după care ONU își ghidează politicile a rămas neschimbată. Funcționalitatea strategică a ONU se fondează pe ideea de coexistență între sisteme și forțe opuse în modelul de distribuire al puterii.

În condițiile date, rolul acestei structuri internaționale este prevenirea conflictelor globale, atât în sfera politicului, cât și la nivelul relațiilor economice. Pe de altă parte, „Modelul coexistenței pașnice" a dispărut odată cu prăbușirea lumii bipolare și a marelui vrăjmaș al Vestului, Uniunea Sovietică.

După cum ne precizează și Octavian Dumitru în cartea sa, definirea imperativelor politice, ale reformei sistemului de securitate internațională, cât și a vectorilor de acțiune ale ONU, cuprind: „erodarea suveranității naționale[...]apariția unor amenințări supra-naționale sau sub-naționale" – ceea ce implică, direct, apariția unor noi pericole la adresa păcii și securității globale.

Aceste fenomene noi produc inevitabil reconfigurarea sistematizată atât a ONU cât și a celorlalte organisme internaționale, precum NATO și UE, abilitate cu protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și a securității internaționale.

Pe lângă aceste fenomene de periclitare a securității, mai identificăm și prevalarea unei noi forțe neconvenționale, formal denumită și recunoscută ca: „non-statul".

Tipologia „non-statului", este o emanație a secolului XXI în materie de real agresor al stabilității și securității internaționale. Acest nou tip de amenințare cuprinde: flagelul organizațiilor teroriste; sindicatele internaționale ale crimei organizate; traficul internațional de droguri și armament; Acestea toate reprezintă pericole care aduc atingere suveranității naționale clasice și amenință pacea, echilibrul și securitatea internațională.

Din alt punct de vedere, tot ca principiu determinant al reformei ONU în domeniul securității, este vizată și reforma Consiliului de Securitate a ONU.

Reforma acestui organism superior, este acceptată și recunoscută unanim ca o necesitate la adresa reconfigurării hărții geopolitice a secolului XXI. Această reformă intra-organizațională ar consemna schimbarea conceptului original care a stat la baza Cartei ONU, cu privire la acordarea unui statut distinct celor 5 mari puteri învingătoare din cel de-al Doilea Război Mondial. Prin urmare, în decursul timpului, au fost avansate numeroase propuneri din rândul statelor membre, cu privire la lărgirea numărului membrilor din cadrul Consiliului de Securitate, până la 24-25. Putem menționa aici faptul că activitatea intensă de lobby, la nivel internațional și în cadrul ONU, aparține unor state membre, precum: Germania, Japonia, India, Brazilia, Nigeria, Africa de Sud, țări care aspiră la calitatea de membru permanent.

Rolul ONU în Politica Dezarmării și Controlul armamentelor

În esență, controlul armanentelor este, alături de alianțe și de echilibrul puterii, un real instrument prin care se garantează normalitatea militară și securitatea internațională.

Prin controlul armamentelor înțelegem aplicarea unui plan, aranjament sau tratat internațional, menit să stabilească nivelul acceptabil și inadmisibil al armamentului, limitele proliferării prin restricții cu privire la utilizarea lui.

O caracteristică definitorie a politicilor de control al armamentelor este reducerea instabilității în mediul militar.

În acest context, revenind la implicațiile ONU în domeniul politico-militar, putem menționa că în urma înfrângerii din Războiul din Golf (1991), Iraqului i s-au impus anumite restricții prin hotărâri (rezoluții) ale Consiliului de Securitate. Aceste sancțiuni cuprindeau monitorizarea intensă a nivelului de înarmare, natura armamentului din dotarea armatei cât și reducerea numărului de sisteme de armament strategic, în ideea diminuării capacității ofensive iraqiene.

De-a lungul istoriei sale, ONU a organizat o serie de forumuri mondiale pe diverse tematici care au cuprins problema dezarmării, cât și eficientizarea politicilor controlului de armament în regiunile care reprezintă factori periclitanți la adresa securității internaționale. După cum am mai precizat, de-a lungul timpului, aceste forumuri organizate de ONU au abordat problema securității, pericolele putând fi și de altă natura, precum: interzicerea experiențelor nucleare; exercitarea unui control al armamentelor din spațiul cosmic; eforturi în domeniul interzicerii armelor chimice; dezarmarea în domeniul armamentului convențional; înființarea unor zone neutre și libere de arme nucleare; reducerea bugetelor militare etc.

Sursa: Preluat de autor din: http://geopolitics.ro/onu-in-contextul-actual-de-securitate-si-globalizare-partea-a-ii-a/Adrian Sereș

(8) Conform unor informații prezentate prin internet, se afirmă că nu este elucidat nici până în ziua de azi dacă Imre Nagy a solicitat prima intrare a trupelor sovietice în Ungaria (24 octombrie), sau a acceptat-o doar în mod tacit. Pe data de 28 octombrie a luat în mod surprinzător o poziție fermă în sprijinul revoluției și al introducerii pluripartidismului.

În dimineața de 4 noiembrie a ţinut un discurs la posturile de radio, anunțând a doua intrare a trupelor sovietice, mai târziu cerând azil la ambasada Iugoslaviei. Pe 21 noiembrie a fost răpit în drum spre casă - nefiind respectată înțelegerea cu iugoslavii - și este deportat în România, la Snagov, împreună cu mai mulți

reformiști. Nu a fost dispus să demisioneze și nici să recunoască guvernul lui János Kádár, în ciuda presiunilor politice puternice și a somațiilor repetate.

După o perioadă scurtă de democrație, 1946 - 1947, după anul 1948 liderul comunist Mátyás Rákosi a instaurat regimul comunist după modelul sovietic al lui Stalin. Acesta a fost principalul motiv al izbucnirii Revoluției maghiare din 1956 (denumită până în 1989 "contrarevoluție").

Un nou guvern reformator, condus de Nagy Imre a anunțat ieșirea țării din Pactul de la Varșovia, inițiat și patronat de Uniunea Sovietică. Armata sovietică de ocupație a înăbușit în sânge revolta populară, sovieticii instalându-l la conducerea statului pe János Kádár, care devenise o persoană de încredere pentru guvernul sovietic. Profitând de faptul că în timpul revoltei granițele au fost deschise, circa un milion de maghiari au emigrat din Ungaria spre Occident.

Imre Nagy a fost dus acasă în aprilie 1957. Între 9 iunie și 15 iunie 1958 a fost judecat într-un proces cu ușile închise, fiind în cele din urmă condamnat la moarte. Sentința a fost executată chiar în ziua următoare (sentința a fost aprobată în prealabil de Comitetul Executiv al Partidului Comunist Maghiar).

Între anii 1961-1989 cadavrul lui a fost ascuns în parcela 301 din Cimitirul Nou din Budapesta, de unde a fost scos și reabilitat politic.

(12) La 14 septembrie 2002, în Suedia a avut loc un referendum prin care s-a respins introducerea monedei *euro* și se păstrează drept monedă național *coroana suedeză.*

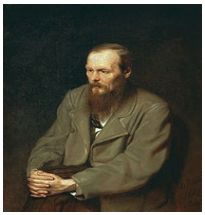

(13) F.M.Dostoievski (1821-1881)- unul din cei mai importanți scriitori ruși, operele sale având un efect profund și de durată asupra literaturii, filozofiei, psihologiei și teologiei secolului al XX-lea. Opera lui i-a influențat pe unii scriitori printre care: Camus, Freud, Kafka, Kerouac, Joyce, Mishima, Nietzsche, Proust, Sartre, Soljenițîn și Wittgenstein.

(18) Tratatul doi plus patru, se referea la țările participante la semnarea acestui tratat: RFG, RDG, SUA. Rusia, + Anglia și Franța.

(19) Banca Centrală Europeană a declarat: la sfârșitul anului 2013 și începutul anului 2014 excedentul de cont curent al Zonei euro crescuse numai cu circa 4%.

(20) Cancelarul Angela Merkel a comunicat oficial conducătorilor Federației Ruse și Ucrainei că nu este gata de a participa la mitingul dintre Federația Rusă și Ucraina dacă nu va afla de un real progres în oprirea conflictului armat dintre cele două țări. (Sursa: AAP 11 Ian. 2015)

(23) Vapoarele tip Mistral sunt construite după standardele NATO; fiecare, de dimensiunea a două terenuri de fotbal (puse unul în continuarea celuilalt-circa 200 m. lungime) și fiecare vapor putând purta 450 soldați, 13 tancuri, 16 helicoptere și 110 transportoare blindate.

(24) Pew Research Center – instituție americană cu sediul în Washington D.C.; specializată pe informații din diverse domenii sociale, opinii publice bazate pe sondaje de opinie, tendințe demografice la nivelul Statelor Unite și pe plan mondial.

(29) A XXX-a ediție a Jocurilor Olimpice s-a desfășurat la Londra, Marea Britanie, în perioada 27 iulie - 12 august 2012. Londra a devenit astfel primul oraș din istoria modernă care a organizat Jocurile Olimpice de vară pentru a treia oară, după cele din 1908 și 1948.

(30) Criza financiară internațională care a afectat într-o mare măsură statele dezvoltate, a determinat dispariția creditelor care acopereau aproximativ 95% din valoarea unui imobil care în Marea Britanie se ridică în medie la 250.000 $. Începând din 2009, băncile nu mai sunt dispuse să acorde credite imobiliare decât pentru acoperirea a maximum 75% din valoarea proprietății. În plus, garanțiile bancare sunt mai restrictive, crescând limita minimă admisibilă de la 8.000 lire în perioada de boom la 40.000 lire în prezent. Cererea a scăzut in asociere cu oferta limitată. Numărul de imobile finisate a scăzut la jumătate în perioada 2007-2011.

(32) Datoria externă actuală a Greciei (în februarie 2015), se ridica la 315 miliarde euro.

(35) Pentru detalii privind istoria teritoriului Transilvaniei, sugerez consultarea informațiilor din Internet pe acest subiect.

(36) După o perioadă de dezvoltare economică care îi asigurase un status special în anii 1920, economia cehă a intrat după al Doilea Război Mondial într-o perioadă economică dificilă și i-au trebuit câteva decade pentru a se reface din punct de vedere economic.

(40) Cele 607,380 de poduri au o vechime mai mare de 40 de ani și multe dintre ele sunt în pericol de dărămare.

De asemeni peste 42% dintre principalele șosele urbane sunt extra congestionate, care se reflectă în peste 101 miliarde investite în timpul necesar parcurgerii lor și în consumul anual de benzină.

(48) În Olanda, Norvegia și în Suedia pe baza unui larg sondaj de opinie , s-a ajuns la concluzia după care majoritatea populației și în special tineretul, susțin că Dumnezeu nu contează pentru ei.
(Sursa: Rifkin Jeremy,The European Dream, Lucrarea citată în bibliografie, pg.21)

(49) Chiar și în Japonia, care este cunoscută în întreaga lume ca o țară în care activitatea se întinde săptămânal pe multe ore, ajunge la maximum 1,840 ore anual, cu numai 37 de ore mai puțin decât lucrează muncitorii americani.

(63) Parlamentul European reîncepe ancheta privind operațiunile CIA în statele membre ale UE, Comisiile parlamentare pentru libertăți civile, afaceri externe și drepturile omului vor reîncepe ancheta privind presupusele transporturi și detenții ilegale de prizonieri desfășurate de CIA în statele membre ale UE, ca urmare a noilor dezvăluiri ale Senatului SUA privind utilizarea torturii de către CIA. Deputații cer din nou statelor UE să investigheze aceste acuzații și să îi urmărească penal pe cei vinovați.

Raportul Senatului SUA publicat în decembrie "dezvăluie fapte noi care confirmă acuzațiile conform cărora mai multe state membre ale UE, autoritățile acestora și funcționari și agenți ai serviciilor lor de securitate și de informații au fost complici la programul CIA de detenție secretă și de predări extraordinare, uneori prin mijloace corupte bazate pe sume substanțiale de bani oferite de CIA în schimbul cooperării lor".

Ca urmare a noilor probe, Parlamentul "îi încredințează Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, cu asocierea Comisiei pentru afaceri externe și, în special, a Subcomisiei pentru drepturile omului, sarcina de a continua ancheta sa privind „presupusa folosire a unor țări europene de către CIA pentru

transportarea și deținerea ilegală de prizonieri" și de a informa plenul Parlamentului cu privire la această chestiune, în termen de un an".

Această anchetă va presupune, de exemplu, trimiterea unei misiuni parlamentare de strângere de informații în statele membre unde există acuzații că au fost centre secrete CIA de detenție și culegerea tuturor informațiilor și probelor relevante privind posibile dări de mite sau alte fapte de corupție în legătură cu programul CIA.

Din toate aceste acțiuni rwzultp (cel puțin oficial –n.n.) că Impunitatea trebuie să se încheie.

"Climatul de impunitate de care beneficiază programul CIA a permis continuarea încălcărilor drepturilor fundamentale, după cum au dovedit programele de spionaj în masă întreprinse de Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite și serviciile secrete din diverse state membre", (după opinia unora dintre membrii Parlamentului), subliniindu-se că "nu poate exista impunitate" pentru aceste fapte.

Parlamentul "invită SUA să ancheteze și să urmărească penal multiplele încălcări ale drepturilor omului din cadrul programului CIA de predare și de detenție secretă și să coopereze în ceea ce privește toate cererile din partea statelor membre ale UE referitoare la informare, extrădare sau căile de atac eficiente pentru victimele programului CIA."

Pe de altă parte, deputații parlamentari *"își exprimă preocuparea privind obstacolele întâmpinate de anchetele parlamentare și judiciare naționale referitoare la implicarea anumitor state membre în programul CIA, abuzul privind secretul de stat și clasificarea nejustificată a documentelor care au condus la încetarea urmăririi penale."* Ei *"reiterează solicitările adresate statelor membre de a investiga acuzațiile potrivit cărora, pe teritoriul lor, au existat închisori secrete în care erau deținute persoane în cadrul programului CIA, precum și să îi urmărească penal pe cei implicați în aceste operațiuni."*

Parlamentul își exprimă "consternarea cu privire la practicile de interogare" ale operațiunilor anti-teroriste ale CIA. Deputații subliniază "concluzia fundamentală" a raportului Senatului american conform căreia "metodele violente aplicate de CIA nu au condus la obținerea unor informații care să împiedice alte atacuri teroriste".

Acuzațiile privind utilizarea de către CIA a statelor membre UE pentru transportarea și detenția ilegală a prizonierilor au fost anchetate de comisia temporară a Parlamentului European creată în 2006. Deputații au cerut în mod

repetat investigații aprofundate privind colaborarea statelor membre ale UE cu programul CIA de detenție secretă și extrădare extraordinară (legături externe către anterioarele rezoluții ale Parlamentului European).
Sursa: http://www.europarl.ro/ro/stiri_evenimente/stiri/2015/febr_2015/ancheta_cia.html
Nota autorului: Folosirea procedurilor de tortură a unor deținuți este solicitată unor țări în schimbul unor sume substanțiale plătite. Pe această cale se salvează onoarea unor țări care oficial nu se "pretează" la acte de tortură fiind semnatarele convenției referitoare la încetarea oricăror acte de tortură aplicată oricărei ființe umane.

(79) Conform unor ştiri publicate de cotidianul german *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, la 31 August 2014, vor fi instalate 5 baze militare NATO în Polonia, România, Lituania, Letonia și Estonia. Bazele vor fi folosite pentru logistică, misiuni de recunoaștere și planificare și vor avea personal multinațional permanent cuprins între 300 și 600 de angajați in fiecare bază.

(81) Acordul de parteneriat și cooperare (APC), semnat în iunie 1994 și care a intrat în vigoare în decembrie 1997 oferea un cadru politic, economic și cultural pentru relațiile dintre Rusia și UE. Acordul prevedea promovarea comerțului, investițiilor și relațiilor economice armonioase. Exporturile ruseşti către UE au foarte puține restricții, cu excepția sectorul siderurgic și al energiei electrice.

(82) În toate negocierile Federația Rusă consideră că reprezentanții oficiali ai Comisiei Europene sunt niște birocrați care întârzie orice contract bilateral (Conf. : Grossouvre, Henri- La Russie nouvel arbitre Européen?, Sursa: Infoguerre.com, pg.3

(92) În general în textele referitoare la istorie sau diverse etape ale religiei se preferă folosirea termenilor B.C.E./CE/BC/AD, ca termeni ai așa zisei "ere" cum ar fi "Anno Domini", "Înaintea erei" și "Înainte de Hristos". În limba engleză contemporană se poate folosi termenul B.C.E. (Before the Common Era).

(93) In 1812 Rusia a forțat Imperiul Otoman să cedeze jumătatea estică a Principatului Moldovei, redenumindu-l drept Basarabia și la fel teritoriul dintre Prut și Nistru. Pentru a anula populația românească în 1834 Rusia a interzis învățarea limbi române în școli și folosirea ei de către organele administrative guvernamentale; ulterior a impus o interdicție a folosirii limbi române în biserici,

și de către mass-media. Cei care au protestat sau au continuat să folosească limba maternă au fost deportați în Siberia.

În 1856, după războiul Crimeeii, prin Tratatul de la Paris a revenit României o parte mică din (partea de sud a) teritoriul ocupat al Principatelor Unite ale Valahiei și Moldovei. Cu toate acestea în urma războiului ruso-turc din 1877-1878, Rusia a amenințat România că va reveni cu privire la partea de sud a teritoriului. În ciuda faptului că România și Rusia au fost aliate și chiar dacă înainte de război Rusia a semnat un tratat cu România de a respecta integritatea teritorială, printr--o logică perfidă (specifică politicii externe a Rusiei), cu toate că a susținut și a fost de acord să respecte integritatea teritorială a România după cum s-a menționat prin Tratatul de la Paris), Rusia a rupt acest tratat.

De abea în 1917, după prăbușirea Imperiului Rus, România a fost în stare să elibereze Basarabia de ocupația rusă și a revenit dreptul de folosire a limbii materne pentru 80% din populația care fusese asuprită timp de peste un secol de către Rusia. Deși aproape 200.000 de români trăiau în satele și orașele din partea de est a Nistrului, România nu a traversat râul Nistru care era socotită drept o frontieră istorică a Principatului Moldovei și tot odată o linie excelentă de apărare împotriva sovieticilor și războaiele lor împotriva tututror neamurilor din apropierea fostului imperiu țarist, pe care le-au nesocotit și distrus, prin brutalitatea de care au dat dovadă întotdeauna.

După crearea Uniunii Sovietice, administrația comunistă de la Moscova nu a recunoscut actul de Unire al României, iar în septembrie 1924 agenții sovietici au organizat o revoltă în Basarabia, care i-a folosit Rusiei Sovietice drept pretext pentru a trimite Armata Roșie să invadeze Basarabia. România a reacționat rapid și energic și în trei zile a eliminat armata sovietică care trecuse Nistrul încercând să ocupe Basarabia. În acest război scurt au fost uciși peste 3.000 de oameni.

(106) Substratul Greciei moderne este albanez (???-n.n.)

Autor : Salih Mehmeti

Notă: Semnele de întrebare din acest subtitlu aparţin autorului (Alex Berca).

Din când în când apar în mas media europeană discuții privind istoria Balcanului. Cea mai fierbinte temă este vechea dispută între greci și albanezi. Exista o confuzie mare asupra originii și apartenenței popoarelor din Balcani.
Mulț pseudo-istorici au creat (prin falsuri) imaginea helenistă a populației locale din sudul Greciei, pentru a veni în sprijinul ideologiei adoptată de Fanarioți și Patriarhia Fanarului.

Marilor puteri (Franța, Anglia și Rusia) le-au convenit această teorie atunci când se pregăteau să împartă teritorile Imperiului Otoman din Balcani.
Acum confuzia este așa de mare și a devenit greu de acceptat că toată istoria servită în secolul XX nu este altceva decât un produs al politicii și al intereselor geopolitice.
Obsesia bolnava a Greciei pentru a-și însușii nu numai prezentul dar și trecutul antic este descrisă și de ziarul *New York Times* (1994) care se referă la poziția Greciei ca la o "isterie pentru istorie". (???-n.n.)
Iar un diplomat necunoscut occidental, citat în New York Times (1995) a descris poziția Greciei ca fiind "complet irațională". Strigătele isterice ale trupelor speciale ale marinei Greciei, care în timpul paradei din 2010 spuneau *"grec te naști, grec nu poți deveni"* este caraghioasă și în același timp este un indicator ce ne arată că ideologia greacă de azi habar n-are de semnificația din antichitate a termenului "grec", care sub niciun mod nu trebuie confundat cu cel de azi.
Mantra exprimării etnonaționale din Grecia are la bază crearea mitului modern așa numitei "continuitatea neîntreruptă" istorică și culturală, unde grecii de azi nu sunt altceva decât drept urmașii lui Pericle, Platon și Solon. Se ajunge azi până acolo, încât în Grecia „Bizantină„ se canibalizează și eretizează verbal apartenența albaneză. Cu un secol înainte nu era așa.

Pe harta Balcanului, nu se vede Grecia nicăieri.
Albanezii erau în teritoriul care azi se numește Grecia.

'The Atlantic Monthly' scria: "…. nu există nume mai nobile și mai de onoare în Atena, nu exista familii cu influență mai mare în cercurile politice, ca cele ale conducătorilor albanezi în războiul din 1821, cum ar fi Tombazisi, Miaoli și Kundurioti" (1882:31).
Într-adevar, Începutul Greciei moderne este complet albanez.(??-n.n.) Oricare scriitor cronicar sau istoric din secolul nouasprezece, sublinează În mod regulat fațada albaneză a celei care azi se numește Grecia.(??-n.n.)
C.M.Woodhouse scrie: *"…. mă miră faptul că acei conducători ai apărării libertății Greciei din acel timp, în majoritatea lor nu erau greci*".
După antropologul Roger Just, majoritatea "grecilor" din secolul nouăsprezece, nu numai ca nu se cheamau heleni (aceasta etichetă au invățat-o mai târziu de la intelectualii naționaliști), dar nici nu vorbeau grecește, în general se vorbea în diferite dialecte ale limbilor albaneze, vlahă (armani) sau slavă.
Misha Glenny, un cercetător american al Balcanului, pune în evidență că filohelenii din America, Britania și Europa occidentală clamau un stat liber grec;

aceasta a fost o încercare romantică pentru a readuce în viață cultura helenă a trecutului. Puțini printre ei cunoșteau schimbările majore petrecute pe pământul orașelor – state antice. Mulți dintre ei au fost dezamăgiți rău de lipsa similarității fizice cu helenii – așa cum era imaginată întruchiparea lor clasică.
Națiunea greacă a fost creată de către Franța, Anglia si Rusia!
Nu a existat niciodata o națiune greacă, aceasta a fost creată de marile puteri, Franta, Anglia și Rusia în colaborare cu Fanarioții si biserica ortodoxă, în sec.XIX. În acest cadru, chiar statul Grec este un produs al celor numiți mai sus. (???-n.n.)

Cine erau Fanarioții?!
Fanarioții erau o pătura intelectuală compusă din diferite etnii ale Balcanului care foloseau limba Bisericii Ortodoxe (inventată tot de biserica bizanțului, sec.IX). Era tocmai această pătura multietnică, care a format nucleul ideologic al helenismului. Teritoriile care astăzi se numesc Grecia, în sec.XVIII – XIX, erau locuite în cea mai mare parte a lor de albanezi. În perioada 1821 – 1829, albanezii din Peleponez si cei din Atika etc., au luptat pentru eliberarea pământurilor de sub ocupația Imperiului Osman. *Această luptă de eliberare a fost exploatată de către Clerul ortodox și de Marile Puteri pentru a crea un stat independent, pe care l-au numit Grecia.* (???- n.n.)
Când a fost creată Grecia, nimeni nu a întrebat populația de etnia pe care o avea, și astfel au fost numiți cu toții automat "populația greacă". Această denumire i s-a dat poporului albanez și altor minorități care locuiau în regiune, în așa fel încât puteau fi identificați mai ușor cu grecii antici.
Misha Glenny, în "*The Balkans, Nacionalizm, War and the great powers"*, pagina 26 scria: "... ani în urmă, conceptul statului grec (produs al marilor puteri) nu a existat niciodată. Grecii nu știau ce erau". Mai mult, după antropologul Roger Just, majoritatea "grecilor" din sec.XIX, proaspat eliberați de sub ocupația turcă, nu numai că nu se numeau heleni (titulatură inventată de Fanarioți – Sh.B.), dar nici nu vorbeau grecește, vorbeau în limba albaneza, vlaha (aromană) și slavă.
Cine a creat ideologia helena, identitatea mitică greacă?!
Cercetatorul Vamik Volkan, la "Blood Lines form Ethnikc Pride to Ethnic Terorism"pagina 121-122 spune: "britanicii, francezii si rușii doreau ca identitatea grecilor moderni să fie helenă, ca să răspundă nostalgiei europene pentru restaurarea civilizatiei precreștine helene". Între timp, în studiul "The Greece Might Still Be Free" scrie că "grecii moderni aveau posibilitate să descopere singuri ce erau și să hotărască după aceea cum să fie numiți ei și țara lor. Lumea

de afară (marile puteri) a decis în locul lor, pentru ca ei să fie numiți greci și țara lor Grecia".(???-n.n.)
Adică, helenismul nu este o entitate etnică și nici o identitate națională, ci o ideologie al cărei scop este să convertească toate etniile de acolo în greci. Aceștia au fost numiți heleni, iar filozofia : helenistă.
Nu există nicio hartă antică, și nici medievală, în care să fie stipulată denumirea Grecia, chiar și în sec. XVII – XIX se foloseau denumirile din Grecia antică. Deaceea, sub haina ideologiei helene (ca să facă legătura dintre antichitate și epoca modernă) au fost create o națiune și un stat artificial (alcătuit din naționali albanezi și alții asimilați), denumit Grecia (???-n.n.).
David Holden, autorul cartii "*Greece without Columns: the making of the modern Greeks*" afirma : "pentru mine, filohelenismul este o problema de dragoste cu un vis care imaginează "Grecia" iar 'grecii' nu au un loc actual al său ca un popor adevărat, dar au niște simboluri de o perfecțiune imaginară" (1972:12). Mai departe continuă: "...statul – națiunea greacă era o fabricație a intervenției politice occidentale – ideea fatală – cum a numito Arnold Toynbee, exclusiv un naționalism occidental care lovea tradițiile multinaționale ale lumii din est. Ridicat la o scară teoretică, era un copil al Renașterii și Raționalismului occidental".
Cine au fost acesti majoritari non-greci, care în mod continuu sunt observați de aceiași occidentali și care au alcătuit "națiunea" greacă. (???-n.n.)
George Finlay, unul dintre istorici filoheleniști înflăcărați, care a participat cu arma în mână la rascoala din 1821 – 1831, dă o imagine albaneză aceleia care mai târziu s-a numit Grecia: "Maratona, Platsea, Leuktra, Salamisi, Mantinea, Ira și Olimpia, acum sunt populate de albanezi și nu de greci. Chiar și pe strazile Atenei, capitala regatului grec de un sfert de secol, încă se aud copiii vorbind albaneză în timp ce se joacă în apropierea templului Tezeu-lui" (Istia revoluției din Grecia 1861).
Alți autori pun în evidență majoranta albaneză în populația orașelor principale ale Greciei acelor timpuri. Edmond About scrie în 1855: "Atena, acum 25 de ani, nu era altceva decât un sat albanez. Albanezii erau și încă sunt cei care constituie aproape toată populația Aticii; printre cele trei categorii ale capitalei, sunt sate unde limba "greaca" a lor abea se înțelege."(???-n.n.)
Consulul Franței – Puqueville vorbește despre majoritatea albaneză a Aticii.
Henry A. Dearborn scrie in 1819: "Elfis, aflânduse in drumul între Megara și Atena – un sat sărac locuit de albanezii". Cu alte cuvinte, bazându-ne pe descrierile lui G.Finlay si F.Martin, albanezii populau toată Atica și Mesenia, partea cea mai

mare a Beotiei, tot Salamisul, Korintul, Argolisul, și alte regiuni interiore ale Moreei (Peloponezul).
Albanezii au luptat, iar marile puteri au căștigat Grecia!
John Hobhouse (1809), contemporan cu Bayron, vorbind despre întinderea Pașalăcului lui Ali Pașa din Janina, spune ca în sud, referindu-se la o parte a Tebei, toată Negroponta (Eubeea), Livadia, Atica, zonele din jurul golfului Lepantos (Korintului) și a Moreei (Peleponezul), aparțineau unuia dintre fii lui.
Sami Frasheri în enciclopedia lui multi volume "Kamus Al-alam", la capitolul – elemente biografice ale albanezilor renumiți, scrie că fii lui Ali Pașa, respectiv Veli Pașa si Muhtar Pașa erau numiți ca Mytesarifi ai Atenei (Muhtar) și Moreei (Veli).
Acest fapt dovedește că zece ani înaintea formării Regatul Grec, ea se numea Albania nu numai din aspectul politic dar în mod special cel etno-lingvistic. Există nenumărate documente etnografice ce aparțin timpului, care evidențiază caracterul albanez al locuitorilor zonei unde a fost creat acest regat numit Grecia.(???-n.n.)
Jakob Philipp Fallmerayer, călătorind prin Grecia, a întâlnit în Atika Beoti, iar într-o mare parte a Peleponezului – albanezi, care nu înțelegeau nicio boabă greacă. "Dacă cineva numește această țară Albania Noua, scrie autorul, va da numele ei adevarat". Pentru el, aceste provincii ale Regatului Greciei sunt așa de legate cu helenismul, cât sunt scoțieni în munții Kandaharului și Kabulului din Afganistan.
A.Vasilev autor al unor volume întregi despre Imperiul Bizantin scrie: "cu toate că teoria lui Fallmerayer în general este exclusă, și în zilele noastre este adevărat că o mare parte a insulelor din Arhipelag și aproape toată Atica, inclusiv și la Atena – trăiesc albanezi". Tocmai, acest popor luptător (despre care vorbesc cu admirație europenii timpului) va fi avangarda răscoalei care a încoronat o Grecie independentă. "Kundurioti – scrie Misha Glenny – cea mai puternica familie de navigatori din insula Hidrei de origină albaneză, a condus un grup important al luptei pentru eliberarea țării".
Woodhous precizează că cel care conducea rezistența din nordul golfului Korintului era 'suliotul Marko Bocari urmat de o majoritate de albanezi'.
Lord Bayron, în timp ce căuta fapte contemporane pentru a arăta că spiritul helenic n-a dispărut, s-a adresat tocmai albanezilor sulioți. În percepția europeană de atunci, helenii antici care au iluminat civilizația Europei, erau văzuți ca albanezii acelei perioade.

David Roessel zice : "..cînd Disrael (primul ministru britanic) a făcut grec eroul albanez Skanderbeg în nuvela lui – Ridicarea lui Iskander (1831), el nu a încercat să revizuiască istoria sau să elimine identitatea albaneză.
El pur și simplu nu vedea greci și albanezi ca termeni care se excludeau unul pe celălalt".(cartea – *In Byron's Shadow: Modern Greece in the English and American Imagination*).
Aici este de remarcat afirmația sinceră și legitimă a profesorului grec Niko Dimous la un intreviu acordat pentru New York Time: "Noi vorbeam albaneză și ne numeam pe noi înșine – romă (ro-më (alb) = să mai trăiești) , dar mai târziu Winkelman, Gate, Victor Hugo, Delakroiks ne-au spus – nu, voi sunteți heleni, urmașii direcți ai lui Platon și Sokrate-, și așa ne-am făcut" (23 iunie 2009).

Regele Otto I cu fustanela albaneză.
In afara celor spuse mai sus, în cronicile războiului pentru eliberarea Greciei, eroii, capitănia și soldații erau albanezi. Despre aceasta vorbește și faptul că imediat după război, în timpul regelui bavarez Otto I, îmbrăcămintea emblematică albaneză – cu fustă, a fost adaptată ca îmbrăcăminte oficială a Greciei, care este folosită chiar de către garda militară de azi. De aceea, steagurile laudăroșeniei grecilor sunt un indicator al falsității pretențiilor pe care le au.

Sensul ne-grec al numelui 'Grec'
Însuși originea termenilor 'Greci' și 'Grec' este iliră. Majoritatea istoricilor contemporani afirmă că termenul 'Grec' este fără dubii legat de numele ' Graikhos' (Γραικός) pe care l-a pomenit primul Aristotel (Meteorologica I. Xiv), studiile au arătat că acest nume se folosea de către iliri pentru a deosebii Dorieni din Epir (pentru care se accepta în mediul istoriografic mondial că aveau parțial caracter iliric) de Graii, nume autohton pentru o populatie din Epir.
Irad Malkin (1998), istoric de la Universitatea din Tel-Aviv , spune ca termenul 'Graikoi' s-a răspândit în sudul Italiei de către Ilirii și Mesapi (Irad Malkin: *The returns of Odysseus – colonization and ethnicity*).
Henry Welsford (1845) spune că "pellasgii' au fost cei care au adus numele 'Graikoi' (Γραικόι) in Italia, în acest timp, Wilhem Ihne (1871) credea că acest lucru a fost făcut de Epirioți. În acest caz, unicitatea pellasgo-iliro-epiriotă este de netăgăduit, tocmai datorită confuziei continue a cercetătorilor înșuși, față de istoria Pellasgilor, Ilirilor si Epiriotilor.

George Grote în *Istoria Greciei*, zice ca 'Graikoi' erau un popor Ilir, al căror nume presupunea 'munteni' (George Grote: History of Greece).
Osborn William Tancock (1874) spune că Graecii era un trib mic așezat pe litoralul Ilir. Mai târziu romanii vor chema toti helenii antici cu denumirea generala – Greci sau mai concret "Graeci".
Leonard Robert Palmer (1988) se referă clar la numele "Greaeci" care afirmă că ar fi Ilir, iar Er c Patridge (1977) îl consideră de 'origine pellasge'.
Malte Brun (1829) în timpul cercetărilor lui pentru a demostra "structura helenică" a limbii albaneze spune că 'Graia' (Γραία) se explică prin cuvântul albanez 'Grua'. Și profesorul literaturii grecești de la Universitatea din Palermo, Xhyzepe Krispi (1831) susține descifrarea propusă de Malte Brun: "Γραία" se numea femeia bătrână, dar poate să semnifice foarte bine și pe doamna casei (gospodara), în sensul femeii cu experiență. În orice caz cuvântul Grua este un cuvânt foarte vechi. Nicholas C. Eliopoulos (2002) afirmă că, în percepția romană, prin 'Graeci' se identificau cu identitatea lor matriarhală. Aceasta se întărește și prin mărturiile bogate ale autorilor greco-romani care povestau că în lumea Iliro-Epiriotă exista un respect deosebit pentru genul feminin, în mod deosebit pentru soție. William Ridgeway, istoric britanic spune că Aristotel avea in vedere ilirii când spune că popoarele de luptători și militari, în afară de Celți, au fost sub dominația femeilor. Iliri erau sub gineokratie
(dominația femeilor) în secolul al treila înainte de Hristos, așa că nu trebuie să ne suprindă că cel mai important monarh ilir a fost femeie. Aceasta era Teuta, regina iliră care în 228 înainte de Hristos i-a ucis pe solii trimiși de Roma.
In "Encyclopaedia Britannica" (1911) se afirmă la fel: "se pare că femeile din Iliria au avut o poziție înaltă în societate și aveau chiar putere politică". Mărturia a Pseudo-Skylaksi la 'Periplus' (21) despre faptul că liburni se supuneau puterii femeilor este interpretată de un șir de cercetători contemporani ca un fel de matriarhat. Iar Stipceviq (1974) crede că avem de a face cu "rămășițele unei instituții antice, rădăcinele căreia trebuie căutate în perioda preindoeuropeană".
Strabon, în scrisurile lui (7.7.12) vorbește de o castă de preoți ai Dodonei pellasgice(perioada prehelenă), unde preotese erau trei femei.

În cadrul legendelor pellasgice, mai ales în legenda lui Perseu, se pomenește de trei zeițe, numite GRAIAI, care în imaginația mitologică se prezentau ca femei bătrâne, născute bătrâne. Pentru a-i da legitimitate științifică etimologiei mai sus menționate, unde 'graia' se suprapune cu 'grua' în albaneză, ne servește destul textul lui Strabon (VII,2) care spune că în limba moloșilor și thesproților, bătrânele

se numeau ‘ γραίας πελίας‘ (graias pelias). Cu alte cuvinte, descifrarea definitivă a numelui Grek – ‘Graikoi’ este legată de cuvântul iliro-albanez ‘gra plaka’ ca o referință directă pentru cultul mamei și al soției în lumea antică pellasgo-Ilira. În multitudinea dialectala a limbii albaneze, găsim corespondente pentru γραίας cum ar fi de exemplu gra (în plural), graria, granimi, etc. Și mai târziu cu etnonomul ‘grec’ sau ‘greci’ erau subînțeleși în mod substanțial albanezii. Un exemplu clar a fost atunci când o localitate ‘Piana del Greci’ din Palermo în Sicilia, era locuită permanent de albanezi din ritul ortodox. Mai târziu în jurul anilor 30 din secolul trecut, denumirea localității s-a schimbat în Piana degli Albanesi (Hora e Arberesheve).

Cât de puțin știm despre adevărata istorie, ne-am obișnuit cu politica, cu interesele lor și cu minciuna, și am uitat să punem întrabarea – ce este real din tot ce ni se spune???.

Steagul Greciei nu reprezintă nici un simbol al culturii stăvechi a Balcanului, este pur si simplu crucea bisericii ortoxe bizantine, iar culoarea bleu se trage tot din Bizanț. îmbrăcămintea populară a grecilor (dacă scoatem din socotează pe cea a albanezilor și a vlahilor) nu poartă nici un semn al popoarelor stravechi din regiune. Muzica grecească îți aduce aminte de curtea împăraților bizantini, când se știe că muzica autohtonă este celebra polifonie, pe care o găsim în toate variantele la folclorul albanez. În muzeul Londrei și la Louvre, toate picturile realizate de celebrii pictori occidentali, care au călătorit în regiunea Greciei în sec. XVII – XIX, reprezintă numai personaje istorice albaneze sau dansatori și războinici din Epir. Ce au făcut ei, nu are decât un nume: furt de istorie, furt de folclor, furt de identitate națională!!! Și ca să facă această helenizare au apelat la cele mai crude metode – crime, epurări, deportări, genocid, care au durat un secol.

Totul a plecat de la o idee romantică, a unor intelectuali occidentali pasionați de literatura antică – filoelenii.

*Regatul Grecie*i a fost un stat înființat în urma prevederilor Convenției de la Londra din 1832 a Marilor Puteri – Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Monarhia din iulie Franceză și Imperiul Rus. Statul a fost recunoscut internațional prin tratatul de la Constantinopol, Imperiul Otoman aceptându-i independența totală. Regatul Greciei a fost urmașul Guvernului provizoriu grec al primei Republici Elene, stabilite în timpul războiului de independență al Geciei. Regatul a durat până în 1924, când a fost abolită pentru prima oară monarhia și a fost proclamată a doua Republică Elenă. Monarhia a fost restaurată în 1935, și a durat

până în 1974, când, la sfârșitul perioadei de șapte ani de dictatură militară, a fost abolită monarhia pentru a doua oară și a fost proclamată a treia Republică Elenă.
Grecii s-au ridicat la luptă împotriva Imperiului Otoman în 1821 și au continuat lupta până în 1829. Grecia a fost condusă de contele Ioannis Kapodistrias până în 1831, când contele a fost asasinat. Din 1831, Grecia s-a scufundat în luptele unui război civil. În acest moment, Marile Puteri au hotărât să transforme Grecia în regat. În timpul Conferinței de la Londra din 1832, Regatului Unit, Franța și Imperiu Rus au oferit tronul principelui bavarez de 17 ani Otto din casa regală de Wittelsbach. Otto era minor în momentul în care a ajuns în Grecia, și de aceea a fost instituit un consiliu de regență, care a condus țara în numele monarhului până în 1835. După această dată, Otto a început o perioadă de conducere absolutistă, principalii săi consilieri fiind conaționali bavarezi. În acele vermuri, chiar și monarhul se autointitula „consilier șef".
(Text tradus de: Perparim Demi: Nota tr.)
Sursa: Salih Mehmeti, în: http://www.pashtriku.org/
și: http://cersipamantromanesc.woedpress.com/2010/08/29/o-altfel-de-istorie-substanta-ne-greaca-a-grecilor-din-grecia/

Nota autorului Alex Berca: Fără a nega istoria Albaniei, vreau să reamintesc celor interesați opiniile unor specialiști după care: bazele solide ale civilizației europene au fost puse în Grecia. Oamenii Eladei au avut marea capacitate de a deschide drumuri noi în economie, filosofie, știință, artă etc. Colonizând bazinele Mediteranei și Mării Negre, ei au contribuit la răspândirea civilizației și la interferențele etno-culturale. „Inventatori ai politicii", vechii greci au creeat sistemele de conducere – oligarhic și democratic –, promovând individualismul și drepturile civice și încearcând să edifice statul, cetatea-*polis* – ca exponent al intereselor cetățenilor –, pe baze raționale.
Prin epoca elenistică, grecii au dat naștere celei dintâi civilizații de sinteză, de cuprindere „universală" din istorie.

(108) Falimentele economice din istoria Greciei moderne

Falimentul elen ce se desfășoară în prezent poate fi socotit ca fiind cel de al șaselea din ultimii 200 de ani. Trebuie spus ca nu doar grecii au falimentat ca popor, in istorie. Germania, Franta, Austria sau Spania au avut și ele episoade de faliment (si nu doar câte unul, ci mai multe).

Sunt foarte puține țări care nu au avut falimente, restul au trecut toate prin efectele unor astfel de fenomene economice și cu urmările lor socio-politice.

•Primul faliment al Greciei a avut loc după 1800; Câștigarea independenței i-a adus si efectele falimentului.

Grecii nu au stat pe picioarele lor financiare perioade lungi în istorie, împrumutându-se aproape tot mereu. Chiar și pentru a-și cuceri independența de otomani s-au împrumutat. In 1821 a început Războiul de Independență, iar în 1824 au făcut două împrumuturi la Londra de 1.8 milioane de lire sterline în total. Din acesti bani grecii au încasat doar 40%, restul fiind reținuti în contul dobânzilor. Războiul contra otomanilor a împărțit grecia în mai multe facțiuni rivale care au ajuns să se certe între ele, astfel îmcât niciuna nu a mai vrut să achite datoria către Londra. In aprilie 1826, Grecia declara falimentul. Razboiul costase mult prea mult.

•Al doilea faliment: 1843

În 1827, primul guvernator al Greciei deja independente, Ioannis Kapodistrias, a cerut aliaților europeni un nou împrumut, astfel încât să poată rambursa cel puțin parțial împrumuturilor anterioare și să redreseze economia. Cererea sa a fost refuzată. Împrumutătorii au refuzat să dea doi bani pe promisiunile grecilor.
În 1843 a avut loc cel de al doilea faliment. Grecii împrumutasera 60 de milioane de drahme în urmă cu 11 ani (în 1832) de la Franta, Rusia și Marea Britanie pentru a-și reface economia de pe urma Războiului de Independență. In 1843 Otto, printul Bavarian instalat ca Rege al Greciei de catre britanici, declara că nu mai poate să achite datoriile. Până la urmă banii necesari economiei au fost furnizați de către Banca Centrală.

• Al treilea faliment: 1860

Cel de-al treilea faliment a început în 1860. Britanicii începuseră să avertizeze Atena in 1845 si 1846 cu privire la ratele împrumuturilor date grecilor. După lungi așteptări și negocieri, francezii și britanicii in 1854 au blochat cu vase militare portul Pireu, în apropiere de Atena. Ocupația franco-britanică a durat 3 ani, până 1857. După încă 3 ani, Grecii au declarat oficial că sunt în stare de faliment.

• Al patrulea Falimentul 1893:

Unii greci se îmbogățiseă (comercianții și armatorii), dar majoritatea populației trăia în condițiuni deosebit de precare. Veniturile bugetului erau compromise încă din 1890, dar falimentul oficial a fost declarat abia in 1893. Sătui de promisiuni și de amânările privind banii ne-returnati. Finanțatorii străini au creat un consiliu străin care să administreze veniturile și cheltuielile Greciei.

La 10 decembrie 1893, Prim-ministrul Nikolaos Trikoupis, a rostit una dintre expresiile cele mai memorabile din cariera sa politică în fața parlamentului, spunând:

"Din pacate, dragii mei domni,
am dat faliment! Regret".

Pentru a-si finanța programul inițial, Trikoupis a luat 6 credite în valoare nominală de 630 de milioane de franci. Cu toate acestea, construirea infrastructurii nu a revigorat economia elena. Trikoupis pariase pe realizarea dezvoltării economice prin atragerea investitorilor străini și pe constructia infrastructurii. Dobânzile ridicate oferite i-au convins pe investitori să împrumute statul grec. Prin 1893, circa 67% din veniturile la buget erau destinate plății ratelor de împrumut. Economia greaca a fost, astfel, prinsă într-un cerc vicios al îndatorării excesive .
În acest timp, încetinirea creșterii economice din Europa de Vest și America de Nord au dus la contracția comertului mondial. Prețurile cu ridicata pentru bunurile importate, cum ar fi textilele, grâul și coacăzele s-au prăbușit. Statele au recurs la măsuri protecționiste dar cu toate acestea, exporturile grecești au fost afectate negativ. Rezervele Greciei s-au dus pe apa sâmbetei, iar drahma s-a depreciat masiv. O să rădeti, dar un important rol l-au avut coacăzele, unde Grecia exporta puternic. Prețurile au scăzut in 1890 cu 70%. Prăbușirea exporturilor de coacăze a avut grave consecințe sociale și economice și a contribuit la falimentul Greciei. Trikoupis a pierdut alegerile din 1895 și a murit un an mai târziu la Paris.

Marea Depresiune mondială și referendumul Greciei.
Al cincilea faliment 1932.
La inceputul anilor 1930, multe țări din lume se confruntau cu grave probleme economice. Economia mondială cunoștea ceea ce urma să se cheme Marea Depresiune. Grecia nu a stat pe gânduri: în 1932 a făcut un referendum privind plata datoriei sale externe și la care răspunsul a fost ca și în prezent: NU !

- Al șaselea faliment 2014

Se petrece chiar sub ochii noștri. Iar rezultatul îl urmărim cu toții zi de zi.

SURSA: Preluat de autor din internet. Dan Popa: Cele 6 falimente ale Greciei moderne, în: HotNews.ro /Joi, 2 iulie 2015,

(109) TRATATUL DE LA MAASTRICHT[228]

Tratatul privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht şi intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993 se plasează dincolo de obiectivul economic inițial al Comunității (realizarea unei piețe comune). Tratatul marchează astfel trecerea la o nouă etapă în procesul de creare a unei "uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele Europei".

Tratatul a instituit o Uniune Europeană formată din cele 12 state membre ale Comunităților Europene: Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Portugalia şi Spania, la care au aderat apoi încă 15 state (în 1995: Austria, Finlanda şi Suedia, în 2004: Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia şi Ungaria și în 2007: Bulgaria şi România).

UNIUNEA EUROPEAN**Ă**

Conform Tratatului de la Maastricht, Uniunea Europeană are la bază trei piloni:

Pilonul I: Comunitățile Europene, înglobând cele trei comunități existente: Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oțelului (CECO), Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (CEEA sau Euratom) şi Comunitatea Economică Europeană (CEE), a cărei denumire s-a schimbat în Comunitatea Europeană;

Pilonul II: Politica externă şi de securitate comună

Pilonul III: Cooperarea în domeniul Justiției şi al afacerilor interne.

Nivelurile de cooperare sunt diferite. Dacă în primul pilon, instituțiile jucau un rol important în luarea deciziilor, în foarte multe domenii fiind luate prin majoritate calificată, în cadrul pilonilor al doilea şi al treilea, cooperarea instaurată este de tip interguvernamental, rolul instituțiilor UE rămânând limitat.

COMPETEN**Ţ**ELE COMUNIT**Ăţ**II

Prin Tratatul de la Maastricht, Comunitatea Europeană poate adopta acțiuni în şase noi domenii:

- educație şi pregătire profesională;
- cultură;
- tineret;
- protecția consumatorilor;

[228] Maastricht - oraș și o municipalitate în sud-estul Olandei. Este capitala din provincia Limburg, situat pe ambele maluri ale râului Meuse.

- reţele transeuropene;
- politica industrială.

De asemenea, sunt extinse competenţele comunitare în domeniul social. Protocolul social, cu toate că nu a fost semnat de către Marea Britanie, este anexat la Tratat. Astfel, Statele Membre (cu excepţia Marii Britanii)
au adoptat dispoziţii comune privind promovarea ocupării forţei de muncă, îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi viaţă, protecţie socială, dialog social, dezvoltarea resurselor umane, combaterea excluderii pe piaţa muncii.

PREVEDERI INSTITUŢIONALE

Tratatul de la Maastricht extinde rolul Parlamentului European. Este creată o nouă procedură decizională: procedura de codecizie, în cadrul căreia legătura dintre Parlamentul European şi Consiliul de Miniştri este mai strânsă, iar raporturile între cele două instituţii mai echilibrate. De asemenea, Parlamentul European are un rol în procedura de confirmare a Comisiei Europene.
Este recunoscut rolul partidelor politice europene în crearea unei conştiinţe europene şi în exprimarea voinţei politice a europenilor.
Durata mandatului Comisiei Europene a fost extinsă de la patru la cinci ani.
În cadrul Consiliului de Miniştri, este extinsă folosirea votului în majoritate calificată la majoritatea deciziilor adoptate prin procedura de codecizie şi la toate deciziile adoptate prin procedura de cooperare.
Recunoscând importanţa dimensiunii regionale, Tratatul prevede înfiinţarea Comitetului Regiunilor, organism consultativ format din reprezentanţi ai autorităţilor regionale.

PRINCIPIUL SUBSIDIARITĂŢII

Prin Tratatul UE, principiul subsidiarităţii, aplicat anterior, conform Actului Unic European, politicii de mediu, devine regulă generală. Conform acestui principiu, în domeniile care nu ţin de competenţa exclusivă a Comunităţii, aceasta nu va întreprinde acţiuni decât dacă aceste acţiuni sunt mai eficiente în atingerea obiectivelor decât acţiunile întreprinse la nivel local, regional sau naţional.

CETĂŢENIA EUROPEANĂ

Articolul 17 al Tratatului instituind Comunitatea Europeană (fostul articol 8) stipulează că este cetăţean al Uniunii Europene orice persoană având naţionalitatea unuia dintre Statele Membre, conform legilor în vigoare în statul

respectiv. Cetățenia europeană nu înlocuieşte cetățenia națională, ci vine în completarea acesteia, adaugând noi drepturi:

- dreptul de liberă circulație şi de stabilire în Statele Membre;
- dreptul de a beneficia pe teritoriul unui stat terț (stat care nu este membru al Uniunii Europene) de protecție consulară din partea autorităților diplomatice ale unui alt Stat Membru, în cazul în care statul din care provine nu are reprezentanță diplomatică sau consulară în statul terț respectiv;
- dreptul de a alege şi de a fi ales în Parlamentul European şi în cadrul alegerilor locale în statul de rezidență;
- dreptul de petiționare în Parlamentul European;
- dreptul de a depune, la Ombudsmanul European(Mediatorul European), o reclamație cu privire la funcționarea defectuoasă a instituțiilor comunitare.

O UNIUNE ECONOMIC**Ă ŞI** MONETAR**Ă**

Decizia de a crea o monedă unică la 1 ianuarie 1999 sub egida Băncii Centrale Europene, reprezintă obiectivul final al integrării economice şi monetare pe piața unică.

Tratatul de la Maastricht prevede crearea Uniunii economice şi monetare în trei etape:

- prima etap**ă** – până la 31 decembrie 1993 – liberalizarea circulației capitalurilor;
- etapa a doua – începând de la 1 ianuarie 1994 – o mai largă coordonare a politicilor economice, în scopul de a reduce inflația, rata dobânzilor şi fluctuațiile schimburilor valutare, precum şi de a limita deficitele şi datoria publică a statelor. Aceste criterii trebuie să asigure convergența economiilor statelor membre necesară trecerii la moneda unică. Trecerea este pregătită de Institutul Monetar European.
- etapa a treia – crearea unei monede unice la 1 ianuarie 1999 şi înființarea Băncii Centrale Europene.

POLITICA EXTERN**Ă ŞI** DE SECURITATE COMUN**Ă**

În baza mecanismului de cooperare politică stabilit prin Actul Unic European, al doilea pilon al Tratatului de la Maastricht instaurează o politică externă şi de securitate comună care permite adoptarea unor acțiuni comune în politica externă. Deciziile trebuie luate în unanimitate, iar măsurile însoțitoare prin vot în majoritate calificată.
În domeniul securității, Tratatul defineşte o politică al cărei obiectiv final este apărarea comună, cu sprijinul Uniunii Europei Occidentale (UEO).
Statele Membre pot totuşi continua acțiunea la nivel național, cu condiția ca aceasta să nu contravină deciziilor luate în comun.

[Cei interesați pot obține mai multe informații prin:
-Textul integral al Tratatului UE: în:
http://eur-ex.europa.eu/en/treaties/treaties_founding.htm
- Traducerea în limba română a textului Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Maastricht) disponibilă pe site-ul Institutului European din România:
www.ier.ro, la secțiunea: "Traducerea acquis-ului comunitar"/"Baza de date"/ "Legislația comunitară primară"].

(111) Unele dintre cauzele crizei economico-financiare Greceşti
- Proasta organizare politico-economică.
- Creșterea și manifestarea la scară națională a corupției.
- Mistificarea unor informații naționale privind criteriile impuse de UE pentru sistemul bugetar.
- De abea după intrarea în Uniunea Europeană, s-au obținut împrumuturi cu dobânzi de 2-3% în loc 10-18%.
- Stabilirea vîrstei de pensionare la 50 de ani.
În prezent se discută pentu pensionarea la 57 ani.
Prin încălcarea regulilor monetare ale UE, Grecia și-a permis :
dublarea salariile celor din întreprinderile și instituțiile de stat
creșterea pensilor
organizarea Jocurilor Olimpice din 2004 pentru care s-au cheltuit circa 9 miliarde dolari
obținerea unor împrumuturi externe ce au ajuns la peste 262 miliarde euro.

(112) Situaţia socio-economică a Albaniei

Populația totală: 3,029,278 (date pentru 2015)
Populația în Tirana (capitală): 454,000 (date pentru 2015)
Populația după etnicitate (Date pentru 2011):
Albanezi 82.6%,
Greci 0.9%,
Alții 1% (including Vlach, Roma (Gypsy),
Macedonian, Montenegrin, and Egyptian),
Populația după religi:
Muslim 56.7%,
Catholic 10%,
Orthodocși 6.8%,
Bektași 2.1%,
Atei 2.5%, other 5.7%,
Fără să-și precizeze religia 16.2%
Notă: toate moscheiele și bisericile creștine au fost închise în 1967 și religiile au fost interzise. În Noiembrie 1990, s-a acordat dreptul de practicare a religiei în mod particular.
Structura populației după vârstă (date pentru 2015):
-14 ani: 18.78% (bărbați: 300,661/femei: 268,369)
5-24 ani: 18.67% (bărbați 291,479/femei: 274,019)
25-54 ani: 40.39% (bărbați: 582,207/femei: 641,361)
55-64 ani: 10.85% (bărbați 163,003/femei: 165,805)
65 ani și peste: 11.3% (bărbați: 160,913/femei: 181,461)
Rata de creștere a populației (Date pentru 2015): 0.3%
Ratei natalității (2015): 12.92 nașteri/1,000 locuitori.
Ratei mortalității: (2015):6.58 morți/1,000 locuitori.
Procentul migrației nete (2015):-3.3 migrant(s)/1,000 locuitori
Procesul de urbanizare (2015):
populatia urbană : 57.4% din totalul population (2015)
PIB (PPP): $11.900 (Date pentru 2015)
Structura procentuală a PIB (2015):
consumul pegospodărie: 82.1%
consumul guvernamental: 11%
investiții în capitalul fix: 26.5%

investiții în inventar: 0.2%
exportul de bunuri și servicii: 36.4%
importul de bunuri și servicii: -56.2%
Structura PIB pe sectoare de activitate (2015):
agricultură: 22.3%
industrie: 15%
servicii: 62.6%
Producția agricolă:
grâu, porumb, cartofi, vegetale, fructe, sfeclă de zahăr, struguri; carne, produse lactate; creșterea oilor
Prucția industrială:
produse alimentare și tutun, textile și îmbrăcăminte; cherestea, ulei, ciment, produse chimice, minerit, metale de bază, energie electrică
Rata de creștere a producției industriale: 3.4% (2015)
Forța de muncă (December 2014): 1.085 milioane
Forța de muncă pe sectoare:
agricultură: 41.8%
industrie: 11.4%
servicii: 46.8%
Rata șomajului
17.3% (Date pentru 2015)
17.5% (Date pentru 2014)
Procentul populației care trăiește sub limitele sărăciei: (2012): 14.3%
Procentul mediu de taxe:25.7% din PIB (2015)
Datoria externă: $8.782 miliarde (31 Decembrie 2014)

(113) Scrisoare deschisă adresată Președintelui Barack Obama de către un grup de ziariști iranieni la 14 Decembrie 2015

Endless sorrow and despair in Syria, Mr. President. Endless

Death, destruction and displacement on unprecedented scale have become daily routine in Syria. The main culprits on the ground are the Iranian Revolutionary Guards and the militias they control – Hezbollah Lebanon and Iraqi and Afghani Shia militiamen – who have been carrying out all major military operations since mid-2013 on behalf of the Assad regime.

More recently, these militias have been supported by Russian war planes, which have mainly been bombing Syrian rebels backed by the US. Daesh – the so-called Islamic State – is rarely targeted. Today, regime-held areas in Syria are effectively occupied by Iran and its militias, which have been implementing a systematic scheme of sectarian cleansing in Damascus, Homs and other areas.

The lack of hope and serious support is driving many Sunni Muslims in Syria (and in Iraq) to join Daesh and Qaeda-linked groups because of Iran's sectarian policies in the region. Sunni Muslims believe that the US has sold out Syria (and Iraq) to Iran for the sake of the nuclear deal signed with Iran in July 2015. Even worse, many in the Middle East believe that the US has stopped caring about values like freedom and human rights.

News of Western business delegations visiting Iran to sign new deals is further fueling the propaganda machine of Daesh. Empty promises by the US to seriously support moderate rebels are eroding what is left of Western credibility. Not acting decisively in Syria is making the situation worse by the day.

Now Russia has stepped in, capitalizing on the West's failure to act. The result is more radicalization and extremism, more terror, more refugees and a disintegrating Middle East. This cannot be in the interest of the US and its allies.

Mr. President, there is no time to waste to stop the bloodshed and chaos in Syria. That is why we ask you to:

- Treat the war in Syria as an international armed conflict that involves a foreign occupation by Iran and Russia on the one hand, and a liberation struggle by the Syrian people against this occupation on the other.
- Support referring the situation in Syria to the International Criminal Court to investigate all war crimes and crimes against humanity committed in Syria.
- Pressure Russia with more economic sanctions and diplomatic isolation so that it disengages from Iran and becomes part of the solution in Syria.
- Fulfil your promises by arming and training enough moderate Syrian rebels, not only to fight Daesh and al-Qaeda-linked groups, but also Syrian and Iranian regime forces and militias.
- Impose no-fly zones to protect civilians and allow humanitarian access throughout Syria, in line with the international 'responsibility to protect' norm.
- Help Syrians set up a democratic state where the rule of law prevails, and where there is no place for al-Assad and his supporters.

Mr. President, only the US can prevent Syria and the Middle East from further disintegration and chaos. To visualize the Iranian occupation of Syria, the Naame Shaam campaign has produced a new Syrian bank note with the counterfeit of Iranian General Qassem Soleimani, 'the de facto ruler of Syria. See www.naameshaam.org Naame Shaam means "Letter from Syria" in Persian. We are a group of secular and progressive Iranian, Syrian and Lebanese activists and citizen-journalists who focus on uncovering the role of the Iranian regime in Syria. We are supported by the Netherlands-based Rule of Law Foundation, www.lawrules.org.

This is the second out of a series two ads.
The first one was published
in this paper on December 7, 2015

www.naameshaam.org

Sursa: Washington Post, 14 Decembrie 2015, pg. A9

Mic dicționar tematic

Aculturație – Proces de adaptare la o nouă cultură pe care îl parcurge un individ (sau un grup) provenit dintr-o cultură diferită atunci când ajunge în contact nemijlocit cu un nou mediu social-cultural; proces de asimilare a unor elemente ale noii culturi (moravuri, norme, valori, simboluri, etc.) și de schimbare a vechilor trăsături culturale.Procesul este valabil în special pentru migrație.

Acțiune (*stock* în limba engleză) – Hârtie de valoare emisă de o societate pe acțiuni (companie care este întegistrată la bursa de acțiuni) prin care se dovedește dreptul de proprietate al deținătorului asupra unei părți din capitalul social al companiei care a emis-o; pe baza ei deținătorul primește un divident.

Allah – Adevăratul Dumnezeu în concepția islamică

ADN - prescurtarea de la acidul dezoxiribonucleic (în engleză: deoxyribonucleic acid, DNA); format din molecule organice dintre cele mai complexe. Substanța se găsește în fiecare celulă a ființelor vii și este esențială pentru identitatea oricărui organism.

Bancrută – Moment de încetare a plăților din vina debitorului; acțiunea este declarată de tribunal. Bancruta atrage în mod automat falimentul, cu toate consecințele aferente.

Boko Haram – Grup fundamentalist jihadist ce acționează în Nigeria

Boom militar - Avânt artificial al producției, provocat de militarizarea economiei și de uriașele cheltuieli militare făcute pe seama contribuabililor.

Burka - veștmântul exterior care acoperă trupul femeilor musulmane și care le acoperă complet corpul din cap până la picioare, plus acoperitoarea capului.

Bursă - Instituție publică organizată și specializată unde se tranzacționează valori mobiliare, anumite mărfuri și valute și devize.

- BURSĂ DE VALORI - Piață specializată în operații de vânzare-cumpărare a valorilor mobiliare.
- A JUCA LA BURSĂ - A cumpăra și a revinde efecte de bursă (acțiuni), cu scopul de a realiza un venit de pe urma urcării sau scăderii prețului lor.
- BURSA NEAGRĂ - Comerț clandestin
- BURSA MUNCII - Instituție care înregistrează cererile de lucru și înlesnește angajările.

Calif – Succesor al lui Mohamed ca fiind conducător temporal și spiritual; șef al Islamului. Un important conducător politic și religios musulman.

Califat – Oficiul sau dominionul unui calif. Rang jurisdicțional sau guvernamental al unui calif. Stat politic/religios condus de un calif.

Cauțiune – Sumă de bani depusă pentru garantarea executării de către debitor a unei obligații financiare.

Dar al-Islam – Țara Islamului; regiunile sau zonele care sunt sub controlul ISIS.

Dar al-Kuffar – Teritoriul sau zona necredincioșilor/Infidelilor; regiunile sau zonele care nu sunt sub controlul ISIS

Daesh sau Daash – Termen derogativ folosit pentru ISIS bazat pe acronimul arabic.

Dawa'/Dawah – O "Invitație Religioasă"; preocuparea de al adduce pe Allah în gândul tuturora.

Dawla – Cuvântul arab folosit pentru "stat"; adesea folosit ca nume pentru ISIS de către suporterii acestei grupări.

Dow Jones Industrial Avarage (cunoscut și prin prescurtarea: *DJIA*), este un indice mediu de preț ponderat pentru 30 stocuri importante tranzactionate la New York Stock Exchange și Nasdaq.
DJIA a fost inventat de Charles Dow în 1896.
Adesea menționată ca "Dow" este unul dintre cei mai vechi indici și cel mai urmărit în întreaga lume. DJIA include companii precum General Electric, Disney, Exxon și Microsoft.
Rețelele de televiziune când vorbesc despre "piața de astăzi," se referă în general, la Dow.

Deflație - Retragere din circulație a unei cantități de bancnote în timpul unei inflații, pentru a face să crească puterea de cumpărare a banului. Ansamblu de măsuri economice luate în scopul combaterii inflației, al corectării dezechilibrului balanței de plăți.

Dezordine civilă – O formă de violență colectivă ce afectează pacea, securitatea, și funcționarea normală a unei comunități.

Deficit - Diferență în plus a cheltuielilor față de venituri.

Devize - Documente de credit și de plată (cambii, cecuri etc.) emise în valută străină și pe baza cărora beneficiarul obține o anumită cantitate de valută dintr-o altă țară; Mijloc de plată în valută străină. Hârtii de valoare emise într-o țară, acceptate ca mijloc de plată în relațiile internaționale (sau de transfer a capitalurilor în altă țară.

Eid al-Fitr – Ultima zi a sărbătorii de Ramadan, luna islamică destinată postului și reflectării religioase.

Fiii Irakului – Foștii insurgenți Sunni Arabi care luptă împotriva grupurilor jihadiste în Irak.

Forțele armate ale Federației Ruse - Organizația militară de stat a Federației Ruse, care conform poziției oficiale a Federației, este concepută pentru a răspunde la orice agresiune împotriva Federației Ruse, pentru apărarea armată a integrității și inviolabilității teritoriului său și pentru a efectua diferite sarcini în conformitate cu tratatele internaționale ale Federației Ruse.

Forțele armate ruse au fost create la 7 mai 1992, în acel moment existând aproximativ 2,8 milioane de militari, fiind una dintre cele mai mari forțe armate ale lumii. Numărul de oameni este stabilit prin Decretul Președintelui Federației Ruse de la 1 ianuarie 2008; decretul stabilește un personal total de 2.019.629 de oameni, din care 1.134.800 de soldați. Forțele armate ruse se disting prin cel mai mare stoc din lume de arme de distrugere în masă inclusiv nucleare și un sistem bine dezvoltat al de mijloacelor de transport.

Bugetul militar în 2013: 90.7 miliarde dolari (SUA)

Procentul din PNB = 4.4% (2013)

Hadiths – Interpretarea textului Koranului, scrisă de învățații islamiști

Hirja – Migrație sau emigrație

Koran: înseamnă "recitarea" sau "citirea" și se referă la Scriptura revelată de Dumnezeul Islamului. Se compune din 114 (capitole) revelate de Dumnezeu lui Mohamed.

Hamas: (în limba arabă: Harakat Muqama al-Islamiyya), adică: Mișcarea islamică de rezistență, care luptă pentru crearea unui Stat islamic în Palestina.

Haramayin – Orașele Mecca și Medina, locul celor două Sanctuare sfinte: Marea Moskee de la Kaaba (Mecca) și Mormântul Profetului Mahommed (de la Medina)

Hedayah - Centru internațional de expertiză și experiență în vederea contracarării extremismul violent.

Acest Centru a fost creat În decembrie 2012, având sediul în Abu Dhabi, UAE.

Hedayah fost creat ca răspuns la dorința tot mai mare a membrilor comunității internaționale cu privire la necesitatea de a preveni și combate persoanele cu tendințe spre radicalizare, îmbrățișarea violenței, și sprijinirea terorismului, precum și pentru a devia intențiile și acțiunile celor deja angajați în această concepție.

Obiective imediate:

- de a devenii o instituție la nivel mondial folosind expertiza unor specialiști în combaterea extremismului violent în toate formele sale.
- de a reduce numărul de suporteri a grupurilo terorist prin mijloace non-coercitive.
- de a servi ca o resursă pentru guvernele și societatea civilă.
- de a crea o rețea globală de experți și practicieni în domeniul combaterii extremismului violent (CVE).

Hedayah se concentrează pe trei domenii principale:

1. *Dialog și Comunicațiilor*

Oferind o platformă dedicată pentru a facilita discuțiile și colaborarea între organizațiile naționale și locale, societatea civilă, cercetători și lideri ai comunităților implicate în CVE.

2. *Programe de consolidare a capacităților*

Creerea unor colaborări si instrumente practice pentru sprijinirea capacităților guvernamentale și non-guvernamentale, pentru a elabora și implementa politici eficiente, programe și proiecte de combatere a extremismului violent.

3. *Cercetare și Analiză*

Catalogarea cercetărilor din domeniul CVE existente, precum și efectuarea si unor noi cercetări în vederea obținerii unei înțelegeri mai profundă a conducătorilor extremismului violent, și de combatere a acesteia.

Hijab - „toate tipurile de voaluri plasate în fața unei ființe sau a unui obiect pentru a le ascunde vederii sau a le izola". În mod particular el desemnează acel tip de voal pe care femeile musulmane îl poartă pe cap. Dacă vălul acoperă fața, atunci el poartă alte denumiri, cum ar fi: niqab, burka sau sitar. Hijjab este cunoscut și ca vălul islamic.

Hizbullah: "Partidul lui Dumnezeu". Grup șiit creat în Liban în jurul anilor 1982 cu scopul inițial de a pune capăt ocupației israeliene în Liban. Ulterior a devenit una din organizațiile teroriste ce acționează pe plan mondial.

Hud (Hudud –la plural) – Pedepsirea aplicată pentru cei ce săvârșesc necredința în religia islamică, adulterul, furtul, renunțarea publică la o anumită credință, homosexualitatea, neajutorarea bărbaților în acțiunile criminale la care sunt trimiși să le execute.

Iblis – Demoni sau miniaturi ale diavolilor

Imam(a) – Conducător politic islamic

Imarah – Conducător islamic

Imigrația netă – Diferența pozitivă între intrări și ieșiri în cadrul migrației. Se stabilește prin analiza: I>E.

Inflație - Fenomen specific perioadelor de criză economică, constând în deprecierea banilor de hârtie aflați în circulație ca urmare fie a emiterii unei mase bănești peste nevoile reale ale circulației, fie a reducerii volumului producției și circulației mărfurilor, fapt care duce la scăderea puterii de cumpărare a banilor
Hiperinflație - Situație de accelerare rapidă a inflației.

International Security Assistance Force (ISAF) – Forțele de securitate ale NATO ce acționează în Afganistan. Rolul său este de a sprijinii Forțele Naționale de Securitate ale Afganului în vederea creșterii capacității de luptă.

ISIS - Grupare sunită insurgentă afiliată inițial la al-Qaida activă în Irak și Siria și un stat islamic nerecunoscut, cu capitala la Ar-Raqqah (recunoscut și sub denumirea de: Rakka, Raqqa), în Siria. Din 2010, ISIS activează în diverse zone din Siria, Irak, Turcia şi Liban.
Este o grupare mafiotă care jefuieşte bănci, face ravagii şi răpeşte copii pentru care cere răscumpărare. Afacerile acestei organizații mafiote se întind de la industria petrolieră la comerțul cu antichități. După informații provenite din partea unor specialiști în diversele aspecte ale islamismului printre care se

numără și Kareem Abdul-Jabbar[229]*), rezultă ideia după care "... violențele comise se ISIS în numele religiei, nu au nimic cu religia – totul se referă la bani. Ei sunt niște manechine manipulate din spate de către alții cu mulți bani. Ei vorbesc de Koran dar îl pervertesc și folosesc tot felul de omisiuni și interpretări false".
(Sursa: K:A-J: Paris Was not About Religion în: Times, 26 ianuarie 2015, pg.29).

Jammah – A aduna

Jihad – Noțiunea aceasta indicată în Koran se referă la obligația de luptă prin metode civilizate, folosindu-se de creion și hârtie, prin discursuri sau oricare alt mijloc care nu urmărește rănirea fizică a adversarului în luptă, în special cînd acesta este și el musulman.
Marea majoritate a populației musulmane din diferite țări, este formată din oameni pașnici și cei mai mulți dintre ei sunt împotriva manifestărilor violente în rezolvarea unor probleme personale sau a stabilirii anumitor forme de justiție.
Războiul vicios împotriva unor persoane civile nevinovate a fost introdus de către Abdullah Azzam pentru a-i determina pe luptătorii musulmani să lupte împotriva armatei sovietice în războiul din Afganistan.

Jund al-Khalifa – soldați ai Califatului; eufemism pentru ISIS

KGB - Comitetul Securității Statului Sovietic; O continuare a activității NKVD și succedat din 1995 de către FSB (Serviciul de Securitate Federal).

Kalifah – Califat sau auto-denumit "Statul Islamic".

Khanzir – "Porc"; termen folosit de către ISIS pentru inamicii Soldaților Musulmani; persoane care trebuieomorâte prin decapitare

Kuffr – Infideli, necredincioși (în limba arabă), cei ce trăiesc în ignoranța Islamului.

Madrasa sau Medresele - școli sau instituții de învățământ superior găzduite de o moschee, unde se predă teologia islamică, și alte materi. Ele există în toate țările

[229] Kareem Abdul-Jabbar(1947-), [Născut: Ferdinand Lewis Alcindor, Junior], autor recunoscut de către New York Times ca fiind unul dintre cei mai citiți ziariști, producător de filme și ambasador în domeniul educației; în tinerețe a fost jucător profesionist de baschet

musulmane, dar și în unele nemusulmane europene datorită influenței exercitate de otomani.
Pentru a combate anumite secte eretice și a-și consolida puterea în fața acestora, selgiucizii au acordat o foarte mare atenție propagării culturii musulmane sunnite. În marile orașe își aveau sediul un număr mare de medrese, unde veneau tineri din toată țara, dar și din alte țări musulmane pentru a-și face studiile. Aceste școli aveau atât camere pentru locuit, cât și săli de clasă foarte încăpătoare. Sub aspect arhitectural, toate medresele erau aproape identice.
În curtea în care se aflau chiliile de locuit așezate de jur-împrejur se ajungea printr-o poartă monumentală. Marea sală se găsea, fie în față, fie în partea laterală a curții. Lângă ea mai era încă o sală care slujea drept capelă.

Mercenari - Persoane angajate cu leafă într-o armată străină sau în grupuri militare teroriste. Mulți dintre membrii organizațiilor teoriste sunt formate din mercenari.

Millah – Calea Dreptății

Migrația individuală – Migrația făcută individual, mai ales de către forța de muncă în căutarea unor noi locuri de muncă (naționale sau internaționale).

Mișcarea generală a populației – Schimbările survenite în numărul populației în decursul timpului, ca urmare a evenimentelor demografice. Unitatea de observare este evenimentul: nașterea, decesul, căsătoria, divorțul, schimbarea domiciliului permanent, iar sursa informațională principală este statistica stării civile.

Mișcarea migratorie (spațială)- Transformările survenite în numărul și structura populației ca urmare a schimbărilor domiciliului permanent (statutul rezidențial).

Mujahid (plural: Muhajireen or Muhajiroun) – Emigrant. Deseori este folosit cu referire la militanți străini care se alătură militanților jihadiști.

. al Muhajiroun – Organizație radicală islamică, organizată în Marea Britanie și condusă de către Anjem Choudary[230]*).

Muhammad (Mohamed) - Profetul considerat de către musulmani ca fiind mesagerul lui Dumnezeu, ai cărui predecesorii îi includ pe: Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Isus și alții. Este întemeietorul religiei islamice.
Născut în 570 d.H, a murit la 632 d.H.

Mujahid/Mujahideen – persoană implicată în lupta sfântă (Jihad)

Munafiq, Munafiqum-(plural) Persoană care profesează credința în Islam dar este împotriva cauzei; un ipocrit sau un trădător

Musulman: "cel care se supune lui Dumnezeu." Termenul descrie orice persoană care acceptă crezul și învățăturile Islamului.

Muslim Brotherhood: Frația Musulmană: Organizație fondată în Egipt de către Hassan al-Banna în 1928, este cea mai mare și cea mai bine organizată mișcarea politică din Orientul Mijlociu. În prezent este cel mai mare bloc politic de opoziție în parlament egiptean și care a câștigat o victorie decisivă la ultimele alegeri.

NASDAQ Composite - indice bursier comun stocurilor și valorile mobiliare listate la bursa NASDAQ (National Association of Securities Dealers Automated Quotations). Împreună Dow Jones și S & P 500 este unul dintre cei trei indici care urmăresc pe piețele bursiere din SUA. evoluția zilnică a valorii stocurilor mobiliare. Compoziția NASDAQ Composite este ponderată spre companii de tehnologie a informației.
După lansarea sa în 1971 cu 50 de companii a ajuns la 10 martie 2000 la peste 5000 și în prezent urmărește evoluția valorii stocurilor pentru 5073 companii.

NASDAQ-100 - indice bursier format din 109 titluri de participare emise de 100 dintre cele mai mari companii non-financiare (listate de către NASDAQ). Este un

[230] Anjem Choudary (1967 -) activist social și politic musulman britanic. A fost anterior avocat și a servit ca președinte al Societății de Avocați musulmani, până când această societate a fost interzisă. Este purtătorul de cuvânt al grupului islamist, Islam4UK.

indice ponderat cu capitalizarea modificată, bazată pe capitalizare de piață, cu anumite reguli de plafonare a influenței diverselor componente.

NKVD - Direcția Principală a Securității Statului (URSS) – (care era urmașa lui CEKA-poliția secretă a Uniunii Sovietice); folosită de Stalin în timpul purificărilor etnice și deportărilor. A fost responsabilă de uciderea fără judecată a numeroși civili și de alte crime de război. Mulți istorici consideră NKDVul o organizație criminală, în principal datorită ofițerilor și anchetatorilor ca și datorită activităților trupelor proprii și a patronării lagărelor de muncă – Gulaguri.
În afară de funcțiilor din domeniul securității statului și a celor polițienești, unele dintre departamentele sale se ocupau de transportul condamnaților și aplicarea pedepsei capitale.

Obligațiunea este un titlu de valoare care atestă calitatea de creditor a deținătorului ei față de emitent, emitentul obligându-se să plătească deținătorului obligațiunii o sumă anuală fixă, numită cuponul obligațiunii, pe întreaga perioadă de valabilitate a acesteia.
Aceste titluri de valoare sunt purtătoare de dobânzi, cu o rată fixă sau variabilă a dobânzii și cu scadență de cel puțin un an (de la data emiterii). Piața obligațiunilor este constituită în majoritate din obligațiuni cu o rată fixă a dobânzii.
Alte definiții:
Obligațiunea este un înscris emis de o întreprindere care are nevoie de finanțare, pe baza căruia aceasta obține un împrumut. Firma care emite obligațiunea se numește debitor, iar cea care o deține se numeste creditor (acesta oferă un împrumut). Obligațiunile sunt active financiare cu dobândă fixă. La restituirea împrumutului, întreprinderea se obligă să plătească, de asemenea, o dobândă, stabilită în momentul emiterii obligațiunii. Obligațiunea reprezintă un contract prin care unui emitent i se cere să ramburseze investitorului suma luată cu împrumut, plus dobândă de-a lungul unei perioade convenite. (Așa cum am afirmat și în prima definiție: Obligațiunile sunt titluri de valoare).

Parlamentul European - Organul reprezentativ al celor 450 de milioane de cetățeni ai Uniunii Europene. Începând cu 13 iunie 2004, acesta are 732 membri. S-a decis că numărul maxim de parlamentari europeni trebuie fixat la 732, cu un prag minim de 5 și respectiv maxim de 99 de deputați pentru fiecare stat membru.

Alocarea locurilor în parlament are la bază o reprezentare degresivă și proporțională a statelor membre. Astfel, statele mici trimit mai mulți deputați în PE decât ar trebui dacă s-ar lua în considerare strict populațiile statelor respective. Configurația actuală a Parlamentului European a fost stabilită prin Tratatul de la Nisa, care conține prevederi referitoare la echilibrul puterii și procesul decizional în cadrul Uniunii, în contextul unei structuri cu 27 de State Membre.

Pegida (în limba germană: Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), în traducere: Patrioții Europeni împotriva Islamizării Vestului - organizație fondată în Dresda, ce pregătește demonstrații săptămânale împotriva procesului de „islamizare" a Germaniei și Europei. Demonstrațiile săptămânale au început pe 20 octombrie 2014 împotriva politicii greșite a Europei în general și a Germaniei, în special, de acordare a azilului și de acceptare a imigrație. La primele proteste au participat doar câteva sute de persoane (350-500), la mijlocul lunii decembrie, numărul lor a depășit 15.000, iar la protestele din 12 ianuarie (2015) s-au adunat peste 25.000 de demonstranți.

Politica externă și de securitate comună a UE (abreviat PESC) este stabilită în Titlul V al Tratatului Uniunii Europene. Astfel, PESC a înlocuit Cooperarea politică Europeană (CPE); pe termen lung este planificată și o politică comună în domeniul apărării, care ar putea conduce la un moment dat la alcătuirea unei forțe de apărare comune.

Obiectivele acestui al doilea pilon al Uniunii sunt stabilite în Articolul 11 (fostul Articol J.1) din Tratatul UE, fiind urmărite prin intermediul propriilor instrumente legale (acțiune comună, poziția comună a Consiliului), adoptate prin vot unanim de către Consiliul Uniunii Europene. De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, Uniunea dispune de un nou instrument, de așa numita strategie comună (noul Articol 12). În plus, a fost creată și funcția de Înalt reprezentant pentru PESC.

Începând din 1999, în urma mai multor sesiuni ale Consiliului European s-a decis — având în vedere provocările la nivel extern (de exemplu: Kosovo, atacurile teroriste etc.) — dezvoltarea în direcția unei politici europene de securitate și apărare (PESA). Această hotărâre s-a regăsit în Tratatul de la Nisa.

Politica externă a UE se referă la:

- Cooperare
- Menținerea păcii
- Observatorii electorali și Trupele comune de intervenție
- Drepturile omului
- Democrație
- Asistența acordată statelor terțe

Politica de securitate a UE se referă la:

- Politica europeană de securitate și apărare
- Dezarmarea
- Aspectele economice ale dezarmării
- Sistemul european de securitate

Politica Salafismului – Ramură a Salafismului care urmărește purificarea islamului prin implicarea în politică

Politica teroristă - Comportamentul criminal violent în primul rând proiectat pentru a genera frică în comunitate, sau într-un segment important al acesteia, în scopuri politice.

Puterea militară - Capacitatea de acțiune armată a unui stat, asigurată de potențialul său militar (buget, personal, infrastructură, armament, logistică, industria de apărare şi instituțiile de cercetare-dezvoltare specifice etc.), în scopul asigurării propriei securități şi a aliaților şi îndeplinirii obiectivelor/intereselor politico-militare.
De exemplu, SUA nu au o definiție pentru acest termen, ci se vorbeşte mai mult de *capabilitate militară*, ce reprezintă abilitatea de atinge un obiectiv specific pe timp de război (câştigarea unui război sau bătălii, distrugerea unor ținte) şi include structura forțelor, modernizarea, nivelul de răspuns şi sustenabilitatea.

Quds - Ierusalim, casa celei de atreia religii sfinte Islam. Casa Sfintei pietre

Rafidah - Termen similar pentru Shia Muslim

Redevenţă – Datorie, obligație de plată, rentă care se plătește periodic la date fixe și sub formă de cote fixe.

Sahabah – Un prieten apropiat și un însoțitor al Perofetului Mohammed.

Salafi/Salafist – Persoană ultra ortodoxă, care trăiește în modul modern în maniera secolului al șaptelea. Este extrem de ortodox în modul în care se roagă, cum se îmbracă, cum ține dieta și își păstrează stilul de viață

Sama'- Ascultă !

Sayarah Mufakha – bombă-capcană, bombă –car,Instrument exploziv

Shahid – Martir

Shariah – Codul moral și religios al Islamiului; se referă la îndrumare dată de Dumnezeu pentru a fi folosită de către musulmani în reglementarea tuturor treburilor sociale și personale.Există multiple neînțelegeri referitoare la ideologia musulmană și modul în care se înțelege și se aplică acest cod la viața modernă. ISIS și al-Qaeda au adoptat diferite interpretări foarte dure, dar se manifestă în mod diferit când este vorba de diferite detalii.

Shaytan – Satan

Selibi/Selibiyeen – îi reprezintă pe "aceea care poartă crucea"; Cruciații, occidentalii, militarii și salariații guvernamentali

Shia Islam – Ramură a Islamului care îl recunoaște pe Ali, ginerele lui Mahomed și pe descendenții acestuia, drept conducătoral comunității musulmane

Shiiţii şi Sunni
Shiții reprezintă al doilea ca importanță și ca număr dintre grupările religioase Islamice.
Diferența și conflictul dintre Sunnis și Shiiții este legată de opinia fiecărei secte referitoare la urmașul lui Muhammad, care a murit în anul 632 d.H. Sunnis susțin

că urmașul este profetul *Abu Bakr* iar Shiți susțin că urmașul este ginerele și vîrul profetului Muhammad, care este *Ali bin Abu Talib*.
Cele două grupări de credincioși sunt răspândite în diferite țări. În Siria, sunt în majoritate Sunnis, dar regimul de conducere al țării sub președenția lui Bashar al-Assad este mult mai apropiat de Shiiții. În Irak, majoritatea sunt Shiiți dar în partea de Nord a țării sunt în majoritate Sunnis. În Iran majoritatea sunt Shiiți iar în Arabia Saudită, care este vecină de graniță, majoritatea sunt Sunnis.
În alte țări cum ar fi: Yemen, Bahrein, Afganistan, Pakistan și Liban majoritatea populației face parte din secta Shiiților.
După diverse informații statistice Sunnis reprezintă circa 85% din populația musulmană din lume.

Shawat – trădători; oricare militar musulman care nu apără ISIS

Shirk – Cei ce devin idolatori or politeiști; credincioși într-un Dumnezeu care nu este Allah, sau cred în mai mulți dumnezei

Societate de consum - Tip de societate în care sistemul economic împinge la consum și creează nevoi în sectoarele care îi sunt profitabile.

Spațiul Schengen - zonă de circulație liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen[231] . Vezi Graficul următor și datele statistice despre țările membre și ne membre ale acestui Acord.

Standard & Poor's 500 (numit pe scurt S & P 500) - indice al pieței de valori, care cuprinde 502 stocurile comune emise de 500 de companii mari și tranzacționale pe bursele americane; acest indice acoperă aproximativ 75 % din piața americană de capitalizare. Deși indicele se numește S & P "500", indicele conține 502 stocuri, deoarece S & P a decis să includă atât și cele două clase diferite de acțiuni care au fost create din stocul împărțit de către Google (martie 2014) și Discovery Communications (iulie 2014); el va contina să se extindă la 505 stocurile în septembrie 2015.

Ta'ah – Ascultător (supus)

[231] Acord semnat la 14 iunie 1985 în mica localitate luxemburgheză Schengen

Taqwid – Regulile pentru recitarea pasajelor din Koran

Ummah – Nume colectiv care se atribuie populației musulmane

Țările UE care au semnat actul de aderare la

spaţiul Schengen

Austria	Belgia	Cehia	Danemarca
Estonia	Elveția	Finlanda	Franța
Germania	Grecia	Iskanda	Italia
Letonia	Lituania	Luxemburg	Malta
Norvegia	Olanda	Polonia	Portugalia
Slovacia	Slovenia	Spania	Suedia
Ungaria	Vatican (Orașul)		

Ţări care încă nu au primit aprobarea intrării în spaţiul Schengen:

Bulgaria	Cipru	România	Liechtenstein

Ţări care nu sunt incluse în spaţiul Schengen:

Albania	Belarusia	Bosnia
Croația	Herţegovina	Kosovo
Letonia	Macedonia	Moldova
Montenegro	Rusia(Europeană)	România
Turcia zona (Europeană)	Ucraina	Serbia

Statele membre ale acestui spațiu au eliminat sau vor elimina controalele pentru persoane la frontierele dintre ele, astfel încât este (sau va fi) posibilă trecerea frontierei între oricare două asemenea state fără prezentare de acte de identitate și fără opriri pentru control.
Primele state care l-au implementat au fost Belgia, Franța, Germania, Luxemburg, Portugalia, Spania și Țările de Jos, care și-au deschis între ele granițele la 26 martie 1995. Într-un moment istoric, la 21 decembrie 2007, nouă state, majoritatea din centrul și estul Europei, și-au deschis granițele, astfel încât pentru prima dată este posibilă călătoria liberă peste fosta Cortină de Fier.

Din Spațiul Schengen fac parte și Elveția, Liechtenstein, Norvegia și Islanda, care nu sunt membre ale UE.

În același timp, Regatul Unit și Irlanda, țări membre ale Uniunii Europene, au optat să nu implementeze acordul Schengen pe teritoriul lor.

Opoziția Olandei față de aderarea României și Bulgariei
În anul 2011 a intervenit modificarea treptată privind intrarea României și Bulgariei În zona Schengen. Pozițiile Germaniei, Austriei și Finlandei au fost favorabil. În iunie 2011 Parlamentul UE s-a pronunțat pentru intrarea României și Bulgariei în Spațiul Schengen, dar Consiliul Ministerial al UE nu a acceptat opinia acestuia (Parlamentului-n.n.), cu motivația unor nemulțumiri exprimate de guvernele Olandei și Finlandei față de unele lipsuri în domeniul măsurilor anticorupție și combaterii crimelor organizate ce ar exista în Bulgaria și România. Aceste nemulțumiri au fost, colateral, legate de Olanda și Finlanda de ivirea potențială a pericolului imigrației ilegale, din Turcia prin Bulgaria și România în țările UE. Astfel, Olanda, care mai devreme nu exprimase decât unele rețineri, și-a accentuat în toamna lui 2011 poziția opozantă în pofida încercărilor diplomatice ale Bucureștiului de a concilia problema. Există unele păreri la București, din care rezultă că opoziția oficială a Olandei față de intrarea Bulgariei și României ar veni de la confruntări politice interne existente în această țară membră a UE, și nu prezintă realitatea politică din sud-estul Europei. Este evident că, dat fiind poziția geografică și mărimea teritorială a Olandei, această țară vest-europeană nu ar fi direct afectată de traficul de persoane din și spre Bulgaria și România, dacă politicienii olandezi (respectiv guvernul-n.n.) ar fi și de acord cu intrarea celor două țări UE în Spațiul Schengen.
Alte puncte de vedere se referă la competiția pe care ar reprezenta-o România din punctul de vedere al folosirii portului maritim Constanța în competiție cu portul Rotterdam în privința transportului diferitelor produse ce intră în Europa.

Reacții ale României și Bulgariei la amânarea repetată a aprobării de acceptare în zona europeană Schengen :

România și Bulgaria sunt nemulțumite și intrigate de aceste poziții politice, afirmând că argumentele contra citate nu fac parte din criteriile de acceptare în zona europeană Schengen, aplicate și altor țări. O anchetă realizată de Euronews descrie aspirațiile României de a intra în spațiul Schengen și problemele pe care le are cu refugiații care încearcă să traverseze ilegal teritoriul său, în drumul lor spre Europa de Vest. Reportajul prezintă eforturile făcute de România pentru

securizarea frontierelor Europei, afirmându-se în același timp că în ipoteza acceptării în spațiul Schengen, România va atrage și mai mulți imigranți.

Ancheta prezintă o situație nouă cu care se confruntă România în ultimul timp: mici bărci pline cu refugiați din Siria traversează Marea Neagră, venind din Turcia și îndreptându-se către Europa de Vest. Adeseori, refugiații plătesc mii de euro celor care le promit ca îi vor ajuta să ajungă în Europa.

Pentru ei România este poarta de intrare în Europa, departe de războiul sau sărăcia din propriile lor țări, mulți riscându-și viața ca să ajungă în Europa occidentală.

Sursa: Preluat din: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9Biul_Schengen și Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediție online

Speranța de viață la naștere – Indicator statistic (care în vorbirea curentă folosește termenul: durata medie de viață) care stabilește numărul mediu de ani pe care îl are de trăit un nou născut dacă ordinea de decese la toate vârstele va fi aceea exprimată în tabelele special create privind mortalitatea.

Sufismul: O abordare spirituală deosebită și stilul de viață adoptat de unii musulmani (cunoscuți sub numele de sufiți); o ramură distinctă a Islamului. sufismul afirmă ideea după care cunoașterea directă și intimă a lui Dumnezeu se poate realiza printr-o formă spirituală, disciplină, efort și austeritate.

Sunni: Termen care desemnează pe acei musulmani care îi recunosc pe primi patru succesori ai Profetul Muhammad drept califi. Sunniții susțin că orice pios, poate fi ales drept Calif. Este cea mai largă ramură a Islamului. În majoritatea cazurilor se referă la ramura promcipală sau la Islamul ortodox.

Terorism - Actele comise de un guvern, sau de grupuri independente dar susținute de forțe ascunse și se referă la uciderea de oameni nevinovați în scopuri politice.

În noiembrie 2004, un Raport al Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite a descris terorismul ca: orice act "intenționat pentru a provoca moartea sau vătămări corporale grave civililor sau non-combatanți, cu scopul de a intimida o populație sau un guvern sau o organizație internațională de a acționa sau din contra de a se abține de la a efectua orice act ".

Terorismul oficial sau de stat - Acțiunile unor națiuni ale căror norme se bazează pe frică și oprimare care ajung similare cu terorismul sau cu astfel de proporții". Acesta poate fi menționat ca definit ca și terorismului structural în sens larg ca acte teroriste desfășurate de guvernele în vederea atingerii obiectivelor politice, de multe ori ca parte a politicii lor externe.

Terorismul pasiv - Un comportament, inert sau pasiv față de terorism; o inacțiune, non-reacție, de ne-participare, de ne-implicare în combaterea terorismului. Terorismul pasiv descrie un comportamentul masei largi a publicului sau al unui guvern care permite tăcere răspândirea sau promovarea terorismului prin închiderea ochilor sau tolerarea terorism. Acest fapt predomină atunci când nu există nici un efort deliberat sau decizia de a contracara sau de a acționa împotriva actelor teroriste.

Terorism politic limitat - Terorismul politic caracterizat de o abordare revoluționară; se referă la "acte de terorism, care sunt angajate pentru motive ideologice sau politice, dar care nu sunt parte a unei campanii concertate pentru a prelua controlul statului.

Tratatul de la Lisabona (cunoscută inițial ca Tratatul de reformă) - acord internațional care modifică cele două tratate care stau la baza sistemului constituțional al Uniunii Europene. Tratatul de la Lisabona a fost semnat de statele membre ale UE la 13 decembrie 2007, și a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009.

Valută - Monedă, alta decât moneda națională. Unitate monetară a unui stat, cu precizarea metalului în care este definită. ♦ Totalitatea mijloacelor de plată exprimate în moneda altui stat, care pot fi folosite în decontările internaționale

- Valută forte - Valută care are acoperire în aur și care este acceptată ca mijloc de plată de mai multe țări.

Vârsta medie – Media vârstelor unei populații concrete, stabilită pe baza datelor unui recensământ al populației.

Walaya (în arabă) înseamnă "tutela". - cuvânt prin care se împuternicește o autoritate (a unei persoane, comunitate, sau a țarii) care se află sub conducerea și

reguli impuse în numele unei anumite autorități. De exemplu, într-o familie, tatăl este Wali al copiilor săi. Cuvântul Wali are o importanță deosebită în viața spirituală islamică și este utilizat cu diferite semnificații, care se referă la funcțiile sale diferite, care includ o învestitură cu "autoritatea lui Mohomed".

Yazidi - Grup religios, de etnie kurdă, a căror credință este un sincretism între islam și vechile religii persane, cu precădere, zoroastrismul. Ei trăiesc, cu precădere, în provincia Mosul, Irak, în unele zone din Turcia, Siria, Armenia, Iran, precum și în unele zone din Caucaz. Ei cred în Dumnezeu, Creator al lumii, lume pe care a pus-o sub vegherea celor șapte îngeri sau ființe divine, în fruntea cărora se află Melek Taws, „Îngerul Păun". Yazidiții se găsesc, cu precădere în zone din Mosul, Irak, Turcia, Siria,Armenia și în unele regiuni din Caucaz și în Iran.
Numărul adepților acestei credințe nu este cunoscut cu exactitate, însă unele surse îl estimează ca fiind de aproximativ 800,000 , dintre care 700,000 locuiesc numai în nordul Irakului.

Surse: Islamic terms used are excerpted with permission from "Teaching About Islam and Muslims in the Public School Classroom" (3rd edition), published by the Council on Islamic Education, now known as the Institute on Religion and Civic Values. The link to the full glossary can be found at www.cie.org/glossary.htm. Additional definitions provided by Robert Azzi.
Alex Berca – Crizele economice și ciclicitatea lor, Lucrarea citată în bibliografie, pg.293-298
Nieman Reports, Lucrarea citată în bibliografie, pg. 61,62
Mica enciclopedie demografică, Lucrarea citată în bibliografie
Dicționar explicativ al limbii Române, lucrare citată în bibliografie
http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9Biul_Schengen
Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediție online

Mulţumiri

Înainte de a încheia această lucrare ţin să mulţumesc în mod deosebit celor ce m-au ajutat şi au contribuit la finalizarea acestei lucrări:

Domnului Profesor universitar Dr.Constantin Hlihor, un remarcabil cadru didactic, autor al multor lucrări publicate în ţară şi străinătate, un pasionat observator şi analist al evenimentelor social-politice şi economice ce au loc în România şi pe plan mondial.

Mulţumirile mele i se adresează pentru timpul care mi l-a acordat citind lucrarea, împărţindu-şi timpul deosebit de preţios între activitatea academică, cea de cercetare şi ca autor cu diversele observaţii şi recomandări pe care mi le-a făcut şi pentru suportul pe care mi l-a dat în vederea publicării.

Doamnei Conferenţiar Dr. Brîndușa Tudose prin prezentarea punctului Domniei sale de vedere privind diversele aspecte ale problematicii incluse în lucrare, apreciend lucrarea şi susţinând publicarea ei.

Mulţumesc distinsei familii a Profesorului universitar Dr. Petre Mâlcomete şi deasemeni distinsei Doamne Profesor Universitar Dr. Inginer Otilia Mâlcomete, care prin punctele de vedere pe care mi le-au sugerat, mi-au inspirat scrierea unor noi capitole pe care le-am înserat în lucrare.

Mulţumesc Domnului Profesor universitar Dr. Nicolae Iordan-Constantinescu, Preşedintele Fundaţiei Paneuropa-România, care prin bogata activitate academică şi a unei îndelungate experienţe în activitatea editorială, mi-a sugerat unele soluţii şi tot odată folosirea de noi surse documentare, precum şi orientarea spre noi puncte de vedere privind creerea Uniunii Europene, precum şi curentele care se referă la evoluţia şi integrarea ţărilor membre în politica liberului schimb şi a celorlalte uniunii (vamale, monetare şi bine înţeles a celei politice).

Ţin să mulţumesc Domnului Mircea Popescu (din SUA) un specialist cu mulţi ani de experienţă pe problemele teoretice şi practice ale economiei sistemului socialist şi al celui capitalist american, care mi-a oferit unele observaţii care m-au ajutat la redactarea finală a lucrării

Mulţumesc colegilor şi prietenilor din Canada şi Statele Unite care mi-au solicitat realizarea unei asemenea lucrări cu caracter documentar, utilă pentru cadrelor didactice, doctoranzilor, masteranzilor, studenţilor, profesorilor din

școlile medii și elevilor din ultimile clase de liceu precum și tuturor celor interesați în controversata problematică a existenței și viitorului Uniunii Europene, a poziției actuale și a viitorului Greciei și a Marii Britanii în cadrul Uniunii Europene, a precum și situația actuală și în special efectele imensei invazi a populației musulmane din diverse țări, în Europa și în alte țări de pe glob.

Mulțumiri Domnului: Mircea Suciu de la Institutul Cultural Român din New York care mi-a sugerat extinderea viitoare a colaborării noastre.

Multe mulțumiri Domnului David Leyenson de la Harvard University pentru bunăvoința asigurării unui loc pentru această lucrare printre multiplele lucrări asemănătoare și în cadrul căreia a creat un spațiu destinat tututror lucrărilor mele.

Mulțumesc colectivului de bibliotecari de la diverse biblioteci din SUA și în special celor de la Anne Arundel County Public Library, care mi-au asigurat documentele și bibliografia necesară scrierii acestei lucrări.

Într-un mod cu totul deosebit îi mulțumesc soției mele, Laura, care a fost pe toată lunga perioadă a scrierii acestei lucrări un deosebit de puternic suport și o reală inspirație fără de care nu aș fi reușit să finalizez scrierea acestei lucrări.

Cu o răbdare deosebită și înțelegându-mi dorința de a oferii celor din țară o bogată informație ce poate le este mai puțin la îndemână, oferită de către mass-media națională, mi-a sugerat noi idei și surse de informare de pe plan național și internațional și în acelaș timp mi-a creat condițiile optime pentru a-mi concentra eforturile pentru finalizarea lucrării. Îi rămân profund recunoscător pentru faptul că mi-a fost un permanent sfătuitor și un suport în momentele mai dificile provocate de stresul amânării publicării lucrării.

Fără permanentul ei îndemn și sprijin mai mult ca sigur că aș fi fost în situația de a abandona scrierea chiar după primul capitol și nu știu dacă aș fi reușit să finalizez această lucrare în timpul dorit.

Bibliografie selectivă

Partea I-a

ANDERSON, RICHARD – Postcommunism and the Theory of Democracy, Princeton University Press, New Jersey, 2001
ANGELL, NORMAN – The Great Illusion, Cosimo Classics Edit., New York, N.Y., 2007
APPLEBAUM, ANNE – Between East and West: Across the Borderlands of Europe, Pantheon Publisher, New York, 1994
AXFORD, BARRIE, BERGHAHAN, DANIELA and HEWLETT, NICK (eds.) – Unity and Diversity in the New Europe, Peter Lank Edit., Oxford, UK, 2000
BAGUS, PHILIPP – Tragedia monedei euro, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2011
BAILY, MARTIN NEIL and KIRKEGARD, JACOB – Transforming the European Economy, Washington Institute for International Economics, Washington D.C., 2004
BAWER, BRUCE – Whiler Europe Slept, Broadway, New York, NY, 2006
BECK GLENN – It is about islam, Threshold Edition, New York 2015
BERCA, ALEX – Adevăr și minciună; Pagini de istorie falsificată, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2014
BERCA, ALEX – Ucraina – Un punct de vedere geopolitic, Editura TopForm, București, România, 2014
BERMAN, MORRIS – Dark Ages America; The Final Phase of Empire, W.W.Norton & Company, New York, London, 2013

BERNARDI, LAURA – The Demography of Europe: Current and Future Challenges, Sprimger Editor, New York, NY, 2011
BIBOW, J. - Germany and the Euroland Crisis: The Making of a Vulnerable Haven, Working Paper No. 767, Levy Economics Institut,

Bard College, New York, NY, 2013
BUGAJSKI, JANUSZ – Russia's New Imperialism, Praeger, Ewtport, Connecticut, USA, 2004
CASTELLS, MANUEL – The Information Age: Economy, Society and Culture, Vol.3, End of Millennium, Blackwell, Cambridge, Massachusetts, USA, 1998
CINI, MICHELLE and PEREZ-SOLORZANO BORRAGAN, NIEVES – European Union Politics, 3-rd Edition, Union Politics, Third Edition, Oxford University Press, New York, 2010
CHISLETT, WILLIAM – Spain, Oxford University Press, Oxford, UK, 2013
FRIEDMAN, GEORGE – Flash Points, The Emerging Crisis in Europe, Doubleday- a division of Random House LLC, New York, NY, 2015
GAWANDE, ATUL – Being Mortal, Medicine and What Matters in the End, Metropolitan Books, Henry Holt and Company,New York, 2014
GOLBAN, RADU și VLAD CORNELIU – Holograma Europa, Politica europeană a Germaniei, Revista Geopolitica, Guvernarea economică Europeană,Editura TopForm, București, 2012
HEILBRONER, ROBERT L. – The Making of Economic Society, Prentice Hall, New Jersey, 1997
HIRSI, AYAAN ALI –Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, Harper Collins Publishers, New York, N.Y., 2015
HIX, SIMON. & B. BJORN HOYLAND - The Political System of the European Union, 3rd.edition, Palgrave Mcmillan, New York, (2011)
HORVATH, ROBERT – The Legacy of Soviet Dissent-Dissidents, Democratisation and Radical and Radical Nationalism in Russia, Routledge Curzon, London (UK), New York, NY, 2005
JUDT, TONY– A Grand Illusion? An Essay on Europe, Farrar,

Strauss and Giroux, New York, NY, 2005
KUPCHAN, CHARLES A. – The End of American Era, Knoph, New York, 2002
KEYNES, JOHN MAYNARD – The General Theory of Employment, Interest and Money, Harcourt Brace, New York, 1936
LAQUER, WALTER – The Last Days of Europe: Epitaph for an Old Continent, St. Martin's Press, New York, NY, 2006
LAQUER, WALTER - After the Fall: the end of the European Dream and the Declin of a Continent, Thomas Dunne Books, New York, NY, 2012
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAïSSE – Integrating Islam: Political and Religious Challenges in Contemporarary France, Brookings Institution Press, Washington, 2006
LEONARD, MARK – Why Europe will Run the 21st. Century, BBS, Public Affaires, New York, N.Y., 2005
LOWE, P. and WARD, S. – British Environmental Policy and Europe, Routledge, Londin, UK, 1998
McKINSEY GLOBAL INSTITUTE - 2015, Debt and (not much) Deleveraging, February, edited by Dobb R., Lund S., Woetzel J. and Mutafchieva M., McKinsey & Company,
MILLER, FREDERIC – Demographics of Europe, Alphascript Publishing, New York, NY, 2009
NYE, JOSEPH S. Jr. – The Paradox of American Power, Oxford University Press, Oxford, UK, 2002
PAPIC, MARKO – Portolio: Poland Stalls on Eurozone Entry, STRATFOR GALOBAL Intelligence, May 19, 2011 in: http://www.stratfor.com/memberships/ /194854/analysis/20110118-portfolio-poland-stalls-eurozone-entry
POPESCU, ANDREEA – Lisabona pune bazele unei armate a Europei?, Revista"Continuitate și schimbare

în guvernanța europenă", vol.2, nr.1, Iarna 2008
PORTER, ANNA – The Ghosts of Europe: Central Europe's postand uncertain future 2011, Thomas Dunne Books, New York, NY, 2010
REID, T.R. – The United States of Europe: The New Superpower and the End American Supremacy, Penguin, New York, NY, 2005
RIFKIN, JEREMY - The European Dream: How Europe's Vision of the Future is Quietly Eclipsing the American Dream, Penguin, New York, NY, 2004,
RHOADES, JEFFREY A. – Stastistical Brief # 19: The Uninsured in America – 2002, Medical Expenditure Panel Survey. Agency for Healthcare and Research Quality, July 2003
ROWAN, T. CARL – The Coming Race War in America: A Wake up Call, CTR Production, Little Brown & Co. New york, 1996
ROSKIN, MICHAEL – The Rebirth of East Europe, 4th edition, Prentince Hall, New York, NY, 2001
ROXBURG, AGGUS – The Strongman:Vladimir Putin and Struggle for Rusia, I.B.Tauris && Co.Ltd. London,UK, 2013
RUMFORD, CHRISTIAN – The EU: A Political Sociology, Blackwell, Oxford, UK, 2002
RUPNIK, JACQUES – The Other Europe: The Rise and Fall of Communism in East Central Europe, Pantheon Publisher, New York,1990
SALTARI ENRICO and TRAVAGLINI GIUSEPPE - The Productivity Slowdown Puzzle. Technological and Non-technological Shocks in Labor Market, International Economic Journal, 2009, vol. 23, n. 4.
SHAFER, BYRON – Is America Different? Clarendon Press, Oxford, UK, 1991
SHARMA, RUCHIR –Breakout nations/In Pursuit of the Next Economic Miracles, W.W. Norton & Company,

N.Y., 2012
SHORE, CRIS – Buiding Europe: The Cultural Politics of European Integration, Routledge, London, 2000
SIEDENTOP, LARRY – Democracy in Europe, Columbia University Press, New York, 2001
SOROS, GEORGE (with Gregor Peter Schmitz) – The tragedy of European Union: Disintegration or Revival ?, Public Affairs (Member of Perseus Book Group), New York, NY, 2014

ŞEITAN, MIHAI , ARTENI, MIHAELA ŞI NEDU, ADRIAN – Studiu elaborat pentru Comisia Națională de Prognoză, Cod SMIS 27153, 28 Mai 2012 Proiect cofinanțat din Fondul Social European, cu titlul: Evoluția demografică pe termen lung și sustenabilitatea sistemului de pensii; în: www.cnp.ro/inovație/docs/conferință-finalizare-studii-28-05-2012-/Rezumat% 20studiu%20Sistem%20 de%20pensi.pdf
STĂNESCU, S. N. - Decalaje economice ale lumii contemporane , Editura științifică și enciclopedică, București, România, 1980
STĂNESCU, S.N. – Economia românească de la ficțiune la realitate, Editura Humanitas, București, România, 1991
STERN, JESSICA and BERGER, M.J. – ISIS: The State of Terror HarperCollins Publisher, New York, NB.Y.,2015
TAYLOR, PAUL – The Next America, Public Affairs Publisher Member of Perseus Books Group, New York, NY, 2014
TODD, EMMANUEL - Après l'Empire, Gallimard Edit., Paris, 2002
TOFFLER, ALVIN – Future Shock, A Bantam Book/published by arrangement with Random House, Inc., 18th printing
TREBICI, VLADIMIR – Mică enciclopedie de demogradie, Editura științifică și enciclopedică, București,

1975
VIBERT, FRANK – Europe Simple Europe Strong; The Future of Europe Governance, Polity Press, Cambridge, UK, 2001
XXX - Nieman Reports, Nieman Foundation at Harvard University,Vol.61, Nr. 2, Summer 2007, Cambridge, Massachusetts, USA
XXX - Financial Turmoil in the United States and Europe: Essay, Public Affairs (Member of Perseus Book) New York, NY,2012
XXX - Economic Portrait of the European Union 2002, European Commision, 28 February, 2003
XXX – European Commission. Economic and Financial Affairs. 2009-2011 EU Economic Governance. Various publications. Brussells: EurActiv, 2010
XXX – European Union. Economic Crisis in Europe: Causes,Consequence, Responses. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities, 2009
XXX – The Senate Intelligence Committee Report on Torture, Wahington D.C.,December 3, 2014
XXX – Foregn Affairs, The End of Europe?, Vol.84, Nr.6, Nov./Dec. 2005
XXX - Rapport sur le Commerc et le Dèveloppement, 2013 Rapport du secrétariat de la Conférence des Nations Unies sur le commerce et le développement; New York et Genève, 2013
XXX – American Diplomacy at Risk, Raport creat de către American Academy of Diplomacy – Washington DC, Aprilie 2015 și în: www.academy of diplomacy.org
XXX – The Qur'an – Compiled by: M.H. Shakir, Published by: Tahrike Tarsile Qur'an, Inc., 17-th U.S. Edition, Elmhurst, New York, 2011
... Boston Globe (cotidian publicat în Massachusetts, SUA), colecția pentru anii 2004-2014

... Washington Post (cotidian publicat în Washington D.C.), colecția pentru anii 2007-2014
... The Economist, colecția pentru anii 2008 -2015
... Dicționarul explicativ al limbii Române, Editura Academiei RSR, 1975
... Enciclopedia popoarelor, Editura Univers Enciclopedic, București, 2006
... www.bbc.com/news/world-europe-31837660
... France moves one step closer to burqa ban". CNN. 19 May 2010.
... Blair's concerns over face veils BBC News Online. 17 October 2006.
... Elaine Sciolino and Hélène Fouquet, Terrorists in Europe find base in Belgium, New York Times, 10 October 2005
... L'interdiction de la burqa est votée", Le Soir, 28 April 2011
... BBC:Belgian lawmakers pass burka ban". BBC News. 30 Aprilie 2010.
... France sets up burka commission. BBC News. 2009-06-23.
... Muslim girls suspended for headscarves, CNN, 4 February 2002

Partea II-a

ARISTOTEL – The politics, Translation by: Sinclaire, A.T. Harmondsworth, Peinguin Books, UK, 1981
BARROW, R. – Athenian Democracy:The Triumph and the Folly, Surrey, ThomaS Nelson, UK, 1992
BECK, F.A.G. – Greek Education, 450-350 B.C., Methuen, London, UK, 1964
BERCA, ALEX – Crizele economice și ciclicitatea lor, Editura Insitutului European, Iași, România, 2011
BICKERMAN, E. - Cronology of the Ancient World, Thames & Hudson, London, 1980
BIERS, W.R. – The Archeology of Greece, Ithaca,

Cornell University Press, New York, NY, 1996
CARTLEDGE, P. – The Greeks, Oxford University Press, Oxford, UK, 2002
DEIGHTON, J. HILARY – A Day in the Life of Ancient Athens, Bristol Classical Press, Bristol, UK, 1995
DEMAND, NANCY – A History of Ancient Greece, Mc.Graw –Hill, New York, NY, 1996
FARRINGTON, BENJAMIN – Greek Science, Harmondsworth and Baltimore, Penguin Edit., 1961
FINE, V.A. JOHN- The Ancient Greeks. A Critical History, Cambridge and London, UK, and Harvard University Press (USA)/Belknap Press, 1983
FROST, FRANK – Greek Society, Houghton Mifflin, Boston, MA, USA, 1997
GARLAND, ROBERT – Ancient Greece, Every Day Life in the Birthplace of Western Civilization, Sterling, New York, 2008
HOPPER, R.J. – Trade and Industry in Classical Grece, Thames and Hudson, London, UK, 1979
HUGHES, J. Donald - Environmental Problems of the Greeks and Romans, Johns Hopkins University Press, Baltimore, MD, USA, 1996
JAMES, PETER – Centuries of Darkness. A Challenge of the Conventional Chronology of Old Archaeology, Jonathan Cape, London, 1991
LACEY, JIM – The First Clash, The Miraculous Greek Victory at Marathon and Its Impact on Wester Civilization, Bantam Books, New York, NY, 2011
MEIGGS, RUSSELL – The Athenian Empire, Oxford University Press, Oxford, UK, 1979
PRICE, SIMON and THONEMAN, PETER – The Birth of

Clasical Europe, A History from Troy to Augustine,Penguin Book, London, UK, 2010
SUTĂ, NICOLAE – Comerțul exterior și politica comercială a României în perioada de tranziție la economia de piață, Editura Economică, București, România, 2012
WOODFORD, SUSAN – The Trojan War in Ancient Art, Cornell University Press, Ithaca, New York, 1993
- http://qz.com/440058/the-complete-history-of-the-greek-debt-drama-in-charts/
- http://www.abc.net.au/news/2015-06-29/five-things-you-need-to-know-about-the-greek-debt-crisis/6581818
- Anuario Estadístico de la Ciudad de Buenos Aires, Septiembre, 2014, (PDF)
- Daily Telegraph: Greece debt crisis: World markets in turmoil after bank closures and capital controls, Ediția online: http://www.telegraph.co.uk/finance/11705199, 8 August, 2015
- The Washington Post, colecția pe 2014, 2015
- The Economist, colecția pe 2014, 2015,
- Time Magazine (USA), colecția pe 2014, 2015

Partea III-a

BECK, GLENN – It is about Islam, Treshold Edition, Mercury Radio Arts, New York, London, Toronto, Sydney, 2015
BERGEN, L. PETER – The Ten-Year Search for Bin Laden from 9/11 to Abbottabad, Broadway Books/Crown Publishing Group, Penguin Random House, 2012
ENDERS, WALTER and SANDERS, TODD – The Political Economy of Terrorism, Cambridge University

Press, New York, N.Y., UK, 2006
HALL, BENJAMIN – Inside ISIS, Kindle Edition, Center Street, 2015
HIRSI, AYAAN ALI –Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, Harper Collins Publishers, New York, N.Y., 2015
HOFFMAN, BRUCE- Inside Terrorism, Columbia University Press, New York, N.Y., 1998
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAISSE – Integrating Islam: Political and Religious Challenges in Contemporarary France, Brookings Institution Press, Washington, 2006
LEWIS, BERNARD – The Crisis of Islam: Holy War and Unholy Terror, Random House Trade Paperbacks, New York, N.Y., 2004
MORELL, MICHAEL –The Great War of our Time. From Al Qaeda to ISIS, Hachette Book Group, New York, N.Y., 2015
NANCE, MALCOLM – Deafeating ISIS, Skyhorse Publishing, New York, 2016
NASR, VALI - The Shia Revival, Edit. Norton, New York, 2006,
REICH, WALTER – Origins of Terrorism, Psychologies, Ideologies, Theologies, State of Mind, The Woodrow Wilson Center Press, Washington, D.C., USA, 1998
ROTBERG, I. ROBERT - Transformative Political Leadership: Making a Difference in the Developing World, The University of Chicago, Chicago, 2012
SEKULOW, JAY – Rise of ISIS, Howard Books, New York, 2014
SIMILEANU, VASILE și COROBANA, ADRIAN – Evoluții geopolitice în spațiul islamic, Culegere de studii, Editura Top Form, 2012
SMELSER, J. NEIL – The Faces of Terrorism: Social and Psychological Dimensions, Princeton University Press, New Jersey, USA, 2007

STAKELBECK, ERICK –ISIS Exposed, Slavery and the Hellish Reality of Radical Islam, Regnery Publishing, First ebook edition, 2015
STERN, JESSICA and BERGER, M.J. – ISIS: The State of Terror HarperCollins Publisher, New York, NB.Y.,2015
WEISS, MICHAEL and HASSAN, HASSAN – ISIS- Inside the Army of Terror, Reagan Arts Publishing, New York, NY, 2015
WHITE, R. JONATHAN – Terrorism: A Introduction (4th.edn), Thomson Wadsworth, Belmont, California, USA, 2002
XXX – The Qur'an – Compiled by: M.H. Shakir, Published by: Tahrike Tarsile Qur'an, Inc., 17-th U.S. Edition, Elmhurst, New York, 2011

(Atenție: Indexul se va pune pe două coloane !)

Index de fapte și persoane

A
Analiză
Abu Bakr al-Bagdadi
  activitate
  Calif
  educație
  origine
  al-Qaeda
Acordul Nord-American
al Liberului schimb
Albania
  cauzele islamizării
  crize economice
  Hodja, Enver
  istoria țării
  membră a unor organizații
  PIB
  politica față de religie
  politica internațională
    prietenia albano-rusă
    prietenia albano-chineză
  politica islamistă
    influență
  viitorul țării
Albright, Madelain

Relațiile între SUA și Federația Rusă
Angell, Norman
investiții și comerț în Europa
politici naționale
Austria
Kurz, Sebastian
opinii imigrație
Azilanții
imigrație și azil
în România
B
Bagus, Philipp (prof.Dr.)
Basarabia
Antonescu, Ion
Carol al II-lea (Rege)
ocupația sovietică
ultimatumul sovietic
și răspunsul României
Belgia
atacuri teroriste
Molenbeek –scena crimei
invazia musulmanilor
ISIS
politica internă
politica de securitate
verificarea migranților
Boutih, Malek
cauze ale violenței
terorismului jihadist

Brezinski, Zbigniev
Controlul Asiei și SUA
Educația populației germane
Relația germano-chineză
Bruxelles
dezbateri politico-economice

analiza Greciei
analiza Marei Britanii
zona Euro
Bulgaria
politica internă
construirea gardurilor de sârmă

Bursa
efectele crizei financiare grecești
indicatorii bursieri
situația bursei pe plan mondial
C
CAER
istoria creerii
rolul și opoziția CEE
Califat
creere
organizare
legi
pedepse
Cameron, David
demisia
politica internă a marei Britanii
politica externă
referendum
ieșirea din UE
opinii
Canikli, Nurettin
opinii despre Marea Britanie
Castro Fidel
politica internă
vizita lui Barack Obama
opinii
Cehia (republică)
politica economică
politica față de emigranți

Churchill, Wiston
Europa și viitorul ei
Ciobotaru, Dinu
bogățiile României
Constituția României
companiile energetice
fondul Proprietatea
legea investițiilor
planurile de dezvoltare
planurile de privatizare
Cipru
ajutorul sovietic
Ciutacu, Constanti (Pro. Dr.)
analiza economică
consecințe asupra nivelului de
traial populației
greșelile politicienilor
jaful economic
poziția României în contex
geopolitic
Clinton Hillary
poziția față de emigranți
Comunitatea Cărbunelui și Oțelului
conferința de la Messina
Comunitatea Economică
Europeană (CEE)
comunitatea Energiei Atomice
(EURATOM)
grupul celor șase
piața comună
Tratatul de la Paris
Tratatul de la Roma
Comunitatea Economică Europeană
ajutorul țărilor occidentale
constituire
Comunitatea Europeană

poziția față de CAER

Criza financiară
echilibre macroeconomice
Grecia
țările balcanice
Croația
poziția față de emigranți
D
Danemarca
politica internă
Uniunea Europeană
Deficit economic
țările membre ale UE
politica de austeritate
politica financiară
Delors, Jean
opinii
Desprinderea unor țări din UE
perspective și riscuri
Austria
Belgia
Cehia
Danemarca
Franța
Germania
Italia
Marea Britanie
Olanda
Ungaria
Diehl, Jackson

implicarea Rusiei în Orientul Mijlociu
Dificultăți economice
cauze și efecte
țările în cauză
Dominarea lumii (grafic)
politica externă a unor țări

Dornbusch, Rudiger
opinii
Dostoievscki, M. Feodor
poziția europeană a Rusiei
Draghi, Mario
poziția față de emigrație
Duncan, Arne
opinii
E
Elțin, Boris
Poziția economică a Federației Ruse
Relația cu Vladimir Putin
Emigrație
relația cu invazia
opinia lui Mircea Popescu (SUA)
Estonia
relația cu Rusia șu UE
Euro
avantaje și dezavantaje
zona euro
Europa
evoluția țărilor membre
istoria
limitele sărăciei
planul Marshall
politica față de imigranți
refacerea economică

război
primul
al doilea
împărțirea între țările
victorioase
tratatul 2+4
proiecte geostrategice
Excedent de cont
analiză economică
Extremismul islamic-jihadist
grupările teroriste
locuri ale unor acțiuni teroriste
F
Farage, P. Nigel
ieșirea din UE –o șansă de
libertate
Federația Rusă
acte teroriste
acțiuni militare în zona Ucrainei
contracte economice cu UE
instalarea sistemului anti-misăl
în Polonia
poziția ONU
politica față de imigranți
politica față de statul Sirian și
de Administrația Assad
sancțiuni
Finlanda
caracteristici naționale
Foley James
crimă
terorism
Forțele militare arabe
proiectul țărilor arabe
FRANCIS (Pope)
opinii despre migranți

Franța
alegeri
caracteristici naționale
indicatori economici
politica națională
situația economică
șomaj
tratatul de la Paris
Freud, Sigmund
comparație cu instictul
animalelor pentru
supraviețuire
Furtună, Dorian
aderarea la mișcarea teroristă

G
Georgescu, Călin
interviu
Germania
analiză economică
balanța comercială
căderea zidului Berlinului
demografie
forța de muncă
imperiul german
indicatori economici
perspective economice și
sociale
politica imigrației
politica internațională
PNB
război mondial (al II-lea)
Todd, Emanuel
politica antiamericană
Gorbaciov, Mihai
căderea comunismului

căderea zidului Berlinului
refacerea sistemului economic rusesc (perestroica)
apropierea de lumea occidentală
Grecia
acorduri economice
austeritate economică
caracteristici naționale
criza economică
cronologie istorică
datoria externă
depozitele bancare
falimente economice
forța de muncă
ieșirea din UE
imperiul Otoman
indicatori economici
PNB
ramuri economice
șomaj
Tsipras, Alexis – opinii
H
Hertogen, Jan
procentul imigrației în diverse țări
Hodja, Enver
politica internă
politica internațională
relațiile albano-rusești
relațiile albano-chineze
Hollande, Francois
caracteristici naționale
ciclicitatea refacerii economice
dificultăți economice
indicatori economici
politica națională
refacerea economică

scăderea popularității
situația economică a Franței
șomaj
I
identitatea națională
acceptarea migrației
concepții religioase
diferențele de cultură, educație
invazia musulmană
musulmanizarea lumii
musulmanizarea SUA
numărul musulmanilor în Europa
politici naționale
Imigranții
acțiuni teroriste
blocarea invaziei
educarea imigranților
imigrația ilegală în Europa
imigrația ilegală în SUA
infiltrarea teroriștilor
Inozemtsev, Vladislav
situația economică a Rusiei
scăderea veniturilor populației
vînzările de petrol rusesc
Invazia islamică
acte teroriste în Europa și SUA
acțiunile organizațiilor extremiste
apariția – cauze
islamizarea lumii
construcția de moscheie
Irlanda
caracteristici naționale
ISIS
atacuri teroriste în diverse țări

cumpărarea de armamament
infiltrarea în Europa
numărulde membri
volumul arsenalului militar
surseși resurse
Islamul
categorii de musulmani
definiție
pilonii religioși
recrutarea de susținători
reguli și legi
Statul Islamic
Italia
caracteristici naționale
evoluția economică
indicatori economici
politica economică
productivitatea muncii
Înlocuirea populațiilor
impactul imigrației musulmane
J
Junker, Claude Jean
planul de acceptarea imigranților
K
Kalergi, Coudenhove Richard
ideia creerii UE
Kerry, John
întâlniri cu diverse personalități
politice ale lumii
politica internațională a SUA
politica față de Siria
KGB
politica represivă la nivel național
Putin, Vladimir
Ki-mon, Ban
opinii despre Ungaria

Klaus, Johannis
modelul de cooperare București-Chișinău
politica națională a României
politica internațională a României
Kudrin, Alexis
situația economică a Rusiei
standartul de viață al populației ruse
Kumar, Joynt Martha
libertatea informației în SUA
opinia privind politica lui Barack obama
politica de discriminare și rasism în SUA
Kurz, Sebastian
politica privind imigrația
L
Lewis, Bernard
nevoia de forță de muncă a Germaniei
prognoza Europei
Letonia
caracteristici naționale
Lister, Charles
numărul membrilor ISIS
Lituania
caracteristici naționale
Lynch E. Loreta
opinii despre politica națională a SUA – situația deținuților
Luxemburg
caracteristici naționale
M
Mackinder J. Halford (Sir)
geostrategia viitoare a Europei

Major, John
opinii despre ieșirea Marei Britanii din UE
May, Theresa
candidată la postul de Prim Ministru al marii britanii

Malta
caracteristici naționale
Marea Britanie
analiza economică
balanța comercială
criza economică
demisia lui Cameron
efectele asupra muncitorilor străini ce lucrează în Marea Britanie
efectele mondiale ale referendumului
ieșirea din UE
indicatori economici
invazia refugiaților
investitori străini
May, Theresa și poziția Marei Britanii în UE
referendum
viitorul Marei Britanii

Marshall (Plan)
ajutorul pentru refacerea economică
investitorii străini
țările beneficiare ale ajutorului
Merkel, Angela
analiza economică a

Germaniei
atacurile teroriste în diverse colțuri ale Germaniei
demografia Germaniei
dezbateri politico- economice
Europa fără granițe
forța de muncă activă
primirea refugiaților
Mesina
proiectele unei piețe comune
Comunitateai Energiei Atomice
relansarea proiectului privind UE
Meyssan, Thierry
forța de muncă necesară Germaniei
Michel, Charles
ședința secretă de urgență privind ieșirea Marei Britanii din UE
Migranții
definiție
(din) Africa
contolul la graniță
(și) refugiații
impactul socio-economic și politic
numărul migranților în Europa
pericolul infiltrării teroriștilor
populația islamică
reglementări
Migrația din unele țări Africane
Eritreia
Etiopia
Nigeria
Somalia
Sudan
Yemen
Monnet, Jean

creerea UE
Moneda
Euro
Leu
refuzul introducerii
monedei euro de către englezi și suedezi

Muslet, Salem
opoziția față de
Administrația Assad
retragerea trupelor ruseşti din Siria
politica externă a Siriei
Musulmanii
cine sunt și ce cred ei
construcția de moscheie
opinii internaționale
ținuta vestimentară
N
Nagy, Imre
politica față de cetățenii de origine germană
reabilitare post-mortem
Nahles, Andreea
retribuția imigranților
NATO
anul aderării diverselor țări
țările membre
O
Obama
calitatea vieții în SUA
cheltuieli pentru educație
Cuba
forța de muncă
infrastructura
informarea populației
insecuritatea personală
instalarea sistemului anti-missăl în Polonia

lupta împotriva terorismului
politica națională
politica internațională
politica asistenței medicale
politica pensiilor comparativ cu Europa
relații economicecu UE
relații social-economice cu Marea Britanie
sistemul informațional și
decalajele specifice din UE
situația juridică și infracțională în SUA
vârsta medie a populației în comparațir cu UE
Olanda
caracteristici naționale
poziția față de acceptarea României în UE
Orban, Victor
azilanții
discurs (lui)
opinia Europei (despre)
politica Ungariei față de imigranți
relația cu UE
relația cu Federația Rusă
Organizația Națiunilor Unite (ONU)
globalizarea
securitatea
sprijinul țărilor membre
P
Paraskevopulos, Nikos
confiscarea proprietăților germane
datoriile de război
Partide politice în Germnaia
CDU
Alternativa pentru Germania (AfD)
modificări în politica față de migranți
politica Administrației Merkel
sentimentul anti-migrație

Pen (Le) Marine
politica Franței despre imigranți
opinia privind forța de muncă pentru Germania
forța de muncă ieftină
comparație cu politica fascistă
Pew Research Center
analiza opiniei diverselor țări
despre imigranți
raportul PEW pe problema
imigrației
Poladin, Simona (dr.)
evoluția economiei Marei Britanii
Polonia
caracteristici naționale
instalarea sistemului de misăls
poziția față de UE
poziția NATO
situația economică
Porter, Eduardo
politica SUA referitor la
cheltuielile pentru educație
Portugalia
caracteristici naționale
politica economică
politica națională
protejarea mediului marin
poziția geostrategică
resursele naționale
Putin, Vladimir
democrația controlată
instalarea sistemului de misăls în Polonia
poziția Rusiei față de Israel
poziția Rusiei față de Siria
relațiile Putin – Assad
R
Radicalizarea teroriștilor

modul de desfășurare
sistemul de radicalizare
Războiul Mondial
primul
al doilea
independența națională
împărțirea lumii între aliații învingători
efectele împărțirii lumii
Războiul Rece
dispute ideologice
Refugiații
(și) migranții
definiție
invazia în Europa
Renzi, Mateo
opinia privind părăsirea UE
de către Marea Britanie
Robinson, Eugen
situația economică a SUA
politica națională
politica internațională
România
analiza economică
corupția
dezvoltarea economică
economia de subzistență
forța de muncă
locul în UE
politica guvernamentală privind forța de muncă
politica internă
privatizarea
riscurile de securitate
opinia privind armata europeană
statutul actual și viitor în contextul geopolitic
situația pensiilor
tranziția economică

Rutele energetice în Europa
conecția energetică prin Germania

S
Sarkozy, Nicolas
atacurile teroriste în Paris
politica națională a Franței
scăderea popularității
șomajul
Schengen (Acord)
avantaje și dezavantaje
infiltrarea soldaților ISIS
instaurarea verificărilor la granițe
libera circulație în Europa
țările semnatare
Schultz, Martin
opinia privind rolul Turciei în Europa
combaterea contrabandiștilor
opinia privind nejustificarea
amânăriiieșirii marei Britanii
din UE
Schuman, Robert
anaunțarea creerii UE (declarația Schuman)
Securitatea UE
armata europei
opinii pro și contra
poziția diverselor țări
Scoția
dorința de independență din Marea Britanie
emigrația musulmană
acceptarea de a deveni membră a UE
Sharma, Ruchir
accesul la piața europeană
adoptarea monedei comune (euro)
ajutorul financiar dat de UE

deficitele bugetare
lichidarea comunismului
reformele economice
încadrarea în concepția economică a UE
situația șomajului
Sigmar, Gabriel
demografia germană
forța de muncă
imigrația forței de muncă ieftină
Silva (De), Eduardo
cooperare și conflict
relațiile economice între UE și Federația Rusă
Sleeper Cells
atacuri teroriste coordonate în Europa și Statele Unite
asigurarea fondurilor necesare
terorismul
Slovacia
caracteristici naționale
opinii privind imigrația
Slovenia
caracteristici naționale
Spania
balanța comercială
caracteristici naționale
corupția la nivel național
situația economică
șomajul
Sutherland, D Peter
imigrația – obligația Europei
imigrația ilegală
convenția ONU pentru refugiați
opinii rasiste și xenofobe
Stalin V. Iosif
Basarabia și Bucovina
ocupația sovietică
Statele Unite ale Americii

asistența medicală
ateismul
Statul Islamic
Aba Bakr al-Bagdadi
abrevieri
atacuri teroriste în diverse colțuri ale lumii
bugetul
calif
califat
cumpărarea de armament
evoluție (etape)
imigrația populației din Siria
instaurare
legi și pedepse
mitul (despre)
organizare
poziția SUA și Federația Rusă
propaganda
realitatea (despre)
resurse
poziția față de Siria
Suedia
caracteristici naționale
referendum privind moneda unică (euro)
respingerea monei euro
Sullivan, Margaret
politica Administrației Obama
privind lipsa de infromații a populației americane
lipsa de transparență referitoare la deciziile Casei Albe
T
Tardis, Matthieu
despre Acordul Schengen
Terorism
acțiunile teroriste din diverse țări inclusiv SUA
acțiuni teroriste în noiembrie 2015 pe plan mondial
cauza atragerii simpatizanților

coaliția internațională
combaterea terorismului
cumpărarea de arme
întâlnirea de la Paris din 11 ianuarie 2015
lista organizațiilor teroriste din lume
lupta împotriva terorismului
poziția SUA și a Federației Ruse
sleeper cells
țările furnizoare de armament
Thanatos
fiul zeiței Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul)
mitologia greacă
Tineri simpatizanți ai ISIS
cauze și efecte
radicalizarea
voluntari
Todd, Emmanuel
imperiul German
politica externă a Germaniei
relația Germaniei cu Federația Rusă
Trump, Donald
construirea unui zid de apărare
împotriva migranților ilegali din Mexic
lupta împotriva invaziei
migranților sirieni și din alte țări
Tsipras, Alexis
analiza economică a Greciei
austeritatea
datoria publică
negocieri cu membrii UE
politica economică
reducerea rezervelor financiare
Turcia
atacuri teroriste
fonduri primite dela UE
fluxuri de imigranți

intrarea imigranților
lupta împotriva contrabandiștilor
parte a Europei
patrularea granițelor maritime
viza de intrare în UE
U
Ucraina
amenințări din partea Rusiei
decizia 2014/145/PESC din 17 martie 2014
apropierea de UE
apropierea de NATO
independența națională
integritatea teritorială
opinia lui Todd Emmanuel
Ungaria
analiza economică
caracteristici naționale
combaterea imigrației
opinia lui Orban Victor
politica externă
relațile cu URSS
relația cu România
Uniunea Europeană
analiza economică
analiza istorică
analiza geopolitică și geostrategică
armata europeană
atacuri teroriste
avantaje și dezavantaje ale membrilor UE
blocarea intrării unor noi membrii
caracteristicile naționale ale țărilor membre
cheltuieli nejustificate
coaliția internațională
constituția
criza economică și financiară
decalaje economice ale membrilor

decalaje în sistemul informațional
deficitele bugetare ale țărilor membre
distribuția exporturilor
efectul globalizării
invazia musulmană
istoria relațiilor politico-economice
modele ale statutului politico-economic
moneda unică (euro)
noi reguli de conducere
partenerii economici
perspective politico-ecconoice
planul Marschall
planuri de dezvoltare
politica unor compromisuri
politici naționale
politica internațională
politici de apărare
PNB/capita
prognoza dezvoltării
riscurile dezintegrării
România – membră a UE
scenarii economice
similitudin cu URSS
situația fostelor țări satelite ale Moscovei
statutul politic
structurile politico-administrative și de conducere
țările membre
valoarea comerțului exterior
viitorul UE. Scenarii
U.R.S.S.
anexarea Crimeei

atacuri teroriste
căderea comunismului
federația Rusă
politica națională
politica internațională
relații cu Administrația Assad
relații cu UE
V
Valls, Manuel
politica națională a Franței
Y
Yelen L. Janet
efectul ieșirii Marei Britanii din UE
politica economico-financiară a SUA

W
Waszczykowski, Witold
politica față de lucrătorii polonezi
dn Marea Britanie
opinia față de politica UE
Willhelm, Alexander (Rege)
Europa- societate participativă

Islamul nu este o religie a păcii, ci promovează ucidere!

POSTED BY: LĂZĂREANU RĂZVAN SEPTEMBER 6, 2015

Îmi dau seamă ca sunt mulţi care nu vor fi de acord cu tema articolului dar voi aduce **dovada**folosind învăţăturiile Coranului, ca să dovedesc argumentul meu. Sunt mulţi musulmani care nu pot citi în limba arabă! Asta însemnând că nu pot citi Coranul. Coranul este tradus în multe limbi dar din câte am înţeles, musulmani trebuie să-l citească în limba originală. Dacă nu cunosc araba, ori îl citesc în limba lor ori nu-l citesc de loc. După cercetările mele, am văzut că majoritatea musulmanilor nu cistesc Coranul deloc. Vă daţi seama? Membri ai religiei să nu cunoască bazele religiei lor. Este o problemă mare când oamenii nu ştiu, când nu sunt informaţi, pentru că pot fi uşor înşelaţi. De obicei, cei ce ţin poziţia că Islam este o religie a păcii, nu ştiu despre ce vorbesc şi ce este scris în Coran. Hai să privim la Coran să vedem ce este scris despre pace, ucidere şi războie. Vom privi la câteva versete şi câteva păreri ale savanţilor. Musulmanii spun că, Coran-ul este ultimul cuvânt de la Dumnezeul lor Allah dar în acelaşi timp savanţii din religiea Islamnului recunosc că, Coranul este *revelaţie progresivă*, adică se schimbă cu timpul. De ce zic ei asta? Pentru că Coranul se contrazice foarte mult.

A nu se răzbuna…

Aşa spunea Muhamed la începutul formării religiei sale. El avea foarte puţini ucenici şi împreună ei, nu aveau putere mare ca să fie în stare să se lupte. El era persecutat împreuna cu ucenicii lui dar nu era în stare să câştige lupta şi din cauza aceasta, el promova răzbunare. În sura 73:10-11 este scris aşa *„Îndură ceea ce zic ei şi depărtează-te de ei, plecând cuviincios! Şi lasă-mă pe mine cu aceia care învinuiesc de minciună dintre cei care trăiesc în îndestulare şi dă-le lor un scurt răgaz*. Mai este scris cam aşa la Sura 52:45,47,48. Din aceste scrieri, doar aici ni se pare părea că Islam-ul şi Coran-ul promovează "pace" dar hai să citim mai departe.

A lupta să te protejezi…

Când numărul ucenicilor a crescut, părerea lui Muhamed s-a schimbat. În sura 22:39-41 găsim, *Li s-a îngăduit (să se apere) acelora care sunt atacaţi, căci ei sunt nedreptăţiţi. Iar Allah este în stare să-i ajute* …. A te proteja nu este rău dar vedem o schimbare şi după ce a început schimbarea, alte schimbări se aşteaptă să apară în curând.

Este poruncit să lupţi pentru a te proteja…

Punctul doi spune ca te poţi proteja dar aici este o poruncă. Vezi procesul? Se schimbă puţin cu puţin. E derutant, te "duce" foarte încet şi nu-ţi dai seama decât atunci când ai mers prea departe. În sura 2:190-1 vedem, *Luptaţi pe calea lui Allah împotriva acelora care se luptă cu voi, dar nu începeţi, voi lupta, căci Allah nu-i iubeşte pe cei care încep lupte*. *Omorâţi-i unde-i prindeţi . . .* Se vede că, Coran-ul promovează uciderea şi ormorul. Deci primul punct contrazice punctul cu numărul 3 dar lucrurile devin şi mai rele. Sunt o grămadă, dacă vrei să le citeşti în întregime. (*Sura 2:216 Sura 8:12,13 61:4,11-13*)

Lupta ofensivă este poruncită împotriva celor nemusulmani.

Când numărul ucenicilor lui Muhamed a crescut foarte mult, el a decis să promoveze răboie împotriva celor care nu credeau. S-a dus pacea şi toleranţa. Uciderea şi omorul sunt promovate dar şi poruncite. Hai să privim la 9:5 unde este scris, *Iar când se vor încheia lunile cele sfinte, atunci, omorâţi-i pe idolatri oriunde îi aflaţi . . .* **Chiar dacă cei care nu sunt musulmani, nu fac nimic împotriva musulmanilor, ei trebuie să fie ucişi oriunde se află.** Aşa ceva nu reprezintă pacea. Cei ce spun ca Islamul este religia păcii, ori nu aţi citit Coranul, ori sunteţi înşelaţi şi nu vreţi să recunoaşteţi lucrurile aşa cum sunt. Mai sunt multe citate care promovează uciderea şi crimele. (*Sura 9:29-31, Sura 5:36-38*)

În concluzie, vedem două lucruri interesante despre Islam. În primul rând, Coranul nu este ultimul cuvânt de la Allah pentru că se spune că revelaţia sa este progresivă, adică nu este ceva stabilit. În al doilea rând, Islamul nu este religia păcii, cum spun unii, ci este religia răilor care vor să ucidă în numele lui Allah. Din cauza aceasta, avem Cuvântul lui Dumnezeu (Biblia) care nu se schimbă şi nu se va schimba niciodată. Vă îndemn să studiaţi Cuvântul Adevărat de la Dumnezeu şi nu fiţi înşelaţi de învăţăturile rele ale Islamului. Domnul să ne ajute!

.....

Islam Is a Religion of Peace

1.Can the wave of violence sweeping the Islamic world be traced back to the religion's core teachings? An FP debate about the roots of extremism.

BY MANAL OMAR / NOVEMBER 9, 2015

2. In the past few weeks, both Russia and the United States have escalated their military campaigns against the Islamic State. As the brutal jihadist group continues to wreak havoc in Syria and Iraq, Foreign Policy's *Peace Channel, a partnership with the United States Institute of Peace, asked United States Institute of Peace acting Vice President Manal Omar, one of the foremost voices on peace and Islam, and Ayaan Hirsi Ali, author of* Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, *to debate what is behind this newest breed of extremism, and how can it be defeated. In the age of al Qaeda, the Islamic State, and Boko Haram, is there a link between the violence these groups perpetrate and the faith they profess? (Read Ayaan Hirsi Ali's piecehere.)*

There is a tempting logic that has gained prominence in the post-9/11 world that attributes violent extremism from Muslims to the core tenets of Islam. It is tempting, of course, because if there is one single driver of conflict, after all, then there is one solution. Trying to understand the complex roots of violence can

seem overwhelming, and trying to find solutions to it can leave policymakers and civic leaders paralyzed. Yet the concept of one cause — and, therefore, one solution — can be very dangerous. In the best case, this oversimplification may waste financial and human efforts to solve problems because they are based on a faulty diagnosis. In the worst case, it can actually fuel the conflict.

Trending Articles

Is Trump Resurgent Because I'm Writing This and You're…

The GOP nominee's brilliant play of the media, the military, his business interests and the state of U.S. politics.

3.The temptation toward simplicity is evident even in the question posed in this debate. The framing reveals a fundamental error: that violent extremism is fundamental to Islam rather than committed by individuals. The fact that there is violence emanating from parts of the Muslim world does not mean that violence is a product of the religion.

4.The complicated truth of the matter is that the extremist violence that has overtaken a majority of Muslim countries, including Iraq, Syria, and Pakistan, is the product of complex political and social circumstances. They include colonial legacies and more modern great power politics — and the artificial borders that they bequeathed the region. The violence is perpetrated by official structures that favor a few over the many, and the collapse of government institutions. Religion, certainly, is part of the mix, especially in fragile nations or under authoritarian regimes, but that comes into play not because of the nature of the faith but because of the way it is abused and manipulated.

5.To grasp this complexity, it is important to understand three areas: the role of global politics that have destabilized the region and inflamed tensions; how dysfunctional states create an opening for extremism; and finally, how religion fills the gaps created by international and domestic uncertainties.

6.Let's start with the politics. In doing so, it's important to note that Western states have played a significant role in the rise of extremist groups. Middle East experts such as Hassan Hassan, who co-authored the book *ISIS: Inside the Army of Terror*, argue that the emergence of the self-styled Islamic State (another name

for ISIS) has more to do with U.S. foreign policy in the Middle East — who it supports, how its military interventions have changed the region — than with the Quran. The U.S. Coalition Provisional Authority's 2003 order to dissolve the Iraqi Armed Forces, for example, left hundreds of thousands of well-trained soldiers bitter and unemployed. Many of these officers now provide the militants with the military expertise required to conquer territory as quickly as they have.

Another example of the United States' role in stoking extremism is its support for the United Nations' policies on Israel, which critics have attacked as a double standard. In 2003, John Austin, a former British Parliamentarian, wrote an article for the Palestinian NGO Miftah citing conflicts from Kosovo to East Timor to Iraq to Rwanda. In each of those cases the U.N. imposed enforcement measures such as arms embargos, and international tribunals to prosecute crimes against humanity. Yet on Israel's illegal building of settlements, there has been no action despite numerous U.N. resolutions dating back to the late 1970s often because of U.S. intervention on its behalf.

As for state-level problems, domestic power struggles and government dysfunction across the Middle East have also opened the door for violent extremist groups. Robert I. Rotberg outlines in his book, *When States Fail: Causes and Consequences*, that a state's failure to provide citizens with basic rights and services allows violent nonstate actors to emerge and take control. Failures were not limited to economic needs; a lack of political inclusion, freedom of expression, and the right to live with dignity have been primary drivers of youth radicalization and violence. A more recent example can be seen in Iraq and Syria: the Islamic State and al-Nusra Front have offered services and material benefits to lure citizens into joining the fight.

A 2015 study by Mercy Corps, *Youth & Consequences: Unemployment, Injustice and Violence*, which examined conflicts in countries such as Afghanistan, Colombia, and Somalia, found that the principal drivers of political violence are not the high unemployment or lack of opportunities traditionally articulated by development agencies. Rather, the study foundthat the political violence, which is often framed in religious terms, was linked to experiences of injustice: discrimination, corruption, and abuse by security forces.

In this context, religious spaces often become incredibly important — and powerful. Extremist groups don't just offer services such as employment, they also proffer a utopian ideology that extends beyond the rhetoric of suicide and sacrifice to promise an ideal state built on strict principles of "justice" and order based on their twisted interpretation of Islam. Islam, in turn, becomes a tool for violent groups to attract support for their causes, much like the way nation-states have used nationalism and patriotic fervor. And the only venue often available for recruitment in otherwise repressive societies is the more radical religious institutions.

7.Under authoritarian rulers such as Iraq's Saddam Hussein and Libya's Muammar al-Qaddafi, many countries in the Middle East and beyond eliminated media outlets, student unions, and professional associations that were not directly under the control of the state. For Muslims in these environments, the mosque became the sole channel for expressing opposition, and the weekly Friday sermon the only place for dissidents to reach the people.

8.Using Islam as a tool of political extremism has led to many different results. The circumstances that produced the Islamic State in Syria and Iraq are different from what shaped Boko Haram in Nigeria, though both claim to be genuine Islamic groups. In the latter case, the extremist organization evolved as a response to the Nigerian government's heavy-handed approach and ultimate killing of the group's founder, Muhammad Yusuf in 2009. Prior to that, the group mainly had waged low-level attacks, rather than the spectacular assaults they now conduct against civilians and the Nigerian military.

9.Boko Haram and its ilk have manipulated Islam as a powerful recruitment tool, in much the same way Western states use nationalism to mobilize support for wars. Confrontations such as the invasion of Iraq, or the Soviet Union's incursion into Afghanistan, have sparked the creation of more extremist groups — by destroying civil society, for example — than religious belief ever could.

* * *

10.Those who claim Islam is an inherently violent religion ignore the overwhelming majority of adherents to the faith — there are more than 1.5 billion Muslims worldwide — who live peacefully. They would also ignore that using religion as a justification for violence is nothing new. There are countless examples of members of other religions invoking faith as they perpetrate violence — Buddhist nationalist movements in Sri Lanka and Myanmar instigating violent campaigns against Muslims, for instance. Most people are able to critically analyze these movements and not lay the blame on Buddhism or Christianity.

11.The most prominent Muslim academics agree extremist groups believe in a fringe version of Islam well outside the scholarly consensus. In 2014, more than 120 of the world's top Muslim leaders and scholars wrote an open letterto the Islamic State's leader, Abu Bakr al-Baghdadi, and his followers, using the same religious texts the militants cite and arguing the group's practices are not legitimate in Islam. Signatories include the former and current Grand Muftis of Egypt and top Muslim clerics from Nigeria, the U.S., Canada, Pakistan, and Indonesia.

12.Muslims have taken grave risks to condemn violence, and some are on the front lines militarily too. Youth activists across the world regularly receive death threats as they offer alternative narratives to resolve conflict through nonviolence. Others have picked up arms to combat these extremist groups when condemnation is not enough. It is Muslims on the ground throughout Iraq and Syria who are leading the fight against the Islamic State. If the tenets of Islam could truly cause violence, all these Muslims would be joining the Islamic State instead of risking their lives to stop it.

13.Ironically, those who insist the Islamic State is a natural outgrowth of Islam share a similarly narrow conception of the religion as its followers.

14.Ironically, those who insist the Islamic State is a natural outgrowth of Islam share a similarly narrow conception of the religion as its followers. Despite the wealth of diversity and growth within Islam, they insist on defining it as monolithic.
Intisar Rabb, a professor of law and the director of the Islamic Legal Studies Program at Harvard Law School, argued in an email exchange, “Sunni Islam’s most curious blessing and its curse is perhaps its radical legal pluralism: the ability to contemplate that any interpretation of the law, so long as it relates to and engages a sophisticated process of interpretation, is a good-faith effort to arrive at the ‘right answer,’ which may change over time.” Historically, this has allowed for change and reformulation of the law to fit times and places as disparate as 7th century China to 10th century Baghdad to 20th century America, Rabb said. This characteristic, however, can become a curse, because it speaks of no final authority and often leaves a vacuum that permits crude or hostile interpretations that hold sway with the unsuspecting.

15.Shiite Muslims, for their part, adhere to a broad norm of following a living expert interpreter of Islamic law (called a mujtahid), who can evaluate and refine Islamic values for contemporary circumstances. In the context of Iraq, that has proved a valuable asset in containing some violence. Ayatollah Ali al-Sistani’s statements and fatwas (religious rulings) even since the beginning of the conflict in 2003 directly prevented mass revenge killings on a number of occasions. One of his fatwas this year called for restraint after Shiite-dominated Iraqi government troops and militias freed Tikrit and revealed mass grave sites that presented

visceral evidence of June's massacre of hundreds, possibly thousands, of Iraqi soldiers at the nearby Camp Speicher, when the Islamic State overran the military base. The revelation had heightened the potential of revenge attacks against Sunnis because the Islamic State claims to represent and defend all Sunnis. Besides exacerbating conflict, oversimplifying the underlying causes by laying the blame at the door of an entire religion can mean billions of aid dollars wasted in chasing a false premise, and opportunities missed in the meantime. Seeking to use moderate Muslim clerics superficially to counter extremist messaging, for example, may have little impact if the root of the problem lies elsewhere.

16.Solving the problem of violent extremism demands embracing the complexity of the problem over the simplistic black-and-white narratives used by extremists on both sides of the debate. Scholarly analysis, and the lived experiences of more than 1 billion Muslims, including myself, makes clear that violence committed by Muslims is not because of the faith. Once this is understood, the world can stop focusing misguided attention on one ostensible factor that has been twisted unrecognizably. With a more balanced approach, it's possible to demonstrate that violent extremism has no state or religion, and that all identities, ethnicities, and religions are part of the solution.

Sursa: http://foreignpolicy.com/2015/11/09/islam-is-a-religion-of-peace-manal-omar-debate-islamic-state/

TRADUCERE PRELUCRATĂ

Islamul este o religie a păcii

1.Pot valurile de violențe provocate de către grupurile islamice juhadiste să fie considerte că au la bază învățăturile de bază ale cultului islamic?

Dezbatere creată de Foreugn Policy despre rădăcinile extremismului/Manal OMAR/

9 noiembrie 2015

.....

In the Name of Allah.com

Islam & Criminal Minds :-

On numerous talk shows with the USA, I was asked why Muslim Imams are more successful in converting all types of criminals in the prisons system than Christian Priests.

Based upon 30 years of research, the answer is actually very simple. Unfortunately trying to convince hosts in a few minutes that my explanations are correct is difficult even though I have been able to succeed with some of them when they spent the time reading my website *www.InTheNameOfAllah.org* and or listening to my audio/videos on *www.alrassooli.com.*

I have therefore decided that I should have this matter as a separate chapter for my supporters to use at will.

Let me recap some fundamentals that may have been overlooked or forgotten:

1 All the records and reports that humanity has about Muhammad, his deeds, his companions and his thoughts have been bequeathed to us by his victorious followers totally Uncorroborated, Unsubstantiated and Un-witnessed by any other human group, thus can only be suspect as to veracity.

In a nutshell, there are no documents whatsoever supporting anything the followers of Muhammad tell us as fact.

2 The reason WHY humanity has no witnesses to these events is because Muhammad and his henchmen literally OBLITERATED them be they Pagan Arabs, Judaized Arabs or Christian Arabs!

3 As you all know by now, out of 600,000 hadiths, al Bukhari was able to authenticate a core of about 2700 ONLY! That is 0.45% from all his lifelong collection!

Dear readers, please remember that al Bukhari was NOT a Christian Evangelist, a Zionist or a Jew but an Imam and a believing Muslim!

Now let me point out several items that have easily been overlooked by researchers.

Nowhere in the Hadiths or the Quran are we told how Umar ibn al Khattab's, Ali bin abi Talib nor those of most of Muhhammad's companions earned their living while supporting Muhammad against his own - and theirs - kith and kin of the Quraish.

We have also been told in numerous Hadiths that Muhammad while in Madina, was poor in spite of the fact that his wife Khadijah was a very successful and wealthy merchant. What happened to her wealth after she died? After all, Muhammad should have inherited it.

Not once did Muhammad work for a living especially after he married the wealthy Khadijah.

During my research I have not found anyone studying these subjects among the so called scholars of Islam who ever asked these simple questions that require clear answers.

When Muhammad died, he was an very wealthy man not from his hard work or business acumen but entirely from the Booty, Plunder, Slaughter and trading in slaves of the Pagan, Judaised and Christian Arabs.

He was the head of the first Organized Crime Syndicate in history and the consummatePirate of the Desert.

Ladies and gentlemen, there is a very important word used in Hadiths called FAY/FAI.
Fay in Arabic is booty obtained from Unbelievers/ Infidels.

According to Muhammad ibn Tahir, *fai'* is booty taken from a country (or people) who submit to Islam without resistance, as distinguished from *ghanimah* meaning plunder.

The Khalifah 'Umar said "...it was the special privilege of the Prophet to take booty as well as plunder, a privilege not permitted to any other prophet..."

*** Umar is correct since no Hebrew prophet would have found doing such an immoral thing as either just or divinely inspired ***

When Muhammad 'conquered' a town, a village or a tribe WITHOUT fighting, all the spoils/plunder/booty belonged to him PERSONALLY to dispose of as he wished, sanctioned of course, by Allah. He invariably used this ill begotten wealth to bribe and entice others into his CULT belief system.

*** Muhammadan Islam was and still is about BOOTY, PLUNDER, ENSLAVEMENT, CONQUEST and DESTRUCTION.
Almost every important verse in the Quran and Hadiths exhort the followers of Muhammad to direct their energies entirely for this purpose in the form of Unholy JIHAD.
Muhammadan Islam has no concept of salvation or redemption as understood by the Judeo- Christain traditions or even as understood by the Buddhists or Zoroasterians.
It is directed for only one purpose:
TO WAGE UNRELENTING WAR UPON ALL OF HUMANITY UNTIL MUHAMMADAN ISLAM CONQUERS ALL ***

Sahih Al-Bukhari Hadith 5.368 Narrated byAisha
Fatima [Muhammad's daughter] and Al'Abbas [uncle] came to Abu Bakr [the Caliph after Muhammad], claiming their inheritance of the Prophet's land of Fadak and his share fromKhaibar. Abu Bakr said, "I heard the Prophet saying, 'Our property is not inherited, and whatever we leave is to be given in charity. .." and he REFUSED to do so.

Sahih Al-Bukhari Hadith 3.283 Narrated by Qatada
Anas went to the Prophet with barley bread having some dissolved fat on it. The Prophet hadmortgaged his armour to a Jew in Medina and took from him some barley for his family.

Anas heard him saying, "The household of Muhammad did not possess even a single Sa of wheat or food grains for the evening meal, although he has nine wives to look after"

Sahih Al-Bukhari Hadith 7.6 Narrated by Anas
The Prophet used to go round (have sexual relations with) all his wives in one night, and he had nine wives.

*** Muhammad must have been a superman. He was able to have the time and prowess to have sex with all nine wives while both he and they were starving ***

Sahih Al-Bukhari Hadith 9.77 Narrated by Abu Huraira
While we were in the mosque, Allah's Apostle came out to us and said, "Let us proceed to the Jews." So we went along with him till we reached Bait-al-Midras (a place where the Torah used to be recited and all the Jews of the town used to gather). The Prophet stood up and addressed them, "O Assembly of Jews! Embrace Islam and you will be safe!" The Jews replied, "O Aba-l-Qasim! You have conveyed Allah's message to us." The Prophet said, "That is what I want (from you)."
He repeated his first statement for the second time, and they said, "You have conveyed Allah's message, O Aba-l-Qasim." Then he said it for the third time and added, "You should know that the earth belongs to Allah and His Apostle, and I want to exile you from this land,so whoever among you owns some property, can sell it, otherwise you should know that the Earth belongs to Allah and His Apostle."

*** Muhammad who had his envious eyes upon the wealth of the hard working Judaized Arabs decided that he had the right to dispossess them by 'revealing' his usual Made to Order revelation from his ever obliging god Allah.

By the way, to make the record crystal clear, these Arabs that Muhammad and Hadiths call Jews were actually - like the Christian Arabs - NATIVE, Aboriginal Arabs who had willingly and without the threat of death converted to the religions of the Jews and Christians and who had more right to be in Arabia than the UNEMPLOYABLE Muhammad and his thugs***

Al Baqara 2: 223 "Your wives are as a tilth unto you; so approach your tilth when or how ye will...."

*** Muhammadan Islam relegates womanhood to the level of a field suitable for ploughing and sowing seed, and the man as the tiller.

The Muslim wife is only a sex object for the Muslim husband's pleasure and desires, when, where and how it suits him. They can be sexually 'violated' in any manner, time or place that the 'Muslim' man deems fit***

Sahih Al-Bukhari Hadith 1.493 Narrated byAisha
The things which annul prayer were mentioned before me (and those were): a dog, a donkey and a woman. I said, "You (Muhammad) have compared us (women) to donkeys and dogs...."

Sahih Al-Bukhari Hadith 7.33 Narrated by Usama bin Zaid
The Prophet said, "After me I have not left any affliction more harmful to men than women."

With the above references I have thus prepared the foundations to answer the question of the chapter.

Who are in the prisons: Murderers, Rapists, Thieves and an assortment of violent people.

Almost each and everyone of the prisoners are men who believe they are superior to women in every way, who actually look at them as Sex Objects. These criminals also think they are entitled to rob, murder and pillage to gain wealth.

What do Muhammad's Quran and Sunna tell them? Allah and Muhammad agree totally with all their thoughts and aspirations!

Hence these criminals are sanctified by Muhammad's god Allah and by the examples of Muhammad's behaviour and deeds to do exactly what they think they are entitled to the instant they convert to Muhammadan Islam.

Muhammad's Quran is Music to their ears, which makes it very difficult for Christian priests to overcome.

Case closed!

.....

Introduction to Islam

I have been fully aware, from my residence both in the UK and the USA, that the ordinary person in the street has very little knowledge or understanding - if any - of the history, culture and religion of either theArabs or the Muslims. I am also sure that this ignorance is wide-spread all over the non-Muslim world. It is also a fact that most of the people who profess the Muslim faith have little comprehension of the Quran, Hadiths or Islamic history.

For the last twenty three years, I have been studying and researching the subjects of the three monotheistic religions, Judaism, Christianity and Islam, exploring their roots, their inter-relationships and their historical interactions. The Quran, especially, I have studied in my native tongue Arabic, and compared and contrasted the English and Arabic translations and interpretations.

My sole purpose in doing this research and enormous expenditure of time and effort - which has turned into a 'mission' - is to enlighten all those who are not followers of 'Islam' as well as all those who profess 'Islam' to make them aware of the real issues and facts based entirely on the Arabic language of the Quran, the Hadiths, the Hebrew Bible, the New Testament and Pagan Arabian religion and history.

I have tried my best to put all the relevant information at the immediate attention of the readers so that they do not have to look for them in all quarters for verification. All the Quranicverses are shown exactly as they are without alterations. All the relevant references are made clear by quoting books, chapters and verses.

Religion is invariably the most emotional, most volatile and most explosive subject to discuss. Belief is not subject to empirical deductions, to reality, to facts or to logic. Any true 'believer' will not question the ordinances and subjects of his/her belief. One can only accept the totality of that particular religion or not. One cannot pick and choose bits and pieces of a religion; for a true believer it is a matter of all or nothing.

A Muslim theologian will find many 'explanations' as to why the Quranic stories of the Bible are markedly and sometimes absurdly different from their originals. It will not matter an iota to him that his explanations are spurious and untenable when subjected to historical and theological scrutiny. As a convinced believer, he has no choice but to accept that everything he reads in the Quran as being Allah's Truth.

Just as a 'Muslim' clings to the 'truth' of his religion, then he/she should not be surprised at all, that adherents of other religions have exactly the same rights and feelings. They too are just as extremely sensitive as to how others perceive them and their religion. Since the Quran and its interpreters use unambiguous and very strong language in attacking and denigrating the People of the Book - as well as all other unbelievers - it is therefore not unreasonable to expect a maligned religion and its adherents to defend themselves and prove otherwise.

There are of course many enlightened 'Muslims' in the world, but, unfortunately, the majority of them have little knowledge of the subject matter, and if they do know, are threatened with death if they contradict the majority. There are estimated over one billion 'Muslims' in the world today, most of whom do not understand the Arabic language or know much about Arab and Islamic histories. Since the Quran is written with a high standard of the Arabic language - which is difficult even for Arabic speaking people to fully comprehend - it is hence almost impossible to have it understood clearly by those who do not know the language.

People in Pakistan, Indonesia, Iran, Malaysia, Afghanistan, Bangladesh, Tajikistan, Uzbekistan, for instance, although they profess to be fervent 'Muslims', in reality do not know more than the invariably one sided explanations, misrepresentations and misinterpretations perpetrated upon them by their religious leaders *(Ulama)*.

The author Salman Rushdie, for example, was sentenced to death by an Iranian - a Persian and not an Arabic speaking - religious court, which misrepresented his views on the Quran.

On many occasions, TV screens show the hate-filled and contorted faces of 'Muslim' fundamentalists and their supporters screaming for Jihad *(Holy War)* and death and destruction not only for the USA but also for all Christians, Jews, Buddhists, Hindus, Animists, Atheists etc. to name just a few.

'Muslims' are the only 'religious' group who demonstrate their anger and hate for allUnbelieving Infidels/Kuffar, by carrying their holy book, the Quran in one hand, and guns, grenades or swords with the other.

These manifestations are only the symptoms of a disease. To cure or combat the disease, one must find its source, its characteristics and its evolution. To comprehend - not to excuse - the reasons for such insane and irrational behaviour, and such intense hatred, one has to learn and understand the background of the people concerned: their core beliefs; their understanding of their theology and their history.

In the last twenty years, Islamic fundamentalism has grown enormously more powerful. It has spread its tentacles and terrorist cells not only to none Muslim countries, but has also become a serious threat to the stability and freedoms of many Muslim states from Algeria to Uzbekistan.

They have methodically and insidiously used the mosques and the religious education of their children to spread their CULT of hate. Already there are several 'Muslim' states controlled by despotic theocracies such as Iran, Sudan and Afghanistan to name but a few. Human rights and freedoms in these countries have no existence or relevance, since the 'religious' rulers have arrogated to themselves the sole right to act 'In The Name of ALLAH'.

In these countries, more than half the population - all women - are oppressed, disfranchised, marginalized and their human rights trampled upon. They are treated more like Domestic Animals than Dignified Human Beings. The same 'Muslim' and Arab peoples, contrary to reality and facts, blame their misfortunes and poverty on the West and Others instead of on their mostly corrupt leaders and unconstitutional governments.

Putting it in the most basic and elemental context, the 'engine' that drives their apocalyptic rage isjealousy, envy, spite & ignorance. This may sound very simplistic; so be it, since nothing else can explain their disturbed mental condition.

They are jealous and envious of the success of many none Muslim countries - especially theChristian West and Israel.

They hark back to the centuries when 'Islam' was the dominant imperialist power on earth and find it extremely difficult to comprehend or accept the facts of life that while their power has ebbed away and diminished through their own faults, the West and Others - invariably democratic governments - have excelled and flourished because of their liberal and egalitarian societies.

It is always easier for people to blame someone else for their own failures, with the certain but dire consequences that they will never be able to rectify their situation unless and until they face facts and reality.

Without democratising and liberalising the Muslim peoples' systems of authoritarian and unrepresentative governments and making them accountable, they will never be able to get out from their miserable circumstances and share the wealth that the world economies can offer.

"The greatest threat to the civilized world in the 21st century is not nuclear weapons, but most assuredly Fundamentalist Muhammadan Islam, with or without weapons of mass destruction. They believe and state clearly and unambiguously, that the whole world must be converted to their version of Islam and that no other religion should exist."

It is possible that the above statements will encounter a lot of disbelief and outrage among some people. Some may consider them 'racist' or 'extremist'. The contents of this thesis aim to show beyond a reasonable doubt, that these statements

are not only factual but also true, as they are based entirely on the words of Muhammad and his followers.

In the name of God -any god- millions of people have been killed, murdered and/or exterminated. In reality, the gods that have been invoked had nothing whatsoever to do with the actions of the humans who were using/abusing their names.

History shows us without a shadow of a doubt, that religion was invariably used as a façade to hide the true purpose of all wars of aggression:

That is, the consolidation of power through fear and the acquisition of wealth in all its manifestations.

I have endeavoured to compile this thesis in a concise manner without compromising my objectives. My intention is to give the reader a panorama of the subject without delving into unnecessary details. I have done my best to put before the reader the history and our understanding of the traditions of the Arabs before Islam. This is followed by a brief history of the Arabs and the rise of Islam until the death of Muhammad.

Before exploring the history of the Arabs after Islam and their conquests, I have endeavoured to elucidate the background and genesis of the Quran, since it was - and still is - the propellant that ignited and sustained their belief in their theological supremacy over all others, thus leading to their conquests and expansion.

I have concentrated on what in my opinion are its most relevant chapters and verses and have compared and contrasted the Biblical, Scriptural and pagan Arabian religious narratives mentioned therein with their original versions, showing innumerable instances where the Quranic stories deviate substantially from them in form and content.

The final section describes the Arab and 'Muslim' conquests, concentrating on the most important personalities and events. The dynasties of Arab and Muslim rulers are plotted, but only the most prominent leaders are elaborated upon in detail. Maps, genealogies and family trees are supplied so as to keep the stories connected and in focus.

Copious definitions of Arabic words and expressions are supplied in as comprehensive a glossary of 'Definitions' as possible. The objective is to enlighten the reader under one 'roof' without overwhelming him with unimportant information.

This thesis has been made freely accessible to all because its only purpose is to inform and challenge the intellect of its readers. Any and all those who doubt anything within, can confirm or refute any of the information contained therein by using the internet, which holds more instant information than ever in the history of mankind.

All the author asks the reader to do is to use his/her God-given intelligence to evaluate, compare, contrast, research and investigate, arriving at their own conclusion.

Finally, the author is solely responsible for all the contents of this thesis, having had no recourse to any outside advisors, editors or publishers.

1st November 2000
London
England

Note:

Since the September 11th attacks by 'Muslim' terrorists against the USA, the world media and books have inundated the public with information, misinformation and disinformation about Islam.

Politicians and theologians keep repeating the mantra that Islam is a religion of 'peace',when the history of Muhammadan Islam is written with the blood of conquests and subjugationof tens of millions of nations in at least twenty-five countries spanning three continents - Asia, Africa and Europe - stretching from India and China in the east to the Atlantic in the west. The subject peoples of these lands - who had their own religions and beliefs - did not voluntarily become 'Muslims' through dialogue and spiritual enlightenment.

I have had to wait until now, (6th May 2006), to put my thesis on line since no one was willing - because of fear of retaliation - to consider printing it into a book. In-spite of the dangers involved in exposing many facts that most would not dare mention, I have decided to take the risk of making my research public and available to those who seek facts and the truth.

PS: I have used the term Muslim in this Introduction so as not to confuse the reader at this stage. In my thesis, the term Muslim has been replaced by the more factual and accurateMUHAMMADAN MUSLIM.

PS: The readers are now able to LISTEN to a series of Questions and Answers regarding the subject of 'Islam' by linking to: www.youtube.com/AhmadsQuran3 (this has been unilaterally suspended by You Tube on 9/6/2010 due to Flagging by 'muslims').

All the videos are available on my Blog:

http://www.the-koran.blogspot.com/

.....

The History of Arabs

PART 1 - THE ARABIAN PENINSULA

It is the largest of its kind in the world with an area of almost 900,000 sq miles. Although surrounded on three sides with water, its climate remains mostly rainless. With the exception of a few cultivable and fertile areas (Oases), most of this land is a scorching desert and steppe. It is one of the driest and hottest regions of the world. Some of its western and south western areas can suffer extremely violent but short rainstorms, creating flash floods that can destroy all in its path: towns, humans, animals and vegetation. Immense as this land is, Arabia cannot boast a single important river. This type of natural adversity could only be put up with by a people who had to become fine- tuned, very hardy and adaptable to be able to survive such a hostile environment. This harshness is reflected in the very character of the Arabian, who looks upon anyone who is not of his tribe as an enemy.

The Arabs who inhabited it were mostly nomadic tribes (Bedou) who warred amongst themselves for the acquisition of spring water and grazing land, as well as against others to rob them of their agricultural produce, possessions, females and slaves. The desert is a sea of sand and the Bedouins were its roaming pirates. To acquire what they needed, they either bartered or raided (Ghazhou). The freedom of roaming the desert in search of pasture is the noblest pursuit in the eyes of the Bedouin. He disdains trade and agriculture, the products of both of which he can acquire by force or by barter as it suits him. It is one of the greatest ironies that the pagans who are so much reviled in the Quran were in fact infinitely better human beings than those who later became followers of Muhammad.

Contrary to the generally abusive, insulting and negative descriptions of the Pagan Arabs in Muhammadan literature, they actually had excellent traditions

of chivalry, decency, hospitality, manliness and mercy that the followers of Muhammad could never attain. While there were fights and blood feuds among the pagan Arabs, some of which lasted for decades, the numbers of men killed in those skirmishes were very few compared to those annihilated wantonly and mercilessly in the ensuing wars of genocide and terror waged by the Muhammadan Muslims at Muhammad's instigation. The blood ties, clan and tribal loyalties that bound each group together among the pagans were ultimately obliterated and destroyed by Muhammad through his hatemongering theology, based on the totally merciless and compassionless Muhammadan version of the god of the pagans, ALLAH.

Arabs...

Most historians, Arab or otherwise, confirm that the Semitic peoples of Iraq who succeeded the Sumerians, came from the Arabian desert in waves of migration to settle in the fertile lands of the Two Rivers. The history of the Middle East is one of continuous struggle between the sedentary people already domiciled there and the nomadic tribes that came regularly to dispossess them. This process contributed to the infusion of new blood into the indigenous people and the almost total absorption and assimilation of the 'invaders'. The name Semitic is derived from that of the son of Noah (Shem) from whom, according to the Bible, the Semitic peoples are descended. The Hebrews (Ibri), were only one of hundreds of Semitic tribes that settled in Iraq (Mesopotamia; Land between Two Rivers) after migrating from the Arabian Peninsula. Hence, according to this scheme of things, the Jews who are the descendants of the Hebrews are of Arabian origin.

According to alleged Arab traditions, the Arabs are the descendants of Ishmael, the son of Abraham and Hagar (the maidservant of his wife Sarah). At this very crucial point, theology and history contradict each other; belief and fact

become irreconcilable. If this tradition is correct, then the Arabs become the descendants of the Hebrews and not the other way round as history indicates. If this is the case, then who were the people who migrated from Arabia to start with? This is the conundrum of who came first: the chicken or the egg. According to some Arab historians, even the Phoenicians, Babylonians and Assyrians were originally from the desert of Arabia. These declarations are more wishful thinking than true.

It was the Hebrews after all, before any other people in the world, who revealed to mankind the clear idea of the One and Only God. Their Monotheism became the foundation for Mosaic, Christian and Muhammadan beliefs.

Non-pagan Arabs...

It is extremely important to point out here and now at the earliest possible point of the narrative an item that the followers of Muhammad rarely if ever point out: the fact that in the Arabian peninsula - as Arab historians also confirm- there were numerous tribes that were of pagan Arabian origin who had willingly and without coercion converted to the religion of the Jews (Mosaic faith), to Christianity or became Hanifs (believers in the God of Abraham). All of them were indigenous people who had every right to live in peace in their own land; they were natives - not outsiders or occupiers - of the peninsula. Many of them became very powerful and prosperous. These tribes that had contributed enormously to the commerce, religious input, industry, agricultural wealth and intellectual advancement of the people of Arabia in general, were subsequently dispossessed, forced to convert, massacred and/or deliberately pushed out from their native land Arabia by the new Muhammadan polity. They had existed there for centuries before the advent of Muhammad but their total 'eradication' was achieved in the extremely short period of about fifteen years.

The Jews of Arabia...

Neither Jewish nor Arab histories indicate as to when the Jews immigrated into the Arabian Peninsula. Contacts between Hebrews and Arabs were continuous throughout their histories. Israelites, in the reign of Solomon could have been sent on trading missions by land and by sea (from Etzion Geber/ Eilat) to the Arabian Peninsula. Further contacts and migrations into Arabia could also have occurred after the liberation of the Jews of Babylon by Cyrus the Great c. 520 BCE. Most probably, some of the Jews first moved among the Arabs as merchant traders. These migrations were enhanced by more during the Greek and Roman occupations of Judea and especially after the destruction of the Temple of Solomon in 70CE and later after the Jewish Revolt of 135 AD. Many may have left to reside permanently in safer havens in the more fertile areas of the peninsula along the western coast and in the oases nearby.

By the time of Muhammad in 620 CE, there were numerous and very prosperous 'Jewish' tribes - Judaized Arabs - in the north of the Hijaz who occupied strategic and important oases. There were also thousands of them in towns, villages and oases mostly in agriculture (they cultivated most of the fertile tracts) manufacturing (Banu Qainuqa were smiths and armourers) and trading. Their most important centre of activities was Al Madina, (Yathrib). The name, Madina, is its Hebrew name, which means (Country) used even today by the Arabs and Muhammadans without actually knowing the origin of the name. Its most important Jewish tribes were the bani Nadir, Qurayzah and Qaynouqa.

The Judaized Arabs (addressed as JEWS henceforth for simplicity of narrative) had very important settlements in Mecca, Khaibar, Fadaq, Wadi'lQura, Taima and others. Those 'Jews', whether actual or converts, had adopted the Arab tribal organization; many of their customs and even the names of the tribes and of individuals were purely Arabic. They had assimilated comfortably among the pagan Arabs except with regard to their monotheistic religion and traditions. Their assimilation was so complete that even the names of the individuals among them reflected the exact names of their pagan Arab relatives. This was not at all surprising since it was similar to what assimilating Jews all over the Diaspora were doing. The prosperity of the Arabian 'Jews' was due to their superior knowledge

of agriculture, methods of irrigation and the science of metallurgy as well as their energy, diligence and industry.

Until the advent of the Arabian version of Islam under Muhammad and his followers, there was no mention of any systematic wars, conflicts or hatreds between the pagan Arabs and the Jews of the peninsula; whether those 'Jews' were indigenous Arab converts or not. It is important to note that the Jews of the Hijaz made many proselytes among the Arab tribes.

Those 'Jews' - of Israelite descent or converted indigenous Arabs- were integrated and accepted by the pagan natives. It is important to repeat yet again, that the pagan Arabs were almost entirely nomadic people who abhorred and looked with contempt at the concept of tilling the land. It was the Jews who introduced the following fruit to the Arabians: Apples; apricots; watermelons; pomegranates; lemons; oranges, sugarcane; bananas and almonds among others.

The greatest and most important contribution by the Jews to Arabian agriculture and subsequently their heritage, was the introduction of the palm tree, which existed mostly in the fertile land of Iraq. It is called 'Tamr' in Arabic, whose root resides in the Hebrew 'Tamar' meaning 'dates'.

The first Himyarite kingdom (from the tribe of Himyar), in south- west Arabia - where modern Yemen is situated - was established in about 130 BCE and lasted till 525 CE. This kingdom stretched over the Yemen in the south to Hadthramout in the west and the town of Najran in the north.

Among the nine kings known to historians of this dynasty, Abu Karib As'ad Kamil (c. 385-420), is reported to have conquered Persia and later embraced the faith of the Jews. It is not commonly known that the last Hymiarite king, Dhu Nuwas was a Jew. According to Al Tabari, he died in 525 in his wars with the Abyssinian Christians who had conquered and subjugated south- western Arabia. Arab historians attest to the fact that the Jewish tribes of Arabia always sided with the pagan Arabs against the African Abyssinians.

Al Jumahi (845 CE) devotes a section of his biographies (Tabaqat al-Shu'ara) to the Jewish poets of Al-Madina and its environs. Abu'l Faraj al Isbahani in his Al Aghani cites a number of Jewish poets in Arabia.

The Christians of Arabia...

Christianity of the Monophysite sect (that Jesus was partly divine and partly human), began to spread in the Middle East starting in Syria shortly after the conversion of the Roman Empire to Christianity. It is alleged that the Emperor Constantine sent the first embassy to Arabia c356 under the leadership of Theophilus Indus, who succeeded in building three churches in Aden and the Himyarite country. Both Ibn Hisham in his (Sirah) and Al Tabari in his (Ta'rikh al Rasul), mention the conversion of Najran to Christianity about 500CE.

It should be pointed out here once more, that these converts to Christianity were indigenous Arabs and not ethnic strangers to Arabia. Despite this fact, and contrary to the original spirit of the Quran, according to the Al Baladuri in his (Futuh), Umar Ibn al Khattab, the second Khalifa/Caliph (successor to Muhammad), unilaterally and treacherously broke the solemn peace treaties that Muhammad himself signed with many of them and deported them to Iraq 635/6 CE for failing to embrace Islam. These native Arabs had as much right - if not more - to live in the Peninsula as the rising new converts to Muhammadanism. The Christian Arab tribes, just like the Jewish Arab ones, were later forcibly dispossessed or eradicated from the Arabian Peninsula, their homeland.

In general, the Christian Arab tribes sided with Byzantium against the Sassanid Empire (Persia) and their mostly pagan Arab tribes. One of the most important Christianised Arab tribes was that of Ghassan near Damascus. These tribes, because of their affinity to Byzantium, introduced to the Arabian Peninsula knowledge, agriculture and art that were not available before.

Among the most famous inter-tribal Bedouin wars was that of Harb al Basus between the two Christian Arab tribes of Banu Taghlib and their kinsmen Banu Bakr c485 CE. According to Arabic legend, this lasted for forty years.

Another, tribal war was The Day of Dhais between the two Christian Arab tribes Dhubian and Abs. It was in this war that the greatest of Arab heroes, Antarah Ibn Shadad al Absi (Abyssinian) (525-615) distinguished himself as a poet and a fighter. His love for his lady Ablah and his deeds are immortalized in his famous Mu'alaqah; one of the seven wonders of pre-Islamic poetical literature.

Most important of all is the Hadith story of Muhammad's entry in the Ka'ba: which shows that beyond a shadow of a doubt, there was a substantial influence made by the religion of the Christians upon the theology of the pagan Arabs long before Muhammad and his Quran.

PART 2 - PREISLAMIC ARABIA

Al Jahiliyah-

This is a term used extensively in Muslim Arab terminology which actually means "time of ignorance"; that is, ignorance of a revealed book, and hence the revelation of the unity and oneness of God. Before the advent of Muhammad, the Arabians had religious and social traditions that were later almost completely incorporated by him into Muhammadan theology with minimum if any modifications. Unlike the South Arabians who were a more urban group, the North Arabians of Najd and Al Hijaz, were mostly nomadic. The sedentary populations of the above developed no ancient culture of their own. They had no system of writing and the only information about them comes from oral traditions, proverbs, legends and mostly poems that were orally transmitted down the decades. Most of these were later committed to writing two to three hundred years later (822/922 CE), that is two to four hundred years after the events that they were supposed to represent. It is a recorded historical fact that the North Arabians did not develop a system of writing until after the death of Muhammad c.635CE.

Arabs before Islam...

The Arab tribes of the Jazeerah (Peninsula) - Christian, Pagan or 'Jewish' - fought each other over the acquisition of water resources, over blood feuds and over supremacy. Each individual Arab was known and identified by the name of the tribe to which he belonged.

Although all the people of the peninsula were Arab, there was no such thing as a sense of unity or nationalism. Each tribe was a separate and independent entity, with different dialects and religious belliefs and had no feeling of affinity or loyalty to any other except in terms of mutually beneficial and convenient alliances. The sense of the 'Umma al Arabia', the nation and people of Arabia, was achieved only after all of Arabia was subjugated and united under Muhammad..

Social structure...

The Bedouin tribe (Qabilah) was organized in clans. The nucleus of the tribe was the tent (Khaymah) which represented a family; an encampment of tents formed a (Hayy). Members of one (Hayy) constituted a clan (Qawm). A number of kindred clans grouped together formed a tribe (Qabilah). The members of each clan are invariably blood-related.

The Bedouins are very democratic as far as their leadership is concerned. Only the wisest and most experienced of the clan members is elected leader (Sheikh); they are not hereditary. The leader is only primus inter pares; one among equals. His tenure in office lasted during the good will of his constituency. The name of each clan starts with the prefix (Banu) which means the children or descendants of. Tribal members share in common all pasturage, water and cultivable land; only the tent and its contents belong to the individual.

The Muslim state made full use of the tribal system for its military conquests and settlements purposes. The army was divided into divisions based on tribal affiliations to keep their cohesion and loyalty. The conquered territories

were settled by tribes, that treated the new converts from among the subjugated peoples as 'clients' (Mawali).

Religion...

In general, the pagan Arabs - the majority in Arabia - had a very primitive and simple astral and animistic religion of at least 360 gods and goddesses. Among the gods of the pagan Arabs, Allah was one of the most important. In Mecca, Allah was the principal though not the only deity. He had three daughters: Al Lat (Crescent); Al Uzzah (Venus) and Al Manah (Fate) (53:19/20). Besides the Ka'ba of Mecca, caves, trees, waterholes, wells etc. were also venerated especially in a bleak, arid and desolate land as theirs. There were other 'holy' sites also called Ka'ba besides the one in Mecca, such as the ones in Petra, Sana' and Najran.

The sun too was worshipped but not to the same level of importance as the moon. After all, Moon worship in general implies a nomadic and pastoral society, whereas Sun worship is invariably associated with an agricultural one. Most important of all is that in the scorching furnace heat of the Arabian desert, the Sun is actually an enemy of the nomads depriving them of pasture, shade and water. On the other hand, the moon is their friend and ally providing them with light, coolness of the night, dew and shade; and this is reflected in its greater importance as a deity for them.

The pagan Arabs built no temples or special structures for their gods, unlike all the surrounding civilizations. They developed no elaborate mythology, no structured theology and no cosmogony comparable to that of any of their neighbours.

The pagan Ka'ba was a special but very simple cube-like building that housed a fallen black meteorite, which was venerated as a fetish. Because of its holiness, the area surrounding it was pronounced prohibited/sacred (Haram). Even before 'Islam', it was an object of annual pilgrimage and sacrifice.

Most of the 'holy' places of their other divinities were trees, wells, caves or fallen meteors. The pagan Arabs made sacrifices - both human and animal - to 'Venus' (Al Uzzah) and it is recorded that Muhammad participated in giving sacrifices to this goddess as a young man. The Bedouins also believed that the desert was full of living creatures/spirits called Jinn whose purpose was to blight their lives with mischief and difficulties. Since nomadic people bury their dead on the move and hence have no special resting-places such as graveyards, they subsequently had no special reverence for their dead nor any concept of an afterlife, of resurrection, a day of judgment or heaven and hell; these came with 'Islam'.

The pagan Arabian calendar was a lunar one. The first three months of its Spring season coincided with the period of 'peace': dhu-al-Qa'dah; dhu-al-Hijjah and Muharram. These were the months of 'Holy Truce' when the usually warring tribes laid aside their hatreds and warfare and concentrated on offering sacrifices to their pagan gods and visiting their 'holy' sites. The Ukaz Fair in this period was used to trade and recite poetry. In pre-Islamic days, the annual fairs of North Arabia were followed by a pilgrimage in dhu-al-Hijjah to the Ka'ba and mount Arafat. Almost every one of those primarily pagan rituals, fetishes and traditions was later - out of desperation and for convenience - incorporated by Muhammad in his own version of 'Islam'.

The Arabian Peninsula harboured, besides the indigenous tribes who followed the traditions of the Jews and the Christians, were the Sabeans and the 'Hanifs' who were believers in the One and Only God of Abraham; these latter must have been off-shoots from either the 'Jews' or the Christians or both.

Culture...

Contrary to all of Arab propaganda and historical falsifications, there was no Arab civilization to speak of where Muhammad grew up. Civilization requires a central government, administrative personnel and documentation, cities, art, sculpture, temples and priesthood, an army, etc. These were totally lacking in his days. The Arabs of Mecca and Medina did not have any of these attributes; they

left posterity no monuments or temples and no records of their achievements. They had absolutely nothing remotely resembling either the Byzantine or Persian civilizations.

Tribes on the move - whether on horseback or camelback - can never bring about a civilization, neither can an extremely hostile and impoverished land.

The Arabs of Al Jahilyah (before Muhammad), left almost nothing in writing. No national epic was ever developed by the Arabians and no dramatic work of first-class importance. This is in unfavourable contrast to the Hebrews, Assyrians, Babylonians or the Egyptians who had a much more advanced literary, written and oral traditions; the Arabs on the other hand had mostly their oral one. They were the least literate among the peoples of the Middle East. Their language was their greatest legacy.

The Bedouin's love of poetry was his only cultural asset and legacy. Their poets were held with great esteem and were extremely influential because of their mastery of the spoken word. They acted as the historians, propagandists and spokesmen of their tribes. They were in fact the equivalent of the modern news media reporters.

Although poetry reigned supreme among the Arabs of Al Hijaz and Al Najd (north-western and northern Arabia), prose was not well represented in the Jahiliyah literature since no system of writing had yet been fully developed and there is no trustworthy record of any Arabic literature before the Quran. This evolution started to occur just after the death of Muhammad as it was propelled by the imperative necessity to write down as much of the Quran as possible before all those who had memorised it had died of old age or killed in the battles of the civil wars that followed his death.

Despite all attempts by Muhammadan theologians to pervert the historical record, it is very clear that Muhammad did not get his 'inspirations' and the Quran in a vacuum; he was surrounded by all types of cultural influences: religious,

material and intellectual emanating from Persian, Byzantine, Aramaean and the 'People of the Book', especially in the part of the peninsula (al Hijaz) where he grew up.

Most of the important stories in the Quran show that they were derived from the Hebrew Bible and the New Testament.

His wife Khadija, after all, was a Hanif associated to a Christian tribe - as mentioned by Arab historians in many sources - since her cousin Waraqa, was a Christian.

Muhammad did not invent, create or discover the concept of the One and Only God because it was the effect of all these external influences that inspired Muhammad to create for his pagan Arabs, a scripture similar to that of the People of the Book.

The Scene...

Current wisdom, among historians, states that the conditions in the Arabian Peninsula were perfectly suited for a drastic change; a change to greater cohesion and uniformity and that Muhammad turned out to be the man for that moment in history.

The above is neither correct nor true, since Muhammad did not unite the Arabs of the Peninsula through dialogue, persuasion and debate - wherein he failed miserably in the first 13 years in Mecca - but because he succeeded in 'uniting' the Arabs only through the application of force, terror, assassination and ruthlessness as fully described in both his Quran and Ahadith.

It is a historical fact that many of the same Arabs who had earlier falsely 'submitted' to him, apostatized the moment he died and was not there anymore to terrorize them.

Once again, they had to be brought into 'Islam' by the application of the sword on a massive scale in the Wars of Apostasy/ Huroub al Ridda, during the Caliphate of Abu Bakr.

PART 3 - MUHAMMAD

Birth and maturity...

I would like our readers to ALWAYS be aware of and bare in mind at all times while studying these subjects, the following fundamental FACT:

All that Humanity has as information about Muhammad, his followers, the Pagan Arabs, the Judaized Arabs, the Christian Arabs and everything else in the Hadiths are the totally ONE SIDED reports emanating from Muhammad and his followers WITHOUT a single OTHER Eye Witness report corroborating or substantiating any of them.

Although Muhammad was born to a Quraysh family in Mecca c570CE in 'the light of recent history', the fact remains that we actually know less about his life than on Abraham c2300BCE, Alexander the Great c356 BCE or Julius Caesar c100 BCE.

His early life and his life in general are not documented because his pagan Arab surrounding was steeped in ignorance and illiteracy, with very little knowledge of writing or even the materials to use there of. Almost all that we know about Muhammad come from one-sided 'Islamic' sources - invariably legendary, mythological and contradictory - none of which are PRIMARY or even SECONDARY.

The first 'records' of his life were written almost 150 years after his death by Ibn Ishaq's 'Sirat Rasool Allah' (died c.767 CE) based upon - generally one sided

and faded as well as altered Traditions - oral reports about him. These were subsequently preserved in the recension of ibn Hisham almost 200 years later (died c.833 CE). Another of the earliest sources was al Waqidi's Kitab al Maghazi c.130 after the death of Muhammad.

The most revealing indication for the lack of veracity in the Traditions (oral stories allegedly describing what Muhammad said, did, instructed, etc in his life time) is one of the Islamic records based upon a life time of research by Imam al Bukhari c. 250 years AFTER the death of Muhammad. He allegedly collected about 600,000 Hadiths (Oral Traditions) of which about 7700 stories only, he was able to 'verify' as 'authentic'. Of these 7700 about 2700 are basic and the others are variations. This represents an accuracy of reporting of 0.45% which by any standard of logic and fairness is an abysmal veracity figure, upon which almost 1.3 billion Muslims base their faith.

His father Abd-Allah, died before his birth. His mother Aminah (born in Medina) died when he was six years old and was subsequently raised by his grandfather Abd al Muttalib. When the latter died, his upbringing was taken over by his paternal uncle Abu Talib. From his birth until the time that he got married, he was surrounded by his pagan people, the Quraysh. At the age of twenty-five, a wealthy, independent and high- minded widow, Khadijah who was fifteen years his senior, chose him for a husband; as a wealthy merchant's widow, she was conducting a successful business which allowed Muhammad the luxury of having a lot of leisure time at his disposal.

It is a fact that historians and Muhammadan authors NEVER dwell upon the subject, that according to the traditions, Muhammad did not grow up in a loving and secure surroundings. His mother gave him away to be suckled by Halima for several years before he was returned to her.

No child who grows up without love, affection, warmth, hugs, kisses, words of endearment and encouragement could possibly evolve into a normal human

being. Muhammad was, as a result, a creature without empathy, a self centred loner, without compassion or having the ability to truly love others. The Ahadith and the Quran reflect this state of mind in numerous vereses and instances as will be shown later.

Although Khadijah was of the Quraysh tribe, she nonetheless had already espoused the Hanif tradition (the belief in the One and Only God of Abraham). Muhammad was very much influenced -to start with- by Khadijah's Hanif background. She was also closely associated with her Christian relatives - especially her cousin Waraqa bin Naufal bin Asad bin 'Abdul 'Uzza - as well as by the extremely important and pervasive 'Jewish' presence in that part of Arabia.

Since he was surrounded by (Monotheistic: Jewish, Christian and Hanif) influences, he was inspired to create a scripture for his Pagan Arab tribes similar to that of the People of the Book. His admiration for these Scriptures knows no bounds as reflected very clearly in numerous verses of the Quran. The fact that the Quran is replete with references to the Bible and Rabbinic literature is a singularly important testament to the great influence that the Jews (Judaized Arabs) had on the mind of Muhammad.

His primary intention at the beginning of his own perceived mission was to lead his Pagan Arabs into the light of the One and Only God of Abraham. He must have been in contact with both Jews and Christians - in Mecca, Madina and travels - learning from their Scriptures and or reading some of them. The Hadith alludes in some pages to the fact that he was literate (Bukhari 1:114; 3:863) as well as two verses in the Quran to this effect (S25:4/5). Moreover and after all, how could he have been trading business on behalf of his wife, being able to sign contracts and count, if he were illiterate?

It is not unreasonable to conjecture that his repeated attendance at the cave of al Hira during the unrecorded period of fifteen years between his marriage to Khdijah till his first 'revelation', invariably alone - without his wife or friends - may have been the venue where and when he studied, contemplated and formulated

his ideas or even being taught by some learned person in the Scripture of the People of the Book.

It is vital to point out yet once more, that his 'inspirational' period started fourteen years after he had married the monotheist (Hanif) Khadijah and not before.

Muhammad, after all, did not discover the concept of monotheism all by himself; on the contrary, it was the unique concept of monotheism that inspired Muhammad. Khadijah's Hanif impact must have been enormous as reflected by the supreme importance that Muhammad and his Quran place upon Abraham and his progeny. In fact, one of the most revealing and significant verses in the Quran in this regard is

Yunus 10: 94 "If thou wert in doubt as to what We have revealed unto thee then ask those who have been reading the Book from before thee: the Truth hath indeed come to thee from thy Lord: so be in nowise of those in doubt"

In the beginning, his mind was focused only on his Pagan Arabs. It was his wife Khadijah who supported and encouraged his belief of being the messenger of Allah. Very few authors make clear, that without her financial, moral and spiritual support, Muhammad would not have succeeded in his endeavours. Khadijah was actually the most important factor in allowing him to create his version of Islam.

After the first 'revelations' and his ability to convince others close to him of his 'divine' mission, he realized that he had an almost infallible tool at his disposal: he would create an Aya/Verse to justify every event or deed and attribute it to Allah's angel Gabriel. He was after all, addressing the mostly superstitious, unlearned, illiterate and gullible pagan Arabs.

The Hadiths are replete with hundreds upon hundreds of expressions " such & such happened ....and then it was revealed to Muhammad..." This, was the

most incredibly simple but unchallengeable and most effective formula for deception ever conceived.

As he got stronger and bolder and started believing his own self-made delusions of his 'divine mission', his attention turned arrogantly and relentlessly towards converting the People of the Book to his own vision of the new cultic beliefs. Most of the 'Jews' and Christians knew better and would not yield an inch, leading ultimately to his revenge upon both of them.

The manner in which the Quran is written attests to an author who had not fully comprehended or understood the precepts of the Bible and its interpretations by the Hebrew sages. His total lack of grasping the meaning and value of the Sabbath as a 'Day of Rest' is a stellar example of a semi-educated and not fully learned person.

The manner in which the stories of the Bible - as depicted in the Quran - is totally chaotic, meaningless, rambling, and without a logical sequence, making them impossible to understand without detailed interpretations.

Nonetheless, he had extensive knowledge of Hebrew apocrypha and legends - as attested to by the astonishing amount of material, religious, folkloric, historical and legislative - which he plagiarized and had them recorded in his Quran in a different manner - such as the physical attributes of Adam, the story of Abraham and his father's idols, Abraham & Isaac/Ishmael sacrifice story, the Joseph story, Zachariah, etc.

Most remarkable of all was the mention of Al Uzair (Ezra the Scribe) and Kifl, two important Jewish characters whose graves were turned into shrines by the Jews of Iraq. In spite of the very good probability that he was learning directly from informed scholars, he still managed to commit an enormous amount of erroneous information regarding names of characters and historical time-line displacements as well as conceptual misunderstandings.

The refusal of the Arabian 'Jews' and Christians to follow a theology that they knew of course to be a wholly - and very badly - plagiarized version of their own, turned Muhammad into their mortal enemy. From thence forth, he started attacking them both verbally - in the Quranic verses - and physically. Thus he initiated the beginning of all subsequent confrontations, acts of aggression and theological attacks on the People of the Book that have continued to the present day.

It should be understood that as far as the Quran is concerned, the term 'Jew' represents a follower of a faith and not that of a nationality; Jews and Christians, The People of the Book, are, according to the Quran, religious sects. This misunderstanding has not changed in the last 1400 years.

The Muhammadan mind has never grasped the fact that the Jews are a NATIONALITY who belonged to a political entity, a STATE called JUDEA with its borders and government that existed under this name for almost 1000 years. This total lack of comprehension persists to this day among all of Muhammad's followers, contributing enormously to the Middle East misunderstandings and confrontations.

Revelation...

According to Muhammadan historians - based only on unsubstantiated oral traditions - Muhammad used to seclude himself in a cave called (Hira) outside Mecca for meditation. It was during one of his meditations that he heard a voice commanding him:

Quran 96:1 " Proclaim thou in the name of thy Lord and cherisher who created, created Man from a congealed clot...."

This was his first revelation; Muhammad had received his calling. Muhammadan tradition - not based upon the actual date, since Muhammad actually forgot on which day this incredible event occurred- fixed the date towards the end of Ramadan 610 CE. Subsequent revelations "descended" upon him and were attributed to the voice of the angel Gabriel S2:97.

The gist of his message - especially during the Mecca period - was as prophetic and incisive as any that he had emulated from the Hebrew prophets who preceded him:

God is one; the creator of the Universe;
all-Powerful; all Knowing; all Seeing;
there is a Day of Judgement;
there is Paradise (Jannah) for the good and Hell (Jahannam) for the evil.

These concepts, it must be pointed out here and now, were totally alien to the pagan Arabs except to those who were in contact with 'Jews' and Christians. It was as simple a message as it was powerful. He believed that he was a messenger (Rasul) of Allah and started preaching among his people.

Like all such revolutionary men, he encountered anger, disdain, disbelief and enmity. People in general, hate change since it is usually a dive into the unknown and the reformer is intending to overthrow the existing order of society which has its own entrenched self interested groups. He turned (Nadhir), Prophet of Doom, a Warner; he attempted to impress his listeners through the use of vivid and thrilling descriptions of Paradise and Hell.

Among the very first 'believers' was his wife Khadijah, predisposed through the influence of her Hanif (Monotheistic) upbringing. Following her were his cousin, the youthful Ali Ibn Abi Talib and his companion and friend, Abu Bakr. His greatest opponents were the aristocratic Umayyad branch of the Quraysh, his tribe. As the custodians of Mecca and al Ka'ba and the multitudes of pagan deities that they were overseeing, they found that Muhammad's message at the beginning, went counter to their economic well-being. His message though, found fertile ground among the slaves and the dispossessed. Very slowly the ranks of his followers grew.

In about 619 CE, Khadijah, his wife died. By her, he had a number of children only one of whom survived, Fatima who became the famous wife of Ali. It was during this pre Hijrah period that the second and most dramatic spiritual event allegedly occurred to Muhammad, namely the Isra (S17:1), the Nocturnal Journey

from the Ka'ba (Sacred Mosque) to the Farther Mosque. Muhammadan tradition alleges that this was followed by the Mi'raj - which is not in the Quran -, the ascent to the seventh heaven.

According to Muhammadan interpretation of the Quran, the Farther Mosque was Jerusalem. This tradition is not based on any fact or reality since there was no Temple or Mosque at Jerusalem in the days of Muhammmad to go to. The Romans in 135 CE had already destroyed the Jewish Temple and a church had been erected in its place by the Emperor Constantine c. 330 CE. In fact, the name of Jerusalem is never mentioned anywhere in the Quran. The Muhammadans incorporated this alleged 'tradition' much later, after the conquest of Palestinia by the invading Arabs.

Hijrah...

In the days of Muhammad, the Madina was the second most important city in the area after Mecca. It had a very important population of Jews and Arab converts. It was also the abode of two pagan tribes, the Khazraj and the Aws who were always at loggerheads and who had intimate relationships with Judaized Arabs through intermarriage.

Almost 13 years of Muhammad's peaceful preaching in Mecca, resulted in the abysmal fact that he was a total failure, since only about 70-80 people had embraced his cause while in the meantime he had incurred the enmity of most of his tribe. In 622 CE, at the invitation of some members of the Khazraj -from Madina- and with the blessing of the 'Jews', Muhammad and two hundred of his followers escaped from Mecca and were allowed to reside amongst them in the Madina. This was the famous Hijrah, migration. This move transformed Muhammad from a despised and persecuted man in Mecca to a welcomed chief in Madina.

It was during his sojourn in this city that Muhammad was slowly transformed from a peaceable 'messenger' to an astute statesman, a cunning theologian, and a seasoned pirate of the desert. He had come to the conclusion that he had no way

of 'converting' the pagans through discussion and dialogue but only by force of arms with only one 'choice', that of conversion or death by the sword. This abhorrent and diabolical dogma was later inflicted upon millions of subjugated peoples on three continents.

In the Madina, Muhammad created a 'brotherhood' whose loyalty was to himself alone as the apostle of Allah and bound all of them into one unit for defense and offence. This 'brotherhood' took complete precedence over all other ties and relationships; blood relations and loyalties to family and tribe were from then on completely obliterated to such an extent that a believing father would murder an unbelieving son and visa versa.

Muhammad thus became the head of the first Organized Crime Syndicate in history.

Most of the noble, decent and chivalrous characteristics of the pagan Arabs were discarded and replaced by a 'theology' based on the lust for plunder, slavery, hatred, destruction, and war. Muhammad became the undisputed leader of a Mafia type criminal brotherhood. Just like most criminal societies throughout history, he and his fellow thugs started to prey on the weakest elements among their victims. As far as the People of the Book were concerned, they became his first and easiest scapegoats; for he and his followers systematically plundered, murdered or expelled them from the Arabian Peninsula. Their co-religionists in the subsequently conquered territories had the non choice of conversion or the humiliating acceptance of an 'inferiority' status by paying a heavy poll tax, the Jizzya.

According to the traditions -which are the one sided and unsubstantiated reports of alleged events- using the Madina as his base of operations, Muhammad and three hundred of his followers attempted to intercept one of the Quraysh caravans on its return from Syria to Mecca. In Ramadan 624, at a place called Badr (eighty five miles south west of Madina), they met over allegedly one thousand Meccans and were victorious.

Muhammadan historians -for obvious reasons- do not explain or point out that the true reason for his victory was that he broke one of the most forbidden acts during one of the holiest months among the pagan Arabs: Ramadan was a month of Truce during which, from time immemorial, all the Arab tribes were forbidden from any act of war. He and his followers broke that holy month of truce and ambushed and surprised his more numerous enemies with an act of infamy. None the less, this single successful action was interpreted as a divine sanction of the new Muhammadan cult.

After Badr, a religion without a state was transformed into the beginnings of a state religion. Muhammadanism disguised as Islam became, for all intents and purposes, a militant religious polity.

Although at the beginning, he was welcomed and protected by both the 'Jewish' and pagan tribes of Madina, Muhammad -who could not peaceably convert most of the pagan Arabs after 13 years of hard work- should not have been at all surprised that he found it extremely difficult to 'convert' the 'Jews' to his new theology. What was more distressing and irritating to him were their questions regarding his alleged prophet-hood and the satirical poems made by some 'Jews' about him and his ideas. The massacre of many of the most important men of Quraysh at Badr, horrified and disgusted the sensibilities of the 'Jews' at such wanton and treacherous slaughter. His anger at their refusal to believe in him -by which time he had convinced himself of being the messenger of Allah- turned into an unrelenting and murderous hatred.

Slowly but with great resolve he started formulating two agendas in his mind:

First, he was to take over of the property and wealth of all non 'Muslim' tribes, those of the 'Jews' and Christians by exterminating their men-folk, enslaving their women and children and taking over their lands and their wealth. This was a necessary economic war for the acquisition of the riches of these tribes for the purposes of propagating by bribery and 'example' the faith of Islam.

Second, he was to give his converted pagan Arabs, a scripture of their own with all the necessary religious ordinances.

It is very important to mention here and now, that the most eloquent, the longest and most verbose Surahs (twenty seven) of the Quran, were formulated while he was in the Madina among the Jews. They touched on the core requirements of the new faith regarding religious law, divorce, fasting, alms giving, social and political ordinances etc. Almost every one of which was either an echo or a modification of those in the Hebrew Bible and Scriptures or the New Testament. In 626 CE he started the process of disfranchising both the Jewish and Christian Arab tribes by first forcing the Jewish tribe of Banu al Nadir into exile from the Medina. (Baladuri, Futuh).

Siege of Madina...

Another benchmark encounter was the siege Madina by the Meccans and their allies in 627 CE. It is recounted that at the advice of a Persian follower, the Muslims had a trench dug round the city. This was an unusual and unmanly type of warfare as far as the Bedouins were concerned. There was not the usual man-to-man confrontation. They were disgusted and disheartened at this type of 'cowardly' form of war. After about a month of utterly futile 'siege', they withdrew their forces. Considering that the forces arrayed against each other must have been in the thousands, the loss on both sides was an extremely low figure of about twenty men. This battle was described in the Quran 33:9/25 [of course, and as will be shown repeatedly, that these verses were 'revealed' after the event to explain and justify Muhammad's deed].

After the siege had been lifted, Muhammadan historians allege that the Jews of Madina and others had sided with the enemies of Muhammad to betray him. As usual, we only have the Muhammadan version of these events, that of the victorious, and nothing from the other side, the victims, the 'Jews', since they were completely eradicated or absorbed by the new power. How true or untrue this allegation was, can only be deduced from subsequent acts committed by the Muhammadan Arabs against other 'Jewish', Christian and pagan tribes. It must be

pointed out here once more, that these 'Jewish' and Christian tribes were almost entirely native indigenous Arabs just like the 'Muhammadans' who had as much right to exist in Arabia as the new so-called 'Muslim' polity.

Process of elimination...

Let us now look at the historical record as written by the Muhammadans themselves.

According to them, Muhammad conducted a further systematic campaign of elimination against the Madina 'Jews'. The first to fall victim were the Banu Qainuqa who surrendered without a fight but Muhammad, none the less condemned them to death. They were fortunate to be saved by the bravery and the intercession of the leader of the Aus tribe Abdullah b Ubayy b Salul who actually forced Muhammad to desist from his diabolical and evil intentions. Instead, they were dispossessed, and the followers of Muhammad in the Madina (Emigrants) were put in their land. The remaining members of this 'Jewish' tribe were offered the alternative of conversion or death which was actually contrary to the spirit and letter of the Quran itself regarding the People of the Book (S2:256). They were the first but not the last to be offered this extreme form of 'no choice'.

The next to fall victim to Muhammad's 'compassion' were the Banu Qurayzah. Although they too surrendered, they were not fortunate in having a champion to save them from his 'mercies' which resulted in the slaughter of seven hundred to nine hundred able-bodied men and young boys of their leading tribe and the enslavement of the women and children.

In investigating a crime scene, the detective can in many cases get more information from what is missing than what he can actually see. The above events were not even battles, and that is why they had not been glorified in the mythology of the Muhammadans. They were actually acts of underhanded and treacherous slaughter. Subsequent events show a sequence of deliberately and systematically conducted massacres by the Muhammadans against the 'Jewish'

and Christian tribes of Arabia for the acquisition of their fertile oases and cultivated lands, their property and the enslavement of their women and children (Quran 33:26/7).

These acts were primarily economic in character to amass wealth for the rising power of Muhammadanism so as to be able to expand itself and bring in more converts, mainly through bribery. Aside from the economic advantages, Muhammad was also eradicating and subjugating the two monotheistic religions that could continue to compete with his 'Islamization' of the peninsula. Muhammadan historians demonise both the 'Jews' and Christians of Arabia, by alleging 'treason' or 'perfidy' on their part and hence giving themselves the moral high ground and therefore excuse their piratical acts and falsification of history.

The 'Jews' of the Madina who had harboured and protected Muhammad against the Meccans became the convenient and eternal scapegoats of 'Muslim' mythology and hatemongering. The above conclusions can be verified and buttressed by the subsequent events as mentioned in their history.

A third major expulsion was conducted against the 'Jews' of Khaybar from their fertile oasis north of Madina in 629 CE. These steps were the beginning of the nationalization of Muhammadan Islam in the Arabian Peninsula. This was not the Arabization to which Muhammadan and Arab historians have been deliberately and falsely alluding to, since the 'Jewish' and Christian tribes of the peninsula were themselves indigenous and just as much native Arabs as the so called Muhammadans who were dispossessing them. By using the word 'Arabization', the Muhammadan historians are trying to falsely insinuate that the Jewish/Judaized and Christian tribes were foreign, which of course they evidently were not. The systematic destruction of the Jewish and Christian communities was a process to achieve three major objectives:

Economic : to finance Muhammad's wars of aggression.

Political : to increase his following through bribery and rewards of looting and rapine.

Religious : to eliminate the only true witnesses to the fact that he was a false prophet and whose claims about the ancestry of the Arabs were totally untrue.

The new 'faith'...

It was during his sojourn in Madina that Muhammad formulated most of the Quranic requirements demanded from the 'Muslim' faithful. He was ultimately forced to the conclusion that he could only succeed in 'converting' the Quraysh to his theology by keeping most of the pagan religious traditions except one; that there would be no other gods but Allah to be venerated. He 'Islamised' the following pagan traditions: the Ka'bah remained the centre of the Hajj but now only for the followers of Muhammadanism. He sanctioned the kissing of the Black Stone in the Ka'bah, just as it had been in the days of the Jahilyah. Ramadan was fixed as the month of fasting and remained as holy as before Islam. Almost every other pagan fetish, including the slaughter of cattle, was incorporated into the 'new' religion to accommodate the Quraysh.

By keeping Mecca as the centre of the new religion, he instantly appeased and satisfied the commercial and financial requirements of the Umayyads who were now much more disposed towards 'Islam' than before, and conveniently flocked to his banner. In Surah 9:28, the territory around the Ka'ba was declared Haram (Forbidden/Sacred), just as it was before Muhammad. This Surah was later falsely interpreted by Muslim theologians as prohibiting all others but Muhammadans from approaching the Ka'ba, hence disallowing 'Jews' and Christians from its vicinity.

This mendacious formula was later extended by the most 'racist' Khalifah of all, Umar Ibn AlKhattab, (the St Paul of Muhammadanism) to prohibit all none-Muslim Arabs from the whole of the Jazirah, declaring it holy territory for Muhammadans only. All these deliberate and false misinterpretations of the Quranic verses were made for political and sectarian reasons and had absolutely nothing to do with either the letter or the spirit of the verses being quoted.

The pagan Arabs had no tradition regarding the origin of the Ka'bah. Muhammad himself created one which maintains that it was originally built by Adam according to a celestial prototype. After the Deluge, it was re-built by Abraham and Ishmael (Quran 2:125/8); this invented tradition -not the Quran- continues, that while in the process of rebuilding, the angel Gabriel gave the Black Stone to Ishmael and Abraham. This is of course pure mythology since the Arabs, before the Quran, had absolutely no tradition or knowledge of Adam or Gabriel nor that they were descended from Abraham and Ishmael.

Another religious requirement that Muhammad instituted upon the followers of the new faith -while he sojourned in the Madina- was the fast day of Ashurah (Tenth of Muharram). This was an adaptation of Yom Kippur (Jewish Day of Atonement) as mentioned by Al Bukhari in his Sahih.

Leviticus 16:29. "And this shall be a statute forever to you; that in the seventh month, on the tenth day of the month, you shall afflict your souls, and do no work at all, whether it be one of your own country, or a stranger who sojourns among you"

Consolidation and Triumph...

In 630/1, Muhammad concluded peace treaties with the Christian tribes of Al Aqabah and the Jewish tribes in the oases of Maqna and others, northwest of al Jazirah (al Nufud). The native Christians and Jews became 'clients' of the Muslims and under their protection. In consideration of this 'protection', the Christian and Jewish tribes had to pay a Jizyah (Poll tax). The reader should be reminded that before Islam these tribes were not in need of any 'protection' and had existed there independently for centuries. It is also very important to point out here that these peace treaties were unilaterally -and with complete treachery and utter contempt to the will of Muhammad- abrogated by Umar Ibn Al Khattab, the second Khalifah.

Because of the power and wealth that Muhammad had accumulated in the previous years, more and more Arabian tribes were bribed into flocking to his

banner mostly out of convenience and not out of conviction as would be proved shortly afterwards. All had to profess the new Islamic faith and pay the Zakah (Tax for the poor).

A year later, Muhammad made a triumphant and conquering entry in Mecca, at the head of the annual pilgrimage by breaking the agreement he had made only a few months earlier with the Quraysh at Hudaybiyyah. He was now the undisputed secular head of a newly formed state as well as its religious leader; this was the beginning of the Islamic theocracy.

Muhammad had at last succeeded in uniting -by the sword- the hitherto untameable pagan Arabian tribes into one entity based on a single religion and not through blood. Allah was now made the supreme head of this state with Muhammad as his earthly representative, his vice regent.

As the messenger of Allah, he held both absolute temporal and spiritual authority. In

.....

Analysis of the Quaran

In this section you will find the most accurate and detailed analysis of the Quranic verses available.

Refer to the Chapter/Surah key below to understand the subsequent analysis. Content will be added regularly so please check back daily for more chapters & analysis.

Chapter/Surah Key:

1 Quranic verses are in bold
2 Original Quranic interpretations are in between #
3 Author's comments and references are between ***
4 > From the Bible and/or Rabbinic writings
5 Each Surah's name in Arabic is followed by its meaning in English
6 The number of the Surah follows in brackets

7 The number of verses in the Surah follows after the hyphen
8 The letter M denotes that the Surah was 'revealed' in the Madina period
9 Press Ctrl-End to jump to the end of the chapter, and Ctrl-Home to jump to the top

1 Surah Al-Fathiha (The Opening)

2 Surah Al-Baqara (Heifer)

3 Al-Imran (The Family of Imran)

4 An-Nisaa (The Women)

5 Al-Ma'idah (The Repast)

6 Al-An'am (The Cattle)

7 Al-A'araf (The Heights)

8 Al-Anfal (The Spoils of War)

9 At-Tauba (The Repentance)

10 Yunus (Jonah)

11 Hud (The Prophet Hud)

12 Yusuf (Joseph)

13 Al Ra'd (The Thunder)

14 Surah Ibrahim (Abraham)

15 Surah Al-Hijr (The Rocky Tract)

16 Al Nahl (Bees)

17 Al-Isra'a / Bani Isra'il (The Nocturnal Journey)

18 Al-Kahf (The Cave)

19 Maryam (Mary)

20 Ta Ha

21 Al-Anbiyaa (The Prophets)

22 Al-Hajj (The Pilgrimage)

23 Al Mu'minun (The Believers)

24	An-Nur (The Light)
25	Al-Furqan (The Criterion)
26	Ash-Shu'araa (The Poets)
27	An-Naml (The Ants)
28	Al-Qusas (The Narrations)
29	Al-Ankabut (The Spider)
30	Al Rum (Romans)
31	Luqman
32	Al Sajdah (The Prostration)
33	Al Ahzab (The Confederates)
34	Saba (Sheba)
35	Fatir (Originator of Creation)
36	Ya Sin
37	Al-Saffat (Those Ranged in Ranks)
38	Sad
39	Al Zummar (Crowds)
40	Al Mu'min (The Believers)
41	Fussilat (Expounded)
42	Al Shura (Consultation)
43	Al Zukhruf (The Gold Adornments)
44	Al Dukham (The Smoke)
45	Al Jathiyah (Kneeling Down)
46	Al Ahqaf (Winding Sanding Tracts)
47	Muhammad
48	Al Fath (The Victory)
49	Al Hujurat (The Chambers)
50	Qaf

51	Al Dhariyat (The Winds That Scatter)
52	Al Tur (The Mount)
53	Al Najm (The Star)
54	Al Qamar (The Moon)
55	Al Rahman (The Compassionate)
56	Al Waqi'ah (The Inevitable)
57	Al Hadid (The Iron)
58	Al Mujadiah (The Woman Who Pleads)
59	Al-Hashr (The Mustering)
60	Al Mumtahinah (That Which Examines)
61	Al Saff (Battle Array)
62	Al-Jumu'ah (Friday)
63	Al Munafiqun (The Hypocrites)
64	Al Taghabun (Mutual Loss and Gain)
65	Al Talaq (Divorce)
66	Al Tahrim (Prohibition)
67	Al Mulk (The Dominion)
68	Al Qalam (The Pen)
69	Al Haqqah (The Sure Reality)
70	Al Ma'arij (The Way of Ascent)
71	Noah
72	Al Jinn (The Spirits)
73	Al Muzzammil (The Enfolded One)
74	Al Muddaththir (One Wrapped Up)
75	Al Qiyamah (Resurrection)
76	Al Insan (Man)
77	Al Mursalat (Those Sent Forth)
78	Al Naba' (Great News)

79 Al Nazi'at (Those Who Tear Out)

80 Abasa (He Frowned)

81 Al Takwir (The Folding Up)

82 Al Infitar (The Cleaving Assunder)

83 Al Mutaffifin (Dealer in Fraud)

84 Al-Inshiqaq (The Rendering Assunder)

85 Al Buruj (The Constellations)

86 Al Tariq (Night Star)

87 Al A'la (The Most High)

88 Al Ghasiyah (The Overwhelming Event)

89 Al Fajr (The Dawn)

90 Al Balad (The City)

91 Surah Ash-Shams (The Sun)

92 Al Llayl (The Night)

93 Al Duha (The Morning Light)

94 Surah Al-Sharh (Expansion of the Breast)

95 Al Teen (The Fig)

96 Iqra'a (Recite)/ Al Alaq (The Clinging Clot)

97 Surah Al-Qadr (Night of Power)

98 Al Bayyinah (The Clear Evidence)

99 Surah Al-Zalzalah (The Earthquake)

100 Surah Al-Adiyat (Those That Run)

101 Surah Al-Qari'a (The Great Calamity)

102 Surah At-Takathur (The Piling Up)

103 Surah Al-Asr (Time Through The Ages)

104 Surah Al-Humaza (The Scandalmonger)

105 Al Feel (The Elephant)

106	Quraysh (Tribe of Quraysh)
107	Surah Al-Ma'un (The Neighbourly Assistance)
108	Surah Al-Kauthar (The Abundance)
109	Surah Al-Kafirun (Those Who Reject Faith)
110	Al Nasr(The Help)
111	Surah Al-Lahab (The Flame)
112	Al Ikhlas (the Purity o Faith)
113	Surah Al-Falaq (The Daybreak)
114	Surah An-Nas (Mankind)

Conclusions

NOTE: To make sure that no one will accuse the author of 'perverting', 'taking out of context' or 'editing' either the Quran, its interpretation or the Biblical quotes, I have done my utmost to put every relevant piece of information intact. All interpretations of the Quranicverses are exactly as they appear in the translation of this version of the Quran by its author(Abdullah Yusuf Ali).

Every verse has been noted. Not one word or sentence has been tampered with in any way, shape or form. All Biblical and rabbinical quotes are exactly as they appear in their original. All comments made are entirely my own, based on all the research that I have done over the last twenty three years.

#(Abdullah Yusuf Ali) "This truth was asserted by the prophets of old and especially by Abraham, the father of monotheism. Islam reveres all of these prophets including not only Abraham, who is the father of the Arabs as well as of the Jews, but also Moses and Christ. The Prophet and Messenger of God, Muhammad--may peace and blessings be upon him, his family and his companions, was the last of this long line of prophets and Islam is the last religion until the Day of Judgement. It is the final expression of the Abrahamic tradition. One should in fact properly speak of the Judeo-Christian-Islamic tradition, for Islam shares with the other Abrahamic religions their sacred history, the basic ethical teachings contained in the Ten Commandments and above all, belief in the One God. And it renews and repeats the true beliefs of Jews and

Christians whose scriptures are mentioned as divinely revealed books in Islam's own sacred book, the Quran"

For Muslims, or followers of Islam, the Quran is the actual Word of God revealed through the archangel Gabriel (1) to the Prophet of Islam during the twenty-three-year period of his prophetic mission. It was revealed in the Arabic language as a sonoral revelation which the Prophet repeated to his companions. Arabic became therefore the language of Islam even for non-Arab Muslims. Under the direction of the Prophet, the verses and chapters were organized in the order known to Muslims to this day (2). There is only one text of the Quran accepted by all schools of Islamic thought and there are no variants (3).

The Quran is the central sacred reality of Islam. The sound of the Quran is the first and last sound that a Muslim hears in this life. As the direct Word of God and the embodiment of God's Will, the Quran is considered as the guide par excellence for the life of Muslims. It is the source of all Islamic doctrines and ethics. Both the intellectual aspects of Islam and Islamic Law have their source in the Quran. Perhaps there is no book revered by any human collectivity as much as the Quran is revered by Muslims(4) . Essentially a religion of the book, Islam sees all authentic religions as being associated with a scripture. That is why Muslims call Christians and Jews the "people of the book" (5).

Throughout all its chapters and verses, the Quran emphasizes the significance of knowledge and encourages Muslims to learn and to acquire knowledge not only of God's laws and religious injunctions, but also of the world of nature. The Quran refers, in a language rich in its varied terminology, to the importance of seeing, contemplating, and reasoning about the world of creation and its diverse phenomena. It places the gaining of knowledge as the highest religious activity, one that is most pleasing in God's eyes (6). That is why wherever the message of the Quran was accepted and understood, the quest for knowledge flourished (7).

Muslims believe in One, Unique, Incomparable God (8); in the Angels created by Him (9); in the prophets through whom His revelations were brought to mankind (10); in the Day of Judgement and individual accountability for actions (11); in God's complete authority over human destiny and in life after death. Muslims believe in a chain of prophets starting with Adam and including Noah, Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, Joseph, Job, Moses, Aaron, David, Solomon, Elias, Jonah, John the Baptist, and Jesus, peace be upon them. But God's final message to man, a reconfirmation of the eternal message and a summing-up of all that has gone before was revealed to the Prophet Muhammad (SAW) through Gabriel (12).

The Quran is a record of the exact words revealed by God through the Angel Gabriel to the Prophet Muhammad (SAW). It was memorized by Muhammad (SAW) and then dictated to his Companions, and written down by scribes, who cross-checked it during his lifetime. Not one word of its 114 chapters, Suras, has been changed over the centuries, so that the Quran is in every detail the unique and miraculous text which was revealed to Muhammad (SAW) fourteen centuries ago (13).

A Muslim marriage is not a 'sacrament', but a simple, legal agreement in which either partner is free to include conditions. Marriage customs thus vary widely from country to country. As a result, divorce is not common, although it is not forbidden as a last resort. According to Islam, no Muslim girl can be forced to marry against her will: her parents will simply suggest young men they think may be suitable (14).

Like Jews and Christians, Muslims believe that the present life is only a trial preparation for the next realm of existence. Basic articles of faith include: the Day of Judgement, resurrection, Heaven and Hell (15). When a Muslim dies, he or she is washed, usually by a family member, wrapped in a clean white cloth, and buried with a simple prayer preferably the same day (16). Muslims consider this one of the final services they can do for their relatives, and an opportunity to remember their own brief existence here on earth. The Prophet (SAW) taught that three things can continue to help a person even after death; charity which he had given, knowledge which he had taught and prayers on their behalf by a righteous child. (Abdullah Yusuf Ali)"#

***Both the Quran and its interpreters identify the JEWS as a religious group and not as aNATIONALITY (ethnic group), which of course, is utterly wrong. Unfortunately, this error has been unintentionally perpetrated over a period of almost 2000 years.

The JEW, after all, is a descendant from people who inhabited the KINGDOM of JUDEAwhich existed from the 10th century BCE until the 2nd century CE.

The national religion of the KINGDOM of JUDEA was the religion of Moses, the MOSAIC LAW and hence their religion was MOUSAWIYA. Even in Arabic, the Jews are called "Al Ta'ifa al Mousawiya".

Just as anyone born in Arabia is called an Arab and so are their descendants, and the same goes for those born in India, Indians; in France, French; in Italy, Italian; in Egypt, Egyptians;etc., then those who are descendants from people who had their ancestry rooted in JUDEA are called JEWS.

During the centuries of their EXILE/DIASPORA, the Jews - because of their very distinct religion, especially in Europe - became identified with THE RELIGION OF THE JEWS; hence they were called JEWS.

The religion of a people, the Mosaic faith (MOUSAWIYA) became identified with their country of origin, JUDEA. The NATIONALITY of the people and their RELIGIOUS BELIEFSbecame one and the same: JEWS.

When the Arabs conquered lands on three continents, their religion and their nationality becacme blurred also. The Arabs were called MUSLIMS.

In reality, not all Arabs are Muslims nor are all Muslims Arab.

There are Arabs who are Christian, Mousawis, Sabeans and Hanifs. There are Muslims who are Jews, Americans, Chinese, English and all other nationalities.

Most Arabs are followers of Muhammad but not all followers of Muhammad are Arabs. The followers of Jesus are called Christians because he was supposed to be the Messiah (Christ). Although most Europeans are Christians, not all Christians are European.

The Arabs arrogated to themselves - and to themselves alone - to the exclusion of the other monotheists, the Mousawis, Hanifs and Unitarian Christians the title MUSLIMOON, hence denying the latter three groups their rightful share in it.

The term ISLAM only means SUBMISSION (to the will of One God) and has absolutely nothing to do with either Muhammad or his Quran.

It was the Israelites after all, who were the first to 'submit' to the will of the One and Only God by accepting His revelations in the Torah, which they have kept alive for the two thousand years during which the Arabs were in the darkest abyss of paganism. They only re-discovered monotheism through Muhammad and his Quran.

The term ISLAM must not be allowed to be made exclusive to the followers of Muhammad. They can call themselves MUHAMMADAN MUSLIMS, but not Muslims alone since there are MUSAWI MUSLIMS as well as CHRISTIAN MUSLIMS (Unitarians) and HANIFI MUSLIMS.

I shall now counter, item by item, the interpretations, conclusions and assumptions made by both the Quran and its followers:

(1) The Quran is not the direct word of Allah as is asserted above since it was through the angel Gabriel that Muhammad allegedly received his calling. It was only to Moses that Allah spoke directly *"Wa Mousa, Kalimu'Allah"* and gave him the Torah and not through any other INTERMEDIARY whether human or angel.

(2) It is also untrue, that the manner in which we find the Quran today has remained unchanged since it was arranged by Muhammad.

The extensive historical records - as shown - of his followers, report that in his days, theQuran was not yet COMPLETELY written and it had to undergo several editings and consolidations before it was finalised in 932CE; 300 years after his death.

The manuscript available in the Library of the Qarawiyun mosque in Fez, Morocco as well as other documents prove otherwise (The Tashkent Codex and the Topkapi Codex).

(3) The interpreter's bombast regarding the reverence of the Quran by the followers ofMuhammad, very conveniently and mendaciously ignores the fact that both the Torah and theNew Testament which preceded it by 2000 and 600 years respectively, were and are as much revered.

(4) While Muhammad's Quran calls the Jews and Christians 'People of the Book', they are none the less repeatedly insulted, denigrated and humiliated in numerous verses, because theQuran alleges that the generations of 'Jews' after Moses and the early Israelites had been corrupt and no longer obeyed the Law.

The Quran also alleges that the Christians too, after Jesus, became corrupt and did not follow his teachings anymore.

Although the Quran NEVER alleges that the People of the Book had ALTERED/ EDITED/ CORRUPTED the TEXTS of their Books, nonetheless, there are numerous Muhammadan'scholars' who assert otherwise, negatively influencing the thoughts of their hundreds of millions of their followers.

They did and continue to do so because of their incredible frustration at not being able to reconcile the Biblical events (which were divinely inspired as the word of God) with the enormous, unacceptable and unfathomable differences found in Muhammad's Quran of the same stories.

To resolve this conundrum, they resorted to the simplest possible solution: ALLEGE THAT THE EARLIER REVELATIONS HAVE BEEN CORRUPTED, hence with one stroke they rendered the Books of the Jews and Christians UNHOLY.

(5) Respect for knowledge has been and will forever be a demand in the Torah from all of its followers. This was and is one of the fundamental reasons that although Jews have always been an extremely small minority among the world's population, they have none the less, because of their literacy, contributed immensely in all its aspects to civilization and knowledge.

It is a fact, for example, that 20% of all Nobel Prize winners are JEWS,although they represent less than 0.2% of the world population (14 millions).

While 20% of the world population of (1500 million) Muhammadan Muslims, have a miserable 0.2% of Nobel Prize winners.

(6) The Almighty gave the Torah to Moses in 40 days and nights; why then did it takeMuhammad TWENTY THREE years to close the Quran?

Why even after twenty-three years, is the Quran not equal to a fraction of the Torah?

The answer is simple: Muhammad was 'reciting' his Quran as he went along, for as long as he was alive.

The Hadiths themselves, repeatedly show,that hundreds of Ayat/Verses were 'descended'to him AFTER such and such an event had occurred. Most were 'descended' in HINDSIGHTand to explain away actions - invariably criminal or indecent - that were taken or ordered by him.

According to all the 'Muslim' records that are extant, the Quran was composed entirely byMuhammad who attributed it to the very convenient but imaginary angel Gabriel - with whom he was in constant conversations and meetings - who allegedly inspired it to him in the name of Allah.

Not once anywhere in the literature of Muhammadan Islam is there a single reference that anyone else besides Muhammad had witnessed any of his meetings with Gabriel or the Jinn.

Allah was the Head god of the pagan Meccan pantheon of about 360 deities. How couldAllah of pagan Arabia be the same as the God of Israel?

If he were the God of Israel, why would Muhammad and his Quran insist that after 2000years, during which, the Israelites were monotheistic and the Arabs were pagan, Allah would change allegiance from those who believed in him all these centuries to those who had abandoned him for almost 2500 years?

(7) The Israelites accepted their covenant with the Almighty in ONE day at Mount Sinai.Typically, the followers of Muhammad required several DECADES to achieve much less.

(8) While the 'Signs' or miracles given to Moses were revealed to him in PLAIN VIEW of all of Ummat Isra'il, the "People of Israel" as witnesses, on the other hand, every single Sign that was 'revealed' to Muhammad was when he was alone, without witnesses and invariably in the pitch darkness of the night.

Moreover, Moses forewarned his people - and Pharaoh - with verses BEFORE the events occurred while almost every single one of Muhammad's 'revelations' occurred in hindsight,AFTER the event and to explain away the reasons of actions taken - invariably illegal and immoral - as ordered by him.

(9) Muhammad promised his followers unlimited sexual and other pleasures in theAFTERLIFE but deprived them of similar pleasures in LIFE on Earth except what they are allowed to keep through pillaging, plundering, booty, enslavement, rape through piratical raids.

(10) Muhammad divided humanity in two major parts with perpetual wars and strife:

a) Dar al Harb / The territory of War for the UNBELIEVERS

AND

b) Dar al Islam / The Territory of Peace for the BELIEVERS.

Those who believe in Allah and in Muhammad as his prophet and those who do not.

According to Muhammad's Quran, 'world peace' will occur when every living human being becomes one of its followers.

(11) Muhammad blasphemed the name of God by arrogating to himself and his followers the right to force people to convert to his theological ideas In The Name of Allah.

If Allah were the God of Israel and He wanted humanity to believe only in Him, He would have programmed them to do so and would not have needed mere evil mortals such asMuhammad and his followers to achieve this objective.

Without belaboring the point and cutting all details to the chase, there is not a single item in Muhammad's Quran which can be construed as a NEW REVELATION to either the followers of Moses or Jesus.

The Quran's unique 'revelations' were initially for the pagan Arabs ONLY, sinceMuhammad desired to give his people a Scripture similar to that of the Jews and Christians.

In spite of all the bragging as well as all of the intellectual, theological contortions and deceptions perpetrated by the followers of Muhammad regarding the Quran, no one can deny its enormous indebtedness to the Bible and Scriptures. All of the Quran's moral, judicial, religious and theological contents are derived from them.

No human being can ever understand Muhammad's Quran - even those who understand Arabic perfectly - unless and until its verses are explained based on the Bible and Scriptures as has been shown in the pages of this 'book'.

In SUMMATION, the following are only a few examples of Muhammad'sQuran qualities that have been fully addressed previously:

Blasphemous: Abrogated and Abrogating verses whereby Allah - the Omniscient - kept changing his mind repeatedly.

Demonic: Demons, Jinns and Satans are WITNESSES to the VERACITY ofMuhammad's Quran.

Hatemongering: Verse 9:29

Illogical: Quran vs. Bible CONTRADICTIONS if their source is the same GOD.

Immoral: Muhammad's version of a Whorehouse Paradise full of women for SEX.

Inconceivable: A rock god, the Black Stone 'revealing' the Quran.

Irreconcilable: Jews 'believe' that the Uzair is the SON of GOD.*(9:30).*

Joyless: Music, Singing, Dancing, Gambling, Paiting, Sculpting, Wine drinking, etc. etc. are all PROHIBITED in LIFE but are the rewards in the AFTERLIFE.

Satanic: Satan was able to fool Muhammad by inserting the SATANIC VERSES in theQuran.

Terroristic: JIHAD, JIHAD, JIHAD

Unhistorical: Mary the MOTHER of Jesus is the SISTER of Moses.

Warmongering: Verse 9:05

Final CONCLUSION:

The only CONCLUSION that one can come to, that would explain ALL theANOMALIES, MENDACITIES, HISTORICAL DISLOCATIONS, NAME INCOMPATIBILITIES and IRRECONCILABLE DIFFERENCES between theQuranic and Biblical versions of the same events, is that the Quran is the product of Muhammad's own imagination, his ALTER EGO, projected into the mouth of the unsuspecting ALLAH, the pagan rock god embedded in the wall of the Ka'ba, called the BLACK STONE.

The Quran is Muhammad's ALTER EGO because anyone thoroughlySTUDYING its verses, will then comprehend the incredible INTIMACY betweenMuhammad and Allah.

The verses of the Quran represent Muhammad's personal THOUGHTS,NEEDS, HATREDS, LUSTS, ANGER, FEARS, JEALOUSY, DESIRES and REVENGE that were very CONVENIENTLY and on DEMAND responded to by Allah.

Hence, there is not a single letter in the Quran, let alone a word, asentence, a verse or a chapter that could have possibly been 'revealed'by any OMNISCIENT, COMPASSIONATE or MERCIFUL divinity.